

فهرست مطالب

17		سوره بقره
17		آیه (188) و ترجمه
17		تفسیر:
17		خطوط اصلی اقتصاد اسلامی
20		نکته:
24		آیه (189) و ترجمه
24		شان نزول:
25		تفسیر:
29		نکته ها
29		1- سؤالات مختلف از شخص پیامبر (ﷺ)
29		2 - نظام زندگی
31		آیه (190) تا (193) و ترجمه
32		شان نزول:
33		تفسیر:
41		نکته ها
41		1 - مساله جهاد در اسلام
41		2 - اهداف جهاد در اسلام
46		3 - چرا فرمان جهاد در مدینه نازل شد؟
47		آیه (194) و ترجمه
47		تفسیر:
51		آیه (195) و ترجمه
51		تفسیر:
53		نکته ها

53.....	1 - اتفاق سبب پیشگیری از هلاکت جامعه ها
54.....	2 - سوء استفاده از مضمون آیه
56.....	3 - منظور از احسان چیست؟
57.....	آیه (196) و ترجمه
57.....	تفسیر:
63.....	نکته ها
63.....	1 - اهمیت حج در میان وظایف اسلامی!
64.....	2 - اقسام حج و فهرست اعمال حج تمتع
66.....	3 - چرا بعضی حج تمتع را به فراموشی سپرده اند؟
68.....	آیه (197) تا (199) و ترجمه
69.....	تفسیر:
75.....	نکته ها
75.....	1 - نخستین موقف حج
77.....	2 - مشعر الحرام - دومین موقف حج
77.....	3 - درس یگانگی و اتحاد
79.....	4 - ارتباط آیات
80.....	آیه (200) تا (202) و ترجمه
80.....	شان نزول:
81.....	تفسیر:
86.....	آیه (203) و ترجمه
86.....	تفسیر:
89.....	آیه (204) تا (206) و ترجمه
89.....	شان نزول:
90.....	تفسیر:
93.....	آیه (207) و ترجمه

93.....	شان نزول:
94.....	تفسیر:
97.....	آیه (208) و (209) و ترجمه
97.....	تفسیر:
101.....	آیه (210) و ترجمه
101.....	تفسیر:
104.....	نکته:
106.....	آیه (211) و ترجمه
106.....	تفسیر:
108.....	آیه (212) و ترجمه
108.....	شان نزول:
108.....	تفسیر:
110.....	نکته:
111.....	آیه (213) و ترجمه
111.....	تفسیر:
114.....	نکته ها
114.....	1 - دین و اجتماع
115.....	2 - آغاز پیدایش شریعت
115.....	3 - خاورمیانه مرکز پیدایش مذاهب بزرگ
116.....	4 - پایان دادن به اختلافات، یکی از مهمترین اهداف دین و مذهب
116.....	5 - دلیلی بر عصمت پیامبران
118.....	آیه (214) و ترجمه
118.....	شان نزول:
118.....	تفسیر:
122.....	آیه (215) و ترجمه

122.....	شان نزول:
122.....	تفسیر:
124.....	نکته:
125.....	آیه (216) و ترجمه
125.....	تفسیر:
127.....	نکته ها
127.....	1 - چگونه جهاد ناخوشایند است؟
128.....	2 - یک قانون کلی
129.....	آیه (217) و (218) و ترجمه
129.....	شان نزول:
131.....	تفسیر:
133.....	نکته:
135.....	آیه (219) و (220) و ترجمه
136.....	شان نزول:
142.....	نکته ها
142.....	1 - رابطه احکام چهارگانه بالا
143.....	2 - زیانهای نوشابه های الکلی
146.....	3 - آثار شوم قمار
149.....	4 - اعتدال در مساله انفاق
149.....	5 - اندیشه در همه چیز
150.....	آیه (221) و ترجمه
150.....	شان نزول:
151.....	تفسیر:
152.....	نکته ها
152.....	1 - فلسفه تحریم ازدواج با مشرکان

153.....	2 - مشرکان چه اشخاصی هستند؟
154.....	3 - این آیه منسوخ نشده است ..
154.....	4 - تشکیل خانواده باید با دقت و مطالعه باشد ..
156.....	آیه (222) و (223) ترجمه ..
156.....	شان نزول:
157.....	تفسیر:
163.....	نکته:
165.....	آیه (224) و (225) ترجمه ..
165.....	شان نزول:
165.....	تفسیر:
168.....	نکته:
170.....	آیه (226) و (227) ترجمه ..
170.....	تفسیر:
172.....	نکته ها ..
172.....	1 - ایلاء یک حکم استثنائی است ..
172.....	2 - مقایسه حکم اسلام و دنیای غرب ..
173.....	3 - اوصاف الهی در پایان هر آیه ..
174.....	آیه (228) و ترجمه ..
174.....	تفسیر:
180.....	نکته ها ..
180.....	1 - عده، وسیله ای برای صلح و بازگشت ..
181.....	2 - عده، وسیله حفظ نسل ..
182.....	4 - سرگذشت دردناک زنان در طول تاریخ ..
183.....	5 - مرحله نوین در زندگی زن ..
187.....	آیه (229) و ترجمه ..

187		شان نزول:
188		تفسیر:
191		نکته ها
191		1 - لزوم تعدد مجالس طلاق
191		2 - مفتی اعظم اهل تسنن و نظر شیعه در مساله طلاق
192		3 - مرزهای الهی
193		آیه (230) و ترجمه
193		شان نزول:
193		تفسیر:
195		نکته:
197		آیه (231) و ترجمه
198		تفسیر:
201		آیه (232) و ترجمه
201		شان نزول:
202		تفسیر:
205		آیه (233) و ترجمه
206		تفسیر:
212		آیه (234) و (235) و ترجمه
213		تفسیر:
219		آیه (236) و ترجمه
219		تفسیر:
225		آیه (238) و (239) و ترجمه
225		شان نزول:
226		تفسیر:
229		نکته:

230.....	آیه (240) تا (242) و ترجمه
230.....	تفسیر:
232.....	نکته:
237.....	شان نزول:
238.....	تفسیر:
240.....	نکته ها:
240.....	1 - آیا این ماجرا یک حادثه تاریخی بوده یا تمثیل است؟
241.....	2 - درس عبرت
241.....	3 - مساله رجعت و بازگشت به دنیا
243.....	شان نزول:
244.....	تفسیر:
246.....	نکته:
247.....	آیه (246) تا (252) و ترجمه
249.....	تفسیر:
259.....	نکته ها
259.....	1 - تابوت یا صندوق عهد چه بود؟
261.....	2 - منظور از حمل کردن فرشتگان (تحمله الملائكة) چیست؟
271.....	آیه (253) و ترجمه
271.....	تفسیر:
275.....	نکته:
278.....	آیه (254) و ترجمه
278.....	تفسیر:
283.....	تفسیر:
288.....	نکته:
294.....	نکته ها

294.....	1 - منظور از عرش و کرسی چیست؟
299.....	3 - دلیل اهمیت آیه الکرسی
300.....	شان نزول:
301.....	تفسیر:
303.....	نکته:
307.....	آیه (257) و ترجمه
307.....	تفسیر:
308.....	نکته ها
310.....	آیه (258) و ترجمه
310.....	تفسیر:
313.....	نکته ها
317.....	آیه (259) و ترجمه
318.....	تفسیر:
326.....	آیه (260) و ترجمه
326.....	تفسیر:
331.....	نکته ها
338.....	آیه (261) و ترجمه
338.....	تفسیر:
341.....	نکته:
343.....	آیه (262) و ترجمه
343.....	تفسیر:
347.....	آیه (263) و ترجمه
347.....	تفسیر:
347.....	نکته ها
351.....	آیه (264) و (265) و ترجمه

351.....	تفسیر:
356.....	آیه (266) و ترجمه
356.....	تفسیر:
358.....	نکته ها
360.....	آیه (267) و ترجمه
360.....	شان نزول:
361.....	تفسیر:
364.....	نکته:
365.....	آیه (268) و ترجمه
365.....	تفسیر:
369.....	آیه (269) و ترجمه
369.....	تفسیر:
372.....	آیه (270) و (271) و ترجمه
372.....	تفسیر:
374.....	نکته ها
377.....	آیه (272) و ترجمه
377.....	شان نزول:
378.....	تفسیر:
379.....	نکته ها
379.....	نکته 1
379.....	2 - هدایت اقسام گوناگونی دارد:
383.....	3 - اثر اتفاق در زندگی اتفاق کنندگان
384.....	4 - وجه الله چه معنی دارد؟
385.....	آیه (273) و ترجمه
385.....	شان نزول:

386.....	تفسیر:
388.....	نکته:
390.....	آیه (274) و ترجمه
390.....	شان نزول:
390.....	تفسیر:
393.....	آیه (275) تا (277) و ترجمه
394.....	تفسیر:
403.....	آیه (278) تا (281) و ترجمه
404.....	شان نزول:
404.....	تفسیر:
409.....	نکته ها
412.....	تفسیر:
420.....	نکته ها
422.....	آیه (283) و ترجمه
422.....	تفسیر:
426.....	آیه (284) و ترجمه
426.....	تفسیر:
427.....	نکته ها
429.....	تفسیر:
432.....	آیه (286) و ترجمه
432.....	تفسیر:
437.....	نکته ها
439.....	سوره آل عمران
441.....	آیه (1) تا (4) و ترجمه
441.....	شان نزول:

444.....	تفسیر:
452.....	نکته ها
458.....	آیه (5) و (6) و ترجمه
458.....	تفسیر:
459.....	نکته ها
462.....	آیه (7) و ترجمه
462.....	شان نزول:
463.....	تفسیر:
464.....	نکته ها
476.....	آیه (8) و (9) و ترجمه
476.....	تفسیر:
478.....	آیه (10) و (11) و ترجمه
478.....	تفسیر:
481.....	آیه (12) و ترجمه
481.....	شان نزول:
482.....	تفسیر:
482.....	نکته:
484.....	آیه (13) و ترجمه
484.....	شان نزول:
485.....	تفسیر:
488.....	آیه (14) و ترجمه
488.....	تفسیر:
489.....	نکته ها
492.....	نکته آخر
493.....	آیه (15) تا (17) و ترجمه

493.....	تفسیر:
497.....	نکته ها
499.....	آیه (18) و ترجمه
499.....	تفسیر:
500.....	نکته ها
503.....	آیه (19) و ترجمه
503.....	تفسیر:
506.....	نکته:
508.....	آیه (20) و ترجمه
508.....	تفسیر:
510.....	نکته ها
511.....	آیه (21) و (22) و ترجمه
511.....	تفسیر:
513.....	نکته ها
515.....	آیه (23) تا (25) و ترجمه
515.....	شان نزول:
516.....	تفسیر:
519.....	نکته ها
521.....	آیه (26) و (27) و ترجمه
521.....	شان نزول:
523.....	تفسیر:
527.....	نکته ها
532.....	آیه (28) و ترجمه
532.....	تفسیر:
534.....	نکته ها

537	آیه (29) و ترجمه
537	تفسیر:
539	آیه (30) و ترجمه
539	تفسیر:
547	آیه (31) و (32) و ترجمه
547	شان نزول:
547	تفسیر:
550	نکته:
552	آیه (33) و (34) و ترجمه
552	تفسیر:
553	نکته ها
557	آیه (35) و (36) و ترجمه
557	تفسیر:
562	آیه (37) و ترجمه
562	تفسیر:
567	آیه (38) تا (40) و ترجمه
567	تفسیر:
570	نکته ها
573	آیه (40) و ترجمه
573	تفسیر:
575	نکته:
577	آیه (42) و (43) و ترجمه
577	تفسیر:
580	آیه (44) و ترجمه
580	تفسیر:

583.....	آیه (45) و (46) ترجمه
583.....	تفسیر:
584.....	نکته ها
587.....	تفسیر:
589.....	آیه (48) و (49) ترجمه
589.....	تفسیر:
592.....	نکته ها
596.....	آیه (50) و (51) ترجمه
596.....	تفسیر:
599.....	آیه (52) تا (54) ترجمه
599.....	تفسیر:
601.....	نکته ها
605.....	آیه (55) ترجمه
605.....	تفسیر:
608.....	نکته:
610.....	آیه (56) (58) ترجمه
610.....	تفسیر:
613.....	آیه (59) و (60) ترجمه
613.....	شان نزول:
614.....	تفسیر:
616.....	آیه (61) ترجمه
616.....	شان نزول:
618.....	تفسیر:
618.....	نکته ها
630.....	آیه (62) و (63) ترجمه

630.....	تفسیر:
632.....	آیه (64) و ترجمه
632.....	تفسیر:
635.....	نکته:
643.....	آیه (65) تا (68) و ترجمه
644.....	شان نزول:
644.....	تفسیر:
647.....	نکته:
649.....	آیه و (69) ترجمه
649.....	شان نزول:
649.....	تفسیر:
651.....	آیه (70) و (71) و ترجمه
651.....	تفسیر:
653.....	آیه (72) تا (74) و ترجمه
654.....	شان نزول:
654.....	تفسیر:
657.....	نکته:
659.....	آیه (75) و (76) و ترجمه
659.....	شان نزول:
660.....	تفسیر:
663.....	نکته ها
665.....	آیه (77) و ترجمه
665.....	شان نزول:
665.....	تفسیر:
667.....	نکته:

669.....	آیه (78) و ترجمه
669.....	شان نزول:
669.....	تفسیر:
671.....	آیه (79) و (80) و ترجمه
671.....	شان نزول:
672.....	تفسیر:
675.....	نکته:
678.....	آیه (81) و (82) و ترجمه
678.....	تفسیر:
680.....	نکته ها
683.....	تفسیر:
689.....	آیه (86) تا (89) و ترجمه
689.....	شان نزول:
690.....	تفسیر:
695.....	آیه (90) (91) و ترجمه
695.....	شان نزول:
696.....	تفسیر:

سوره بقره

آیه (188) و ترجمه

و لا تاكلوا اموالكم بينكم بالباطل و تدلوا بها الى الحكام لتاكلوا فريقا من اموال
الناس بالا ثم و انتم تعلمون (188)

ترجمه:

188 - و اموال یکدیگر را به باطل (و ناحق) در میان خود نخورید! و برای
خوردن بخشی از اموال مردم به گناه، (قسمتی از) آن را (به عنوان رشوه) به
قضات ندهید، در حالی که می دانید (این کار، گناه است)!

تفسیر:

خطوط اصلی اقتصاد اسلامی

این آیه اشاره به یک اصل کلی و مهم اسلامی می کند که در تمام مسائل
اقتصادی حاکم است، و به یک معنی می شود تمام ابواب فقه اسلامی را در
بخش اقتصاد، زیر پوشش آن قرار داد، و به همین دلیل فقهای بزرگ ما در
بخشهای زیادی از فقه اسلامی به این آیه تمسک می جویند، می فرماید: اموال
یکدیگر را در میان خود به باطل و ناحق نخورید (ولا تاكلوا اموالكم بينكم
بالباطل).

در اینکه منظور از (باطل) در اینجا چیست، تفسیرهای مختلفی ذکر کرده اند،
بعضی آن را به معنی اموالی که از روی غصب و ظلم به دست می آید دانسته
اند.

و بعضی اشاره به اموالی که از طریق قمار و مانند آن فراهم می گردد.

و بعضی آن را اشاره به اموالی می دانند که از طریق سوگند دروغ (و انواع پرونده سازیهای دروغین به دست می آید).

ولی ظاهر این است که مفهوم آیه عمومیت دارد و همه این مسائل و غیر اینها را شامل می شود، زیرا (باطل) که به معنی زایل و از بین رفته است، همه را در بر می گیرد، و اگر در بعضی از روایات، از امام باقر علیه السلام تفسیر به (سوگند دروغ)، و در روایتی از امام صادق علیه السلام تفسیر به (قمار) شده است، در واقع از قبیل بیان مصداقهای روشن است.

بنابراین هر گونه تصرف در اموال دیگران از غیر طریق صحیح و به ناحق مشمول این نهی الهی است.

تمام معاملاتی که هدف صحیحی را تعقیب نمی کند و پایه و اساس عقلانی ندارد مشمول این آیه است.

همین معنی در سوره نساء آیه 29 با توضیح بیشتری خطاب به مؤمنان آمده است، می فرماید: **(یا ایها الذین آمنوا لا تاكلوا اموالکم بینکم بالباطل الا ان تكون تجارة عن تراض منکم)**: (ای کسانی که ایمان آورده اید! اموال یکدیگر را به باطل و از طرق نامشروع نخورید مگر اینکه تجارتی باشد که با رضایت شما انجام گیرد).

استثناء تجارت، توأم با تراضی، در واقع بیان یک مصداق روشن از طرق مشروع و حلال است، و هبه و میراث و هدیه، وصیت و مانند آن را نفی نمی کند، زیرا آنها نیز از طرق مشروع عقلانی است.

جالب اینکه بعضی از مفسران گفته اند: قرار گرفتن آیه مورد بحث بعد از آیات روزه (آیات 182 - 187) نشانه یک نوع همبستگی در میان این دو است، در آنجا نهی از خوردن و آشامیدن به خاطر انجام یک عبادت الهی می

کند، و در اینجا نهی از خوردن اموال مردم به ناحق که این هم نوع دیگری از روزه و ریاضت نفوس است، و در واقع هر دو شاخه هائی از تقوا محسوب می شود، همان تقوایی که به عنوان هدف نهایی روزه معرفی شده است.

ذکر این نکته نیز لازم است که تعبیر به (اکل) (خوردن) معنی وسیع و گستردهای دارد که هر گونه تصرفی را شامل می شود، و در واقع این تعبیر کنایه ای است از انواع تصرفات، و (اکل) یک مصداق روشن آن است.

سپس در ذیل آیه، انگشت روی یک نمونه بارز (اکل مال به باطل) (خوردن اموال مردم به ناحق) گذاشته که بعضی از مردم، آن را حق خود می شمردند به گمان اینکه به حکم قاضی، آن را به چنگ آورده اند، می فرماید: (برای خوردن قسمتی از اموال مردم به گناه، بخشی از آن را به قضات ندهید در حالی که می دانید) **(و تدلوا بها الى الاحکام لتاكلوا فريقا من اموال الناس بالاثم وانتم تعلمون)** .

(تدلوا) از ماده (ادلأ)، در اصل به معنی فرستادن دلو در چاه برای بیرون آوردن آب است و این تعبیر زیبایی است که در مواقعی که انسان تسبیب اسبابی می کند که به منظور خاصی نایل گردد به کار می رود.
در تفسیر این جمله دو احتمال وجود دارد:

نخست اینکه: منظور آن است که بخشی از مال را به صورت هدیه یا رشوه (و هر دو در اینجا یکی است) به قضات دهند که بقیه را تملک کنند، قرآن می گوید: گر چه ظاهرا در اینجا به حکم قاضی مال را به چنگ آورده اید، ولی این اکل مال به باطل است و گناه.

دوم اینکه: منظور آن است که مسائل مالی را برای سوء استفاده به نزد حکام نبرید، مثل اینکه امانتی، یا اموال یتیم بدون شاهد نزد انسان باشد و هنگامی که

طرف مطالبه می کند، او را به نزد قاضی ببرند، و چون دلیل و شاهی ندارد، اموالش را به حکم قاضی تملک کند، این کار نیز گناه است و اکل مال به باطل. مانعی ندارد که آیه مفهوم گستردهای داشته باشد که هر دو در جمله لا تدلوا جمع باشد، هر چند هر یک از مفسران در اینجا احتمالی را پذیرفته اند.

جالب اینکه در حدیثی از پیامبر اکرم (ﷺ) می خوانیم که فرمود: انما انا بشر و انما یاتینی الخصم فلعل بعضکم ان یكون الحن بحجته من بعض فاقضی له فمن قضیت له بحق مسلم، فانما هی قطعة من نار فلیحملها او لیذرها.

(من بشری مثل شما هستم (و مامورم طبق ظاهر میان شما داوری کنم) گاه نزاعی نزد من طرح می شود، و شاید بعضی در اقامه دلیل از دیگری نیرومندتر باشد و من به مقتضای ظاهر دلیلش به سود او قضاوت می کنم اما بدانید چنانکه من حق کسی را (بر حسب ظاهر) برای دیگری قضاوت کنم (و در واقع مال او نباشد فکر نکنید چون پیامبر (ﷺ) به نفع او حکومت کرده، برای او حلال است) آن قطعه ای از آتش است، اگر آتش را می خواهد، آن را بپذیرد، و گرنه آن را رها سازد

نکته:

رشوه خواری بلای بزرگ جامعه ها!

یکی از بلاهای بزرگی که از قدیم ترین زمانها دامنگیر بشر شده و امروز با شدت بیشتر ادامه دارد، بلای رشوه خواری است که یکی از بزرگترین موانع اجرای عدالت اجتماعی بوده و هست و سبب می شود قوانین که قاعدتا باید حافظ منافع طبقات ضعیف باشد به سود مظالم طبقات نیرومند که باید قانون آنها را محدود کند به کار بیفتد.

زیرا زورمندان و اقویا، همواره قادرند که با نیروی خود، از منافع خویش دفاع کنند، و این ضعفا هستند که باید منافع و حقوق آنها در پناه قانون حفظ شود، بدیهی است اگر باب رشوه گشوده شود قوانین درست نتیجه معکوس خواهد داد، زیرا اقویا هستند که قدرت بر پرداختن رشوه دارند و در نتیجه قوانین بازیچه تازهای در دست آنها برای ادامه ظلم و ستم و تجاوز به حقوق ضعفا خواهد شد.

به همین دلیل در هر اجتماعی، رشوه نفوذ کند، شیرازه زندگی آنها از هم می پاشد و ظلم و فساد و بیعدالتی و تبعیض در همه سازمانهای آنها نفوذ می کند و از قانون عدالت جز نامی باقی نخواهد ماند لذا در اسلام مساله رشوه خواری با شدت هر چه تمامتر مورد تقبیح قرار گرفته و محکوم شده است و یکی از گناهان کبیره محسوب می شود.

ولی قابل توجه این است که زشتی رشوه سبب می شود که این هدف شوم در لابلای عبارات و عناوین فریبنده دیگر انجام گیرد و رشوه خوار و رشوه دهنده از نامهایی مانند هدیه، تعارف، حق و حساب، حق الزحمه و انعام استفاده کنند ولی روشن است این تغییر نامها به هیچ وجه تغییری در ماهیت آن نمی دهد و در هر صورت پولی که از این طریق گرفته می شود حرام و نامشروع است.

در نهج البلاغه در داستان هدیه آوردن اشعث بن قیس می خوانیم که او برای پیروزی بر طرف دعوای خود در محکمه عدل علی (علیه السلام) متوسل به رشوه شد و شبانه ظرفی پر از حلوائ لذیذ به در خانه علی (علیه السلام) آورد و نام آن را هدیه گذاشت علی (علیه السلام) بر آشت و فرمود: (هبلتک الهبول عن دین الله اتیتنی لتخدعنی؟... و الله لو اعطیت الاقالیم السبعة بما تحت افلاکها علی ان اعصی الله

فی نملۃ اسلبها جلب شعیرۃ ما فعلته و ان دنیاکم عندی لاهون من ورقۃ فی فم
جرادۃ تقضمها ما لعلی و لنعیم یفنی و لذۃ لا تبقی.)

(سوگواران بر عزایت اشک بریزند، آیا با این عنوان آمده ای که مرا فریب
دهی و از آیین حق باز داری؟... به خدا سوگند اگر هفت اقلیم را با آنچه در زیر
آسمانهای آنها است به من دهند که پوست جوی را از دهان مورچه ای به ظلم
بگیرم هرگز نخواهم کرد، دنیای شما از برگ جویده ای در دهان ملخ برای من
کم ارزشتر است علی را با نعمتهای فانی و لذتهای زودگذر چه کار؟...)

اسلام رشوه را در هر شکل و قیافه ای محکوم کرده است، در تاریخ زندگی
پیغمبر اکرم (ﷺ) می خوانیم که: به او خبر دادند یکی از فرماندارانش رشوه
ای در شکل هدیه پذیرفته، حضرت بر آشفت و به او فرمود: کیف تاخذ ما لیس
لک بحق؟!

(چرا آنچه حق تو نیست می گیری او در پاسخ با معذرت خواهی گفت: (لقد
کانت هدیه یا رسول الله) آنچه گرفتم هدیه بود ای پیامبر خدا.
پیامبر (ﷺ) فرمود: (ارأیت لو قعد احدکم فی داره و لم نوله عملا اکان
الناس یهدونه شیئا؟.)

اگر شما در خانه بنشینید و از طرف من فرماندار محلی نباشید آیا مردم به
شما هدیه ای می دهند؟ سپس دستور داد هدیه را گرفتند و در بیت المال قرار
دادند و وی را از کار برکنار کرد.

اسلام حتی برای اینکه قاضی گرفتار رشوه های مخفی و ناپیدا نشود، دستور
می دهد قاضی نباید شخصا به بازار برود مبدا تخفیف قیمتها بطور ناخود آگاه
روی قاضی اثر بگذارد و در قضاوت جانبداری تخفیف دهنده را کند، چه خوب

است مسلمانان از کتاب آسمانی خود الهام بگیرند و همه چیز خود را در پای
بت رشوه خواری قربانی نکنند.

مساله رشوه در اسلام به قدری مهم است که امام صادق (علیه السلام) درباره آن
می فرماید: (و اما الرشا فی الحکم فهو الکفر بالله العظیم)، اما رشوه در قضاوت،
کفر به خداوند بزرگ است.

و در حدیث معروفی که از رسول خدا نقل شده چنین می خوانیم: (لعن الله
الراشی و المرتشی و الماشی بینهما)، خداوند گیرنده و دهنده رشوه و آن کس را
که واسطه میان آن دو است از رحمت خود دور گرداند.

آیه (189) و ترجمه

(يسلونك عن الا هلة قل هي موقيت للناس والحج وليس البر بان تأتوا البيوت من ظهورها ولكن البر من اتقى وأتوا البيوت من أبوابها واتقوا الله لعلكم تفلحون) (189)

ترجمه:

189 - درباره (هلالهای ماه) از تو سؤال می کنند، بگو: (آنها، بیان اوقات (و تقویم طبیعی) برای (نظام زندگی) مردم و (تعیین وقت) حج است.) و (آن چنان که در جاهلیت مرسوم بود که به هنگام حج، که جامه احرام می پوشیدند، از در خانه وارد نمی شدند، و از نقب پشت خانه وارد می شدند، نکنید!) کار نیک، آن نیست که از پشت خانه ها وارد شوید، بلکه نیکی این است که پرهیزگار باشید! و از در خانه ها وارد شوید و تقوا پیشه کنید، تا رستگار گردید!

شان نزول:

در حدیثی می خوانیم که معاذ بن جبل خدمت پیغمبر اکرم (ﷺ) رسید و گفت بسیار از ما سؤال می کنند که این هلال ماه چیست؟ و چه فایده دارد (چرا ماه تدریجا به صورت بدر کامل در می آید و باز به حالت اول بر می گردد) خداوند آیه فوق را نازل فرمود و به آنان پاسخ گفت. در روایت دیگری آمده است که جمعی از یهود از رسول خدا (ﷺ) پرسیدند هلال ماه برای چیست؟ و چه فایده دارد آیه فوق نازل شد و فواید مادی و معنوی آن را در نظام زندگی انسانها بیان کرد.

تفسیر:

تقویم طبیعی

همانطور که در شان نزول آمده است گروهی در مورد هلال ماه از پیغمبر اسلام (ﷺ) پرسشهایی داشتند و از علت و نتایجی که این موضوع در بر دارد جويا می شدند که قرآن سؤال آنها را به این صورت منعکس کرده است.

(درباره هلالهای ماه از تو سؤال می کنند) (یسئلونک عن الاهله).

(اهله) جمع (هلال) به معنی ماه در شب اول و دوم است و بعضی گفته اند در سه شب نخستین (هلال) نام دارد و بعدا به آن (قمر) می گویند و بعضی بیش از آن را هلال نامیده اند.

مرحوم (طبرسی) در (مجمع البیان) و بعضی دیگر از مفسران بزرگ معتقدند که این واژه در اصل از استهلال صبی یعنی گریه کودک در آغاز تولد گرفته شده سپس برای آغاز ماه به کار رفته و نیز در آنجا که حاجیان صدای خود را به لبیک بلند می کنند (اهل القوم بالحج) گفته می شود.

ولی از کلمات راغب در مفردات عکس این استفاده می شود که اصل این واژه را همان هلال ماه می داند که (استهلال صبی) (گریه کردن کودک) از آن گرفته شده است.

بر هر حال از جمله (یسئلونک) که به صورت فعل مضارع به کار رفته معلوم می شود این سؤال کرارا از رسول خدا (ﷺ) شده است.

سپس می فرماید: (بگو اینها بیان اوقات (طبیعی) برای مردم و حج است) (قل هی مواقیت للناس و الحج).

هم در زندگی روزانه از آن استفاده می کنند و هم در عبادتهایی که وقت معینی در سال دارد در حقیقت ماه یک تقویم طبیعی برای افراد بشر محسوب

می شود که مردم اعم از باسواد و بیسواد و در هر نقطه ای از جهان باشند می توانند از این تقویم طبیعی استفاده کنند نه تنها آغاز و وسط و آخر ماه را می توان با آن شناخت بلکه با دقت شبهای ماه را نیز می توان تشخیص داد و بدیهی است نظام زندگی اجتماعی بشر بدون تقویم یعنی یک وسیله دقیق و عمومی برای تعیین تاریخ امکانپذیر نیست به همین دلیل خداوند بزرگ برای نظام زندگی این تقویم جهانی را در اختیار همگان قرار داده است.

اصولا یکی از امتیازات قوانین اسلام این است که دستورات آن بر طبق مقیاسهای طبیعی قرار داده شده است زیرا مقیاسهای طبیعی وسیله ای است که در اختیار همگان قرار دارد و گذشت زمان اثری بر آن نمی گذارد.

اما به عکس مقیاسهای غیر طبیعی در اختیار همه نیست حتی در عصر ما هنوز همه مردم نتوانسته اند از مقیاسهای جهانی استفاده کنند.

لذا می بینیم اسلام مقیاس را گاهی وجب، گاهی گام و گاهی بند انگشتان و گاهی طول قامت و در مورد تعیین وقت، غروب آفتاب و طلوع فجر و گذشتن خورشید از نصف النهار و رؤیت ماه قرار داده است.

و از این جا امتیاز ماههای قمری بر شمسی روشن می شود گرچه هر دو از حرکات کواکب آسمان گرفته شده ولی ماههای قمری برای همه قابل مشاهده است در حالی که ماههای شمسی را فقط منجمان با وسایلی که دارند تشخیص می دهند که مثلا در این ماه خورشید در مقابل کدام یک از صورتهای فلکی و کدام برج آسمانی است.

در این جا این سؤال مطرح است که آیا پرسش کنندگان از هلال ماه هدفشان سؤال از فایده این تغییرات بوده یا سؤال از چگونگی پیدایش هلال و دگرگونیهای هلال تا بدر کامل، بعضی از مفسران احتمال اول را پذیرفته اند و

بعضی احتمال دوم را، و افزوده اند چون سؤال از علل پیدایش آن فایده ای برای آنان در بر نداشته و شاید فهم جواب آن برای بسیاری مشکل بوده قرآن به بیان نتایج آن پرداخته تا به مردم بیاموزد همه جا به دنبال نتیجه ها بروند. سپس در ذیل آیه به تناسب سخنی که از حج و تعیین موسم به وسیله هلال ماه در آغاز آیه آمده به یکی از عادات و رسوم خرافی جاهلیت در مورد حج اشاره نموده و مردم را از آن نهی می کند، می فرماید: (کار نیک آن نیست که از پشت خانه ها

وارد شوید بلکه نیکی آن است که تقوا پیشه کنید و از در خانه ها وارد شوید و از خدا پرهیزید تا رستگار شوید) (ولیس البربان تاتوا البیوت من ظهورها و لكن البر من اتقى و أتوا البیوت من ابوابها و اتقوا الله لعلکم تفلحون).

بسیاری از مفسران گفته اند در زمان جاهلیت هنگامی که لباس احرام به تن می کردند از راه معمولی و در خانه، به خانه خود وارد نمی شدند و معتقد بودند این کار برای محرم ممنوع است به همین دلیل در پشت خانه نقبی می زدند و هنگام احرام فقط از آن وارد می شدند، آنها معتقد بودند که این عمل یک کار نیک است چون ترک عادت است و احرام که مجموعه ای از ترک عادات است باید با این ترک عادت تکمیل شود.

و بعضی گفته اند این کار به خاطر آن بود که در حال احرام زیر سقف نروند زیرا گذشتن از سوراخ دیوار در مقایسه با گذشتن از در برای این منظور بهتر بود ولی قرآن صریحا می گوید نیکی در تقوا است نه در عادات و رسوم خرافی و بلافاصله دستور می دهد حتما از همان طریق عادی به خانه ها وارد شوید.

این آیه معنی وسیع تر و عمومی تری نیز دارد و آن اینکه برای اقدام در هر کار خواه دینی باشد یا غیر دینی باید از طریق صحیح وارد شوید نه از طرق

انحرافی و وارونه چنانکه جابر همین معنی را از قول امام باقر (علیه السلام) نقل کرده است.

و از اینجا می توان پیوند دیگری میان آغاز و پایان آیه پیدا کرد و آن اینکه هر کار باید از طریق صحیح آن باشد و عبادتی همچون حج نیز باید در وقت مقرر که با هلال ماه تعیین می شود انجام گیرد.

تفسیر سومی برای آیه ذکر شده است و آن اینکه برای یافتن نیکی ها باید به سراغ اهلش رفت و از غیر اهل طلب نکرد ولی این تفسیر را می توان در تفسیر دوم

درج کرد در روایات اهل بیت از امام باقر (علیه السلام) نقل شده: آل محمد ابواب الله و سبله و الدعاة الى الجنة و القادة اليها و الادلاء عليها الى يوم القيامة، (خاندان پیغمبر (صلی الله علیه و آله) درهای الهی و طرق وصول به او و دعوت کنندگان به سوی بهشت و راهنمایان و دلیلان آن می باشند تا روز قیامت).

این حدیث می تواند اشاره ای به یکی از مصداقهای مفهوم کلی آیه باشد زیرا می گوید در تمام امور مذهبی خویش از طریق اصلی یعنی اهل بیت پیامبر که طبق حدیث ثقلین قرین قرآنند وارد شوید و برنامه های خود را از آنها بگیرید. چرا که وحی الهی در خانه آنان نازل شده و آنها پرورش یافتگان مکتب قرآنند. جمله (لیس البر...) ممکن است اشاره به نکته لطیف دیگری نیز باشد که سؤال شما از اهل ماه به جای سؤال از معارف دینی همانند عمل کسی است که راه اصلی خانه را گذاشته و از سوراخی که پشت دیوار خانه زده وارد می شود چه کار نازیبائی.

ضمناً توجه به این نکته نیز لازم است که می فرماید: (لكن البر من اتقى) (بلکه نیکی این است که تقوا پیشه کنید) زیرا وجود پرهیزگاران سرچشمه جوشان نیکی هاست به گونهای که گوئی خود آنها عین نیکی هستند.

نکته ها

1- سؤالات مختلف از شخص پیامبر (ﷺ)

در پانزده مورد از آیات قرآن جمله یسئلونک آمده که نشان می دهد مردم کرارا سؤالات مختلفی در مسائل گوناگون از پیغمبر اکرم داشتند و جالب اینکه پیامبر نه تنها از این سؤالات ناراحت نمی شد بلکه با آغوش باز از آن استقبال می کرد

و از طریق آیات قرآنی به آنها پاسخ می داد.

اصولاً سؤال کردن یکی از حقوق مردم در برابر رهبران است حتی این حق را به دشمنان نیز باید داد که سؤالات خود را به طور معقول طرح کنند، سؤال کلید حل مشکلات است، سؤال دریچه علوم است، سؤال وسیله انتقال دانشهاست.

اصولاً طرح سؤالات مختلف در هر جامعه نشانه جنب و جوش افکار و بیداری اندیشه هاست و وجود این همه سؤال در عصر پیامبر نشانه تکان خوردن افکار مردم آن محیط در پرتو قرآن و اسلام است. از اینجا روشن می شود کسانی که با طرح سؤالات منطقی در جامعه مخالفت می کنند کارشان با روح تعلیمات اسلام ناسازگار است.

2 - نظام زندگی

زندگی فردی و اجتماعی بدون یک نظم صحیح به سامان نمی رسد

تقویم و نظام زندگی فردی و اجتماعی، هیچکدام بدون یک نظم صحیح به سامان نمی رسد، نظم در برنامه ریزی و نظم در مدیریت و اجرا، و یک نگاه به عالم آفرینش از منظومه های جهان بالا گرفته تا ساختمان بدن انسان و اعضای مختلف آن برای پی بردن به این اصل عمومی که حاکم بر کل آفرینش است کافی به نظر می رسد.

بر همین اساس خداوند، اسباب این نظم را در اختیار انسان قرار داد و حرکات منظم کره زمین به دور خود و به دور خورشید، و همچنین گردش منظم ماه را وسیله ای برای نظام زمانبندی قرار داده، تا برنامه های زندگی اعم از مادی و معنوی، تحت نظام درآید.

فکر کنید اگر نظم معین روز و شب و خورشید و ماه نبود و مقیاسی برای سنجش زمان در دست نداشتیم چه آشفتگی در سراسر زندگی ما پیدا می شد و لذا خداوند از این معنی به صورت یکی از مواهب مهم خویش در آیه 5 سوره یونس یاد کرده، می فرماید: هو الذی جعل الشمس ضیاء و القمر نورا و قدره منازل لتعلموا

عدد السنین و الحساب ما خلق الله ذلک الا بالحق یفصل الایات لقوم یعلمون،

(او کسی است که خورشید را روشنائی، و ماه را نور قرار داد، و برای آن منزلگاههایی مقدر فرمود، تا عدد سالها و حساب را بدانید خداوند آن را جز به حق نیافرید، او آیات خود را برای گروهی که اهل دانش اند شرح می دهد.)
شبیبه همین معنی در آیه 12 سوره اسراء در مورد نظام حاکم بر شب و روز آمده است.

آیه (190) تا (193) و ترجمه

و قتلوا فی سبیل الله الذین یقتلونکم و لا تعتدوا إن الله لا یحب المعتدین (190) و اقتلوهם حیث ثقتموهم و أخرجوهم من حیث أخرجوكم و الفتنة أشد من القتل و لا تقتلوهם عند المسجد الحرام حتی یقتلوکم فیہ فإِن قتلوكم فاقتلوهم كذلك جزاء الکفرین (191) فإِن انتهوا فإِن الله غفور رحیم (192) و قتلوهם حتی لا تكون فتنة و یكون الدین لله فإِن انتهوا فلا عدون إلا علی الظلمین (193)

ترجمه:

190 - و در راه خدا، با کسانی که با شما می جنگند، نبرد کنید! و از حد تجاوز نکنید، که خدا تعدی کنندگان را دوست نمی دارد!

191 - و آنها را (بتپرستانی که از هیچ گونه جنایتی ابا ندارند) هر کجا یافتید، بهقتل برسانید! و از آنجا که شما را بیرون ساختند (= مکه)، آنها را بیرون کنید و فتنه (وبت پرستی) از کشتار هم بدتر است! و با آنها، در نزد مسجد الحرام (در منطقه حرم)، جنگ نکنید! مگر اینکه در آن جا با شما بجنگند. پس اگر (در آن جا) با شما پیکار کردند، آنها را به قتل برسانید! چنین است جزای کافران!

192 و اگر خودداری کردند، خداوند آمرزنده و مهربان است.

193 و با آنها پیکار کنید! تا فتنه (و بت پرستی، و سلب آزادی از مردم)، باقی نماند، و دین، مخصوص خدا گردد. پس اگر (از روش نادرست خود) دست برداشتند، (مزاحم آنها نشوید! زیرا) تعدی جز بر ستمکاران روا نیست.

شان نزول:

بعضی از مفسران، دو شاعن نزول برای نخستین آیه از این آیات نقل کرده است.

نخست اینکه این آیه اولین آیه ای بود که درباره جنگ با دشمنان اسلام نازل شد و پس از نزول این آیه پیغمبر اکرم (ﷺ) با آنها که از در پیکار در آمدند، پیکار کرد و نسبت به آنان که پیکار نداشتند خودداری میکرد، و این ادامه داشت تا دستور اقتلوا المشرکین که اجازه پیکار با همه مشرکان را میداد نازل گشت.

دوم شاعن نزولی است که از ابن عباس نقل شده که این آیه در مورد صلح حدیبیه نازل گردید، و جریان چنین است که رسول خدا (ﷺ) با 1400 نفر از یاران خود، آماده عمره شدند، چون به سرزمین حدیبیه (محلی است در نزدیکی مکه) رسیدند، مشرکان از ورود آنها به مکه و انجام مناسک عمره، ممانعت کردند، و پس از گفتگوی زیاد با پیامبر (ﷺ) مصالحه کردند، که سال بعد برای انجام عمره به مکه بیایند و آنان مکه را سه روز برای او و مسلمانان خالی خواهند کرد تا طواف خانه خدا کنند.

سال بعد هنگامی که آماده رفتن به مکه شدند، از این خائف بودند که مشرکان به وعده خود وفا نکنند، و مانع شوند، و جنگی به وقوع پیوندد، و در صورت وقوع حادثه یا جنگ، پیامبر از مقاتله در ماه حرام ناراحت بود، که آیه فوق در این مورد نازل شد، و دستور داد که اگر دشمن نبرد را شروع کند شما هم در برابر او به مبارزه برخیزید.

به نظر می رسد که شاعن نزول اول مناسب آیه اول، و شاعن نزول دوم مناسب آیات بعد است، ولی به هر حال مفهوم آیات دلالت دارد که همه با هم، یا با فاصله کمی نازل شده.

تفسیر:

فرمان جنگ با ستمکاران

در نخستین آیه، قرآن دستور مقاتله و مبارزه با کسانی که شمشیر به روی مسلمانان می کشند صادر کرده و به آنان اجازه داده است که برای خاموش ساختن دشمنان دست به اسلحه ببرند، و به تعبیر دیگر دوران صبر و شکیبایی مسلمانان تمام شده بود، و به قدر کافی قوت و قدرت پیدا کرده بودند که با شجاعت و صراحت، از خود و حقوق خویش دفاع کنند، می فرماید: (با کسانی که با شما می جنگند در راه خدا پیکار کنید) **(وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يِقَاتِلُونَكُمْ)**.

تعبیر به فی سبیل الله، هدف اصلی جنگهای اسلامی را روشن می سازد که جنگ در منطق اسلام هرگز به خاطر انتقامجویی یا جاه طلبی یا کشورگشایی یا بدست آوردن غنائم، و اشغال سرزمینهای دیگران نیست.

اسلام همه اینها را محکوم می کند و می گوید: سلاح بدست گرفتن و به جهاد پرداختن فقط باید در راه خدا، و برای گسترش قوانین الهی و بسط توحید و عدالت و دفاع از حق، و ریشه کن ساختن ظلم و فساد و تباهی باشد.

همین نکته است که جنگهای اسلامی را از تمام جنگهایی که در جهان روی می دهد جدا می سازد و نیز همین هدف، در تمام ابعاد جنگ اثر می گذارد و کمیت و کیفیت جنگ، نوع سلاح، چگونگی رفتار با اسیران، را به رنگ فی سبیل الله در می آورد.

(سبیل) به گفته (راغب) در (مفردات) در اصل به معنی راهی است که پیمودن آن آسان است، و بعضی آن را منحصرأ به معنی راه حق تفسیر کرده اند، ولی با توجه به اینکه این واژه در قرآن مجید، هم به راههای حق و هم به

راههای باطل اطلاق شده، شاید منظورشان این باشد که از قرائن، حق بودن آن را استفاده کرده اند.

شک نیست که پیمودن راه خدا (سبیل الله) یا به تعبیر دیگر راه دین و آیین او، با تمام مشکلاتی که دارد، چون موافق روح و جان افراد با ایمان است، کاری است آسان و گوارا، به همین دلیل مؤمنان داوطلبانه و آشکارا، از آن استقبال می کنند، هر چند سرانجامش شهادت باشد.

جمله (الذین یقاتلونکم) نیز صراحت دارد که این دستور مخصوص مقابله با کسانی است که دست به اسلحه می برند، و تا دشمن به مقاتله و مبارزه بر نخیزد، مسلمانان نباید حمله کنند و چنانکه خواهیم دید، این اصل (جز در بعضی موارد استثنایی که خواهد آمد) همه جا محترم شمرده شده است.

جمعی از مفسران، مفهوم (الذین یقاتلونکم) را در دایره خاصی محدود کرده اند، در حالی که آیه مفهوم گسترده ای دارد و تمام کسانی را که به نحوی از انحاء به پیکار بر می خیزند شامل می شود.

ضمناً از این آیه استفاده می شود که هرگز غیر نظامیان (مخصوصاً زنان و کودکان) نباید مورد تهاجم واقع شوند، زیرا آنها به مقاتله بر نخواستند، بنابراین مصونیت دارند.

سپس توصیه به رعایت عدالت، حتی در میدان جنگ و در برابر دشمنان کرده می فرماید: از حد تجاوز نکنید (و لا تعتدوا).

چرا که خداوند، تجاوزکاران را دوست نمی دارد (ان الله لا یحب المعتدین). آری هنگامی که جنگ برای خدا و در راه خدا باشد، هیچگونه تعدی و تجاوز، نباید در آن باشد، و درست به همین دلیل است که در جنگهای اسلامی

- بر خلاف جنگهای عصر ما - رعایت اصول اخلاقی فراوانی توصیه شده است، مثلا

افرادی که سلاح بر زمین بگذارند، و کسانی که توانایی جنگ را از دست داده اند، یا اصولا قدرت بر جنگ ندارند، همچون مجروحان، پیر مردان، زنان و کودکان نباید مورد تعدی قرار گیرند، باغستانها و گیاهان و زراعتها را نباید از بین ببرند، و از مواد سمی برای زهرآلود کردن آبهای آشامیدنی دشمن (جنگ شیمیایی و میکروبی) نباید استفاده کنند.

علی (علیه السلام) - طبق آنچه در نهج البلاغه آمده - به لشکریانش، قبل از شروع جنگ صفین دستور جامعی در این زمینه داده که شاهد گویای بحث ما است:

لا تقاتلوهم حتی یبدؤ وکم فانکم بحمد الله علی حجة، و ترککم ایاهم حتی یبدؤ وکم حجة اخری لکم علیهم، فاذا کانت الهزيمة باذن الله فلا تقتلوا مدبرا و لا تصیبوا معورا و لا تجهزوا علی جریح و لا تهیجوا النساء باذی و ان شتمن اعراضکم و سببن امرائکم.

(با آنها نجنگید تا جنگ را آغاز کنند، چه اینکه شما بحمد الله (برای حقانیت خود) دارای حجت و دلیل هستید، و وا گذاشتن آنها تا نبرد را آغاز کنند، حجت دیگری است به سود شما و بر زیان آنان، آنگاه که به اذن خدا آنان را شکست دادید، فراریان را نکشید، و بر ناتوانها ضربه نزید و مجروحان را به قتل نرسانید، و با اذیت و آزار، زنان را به هیجان نیاورید، هر چند به شما دشنام دهند، و به سرانتان ناسزا گویند).

این نکته نیز لازم به یادآوری است که بعضی از مفسران، طبق پاره ای از روایات، این آیه را ناسخ آیه ای که منع از پیکار می کند دانسته اند مانند کفوا

ایدیکم: (دست به پیکار نزنید)، و بعضی آن را منسوخ به آیه (و قاتلوا المشرکین كافة): (با همه مشرکان پیکار کنید) شمرده اند، ولی حق این است که این آیه نه ناسخ است و نه منسوخ، زیرا ممنوع بودن جنگ با کفار متجاوز، زمانی بود که مسلمانان از توان کافی برخوردار نبودند و با تغییر شرایط موظف شدند از خود دفاع کنند، و نیز مساله پیکار با مشرکان در واقع یک استثناء نسبت به آیه محسوب می شود، بنابراین تغییر حکم به خاطر تغییر شرایط نه نسخ است و نه استثناء، ولی قرائن نشان می دهد که در روایات و همچنین کلمات پیشینیان نسخ مفهومی غیر از مفهوم امروز داشته به طوری که معنی گسترده آن شامل این گونه امور نیز می شده است.

در آیه بعد که تکمیلی است بر دستور آیه قبل با صراحت بیشتری، سخن می گوید، می فرماید: آنها (همان مشرکانی که از هیچ گونه ضربه زدن به مسلمین خودداری نمی کردند) را هر کجا بیابید به قتل برسانید و از آنجا که شما را بیرون ساختند (مکه) آنها را بیرون کنید چرا که این یک دفاع عادلانه و مقابله به مثل منطقی است (و اقتلوهم حیث ثقتموهم و اخرجوهم من حیث اخرجوكم).

سپس می افزاید: فتنه از کشتار هم بدتر است (و الفتنة اشد من القتل). در اینکه (فتنه) چیست، مفسران و ارباب لغت، درباره آن بحثهایی دارند، این واژه در اصل از (فتن) (بر وزن متن) گرفته شده که به گفته (راغب) در (مفردات) به معنی قرار دادن طلا در آتش، برای ظاهر شدن میزان خوبی آن از بدی است و به گفته بعضی گذاشتن طلا در آتش برای خالص شدن از ناخالصیهاست واژه فتنه و مشتقات آن در قرآن مجید، دهها بار ذکر شده و در معانی مختلفی به کار رفته است.

گاه به معنی آزمایش و امتحان است، مانند (احسب الناس ان يتركوا ان يقولوا آمنا وهم لا يفتنون): (مردم گمان می کنند، همین که گفتند ایمان آوردیم، رها می شوند و آزمایش نخواهند شد).

و گاه به معنی فریب دادن، چنانکه می فرماید: (يا بني آدم لا يفتنكم الشيطان): (ای فرزندان آدم، شیطان شما را نفریبد).

و گاه به معنی بلا و عذاب آمده مانند: (يوم هم على النار يفتنون ذوقوا فتنتكم): (آن روز که آنها بر آتش، عذاب می شوند و به آنها گفته می شود بچشید عذاب خود را).

و گاه به معنی گمراهی آمده، مانند (ومن يرد الله فتنته فلن تملك له من الله شيئا): (کسی که خدا گمراهی او را بخواهد (و از او سلب توفیق کند) هیچ قدرتی برای نجات او، در برابر خداوند نخواهی داشت).

و گاه به معنی شرک و بت پرستی یا سد راه ایمان آورندگان، آمده مانند آیه مورد بحث، و بعضی آیات بعد از آن که می فرماید: (وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة ويكون الدين لله): (با آنها پیکار کنید تا شرک از میان برود، و دین مخصوص خدای یگانه باشد).

ولی ظاهر این است که تمام این معانی به همان ریشه اصلی که در معنی فتنه گفته شد باز می گردد (همانگونه که غالب الفاظ مشترک چنین حالی را دارند) زیرا با توجه به اینکه معنی اصلی قرار دادن طلا در زیر فشار آتش برای خالص سازی، یا جدا کردن سره از ناسره است، در هر مورد که نوعی فشار و شدت وجود داشته باشد این واژه به کار می رود، مانند امتحان که معمولاً با فشار و مشکلات همراه است، و عذاب که نوع دیگری از شدت و فشار است، و فریب و

نیرنگ که تحت فشارها انجام می گیرد و همچنین شرک یا ایجاد مانع در راه هدایت خلق که هر کدام متضمن نوعی فشار و شدت است.

کوتاه سخن اینکه: آیین بت پرستی و فسادهای گوناگون فردی و اجتماعی مولود آن، در سرزمین مکه رایج شده بود، و حرم امن خدا را آلوده کرده بود، و فساد آن از قتل و کشتار هم بیشتر بود، آیه مورد بحث می گوید به خاطر ترس از خونریزی، دست از پیکار با بت پرستی بر ندارید که بت پرستی از قتل، بدتر است.

این احتمال نیز از سوی بعضی از مفسران داده شده که منظور از (فتنه) در اینجا همان فساد اجتماعی باشد، از جمله تبعید کردن مؤمنان از وطن مءلوفشان که این امور گاه از کشتن هم دردناک تر است، یا سبب قتل و کشتارها در اجتماع می شود، در آیه 73 سوره انفال چنین می خوانیم: (الا تفعلوه تکن فتنه فی الارض و فساد کبیر): (اگر این دستور را (قطع رابطه با کفار) انجام ندهید، فتنه و فساد عظیمی در زمین روی می دهد (در این آیه فتنه و فساد در کنار هم قرار گرفته).

سپس به مساله دیگری در همین رابطه اشاره کرده، می فرماید: مسلمانان باید احترام مسجد الحرام را نگهدارند، و این حرم امن الهی باید همیشه محترم شمرده شود و لذا (با آنها) (مشرکان) نزد مسجد الحرام پیکار نکنید، مگر آنکه آنها در آنجا با شما بجنگند) (ولا تقاتلوهم عند المسجد الحرام حتی یقاتلوکم فیه). (ولی اگر آنها با شما در آنجا جنگ کردند، آنها را به قتل برسانید، چنین است جزای کافران) (فان قاتلوکم فاقتلوهم کذلک جزاء الکافرین).

چرا که وقتی آنها حرمت این حرم امن را بشکنند دیگر سکوت در برابر آنان جایز نیست و باید پاسخ محکم به آنان گفته شود تا از قداست و احترام حرم امن خدا، هرگز سوء استفاده نکنند.

ولی از آنجا که اسلام همیشه نیش و نوش و انذار و بشارت را با هم می آمیزد تا معجون سالم تربیتی برای گنهکاران فراهم کند در آیه بعد راه بازگشت را به روی آنها گشوده و می فرماید: اگر دست از جنگ بردارند و خودداری کنند، خداوند آمرزنده و مهربان است (فان انتهوا فان الله غفور رحيم).

آری اگر از شرک دست بردارند، و آتش فتنه و فساد را خاموش کنند، آنها برادران مسلمان شما خواهند بود، و حتی چنانکه در دستورات دیگر آمده است از مجازات و غرامتهائی که برای مجرمان است در مورد آنان صرف نظر می شود.

بعضی جمله (فان انتهوا) (اگر خودداری کنند) را به معنی خودداری از شرک و کفر تفسیر کرده اند (چنانکه در بالا گفتیم). و بعضی به معنی خودداری از جنگ در مسجد الحرام یا اطراف آن دانسته اند.

جمع میان هر دو معنی نیز ممکن است.

در آیه بعد به هدف جهاد در اسلام اشاره کرده، می فرماید: با آنها پیکار کنید تا فتنه از میان برود (وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة). (و دین مخصوص خدا باشد) (ویكون الدين لله).

سپس اضافه می کند: (اگر آنها) (از اعتقاد در اعمال نادرست خود) دست بردارند (مزاحم آنان نشوید زیرا) تعدی جز به ستمکاران روا نیست (فان انتهوا فلا عدوان الا على الظالمين).

در ظاهر، سه هدف برای جهاد در این آیه ذکر شده، از میان بردن فتنه ها، و محو شرک و بت پرستی، و جلوگیری از ظلم و ستم.

این احتمال وجود دارد که منظور از فتنه همان شرک بوده باشد، بنابراین هدف اول و دوم در هم ادغام می شود، و نیز این احتمال وجود دارد که منظور از ظلم در اینجا نیز همان شرک باشد چنانکه در آیه 13 سوره لقمان می خوانیم: (ان الشرك لظلم عظیم): (شرک ظلم بزرگی است).

به این ترتیب، هر سه هدف، به یک هدف باز می گردد، و آن مبارزه با شرک و بت پرستی که سرچشمه انواع فتنه ها و مظالم و ستمهاست.

بعضی نیز ظلم را در این آیه به معنی آغازگر جنگ بودن دانسته اند، و یا آغازگر جنگ بودن، در حرم امن خدا.

ولی احتمال اول که آیه سه هدف جداگانه را برای جنگ تعقیب کند قویتر به نظر می رسد، درست است که شرک یکی از مصادیق فتنه است ولی (فتنه) مفهومی گسترده تر از شرک دارد، و درست است که شرک یکی از مصادیق ظلم است، ولی (ظلم) مفهوم وسیع تری دارد، و اگر گاهی تفسیر به شرک شده بیان یک مصداق است.

به این ترتیب جهاد اسلامی نه به خاطر فرمانروائی در زمین و کشورگشایی، و نه به منظور به چنگ آوردن غنائم و نه تهیه بازارهای فروش یا تملک منابع حیاتی کشورهای دیگر، یا برتری بخشیدن نژادی بر نژاد دیگر است.

هدف یکی از سه چیز است: خاموش کردن آتش فتنه ها و آشوبها که سلب آزادی و امنیت از مردم می کند و همچنین محو آثار شرک و بت پرستی، و نیز مقابله با متجاوزان و ظالمان و دفاع در برابر آنان است

نکته ها

1 - مساله جهاد در اسلام

در بسیاری از مذاهب انحرافی، جهاد به هیچ وجه وجود ندارد و همه چیز بر محور توصیه ها و نصایح و اندرزها دور می زند، حتی بعضی هنگامی که می شنوند جهاد مسلحانه، یکی از ارکان برنامه های اسلامی است در تعجب فرو می روند که

مگر دین می تواند، توأم با جنگ باشد.

اما با توجه به اینکه همیشه افراد زورمند و خودکامه و فرعونها و نمرودها و قارونها که اهداف انبیاء را مزاحم خویش می دیده اند در برابر آن ایستاده و جز به محو دین و آیین خدا راضی نبودند روشن می شود که دینداران راستین در عین تکیه بر عقل و منطق و اخلاق باید در مقابل این گردنکشان ظالم و ستمگر بایستند و راه خود را با مبارزه و در هم کوبیدن آنان به سوی جلو باز کنند، اصولاً جهاد یکی از نشانه های موجود زنده است و یک قانون عمومی در عالم حیات است، تمام موجودات زنده اعم از انسان و حیوان و گیاه، برای بقای خود، با عوامل نابودی خود در حال مبارزه اند - شرح بیشتر این سخن را در سوره نساء ذیل آیه 95 و 96 خواهید خواند.

به هر حال از افتخارات ما مسلمانان، آمیختن دین با مساله حکومت و داشتن دستور جهاد در برنامه های دینی است، منتها باید دید جهاد اسلامی چه اهدافی را تعقیب می کند آنچه ما را از دیگران جدا می سازد همین است.

2 - اهداف جهاد در اسلام

بعضی از غریزدها اصرار دارند جهاد اسلامی را منحصر در جهاد دفاعی خلاصه کنند، و با هر زحمتی که هست تمام غزوات پیغمبر اکرم (ﷺ) و یا

جنگهای بعد از آن حضرت را، در این راستا توجیه کنند، در حالی که نه دلیلی بر این مساله داریم و نه تمام غزوات رسول الله در این معنی خلاصه می شود بهتر این است به جای این استنباطهای نادرست به قرآن باز گردیم و اهداف جهاد را از قرآن بگیریم، اهدافی که همه منطقی و قابل عرضه کردن به دوست و دشمن است.

چنانکه در آیات بالا خواندیم جهاد در اسلام برای چند هدف مجاز شمرده شده است.

الف - جهاد برای خاموش کردن فتنه ها

و به تعبیر دیگر جهاد ابتدائی آزادی بخش.

می دانیم خداوند دستورها و برنامه هائی برای سعادت و آزادی و تکامل و خوشبختی و آسایش انسانها طرح کرده است، و پیامبران خود را موظف ساخته که این دستورها را به مردم ابلاغ کنند، حال اگر فرد یا جمعیتی ابلاغ این فرمانها را مزاحم منافع پست خود ببینند و سر راه دعوت انبیاء موانعی ایجاد نمایند آنها حق دارند نخست از طریق مسالمت آمیز و اگر ممکن نشد با توسل به زور این موانع را از سر راه دعوت خود بردارند و آزادی تبلیغ را برای خود کسب کنند.

به عبارت دیگر: مردم در همه اجتماعات این حق را دارند که ندای منادیان راه حق را بشنوند، و در قبول دعوت آنها آزاد باشند حال اگر کسانی بخواهند آنها را از حق مشروعشان محروم سازند و اجازه ندهند صدای منادیان راه خدا به گوش جان آنها برسد و از قید اسارت و بردگی فکری و اجتماعی آزاد گردند طرفداران این برنامه حق دارند برای فراهم ساختن این آزادی از هر وسیله ای استفاده کنند، و از اینجا ضرورت (جهاد ابتدائی) در اسلام و سایر ادیان آسمانی روشن می گردد.

همچنین اگر کسانی مؤمنان را تحت فشار قرار دهند که به آیین سابق باز گردند برای رفع این فشار نیز از هر وسیله ای می توان استفاده کرد.

ب - جهاد دفاعی

آیا صحیح است کسی به انسان حمله کند و او از خود دفاع ننماید؟ یا ملتی متجاوز و سلطه گر هجوم بر ملت دیگر ببرند و آنها دست روی دست گذارده نابودی کشور و ملت خویش را تماشا کنند.

در اینجا تمام قوانین آسمانی و بشری به شخص یا جمعیتی که مورد هجوم واقع شده حق می دهد برای دفاع از خویشتن به پا خیزد و آنچه در قدرت دارد به کار برد، و از هر گونه اقدام منطقی برای حفظ موجودیت خویش فروگذار نکند.

این نوع جهاد را، (جهاد دفاعی) می نامند، جنگهایی مانند جنگ احزاب و احد و موته و تبوک و حنین و بعضی دیگر از غزوات اسلامی جزء این بخش از جهاد بوده و جنبه دفاعی داشته است.

هم اکنون بسیاری از دشمنان اسلام، جنگ را بر مسلمین تحمیل کرده اند و سرزمینهای اسلامی را اشغال نموده و منابع آنها را زیر سلطه خود گرفته اند چگونه اسلام اجازه می دهد در مقابل آنها سکوت شود؟ ج - جهاد برای حمایت از مظلومان

شاخه دیگری از جهاد که در آیات دیگر قرآن به آن اشاره شده، جهاد برای حمایت از مظلومان است، در آیه 75 سوره نساء می خوانیم: **(وَمَا لَكُمْ لَا تَقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا):**

(چرا در راه خدا و در راه مردان و زنان و کودکانی که (بدست ستمگران) تضعیف شده اند پیکار نمی کنید، همان افراد (ستم‌دیده ای) که می گویند: خدایا! ما را از این شهر (مکه) که اهلش ستمگرند بیرون ببر، و برای ما از سوی خود، ولیی قرار ده، و برای ما از سوی خود یار و یابوری معین فرما).

به این ترتیب، قرآن از مسلمانان می خواهد که هم در راه خدا و هم مستضعفان مظلوم، جهاد کنند، و اصولاً این دو از هم جدا نیستند و با توجه به اینکه در آیه فوق قید و شرطی نیست، این مظلومان و مستضعفان در هر نقطه جهان، باشند، باید از آنها دفاع کرده نزدیک و دور، داخل و خارج کشور تفاوت نمی کند.

و به تعبیر دیگر حمایت از مظلومان در مقابل ظالمان در اسلام یک اصل است که باید مراعات شود، حتی اگر به جهاد منتهی گردد، اسلام اجازه نمی دهد مسلمانان در برابر فشارهایی که به مظلومان جهان وارد می شود بیتفاوت باشند، و

این دستور یکی از ارزشمندترین دستورات اسلامی است که از حقانیت این آیین خبر می دهد.

د - جهاد برای محو شرک و بت پرستی

اسلام در عین اینکه آزادی عقیده را محترم می شمرد و هیچ کس را با اجبار دعوت به سوی این آیین نمی کند، به همین دلیل به اقوامی که دارای کتاب آسمانی هستند، فرصت کافی می دهد که با مطالعه و تفکر آیین اسلام را بپذیرند، و اگر نپذیرفتند، با آنها به صورت یک (اقلیت هم پیمان) (اهل ذمه) معامله می کند و با شرایط خاصی که نه پیچیده است و نه مشکل با آنها همزیستی مسالمت آمیز برقرار می نماید، در عین حال نسبت به شرک و بت

پرستی، سختگیر است زیرا: شرک و بت پرستی نه دین است و نه آیین و نه محترم شمرده می شود، بلکه یک نوع خرافه و انحراف و حماقت و در واقع یک نوع بیماری فکری و اخلاقی است که باید به هر قیمت که ممکن شود آن را ریشه کن ساخت.

کلمه آزادی و احترام به فکر دیگران در مواردی به کار برده می شود که فکر و عقیده لا اقل یک ریشه صحیح داشته باشد، اما انحراف و خرافه و گمراهی و بیماری چیزی نیست که محترم شمرده شود و به همین دلیل اسلام دستور می دهد که بت پرستی به هر قیمتی که شده است حتی به قیمت جنگ، از جامعه بشریت ریشه کن گردد.

بت خانه ها و آثار شوم بت پرستی اگر از طرق مسالمت آمیز ممکن نشد با زور ویران و منهدم گردند.

آری اسلام می گوید باید صفحه زمین از آلودگی به شرک و بت پرستی پاک گردد و به همه مسلمین نوید می دهد که سرانجام توحید و یکتا پرستی به تمام جهان حاکم خواهد شد و شرک و بت پرستی ریشه کن خواهد گشت.

از آنچه در بالا - در مورد اهداف جهاد - آمد روشن می شود که اسلام جهاد را با اصول صحیح و منطق عقل هماهنگ ساخته، و هرگز آن را وسیله سلطه جویی و کشورگشائی و غصب حقوق دیگران و تحمیل عقیده، و استعمار و استثمار قرار نداده است.

ولی می دانیم دشمنان اسلام - مخصوصا ارباب کلیسا و مستشرقان مغرض با تحریف حقایق، سخنان زیادی بر ضد مساله جهاد اسلامی ایراد کرده اند و اسلام را متهم به خشونت و توسل به زور و شمشیر برای تحمیل عقیده ساخته اند.

و به این قانون اسلامی سخت هجوم برده اند. به نظر می رسد وحشت آنها از پیشرفت اسلام در جهان، به خاطر معارف قوی، و برنامه های حساب شده، سبب شده است که از اسلام چهره دروغین وحشتناکی بسازند، تا جلو پیشرفت اسلام را در جهان بگیرند.

3 - چرا فرمان جهاد در مدینه نازل شد؟

می دانیم جهاد در سال دوم هجرت به مسلمانان واجب گشت و قبل از آن واجب نبود.

دلیل این موضع روشن است زیرا از یک طرف تعداد مسلمانان در مکه به اندازه های کم بود که عملاً قیام مسلحانه کردن مفهومی جز انتحار و خودکشی نداشت و از طرف دیگر دشمن در مکه فوق العاده نیرومند بود و در واقع مرکز اصلی قدرتهای ضد اسلامی محسوب می شد و مبارزه کردن با آنها در داخل مکه امکان پذیر نبود.

ولی هنگامی که پیامبر (ﷺ) به مدینه آمد عده زیادی به او ایمان آوردند و دعوت خود را آشکار در داخل و خارج مدینه گسترش داد و توانست یک حکومت صالح به وجود آورد و وسایل لازم را برای مبارزه و پیکار با دشمن آماده سازد و چون مدینه از مکه فاصله زیادی داشت این کار با فراغت خاطر صورت گرفت و نیروهای انقلابی و آزادی بخش، آماده مبارزه و دفاع در برابر دشمن شدند.

آیه (194) و ترجمه

(الشهر الحرام بالشهر الحرام و الحرمت قصاص فمن اعتدى عليكم فاعتدوا عليه بمثل ما اعتدى عليكم و اتقوا الله و اعلموا أن الله مع المتقين) (194)
ترجمه:

194 - ماه حرام، در برابر ماه حرام! (اگر دشمنان، احترام آن را شکستند، و در آن با شما جنگیدند، شما نیز حق دارید مقابله به مثل کنید). و تمام حرامها، (قابل) قصاص است. و (به طور کلی) هر کس به شما تجاوز کرد، همانند آن بر او تعدی کنید! و از خدا به پرهیزید (و زیاده روی ننمایید)! و بدانید خدا با پرهیزکاران است!

تفسیر:

احترام ماههای حرام و مقابله به مثل
این آیه بحثی را که در آیات پیش در مورد جهاد به طور کلی آمده است تکمیل می کند و در واقع پاسخی است به ایراد افراد ناآگاه که می گفتند. مگر می توان در ماه حرام جنگ کرد که اسلام چنین دستوری را داده است. توضیح اینکه: مشرکان مکه می دانستند که جنگ در ماههای حرام (ذی القعدة و ذی الحجه و محرم و رجب) از نظر اسلام جایز نیست و به تعبیر دیگر اسلام این سنت را که از قبل وجود داشته امضاء کرده است، مخصوصا در مسجد الحرام و مکه این کار ناروا تر است، و پیامبر اسلام (ﷺ) به هر دو حکم احترام می گذارد.

به همین دلیل در نظر داشتند، مسلمانان را غافلگیر ساخته و در ماههای حرام به آنها حمله ور شوند، و شاید گمانشان این بود، که اگر آنها احترام ماههای

حرام را نادیده بگیرند مسلمانان به مقابله بر نمی خیزند، و اگر چنین شود به مقصود

خود رسیده اند.

آیه مورد بحث به این پندارها پایان داد و نقشه های احتمالی آنها را نقش بر آب کرد، و دستور داد اگر آنها در ماههای حرام دست به اسلحه بردند، مسلمانان در مقابل آنها بایستند، می فرماید: (ماه حرام در برابر ماه حرام است) (الشهر الحرام بالشهر الحرام).

یعنی اگر دشمنان احترام آن را شکستند و در آن با شما پیکار کردند شما نیز حق دارید مقابله به مثل کنید.

(زیرا حرمت، قصاص دارد (و الحرمت قصاص).

(حرمت) جمع (حرمه) به معنی چیزی است که باید آن را حفظ کرد و احترام آن را نگه داشت، و حرم را از این جهت حرم گفته اند که جای محترمی است و هتک آن جایز نیست، و اعمال نامشروع و قبیح را از این جهت حرام می گویند که ممنوعیت دارد، همان گونه که در مورد حرم، یا ماه حرام بعضی اعمال ممنوع است.

این جمله در واقع پاسخ دندان شکنی است به آنها که اجازه جنگ در ماههای حرام را به پیغمبر اکرم (ﷺ) ایراد می گرفتند.

یعنی احترام ماه حرام، یا سرزمین مکه حرم امن خدا، در برابر کسانی است که آن را محترم می شمردند، ولی در برابر کسانی که احترام آن را زیر پا می گذارند رعایت آن لازم نیست، و مسلمانان حق دارند با آنها وارد پیکار شوند، و این در واقع یک نوع قصاص است، تا دیگر مشرکان به فکر سوء استفاده از احترام ماه حرام یا سرزمین محترم مکه نیفتند.

سپس به یک دستور کلی و عمومی که شامل موضوع مورد بحث نیز می شود، اشاره کرده، می فرماید: (هر کس به شما تجاوز کند، به مانند آن بر او تجاوز کنید ولی از خدا به پرهیزید (و زیاده روی ننمایید) و بدانید خدا با پرهیزکاران است) (فمن اعتدى علیکم فاعتدوا علیه بمثل ما اعتدى علیکم واتقوا الله واعلموا ان الله مع المتقين).

اسلام بر خلاف مسیحیت کنونی که می گوید: هر کس که به رخساره راست تو تپانچه زند رخساره دیگر را به سوی او بگردان.

چنین دستوری را نمی دهد، چرا که این دستور انحرافی باعث جرأت و جسارت ظالم و تجاوزگر است، حتی مسیحیان جهان امروز نیز هرگز به چنین دستوری عمل نمی کنند و کمترین تجاوزی را با پاسخی شدیدتر، که آن هم بر خلاف دستور اسلام است جواب می گویند.

اسلام می گوید: در برابر متجاوز، باید ایستاد، و به هر کس حق می دهد که اگر به او تعدی شود، به همان مقدار مقابله کند، تسلیم در برابر متجاوز مساوی است با مرگ و مقاومت مساوی است با حیات، این است منطق اسلام.

جالب اینکه آیه مفهوم وسیعی دارد و منحصر به مساله قصاص در مقابل قتل یا جنایات دیگر نیست، بلکه امور مالی و سایر حقوق را نیز شامل می شود.

البته این موضوع با مساله عفو و گذشت، که در مورد دوستان یا افراد شکست خورده یا نادم و پشیمان صورت می گیرد، هیچ گونه منافاتی ندارد.

گاهی بعضی از عوام، تصور می کنند که معنی آیه این است، اگر کسی فرزند دیگری را به قتل برساند، مقابله به مثل اجازه می دهد که پدر مقتول فرزند قاتل را به قتل برساند، و اگر ضربهای بر برادر او وارد کرد، او هم ضربهای بر برادر جانی وارد کند، ولی این اشتباه بزرگی است، زیرا قرآن می گوید: شخص معتدی

و تجاوزگر باید مجازات شود، (به همان اندازه مجازات شود) نه فرد بیگناه دیگر، باز مفهوم این سخن این نیست که اگر کسی خانه شخصی را آتش زد خانه او را آتش بزنند، بلکه مفهومی این است معادل قیمت خانه را از او بگیرند.

ضمناً تأکیدی که در ذیل آیه در مورد تقوا ذکر شده تأکیدی است بر عدم تجاوز از حد و به تعبیر دیگر، مقابله به مثل نباید شکل انتقامجویی به خود گیرد، همان انتقامی که حد و مرزی برای خود نمی شناسد. و اینکه می گوید: خدا با پرهیزکاران است، اشاره به این است که آنها را در مشکلات تنها نمی گذارد و یاری می دهد، زیرا کسی که با دیگری است در مشکلات به او کمک می کند و در برابر دشمن او را حمایت می نماید.

آیه (195) و ترجمه

(وَأَنْفَقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
الْمُحْسِنِينَ) (195)

ترجمه:

195 - و در راه خدا، انفاق کنید! و (با ترک انفاق)، خود را به دست خود،
به هلاکت نیفکنید! و نیکی کنید! که خداوند، نیکوکاران را دوست می دارد.

تفسیر:

انفاق و رهایی از تنگناها

این آیه تکمیلی است بر آیات جهاد که قبلاً تفسیر آن گذشت، زیرا جهاد به
همان اندازه که به مردان با اخلاص و کار آزموده نیازمند است به اموال و ثروت
نیز احتیاج دارد، جهاد هم نفقات آماده از نظر روحی و جسمی لازم دارد، و هم
انواع سلاح و تجهیزات جنگی، درست است که عامل تعیین کننده سرنوشت
جنگ در درجه اول سربازان اند، ولی سرباز بدون وسایل و تجهیزات کافی (اعم
از سلاح، مهمات، وسیله نقل و انتقال، مواد غذایی، وسایل درمانی) کاری از او
ساخته نیست.

لذا در اسلام تامین وسایل جهاد با دشمنان از واجبات شمرده شده و از جمله
در آیه مورد بحث با صراحت دستور می دهد، و می فرماید: در راه خدا انفاق
کنید و خود را به دست خویش به هلاکت نیفکنید (وَأَنْفَقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا
تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ).

مخصوصاً در عصر نزول این آیات، بسیاری از مسلمانان، شور و شوق جهاد
در سر داشتند، ولی چون وسایل جنگ را هر کس شخصاً فراهم میکرد و بعضی

فقر و نیازمند بودند. آن چنان که طبق آیه 92 سوره توبه گریه می کردند و اشک میریختند که چرا وسیله شرکت در جنگ ندارند: **(تولوا و اعینهم تفیض من الدمع حزنا ان لا یجدوا ما ینفقون)**، آری در چنین شرایطی نقش انفاقها بسیار مهم و سرنوشتساز بود.

جمله و لا تلقوا بایدیکم الی التهلكة (با دست خویش خود را به هلاکت نیفکنید) هر چند در مورد ترک انفاق، برای جهاد اسلامی وارد شده، ولی مفهوم وسیع و گستردهای دارد که موارد زیاد دیگری را نیز شامل می شود، از جمله اینکه انسان حق ندارد از جادههای خطرناک (چه از نظر ناامنی و چه عوامل جوی یا غیر آن) بدون پیشبینیهای لازم بگذرد، یا غذائی که به احتمال قوی آلوده به سم است تناول کند، و یا حتی در میدان جهاد بدون نقشه و برنامه وارد عمل شود، در تمام این موارد، انسان بیجهت جان خود را به خطر انداخته و مسؤول است.

ولی اینکه بعضی از ناآگاهان، هر گونه جهاد ابتدائی را القاء نفس در هلاکت پنداشته اند، و گاه تا آنجا به پیش می روند که قیام سالار شهیدان امام حسین (علیه السلام) در کربلا را مصداق آن می‌شمرند، ناشی از نهایت نادانی و عدم درک آیه است، زیرا القای نفس در هلاکت مربوط به جائی است که هدفی بالاتر از جان در خطر نباشد، و الا باید جان را فدای حفظ آن هدف مقدس کرد، همان گونه که امام حسین (علیه السلام) و تمام شهیدان راه خدا این کار را کردند.

آیا اگر کسی ببیند جان پیامبر (صلی الله علیه و آله) در خطر است و خود را سپر برای حفظ او کند (همان کاری که علی (علیه السلام) در جنگ احد کرد و یا در لیلۃ المبیت آن شبی که در بستر پیامبر (صلی الله علیه و آله) خوابید) چنین کسی القاء نفس در هلاکت

کرده و کار خلافی انجام داده؟ آیا باید بنشینند تا پیامبر (ﷺ) را به قتل برسانند و بگویند القاء نفس در هلاکت جایز نیست.

حق این است که مفهوم آیه روشن است و تمسک به آن در این گونه موارد نوعی ابله‌ی است.

آری اگر هدف آن قدر مهم نباشد که ارزش جان باختن را داشته باشد و یا اگر مهم است راه‌حلهای بهتر و مناسبتری دارد، در چنین جایی نباید جان خویشتن را به خطر انداخت (موارد تقیه مجاز نیز از همین قبیل است).

در آخر آیه دستور به نیکوکاری داده، می‌فرماید: و نیکی کنید که خداوند نیکوکاران را دوست دارد (و احسنوا ان الله يحب المحسنين).

در اینکه مراد از احسان در اینجا چیست؟ چند احتمال در کلمات مفسران دیده می‌شود: نخست این است که حسن ظن به خدا داشته باشید (و گمان نکنید انفاقهای شما موجب اختلال امر معیشت شما خواهد شد) و دیگر اینکه منظور، اقتصاد و میانه روی در مساله انفاق است، و دیگر اینکه منظور، آمیختن انفاق با حسن رفتار نسبت به نیازمندان است، به گونه‌ای که همراه با گشاده‌روئی و مهربانی باشد و از هر نوع منت و آنچه موجب رنجش و ناراحتی شخص انفاق شونده است بر کنار باشد.

مانعی ندارد که همه این معانی سه گانه در مفهوم و محتوای آیه جمع باشد.

نکته‌ها

1 - انفاق سبب پیشگیری از هلاکت جامعه‌ها

در اینکه میان دو جمله و انفقوا فی سبیل الله و لا تلقوا بایدیکم الی التهلكة، آیا ارتباطی وجود دارد یا نه، با توجه به اینکه تمام تعبیرات قرآن حساب شده است، حتما میان این دو رابطهای است و به نظر می‌رسد رابطه این است اگر

انفاق در مسیر جهاد و فی سبیل الله نکنید، خود را با دست خویش به هلاکت افکنده‌اید، بلکه می‌توان مساله را از این فراتر برد و گفت: این آیه گرچه در ذیل آیات جهاد آمده است ولی بیانگر یک حقیقت کلی و اجتماعی است و آن اینکه انفاق به طور کلی سبب نجات جامعه‌ها از مفاسد کشنده است، زیرا هنگامی که مساله انفاق به فراموشی سپرده شود، و ثروتها در دست گروهی محدود جمع گردد و در برابر آنان اکثریتی محروم و بینوا وجود داشته باشد دیری نخواهد گذشت که انفجار عظیمی در جامعه به وجود می‌آید، که نفوس و اموال ثروتمندان هم در آتش آن خواهد سوخت و از اینجا رابطه مساله انفاق و پیشگیری از هلاکت روشن می‌شود.

بنابراین انفاق، قبل از آنکه به حال محرومان مفید باشد به نفع ثروتمندان است، زیرا تعدیل ثروت حافظ ثروت است.

امیر مومنان علی (علیه السلام) در یکی از کلمات قصارش به این حقیقت اشاره فرموده، می‌گوید: حصنوا اموالکم بالزکاة: اموال خویش را با دادن زکات حفظ کنید.

و به تعبیر بعضی از مفسران، خودداری از انفاق فی سبیل الله هم سبب مرگ روح انسانی به خاطر بخل خواهد شد، و هم مرگ جامعه به خاطر عجز و ناتوانی، مخصوصاً در نظامی همچون نظام اسلام که بر نیکوکاری بنا شده است.

2 - سوء استفاده از مضمون آیه

همانگونه که اشاره کردیم بعضی از عافیت طلبان برای فرار از جهاد فی سبیل الله به جمله و لا تلقوا بایدیکم الی التهلکة (با دست خویش، خود را به هلاکت نیفکنید) چسبیده‌اند و رسوائی را به آنجا رسانیده که قیام امام حسین (علیه السلام) را در عاشورا که سبب نجات و بقای اسلام در برابر دشمنانی همچون بنی امیه شد،

مصدق این آیه شمرده اند، غافل از اینکه اگر این باب گشوده شود، جهاد به کلی باید تعطیل گردد، اصولاً تهلکه با شهادت دو مفهوم متباین دارد، تهلکه به معنی مرگ بیدلیل است در حالی که شهادت قربانی شدن در راه هدف و نایل گشتن به حیات جاویدان است.

باید به این حقیقت توجه داشت که جان انسان، ارزشمندترین سرمایه وجود او نیست، ما حقایقی با ارزشتر از جان داریم، ایمان به خدا، آیین اسلام، حفظ قرآن و اهداف مقدس آن، بلکه حفظ حیثیت و آبروی جامعه اسلامی، اینها اهدافی والاتر از جان انسان است که قربان شدن در راه آن هلاکت نیست، و هرگز از آن نهی نشده.

در حدیثی می خوانیم که: گروهی از مسلمانان برای جهاد به قسطنطنیه رفته بودند یکی از مردان شجاع حمله به لشکر روم کرد و داخل در صفوف آنها شد یکی از حاضران گفت: القی بیدیه الی التهلكة: خود را با دو دست خویش به هلاکت انداخت اینجا بود که ابو ایوب انصاری برخاست و فریاد زد: ای مردم! چرا این آیه را بد تفسیر و تاویل می کنید؟ این آیه درباره ما طایفه انصار نازل شد، هنگامی که خداوند دینش را عزت داد و یاورانش فزونی گرفتند بعضی از ما به دیگری مخفیانه به گونهای که پیامبر (ﷺ) نشنود، چنین گفتند که اموال ما از دست رفت، و خداوند اسلام را عزیز و یارانش را زیاد کرد، ما اگر در مدینه بمانیم به اموال از دست رفته خود برسیم بهتر است، آیه فوق بر پیامبر (ﷺ) نازل شد و به ما فرمود: انفاق در راه خدا کنید و خویشان را به هلاکت نیفکنید و منظور از هلاکت، اقامت در مدینه برای اصلاح اموال و ترک جهاد بود

3 - منظور از احسان چیست؟

احسان معمولاً به معنی نیکوکاری تفسیر می شود، ولی گاه معنی وسیعتری برای آن ذکر شده، و آن هر گونه عمل صالح، بلکه انگیزه های عمل صالح است چنانکه در حدیثی از پیامبر اکرم (ﷺ) می خوانیم که در تفسیر احسان فرمود: (ان تعبد الله كأنك تراه فان لم تكن تراه فانه يراك): احسان آن است که خدا را آن چنان پرستش کنی که گوئی او را می بینی و اگر تو او را نمی بینی او تو را می بیند.

بدیهی است هنگامی که انسان، چنان ایمان به خدا داشته باشد که گوئی او را می بیند و او را در همه حال حاضر و ناظر بداند به سراغ اعمال صالح میرود، و از هر گونه گناه و معصیت خودداری می نماید.

آیه (196) و ترجمه

(وَأَتَمُوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَحْلِقُوا رُءُوسَكُمْ حَتَّى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ أَذًى مِنْ رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسْكَ فَإِذَا أَمِنْتُمْ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامَ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاضِرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ) (196)

ترجمه:

196 - و حج و عمره را برای خدا به اتمام برسانید! و اگر محصور شدید، (و مانعی مانند ترس از دشمن یا بیماری، اجازه نداد که پس از احرام بستن، وارد مکه شوید)، آنچه از قربانی فراهم شود (ذبح کنید، و از احرام خارج شوید)! و سرهای خود را نتراشید تا قربانی به محلش برسد (و در قربانگاه ذبح شود) و اگر کسی از شما بیمار بود و یا ناراحتی در سر داشت، (و ناچار بود سر خود را بتراشد)، باید فدیة و کفارهای از قبیل روزه یا صدقه یا گوسفندی بدهد! و هنگامی که (از بیماری و دشمن) در امان بودید، هر کس با ختم عمره، حج را آغاز کند، آنچه از قربانی برای او میسر است (ذبح کند)! و هر که نیافت، سه روز در ایام حج، و هفت روز هنگامی که باز می گردید، روزه بدارد! این، ده روز کامل است. (البته) این برای کسی است که خانواده او، نزد مسجدالحرام نباشد اهل مکه و اطراف آن نباشد. و از خدا به پرهیزید و بدانید که او، سخت کیفر است!

تفسیر:

قسمتی از احکام مهم حج

دقیقا روشن نیست که آیات مربوط به حج در قرآن مجید در چه تاریخی نازل شده است ولی به اعتقاد بعضی از مفسران بزرگ در حجة الوداع نازل گشته در حالی که بعضی گفته اند که جمله فان احصرتم فما استیسر من الهدی ناظر به جریان حدیبیه است که در سال ششم هجرت واقع شد و مسلمانان از زیارت خانه خدا ممنوع شدند

در این آیه، احکام زیادی بیان شده است:

1 - در ابتدا، یک دستور کلی برای انجام فریضه حج و عمره به طور کامل و برای اطاعت فرمان خدا داده، می فرماید: حج و عمره را برای خدا به اتمام برسانید (و اتموا الحج والعمرة لله).

در واقع قبل از هر چیز به سراغ انگیزه‌های این دو عبادت رفته و توصیه می کند که جز انگیزه الهی و قصد تقرب به ذات پاک او، چیز دیگری در کار نباید باشد، و عمل نیز به مقتضای و اتموا از هر نظر کامل و جامع باشد.

2 - سپس به سراغ کسانی می رود که بعد از بستن احرام به خاطر وجود مانعی، مانند بیماری شدید و ترس از دشمن، موفق به انجام اعمال حج عمره نباشند، می فرماید: اگر محصور شدید (و موانعی به شما اجازه نداد که پس از احرام بستن وارد مکه شوید) آنچه از قربانی فراهم شود ذبح کنید و از احرام خارج شوید (فان احصرتم فما استیسر من الهدی).

به هر حال افرادی که گرفتار می شوند، و توانایی انجام مراسم حج و عمره را پیدا نمی کنند، می توانند با استفاده از این مساله، از احرام خارج شده و به حال عادی باز گردند.

می دانیم قربانی ممکن است شتر یا گاو یا گوسفند باشد، که آسانترین آنها گوسفند است، و لذا جمله فما استیسر من الهدی را غالبا اشاره به گوسفند دانسته اند.

3 - سپس به دستور دیگری اشاره کرده، می فرماید: سرهای خود را تراشید تا قربانی به محلش برسد و در قربانگاه ذبح شود (و لا تحلقوا رؤسکم حتی یبلغ الهدی محله).

آیا این دستور مربوط به افرادی است که محصور و ممنوع از انجام مراسم حج می شوند، و در واقع دستوری است برای تکمیل دستور سابق، و یا همه حاجیان را می گوید، بعضی از مفسران، معنی اول را برگزیده اند و گفته اند، منظور از محل هدی (محل قربانی) حرم است و گاه گفته اند، منظور همان جا است که مانع و مزاحم، حاصل می شود و به فعل پیغمبر اکرم (ﷺ) در داستان حدیبیه که محلی است بیرون حرم مکه، استدلال کرده اند که حضرت بعد از ممانعت مشرکان، قربانی خود را در همان جا ذبح کرد و به اصحاب و یارانش نیز دستور داد چنین کنند.

مفسر عالیقدر مرحوم طبرسی می گوید: به اعتقاد علمای ما، محصور اگر به خاطر بیماری بوده باشد، قربانی او را در حرم باید ذبح کنند و اگر به خاطر جلوگیری از دشمن باشد در همان جا که جلوگیری شده است ذبح می کنند.

ولی بعضی دیگر از مفسران، این جمله را ناظر به تمام حجاج می دانند و می گویند هیچ کس حق ندارد، تقصیر کند (سر بتراشد و از احرام خارج گردد) مگر اینکه قربانی را در محلش ذبح کند (قربانی حج در منی و قربانی عمره در مکه).

به هر حال منظور از رسیدن قربانی به مجلس، آن است که به آن محل برسد و ذبح شود، و این تعبیر کنایه ای از ذبح است.

با توجه به عمومیت تعبیری که در آیه وارد شده است تفسیر دوم مناسبتر به نظر می رسد که هم شامل محصور است و هم غیر محصور.

4 - سپس می فرماید: اگر کسی از شما بیمار بود و یا ناراحتی در سر داشت (و به هر حال ناچار بود سر خود را قبل از آن موقع بتراشد) باید فدیة (کفارهای) از قبیل روزه یا صدقه یا گوسفندی بدهد (فمن کان منکم مریضاً او به اذى من رأسه ففدية من صیام او صدقة او نسك).

نسک در اصل جمع نسیکه به معنی حیوان ذبح شده است، این واژه به معنی عبادت نیز آمده است.

لذا راغب در مفردات، بعد از آنکه نسک را به عبادت تفسیر می کند، می گوید: این واژه در مورد اعمال حج به کار می رود، و نسیکه به معنی ذبیحه است.

بعضی از مفسران نیز آن را در اصل به معنی شمشهای نقره می دانند و اینکه به عبادت نسک گفته شده به خاطر آن است که انسان را خالص و پاک و پاکیزه می کند.

به هر حال ظاهر آیه این است که چنین شخصی مخیر در میان این سه (روزه، و صدقه و ذبح گوسفند) می باشد.

در روایات اهل بیت (علیهم السلام) آمده است که، روزه در این مورد باید سه روز بوده باشد، و صدقه به شش مسکین، و در روایتی به ده مسکین، و نسک یک گوسفند است.

5 - سپس می افزاید: و هنگامی که (از بیماری و دشمن) در امان بودید، کسانی که

عمره را تمام کرده و حج را آغاز می کنند، آنچه میسر است از قربانی (ذبح کنند) (فاذا امنتم فمن تمتع بالعمرة الى الحج فما استيسر من الهدى).

اشاره به اینکه در حج تمتع که عمره قبلاً انجام می گیرد، و بعد حج بجا آورده می شود، قربانی کردن لازم است، و فرق نمی کند که این قربانی شتر باشد یا گاو و یا گوسفند، و بدون آن از احرام خارج نمی شود.

درباره اصل هدی به گفته مرحوم طبرسی دو قول وجود دارد، اول اینکه از هدیه گرفته شده است، و چون قربانی در واقع هدیه ای به سوی بیت الله است، این واژه بر آن اطلاق شده است. دیگر اینکه از ماده هدایت گرفته شده است زیرا حیوان قربانی را همراه می بردند، و به سوی خانه خدا و قربانگاه هدایت می کردند.

ولی ظاهر کلام راغب در مفردات این است که فقط از هدیه گرفته شده و می گوید: هدی جمع است و مفرد آن هدیه است.

در معجم مقاییس اللغة نیز دو ریشه برای این لغت ذکر شده، هدایت و هدیه، اما بعید نیست هر دو به هدایت باز گردد. زیرا هدیه چیزی است که به سوی شخصی که به او هدیه می شود هدایت می گردد. (دقت کنید).

6 - سپس به بیان حکم کسانی می پردازد که در حال حج تمتع قادر به قربانی نیستند، می فرماید: کسی که (قربانی) ندارد، باید سه روز در ایام حج، و هفت روز به هنگام بازگشت، روزه بدارد، این ده روز کامل است (فمن لم يجد فصيام ثلاثة ايام في الحج و سبعة اذا رجعتم تلك عشرة كاملة).

بنابراین اگر قربانی پیدا نشود، یا وضع مالی انسان اجازه ندهد، جبران آن ده روز روزه است، که سه روز آن (روز هفتم و هشتم و نهم ذی الحجه) در ایام حج واقع می شود، و این از روزهایی است که انجام آن در سفر مانعی ندارد، و هفت روز دیگر را بعد از بازگشت به وطن انجام می دهد.

با اینکه معلوم است سه روز به اضافه هفت روز مجموعاً ده روز می شود در عین حال، قرآن می گوید: این ده روز کامل است.

بعضی از مفسران در تفسیر این جمله گفته اند این به خاطر آن است که و او گر چه معمولاً برای جمع است نه برای تخییر، چون گاه در معنی تخییر نیز استعمال می شود، در اینجا خداوند برای رفع هر گونه ابهام، جمله تلک عشرة کامله را فرموده است.

این احتمال نیز وجود دارد که تعبیر به کامله اشاره به این است که روزه ده روز می تواند به طور کامل جانشین قربانی شود، و زوار خانه خدا نباید از این بابت نگران باشند، زیرا تمام ثوابهایی که برای صاحبان قربانی از سوی خدا داده می شود، به آنها داده خواهد شد.

بعضی نیز گفته اند: این تعبیر اشاره به نکته لطیفی در مورد عدد ده می باشد زیرا از یک نظر عدد ده کاملترین اعداد است، چون هنگامی که اعداد را از یک شروع می کنیم تا ده سیر صعودی خود را تکمیل می کند، و اعداد بعد از آن، تکرار و ترکیبی است از ده و عددهای دیگر مانند یازده و دوازده، عرب به عدد بیست، عشرين می گوید (یعنی دو عدد ده) و به سی ثلاثین (سه عدد ده) و همچنین..

7 - بعد به بیان حکم دیگری پرداخته، می گوید: این برنامه حج تمتع برای کسی است که خانواده او نزد مسجد الحرام نباشد (ذلک لمن لم یکن اهلہ حاضری المسجد الحرام).

بنابراین کسانی که اهل مکه یا اطراف آن باشند، حج تمتع ندارند، بلکه حج تمتع مخصوص افراد دور از این منطقه است، و مشهور و معروف در میان فقهاء این است که هر کس 48 میل از مکه دورتر باشد، وظیفه او حج تمتع است، و آنها که در فاصله کمتری قرار دارند، وظیفه آنها حج قران یا افراد است، که عمره آن بعد از

مراسم حج بجا آورده می شود (شرح این موضوع و مدارک آن در کتب فقهی آمده است)

بعد از بیان این احکام هفتگانه در پایان آیه دستور به تقوا می دهد و می فرماید: از خدا به پرهیزید و تقوا پیشه کنید و بدانید خداوند عقاب و کیفرش شدید است (واتقوا الله واعلموا ان الله شديد العقاب).

این تاکید شاید به این جهت است که مسلمانان در هیچ یک از جزئیات این عبادت مهم اسلامی کوتاهی نکنند چرا که کوتاهی در آن گاهی سبب فساد حج و از بین رفتن برکات مهم آن می شود.

نکته ها

1 - اهمیت حج در میان وظایف اسلامی!

حج از مهمترین عباداتی است که در اسلام تشریع شده و دارای آثار و برکات فراوان و بیشماری است حج مایه عظمت اسلام، قوت دین و اتحاد مسلمین است حج مراسمی است که پشت دشمنان را می لرزاند و هر سال خون تازه‌ای در عروق مسلمانان جاری می سازد.

حج همان عبادتی است که امیر مومنان آن را پرچم و شعار مهم اسلام نامیده و در وصیت خویش در آخرین ساعت عمرش فرموده: و الله الله فی بیت ربکم لا تخلوه ما بقیتُم فانه ان ترک لم تناظروا، خدا را خدا را! در مورد خانه پروردگارتان تا آن هنگام که هستید آن را خالی نگذارید که اگر خالی گذارده شود مهلت داده نمی شوید (و بلای الهی شما را فرا خواهد گرفت).

این جمله نیز از دشمنان اسلام معروف است که می گویند: مادام که حج رونق دارد ما بر آنها پیروز نمی شویم.

یکی دیگر از دانشمندان می گوید: وای به حال مسلمانان اگر معنی حج را در نیابند و وای به حال دیگران اگر معنی آن را دریابند.

در حدیث معروفی که علی (علیه السلام) - در زمینه فلسفه احکام، طبق نقل نهج البلاغه حکمت 252 بیان فرموده نیز اشاره پر معنایی به اهمیت حج شده است، می فرماید: فرض الله الایمان تطهیرا من الشرک... و الحج تقویة للدين: خداوند ایمان را وسیله پاک سازی مردم از شرک... و حج را سبب قوت دین قرار داده است.

این سخن را با حدیثی از امام صادق (علیه السلام) پایان می دهیم (و شرح بیشتر را به جلد 14 تفسیر نمونه، ذیل آیه 26 تا 28 سوره حج که به طور مبسوط از اهمیت و فلسفه و اسرار حج بحث شده و می گذاریم) آنجا که فرمود: لا یزال الدین قائما ما قامت الکعبة، اسلام بر پا است تا زمانی که کعبه بر پا است.

2 - اقسام حج و فهرست اعمال حج تمتع

فقهای بزرگ ما با الهام از آیات قرآن و سنت پیامبر (صلی الله علیه و آله) و ائمه اهل بیت (علیهم السلام) حج را سه قسم تقسیم کرده اند: حج تمتع، و حج قران و افراد

حج تمتع مخصوص کسانی است که فاصله آنها از مکه 48 میل یا بیشتر باشد (16 فرسخ حدود 96 کیلومتر) و حج قران و افراد، مربوط به کسانی است که در کمتر از این فاصله زندگی می کنند.

در حج تمتع، نخست عمره را بجا می آورند، سپس از احرام بیرون می آیند، بعداً مراسم حج را در ایام مخصوصش انجام می دهند، ولی در حج قران و افراد، اول مراسم حج بجا آورده می شود، و بعد از پایان آن مراسم عمره، با این تفاوت که در حج قران، قربانی همراه می آورند و در حج افراد این قربانی نیست، ولی به عقیده اهل سنت حج قران آن است که حج و عمره را در یک احرام با هم قصد می کند).

اعمال حج تمتع به شرح زیر است:

نخست از نقاط معینی که میقات نام دارد احرام می بندند: یعنی متعهد می شوند یک سلسله کارها که بر محرم حرام است ترک کنند و جامه احرام که دو قطعه لباس ندوخته است بر تن می کنند و لبیک گویان به سمت خانه خدا می آیند نخست هفت بار دور خانه خدا طواف می کنند و سپس در محلی که به نام مقام ابراهیم معروف است دو رکعت نماز به جا می آورند و بعد در میان دو کوه صفا و مروه هفت مرتبه رفت و آمد می نمایند و بعد با چیدن کمی از مو یا ناخن خود، از احرام خارج می شوند و برای مراسم حج از مکه احرام بسته و روز نهم ذی الحجه به عرفات که بیابانی است در چهار فرسخی مکه می روند و آن روز را از ظهر تا غروب آفتاب در آنجا می مانند و به نیایش پروردگار مشغول می شوند و سپس از غروب آفتاب به سوی مشعر الحرام که در حدود دو فرسخ و نیمی مکه قرار دارد کوچ می کنند و شب را تا صبح در آن وادی مقدس می مانند و هنگام طلوع آفتاب از آن سرزمین به منی که در نزدیکی آن

قرار دارد حرکت می کنند و در همان روز که روز عید قربان است به ستون مخصوصی که نام آن جمره عقبه است هفت سنگ میزنند سپس قربانی می کنند و با تراشیدن سر از احرام بیرون می آیند.

و همان روز یا بعد از آن به مکه باز می گردند و طواف خانه خدا و نماز طواف و سعی صفا و مره و طواف نساء و نماز طواف نساء بجا می آورند و در روزهای یازدهم و دوازدهم به سه ستون مخصوص در منی که جمرات نام دارد یکی پس از دیگری را هفت بار سنگ می زنند و شبهای یازدهم و دوازدهم در سرزمین منی می مانند و به این ترتیب مراسم حج که هر کدام زنده کننده یک خاطره تاریخی است و کنایات و اشاراتی به مسائل مربوط به تهذیب نفس و فلسفه های اجتماعی است انجام می دهند که فلسفه هر کدام در آیات مناسب تشریح خواهد شد.

3 - چرا بعضی حج تمتع را به فراموشی سپرده اند؟

ظاهر آیه فوق این است که وظیفه کسانی که مقیم در مکه نیستند، حج تمتع می باشد (حجی که با عمره شروع می شود، و بعد از اتمام مراسم عمره از احرام بیرون می آیند، و مجدداً برای حج احرام می بندند و مراسم حج را بجا می آورند) و هیچ گونه دلیلی به نسخ این آیه در دست نیست و روایات زیادی در کتب شیعه و اهل تسنن در این زمینه نقل شده است از جمله محدثان معروفی از اهل سنت مانند نسائی در کتاب سنن خود، و احمد در کتاب مسند و ابن ماجه در سنن، و بیهقی در سنن الکبری، و ترمذی در صحیح خود و مسلم نیز در کتاب معروف خود، روایات فراوانی در مورد حج تمتع نقل کرده اند که این حکم نسخ نشده و تا روز قیامت باقی است.

بسیاری از فقهای اهل سنت نیز آن را افضل انواع حج می دانند هر چند اجازه حج قران و افراد را در کنار آن می دهند (البته قران به همان معنی که در بالا از فقهای آنان نقل شد).

ولی در حدیث معروفی که از عمر نقل شده می خوانیم که گفت: متعتان کانتا علی عهد رسول الله (ﷺ) و انا انهی عنهما و اعاقب علیهما متعة النساء و متعة الحج، دو متعه در زمان رسول الله (ﷺ) بود که من از آن دو نهی می کنم و هر کس

بجا آورد مجازات می کنم متعه نساء و متعه حج.

فخر رازی در ذیل آیه مورد بحث بعد از نقل این حدیث از عمر می گوید: منظور از متعه حج این است که هر دو احرام (احرام حج و احرام عمره) را با هم جمع کند سپس نیت حج را فسخ کند و عمره بجا آورد و بعد از آن حج نماید.

بدیهی است هیچ کس جز پیغمبر اکرم (ﷺ) حق اعلام نسخ حکمی را ندارد و اصولاً این تعبیر که پیامبر (ﷺ) چنین گفت و من چنین میگویم تعبیری است که برای هیچ کس قابل تحمل نمی باشد مگر می توان فرمان پیامبر را زمین نهاد و به دنبال گفتار دیگران رفت این غیر قابل قبول است.

به هر حال امروز بسیاری از علمای اهل سنت حدیث مزبور را رها کرده و حج تمتع را به عنوان افضل انواع حج پذیرفته و بر طبق آن عمل می کنند!

آیه (197) تا (199) و ترجمه

الحج اشهر معلومت فمن فرض فيهن الحج فلا رفث و لا فسوق و لا جدال
فى الحج و ما تفعلوا من خير يعلمه الله و تزدوا فان خير الزاد التقوى و اتقون يا
اولى الالباب (197) ليس عليكم جناح ان تبتغوا فضلا من ربكم فاذا افضتم من
عرفت فاذكروا الله عند المشعر الحرام و اذكروه كما هدئكم و ان كنتم من قبله لمن
الضالين (198) ثم افيضوا من حيث افاض الناس و استغفروا الله ان الله غفور رحيم
(199)

ترجمه:

197 - حج، در ماههای معینی است! و کسانی که (با بستن احرام، و شروع
به مناسک حج)، حج را بر خود فرض کرده اند، (باید بدانند که) در حج،
آمیزش جنسی با زنان، و گناه و جدال نیست! و آنچه از کارهای نیک انجام
دهید، خدا آن را می داند. و زاد و توشه تهیه کنید، که بهترین زاد و توشه،
پرهیزکاری است! و از من به پرهیزید ای خردمندان!

198 - گناهی بر شما نیست که از فضل پروردگارتان (و از منافع اقتصادی
در ایام حج) طلب کنید (که یکی از منافع حج، پیریزی یک اقتصاد صحیح است
)، و هنگامی که از عرفات کوچ کردید، خدا را نزد مشعر الحرام یاد کنید! او را
یاد کنید همان طور که شما را هدایت نمود و قطعاً شما پیش از این، از گمراهان
بودید.

199 - سپس از همان جا که مردم کوچ می کنند، (به سوی سرزمین منی)
کوچ کنید! و از خداوند، آمرزش بطلبید، که خدا آمرزنده مهربان است!

تفسیر:

بهترین زاد و توشه

این آیات همچنان احکام حج و زیارت خانه خدا را تعقیب می کند، و دستورات جدیدی در آن مطرح است:

1 - نخست می فرماید: حج در ماههای معینی است (الحج شهر معلومات). منظور از این ماهها ماههای شوال، ذی القعدة و ذی الحجه است (تمام ماه ذی الحجه یا همان ده روز اول) و این ماهها را شهر حج می نامند زیرا بخشی از اعمال حج (مراسم عمره را) در غیر این ماهها نمی توان انجام داد و بخشی را منحصرأ در روزهای نهم تا دوازدهم ماه ذی الحجه باید انجام داد، و اینکه در قرآن تصریح به نام این ماهها نشده به خاطر آن است که این ماهها برای همه شناخته شده بود، و قرآن با این عبارت تاکید بر آن می کند.

ضمناً این جمله، یکی از رسوم خرافی جاهلیت را نفی می کند که گاه به خاطر درگیری با جنگها یا غیر آن، ماههای حج را تغییر و تبدیل می دادند، و جلو و عقب می کردند، قرآن می گوید: این ماهها معین و ثابت است، و تقدیم و تاخیر در آن جایز نیست.

2 - سپس به دستور دیگری در مورد کسانی که با احرام بستن شروع به مناسک حج می کنند اشاره کرده، می فرماید: آنها که حج را بر خود فرض کرده اند (و احرام بسته اند باید بدانند) در حج آمیزش جنسی و گناه و جدال نیست (فمن فرض فیهن الحج فلا رفث ولا فسوق ولا جدال فی الحج)

رفث بر وزن قفس در اصل به معنی سخنی است که متضمن مطلبی که ذکر آن قبیح است بوده باشد، اعم از آمیزش جنسی و یا مقدمات آن، سپس کنایه از جماع قرار داده شده است. ولی بعضی تصریح کرده اند واژه رفث تنها در

صورتی به این نوع گفتگوها اطلاق می شود که در حضور زنان باشد و اگر در غیاب آنها باشد، رفت نامیده نمی شود.

بعضی نیز اصل آن را به معنی تمایل عملی به زنان دانسته اند که از مزاح و لمس و تماس شروع می شود و به آمیزش جنسی پایان می گیرد.

فسوق به معنی گناه و خارج شدن از اطاعت خدا است. و جدال به معنی گفتگوی توأم با نزاع است، و در اصل به معنی محکم پیچیدن طناب است و از آنجا که طرفین گفتگوی آمیخته با نزاع به یکدیگر می پیچند و هر کدام می خواهد سخن خود را به کرسی بنشاند، این واژه در آن به کار رفته است.

به هر حال طبق این دستور حاجیان به هنگام احرام، نه حق نزدیکی با همسران دارند و نه کلمات دروغ و فحش دادن (گرچه این کار در غیر موقع احرام نیز حرام است، ولی یکی از بیست و پنج امری است که محرم باید ترک کند) و همچنین از کارهایی که بر آنها حرام است جدال است، و سوگند خوردن، خواه راست باشد یا دروغ، و گفتن لا و الله - بلی و الله.

به این ترتیب محیط حج باید از تمتعات جنسی و همچنین انجام گناهان و گفتگوهای بیفایده و جر و بحثها و کشمکشهای بیهوده پاک باشد، زیرا محیط عبادت و اخلاص و ترک لذایذ مادی است، محیطی است که روح انسان باید از آن نیرو بگیرد و یکباره از جهان ماده جدا شود، و به عالم ماوراء ماده راه یابد و در عین

حال رشته الفت و اتحاد و اتفاق و برادری در میان مسلمانان محکم گردد و هر کاری که با این امور منافات دارد ممنوع است.

البته هر کدام از این احکام، شرح و بسط و شرایطی دارد که در کتب مناسک حج آمده است.

3 - در مرحله بعد به مسائل معنوی حج، و آنچه مربوط به اخلاص است اشاره کرده، می فرماید: آنچه را از کارهای خیر انجام می دهید خدا می داند (و ما تفعلوا من خیر يعلمه الله).

چه پاداشی برای نیکوکاران با ایمان از این بالاتر که بدانند هر کار نیکی را انجام می دهند خدا از آن با خبر است، و مولی و معبود آنان، حاضر و ناظر می باشد و این بسیار لذتبخش است که اعمال خیر در محضر او انجام می شود و این پاداشی است قبل از پاداشهای معنوی و مادی دیگر که خداوند عالم و آگاه به آنها می دهد.

و در ادامه همین مطلب می فرماید: زاد و توشه تهیه کنید که بهترین زاد و توشه ها پرهیزکاری است و از من به پرهیزید ای صاحبان عقل (و تزودوا فان خیر الزاد التقوی و اتقون یا اولی الالباب).

بسیاری از مفسران گفته اند که این آیه اشاره به گروهی می کند (به گفته بعضی گروهی از مردم یمن بودند) که وقتی برای زیارت خانه خدا حرکت می کردند هیچگونه زاد و توشه‌ای با خود بر نمی داشتند، و حتی اگر زاد و توشه‌ای با خود داشتند به هنگام احرام به دور می ریختند و می گفتند ما به زیارت خانه خدا می رویم چگونه ممکن است به ما غذا ندهد (و گاه به همین جهت خود را به زحمت می افکندند و یا محتاج به سؤال از این و آن می شدند) قرآن این تفکر غلط را نفی می کند و می گوید زاد و توشه برای خود تهیه کنید ولی در عین حال آنها را به مساله معنوی مهمتری ارشاد کرده، می گوید: که ماورای این زاد و توشه زاد و توشه دیگری است که باید برای سفر آخرت فراهم گردد و آن پرهیزکاری و تقوا است.

این جمله ممکن است اشاره لطیفی به این حقیقت بوده باشد که در سفر حج موارد فراوانی برای تهیه زادهای معنوی وجود دارد که باید از آن غفلت نکنید در آنجا تاریخ مجسم اسلام است و صحنه های زنده فداکاری ابراهیم (علیه السلام) قهرمان توحید و جلوه های خاصی از مظاهر قرب پروردگار دیده می شود که در هیچ جای دیگر جهان نیست آنها که روحی بیدار و اندیشه ای زنده دارند می توانند برای یک عمر از این سفر بی نظیر روحانی توشه معنوی فراهم سازند.

قابل توجه اینکه به دنبال این مطلب باز دستور به تقوا می دهد و روی سخن را به اولی الالباب یعنی صاحبان مغز و اندیشه می کند آری آنها هستند که روح حج را درک می کنند و از این برنامه عالی تربیتی حد اکثر بهره برداری را مینمایند در حالی که دیگران تنها از قشر و پوست آن سهمی دارند و روح حج را درک نمی کنند.

آری صاحبان مغز و اندیشمندانند که آثار تقوا و پرهیزکاری را در فرد و جامعه درک می کنند.

در آیه بعد به رفع پاره های از اشتباهات در زمینه مساله حج پرداخته، می فرماید: گناهی بر شما نیست که از فضل پروردگارتان (و منافع اقتصادی در ایام حج) برخوردار شوید (لیس علیکم جناح ان تبتغوا فضلا من ربکم).

در زمان جاهلیت هنگام مراسم حج هر گونه معامله و تجارت و بارکشی و مسافربری را گناه می دانستند و حج کسانی را که چنین می کردند باطل می شمردند.

آیه مورد بحث این حکم جاهلی را بی ارزش و باطل اعلام کرد و فرمود هیچ مانعی ندارد که در موسم حج از معامله و تجارت حلال که بخشی از فضل

خداوند بر بندگان است بهره گیرید و یا کار کنید و از دست رنج خود استفاده کنید.

اصولا گاهی این تفکر که در عصر جاهلیت بوده در زمان ما نیز پیدا می شود که این عبادت بزرگ یعنی حج باید از هر گونه شائبه مادی خالص باشد ولی از آنجا که این مساله بسیاری از کارگران و کسانی که تدارکات و خدمات آن را انجام می دهند اعم از راننده و خدمتگزار و طبیب و راهنما و سایر خدمتگزاران را گرفتار زحمت می کند به علاوه مردم آن دیار می توانند بسیاری از مشکلات اقتصادی را در موقع حج سامان بخشند این تفکر مردود شمرده شده است و اینگونه اشخاص می توانند ضمن خدمات خود مراسم حج را به جا آورند و از این نظر در مضیقه نیفتند.

بلکه از این بالاتر از منابع اسلامی به خوبی استفاده می شود که حج علاوه بر فلسفه مهم اخلاقی و تهذیب نفوس دارای فلسفه سیاسی و فرهنگی و اقتصادی نیز هست.

توضیح اینکه: مسافرت مسلمانان از نقاط مختلف دنیا به سوی خانه خدا و تشکیل آن کنگره عظیم اسلامی می تواند پایه و اساسی برای یک جهش اقتصادی عمومی در جوامع اسلامی گردد به این ترتیب که مغزهای متفکر اقتصادی مسلمین پس از مراسم حج یا قبل از آن دور هم بنشینند و با همفکری و همکاری پایه محکمی برای اقتصاد جوامع اسلامی بریزند و با مبادلات صحیح تجارتي آن چنان اقتصاد نیرومندی به وجود آورند که از دشمنان و بیگانگان بی نیاز گردند.

بنابراین، این معاملات و مبادلات تجارتي خود یکی از وسایل تقویت جامعه اسلامی در برابر دشمنان اسلام است زیرا میدانیم هیچ ملتی بدون داشتن

اقتصادی نیرومند استقلال کامل نخواهد داشت ولی بدیهی است فعالیت‌های تجارتنی باید تحت الشعاع جنبه های عبادی و اخلاقی حج باشد نه حاکم و مقدم بر آنها و خوشبختانه مسلمانان وقت کافی قبل یا بعد از اعمال حج برای این کار دارند: هشام بن حکم می گوید از امام صادق (علیه السلام) پرسیدم:.... فقلت له: ما العلة التي من أجلها كلف الله العباد الحج و الطواف بالبيت فقال.... فجعل فيه الاجتماع من الشرق و الغرب ليتعارفوا و لينزع كل قوم من التجارات من بلد الى بلد و لينتفع بذلك المكارى و الجمال... و لو كان كل قوم انما يتكلمون على بلادهم و ما فيها هلکوا و خربت البلاد و سقطت الجلب و الارباح: چرا خداوند مردم را به انجام حج و طواف خانه خود فرمان داده است؟

فرمود: خداوند انسانها را آفرید... و آنان را به عمل حج دستور داد که اطاعت دین و مصالح دنیای آنان را در بر دارد در موسم حج مسلمانان از مشرق و مغرب گرد هم جمع می شوند تا با یکدیگر آشنا گردد و برای این که هر ملتی از تجارتها و فرآورده های اقتصادی ملت‌های دیگر استفاده کنند و به خاطر اینکه مسافران و حمل و نقل کنندگان در این سفر با کرایه دادن وسیله های نقلیه خود بهره ببرند. (و برای اینکه با آثار و اخبار پیغمبر (صلی الله علیه و آله و سلم) آشنا گردند و این آثار همچنان زنده بماند و در دست فراموشی سپرده نشود) و اگر بنا باشد هر ملتی فقط درباره محیط خود سخن بگویند هلاک می گردند و شهرها ویران می شود و استفاده ها و منافع تجارتنی از بین می رود.

سپس در ادامه همین آیه عطف توجه به مناسک حج کرده، می فرماید: هنگامی که از عرفات کوچ کردید خدا را در نزد مشعر الحرام یاد کنید (فاذا افضتم من عرفات فاذكروا الله عند المشعر الحرام).

او را یاد کنید همانگونه که شما را هدایت کرد هر چند پیش از آن از گمراهان بودید (واذکروه کما هدیکم و ان کنتم من قبله لمن الظالین).

باز در ادامه همین معنی می فرماید: سپس از آنجا که مردم کوچ می کنند (از مشعر الحرام به سوی سرزمین منی) کوچ کنید (ثم افیضوا من حیث افاض الناس). و در پایان دستور به استغفار و توبه می دهد و می فرماید: از خدا طلب آمرزش کنید که خداوند آمرزنده و مهربان است (واستغفروا الله ان الله غفور رحیم).

در این بخش از آیات به سه موقف از مواقع حج اشاره شده عرفات که محلی است در حدود 20 کیلومتری مکه و حاجیان از ظهر روز نهم ذی الحجه تا غروب آفتاب در آنجا وقوف می کنند و به عبادت پروردگار مشغولند سپس وقوف در مشعر الحرام یا مزدلفه که بخشی از شب عید قربان و صبحگاهان قبل از طلوع آفتاب در آنجا می مانند و به راز و نیاز با پروردگار می پردازند و سوم سرزمین منی که محل قربانی و رمی جمرات و پایان دادن به احرام و انجام مراسم عید است.

نکته ها

1 - نخستین موقف حج

زائران خانه خدا بعد از انجام مراسم عمره راهی مراسم حج می شوند و نخستین مرحله همان وقوف در عرفات است که از نیمه روز نهم ذی الحجه تا غروب آفتاب در آنجا توقف می نمایند سپس از آنجا به سوی مشعر الحرام حرکت می کنند (در آیات فوق به هر دو قسمت اشاره شده است).

در نامگذاری سرزمین عرفات به این نام جهات گوناگونی ذکر کرده اند، گاه گفته اند هنگامی که پیک وحی خداوند جبرئیل مناسک حج را در آنجا به

ابراهیم نشان داد ابراهیم می فرمود: عرفت، عرفت (شناختم - شناختم) لذا آنجا را عرفات گفتند.

گاه گفته اند این داستان برای آدم واقع شد و گاه گفته شده که آدم و حوا در آن سرزمین یکدیگر را پیدا کردند و شناختند و گاه گفته شده زوار خانه خدا در آنجا یکدیگر را می بینند و می شناسند و تفسیرهای دیگر.

ولی بعید نیست این نامگذاری اشاره به حقیقت دیگری باشد و آن اینکه این سرزمین محیط بسیار آمادهای برای معرفت پروردگار و شناسائی ذات پاک اوست.

و به راستی آن جذبه معنوی و روحانی که انسان به هنگام ورود در عرفات پیدا می کند با هیچ بیان و سخنی قابل توصیف نیست - تنها باید رفت و مشاهده کرد - همه یک شکل، همه یکنواخت، همه بیابان نشین همه از هیاهوی شهر و از هیاهوی دنیای مادی و زرق و برقش فرار کرده، در زیر آن آسمان نیلی در آن هوای آزاد و پاک از آلودگی گناه در آنجا که فرشته وحی بال و پر می زند، در آنجا که از لابلای نسیمش صدای زمزمه جبرئیل و آهنگ مردانه ابراهیم خلیل و طنین حیات بخش صدای پیامبر اسلام (ﷺ) و مجاهدان صدر اسلام شنیده می شود.

در این سرزمین خاطره انگیز که گویا دریچه ای به جهان ماورای طبیعت در آن گشوده شده انسان نه تنها از نشئه عرفان پروردگار سر مست می شود و لحظه ای با زمزمه تسبیح عمومی خلقت هماهنگ می گردد بلکه در درون وجود خود، خودش را هم که عمری است گم کرده و به دنبالش می گردد پیدا می کند و به حال خویشتن نیز عارف می گردد و می داند او آن کس نیست که شب و روز در تلاش معاش حریصانه کوه و صحرا را زیر پا می گذارد و هر چه

می یابد عطشش فرو نمی نشیند می یابد گوهر دیگری در درون جان او نهفته است که او در حقیقت همان است آری این سرزمین را عرفات می نامند راستی چه اسم جالب و مناسبی!

2 - مشعر الحرام - دومین موقف حج

در مورد نامگذاری مشعر الحرام به این نام نیز گفته اند که آنجا مرکزی است برای شعائر حج و نشانه‌ای از این مراسم عظیم و پر شکوه و آسمانی. اما نباید فراموش کرد که مشعر از ماده شعور است در آن شب تاریخی و هیجان انگیز (شب دهم ذی الحجه) که زائران خانه خدا پس از طی دوران تربیت خود در عرفات به آنجا کوچ می کنند و شبی را تا به صبح روی ماسه های نرم در زیر آسمان پر ستاره در سرزمینی که نمونه کوچکی از محشر کبری و پرده ای از رستاخیز بزرگ قیامت است، در آنجا که جمعیت همچون امواج خروشان دریا به هنگام طوفان همه جا را پر کرده و آوای مردمی که در حرکتاند تا به صبح خاموش نمی شود.

آری در چنان محیط بی آرایش و با صفا و تکان دهنده در درون جامه معصومان احرام و روی آن ماسه های نرم، انسان جوشش چشمه های تازه‌ای از اندیشه و فکر و شعور در درون خود احساس می کند و صدای ریزش آن را در اعماق قلب خود به روشنی می شنود آنجا را مشعر می نامند!

3 - درس یگانگی و اتحاد

در روایات آمده است که قبیله قریش در جاهلیت امتیازات نادرستی برای خود قائل بودند و برای هیچ یک از اعراب مقامی را که برای خویشتن می دانستند قایل نبودند آنها خود را خمس (بر وزن خمس) به معنی کسی که در

دین خود محکم و پا برجاست می خواندند و به عنوان فرزندان ابراهیم و سرپرستان خانه کعبه خود را از همه برتر می شمردند.

از جمله اینکه می گفتند ما نباید در مراسم حج به عرفات برویم زیرا عرفات از حرم مکه بیرون است، اگر چنین کنیم عرب برای ما ارزشی قائل نخواهد شد حرم مکه با نقاط بیرون حرم یکسان نیست این سخن را در حالی می گفتند که می دانستند وقوف در عرفات جزء مراسم حج ابراهیمی است.

قرآن در آیات فوق خط بطلان بر این اوهام کشید و به مسلمانان دستور داد همه با هم در عرفات وقوف کنند و از آنجا همگی به سوی مشعر الحرام و از آنجا به سوی منی کوچ نمایند جمله ثم افیضوا من حیث افاض الناس از همان جا که

مردم کوچ می کنند شما هم کوچ کنید اشاره لطیفی به این معنی است. در واقع قرآن با این بیان دستور می دهد که همه مردم بدون استثناء نخست به عرفات بروند و از آنجا به مشعر الحرام و سپس به سرزمین منی کوچ کنند. دستور استغفار در ذیل آخرین آیه فوق اشاره به این است که از خداوند طلب آمرزش تمام گناهان را کنند و از آن افکار و خیالات جاهلی که مخالف روح مساوات و برابری حج است کنار روند و یادآور می شود که اگر دست بردارند خداوند غفور و رحیم است.

باید توجه داشت که افاضه از ماده فیض در اصل به معنی جریان و ریزش آب است و از آنجا که وقتی مردم به طور دسته جمعی از جائی به نقطه دیگری با سرعت حرکت می کنند بی شباهت به یک نهر جاری نیست این تعبیر به کار می رود.

4 - ارتباط آیات

در اینکه چه رابطهای میان ابتغاء فضل الله (فعالیتهای تجارتي) و مساله وقوف در عرفات و حرکت از آن به سوی مشعر الحرام و سپس منی وجود دارد که در آیات فوق در کنار هم قرار گرفته ممکن است اشاره به این نکته باشد که تلاش اقتصادی اگر برای خدا و زندگی آبرومندانه باشد آن هم یک نوع عبادت است همچون مناسک حج یا اینکه نقل و انتقال زوار از مکه به عرفات و از آنجا به مواقع دیگر مستلزم هزینه ها و خدماتی است و اگر هر گونه کار و خدمت و مزد گرفتن در این ایام ممنوع و حرام باشد مسلماً زوار خانه خدا سخت به زحمت می افتند.

و لذا این طور در کنار هم قرار داده شده، یا اینکه مبدا پرداختن به فعالیتهای اقتصادی شما را از ذکر خدا و از توجه به عظمت این مواقع دور سازد.

آیه (200) تا (202) و ترجمه

(فاذا قضيتم منسككم فاذكروا الله كذاكرکم اباہكم او اشد ذكرا فمن الناس من يقول ربنا اتنا في الدنيا وما له في الآخرة من خلق) (200) (ومنهم من يقول ربنا اتنا في الدنيا حسنة وفي الآخرة حسنة وقنا عذاب النار) (201) (اولئك لهم نصيب مما كسبوا والله سريع الحساب) (202)

ترجمه:

200 - و هنگامی که مناسک (حج) خود را انجام دادید، خدا را یاد کنید، همانند یادآوری از پدران (آن گونه که رسم آن زمان بود) بلکه از آن هم بیشتر! (در این مراسم، مردم دو گروه اند) بعضی از مردم می گویند: خداوند! به ما در دنیا (نیکی) عطا کن! ولی در آخرت، بهرهای ندارند.

201 - و بعضی می گویند: پروردگارا! به ما در دنیا (نیکی) عطا کن! و در آخرت نیز (نیکی) مرحمت فرما! و ما را از عذاب آتش نگاهدار!

202 - آنها از کار (و دعای) خود، نصیب و بهرهای دارند، و خداوند، سریع الحساب است.

شان نزول:

در حدیثی از امام باقر (علیه السلام) می خوانیم که در ایام جاهلیت هنگامی که از مراسم حج فارغ می شدند در آنجا اجتماع می کردند و افتخارات نیاکان خود را بر می شمردند و از ایام گذشته آنها و جود و بخشش فراوانشان یاد می کردند. (و افتخارات موهومی برای خود بر می شمردند) آیات فوق نازل شد و به آنها دستور داد که به جای این کار (نادرست) ذکر خدا گویند و از نعمتهای بی دریغ خداوند و مواهب او یاد کنند و با همان شور و سوز مخصوصی که در افتخار و

مباهات به پدران خود در جاهلیت داشتند نعم الهی را یاد کنند بلکه بیشتر و برتر.

همین معنی یا شبیه آن را سایر مفسران از ابن عباس یا غیر او نقل کرده اند که اهل جاهلیت بعد از حج مجالسی تشکیل می دادند برای تفاخر به پدران و شرح امتیازات آنها و یا در بازارهایی همچون بازار عکاظ، ذی المجاز، مجنه که تنها جای داد و ستد نبود بلکه مرکز ذکر افتخارات (موهوم) نیاکان بود جمع می شدند و به این کار می پرداختند.

تفسیر:

حج رمز وحدت مسلمین جهان است

این آیات همچنان ادامه بحثهای مربوط به حج است گرچه اعراب جاهلیت مراسم حج را با واسطه های متعددی از ابراهیم خلیل گرفته بودند ولی آن چنان با خرافات آمیخته شده بود که این عبادت بزرگ و انسان ساز را که نقطه عطفی در زندگی زوار خانه خدا و موجب تولد ثانوی آنها است از صورت اصلی و فلسفه های تربیتی خارج و مسخ کرده بود و مبدل به وسیله ای برای تفرقه و نفاق ساخته بود.

در نخستین آیه قرآن می فرماید: هنگامی که مناسک (حج) خود را انجام دادید ذکر خدا گوئید همانگونه که پدران و نیاکانتان را یاد می کردید بلکه از آن بیشتر (فاذا قضیت مناسککم فاذکروا الله کذکرکم آباءکم او اشد ذکر).

عظمت و بزرگی در پرتو ارتباط با خدا است نه مباهات به ارتباط موهوم به نیاکان منظور از این تعبیر این نیست که هم نیاکان را ذکر کنید و هم خدا را بلکه اشاره ای است به این واقعیت که اگر آنها به خاطر پاره های از مواهب لایق یادآوری هستند پس چرا به سراغ خدا نمی روید که تمام عالم هستی و تمام

نعمتهای جهان از ناحیه اوست منبع جمیع کمالات و صاحب صفات جلال و جمال و ولی نعمت همگان است.

در اینکه منظور از ذکر خدا در اینجا چیست؟ اقوال زیادی در میان مفسران دیده می شود ولی ظاهر این است که تمام اذکار الهی را بعد از مراسم شامل می شود در واقع باید خدا را بر تمام نعمتهایش مخصوصاً نعمت ایمان و هدایت به این مراسم بزرگ شکر گویند و آثار تربیتی حج را با یاد الهی تکامل بخشند.

در اینجا قرآن مردم را به دو گروه تقسیم می کند، می فرماید: گروهی از مردم می گویند خداوندا! در دنیا به ما (نیکی) عطا فرما ولی در آخرت بهره ای ندارند (فمن الناس من يقول ربنا آتنا في الدنيا وما له في الآخرة من خلاق)

و گروهی می گویند پروردگارا به ما در دنیا (نیکی) عطا کن و در آخرت (نیکی) مرحمت فرما و ما را از عذاب آتش نگاهدار (و منهم من يقول ربنا آتنا في الدنيا حسنة وفي الآخرة حسنة وقنا عذاب النار).

در حقیقت این قسمت از آیات اشاره به خواسته های مردم و اهداف آنها در این عبادت بزرگ است بعضی جز به مواهب مادی دنیا نظر ندارند و چیزی غیر از آن از خدا نمی خواهند بدیهی است آنها در آخرت از همه چیز بی بهره اند.

ولی گروهی هم مواهب مادی دنیا را می خواهند و هم مواهب معنوی را بلکه زندگی دنیا را نیز به عنوان مقدمه تکامل معنوی می طلبند و این است منطق اسلام که هم نظر به جسم و ماده دارد و هم جان و معنا و اولی را زمینه ساز دومی می شمرد و هرگز با انسانهای یک بعدی آنها که در مادیات غوطه ورنده و برای آن اصالت قائلند، یا کسانی که به کلی از زندگانی دنیا بیگانه اند سازگار نیست.

در این که منظور از حسنة در این آیه چیست؟ تفسیرهای مختلفی برای آن ذکر کرده اند، در روایتی از امام صادق (علیه السلام) به معنی وسعت رزق و حسن خلق در دنیا و خشنودی خدا و بهشت در آخرت تفسیر شده است (انها السعة فی الرزق و المعاش و حسن الخلق فی الدنيا و رضوان الله و الجنة فی الآخرة).

و بعضی از مفسران آن را به معنی علم و عبادت در دنیا و بهشت در آخرت، یا مال در دنیا، و بهشت در آخرت، یا همسر خوب و صالح در دنیا و بهشت در آخرت دانسته اند در حدیثی نیز از پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله) آمده است: من اوتی قلبا شاکرا و لسانا ذاکرا و زوجة مومنة تعینه علی امر دنیا و اخراه فقد اوتی فی الدنیا حسنة و فی الآخرة حسنة و وقی عذاب النار، (کسی که خدا به او قلبی شاکر، زبانی مشغول به ذکر حق، و همسری با ایمان که او را در امور دنیا و آخرت یاری کند ببخشد، نیکی دنیا و آخرت را به او داده و از عذاب آتش باز داشته شده).

بدیهی است حسنه به معنی هر گونه خیر و خوبی است و مفهومی وسیع و گسترده دارد که تمام مواهب مادی و معنوی را شامل می شود، بنابراین آنچه در روایات فوق یا کلمات مفسران آمده است بیان مصداقهای روشن آن می باشد، و مفهوم آیه را محدود نمی کند، و اینکه بعضی از مفسران تصور کرده اند حسنه چون در آیه به صورت مفرد نکره است هر گونه نیکی را شامل نمی شود و لذا در تعیین مصداق آن در میان مفسران گفتگو است اشتباهی بیش نیست زیرا گاه می شود که مفرد نکره نیز معنی جنس می بخشد و مورد آیه ظاهرا از این قبیل است و به گفته بعضی از مفسران، افراد با ایمان اصل حسنه را از خدا می خواهند بدون اینکه نوعی از آن را انتخاب کنند، و همه را واگذار به مشیت و اراده و انعام الهی می نمایند.

در آخرین آیه، اشاره به گروه دوم کرده (همان گروهی که حسنه دنیا و آخرت را از خدا می طلبند) می فرماید: (آنها نصیب و بهره ای از کسب خود دارند و خداوند سریع الحساب است) (اولئك لهم نصيب مما كسبوا والله سريع الحساب).

در حقیقت این آیه نقطه مقابل جملهای است که در آیات قبل درباره گروه اول آمد که می فرماید (و ما له فی الآخرة من خلاق) : (آنها نصیبی در آخرت ندارند).

بعضی نیز احتمال داده اند که به هر دو گروه بازگردد، گروه اول بهره ای از متاع دنیا می برند، و گروه دوم خیر دنیا و آخرت نصیبشان می شود، شبیه آنچه در آیات 18 تا 20 سوره اسراء آمده است که می فرماید: (آن کس که تنها زندگی زودگذر دنیا را می طلبد، آن مقدار را که بخواهیم و به هر کس اراده کنیم به او می دهیم، سپس دوزخ را برای او قرار خواهیم داد... و آن کس که سرای آخرت را طلب کند، و سعی و کوشش خود را برای آن انجام دهد، در حالی که ایمان داشته باشد سعی و تلاش او پاداش داده خواهد شد، و هر یک از این دو از عطای پروردگارت بهره و کمک می گیرد).

ولی تفسیر اول با آیات مورد بحث هماهنگ تر است.

تعبیر به (نصیب) گر چه به صورت نکره آمده ولی قرائن گواهی می دهد که نکره در اینجا برای بیان عظمت است، و تعبیر به (مما کسبوا) (به خاطر آنچه انجام دادند) اشاره به کمی این نصیب و بهره نیست، زیرا ممکن است من در اینجا ابتدائی باشد نه تبعیضی.

تعبیر به (کسب) در جمله (مما کسبوا)، به گفته بسیاری از مفسران به معنی همین دعائی است که درباره خیر دنیا و آخرت می کند، و انتخاب این تعبیر

ممکن است اشاره به نکته لطیفی باشد که دعا کردن خود یکی از بهترین عبادات و اعمال است. از بررسی دهها آیه، در قرآن مجید که ماده کسب و مشتقاتش در آن به کار رفته به خوبی استفاده می شود که این واژه در غیر کارهای جسمی یعنی اعمال روحی و قلبی نیز به کار می رود، چنانکه در آیه 225 سوره بقره می خوانیم: **(و لکن یواخذکم بما کسبت قلوبکم)**، (ولی خداوند به آنچه قلبهای شما کسب کرده است، شما را مؤاخذه می کند).

بنابراین جای تعجب نیست که دعا نوعی کسب و اکتساب باشد بخصوص که دعای حقیقی تنها با زبان نیست، بلکه با قلب و با تمام وجود انسان می باشد. جمله **(و الله سریع الحساب)** که در آخرین آیه از آیات فوق آمده است، اشاره به این است که هم خداوند با سرعت به حساب بندگان می رسد، و هم پاداشها و کیفرهایی را که وعده داده به زودی به آنها می دهد، همه اینها نقد است و سریع، و نسیه و توأم با تأخیر نیست.

در حدیثی می خوانیم: خداوند حساب تمام خلایق را در یک چشم بر هم زدن رسیدگی می کند **(ان الله تعالى یحاسب الخلائق کلهم فی مقدار لمح البصر)**. این به خاطر آن است که علم خداوند همانند مخلوقات نیست، که محدودیت آن سبب شود، مطلبی او را از مطلبی دیگر غافل سازد.

از این گذشته محاسبه پروردگار، زمانی لازم ندارد، زیرا اعمال ما بر جسم و جان ما، بلکه بر موجودات اطراف ما - زمین و امواج هوا - و اشیاء دیگر، اثر باقی می گذارد، و از این نظر می توان وجود انسان را تشبیه به انواع اتومبیلهایی کرد که با داشتن دستگاه کیلومتر شمار همیشه میزان کار کرد خود را در هر لحظه به طور روشن و مشخص نشان می دهد، و دیگر نیازی به حساب و کتاب مسافتهایی را که اتومبیل در طول عمرش پیموده است نیست.

آیه (203) و ترجمه

(و اذكروا الله في ايام معدودت فمن تعجل في يومين فلا اثم عليه و من تاخر فلا اثم عليه لمن اتقى و اتقوا الله و اعلموا انكم تحشرون) (203)

ترجمه:

203 - و خدا را در روزهای معینی یاد کنید! (روزهای 11 و 12 و 13 ماه ذی الحجه). و هر کس شتاب کند، و (ذکر خدا را) در دو روز انجام دهد، گناهی بر او نیست، و هر که تاخیر کند، (و سه روز انجام دهد نیز) گناهی بر او نیست، برای کسی که تقوا پیشه کند. و از خدا بپرهیزید و بدانید شما به سوی او محشور خواهید شد!

تفسیر:

آخرین سخن درباره حج

این آیه در حقیقت، آخرین آیه ای است که در اینجا درباره مراسم حج، سخن می گوید و سنتهای جاهلی را در رابطه با تفاخرهای موهوم نسبت به نیاکان و گذشتگان در هم می شکند، و به آنها توصیه می کند که (بعد از مراسم عید) به یاد خدا باشند می فرماید: خدا را در روزهای معینی یاد کنید (و اذكروا الله فی ايام معدودات).

با توجه به اینکه این دستور، به قرینه آیات سابق مربوط به پایان مراسم حج است ناظر به روزهای یازده و دوازده و سیزده ماه خواهد بود که در لسان روایات به عنوان (ایام تشریق) نامیده شده، چنانکه از نامش پیداست ایامی است روشنی بخش که روح و جسم انسان را در پرتو این مراسم، نورانی می کند.

در آیه 28 سوره حج، دستور به ذکر نام خدا در (ایام معلومات) آمد، و در اینجا در (ایام معدودات)، معروف این است که (ایام معلومات) به معنی ده روز آغاز ذی الحجه، و (ایام معدودات) همان ایام تشریق است که در بالا گفته شد، ولی بعضی از مفسران، احتمالاتی غیر از این داده اند که شرح آن در ذیل آیه 28 سوره حج خواهد آمد.

در اینکه منظور از این (اذکار) چیست؟ در احادیث اسلامی به این صورت تعیین شده که بعد از پانزده نماز که آغازش نماز ظهر روز عید قربان، و پایانش نماز روز سیزدهم است، جمله های الهام بخش زیر تکرار گردد: الله اکبر الله اکبر، لا اله الا الله و الله اکبر و لله الحمد الله اکبر علی ما هدانا الله اکبر علی ما رزقنا من بهیمة الانعام.

سپس در دنبال این دستور می افزاید: (کسانی که تعجیل کنند و (ذکر خدا را) در دو روز انجام دهند گناهی بر آنان نیست، و کسانی که تاخیر کنند (و سه روز انجام دهند نیز) گناهی بر آنها نیست، برای کسانی که تقوا پیشه کنند (فمن تعجل فی یومین فلا اثم علیه و من تاخر فلا اثم علیه لمن اتقی) .

این تعبیر در حقیقت، اشاره به نوعی تخیر در اداء ذکر خدا، میان دو روز و سه روز می باشد.

جمله (لن اتقی) (برای کسانی که تقوا پیشه کرده باشند) ظاهراً قید است برای مساله تعجیل در دو روز، یعنی قناعت به دو روز مخصوص این گونه اشخاص است.

و در روایات اهل بیت (علیهم السلام) آمده است که منظور از (پرهیز) در اینجا پرهیز از صید است، یعنی کسانی که به هنگام احرام، پرهیز از صید یا از تمام تروک

احرام کرده اند، می توانند بعد از عید قربان، دو روز در منی بمانند و مراسم آن را بجا

آورند و یاد خدا کنند و اما کسانی که پرهیز نکرده باشند باید سه روز بمانند و آن مراسم را بجا آورند و ذکر خدا کنند.

بعضی جمله (لا اثم علیه) را اشاره به نفی هر گونه گناه از زائران خانه خدا می دانند، یعنی آنها بعد از انجام مناسک حج که پایانش این اذکار است در صورت ایمان و اخلاص کامل همه آثار گناهان پیشین و رسوبات معاصی از دل و جانیشان شسته می شود، و با روحی پاک از هر گونه آلایش از این مراسم باز می گردند.

این سخن گر چه ذاتا صحیح است، اما ظاهرا آیه با معنی اول هماهنگ تر است.

و در پایان آیه، یک دستور کلی به تقوا داده، می فرماید: (تقواى الهى پيشه کنید و بدانید شما به سوى او محشور خواهید شد) **(واتقوا الله واعلموا انکم الیه تحشرون)**.

بنابر یکی از دو تفسیری که در بالا ذکر شد، این جمله می تواند اشاره به این باشد که مراسم روحانی حج، گناهان گذشته شما را پاک کرد، و همچون فرزندی که از مادر متولد شده است پاک از این مراسم باز می گردید، اما مراقب باشید بعدا خود را آلوده نکنید.

آیه (204) تا (206) و ترجمه

(و من الناس من يعجبك قوله في الحياة الدنيا ويشهد الله على ما في قلبه وهو
الخصام) (204) (واذا تولى سعى في الارض ليفسد فيها ويهلك الحرث و
النسل والله لا يحب الفساد) (205) (واذا قيل له اتق الله اخذته العزة بالاثم
فحسبه جهنم ولبئس المهاد) (206)

ترجمه:

204 - و از مردم، کسانی هستند که گفتار آنان، در زندگی دنیا مایه اعجاب
تو می شود، (در ظاهر، اظهار محبت شدید می کنند) و خدا را بر آنچه در دل
دارند گواه می گیرند، (این در حالی است که) آنان، سرسختترین دشمنانند.
205 - (نشانه آن، این است که) هنگامی که روی بر می گردانند (و از نزد
تو خارج می شوند)، در راه فساد در زمین، کوشش می کنند، و زراعتها و
چهارپایان را نابود می سازند، (با اینکه می دانند) خدا فساد را دوست نمی دارد.
206 - و هنگامی که به آنها گفته شود: (از خدا بترسید!) (لجأت آنان
بیشتر می شود)، و لجأت و تعصب، آنها را به گناه می کشاند. آتش دوزخ
برای آنان کافی است، و چه بد جایگاهی است.

شان نزول:

برای این آیات، دو شان نزول ذکر شده است: 1 - این آیات درباره اخنس
بن شریق نازل شده که مردی زیبا و خوشزبان بود و تظاهر به دوستی پیامبر
(ﷺ) می کرد خود را مسلمان جلوه می داد، و سوگند می خورد که آن
حضرت را دوست دارد و به خدا ایمان آورده، پیامبر (ﷺ) هم که مامور به
ظاهر بود با او گرم می گرفت

او را مورد محبت قرار می داد، ولی او در باطن مرد منافقی بود، در یک ماجرا زراعت بعضی مسلمانان را آتش زد و چهارپایان آنان را کشت (و به این ترتیب پرده از روی کار او برداشته شد) در اینجا آیات فوق نازل شد.

2 - بعضی دیگر از ابن عباس، نقل کرده اند که آیات مزبور در یکی از جنگهای اسلامی (سریه رجیع) نازل شده که طی آن جمعی از مبلغان اسلام که از طرف پیامبر (ﷺ) برای تبلیغ قبایل اطراف مدینه اعزام شده بودند، طی یک توطئه ناجوانمردانه شهید شدند.

ولی شأن نزول اول با مضمون آیات، تناسب بیشتری دارد، و در هر حال درسی که از این آیات فرا گرفته می شود، عمومی و همگانی و برای همیشه است.

تفسیر:

سرنوشت مفسدان در زمین

در نخستین آیه، اشاره سربسته ای، به بعضی از منافقان کرده، می فرماید: و بعضی از مردم چنین هستند که گفتار او در زندگی دنیا مایه اعجاب تو می شود (ولی در باطن چنین نیست) و خداوند بر آنچه در قلب اوست گواه می باشد، و او سرسختترین دشمنان است (و من الناس من يعجبك قوله في الحياة الدنيا ويشهد الله على ما في قلبه وهو الـخصام).

(الد) به معنی کسی است که دشمنی شدید دارد، و اصل آن از لیدر گرفته شده که به دو طرف گردن گفته می شود، و کنایه از کسی است که از هر طرف روی آورد، بر دشمنی غلبه می کند، و (خصام) معنی مصدري دارد و به معنی خصومت

و دشمنی است.

سپس می افزاید: (نشانه دشمنی باطنی او این است که وقتی روی بر می گرداند و از نزد تو خارج می شود، کوشش می کند که در زمین فساد به راه بیندازد، و زراعت و چهارپایان را نابود کند (با اینکه می داند) خدا فساد را دوست ندارد) (و اذا تولی سعی فی الارض لیفسد فیها ویهلك الحرث و النسل و الله لا یحب الفساد).

آری این گونه خداوند پرده از روی کار آنها بر می دارد و درون قلبشان را برای پیامبرش آشکار می سازد، زیرا اگر اینها در اظهار دوستی و محبت، به پیامبر اسلام (ﷺ) و پیروان او صادق بودند هرگز دست به فساد و تخریب نمی زدند، و به زراعتها و دامها، بیرحمانه هجوم نمی آوردند، ظاهر آنان دوستی خالصانه است، اما در باطن، بی رحمتترین، و سرسختترین دشمنانند.

بسیاری از مفسران، احتمال داده اند که مقصود از جمله (اذا تولی) همان مساله قبول ولایت و حکومت است، یعنی منافقان هنگامی که به مرحله ای از حکومت و سلطه برسند، دست به فساد و خرابی زده و ظلم و ستم را در میان بندگان خدا به راه می اندازند و به خاطر ظلم و ستم آنها آبادیها رو به ویرانی می گذارد، دامها هلاک می شوند، و جان و مال مردم بر باد می رود.

(حرث) به معنی زراعت، و (نسل) به معنی اولاد است، و بر اولاد انسان و غیر انسان اطلاق می شود، بنابراین هلاک کردن حرث و نسل به معنی از میان بردن هر گونه موجود زنده است، اعم از موجودات زنده نباتی، یا حیوانی و انسانی.

در معنی حرث و نسل، تفسیرهای دیگری نیز ذکر شده از جمله اینکه: منظور از (حرث) زنانند، به قرینه آیه شریفه (نسائکم حرث لکم).

و منظور از (نسل)، اولاد است، یا اینکه منظور از حرث در اینجا، دین و آیین است، و نسل مردم (این تفسیر مطابق حدیثی است از امام صادق (علیه السلام) که در تفسیر مجمع البیان نقل شده است).

به هر حال تعبیر به (یهلک الحرث و النسل)، کلام بسیار مختصر و جامعی است که تولید فساد را در سطح جامعه در زمینه اموال و انسانها، شامل می شود. در آیه بعد می افزاید: هنگامی که او را از این عمل زشت نهی کنند (و به او گفته شود از خدا بترس (آتش لجاجت در درونش شعله ور می گردد) و لجاج و تعصب، او را به گناه می کشاند) (و اذا قیل له اتق الله اخذته العزة بالاثم).

او نه به اندرز ناصحان، گوش فرا می دهد، و نه به هشدارهای الهی بلکه پیوسته با غرور و نخوت مخصوص به خود، بر خلافکاریهایش می افزاید، چنین کسی را جز آتش دوزخ رام نمی کند، و لذا در پایان آیه می فرماید: (آتش دوزخ برای آنها کافی است و چه بد جایگاهی است) (فحسبه جهنم و لبئس المهاد).

در حقیقت این یکی از صفات زشت و ناپسند منافقان است که بر اثر تعصب و لجاجت خشک و خشونت آمیز در برابر هیچ حقیقتی تسلیم نمی شوند، و همین تعصب و غرور آنها را به بدترین گناهان می کشاند، بدیهی است این چوبهای کج، جز با آتش دوزخ راست نمی شوند!

به گفته بعضی از مفسران، خداوند این گونه اشخاص را به پنج وصف در آیات فوق توصیف کرده نخست اینکه: سخنانی فریبنده دارند، دیگر اینکه درون قلب آنها آلوده و تاریک است، سوم اینکه سرسختترین دشمناناند، چهارم اینکه به هنگامی که زمینه ای پیش آید، نه بر انسانها رحم می کنند و نه بر حیوان و زراعت، پنجم اینکه بر اثر غرور و نخوت، اندرز هیچ ناصحی را پذیرا نیستند.

آیه (207) و ترجمه

(و من الناس من يَشْرِي نفسه ابتغاء مرضات الله و الله رؤف بالعباد) (207)

ترجمه:

207 - بعضی از مردم (با ایمان و فداکار، همچون علی (علیه السلام)) در لیلۃ المبیت به هنگام خفتن در جایگاه پیغمبر (صلی الله علیه و آله)، جان خود را به خاطر خشنودی خدا می فروشند، و خداوند نسبت به بندگان مهربان است.

شان نزول:

مفسر معروف اهل تسنن (ثعلبی) می گوید: هنگامی که پیغمبر اسلام تصمیم گرفت مهاجرت کند برای ادای دینهای خود و تحویل دادن امانتهائی که نزد او بود علی (علیه السلام) را به جای خویش قرار داد و شب هنگام که می خواست به سوی غار (ثور) برود و مشرکان اطراف خانه او را برای حمله به او محاصره کرده بودند دستور داد علی (علیه السلام) در بستر او بخوابد و پارچه سبز رنگی (برد حضرمی) که مخصوص خود پیغمبر بود روی خود بکشد در این هنگام خداوند به (جبرئیل) و (میکائیل) وحی فرستاد که من بین شما برادری ایجاد کردم و عمر یکی از شما را طولانیتر قرار دادم کدام یک از شما حاضر است ایشار به نفس کند و زندگی دیگری را بر خود مقدم دارد هیچکدام حاضر نشدند. به آنها وحی شد اکنون علی (علیه السلام) در بستر پیغمبر خوابیده و آماده شده جان خویش را فدای او سازد به زمین بروید و حافظ و نگهبان او باشید. هنگامی که جبرئیل بالای سر و میکائیل پایین پای علی (علیه السلام) نشسته بودند جبرئیل می گفت: (به به آفرین بر تو ای علی! خداوند بواسطه تو بر فرشتگان مباحات می کند).

در این هنگام آیه فوق نازل گردید و به همین دلیل آن شب تاریخی به نام (ليلة المبيت) نامیده شده است.

(ابن عباس می گوید این آیه هنگامی که پیغمبر از مشرکان کناره گرفته بود و با ابو بکر به سوی غار می رفت درباره علی (ع) که در بستر پیغمبر خوابیده بود نازل شد.

(ابو جعفر اسکافی) می گوید: (همانطور که ابن ابی الحدید در شرح نهج البلاغه جلد 3 صفحه 270 ذکر کرده است) جریان خوابیدن علی (ع) در بستر پیغمبر (ص) به تواتر ثابت شده و غیر از کسانی که مسلمان نیستند و افراد سبک مغز آن را انکار نمی کنند در جلد دوم (الغدیر) ذیل آیه مورد بحث (صفحه 48 به بعد) می نویسد: (غزالی) در کتاب احیاء العلوم جلد سوم صفحه 238 و گنجی در کتاب (کفایة الطالب) صفحه 114 و (صفوری) در (نزهة المجالس) جلد دوم صفحه 209 و ابن (صباغ مالکی) در کتاب (الفصول المهمة) صفحه 33، (سبط ابن جوزی حنفی) در (تذکرة الخواص) صفحه 21 (شبلنجی) در (نور الابصار) صفحه 86 و احمد در (مسند) جلد یک صفحه 348 و (تاریخ طبری) جلد دوم صفحه 99 تا 101 و (ابن هشام) در (سيرة) جلد دوم صفحه 291 و (حلبی) در (سیره) خود و (تاریخ یعقوبی) جلد دوم صفحه 29 جریان (ليلة المبيت) را نقل کرده اند.

تفسیر:

فداکاری بزرگ در شب تاریخی هجرت

گرچه آیه فوق همانطور که در شان نزول آن ذکر شد، مربوط به ماجرای هجرت پیغمبر اکرم (ص) و فداکاری علی (ع) و خوابیدن او در بستر آن

حضرت نازل شده، ولی همچون سایر آیات قرآن، مفهوم و محتوای کلی و عمومی دارد.

و در واقع نقطه مقابل چیزی است که در آیات قبل در مورد منافقان وارد شده بود.

می فرماید: (از میان مردم کسانی هستند که جان خود را در برابر خشنودی خدا می فروشند، و خداوند نسبت به بندگانش مهربان است) (وَمِنَ النَّاسِ مَن يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ رَؤُفٌ بِالْعِبَادِ).

آن گروه مردمی خودخواه و خودپسند و لجوج و معاند بودند که از راه نفاق در بین مردم آبرویی کسب می کردند، و در ظاهر خود را مؤمن و خیرخواه نشان می دادند، اما کردارشان پرده از روی گفتارشان بر می داشت چرا که جز فساد در زمین و نابود کردن حرث و نسل کار دیگری نداشتند.

ولی این گروه تنها با خدا معامله می کنند و هر چه دارند حتی جان خود را به او می فروشند و جز رضا و خشنودی او چیزی خریدار نیستند.

و با فداکاری و ایثار آنهاست که امر دین و دنیا اصلاح و حق زنده و پایدار می شود و زندگی انسان گوارا و درخت اسلام بارور می گردد.

جمله (وَاللَّهُ رَؤُفٌ بِالْعِبَادِ) که در حقیقت نقطه مقابل چیزی است که در آیات قبل درباره منافقان مفسد فی الارض آمده بود (فَحَسْبُ جَهَنَّمَ وَلِبِئْسَ الْمِهَادِ) ممکن است اشاره به این باشد که خداوند در عین اینکه بخشنده جان به انسان است همان را خریداری می کند و بالاترین بها را که همان خشنودی خویش است به انسان می پردازد. قابل توجه اینکه فروشنده (انسان) و خریدار خدا و متاع (جان) و بهای معامله خشنودی ذات پاک اوست. در حالی که در موارد دیگری بهای اینگونه معاملات را بهشت جاویدان و نجات از دوزخ ذکر کرده

است مثلاً می فرماید: (ان الله اشترى من المؤمنين انفسهم واموالهم بان لهم الجنة يقاتلون في سبيل الله فيقتلون ويقتلون)، (خدا از مومنان جانها و مالهایشان را خریداری می کند که بهشت از آن آنها باشد، در راه خدا پیکار می کنند می کشند و کشته می شوند) و شاید به همین جهت است که آیه مورد بحث با کلمه من تبعیضیه (و من الناس) شروع شده یعنی تنها بعضی از مردم هستند که قادرند به این کار فوق العاده دست زنند، و تنها بهائی را که برای ایشار جان طالب باشند، همان خشنودی خدا بوده باشد، ولی در آیه 111 سوره توبه که در بالا آوردیم همه مومنان به معامله با خدا، در برابر بهشت جاویدان دعوت شده اند. این احتمال نیز در تفسیر جمله (والله رؤف بالعباد) و تناسب آن با آغاز آیه وجود دارد که می خواهد این حقیقت را روشن سازد که وجود این چنین افراد وفادار و ایشارگر در میان مردم، از رافت و مهربانی خدا نسبت به بندگان سرچشمه گرفته، زیرا اگر چنین انسانهای از خود گذشته در جوامع انسانی وجود نداشته باشند، ارکان دین و اجتماع فرو می ریزد، ولی خداوند مهربان با این دوستان ایشارگر خود، جلو خرابکاری دشمنان را می گیرد. به هر حال این آیه با توجه به شائن نزولی که مشروحاً گفته شد، یکی از بزرگترین فضایل علی (علیه السلام) است که در اکثر منابع اسلامی آمده، و به قدری چشمگیر است که معاویه، به خاطر دشمنی خاصی که با علی (علیه السلام) داشت طبق روایتی چنان از این فضیلت ناراحت بود که (سمرة بن جندب) را با چهارصد هزار درهم تطمیع کرد که بگوید این آیه درباره عبدالرحمن بن ملجم، قاتل علی (علیه السلام) (طبق حدیث مجعولی) نازل شده، و آن منافق جنایت پیشه نیز چنین کرد، ولی همانطور که انتظار می رفت حتی یک نفر این حدیث مجعول را نپذیرفت

آیه (208) و (209) ترجمه

(يا ايها الذين امنوا ادخلوا في السلم كافة ولا تتبعوا خطوات الشيطان انه لكم
عدو مبين) (208) (فان زلتم من بعد ما جاءكم البينات فاعلموا ان الله
عزيز حكيم) (209)

ترجمه:

208 - ای کسانی که ایمان آورده اید! همگی در صلح و آشتی در آیید! و از
گامهای شیطان، پیروی نکنید، که او دشمن آشکار شماست!
209 - و اگر بعد از (این همه) نشانه های روشن، که برای شما آمده است،
لغزش کردید (و گمراه شدید)، بدانید (از چنگال عدالت خدا، فرار نتوانید کرد)،
که خداوند، توانا و حکیم است.

تفسیر:

اسلام آیین صلح و صفاست

بعد از اشاره به دو گروه (گروه مومنان بسیار خالص و منافقان مفسد) در
آیات گذشته، همه مومنان را در نخستین آیه مورد بحث مخاطب ساخته، می
فرماید: (ای کسانی که ایمان آورده اید! همگی در صلح و آشتی در آئید) (یا
ایها الذین آمنوا ادخلوا فی السلم كافة).

(سلم) و (سلام)، در لغت به معنی صلح و آرامش است و بعضی آن را به
معنی اطاعت تفسیر کرده اند، و این آیه همه افراد با ایمان را به صلح و سلام و
تسلیم بودن در برابر فرمان خدا دعوت می کند.

از مفهوم این آیه چنین استفاده می شود که صلح و آرامش تنها در پرتو ایمان
امکانپذیر است، و تنها به اتکاء قوانین مادی هرگز جنگ و ناامنی و اضطراب از

دنیا بر چیده نخواهد شد، زیرا عالم ماده، و علاقه به آن، همواره کشمکشها و تصادمها است، و اگر نیروی معنوی ایمان، آدمی را کنترل نکند، صلح غیر ممکن است.

بلکه می توان گفت از دعوت عمومی این آیه، که همه مومنان را بدون استثناء از هر زبان و نژاد و منطقه جغرافیائی و قشر اجتماعی، به صلح و صفا دعوت می کند، استفاده می شود که در پرتو ایمان به خدا، تشکیل حکومت واحد جهانی که صلح در سایه آن همه جا آشکار گردد امکانپذیر است.

اصولا در مقابل عوامل پراکندگی (زبان و نژاد و...) یک حلقه محکم اتصال در میان قلوب بشر لازم است، و این حلقه اتصال تنها ایمان به خداست که ما فوق این اختلافات است.

ایمان به خدا، و تسلیم در برابر فرمان او، نقطه وحدت جامعه انسانیت، و رمز ارتباط اقوام و ملتها است، و نمونه جالبی از آن را در مراسم حج می توان مشاهده کرد که چگونه انسانهایی با رنگهای مختلف، از نژادهای متفاوت و دارای زبان و قومیت و منطقه جغرافیائی ناهماهنگ، همگی برادروار در کنار هم قرار گرفته و در آن مراسم بزرگ روحانی شرکت دارند، و در نهایت صلح و صفا به هم می نگرند، و اگر آن را با نظامی که بر کشورهای فاقد ایمان به خدا حاکم است که چگونه ناامنی از نظر جان و مال و عرض و ناموس، حاکم می باشد، مقایسه کنیم، تفاوت میان جوامع با ایمان و بی ایمان از نظر سلم و صلح و سلام و آرامش، روشن می شود.

این احتمال نیز در تفسیر آیه داده شده است که بعضی از اهل کتاب (یهود و نصاری) هنگامی که وارد اسلام می شدند، نسبت به بعضی از عقاید یا برنامه

های پیشین خود وفادار بودند و لذا به آنها دستور داده شد که با تمام وجود وارد اسلام شوید و در برابر تمام دستورات تسلیم باشید.

سپس می افزاید: از گامهای شیطان پیروی نکنید که او دشمن آشکار شما است (**و لا تتبعوا خطوات الشيطان انه لكم عدو مبين**).

همانگونه که در تفسیر آیه 168 همین سوره، اشاره شد، بسیاری از انحرافات و وسوسه های شیطانی به صورت تدریجی انجام می گیرد، و هر مرحله در حقیقت گامی از گامهای شیطان است.

(خطوات) جمع (خطوة) بر وزن (سفره) به معنی گام و قدم است در اینجا نیز این حقیقت تکرار شده که انحراف از صلح و عدالت و تسلیم شدن در برابر انگیزه های دشمنی و عداوت و جنگ و خونریزی از مراحل ساده و کوچک شروع می شود، و به مراحل حاد و خطرناک، منتهی می گردد، و مطابق ضرب المثل معروف عرب (ان بدو القتال اللطام) (آغاز جنگ یک سیلی است) گاهی یک حرکت کوچک از روی عداوت، آتش جنگ ویرانگری را بر می انگیزد، لذا افراد با ایمان که مخاطب در این آیه اند، باید از همان آغاز بیدار باشند و جرقه های کوچک عداوت و دشمنی را خاموش سازند.

قابل توجه اینکه این تعبیر، پنج بار در قرآن مجید آمده، و در موارد مختلفی روی آن تکیه شده است.

بعضی از مفسران نقل کرده اند که (عبد الله بن سلام) و یارانش که یهودی بودند و اسلام را پذیرا شده بودند از پیامبر اسلام اجازه می خواستند که تورات را در نماز بخواند، و به پاره ای از دستورات آن عمل کنند، آیه فوق نازل شد و آنها را از پیروی خطوات الشيطان، نهی کرد.

این شأن نزول نیز نشان می دهد که شیطان گام به گام در انسان نفوذ می کند و باید در همان گامهای نخستین، در برابر او ایستاد تا به مراحل خطرناک نرسد. جمله (**انه لكم عدو مبين**) متضمن استدلال زنده و روشنی است، می گوید: دشمنی شیطان با شما چیزی مخفی و پوشیده نیست، او از آغاز آفرینش آدم برای دشمنی با او کمر بست و سوگند یاد کرده است که اگر بتواند، همه را جز مخلصین که از تیررس او به دورند گمراه کند با این حال چگونه تسلیم وسوسه های او می شوید؟

در آیه بعد به همه مومنان هشدار می دهد که: (اگر بعد از (این همه) نشانه ها و برنامه های روشن که به سراغ شما آمده لغزش کنید و تسلیم وسوسه های شیطان شوید و گامی بر خلاف صلح و سلام بردارید بدانید (از پنجه عدالت خداوند فرار نتوانید کرد) چرا که خداوند توانا و شکستناپذیر و حکیم است) (**فان زللت من بعد ما جاتکم البينات فاعلموا ان الله عزيز حكيم**).

برنامه روشن، راه روشن و مقصد هم معلوم است با این حال جایی برای لغزش و قبول وسوسه های شیطانی نیست! اگر منحرف شوید قطعاً مقصر خود شمائید و بدانید خداوند قادر حکیم شما را مجازات عادلانه خواهد کرد.

(بینات) به معنی دلایل روشن است و مفهوم گستردهای دارد که هم دلایل عقلی را شامل می شود و هم آنچه از طریق وحی یا معجزات برای مردم تبیین شده است.

آیه (210) و ترجمه

(هل ينظرون الا أن ياتيهم الله في ظلل من الغمام والملائكة وقضى الامر و
الى الله ترجع الامور) (210)

ترجمه:

210 - آیا (پیروان فرمان شیطان، پس از این همه نشانه ها و برنامه های
روشن) انتظار دارند که خداوند و فرشتگان، در سایه هائی از ابرها به سوی
آنان بیایند (و دلایل تازهای در اختیارشان بگذارند؟! با اینکه چنین چیزی
محال است!) و همه چیز انجام شده، و همه کارها به سوی خدا باز می گردد.

تفسیر:

انتظار بیجا و نامعقول

این آیه گر چه از آیات پیچیده قرآن به نظر می رسد لکن دقت روی تعبیرات
آن ابهام را بر طرف می سازد.

در اینجا روی سخن به پیامبر (ﷺ) است و در واقع به دنبال بحث آیه قبل
که می فرمود آیا این همه نشانه ها و دلایل روشن برای جلوگیری از لغزش
آدمی و رهائی او از چنگال عدو مبین یعنی شیطان کافی نیست، خداوند در این
آیه می فرماید: (آیا آنها انتظار دارند که خداوند و فرشتگان در سایه های ابرها
به سوی آنها بیایند) و دلایل دیگری در اختیارشان بگذارند با اینکه چنین
چیزی محال است و به فرض که محال نباشد چه ضرورتی دارد (هل ينظرون
الا ان ياتيهم الله في ظلل من الغمام والملائكة).

(در حالی که کار پایان یافته است) (و قضی الامر).

در اینکه منظور از پایان یافتن کار چیست؟

مرحوم (طبرسی) در (مجمع البیان)، آن را به معنی پایان یافتن حساب انسانها در قیامت و قرار گرفتن اهل بهشت در بهشت، و اهل دوزخ در دوزخ می داند، و به این ترتیب ناظر به آخرت خواهد بود، در حالی که ظاهر آیه، مربوط به این جهان است، بنابراین بعید نیست که اشاره به نزول عذاب الهی به کافران لجوج باشد که در کلام طبرسی و دیگران نیز به عنوان یک احتمال آمده است.

این معنی نیز ممکن است که منظور اشاره به پایان گرفتن کار تبلیغ و بیان همه حقایق باشد که در آیه قبل تحت عنوان بینات به آن اشاره شده بود و با وجود این، دیگر انتظار آنها، بی معنی است و به فرض محال که ممکن باشد خداوند و فرشتگان نزد آنها حضور یابند نیازی به آن احساس نمی شود، زیرا همه چیز برای هدایت آنها به قدر کافی در اختیارشان قرار داده شده و مطابق این تفسیر، هیچگونه تقدیری در آیه وجود ندارد، و عین الفاظ آیه گویاست، بنابراین استفهام موجود در آیه، انکاری می باشد.

ولی جمعی از مفسران، استفهام را انکاری ندانسته و آن را یک نوع تهدید برای گنهکاران و کسانی که پیروی از برنامه های شیطانی کرده اند می دانند، خواه این تهدید، تهدید به عذاب آخرت باشد یا دنیا، و لذا قبل از کلمه الله، کلمه امر را مقدر می دانند که روی هم رفته معنی آیه چنین می شود: آیا اینها، با این اعمالشان می خواهند، امر خدا و فرشتگان او برای مجازات و عذابشان، فرا رسد و به عذاب دنیا یا آخرت گرفتار شوند، و به کار آنها خاتمه داده شود.

ولی تفسیری که در بالا گفته شد، مناسبتر به نظر می رسد، و نیاز به تقدیر هم ندارد.

کوتاه سخن اینکه: درباره آیه سه تفسیر وجود دارد:

1 - منظور آن است که خداوند به قدر کافی اتمام حجت کرده، و نباید افراد لجوج در انتظار این باشند که خدا و فرشتگان نزد آنها آیند و حقایق را بازگو کنند که

این امر محال است، و اگر هم ممکن بود نیازی به آن نبود.

2 - منظور این است که آیا آنها با این لجاجت در عدم ایمان در انتظار این هستند که فرمان عذاب الهی و فرشتگان عذاب فرا رسند و آنها را ریشه کن سازند.

3 - منظور این است که آیا آنها با این کار خود در انتظارند که قیامت بر پا شود و فرمان عذاب همراه فرشتگان الهی فرا رسد و به حساب همگی رسیدگی گردد، و به کیفر خود گرفتار شوند.

تعبیر به (ظلل من الغمام) (در سایه های ابرهای سفید) بنابر تفسیر دوم و سوم - به گفته بسیاری از مفسران - اشاره به این است که عذاب الهی بطور ناگهانی همچون ابرها بر سر آنها سایه افکن می شود و مخصوصا از آنجا که انسان با مشاهده ابر انتظار ریزش باران رحمت را دارد، هنگامی که عذابی به صورت صاعقه و مانند آن از آن فرود آید دردناکتر است (توجه داشته باشید که عذاب بعضی از اقوام پیشین نیز به صورت صاعقه هائی بود که از ابرها فرود آمد).

اما بنابر تفسیر اول ممکن است اشاره به عقیده خرافی کفار باشد که گمان می کردند خداوند گاهی از آسمان نازل می شود، در حالی که ابرها بر او سایه افکن می باشند.

و در پایان آیه، می فرماید: و همه کارها به سوی خدا باز می گردد (والی الله ترجع الامور).

امور مربوط به ارسال پیامبران و نزول کتابهای آسمانی و تبیین حقایق بازگشت به او می کند همانگونه که امر حساب و مجازات و کیفر و پاداش به او باز می گردد.

نکته:

رؤیت خداوند غیر ممکن است!

بی شک مشاهده حسی تنها در مورد اجسامی صورت می گیرد که دارای رنگ و مکان و محل است بنابراین در مورد ذات خداوند که مافوق زمان و مکان است معنی ندارد.

ذات پاک او نه در دنیا با این چشم دیده می شود و نه در آخرت دلایل عقلی این مساله به قدری روشن است که ما را بینیاز از شرح و بسط می کند: ولی با این حال متأسفانه جمعی از دانشمندان اهل سنت به استناد بعضی از احادیث ضعیف و پاره‌های از آیات متشابه اصرار بر این دارند که خداوند در قیامت با همین چشم دیده می شود و در قالب جسمی در می آید و دارای رنگ و مکان است و بعضاً آیه مورد بحث را ناظر به این معنی دانسته اند و شاید توجه به این حقیقت ندارند که چه مفاسد و مشکلاتی از این رهگذر به وجود می آید.

البته مشاهده خداوند با چشم دل هم در این جهان ممکن است و هم در جهان دیگر و مسلماً در قیامت که ذات پاک او ظهور و بروز قویتری دارد این مشاهده قویتر خواهد بود.

در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم که در پاسخ این سوال آیا خداوند در قیامت دیده می شود فرمود: منزّه است خداوند از چنین چیزی و بسیار منزّه است سپس افزود ان الابصار لا تدرك الا ما له لون و کیفیت و الله

تعالی خالق الالوان و کیفیة، چشمها جز چیزهائی که دارای رنگ و کیفیت است نمی بیند در حالی که خداوند خالق رنگها و کیفیتهاست.

درباره عدم امکان رویت خداوند در دنیا و آخرت ذیل آیات مختلف تفسیر نمونه از جمله ذیل آیه 103 سوره انعام (لا تدركه الابصار وهو يدرك الابصار) شرح کافی داده شده و از آن مشروحتر در جلد چهارم پیام قرآن از صفحه 221 تا 250 بحث شده است

آیه (211) و ترجمه

(سل بنی اسرائیل کم آتیناهم من آیه بینة و من یبدل نعمة الله من بعد ما جاءته فان الله شدید العقاب) (211)

ترجمه:

211 - از بنی اسرائیل بپرس: (چه اندازه نشانه های روشن به آنها دادیم؟ ولی آنان، نعمتها و امکانات مادی و معنوی را که خداوند در اختیارشان گذاشته بود، در راه غلط به کار گرفتند).

و کسی که نعمت خدا را، پس از آنکه به سراغش آمد، تبدیل کند (و در مسیر خلاف به کار گیرد، گرفتار عذاب شدید الهی خواهد شد) که خداوند شدید العقاب است.

تفسیر:

تبدیل نعمت به عذاب

این آیه در حقیقت، یکی از مصادیق آیات گذشته است، چرا که در آیات گذشته سخن از مومنان و کافران و منافقان بود، کافرانی که بر اثر لجاجت، آیات و دلایل روشن را نادیده گرفته به بهانه جوئی می پرداختند، و بنی اسرائیل یکی از مصادیق واضح این معنی هستند.

می فرماید: (از بنی اسرائیل بپرس، چه نشانه های روشنی به آنها دادیم؟ ولی آنها این نشانه های روشن را نادیده گرفتند، و نعمتهای الهی را در راه غلط صرف کردند (سل بنی اسرائیل کم آتیناهم من آیه بینة)).

سپس می افزاید: (کسی که نعمت خدا را بعد از آنکه به سراغ او آمد تبدیل کند (و از آن سوء استفاده نماید، گرفتار عذاب شدید الهی خواهد شد) زیرا

خداوند شدید العقاب است) (و من یبدل نعمة الله من بعد ما جاءته فان الله شديد العقاب). منظور از (تبدیل نعمت) این است که انسان امکانات و منابع مادی و معنوی را که در اختیار دارد، در مسیرهای انحرافی و گناه به کار گیرد، و میدانیم خداوند بنی اسرائیل انواع نعمتها را ارزانی داشت، پیامبران بزرگ، زمامداران نیرومند، امکانات مادی فراوان، ولی آنها نه از آن مربیان الهی بهره گرفتند، و نه از مواهب مادی استفاده صحیح کردند و به این ترتیب مرتکب تبدیل نعمت شدند، و نیز به همین دلیل در دنیا سرگردان گشتند و در قیامت عذاب دردناکی در انتظار دارند. اینکه می فرماید: (سل بنی اسرائیل) (از بنی اسرائیل بپرس) برای این است که هم از آنها اعتراف گرفته شود و هم درس عبرتی برای مسلمانان و هشدار به کسانی باشد که از نعمتها و مواهب الهی بهره گیری لازم را نمی کنند. مساله تبدیل نعمت، و سرنوشت دردناک ناشی از آن منحصر به بنی اسرائیل نیست، هر قوم و ملتی گرفتار آن شود، گرفتار عذاب شدید الهی در این جهان و جهان دیگر خواهد شد. هم اکنون دنیای صنعتی گرفتار این بدبختی بزرگ است زیرا با اینکه خداوند مواهب و نعمتها و امکاناتی در اختیار انسان امروز قرار داده که در هیچ دورانی از تاریخ سابقه نداشته است ولی به خاطر دوری از تعلیمات الهی پیامبران گرفتار تبدیل نعمت شده و آنها را به صورت وحشتناکی در راه فنا و نیستی خود به کار گرفته و از آن مخربترین اسلحه ها را برای ویرانی جهان ساخته و یا از قدرت مادی خویش برای توسعه ظلم و استعمار و استثمار بهره گرفته و دنیا را به جایگاهی نا امن از هر نظر مبدل کرده است. نعمت خدا در این آیه می تواند اشاره به آیات الهی باشد، و تبدیل آن همان تحریف آن است، و یا معنی وسیعی داشته باشد که امکانات و مواهب الهی را نیز شامل گردد، و ترجیح با معنی دوم است.

آیه (212) و ترجمه

(زين للذين كفروا الحياة الدنيا ويسخرون من الذين آمنوا والذين اتقوا
فوقهم يوم القيمة والله يرزق من يشاء بغير حساب) (212)

ترجمه:

212 - زندگی دنیا برای کافران زینت داده شده است، از این رو افراد با
ایمان را (که گاهی دستشان تهی است)، مسخره می کنند، در حالی که
پرهیزکاران در قیامت بالاتر از آنان هستند، (چرا که ارزشهای حقیقی در آن جا
آشکار می گردد، و صورت عینی به خود می گیرد،) و خداوند، هر کس را
بخواهد بدون حساب روزی می دهد.

شان نزول:

(ابن عباس) مفسر معروف می گوید: این آیه درباره اقلیت اشرافی و روسای
قریش نازل شد که زندگی بسیار مرفه ای داشتند، و جمعی از مومنان ثابت قدم
آغاز اسلام همچون عمار و بلال و... را که از نظر زندگی مادی فقیر و تهیدست
بودند به باد استهزاء و مسخره می گرفتند و می گفتند اگر پیامبر (ﷺ)
شخصیتی داشت و از طرف خدا بود، اشراف و بزرگان از او پیروی می کردند،
آیه فوق نازل شد و به سخنان بی اساس آنها پاسخ داد.

تفسیر:

کافران دنیاپرست

شان نزول بالا که می گوید آیه ناظر به اشراف خودخواه قریش است مانع از
آن نیست که یک قاعده کلی و عمومی از آن استفاده کرده یا آن را مکمل آیه
پیشین درباره یهود بدانیم.

آیه می گوید: (زندگی دنیا برای کافران زینت داده شده است) (زین للذین کفروا الحیوة الدنیا).

لذا از باده غرور سر مست شده (و افراد با ایمان را که احیانا دستشان تهی است به باد مسخره می گیرند) (ویسخرن من الذین آمنوا). این در حالی است (که این افراد با ایمان و تقوا در قیامت برتر از آنها هستند) (أنها در اعلیٰ علیین بهشت اند و اینها در درکات جهنم) (والذین اتقوا فوقهم یوم القیمة).

زیرا در آن جهان مقامات معنوی صورت عینی به خود می گیرد و مومنان در درجات بالایی قرار خواهند گرفت، آنها گوئی بر فراز آسمانها سیر می کنند در حالی که اینها در اعماق زمین می روند.

و این جای تعجب نیست زیرا خداوند هر کس را بخواهد بی حساب روزی می دهد (والله یرزق من یشاء بغير حساب).

اینها در حقیقت بشارت و آرامش است برای مومنان فقیر و هشدار و تهدیدی است برای ثروتمندان مغرور و بی ایمان.

این احتمال نیز وجود دارد که جمله اخیر اشاره به این باشد که خداوند در آینده به مومنان روزی بی حساب می دهد همانگونه که با پیشرفت اسلام این معنی تحقق یافت.

بی حساب بودن روزی خداوند به افراد با ایمان اشاره به این است که هرگز پاداشها و مواهب الهی به اندازه اعمال ما نیست بلکه مطابق کرم و لطف اوست و می دانیم لطف و کرمش حد و حدود ندارد.

نکته:

همیشه افراد بی ایمان و دنیاپرست که سخت فریفته زرق و برق دنیا می باشند و افق دیدشان از چهار دیواری ماده فراتر نمی رود امکانات مادی را مقیاس ارزیابی همه ارزشها می دانند و به همین دلیل در فکر کوتاه و علیل آنها کسانی که دستشان از ثروت تهی است فاقد شخصیت هستند و لذا آنها را به باد مسخره می گیرند در حالی که صاحب نظران با ایمان که بدین مشتمل خاک نظری ندارند

ارزشهای مادی را در برابر ارزشهای معنوی بیرنگ می بینند و به آنها همچون بازیچه کودکان می نگرند.

و اگر طالب مواهب مادی دنیا هستند برای این است که آخرت را در لابلای آن جستجو می کنند.

در اینجا یک سوال باقی می ماند که فعل مجهول (زین) (زینت داده شده است) چه معنی دارد و فاعل آن کیست؟ کیست که زندگی دنیا را در نظر کافران زینت داده است؟ پاسخ این سوال را در ذیل آیه 14 سوره آل عمران مطالعه خواهید نمود.

آیه (213) و ترجمه

(كان الناس امة واحدة فبعث الله النبيين مبشرين ومنذرين وانزل معهم الكتاب بالحق ليحكم بين الناس فيما اختلفوا فيه وما اختلف فيه الا الذين اوتوه من بعد ما جاءتهم البينات بغيا بينهم فهدى الله الذين آمنوا لما اختلفوا فيه من الحق باذنه والله يهدى من يشاء الى صراط مستقيم) (213)

ترجمه:

213 - مردم (در آغاز) یک دسته بودند، (و تضادی در میان آنها وجود نداشت. بتدریج جوامع و طبقات پدید آمد و اختلافات و تضادهایی در میان آنها پیدا شد، در این حال) خداوند، پیامبران را برانگیخت، تا مردم را بشارت و بیم دهند و کتاب آسمانی، که به سوی حق دعوت می کرد، با آنها نازل نمود، تا در میان مردم، در آنچه اختلاف داشتند، داوری کند.

(افراد با ایمان، در آن اختلاف نکردند،) تنها (گروهی از) کسانی که کتاب را دریافت داشته بودند، و نشانه های روشن به آنها رسیده بود، به خاطر انحراف از حق و ستمگری، در آن اختلاف کردند.

خداوند، آنهایی را که ایمان آورده بودند، به حقیقت آنچه مورد اختلاف بود، به فرمان خودش، رهبری نمود.

(اما افراد بی ایمان، همچنان در گمراهی و اختلاف، باقی ماندند).

و خدا، هر کس را بخواهد، به راه راست هدایت می کند.

تفسیر:

راه وصول به وحدت

بعد از بیان حال مومنان و منافقان و کفار در آیات پیشین، در این آیه به سراغ یک بحث اصولی و کلی و جامع در مورد پیدایش دین و مذهب و اهداف و مراحل مختلف آن می رود.

نخست می فرماید: انسانها (در آغاز) همه امت واحدی بودند (کان امة واحدة).

و در آن روز تضادی در میان آنها وجود نداشت، زندگی بشر و اجتماع او ساده بود، فطرتها دست نخورده، و انگیزه های هوی و هوس و اختلاف و کشمکش در میان آنها ناچیز بود، خدا را طبق فرمان فطرت می پرستیدند و وظایف ساده خود را در پیشگاه او انجام می دادند (این مرحله اول زندگانی انسانها بود)، که احتمالاً فاصله میان زمان آدم و نوح را پر می کرد.

سپس زندگی انسانها شکل اجتماعی به خود گرفت و می باید هم چنین شود زیرا انسان برای تکامل آفریده شده و تکامل او تنها در دل اجتماع تامین می گردد (و این مرحله دوم زندگی انسانها بود).

ولی به هنگام ظهور اجتماع، اختلافها و تضادها به وجود آمد چه از نظر ایمان و عقیده و چه از نظر عمل و تعیین حق و حقوق هر کس و هر گروه در اجتماع و در اینجا بشر تشنه قوانین و تعلیمات انبیاء و هدایتهای آنها می گردد تا به اختلافات او در جنبه های مختلف پایان دهد (این مرحله سوم بود).

در اینجا خداوند پیامبران را برانگیخت تا مردم را بشارت دهند و انذار کنند

(فبعث الله النبیین مبشرین و منذرین).

(و این مرحله چهارم بود).

در این هنگام انسانها با هشدارهای انبیاء و توجه به مبدء و معاد و جهان دیگر که در آنجا پاداش و کیفر اعمال خویش را در می یابند برای گرفتن احکام

الهی و قوانین صحیح که بتواند به اختلافات پایان دهد و سلامت جامعه و سلامت انسانها را تامین کند آماده‌گی پیدا کردند.

و لذا می فرماید: (خداوند با آنها کتاب آسمانی به حق نازل کرد تا در میان مردم در آنچه اختلاف داشتند حکومت کند) (و انزل معهم الكتاب بالحق ليحكم بين الناس فيما اختلفوا فيه).

و به این ترتیب ایمان به انبیاء و تمسک به تعلیمات آنها و کتب آسمانی، آبی بر آتش اختلافات فرو ریخت و آن را خاموش ساخت (و این مرحله پنجم بود). این وضع مدتی ادامه یافت ولی کم کم وسوسه های شیطانی و امواج خروشان هوای نفس کار خود را در میان گروهی کرد و با تفسیرهای نادرست تعلیمات انبیاء و کتب آسمانی و تطبیق آنها بر خواسته های دلشان، پرچم اختلاف را بار دیگر برافراشتند ولی این اختلاف با اختلافات پیشین فرق داشت سرچشمه اختلافات پیشین جهل و بی خبری بود که با بعثت انبیاء و نزول کتب آسمانی بر طرف گردید در حالی که سرچشمه اختلافات بعد همان ستمگری و لجاجت و انحراف آگاهانه از راه حق و در یک کلمه (بغی) بود و لذا در ادامه این آیه می فرماید: (در آن اختلاف نکردند مگر کسانی که کتاب آسمانی را دریافت داشته بودند و بینات و نشانه های روشن به آنها رسیده بود آری آنها به خاطر انحراف از حق و ستمگری در آن اختلاف کردند) (وما اختلف فيه الا الذين اوتوه من بعد ما جاءتهم البينات بغيا بينهم).

(و این مرحله ششم بود).

در اینجا مردم به دو گروه تقسیم شدند مؤ منان راستین که در برابر حق تسلیم بودند آنها برای پایان دادن به اختلافات جدید به کتب آسمانی و تعلیمات انبیاء بازگشتند و به حق رسیدند و لذا می فرماید: (خداوند، مؤ منان از آنها را

به حقیقت آنچه در آن اختلاف داشتند به فرمان خود هدایت فرمود) (در حالی که افراد بی ایمان و ستمگر و خودخواه همچنان در گمراهی و اختلاف باقی ماندند) (فهدی الله الذین آمنوا لما اختلفوا فیه من الحق باذنه) .
(و این مرحله هفتم بود).

و در پایان آیه می فرماید: (خداوند هر که را بخواهد (و لایق ببیند) به راه مستقیم هدایت می کند) (و الله یهدی من یشاء الی صراط مستقیم) .

اشاره به اینکه مشیت الهی که آمیخته با حکمت اوست گزاف و بی حساب نیست و از هر گونه تبعیض ناروا بر کنار است.

تمام کسانی که دارای نیت پاک و روح تسلیم در برابر حقانند مشمول هدایت‌های او می شوند.

اشتباهات عقیدتی آنها اصلاح می گردد و از روشنی‌های مخصوصی برخوردار می شوند بر توفیق آنان برای یافتن راه راست می افزاید و آنها را از اختلافات و مشاجرات دنیا پرستان بی ایمان بر کنار می دارد و آرامش روح و اطمینان خاطر و سلامت جسم و جان به آنها می بخشد.

نکته ها

1 - دین و اجتماع

از آیه فوق به خوبی این حقیقت استفاده می شود که دین و جامعه بشری در حقیقت ناگسستنی هستند هیچ جامعه ای نمی تواند بدون مذهب و ایمان به خدا و رستاخیز زندگی صحیحی داشته باشد.

قوانین بشری، علاوه بر اینکه غالباً مایه اختلاف و پراکندگی ملت‌هاست، چون ضامن اجرائی از درون، یعنی ایمان به خدا، سرچشمه نمی گیرد، تنها یک مسوولیت برون ذاتی ایجاد می کند و نمی تواند بطور کامل به اختلافات و تضادها

پایان دهد، آزمایشهای انسانی در این چند قرن اخیر این حقیقت را به خوبی ثابت کرده است و دنیای به اصطلاح متمدن اما فاقد ایمان، مرتکب فجایع و گناہانی می شود که هیچ گاه در جامعه عقب افتاده دیده نشده است. ضمناً منطق اسلام در عدم جدایی دین از سیاست، یعنی تدبیر جامعه اسلامی نیز روشن می شود.

2 - آغاز پیدایش شریعت

از آیه فوق، به طور ضمنی این حقیقت نیز روشن شد که آغاز پیدایش دین و مذهب به معنی واقعی کلمه، همان زمان پیدایش جامعه انسانی به معنی حقیقی بوده است، بنابراین جای تعجب نیست که نخستین پیامبر اولوالعزم و صاحب کتاب و قانون و شریعت، حضرت نوح (علیه السلام) بوده است نه حضرت آدم.

3 - خاورمیانه مرکز پیدایش مذاهب بزرگ

از آیه فوق جواب این سؤال را هم می توان پیدا کرد که چرا تمام ادیان بزرگ الهی از منطقه خاورمیانه برخاسته اند؟ (آیین اسلام، آیین مسیحیت، آیین یهود و آیین ابراهیم و...) زیرا به گواهی تاریخ گاهواره تمدن بشری در این منطقه از جهان به حرکت در آمد و نخستین تمدنهای بزرگ از این منطقه برخاستند، و با توجه به رابطه مستحکم دین و تمدن و نیاز مبرم جوامع متمدن به مذهب، برای پیشگیری از اختلافات و تضادهای مخرب، معلوم می شود که باید مذاهب از اینجا برخیزند.

و اگر می بینیم اسلام از محیط عقب ماندهای همچون مکه و مدینه آن روز برخاست به خاطر این بود که: این منطقه به سر راه چند تمدن بزرگ آن زمان قرار داشت، تمدن ایران و باقی مانده تمدن بابل در شمال شرقی جزیره العرب، تمدن روم در شمال، تمدن مصر باستان در شمال غربی، و تمدن یمن در جنوب.

در واقع مرکز ظهور اسلام، مرکز دایره ای است، که تمام تمدنهای مهم آن زمان در اطراف آن جای می گیرند (دقت کنید).

4 - پایان دادن به اختلافات، یکی از مهمترین اهداف دین و مذهب

آیینهای الهی اهداف زیادی را، از جمله تهذیب نفوس انسانی و رسانیدن او به مقام قرب الهی، تعقیب می کند، ولی مسلماً یکی از مهمترین اهداف، رفع اختلافات بوده است.

زیرا همیشه نژادها، قومیتها، و زبان و مناطق جغرافیائی عامل جدائی جوامع انسانی بوده، چیزی که می تواند به عنوان یک حلقه اتصال همه فرزندان آدم را از هر نژاد و زبان و قومیت و منطقه جغرافیائی به هم پیوند دهد، آیینهای الهی است، که تمام این مرزها را در هم می شکند، و همه انسانها را زیر یک پرچم جمع می کند که نمونه آن را در مراسم عبادی سیاسی حج می توان مشاهده کرد.

و اگر می بینیم پاره ای از مذاهب، عامل اختلاف و درگیری شده اند، به خاطر آمیخته شدن آنها با خرافات و تعصبات کورکورانه است، وگرنه مذاهب دست نخورده آسمانی، همه جا عامل وحدت به شمار می آید.

5 - دلیلی بر عصمت پیامبران

علامه طباطبائی در المیزان بعد از آنکه معصوم بودن پیامبران را به سه شاخه تقسیم می کند 1 - عصمت از خطا به هنگام دریافت وحی 2 - عصمت از خطا در تبلیغ رسالت 3 - عصمت از گناه و آنچه مایه هتک حرمت عبودیت است و می گوید: آیه مورد بحث دلیل بر عصمت از خطا در تلقی وحی و تبلیغ رسالت است زیرا هدف از بعثت آنها این بوده که مردم را بشارت و انذار دهند و حق در

اعتقاد و عمل را روشن سازند و از این طریق آنها را هدایت کنند و مسلماً این هدف بدون عصمت در تلقی وحی و تبلیغ رسالت ممکن نیست.

شاخه سوم عصمت را نیز از آیه می توان استفاده کرد چرا که اگر خطائی در تبلیغ رسالت صورت گیرد خود عاملی برای اختلاف خواهد بود و اگر ناهماهنگی میان عمل و گفتار مبلغان وحی از طریق عصیان حاصل شود آن نیز عامل اختلاف است بنابراین از آیه فوق می توان اشاراتی به عصمت در هر سه بخش استفاده کرد. ((1))

آیه (214) و ترجمه

(أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسْتَهْمِ
الْبَاءِ سَاءَ وَالضَّرَاءُ وَزَلْزَلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ أَلَا
إِنْ نَصَرَ اللَّهُ قَرِيبًا) (214)

ترجمه:

214 - آیا گمان کردید داخل بهشت می شوید، بی آنکه حوادثی همچون
حوادث گذشتگان به شما برسد؟! همانان که گرفتاریها و ناراحتیها به آنها رسید،
و آن چنان ناراحت شدند که پیامبر و افرادی که ایمان آورده بودند گفتند: پس
یاری خدا کی خواهد آمد؟! (در این هنگام، تقاضای یاری از او کردند، و به آنها
گفته شد:) آگاه باشید، یاری خدا نزدیک است!

شان نزول:

بعضی از مفسران گفته اند: هنگامی که در جنگ احزاب ترس و خوف و
شدت بر مسلمانان غالب شد و در محاصره قرار گرفتند این آیه نازل شد و آنان
را به صبر و استقامت دعوت نمود و وعده یاری نصرت به آنها داد
و نیز گفته شده هنگامی که مسلمانان در جنگ احد شکست خوردند عبدالله
بن ابی به آنها گفت تا کی خود را به کشتن می دهید اگر محمد پیغمبر بود
خداوند یاران او را گرفتار اسارت و قتل نمی کرد در این موقع آیه فوق نازل
شد.

تفسیر:

بدون امتحان وارد بهشت نمی شوید!

از آیه فوق چنین بر می آید که جمعی از مؤمنان می پنداشتند عامل اصلی ورود در بهشت تنها اظهار ایمان به خداست و به دنبال آن نباید ناراحتی و رنجی را متحمل شوند و بی آنکه تلاش و کوشش به خرج دهند خداوند همه کارها را روبراه

خواهد کرد و دشمنان را نابود خواهد ساخت.

قرآن در برابر این تفکر نادرست به سنت همیشگی خداوند اشاره کرده می فرماید: (آیا گمان کردید داخل بهشت می شوید بی آنکه حوادثی همچون حوادث سخت گذشتگان به شما برسد) (ام حسبتم ان تدخلوا الجنة ولما ياءتكم مثل الذين خلوا من قبلكم).

(همانها که شدائد و زیانهای فراوان به آنها رسید و آن چنان ناراحت و متزلزل شدند که پیامبر الهی و افرادی که ایمان آورده بودند گفتند پس یاری خدا کی خواهد آمد) (مستهم الباساء والضراء وزلزلوا حتى يقول الرسول والذين آمنوا معه متى نصر الله).

و چون آنها نهایت استقامت خود را در برابر این حوادث به خرج دادند و دست به دامن الطاف الهی زدند به آنها گفته شد: (آگاه باشید یاری خدا نزدیک است) (الا ان نصر الله قريب).

(باساء) از ماده (باس) به گفته (معجم مقاییس اللغة) در اصل به معنی شدت و مانند آن است و به هر گونه رنج و عذاب و ناراحتی گفته می شود، و به افراد شجاع که در میدان جنگ شدیداً مقاومت می کنند، (بئیس) یا (ذو الباس) گفته می شود.

و (ضراء) به گفته (راغب) در (مفردات) نقطه مقابل سراء یعنی آنچه مایه مسرت و موجب منفعت است، می باشد، بنابراین هر گونه زیانی که دامنگیر انسان بشود در امور جانی و مالی و عرضی و امثال آن را شامل می گردد.

جمله (متی نصر الله) (یاری خدا کی می آید؟) که از سوی پیامبران و مؤمنان در مواقع نهایت شدت گفته می شد، به معنی شک و تردید در این موضوع، یا اعتراض و ایراد نیست، بلکه به عنوان تقاضا و انتظار، مطرح می شده است، و لذا به دنبال آن، از سوی خداوند به آنها بشارت داده می شد که یاری خدا نزدیک است.

این احتمال که جمله (متی نصر الله) از سوی گروهی از مؤمنان باشد، و جمله (الا ان نصر الله قریب) از سوی پیامبر خدا (ﷺ) که بعضی از مفسران ذکر کرده اند بسیار بعید به نظر می رسد.

به هر حال آیه فوق به یکی از سنن الهی که در همه اقوام جاری بوده است اشاره می کند و به مؤمنان در همه قرون و اعصار هشدار می دهد که برای پیروزی و موفقیت و نایل شدن به مواهب بهشتی، باید به استقبال مشکلات بروند و فداکاری کنند و در حقیقت، این مشکلات آزمونی است که مؤمنان را پرورش می دهد و صاحبان ایمان راستین را از متظاهران به ایمان، آشکار می سازد.

تعبیر به (الذین خلوا من قبلکم) (کسانی که پیش از شما بودند) به مسلمانان می گوید: این تنها شما نیستید که گرفتار انواع مشکلات از سوی دشمنان در تنگنای زندگی شده اید، بلکه اقوام پیشین نیز، گرفتار همین مشکلات و شدائد بوده اند تا آنجا که گاهی کارد به استخوانشان می رسید و فریاد استغاثه آنها بلند می شد.

اصولا رمز تکامل و ترقی انسانها همین است، افراد و امتها باید در کوره های سخت حوادث قرار بگیرند، و همچون فولاد آبدیده شوند، استعدادهای درونی آنها شکوفا گردد، و ایمانشان به خدا قویتر شود ضمنا افراد لایق و مقاوم و با ایمان، از افراد نالایق شناخته شوند و صفوفشان از هم جدا گردد، این سخن را با حدیثی از پیامبر اکرم (ﷺ) پایان می دهیم.

(خباب بن ارت) که از مجاهدان راستین صدر اسلام بود می گوید: خدمت پیامبر (ﷺ) از آزار مشرکان شکایت کردم فرمود: امتهایی که پیش از شما بودند با انواع بلاها شکنجه می شدند، ولی این امر هرگز آنها را از دینشان منصرف نمی کرد تا آنجا که اره بر سر بعضی از آنها می گذاردند و آنها را به دو پاره تقسیم می کردند... به خدا سوگند که برنامه دین خدا کامل می شود و به پیروزی می رسد تا آنجا که یک نفر سوار، فاصله میان صنعاء و حزموت (و بیابانهای مخوف عربستان را) طی می کند، و از هیچ چیز جز خدا نمی ترسد... ولی شما عجله می کنید. ((2))

آیه (215) و ترجمه

(يسئلونك ما ذا ينفقون قل ما انفقتم من خير فللولدين والاقربين واليتيمى و
المسكين وابن السبيل وما تفعلوا من خير فان الله به عليم) (215)

ترجمه:

215 - از تو سؤال می کنند چه چیز انفاق کنند؟ بگو: (هر خیر و نیکی (و سرمایه سودمند مادی و معنوی) که انفاق می کنید، باید برای پدر و مادر و نزدیکان و یتیمان و مستمندان و درماندگان در راه باشد.) و هر کار خیری که انجام دهید، خداوند از آن آگاه است. (لازم نیست تظاهر کنید، او می داند).

شان نزول:

(عمرو بن جموح) پیر مردی بزرگ و ثروتمند بود به پیامبر عرض کرد: از چه چیز صدقه بدهم و به چه کسانی؟
آیه فوق نازل شد و به او پاسخ گفت.

تفسیر:

از چه چیز باید انفاق کرد؟

در قرآن مجید آیات فراوانی - مخصوصاً در سوره بقره - درباره انفاق و بخشش در راه خدا آمده است و برای این کار پاداشها و فضیلت‌های بزرگی ذکر شده همین امر سبب می شد که درباره جزئیات این کار از پیامبر سؤال کنند و بدانند از چه چیزهائی و در مورد چه کسانی انفاق کنند؟

لذا در آیه مورد بحث می فرماید: (از تو سؤال می کنند چه چیز را انفاق کنند) (يسئلونك ما ذا ينفقون).

سپس می افزاید (بگو هر خير و نيكي (و هرگونه سرمايه سودمند مادی و معنوی) که اتفاق می کنید برای پدر و مادر و نزدیکان و یتیمان و مستمندان و واماندگان در راه باید باشد) (قل ما انفقتم من خير فللوالدين والاقربين و اليتامى و المساكين و ابن السبيل).

مسلم ذکر این پنج طایفه به عنوان بیان مصداقهای روشن است و گرنه منحصر به آنها نمی باشد بنابراین پاسخ آنها در حقیقت این است که هم اشیائی که از آن اتفاق می کنند دایره وسیعی دارد و هم کسانی که به آنها اتفاق می شود. در مورد اول با ذکر کلمه (خير) که هر نوع کار و مال و سرمايه مفیدی را شامل می شود پاسخ کامل و جامعی به سؤال آنها داده شده و حتی امور معنوی همچون علم را نیز در بر می گیرد، هر چند مصداق مهم آن در مورد اتفاق، اموال است.

و در مورد دوم در عین گسترده بودن مورد اتفاق اولویتها نیز بیان شده است مسلم پدر و مادر و سپس نزدیکان نیازمند در این مسأله اولویت دارند و بعد از آنها یتیمان و سپس نیازمندان و حتی کسانی را که ذاتا فقیر نیستند ولی بر اثر حادثه ای مثل تمام شدن مخارج در سفر نیازمند شده اند شامل می شود. در پایان آیه می فرماید: (و هر کار خیری انجام می دهید خداوند از آن آگاه است) (و ما تفعّلوا من خير فان الله به علیم).

لزومی ندارد تظاهر کنید، و مردم را از کار خویش آگاه سازید، چه بهتر که برای اخلاص بیشتر انفاقهای خود را، پنهان سازید، زیرا کسی که پاداش می دهد از همه چیز با خبر است، و کسی که جزا به دست اوست حساب همه نزد اوست.

جمله (و ما تفعلوا من خیر) معنی وسیعی دارد که تمام اعمال خیر را شامل می شود نه تنها انفاق در راه خدا که هر کار نیکی را خداوند می داند، می بیند و پاداش خیر می دهد.

نکته:

هماهنگی سؤ ال و جواب در آیه

بعضی تصور کرده اند که سؤ ال کنندگان در این آیه، از اشیائی که انفاق باید کرد، پرسش کرده اند، ولی جواب از مصارف و کسانی که مورد انفاق قرار می گیرند داده شده، و این به خاطر این است که شناخت مورد، مهمتر بوده است. ولی این یک اشتباه است زیرا قرآن هم پاسخ از سؤ ال آنها داده و هم موارد انفاق را روشن ساخته است و این از فنون فصاحت است که هم پاسخ سؤ ال داده شود و هم به مسأله مهم دیگری که مورد نیاز بوده اشاره شود.

به هر حال جمله (ما انفقتم من خیر) (آنچه از نیکیها انفاق می کنید) می گوید: انفاق از هر موضوع خوبی می تواند باشد، و تمام نیکیها را شامل می شود، خواه از اموال باشد یا خدمات، از موضوعات مادی باشد یا معنوی.

در ضمن تعبیر (خیر) آن هم به صورت مطلق، نشان می دهد که مال و ثروت ذاتا چیز بدی نیست، بلکه یکی از بهترین وسایل خیر است، مشروط به اینکه به نیکی از آن بهره گیری شود.

و نیز تعبیر به (خیر) ممکن است به این نکته هم اشاره داشته باشد که انفاقها باید از هرگونه منت و آزار و کارهایی که حیثیت اشخاص مورد انفاق را مخدوش می کند، برکنار باشد به طوری که بتوان به عنوان خیر مطلق از آن یاد کرد.

آیه (216) و ترجمه

(کتب علیکم القتال و هو کره لکم و عسی أن تکرهوا شیا و هو خیر لکم و عسی ان تحبوا شیا و هو شر لکم و الله یعلم و انتم لا تعلمون) (216)
ترجمه:

216 - جهاد در راه خدا، بر شما مقرر شده، در حالی که برایتان ناخوشایند است. چه بسا چیزی را خوش نداشته باشید، حال آنکه خیر شما در آن است. و یا چیزی را دوست داشته باشید، حال آنکه شر شما در آن است. و خدا می داند، و شما نمی دانید.

تفسیر:

بذل جان و مال

آیه گذشته عمدتاً در مورد انفاق اموال بود و در این آیه سخن از انفاق جانها در راه خداست و این هر دو در میدان فداکاری دوش به دوش یکدیگر قرار دارند.

می فرماید: جنگ (با دشمن) بر شما مقرر شده است در حالی که از آن اگر اه دارید (کتب علیکم القتال و هو کره لکم).

تعبیر به (کتب) (نوشته شده) اشاره به حتمی بودن و قطعی بودن این فرمان الهی است.

(کره) گر چه معنی مصدری دارد ولی در اینجا به معنی اسم مفعول یعنی مکروه است و مکروه بودن و ناخوشایند بودن جنگ اگر چه با دشمن و در راه خدا بوده باشد، برای انسانهای معمولی یک امر طبیعی است. زیرا در جنگ هم تلف اموال و هم نفوس و هم انواع جراحتها و مشقتهاست، البته برای عاشقان

شهادت در راه حق و کسانی که در سطح بالایی از معرفت قرار دارند جنگ با دشمنان حق شربت گوارایی است که همچون تشنه کامان به دنبال آن می روند و مسلما حساب آنها از حساب توده مردم مخصوصا در آغاز اسلام جداست.

سپس به یک قانون کلی و اصل اساسی که حاکم بر قوانین تکوینی و تشریعی خداوند است اشاره می کند، می فرماید: (چه بسا شما از چیزی اکراه داشته باشید در حالی که برای شما خیر است و مایه سعادت و خوشبختی) (و عسی- ان تکرهوا شیئا و هو خیر لکم).

به عکس کناره گیری از جنگ و عافیت طلبی ممکن است خوشایند شما باشد در حالی که واقعا چنین نیست (چه بسا چیزی را دوست داشته باشید و آن برای شما شر است) (و عسی ان تحبوا شیئا و هو شر لکم).

و در پایان می فرماید: (و خدا می داند و شما نمی دانید) (والله یعلم و انتم لا تعلمون).

پروردگار جهان با این لحن قاطع می گوید که افراد بشر نباید تشخیص خودشان را در مسائل مربوط به سرنوشتشان حاکم سازند چرا که علم آنها از هر نظر محدود و ناچیز است و معلوماتشان در برابر مجهولات همچون قطره‌ای در برابر دریاست، همانگونه که در قوانین تکوینی خداوند از اسرار آفرینش همه اشیاء با خبر نیستند و گاه چیزی را بی خاصیت می شمرند در حالی که پیشرفت علوم فواید مهم آن را آشکار می سازد همچنین در قوانین تشریعی بسیاری از مصالح و مفاسد را نمی دانند لذا ممکن است چیزی را ناخوشایند دارند در حالی که سعادت آنها در آن است یا از چیزی خشنود باشند در حالی که بدبختی آنها در آن است.

آنها با توجه به علم محدود خود در برابر علم بی پایان خداوند نباید در برابر احکام الهی روی در هم کشند باید بطور قطع بدانند که خداوند رحمان و رحیم اگر جهاد و زکات و روزه و حج را تشریع کرده همه به سود آنهاست. توجه به این حقیقت روح انضباط و تسلیم در برابر قوانین الهی را در انسان پرورش می دهد و درک و دید او را از محیطهای محدود فراتر می برد و به نامحدود یعنی علم بی پایان خدا پیوند می دهد.

نکته ها

1 - چگونه جهاد ناخوشایند است؟

در اینجا ممکن است این سؤال مطرح شود که چگونه این مسأله با فطری بودن اصول احکام الهی سازگار است، اگر جهاد یا امور دیگری همانند آن، فطری است چگونه ممکن است برای طبع انسان ناخوشایند بوده باشد. در پاسخ این سؤال باید به این نکته توجه داشت که مسایل فطری هنگامی در انسان تجلی می کند که با شناخت، تواءم باشد، مثلاً انسان فطرتاً طالب سود و مخالف زیان است و این در صورتی است که مصداق سود و زیان را بشناسد ولی اگر در تشخیص آن گرفتار اشتباه شد و موضوع سودمندی را زیان آور پنداشت، مسلماً بر اثر این اشتباه، فطرت او گمراه خواهد شد و از آن امر مفید بیزار می شود، عکس این مسأله نیز صادق است.

در مورد جهاد افراد سطحی که تنها ضرب و جرح و مشکلات جهاد را می نگرند ممکن است آن را ناخوش داشته باشند، ولی افراد دورنگر که می دانند شرف و عظمت و افتخار و آزادی انسان در ایثار و جهاد است یقیناً با آغوش باز از آن استقبال می کنند، همان گونه که افراد ناآگاه از داروهای تلخ و بد طعم

بر اثر سطحی نگری متنفرند، اما هنگامی که بیندیشند که سلامت و نجات آنها در آن است، آن را به جان و دل پذیرا می شوند.

2 - یک قانون کلی

آنچه در آیه بالا آمده، منحصر به مساله جهاد و جنگ با دشمنان نیست، بلکه از روی یک قانون کلی و عمومی پرده بر می دارد، و تمام مرارتها و سختیهای اطاعت فرمان خدا را برای انسان سهل و گوارا می سازد، زیرا به مقتضای (و **الله يعلم و انتم لا تعلمون**) می داند که خداوند آگاه از همه چیز و رحمان و رحیم نسبت به بندگان در هر یک از دستوراتش، مصالحی دیده است که مایه نجات و سعادت بندگان است، و به این ترتیب بندگان مؤمن همه این دستورات را مانند داروهای شفابخش می نگرند و با جان و دل آن را پذیرا می باشند.

آیه (217) و (218) و ترجمه

(يسلونك عن الشهر الحرام قتال فيه قتل فيه كبير و صد عن سبيل الله و كفر به و المسجد الحرام و اخراج اهله منه اكبر عند الله و الفتنة اكبر من القتل و لا يزالون يقتلونكم حتى يردوكم عن دينكم ان استطعوا و من یرتدد منكم عن دينه فيمت و هو كافر فاولئك حبطت اعمالهم في الدنيا و الاخرة و اولئك اصحاب النار هم فيها خالدون) (217) (ان الذين آمنوا و الذين هاجروا و جاهدوا في سبيل الله اولئك يرجون رحمت الله و الله غفور رحيم) (218)

ترجمه:

217 - از تو، درباره جنگ کردن در ماه حرام، سؤال می کنند، بگو: جنگ در آن، (گناهی) بزرگ است، ولی جلوگیری از راه خدا (و گرایش مردم به آیین حق) و کفر ورزیدن نسبت به او و هتک احترام مسجد الحرام، و اخراج ساکنان آن، نزد خداوند مهمتر از آن است، و ایجاد فتنه، (و محیط نامساعد، که مردم را به کفر، تشویق و از ایمان باز می دارد) حتی از قتل بالاتر است. و مشرکان، پیوسته با شما می جنگند، تا اگر بتوانند شما را از آیینتان برگردانند، ولی کسی که از آیینش برگردد، و در حال کفر بمیرد، تمام اعمال نیک (گذشته) او، در دنیا و آخرت، بر باد می رود، و آنان اهل دوزخند، و همیشه در آن خواهند بود.

218 - کسانی که ایمان آورده و کسانی که هجرت کرده و در راه خدا جهاد نموده اند، آنها امید به رحمت پروردگار دارند و خداوند آمرزنده و مهربان است.

شان نزول:

گفته اند: این آیه در مورد سریه عبد الله بن جحش نازل شده است. جریان چنین بود که: پیش از جنگ بدر پیامبر اسلام (عبد الله بن جحش) را طلبید و نامه های به او داد و هشت نفر از مهاجرین را همراه وی نمود، به او

فرمان داد پس از آنکه دو روز راه پیمود، نامه را بگشاید، و طبق آن عمل کند، او پس از دو روز طی طریق نامه را گشود و چنین یافت: (پس از آنکه نامه را باز کردی تا (نخله) (زمینی که بین مکه و طایف است) پیش برو و در آنجا وضع قریش را زیر نظر بگیر و جریان را به ما گزارش بده).

(عبد الله) جریان را برای همراهانش نقل نمود و اضافه کرد: پیامبر مرا از مجبور ساختن شما در این راه منع کرده است، بنابراین هر کس آماده شهادت است با من بیاید، و دیگران باز گردند همه با او حرکت کردند، هنگامی که به (نخله) رسیدند به قافله‌های از قریش برخورد کردند که عمرو بن حضرمی در آن بود، چون روز آخر رجب (یکی از ماههای حرام) بود در مورد حمله به آنها به مشورت پرداختند.

بعضی گفتند: اگر امروز هم از آنها دست برداریم وارد محیط حرم خواهند شد و دیگر نمی توان متعرض آنها شد، سرانجام شجاعانه به آنها حمله کردند (عمرو)

بن حضرمی (را کشتند و قافله را با دو نفر نزد پیامبر (ﷺ) آوردند، پیغمبر به آنان فرمود: من به شما دستور نداده بودم که در ماههای حرام نبرد کنید، و دخالتی در غنائم و اسیران نکرد، مجاهدان ناراحت شدند و مسلمانان به سرزنش آنها پرداختند، مشرکان نیز زبان به طعن گشودند که محمد (ﷺ) جنگ و خونریزی و اسارت را در ماههای حرام، حلال شمرده در این هنگام آیه اول نازل شد پس از آنکه این آیه نازل شد (عبد الله بن جحش) و همراهانش اظهار کردند که در این راه برای درک ثواب جهاد کوشش کرده اند و از پیامبر پرسیدند که آیا اجر مجاهدان را دارند یا نه؟ آیه دوم (ان الذین آمنوا و

الذین هاجروا...) نازل گردید.

تفسیر:

جنگ در ماههای حرام

همان گونه که از شان نزول بر می آید و لحن آیه نیز اجمالا به آن گواهی می دهد آیه نخست در صدد پاسخگویی به پاره ای از سؤالات درباره جهاد و استثنای آن است.

می فرماید: (از تو درباره جنگ کردن در ماههای حرام سؤ ال می کنند) (یسئلونک عن الشهر الحرام قتال فيه).

سپس می افزاید: (به آنها بگو جنگ در آن (گناه) بزرگی است) (قل قتال فيه کبیر).

و به این ترتیب سنتی را که از زمانهای قدیم و اعصار انبیای پیشین در میان عرب در مورد تحریم پیکار در ماههای حرام (رجب، ذی القعدة، ذی الحجه و محرم) وجود داشته با قاطعیت امضا می کند.

سپس می فرماید: چنین نیست که این قانون استثنائی نداشته باشد نباید اجازه داد گروهی فاسد و مفسد زیر چتر این قانون هر ظلم و فساد و گناهی را مرتکب شوند درست است که جهاد در ماه حرام مهم است (ولی جلوگیری از راه خدا و کفر ورزیدن نسبت به او و هتک احترام مسجد الحرام، و خارج کردن و تبعید نمودن ساکنان آن، نزد خداوند از آن مهمتر است) (و صد عن سبیل الله و کفر به و المسجد الحرام و اخراج اهله منه اکبر عند الله). سپس می افزاید: (ایجاد فتنه (و منحرف ساختن مردم از دین خدا) از قتل هم بالاتر است) (و الفتنة اکبر من القتل).

چرا که آن، جنایتی است بر جسم انسان و این جنایتی است بر جان و روح ایمان انسان و بعد چنین ادامه می دهد که مسلمانان نباید تحت تاثیر تبلیغات

انحرافی مشرکان قرار گیرند، زیرا (آنها دائماً با شما می جنگند تا اگر بتوانند شما را از دینتان باز گردانند) (و در واقع به کمترین از این قانع نیستند) (ولا یزالون یقاتلونکم حتی یردوکم عن دینکم ان استطاعوا).

بنابراین محکم در برابر آنها بایستید، و به وسوسه های آنها در زمینه ماه حرام و غیر آن اعتنا نکنید و بعد به مسلمانان در زمینه بازگشت از دین خدا هشدار جدی داده می گوید: (هر کس از شما مرتد شود و از دینش برگردد، و در حال کفر بمیرد، تمام اعمال نیک او در دنیا و آخرت بر باد می رود و آنها اهل دوزخند و جاودانه در آن می مانند) (ومن یرتد منکم عن دینه فیمت و هو کافر فاولئک حبطت اعمالهم فی الدنیا و الاخرة و اولئک اصحاب النار هم فیها خالدون).

چه مجازاتی از این سختتر و وحشتناکتر که تمام اعمال نیک انسان نابود شود و نه در دنیا و نه در آخرت به حال او مفید نیفتد و گرفتار عذاب جاویدان الهی نیز بشود.

روشن است اعمال نیک هم برکات و آثاری در دنیا دارد و هم در آخرت، افراد مرتد از همه این آثار محروم می شوند به علاوه ارتداد سبب می شود که تمام آثار ایمان برچیده شود همسرانشان جدا گردند و اموالشان به ارث به بازماندگان آنان برسد.

در آیه بعد به نقطه مقابل این گروه اشاره کرده و می فرماید: (کسانی که ایمان آوردند و کسانی که هجرت نمودند و در راه خدا جهاد کردند) (و بر ایمان خود استوار ماندند) آنها امید رحمت پروردگار دارند و خداوند آمرزنده و مهربان است) (ان الذین آمنوا و الذین هاجروا و جاهدوا فی سبیل الله اولئک یرجون رحمة الله و الله غفور رحیم).

آری این گروه در پرتو این سه کار بزرگ (ایمان و هجرت و جهاد) اگر مرتکب اشتباهاتی نیز بشوند (همانگونه که در شان نزول در داستان عبد الله بن جحش آمده بود) ممکن است مشمول عنایات و مغفرت الهی گردند.

نکته:

مسأله (احباط) و (تکفیر)

(حبط) در اصل به گفته (راغب) در (مفردات) به معنی این است چهار پائی آنقدر بخورد که شکمش باد کند و چون این حالت سبب فساد غذا و بی اثر بودن آن می گردد این واژه به معنی باطل و بی خاصیت شدن به کار می رود لذا در معجم مقائیس اللغة معنی آن را بطلان ذکر کرده است و به همین دلیل در آیه 16 سوره هود هم ردیف باطل ذکر شده می فرماید: (اولئك الذين ليس لهم في الاخرة الا النار و حبط ما صنعوا فيها و باطل ما كانوا يعملون): (دنیا پرستان کسانی هستند که در آخرت جز آتش بهره ای ندارند و آنچه را در دنیا انجام داده اند بر باد می رود و اعمالشان باطل می شود).

و اما (احباط) در اصطلاح متکلمان و علماء عقائد عبارت از این است که ثواب اعمال پیشین بر اثر گناهان از بین برود نقطه مقابل تکفیر که به معنی از بین رفتن کفر و آثار گناهان پیشین به خاطر اعمال نیک آینده است.

در اینکه آیا احباط و تکفیر در مورد ثواب اعمال صالح و کفر گناهان صحیح است یا نه در میان علماء عقائد بحث و گفتگو است به گفته مرحوم (علامه مجلسی ره) مشهور میان متکلمان امامیه بطلان احباط و تکفیر است آنها فقط می گویند: ثواب مشروط به آن است که انسان با ایمان از دنیا برود و عقاب مشروط به این است که به هنگام مرگ با اسلام و توبه از دنیا نرود. ولی علماء معتزله نظر به ظواهر بعضی از آیات و روایات معتقد به صحت احباط و تکفیرند.

خواجه نصیر الدین طوسی در کتاب (تجريد العقاید): احباط را باطل شمرده و به دلیل عقل و نقل بر آن استدلال کرده است دلیل عقلی او این است که احباط مستلزم ظلم است (زیرا کسی که ثواب کمتری داشته و گناه بیشتری پس از احباط به منزله کسی خواهد بود که اصلا کار نیک نکرده است و این یک نوع ستم در حق او خواهد بود) و اما دلیل نقلی این است که قرآن با صراحت می گوید: فمن يعمل مثقال ذرة خيرا يره و من يعمل مثقال ذرة شرا يره: هر کس به مقدار سنگینی ذره ای کار خیر کند آن را می بیند و هر کس به مقدار سنگینی ذره ای کار شر کند آن را می بیند.

در میان دانشمندان معتزله ابوهاشم احباط و تکفیر را به هم آمیخته و عنوان موازنه را به وجود آورده است به این معنی که گناه و ثواب را با هم می سنجد و از یکدیگر کسر می کند.

ولی حق این است که احباط و تکفیر امری ممکن می باشد و هیچ گونه ظلمی از آن حاصل نمی گردد، و آیات و روایاتی صریحا بر آن دلالت دارد و به نظر می رسد مخالفت منکران بازگشت به یک نوع (نزاع لفظی) می کند.

توضیح اینکه: گاه می شود انسان سالیان دراز زحمت می کشد و با مشقت فراوان سرمایه ای می اندوزد ولی با یک ندانم کاری و یا یک هوسبازی آن را از دست می دهد یعنی حسنات سابق (حبط) می شود.

و یا به عکس مرتکب اشتباهات و خسارتهای زیادی شده و با یک عمل عاقلانه و حساب شده همه را جبران می کند این یک نوع تکفیر است (تکفیر یک نوع پوشانیدن و جبران کردن است) در مسائل معنوی نیز همین اصل صادق می باشد.

آیه (219) و (220) و ترجمه

(يسلونك عن الخمر و الميسر قل فيهما اثم كبير و منفع للناس و اثمهما اكبر من نفعهما و يسلونك ما ذا ينفقون قل العفو كذلك يبين الله لكم الايت لعلمكم تتفكرون) (219) (في الدنيا و الاخرة و يسلونك عن اليتمى قل اصلاح لهم خير و ان تخالطوهم فاخونكم و الله يعلم المفسد من المصلح و لو شاء الله لا عنتكم ان الله عزيز حكيم) (220)

ترجمه:

219 - درباره شراب و قمار از تو سؤال می کنند، بگو: در آنها گناه و زیان بزرگی است، و منافعی (از نظر مادی) برای مردم در بر دارد، (ولی) گناه آنها از نفعشان بیشتر است.

و از تو می پرسند چه چیز اتفاق کنند؟ بگو: از مازاد نیازمندی خود.

این چنین خداوند آیات را برای شما روشن می سازد، شاید اندیشه کنید!

220 - (تا اندیشه کنید) درباره دنیا و آخرت! و از تو درباره یتیمان سؤال می کنند، بگو: (اصلاح کار آنان بهتر است. و اگر زندگی خود را با زندگی آنان بیامیزید، (مانعی ندارد؛) آنها برادر (دینی) شما هستند)، (و همچون یک برادر با آنها رفتار کنید!) خداوند، مفسدان را از مصلحان، باز می شناسد. و اگر خدا بخواهد، شما را به زحمت می اندازد؛ (و دستور می دهد در عین سرپرستی یتیمان، زندگی و اموال آنها را بکلی از اموال خود، جدا سازید، ولی خداوند چنین نمی کند؛) زیرا او توانا و حکیم است.

شان نزول:

درباره شأن نزول آیه اول گفته اند گروهی از یاران پیامبر خدمتش آمدند و عرض کردند: حکم شراب و قمار را که عقل را زائل و مال را تباه می کند بیان فرما! آیه نخست نازل شد و به آنها پاسخ داد.

و در شأن نزول آیه دوم در تفسیر قمی از امام صادق (علیه السلام) و در مجمع البیان از ابن عباس چنین نقل شده است:

هنگامی که آیه (و لا تقربوا مال الیتیم الا بالتی هی احسن) (و به مال یتیم جز به بهترین طریق نزدیک نشوید) و آیه (ان الذین یاکلون اموال الیتامی ظلما انما یاکلون فی بطونهم ناراً و سیصلون سعیراً) (کسانی که اموال یتیمان را از روی ظلم و ستم می خورند، تنها آتش می خورند و به زودی به آتش سوزانی می سوزند) نازل شد، که در آن از نزدیک شدن به اموال و دارایی یتیمان مگر در صورتی که برای آنان نفعی داشته باشد، و نیز از خوردن اموال آنان نهی شده، مردمی که یتیمی در خانه داشتند، از کفالت وی فاصله گرفتند و او را به حال خود گذاشتند، و حتی گروهی آنان را از خانه خود بیرون کردند، و آنها که بیرون نکردند، در خانه برای آنان وضعی به وجود آورده بودند که کمتر از بیرون کردن نبود، زیرا غذای او را که از مال خودش تهیه می شد، با غذای خود مخلوط نمی کردند، و حتی جداگانه برای آنان غذا می پختند و پس از آنکه آن یتیم در گوشه ای از اطاق غذای مخصوص خویش را می خورد، زیادی آن را اگر اضافه می آمد، برای او ذخیره می کردند تا دفعه بعد بخورد و اگر فاسد می شد به دور می ریختند.

همه این کارها برای آن بود که گرفتار مسؤل ولایت خوردن مال یتیم نشده باشند این عمل هم برای سرپرستان و هم برای یتیمان مشکلات فراوانی به بار

می آورد، به دنبال این جریان آنها خدمت پیامبر رسیده و از این طرز عمل سؤال کردند در پاسخ آنها این آیه نازل شد.

تفسیر:

پاسخ به چهار سؤال

آیه اول از دو سؤال درباره شراب و قمار شروع می شود، می فرماید: از تو درباره شراب و قمار سؤال می کنند (يسئلونك عن الخمر والميسر).

(خمر) در لغت در اصل به گفته (راغب) به معنی پوشانیدن چیزی است و لذا به چیزی که با آن می پوشانند (خمار) گفته می شود هر چند خمار معمولاً به چیزی گفته می شود که زن سر خود را با آن می پوشاند.

در معجم مقاییس اللغة نیز برای (خمر) یک ریشه ذکر کرده که دلالت بر پوشاندن و اختلاط و آمیزش در پنهانی می کند و از آنجا که شراب عقل انسان را می پوشاند به آن خمر گفته شده زیرا سبب مستی است و مستی پرده ای بر روی عقل می افکند و نمی گذارد انسان خوب و بد را تشخیص دهد.

(خمر) در اصطلاح شرع به معنی شراب انگور نیست بلکه به معنی هر مایع مست کننده است خواه از انگور گرفته شده باشد و یا از کشمش یا خرما و یا هر چیز دیگر، هر چند در لغت برای هر یک از انواع مشروبات الکلی اسمی قرار داده شده است.

(میسر) از ماده (یسر) گرفته شده که به معنی سهل و آسان است، و از آنجا که (قمار) در نظر بعضی از مردم وسیله آسانی برای نیل به مال و ثروت است به آن میسر گفته شده است.

سپس در جواب می فرماید: (بگو در این دو گناه بزرگی است و منافعی (از نظر ظاهر و جنبه مادی) برای مردم دارد ولی گناه آنها از نفعشان بیشتر است) (قل فیهما اثم کبیر و منافع للناس و اثمهما اکبر من نفعهما).

با توجه به اینکه جامعه عرب جاهلی بسیار آلوده به شراب و قمار بوده حکم تحریم این دو به طور تدریجی و در چند مرحله نازل شده و اگر نرمش و مدارائی در لحن آیه مشاهده می شود به خاطر همین معنی است.

در این آیه منافع و زیانهای این دو با هم مقایسه شده و برتری زیانها و گناه سنگین آن بر منافع آنها مورد تصریح قرار گرفته است مسلماً منافع مادی که احیاناً از طریق فروش شراب یا انجام قمار حاصل می شود و یا منافع خیالی که به خاطر تخدیر حاصل از مستی شراب و غفلت از هموم و غموم و اندوه ها به دست می آید در برابر زیانهای فوق العاده اخلاقی و اجتماعی و بهداشتی این دو بسیار ناچیز است.

بنابراین هیچ انسان عاقلی به خاطر آن نفع کم به این همه زیان تن در نمی دهد.

(اِثم) به گفته معجم مقاییس اللغة در اصل، به معنی کندی و عقب افتادن است، و از آنجا که گناهان، انسان را از رسیدن به خیرات، عقب می اندازد این واژه بر آن اطلاق شده است، بلکه در بعضی از موارد از آیات قرآن غیر این معنی (کندی و تاخر) مناسب نیست، مانند: (وَ اِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ اخذته العزة بالاثم)؛ (و هنگامی که به او گفته شود، تقوا پیشه کن، غرور، و مقامات موهوم او را از وصول به تقوا، کند می سازد).

به هر حال، اثم به هر کار و هر چیزی گفته می شود که حالتی در روح و عقل به وجود می آورد، و انسان را از رسیدن به نیکیها و کمالات باز می دارد،

بنابراین وجود (اثم کبیر) در شراب و قمار، دلیل بر تاثیر منفی این دو در رسیدن به تقوا و کمالات معنوی و انسانی است که شرح آن در نکته ها خواهد آمد.

سومین سؤال الی که در آیه فوق مطرح است، سؤال درباره انفاق است، می فرماید: (از تو سؤال می کنند چه چیز انفاق کنند) (و یسئلونک ما ذا ینفقون) .

(بگو از مازاد نیازمندیهایتان) (قل العفو).

در تفسیر در المنثور، در شان نزول این قسمت از آیه، از ابن عباس، چنین نقل شده که گروهی از صحابه و یاران پیغمبر اکرم (ﷺ) سؤال کردند (اینکه می گوئید در راه خدا انفاق کنید) ما نمی دانیم چه مقدار از اموال خود را انفاق کنیم آیا همه را در راه خدا به نیازمندان بدهیم یا مقداری از آن را.

در پاسخ آنها آیه فوق، نازل گردید و به آنها دستور داد در انفاق خود رعایت عفو کنید، اکنون ببینیم عفو در اینجا به چه معنی است؟

(عفو) در اصل - به گفته راغب در مفردات - به معنی قصد بر گرفتن چیزی است یا به معنی چیزی که بر گرفتن آن آسان است.

و از آنجا که این معنی، بسیار گسترده است، بر مصادیق گوناگونی اطلاق شده، از جمله بخشش و آمرزش، از بین بردن اثر، حد وسط و میانه هر چیز، و مقدار اضافی چیزی، و بهترین قسمت مال، ظاهراً دو معنی اول متناسب با مفهوم آیه نیست و به نظر می رسد، مراد یکی از سه معنی اخیر باشد، یعنی در انفاق حد وسط را رعایت کنید و یا مقدار اضافی از نیازمندیهای خود را انفاق نمائید و یا به هنگام انفاق به سراغ قسمتهای بی ارزش مال نروید، از بهترین قسمتها که بر گرفتن آن برای خودتان به خاطر مرغوبیت سهل و آسان است در راه خدا نیز از همان انفاق کنید. در روایات اسلامی نیز، آیه فوق به همین معنی تفسیر شده است.

در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم که فرمود: العفو الوسط: (منظور از عفو (در آیه فوق) حد وسط است).

و در تفسیر علی بن ابراهیم می خوانیم لا اقتار و لا اسراف: (نه سختگیری باشد و نه اسراف).

و در (مجمع البیان) از امام باقر (علیه السلام) آمده است: عفو، مازاد خوراک سال است.

احتمال دیگری که در تفسیر این آیه می توان گفت (هر چند آن را در کلمات هیچ یک از مفسران ندیده ایم) این است که عفو به همان معنی اول، یعنی مغفرت و گذشت از لغزش دیگران است، مطابق این معنی، تفسیر آیه چنین می شود: (بگو بهترین انفاق، انفاق عفو و گذشت است).

با توجه به اوضاع اجتماعی عرب جاهلی و محل نزول قرآن، مخصوصا مکه و مدینه که از نظر دشمنی و کینه توزی، و عدم گذشت، در حد اعلا بودند، این احتمال چندان دور نیست، به خصوص اینکه شخص پیغمبر (صلی الله علیه و آله و سلم) نیز نمونه کامل این معنی بود، همان گونه که اعلام عفو عمومی، نسبت به مشرکان مکه که سرسخت ترین و سنگدل ترین دشمنان اسلام بودند نشان می دهد، و هیچ مانعی ندارد که آنها سؤال از انفاق اموال کنند، ولی نیاز شدید آنها به انفاق عفو، سبب شود که قرآن آنچه را لازمتر است، در پاسخ بیان کند و این یکی از شئون فصاحت و بلاغت است که گوینده پاسخ سؤال طرف را رها کرده و به مهمتر از آن می پردازد.

در میان این تفاسیر، تضادی وجود ندارد و ممکن است همه آنها در مفهوم آیه جمع باشد.

و بالاخره در پایان آیه می فرماید: (خداوند آیات خود را چنین بیان می کند شاید تفکر و اندیشه کنید) (كذلك يبين الله لكم الايات لعلكم تتفكرون).
و بلافاصله در آیه بعد، مرکز اصلی فکر و اندیشه را چنین بیان می کند: (در دنیا و آخرت) (في الدنيا والاخرة).

آری باید تمام کارها در زندگی مادی و معنوی، تواءم با فکر و اندیشه باشد، از این تعبیر، دو نکته روشن می شود: نخست اینکه انسان گر چه موظف است در برابر خدا و پیامبرش، تسلیم باشد، ولی این اطاعت، به معنی اطاعت کورکورانه نیست، بلکه اطاعتی است آمیخته با آگاهی، باید از اسرار احکام الهی نه فقط در زمینه تحریم شراب و قمار، بلکه در همه زمینه ها، و لو اجمالا آگاه گردد، و با درک صحیح آنها را انجام دهد.

معنی این سخن آن نیست که اطاعت احکام الهی، مشروط به درک فلسفه آنهاست، بلکه منظور این است که به موازات این اطاعت، باید بکوشد تا از اسرار و روح احکام خدا آگاه گردد.

دیگر اینکه: اندیشه باید در تمام زمینه ها انجام گیرد، برای نیازمندیهای جسم و جان، روح و بدن، چرا که دنیا و آخرت به هم مربوطند، و ویرانی هر یک در دیگری اثر می گذارد. اصولاً اندیشه درباره یکی از این دو به تنهایی نمی تواند ترسیم صحیحی، از واقعیت این عالم، در اختیار انسان بگذارد، چرا که هر یک از این دو بخشی از این عالم است، دنیا بخش کوچکتر، و آخرت بخش عظیمتر و آنها که تنها درباره یکی از این دو می اندیشند، تفکر درستی از عالم هستی ندارند.

سپس به چهارمین سؤال و پاسخ آن می پردازد و می فرماید: (از تو درباره یتیمان سؤال می کنند) (ويسئلونك عن اليتامى).

(بگو اصلاح کار آنان بهتر است) (قل اصلاح لهم خير).

(و اگر زندگی خود را با آنان بیامیزید (مانعی ندارد) آنها برادر شما هستند)
(و ان تخالطوهم فاخوانکم).

به این ترتیب قرآن، به مسلمانان گوشزد می کند که شانه خالی کردن از زیر بار مسؤ ولیت سرپرستی یتیمان، و آنها را به حال خود واگذاردن، کار درستی نیست، بهتر این است که سرپرستی آنها را بپذیرید، و کارهای آنان را سامان دهید و اصلاح کنید، و اگر زندگی و اموال آنها با زندگی و اموال شما مخلوط گردد مشکلی نیست، در صورتی که نظر شما اصلاح باشد و بسان یک برادر، با آنها رفتار کنید.

سپس اضافه می کند: (که خداوند مفسد را از مصلح می شناسد) (والله يعلم المفسد من المصلح) آری او از نیات همه شما آگاه است، و آنها که قصد سوء استفاده از اموال یتیمان دارند، و با آمیختن اموال آنها با اموال خود، به حیف و میل اموال یتیمان می پردازند را از دلسوزان پاکدل واقعی می شناسد.

و در پایان آیه می فرماید: (خداوند اگر بخواهد می تواند کار را بر شما سخت بگیرد و شما را به زحمت اندازد (و در عین دستور دادن به سرپرستی یتیمان، دستور دهد که اموال آنها را به کلی از اموال خود جدا سازید، ولی خداوند هرگز چنین نمی کند) زیرا او توانا و حکیم است) (ولو شاء الله لاعتنکم ان الله عزیز حکیم).

نکته ها

1 - رابطه احکام چهارگانه بالا

همان گونه که ملاحظه کردید، چهار سؤ ال در دو آیه فوق، درباره مسأله (شراب) و (قمار) و (انفاق) و (یتیمان)، همراه پاسخ آنها آمده است، ذکر این

چهار سؤال و جواب با یکدیگر ممکن است، به این جهت باشد که واقعا مردم گرفتار این چهار مسأله و درگیر با آنها بودند، لذا پی در پی درباره این چهار موضوع سؤال می کردند (توجه داشته باشید که یسئلونک فعل مضارع و دلیل بر استمرار است).

این احتمال نیز وجود دارد که این هر چهار مورد به نحوی با مسایل مالی مربوط است، شراب و قمار، مایه تباهی اموال، و انفاق مایه شکوفائی آن و سرپرستی یتیمان، ممکن است مفید و یا مخرب باشد.

دیگر اینکه: انفاق جنبه عمومی و همگانی و جنبه اخروی و اصلاح دارد، و شراب و قمار جنبه خصوصی و مادی و افساد دارد و اصلاح کار یتیمان نیز دارای هر دو جنبه عمومی و خصوصی است، و به این ترتیب مصداق تفکر در دنیا و آخرت می باشد.

و از اینجا رابطه خمر و میسر (شراب و قمار) نیز روشن می شود، زیرا هر دو مایه تباهی اموال، و فساد جامعه، و انواع بیماریهای جسم و جان انسان هستند.

2 - زیانهای نوشابه های الکلی

الف - اثر الکل در عمر: یکی از دانشمندان مشهور غرب اظهار می دارد که هر گاه از جوانان 21 ساله تا 23 ساله معتاد به مشروبات الکلی 51 نفر بمیرند در مقابل از جوانهای غیر معتاد ده نفر هم تلف نمی شوند.

دانشمند مشهور دیگری ثابت کرده است که جوانهای بیست ساله که انتظار می رود پنجاه سال عمر کنند در اثر نوشیدن الکل بیشتر از 35 سال عمر نمی کنند.

بر اثر تجربیاتی که کمپانیهای بیمه عمر کرده اند ثابت شده است که عمر معتادان به الکل نسبت به دیگران 25 الی 30 درصد کمتر است.

آمارگیری نشان می دهد که حد متوسط عمر معتادان به الکل در حدود 35 الی 50 سال است، در صورتی که حد متوسط عمر با رعایت نکات بهداشتی از 60 سال به بالا است.

ب - اثر الکل در نسل: کسی که در حین انعقاد نطفه مست است 35 درصد عوارض الکلیسم حاد را به فرزند خود منتقل می کند و اگر زن و مرد هر دو مست باشند، صددرصد عوارض حاد در بچه ظاهر می شود برای اینکه به اثر الکل در فرزندان بهتر توجه شود آماری را در اینجا می آوریم:

کودکانی که زودتر از وقت طبیعی به دنیا آمده اند از پدران و مادران الکلی 45 درصد، و از مادران الکلی 31 درصد، و از پدران الکلی 17 درصد، بوده اند. کودکانی که هنگام تولد توانائی زندگی را ندارند، از پدران الکلی 6 درصد، و از مادران الکلی 45 درصد، کودکانی که کوتاه قد بوده اند از پدران و مادران الکلی 75 درصد و از مادران الکلی 45 درصد بوده است، کودکانی که فاقد نیروی کافی عقلانی و روحی بوده اند از مادران و از پدران الکلی نیز 75 درصد بوده است.

ج - اثر الکل در اخلاق: در شخص الکلی عاطفه خانوادگی و محبت نسبت به زن و فرزند ضعیف می شود بطوریکه مکرر دیده شده که پدرانی فرزندان خود را با دست خود کشته اند.

د - زیانهای اجتماعی الکل: طبق آماری که (انستیتوی) پزشکی قانونی شهر نیون در سال 1961 تهیه نموده است جرایم اجتماعی الکلیستها از این قرار است:

مرتکبین قتلهای عمومی 50 درصد. ضرب و جرحها در اثر نوشیدن الکل 8 / 77 درصد سرقتهای مربوط به الکلیستها 5 / 88 درصد. جرایم جنسی مربوط

به الکلیها 8 / 88 درصد، می باشد. این آمار نشان می دهد که اکثریت قاطع جنایات و جرایم بزرگ در حال مستی روی می دهد.

ه - زیانهای اقتصادی مشروبات الکلی: یکی از روان پزشکیهای معروف می گوید: متأسفانه حکومتها حساب منافع و عایدات مالیاتی شراب را می کنند، ولی حساب بودجه های هنگفت دیگری را که صرف ترمیم مفاسد شراب می شود، نکرده اند، اگر دولتها حسابهای ازدیاد بیماریهای روحی را در اجتماع و خسارتهای جامعه منوط، و اتلاف وقتهای گرانبها، و تصادفات رانندگی در اثر مستی، و فساد نسلهای پاک، و تنبلی و بی قیدی و بی کاری، و عقب ماندن فرهنگ و زحمات و گرفتاریهای پلیس، و پرورشگاهها جهت سرپرستی اولاد الکلیها و بیمارستانها، و تشکیلات دادگستری برای جنایات آنها و زندانها برای مجرمین از الکلیها، و دیگر خسارتهای ناشی از میگزاری را یک جا بکنند خواهند دانست در آمدی که به عنوان عوارض و مالیات شراب عاید می گردد، در برابر خسارت نامبرده هیچ است، بعلاوه نتایج اسف انگیز صرف مشروبات الکلی را تنها با دلار و پول نمی توان سنجید، زیرا مرگ عزیزان، و به هم خوردن خانواده ها، و آرزوهای بر باد رفته و فقدان مغزهای متفکر انسانی، به هیچ وجه قابل مقایسه با پول نمی باشد.

خلاصه ضررهای الکلی آنقدر زیاد است که به گفته یکی از دانشمندان اگر دولتها ضمانت کنند در نیمی از میخانه ها را ببندند می توان ضمانت کرد که از نیمی از بیمارستانها و تیمارستانها بی نیاز شویم.

از آنچه گفته شد، معنی آیه مورد بحث به خوبی روشن می گردد که اگر در تجارت مشروبات الکلی سودی برای بشر باشد و یا فرضاً چند لحظه بی خبری

و فراموش کردن غمها برای او سودی محسوب شود، زیان آن به درجات بیشتر، وسیعتر و طولانیتر است بطوری که این دو با هم قابل مقایسه نیستند.

3 - آثار شوم قمار

کمتر کسی را می توان یافت که از زیانهای گوناگون قمار بی خبر باشد، برای توضیح بیشتر گوشه‌های از عواقب شوم و خانمان برانداز آن را بطور فشرده یادآور می شویم:

الف - قمار بزرگترین عامل هیجان: کلیه روانشناسان و دانشمندان پسیکولوژی، معتقدند که هیجانات روانی عامل اصلی بسیاری از بیماریهاست، مثلا کم شدن ویتامین ها، زخم معده، جنون و دیوانگی، بیماریهای عصبی روانی به صورت خفیف و حاد و مانند آنها در بسیاری از موارد ناشی از هیجان می باشند، و قمار بزرگترین عامل پیدایش هیجان است تا آنجا که یکی از دانشمندان امریکا می گوید: در هر سال در این کشور فقط دو هزار نفر در اثر هیجان قمار می میرند، و

بطور متوسط قلب یک (پوکرباز) (یک نوع بازی قمار) متجاوز از صد بار در دقیقه می زند، قمار گاهی سکنه قلبی و مغزی نیز ایجاد می کند، و قطعاً عامل پیری زودرس خواهد بود.

بعلاوه به گفته دانشمندان شخصی که مشغول بازی قمار است، نه تنها روح وی دستخوش تشنج است بلکه تمام جهازات بدن او در یک حالت فوق العاده بسر می برند، یعنی ضربان قلب بیشتر می شود، مواد قندی در خون او می ریزد، در ترشحات غدد داخلی اختلال حاصل می شود، رنگ صورت می پرد، دچار بی اشتها می شود، و پس از پایان قمار به دنبال یک جنگ اعصاب و حالت بحرانی به خواب می رود، و غالباً برای تسکین اعصاب و ایجاد آرامش در بدن

متوسل به الكل و ساير مواد مخدر مي شود، كه در اين صورت زيانهاي ناشي از آن را نيز بايد به زيانهاي مستقيم قمار اضافه كرد.

از زبان دانشمندان ديگري مي خوانيم: قمارباز، انساني مريض است كه دائما احتياج به مراقبت رواني دارد، فقط بايد سعي كرد به او فهماند كه يك خلع رواني وي را به سوي اين عمل ناهنجار سوق مي دهد، تا در صدد معالجه خويش بر آيد.

ب - رابطه قمار با جنايات: يكي از بزرگترين مؤسسات آمارگيري جهاني ثابت کرده است كه: 30 درصد جنايتها با قمار رابطه مستقيم دارد، و از عوامل به وجود آمدن 70 درصد جنايات ديگر نيز بشمار مي رود.

ج - ضررهای اقتصادی قمار: در طول سال ميليونها بلکه ميلياردها از ثروت مردم جهان در اين راه از بين مي رود، گذشته از ساعات زيادي كه از نيروي انساني در اين راه تلف مي شود، و حتي نشاط كار مداوم را در ساعات ديگر سلب مي كند، مثلا در گزارشها چنين آمده است: در شهر (مونت كارلو) كه يكي از مراكز معروف قمار در دنيا است، يك نفر در مدت 19 ساعت قمار بازي 4 ميليون تومان ثروت خود را از دست داد، وقتي درهاي قمارخانه بسته شد يك راست به جنگل رفت، و با يك گلوله مغز خويش را متلاشي كرد، و به زندگي خود خاتمه داد، گزارش دهنده اضافه مي كند، جنگلهای (مونت كارلو) بارها شاهد خودكشي اين پاك بازها بوده است.

د - زيانهاي اجتماعي قمار: بسياري از قماربازان به علت اينكه گاهي برنده مي شوند و در يك ساعت ممكن است هزاران تومان سرمايه ديگران را به جيب خود بريزند، حاضر نمي شوند تن به كارهاي توليدي و اقتصادي بدهند، در نتيجه چرخهاي توليد و اقتصاد به همان نسبت لنگ مي شود، و درست اگر دقت

کنیم می بینیم که، تمام قماربازان و عائله آنان سربار اجتماع هستند، و بدون اینکه کمترین سودی به این اجتماع برسانند از دست رنج آنها استفاده می کنند، و گاهی هم که در بازی قمار باختند، برای جبران آن دست به سرقت می زنند. خلاصه زیانهای ناشی از قمار بحدی است که حتی بسیاری از کشورهای غیر مسلمان آن را قانوناً ممنوع اعلام داشته اند اگر چه عملاً بطور وسیع آن را انجام می دهند.

مثلاً انگلستان در سال 1853، امریکا در سال 1855، شوروی در سال 1854 و آلمان در سال 1873 قمار را ممنوع اعلام نمودند.

در پایان این بحث اشاره به این موضوع جالب به نظر می رسد، که طبق آماری که بعضی از محققان تهیه کرده اند جیب بری 90 درصد، فساد اخلاق 10 درصد، ضرب و جرح 40 درصد، جرایم جنسی 15 درصد، طلاق 30 درصد و خودکشی 5 درصد، معلول قمار است.

اگر بخواهیم یک تعریف جامعی برای قمار تهیه کنیم، باید بگوییم: قمار یعنی قربانی کردن مال و شرف برای بدست آوردن مال غیر به خدعه و تزویر و احیاناً به عنوان تفریح و نرسیدن به هیچکدام.

تا اینجا به ضررهای جبران ناپذیر خمر و میسر (شراب و قمار) توجه شد و لازم است به یک نکته دیگر نیز توجه کنیم، و آن اینکه: چرا خداوند به هنگام سرزنش و نهی از شرابخواری به منافع آن اشاره کرده است، در حالی که میدانیم منافع آنها در برابر زیان آنها بسیار ناچیز است. ممکن است نکته آن این باشد که اولاً در عصر جاهلیت (مانند عصر ما) معامله شراب و بهره برداری از قمار، بسیار رواج داشت و اگر به این موضوع اشاره نمی شد شاید بعضی از کوتاه فکran تصور می کردند، مسئله به صورت یک جنبه بررسی شده. به علاوه

همیشه افکار انسان بر محور سود و زیان دور می زند، و برای نجات او از چنگال مفسد اخلاقی بزرگ باید از همین منطق استفاده کرد. ضمناً آیه مورد بحث به پاره‌های از گفته‌های پزشکان که مشروبات الکلی را در مبارزه با بعضی از بیماریها مفید می دانند، نیز عملاً پاسخ گفته است که این گونه منافع اجتماعی هیچ گاه با زیانهای ناشی از آن قابل مقایسه نیست، یعنی اگر روی یک بیماری اثر مثبت داشته باشد، ممکن است سرچشمه بیماریهای خطرناکتری گردد، و این که در پاره‌های از روایات وارد شده که خداوند در مشروبات الکلی شفا نیافریده است، شاید اشاره به همین حقیقت باشد.

4 - اعتدال در مساله انفاق

با اینکه انفاق از مهمترین مسائلی است که اسلام و قرآن، روی آن تکیه کرده، ولی با این حال اجازه نمی دهد، بی حساب و افراطی باشد. آن چنان که زندگی انفاق کننده را دچار نابسامانی کند، آیه فوق بنابر بعضی از تفاسیر، ناظر به همین معنی است، و نیز می تواند اشاره به این حقیقت باشد که بعضی از افراد، برای شانه خالی کردن از زیر بار این دستور مهم اسلامی غالباً نیازهای خودشان را مطرح می کنند، قرآن می گوید: بسیاری از شما اضافات و زوایدی از زندگی خود دارید حد اقل از آنها انتخاب کنید و انفاق نمائید.

5 - اندیشه در همه چیز

جمله لعلکم تتفکرون فی الدنيا و الاخرة درس مهمی به مسلمانان می آموزد که آنها هیچکاری را چه در زندگی مادی و چه در زندگی معنوی، بدون فکر و اندیشه انجام ندهند، حتی تبیین آیات الهی برای بندگان نیز برای برانگیختن اندیشه ها و حرکت به سوی تفکر است، و چه بیچاره هستند مردمی که نه کارهای دینیشان روی فکر و اندیشه است، و نه کارهای دنیایشان.

آیه (221) و ترجمه

(ولا تنكحوا المشركات حتى يؤمنن ولامة مومنة خير من مشركة ولو اعجبتكم ولا تنكحوا المشركين حتى يؤمنوا و لعبد مؤمن خير من مشرك ولو اعجبكم اولئك يدعون الى النار والله يدعوا الى الجنة والمغفرة باذنه ويبين آياته للناس لعلهم يتذكرون) (221)

ترجمه:

221 - و با زنان مشرک و بت پرست، تا ایمان نیاورده اند، ازدواج نکنید! (اگر چه جز به ازدواج با کنیزان، دسترسی نداشته باشید، زیرا) کنیز با ایمان، از زن آزاد بت پرست، بهتر است، هر چند (زیبایی، یا ثروت، یا موقعیت او) شما را به شگفتی آورد. و زنان خود را به ازدواج مردان بت پرست، تا ایمان نیاورده اند، در نیاورید! (اگر چه ناچار شوید آنها را به همسری غلامان با ایمان در آورید، زیرا) یک غلام با ایمان، از یک مرد آزاد بت پرست، بهتر است، هر چند (مال و موقعیت و زیبایی او)، شما را به شگفتی آورد. آنها دعوت به سوی آتش می کنند، و خدا دعوت به بهشت و آمرزش به فرمان خود می نماید، و آیات خویش را برای مردم روشن می سازد، شاید متذکر شوند!

شان نزول:

شخصی به نام مرثد که مرد شجاعی بود از طرف پیغمبر اکرم (ﷺ) مامور شد که از مدینه به مکه برود و جمعی از مسلمانان را که آنجا بودند با خود بیاورد، وی به قصد انجام فرمان رسول خدا (ﷺ) وارد مکه شد در آنجا با زن زیبایی به نام عناق که در زمان جاهلیت او را می شناخت برخورد نمود آن زن او را مانند گذشته به گناه دعوت کرد اما مرثد که دیگر مسلمان شده بود

تسلیم خواسته او نشد، آن زن تقاضای ازدواج نمود مرثد گفت: این امر موکول به اجازه پیامبر (ﷺ) است؛ او پس از انجام ماموریت خود به مدینه بازگشت و جریان را به اطلاع پیغمبر (ﷺ) رساند این آیه نازل شد و بیان داشت که زنان مشرک و بت پرست شایسته همسری و ازدواج با مردان مسلمان نیستند.

تفسیر:

ازدواج با مشرکان ممنوع است

مطابق شان نزولی که در بالا آمد، این آیه نیز در واقع پاسخ به سوال دیگری درباره ازدواج با مشرکان است، می فرماید: با زنان مشرک و بت پرست مادام که ایمان نیاورده اند ازدواج نکنید (ولا تنکحوا المشركات حتى یومن).

سپس در یک مقایسه، می افزاید: کنیز با ایمان از زن آزاد بت پرست بهتر است، هر چند زیبایی او شما را به اعجاب وادارد (ولامة مومنة خیر من مشرکة ولو اعجبکم).

درست است که ازدواج با کنیزان (مخصوصا کنیزانی که نه بهره چندانی از زیبایی دارند و نه مال) در عرف مردم جالب و پسندیده نیست به خصوص اینکه در مقابل آنها زن مشرک زیبا یا ثروتمندی باشد ولی ارزش ایمان، کفه ترازوی مقایسه را به نفع کنیزان، سنگینتر می کند، چرا که هدف از ازدواج، تنها کامجویی جنسی نیست، زن شریک عمر انسان و مربی فرزندان او است و نیمی از شخصیت او را تشکیل می دهد، با این حال چگونه می توان شرک و عواقب شوم آن را با زیبایی ظاهری و مقداری مال و ثروت، مبادله کرد.

سپس به بخش دیگری از این حکم پرداخته، می فرماید: دختران خود را نیز به مردان بت پرست مادامی که ایمان نیاورده اند ندهید (هر چند ناچار شوید آنها را به همسری غلامان با ایمان در آورید زیرا) یک غلام با ایمان از یک مرد آزاد

بت پرست بهتر است، هر چند (مال و موقعیت و زیبایی او) شما را به اعجاب آورد (ولا تنكحوا المشركين حتى يؤمنوا و لعبد مؤمن خير من مشرك ولو اعجبكم).

بنابراین همان گونه که از ازدواج مردان مؤمن با زنان مشرک و بت پرست نهی شده، ازدواج مردان مشرک با زنان مؤمن نیز ممنوع است حتی غلامان با ایمان بر آنها ترجیح و اولویت دارند، و از مردان زیبا و ثروتمند و ظاهرا با شخصیت کافر برتر و شایسته تر بلکه مساله در این بخش از حکم، سخت تر و مشکل تر است، چرا که تاثیر شوهر بر زن معمولا از تاثیر زن بر شوهر بیشتر است.

در پایان آیه نیز دلیل این حکم الهی را برای به کار انداختن اندیشه ها بیان می کند، می فرماید: آنها (یعنی مشرکان) به سوی آتش دعوت می کنند، در حالی که خدا (مومنانی که مطیع فرمان او هستند) به فرمانش دعوت به بهشت و آمرزش می کند (اولئك يدعون الى النار و الله يدعوا الى الجنة و المغفرة باذنه). سپس می افزاید: و آیات خود را برای مردم روشن می سازد، شاید متذکر شوند (و یبین آیاته للناس لعلهم يتذكرون).

نکته ها

1 - فلسفه تحریم ازدواج با مشرکان

چنانکه دیدیم آیه فوق در یک جمله کوتاه، فلسفه این حکم را بیان کرده که اگر آن را بشکافیم، چنین می شود: ازدواج پایه اصلی تکثیر نسل و پرورش و تربیت فرزندان و گسترش جامعه است، و محیط تربیتی خانواده در سرنوشت فرزندان، فوق العاده موثر است، از یک سو آثار قطعی وراثت، و از سوی دیگر آثار قطعی تربیت در طفولیت زیرا نوزادان، بعد از تولد غالبا در دامن پدر و

مادر پرورش می یابند و در سالهائی که سخت شکل پذیرند، زیر نظر آنها هستند.

از سوی سوم شرک، خمیر مایه انواع انحرافات، و در واقع آتش سوزانی است، هم در دنیا و هم در آخرت، لذا قرآن اجازه نمی دهد که مسلمانان، خود یا فرزندانسان را در این آتش بیفکنند، از این گذشته مشرکان که افراد بیگانه از اسلامند، اگر از طریق ازدواج به خانه های مسلمانان راه یابند، جامعه اسلامی گرفتار هرج و مرج و دشمنان داخلی می شود، ولی این تا زمانی است که آنها بر مشرک بودن پافشاری می کنند، اما راه به روی آنها باز است، می توانند ایمان بیاورند و در صفوف مسلمین قرار گیرند، و به اصطلاح کفو آنها در مساله ازدواج شوند.

ضمناً واژه نکاح در لغت، هم به معنی آمیزش جنسی آمده، هم به معنی عقد ازدواج، و در اینجا منظور، عقد ازدواج است، هر چند راغب در مفردات می گوید: نکاح در اصل به معنی عقد است، سپس مجازاً در آمیزش جنسی به کار رفته است.

2 - مشرکان چه اشخاصی هستند؟

واژه مشرک در قرآن، غالباً به بت پرستان اطلاق شده، ولی بعضی از مفسران معتقدند که مشرک شامل سایر کفار مانند یهود و نصارا و مجوس (و به طور کلی اهل کتاب) نیز می شود، زیرا هر کدام از این طوائف برای خداوند شریکی قائل شدند، نصارا قائل به خدایان سه گانه (تثلیث) و مجوس قائل به خدایان دوگانه اهور مزدا و اهریمن (ثنویت) و یهود، عزیر را فرزند خدا می دانستند، ولی این عقائد گر چه شرک آور است اما با توجه به اینکه در آیات متعددی مشرکان در برابر اهل کتاب قرار گرفته اند و با توجه به اینکه یهود و نصارا و مجوس در

اصل متکی به نبوت راستین و کتاب آسمانی هستند، معلوم می شود که منظور قرآن از مشرک، همان بت پرست است.

حدیث معروفی که از پیامبر (ﷺ) نقل شده که در ضمن وصایای خود فرمود: مشرکان را از جزیره العرب بیرون کنید شاهد این مدعی است چرا که به طور مسلم اهل کتاب از جزیره العرب اخراج نشدند بلکه به عنوان یک اقلیت مذهبی طبق دستور قرآن با دادن جزیه در پناه اسلام زندگی می کردند.

3 - این آیه منسوخ نشده است

بعضی از مفسران گفته اند که حکم در آیه فوق، منسوخ شده و ناسخ آن آیه و المحصنات من الذین اوتوا الکتاب می باشد، که اجازه ازدواج با زنان اهل کتاب را می دهد.

این تصور از آنجا پیدا شده که گمان کرده اند آیه مورد بحث، ازدواج با همه کفار را تحریم کرده، بنابراین آیه 5 سوره مائده که اجازه ازدواج با کفار اهل کتاب را می دهد، ناسخ این حکم می باشد (یا مخصص آن است) ولی با توجه به آنچه در تفسیر آیه فوق گفته شد معلوم می شود که این آیه فقط نظر به ازدواج با بت پرستان دارد، نه کفار اهل کتاب، مانند یهود و نصارا، (البته در مورد ازدواج با کفار اهل کتاب، نیز قرائنی در آیه و روایات اهل بیت (علیهم السلام) است که نشان می دهد منظور فقط ازدواج موقت است).

4 - تشکیل خانواده باید با دقت و مطالعه باشد

بعضی از مفسران معاصر، در اینجا اشاره به نکته ظریفی کرده اند، و آن اینکه: آیه مورد بحث و 21 آیه دیگر که به دنبال آن می آید احکام مربوط به تشکیل خانواده را در ابعاد مختلف بیان می کند، و در این آیات دوازده حکم در این رابطه بیان شده است: 1 - حکم ازدواج با مشرکان 2 - تحریم نزدیکی در حال

حیض 3 - حکم قسم به عنوان مقدمه‌های برای مساله ایلاء (منظور از ایلاء آن است که کسی سوگند یاد کند با همسرش نزدیکی نکند) 4 - حکم ایلاء و به دنبال آن طلاق، 5 - عده نگه داشتن زنان مطلقه، 6 - عدد طلاقها 7 - نگه داشتن زن با نیکی یا رها کردن با نیکی 8 - حکم شیر دادن نوزادان 9 - عده زنی که شوهرش وفات کرده 10 - خواستگاری از زن قبل از تمام شدن عده او 11 - مهر زنان مطلقه قبل از دخول 12 - حکم متعه (هدیه دادن) به زن بعد از وفات شوهر یا طلاق گرفتن و این احکام با تذکرات اخلاقی و تعبیراتی که نشان می دهد مساله تشکیل خانواده نوعی عبادت پروردگار است، و باید همراه با فکر و اندیشه باشد آمیخته شده است.

آیه (222) و ترجمه (223)

(و یسلونک عن المحیض قل هو اذی فاعتزلوا النساء فی المحیض ولا تقربوهن حتی یطهرن فاذا تطهرن فاتوهن من حیث امرکم الله ان الله یحب التوبین و یحب المتطهرین) (222) (نساوكم حرث لكم فاتوا حرثکم انی شئتم و قدموا لانفسکم و اتقوا الله و اعلموا انکم ملاقوه و بشر المومنین) (223)
ترجمه:

222 - و از تو، درباره خون حیض سوال می کنند، بگو: چیز زیانبار و آلودهای است، از این رو در حالت قاعدگی، از زنان کناره گیری کنید! و با آنها نزدیکی ننمایید، تا پاک شوند! و هنگامی که پاک شدند، از طریقی که خدا به شما فرمان داده، با آنها آمیزش کنید! خداوند، توبه کنندگان را دوست دارد، و پاکان را (نیز) دوست دارد.

223 - زنان شما، محل بذرافشانی شما هستند، پس هر زمان که بخواهید، می توانید با آنها آمیزش کنید.

و (سعی نمائید از این فرصت بهره گرفته، با پرورش فرزندان صالح) اثر نیکی برای خود، از پیش بفرستید! و از خدا پرهیزید و بدانید او را ملاقات خواهید کرد و به مومنان، بشارت ده!

شان نزول:

زنان در هر ماه به مدت حد اقل سه روز و حد اکثر ده روز قاعده می شوند و آن عبارت از خونی است که با اوصاف خاصی که در کتب فقه آمده از رحم زن خارج می گردد، زن را در چنین حال حائض و آن خون را خون حیض می

گویند، آیین کنونی یهود و نصارا احکام ضد یکدیگر در مورد آمیزش مردان با چنین زنانی دارند که برای هر کس حالت استفهام ایجاد می نماید

جمعی از یهود می گویند معاشرت مردان با اینگونه زنان مطلقاً حرام است هر چند که به صورت غذا خوردن سر یک سفره و یا زندگی در یک اطاق باشد مثلاً می گویند جائی که زن حائض بنشیند مرد نباید بنشیند، اگر نشست باید لباس خود را بشوید و الا نجس است، و نیز اگر در رختخواب او بخوابد لباس و بدن را باید شستشو دهد، بطور خلاصه زن را در این مدت یک موجود ناپاک و لازم الاجتناب می دانند.

در مقابل این گروه نصارا هستند که می گویند: هیچ گونه فرقی میان حالت حیض زنان و غیر حیض نیست، همه گونه معاشرت حتی آمیزش جنسی با آنان بی مانع است!

مشرکین عرب به خصوص آنها که در مدینه زندگی می کردند، کم و بیش به خلق و خوی یهود انس گرفته بودند و با زنان حائض مانند یهود رفتار می کردند و در زمان عادت ماهیانه از آنها جدا می شدند، همین اختلاف در آیین و افراط و تفریطهای غیر قابل گذشت سبب شد که بعضی از مسلمانان از پیغمبر اکرم (ﷺ) در این باره سؤال کنند، در پاسخ آنان این آیه نازل شد

تفسیر:

حکم زنان در عادت ماهیانه

در نخستین آیه به سوال دیگری برخورد می کنیم و آن درباره عادت ماهیانه زنان است، می فرماید: درباره (خون) حیض از تو سوال می کنند بگو چیز زیان آوری است (و یسئلونک عن المحیض قل هو اذی).

و بلافاصله می افزاید: حال که چنین است از زنان در حالت قاعدگی کناره گیری نمائید، و با آنها آمیزش جنسی نکنید تا پاک شوند (فاعتزلوا النساء في المحيض ولا تقربوهن حتى يطهرن).

ولی هنگامی که پاک شوند، از طریقی که خدا به شما فرمان داده با آنها آمیزش کنید که خداوند توبه کنندگان و پاکان را دوست دارد (فاذا تطهرن فاتوهن من حيث امرکم الله ان الله يحب التوابين و يحب المتطهرين).

محيض مصدر میمی و به معنی عادت ماهیانه است، در معجم مقاییس اللغة، آمده است که این واژه، در اصل به معنی خارج شدن آب قرمز از درختی است به نام سمره، (سپس به عادت ماهیانه زنان اطلاق شده است) ولی در تفسیر فخر رازی آمده که حیض در اصل به معنی سیل است، و لذا هنگامی که سیل جریان پیدا کند، گفته می شود حاض السیل، و حوض را نیز به همین مناسبت حوض می گویند که آب به سوی آن جریان پیدا می کند.

ولی از گفته راغب در مفردات عکس این استفاده می شود که این واژه در اصل به معنی همان خون عادت است (سپس به معانی دیگر اطلاق شده).

و در هر حال منظور در اینجا، همان خون است که قرآن، آن را اذی (چیز آلوده یا زیان آور) معرفی کرده است، و در حقیقت این جمله، فلسفه حکم اجتناب از آمیزش جنسی زنان را در حالت قاعدگی که در جمله بعد آمده است، بیان می کند، زیرا آمیزش در چنین حالتی، علاوه بر اینکه تنفرآور است، زیانهای بسیاری به بار می آورد که طب امروز نیز آن را اثبات کرده، از جمله احتمال عقیم شدن مرد و زن، و ایجاد یک محیط مساعد برای پرورش میکرب بیماریهای آمیزشی (مانند سفلیس و سوزاک) و نیز التهاب اعضاء تناسلی زن و

وارد شدن خون آلوده به داخل عضو تناسلی مرد و غیر اینها که در کتب طب آمده است، لذا پزشکان، آمیزش جنسی با چنین زنانی را ممنوع اعلام می کنند. منشا پیدایش خون حیض، مربوط به احتقان و پر خون شدن عروق رحم، سپس پوسته پوسته شدن مخاط آن، و جریان خونهای موجود است، ترشح خون مزبور، ابتداء نامنظم و بی رنگ است، ولی بزودی سرخ رنگ و منظم می شود و در اواخر کار بار دیگر کم رنگ و نامرتب می گردد.

اصولا خونی که هنگام عادت ماهیانه دفع می شود، خونی است که هر ماه در عروق داخلی رحم، برای تغذیه جنین احتمالی جمع می گردد، زیرا میدانیم رحم زن در هر ماه تولید یک تخمک می کند، و مقارن آن عروق داخلی رحم به عنوان آماده باش برای تغذیه نطفه مملو از خون می شود، اگر در این موقع که تخمک وارد رحم می شود، اسپرم که نطفه مرد است در آنجا موجود باشد، تشکیل نطفه و جنین می دهد و خونهای موجود در عروق رحم صرف تغذیه آن می شود، در غیر این صورت، بر اثر پوسته پوسته شدن مخاط رحم، و شکافتن جدار رگها، خون موجود خارج می شود و این همان خون حیض است، و از اینجا دلیل دیگری برای ممنوع بودن آمیزش جنسی در این حال به دست می آید، زیرا رحم زن در موقع تخلیه این خونها هیچ گونه آمادگی طبیعی برای پذیرش نطفه ندارد و لذا از آن صدمه می بیند.

جمله یطهرن به گفته بسیاری از مفسران به معنی پاک شدن زنان از خون حیض است، و اما جمله فاذا تطهرن را بسیاری به معنی غسل کردن گرفته اند، بنابراین طبق جمله اول، به هنگام پاک شدن از خون، آمیزش جنسی جایز است هر چند غسل نکرده باشد و طبق جمله دوم، تا غسل نکند جایز نیست.

بنابراین آیه خالی از ابهام نیست، ولی با توجه به اینکه جمله دوم تفسیری است بر جمله اول و نتیجه آن - لذا با فاء تفریع عطف شده - به نظر می رسد که تطهرن نیز به معنی پاک شدن از خون است، بنابراین با پاک شدن از عادت، آمیزش مجاز است، به خصوص اینکه در آغاز آیه هیچ سخنی از وجوب غسل در میان نبود و این همان قولی است که فقهای بزرگ نیز در فقه به آن فتوا داده اند که بعد از پاک شدن از خون حتی قبل از غسل، آمیزش جنسی جایز است، ولی بدون شک، بهتر این است که بعد از غسل کردن باشد.

جمله من حیث امرکم الله (از آن طریق که خداوند دستور داده) می تواند تأکیدی بر جمله قبل باشد، یعنی فقط در حال پاکی زنان، آمیزش جنسی داشته باشید نه در غیر این حالت، و ممکن است مفهوم وسیع تر و کلی تری از آن استفاده کرد، یعنی بعد از پاک شدن نیز، آمیزش باید در چهار چوب فرمان خدا باشد، این فرمان می تواند فرمان تکوینی پروردگار یا فرمان تشریعی او باشد زیرا خداوند برای بقای نوع انسان، جاذبه مخصوصی در میان دو جنس مخالف، نسبت به یکدیگر قرار داده، و به همین دلیل آمیزش جنسی لذت خاصی برای هر دو طرف دارد، ولی مسلم است، که هدف نهایی بقاء نسل بوده، و این جاذبه و لذت مقدمه آن است بنابراین لذت جنسی باید، تنها در مسیر بقای نسل قرار گیرد، و به همین جهت استمناء و لواط و مانند آن، نوعی انحراف از این فرمان تکوینی و ممنوع است.

و نیز ممکن است مراد امر تشریعی باشد، یعنی بعد از پاک شدن زنان از عادت ماهانه، باید جهات حلال و حرام را در حکم شرع در نظر بگیرید.

بعضی نیز گفته اند: مفهوم این جمله ممنوع بودن آمیزش جنسی با همسران از غیر طریق معمولی می باشد، ولی با توجه به اینکه در آیات گذشته سخنی از این مطلب در میان نبوده، این تفسیر مناسب به نظر نمی رسد.

در آیه دوم، اشاره زیبایی به هدف نهایی آمیزش جنسی کرده، می فرماید: همسران شما محل بذرافشانی شما هستند (نساوکم حرث لکم). بنابراین هر زمان بخواهید می توانید با آنها آمیزش نمائید (فاتوا حرثکم انی شئتم).

در اینجا زنان تشبیه به مزرعه شده اند، و این تشبیه ممکن است برای بعضی سنگین آید که چرا اسلام درباره نیمی از نوع بشر چنین تعبیری کرده است در حالی که نکته باریکی در این تشبیه نهفته شده، در حقیقت قرآن می خواهد ضرورت وجود زن را در اجتماع انسانی نشان دهد که زن وسیله اطفاء شهوت و هوسرانی مردان نیست، بلکه وسیله ای است برای حفظ حیات نوع بشر، این سخن در برابر آنها که نسبت به جنس زن همچون یک بازیچه یا وسیله هوسبازی می نگرند، هشدار می محسوب می شود.

حرث مصدر است و به معنی بذرافشانی است و گاهی به خود مزرعه نیز اطلاق می شود.

انی از اسماء شرط است و غالبا به معنی متی که به معنی زمان است استعمال می شود، و در این صورت آن را انی زمانیه می گویند و گاهی نیز به معنی مکان است، مانند آنچه در آیه 37 سوره آل عمران آمده: قال یا مریم انی لک هذا قالت هو من عند الله، زکریا گفت ای مریم! این غذا (ی بهشتی) را از کجا آورده ای؟، گفت: از نزد خدا.

اگرانی در آیه فوق زمانیه باشد، توسعه زمانی مساله آمیزش جنسی را بیان می کند، یعنی در هر ساعتی از شب و روز مجاز هستید و اگر مکانیه باشد، توسعه در مکان و چگونگی انواع آمیزش است.

این احتمال نیز وجود دارد که اشاره به هر دو جنبه باشد و به این ترتیب، دو همسر می توانند هر گونه و در هر زمان و مکان، از لذت جنسی بهره گیرند، (جز آنچه در قانون شرع ممنوع شده است).

سپس در ادامه آیه می افزاید: با اعمال صالح و پرورش فرزندان صالح، آثار نیکی برای خود از پیش بفرستید (و قدموا لانفسکم).

اشاره به اینکه هدف نهایی از آمیزش جنسی، لذت و کامجویی نیست بلکه باید از این موضوع، برای ایجاد و پرورش فرزندان شایسته، استفاده کرد، و آن را به عنوان یک ذخیره معنوی برای فردای قیامت از پیش بفرستید، این سخن هشدار می دهد که باید در انتخاب همسر، اصولی را رعایت کنید که به این نتیجه مهم، یعنی تربیت فرزندان صالح و نسل شایسته انسانی منتهی شود.

در حدیثی نیز از پیامبر اسلام (ﷺ) می خوانیم که فرمود: اذا مات الانسان انقطع امله الا عن ثلاث: صدقة جاریة و علم ینتفع به و ولد صالح یدعوا له، هنگامی که انسان می میرد امید او جز از سه چیز قطع می شود: صدقات جاریه (اموالی که از منافع آن مرتبا بهره گیری می شود) و علمی که از آن سود می برند و فرزند صالحی که برای او دعا می کند.

در حدیث دیگری از امام صادق (ع) می خوانیم که فرمود: لیس یتبع الرجل بعد موته من الاجر الا ثلاث خصال: صدقة اجراها فی حیاة فیه تجری بعد موته، و سنة هدی سنھا فیه تعمل بها بعد موته، و ولد صالح یتغفر له، هیچ گونه اجر و پاداشی بعد از مرگ به دنبال انسان نمی آید مگر سه چیز: صدقه

جاریهای که در حیات خود فراهم ساخته و بعد از مرگش ادامه دارد (مانند بناهای خیر) و سنت هدایت گری که آن را برقرار کرده و بعد از مرگ او به آن عمل می کنند، و فرزند صالحی که برای او استغفار کند.

همین مضمون در روایات متعدد دیگری نیز وارد شده است، و در بعضی از روایات، شش موضوع ذکر شده که اولین آنها فرزند صالح است. به این ترتیب فرزندان صالح در کنار آثار علمی و تالیف کتابهای هدایت کننده و تاسیس بناهای خیر همچون مسجد و بیمارستان و کتابخانه قرار گرفته اند.

و در پایان آیه، دستور به تقوا می دهد و می فرماید: تقوای الهی پیشه کنید و بدانید او را ملاقات خواهید کرد، و به مومنان بشارت دهید بشارت رحمت الهی و سعادت و نجات در سایه تقوا (واتقوا الله واعلموا انکم ملاقوه و بشر- المومنین).

از آنجا که مساله آمیزش جنسی، مساله ای است مهم، و با پرجاذبه ترین غرایز انسان سر و کار دارد، خداوند در این جمله های آخر، مومنان را به دقت در این امر، و پرهیز از هر گونه گناه و انحراف، دعوت فرموده و به آنها هشدار می دهد که بدانید همگی به ملاقات پروردگار خواهید شتافت و تنها راه نجات ایمان و تقوای در سایه ایمان است.

نکته:

دستور عادلانه اسلام در مورد عادت ماهیانه زنان اقوام پیشین در مورد زنان در عادت ماهیانه عقائد مختلفی داشتند: یهود فوق العاده سخت گیری می کردند و در این ایام به کلی از زنان در همه چیز جدا می

شدند، در خوردن و آشامیدن و مجلس و بستر، و در تورات کنونی احکام شدیدی در این باره دیده می شود.

و به عکس آنها مسیحیان هیچ گونه محدودیت و ممنوعیتی برای خود، در برخورد با زنان، در این ایام قائل نبودند، و اما بت پرستان عرب، دستور و سنت خاصی نزد آنها در این زمینه یافت نمی شد، ولی ساکنان مدینه و اطراف آن، بعضی از آداب یهود را در این زمینه اقتباس کرده بودند، و در معاشرت با زنان در حال حیض، سختگیریهایی داشتند، در حالی که سایر عرب چنین نبودند، و حتی شاید آمیزش جنسی را در این حال جالب می دانستند و معتقد بودند اگر فرزندی نصیب آنها شود بسیار خونریز خواهد بود، و این از صفات بارز و مطلوب، نزد اعراب بادیه نشین خونریز بود.

2 - ذکر طهارت و توبه در کنار یکدیگر در آیات فوق ممکن است اشاره به این باشد که طهارت، مربوط به پاکیزگی ظاهر، و توبه اشاره به پاکیزگی باطن است.

این احتمال نیز وجود دارد که طهارت در اینجا به معنی آلوده نشدن به گناه بوده باشد یعنی خداوند، هم کسانی را که آلوده به گناه نشده اند دوست دارد و هم کسانی که بعد از آلودگی توبه کنند، و در زمره پاکان در آیند.

ضمناً اشاره به مساله توبه در اینجا ممکن است ناظر به این باشد که بعضی بر اثر فشار غریزه جنسی نمی توانستند خویشتن داری کنند و بر خلاف امر خدا به گناه آلوده می شدند، سپس از عمل خود نادم شده و ناراحت می گشتند، برای اینکه راه بازگشت را به روی خود بسته نبینند و از رحمت حق مایوس نشوند، طریق توبه را به آنها نشان می دهد.

آیه (224) و (225) و ترجمه

(و لا تجعلوا الله عرضة لا يمنكم أن تبروا و تتقوا و تصلحوا بين الناس و
الله سمیع علیم) (224) (لا يواخذكم الله باللغو في إيمانكم ولكن
يواخذكم بما كسبت قلوبكم و الله غفور حلیم) (225)

ترجمه:

224 - خدا را در معرض سوگندهای خود قرار ندهید! و برای اینکه نیکی
کنید، و تقوا پیشه سازید، و در میان مردم اصلاح کنید (سوگند یاد نمایید)! و
خداوند شنوا و داناست.

225 - خداوند شما را به خاطر سوگندهایی که بدون توجه یاد می کنید، مؤ
اخذه نخواهد کرد، اما به آنچه دلهای شما کسب کرده، (و سوگندهایی که از روی
اراده و اختیار، یاد می کنید)، مؤ اخذه می کند. و خداوند، آمرزنده و بردبار
است.

شان نزول:

میان داماد و دختر یکی از یاران پیامبر (ﷺ) به نام عبد الله بن رواحه
اختلافی روی داد او سوگند یاد کرد که برای اصلاح کار آنها هیچ گونه دخالتی
نکند و در این راه گامی بر ندارد. آیه فوق نازل شد و این گونه سوگندها را
ممنوع و بی اساس قلمداد کرد.

تفسیر:

تا می توانید سوگند نخورید

چنانکه در شان نزول خواندیم: دو آیه فوق ناظر به سوء استفاده از مساله سوگند است، و مقدمهای محسوب می شود برای بحث آیات آینده که از ایلاء و سوگند در مورد ترک آمیزش جنسی با همسران سخن می گوید.

در نخستین آیه می فرماید: خدا را در معرض سوگندهای خود برای ترک نیکی و تقوا و اصلاح در میان مردم قرار ندهید و (بدانید) خدا شنوا و دانا است سخنان شما را می شنود و از نیت شما آگاه است (و لا تجعلوا الله عرضة لایمانکم ان تبتروا و تتقوا و تصلحوا بین الناس و الله سمیع علیم).

ایمان جمع یمین به معنی سوگند است، و عرضه (بر وزن غره) به معنی در معرض قرار گرفتن چیزی است، مثلاً جنسی را که به بازار برای فروش می برند و در معرض معامله قرار می دهند، عرضه می نامند، گاهی به موانع نیز، عرضه اطلاق می شود، زیرا در معرض انسان و بر سر راه او قرار دارد.

بعضی نیز گفته اند: منظور این است که حتی برای کارهای نیک، اعم از کوچک و بزرگ، قسم یاد نکنید، و نام خدا را کوچک ننمایید، و به این ترتیب سوگند یاد کردن جز در مواردی که هدف مهمی در کار باشد عمل نامطلوب است این موضوع در احادیث زیادی نیز به چشم می خورد، از جمله اینکه در حدیثی امام صادق (علیه السلام) می فرماید: (و لا تحلفوا بالله صادقین و لا کاذبین فان الله سبحانه یقول و لا تجعلوا الله عرضة لایمانکم): هیچ گاه سوگند به خدا یاد نکنید چه راستگو باشید، چه دروغگو، زیرا خداوند سبحان می فرماید: خدا را در معرض سوگندهای خود قرار ندهید.

احادیث متعدد دیگری نیز در این زمینه نقل شده است.

در این صورت تناسب آن با شان نزول چنین است که سوگند یاد کردن در کارهای خوب عملی پسندیده نیست تا چه رسد به اینکه کسی سوگند یاد کند کارهای خوب را ترک کند.

در آیه بعد برای تکمیل این مطلب که قسم نباید مانع کار خیر شود می فرماید: خداوند شما را به خاطر سوگندهائی که بدون توجه یاد می کنید مؤاخذه نخواهد کرد (**لَا يُوَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ**).

اما به آنچه دل‌های شما کسب کرده (و سوگندهائی که از روی اراده و اختیار یاد می کنید) مؤاخذه می کند و خداوند آمرزنده و دارای حلم است (**وَلَكِنْ يُوَاخِذُكُم بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ**).

در این آیه خداوند به دو نوع سوگند اشاره کرده است، نوع اول قسم‌های لغو است که هیچ گونه اثری ندارد و نباید به آن اعتنا کرد، این نوع قسم‌ها آنهایی است که مردم بدون توجه، تکیه کلام خود قرار می دهند و به آن عادت کرده اند و در هر کاری لا و الله (نه به خدا قسم...) یا بلی و الله (آری به خدا سوگند...) می گویند، این نوع قسم‌ها را قسم لغو مینامند.

زیرا لغو در لغت به تمام کارها و سخنانی گفته می شود که دارای هدف مشخصی نیست، یا از روی اراده و تصمیم سر نمی زند.

بنابراین سوگندهائی که انسان در حال غضب (در صورتی که غضب سبب بیرون رفتن از حال عادی شود) یاد می کند، جزء قسم‌های لغو است و طبق آیه فوق، خداوند مواخذه‌ای بر این گونه قسم‌ها نمی کند و نباید به آن ترتیب اثر داد (هر چند انسان باید خود را چنان تربیت کند که این گونه سوگندها را نیز کنار بگذارد)، به هر حال این گونه قسم‌ها واجب العمل نیست و مخالفت آن کفاره ندارد. زیرا از روی اراده و تصمیم نیست.

جمله و الله غفور حلیم می تواند اشاره ای به این معنی بوده باشد.

نوع دوم سوگندهائی است که از روی اراده و تصمیم انجام می گیرد و به تعبیر قرآن قلب انسان آن را کسب می کند، این گونه قسم معتبر است و باید به آن پایبند بود، و مخالفت با آن، هم گناه دارد، و هم موجب کفاره می شود مگر در مواردی که بعدا اشاره خواهد شد، این همان است که در سوره مائده آیه 89 از آن تعبیر به ما عقدتم الایمان شده است، یعنی سوگندهائی که از روی اراده محکم کرده اید.

نکته:

سوگندهای بی اعتبار

قسم یاد کردن از نظر اسلام کار خوبی نیست، ولی در عین حال حرام نمی باشد، و اگر به خاطر هدفهای مهم تربیتی و اجتماعی و اصلاحی انجام گیرد ممکن است واجب یا مستحب گردد، ولی با این حال یک سلسله از سوگندهاست که از نظر اسلام به کلی بی اعتبار است، از جمله:

1 - سوگندهائی که به غیر نام خدا باشد، حتی قسم خوردن به نام پیامبر (ﷺ) و ائمه هدی (علیهم السلام) واجب العمل نیست، یعنی اگر کسی به غیر نام خدا قسم یاد کند ملزم به انجام آن نمی باشد و مخالفت آن کفاره ندارد.

2 - سوگندهائی که برای انجام کار حرام یا مکروه، یا ترک واجب و مستحب باشد آن هم اعتباری ندارد، مثل اینکه کسی سوگند یاد کند که دین خود را نپردازد یا با بستگان خویش ترک رابطه کند، یا از اصلاح ذات البین خود داری نماید همان گونه که کرارا دیده شده، بعضی از اشخاص به سبب خاطره بدی که از یک اصلاح ذات البین پیدا می کنند قسم یاد می کنند که هرگز سراغ چنین کاری نروند، به این گونه سوگندها نباید اعتنا کرد، هر چند با

نام خدا باشد و یکی از تفسیرهای (لا یواخذکم الله باللغو فی ایمانکم) همین است، ولی قسمهایی که به نام خدا باشد، و موضوع آن کار خوب یا لااقل کار مباحی است، وفا کردن به آن واجب است، و اگر کسی با آن مخالفت کند کفاره دارد.

کفاره آن اطعام ده مسکین یا لباس پوشاندن بر ده نفر نیازمند و یا آزاد کردن یک برده است (این معنی در آیه 89 سوره مائده آمده است) و اکنون که برده وجود ندارد باید یکی از دو کار اول را انجام داد.

آیه (226) و (227) و ترجمه

(لَلَّذِينَ يُولُونَ مِنْ نِسَائِهِمْ تَرْبِصُ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ فَأَنْ فَاءَ اللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ)
(226) (وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ) (227)

ترجمه:

226 - کسانی که زنان خود را ایلاء مینمایند (سوگند یاد می کنند که با آنها، آمیزش جنسی ننمایند) حق دارند چهار ماه انتظار بکشند.
(و در ضمن این چهار ماه، وضع خود را با همسر خویش، از نظر ادامه زندگی یا طلاق، روشن سازند). اگر (در این فرصت)، بازگشت کنند، (چیزی بر آنها نیست، زیرا) خداوند، آمرزنده و مهربان است.
227 - و اگر تصمیم به جدایی گرفتند، (آن هم با شرایطش مانعی ندارد)، خداوند شنوا و داناست.

تفسیر:

مبارزه با یک رسم زشت جاهلی

در دوران جاهلیت زن هیچ گونه ارزش و مقامی در جامعه عرب نداشت و به همین جهت برای جدائی از او یا تحت فشار قرار دادن زن، طرق زشتی وجود داشت که یکی از آنها ایلاء - به معنی سوگند خوردن بر ترک عمل زناشویی - بود به این ترتیب که هر زمان مردی از همسر خود متنفر می شد، سوگند یاد می کرد که با او همبستر نگردد و با این راه غیر انسانی همسر خود را در تنگنای شدیدی قرار می داد، نه او را رسماً طلاق می داد تا آزادانه شوهر انتخاب کند، و نه بعد از این سوگند حاضر می شد آشتی کرده و با همسر خود زندگی مطلوبی

داشته باشد البته خود مردان غالبا تحت فشار قرار نمی گرفتند، چون همسران متعددی داشتند

آیات مورد بحث با این سنت غلط مبارزه کرده و طریق گشودن این سوگند را بیان می کند، می فرماید: کسانی که از زنان خود ایلاء می کنند (سوگند برای ترک آمیزش جنسی می خوردند) حق دارند چهار ماه انتظار کشند (لذین یولون من نسائهم تربص اربعة اشهر).

این چهار ماه مهلت برای این است که وضع خویش را با همسر خود روشن کنند و زن را از این نابسامانی، نجات دهند.

سپس می افزاید: اگر (در این فرصت) تصمیم به بازگشت گرفتند، خداوند آمرزنده و مهربان است (فان فاوا فان الله غفور رحيم).

آری خداوند گذشته او را در این مساله و همچنین شکستن سوگند را بر او می بخشد - هر چند کفاره آن چنانکه خواهیم گفت به قوت خود باقی است. و اگر تصمیم به جدائی گرفتند (آن هم با شرایطش مانعی ندارد) خداوند شنوا و دانا است (وان عزموا الطلاق فان الله سمیع علیم).

و هر گاه مرد هیچ یک از این دو راه را انتخاب نکند، نه به زندگی سالم زناشویی باز گردد، و نه زن را با طلاق رها سازد، در این جا حاکم شرع دخالت می کند و مرد را به زندان می اندازد و بر او سخت می گیرد که بعد از گذشتن چهار ماه، مجبور شود یکی از دو راه را انتخاب کند و زن را از حال بلا تکلیفی در آورد.

به این ترتیب با اینکه اسلام حکم ایلاء (سوگند خوردن بر ترک آمیزش جنسی) را به کلی ابطال نکرده اما آثار سوء آن را از بین برده، زیرا به کسی اجازه نمی دهد که از این راه، همسرش را سرگردان سازد، و اگر می بینیم مدت

چهار ماه به عنوان ضرب الاجل تعیین کرده نه به خاطر این است که می توان از این طریق مقداری از حقوق زناشویی را باطل کرد بلکه از این نظر است که آمیزش جنسی به عنوان یک واجب شرعی در هر چهار ماه لازم است (البته این در صورتی است که زن بر اثر طول مدت به گناه نیفتد، لذا در مورد زنان جوان که بیم گرفتاری در گناه باشد لازم است این فاصله کمتر شود).

نکته ها

1 - ایلاء یک حکم استثنائی است

در آیات گذشته، سخن از سوگندهای لغو و بی اثر بود و گفتیم هر سخنی که برای کار خلافی باشد، جزء سوگندهای لغو و بیهوده است و شکستن آن هیچ محذوری ندارد و مطابق این حکم باید سوگند بر ترک وظیفه زناشویی مطلقا اثری نداشته باشد در حالی که در اسلام برای آن كفاره قرار داده شده همان كفاره شکستن قسم که در بحث سابق گفته شد) این در حقیقت مجازاتی است برای مردان لجوج که به این شیوه ناجوانمردانه برای ابطال حقوق زن متوسل نشوند و این کار را تکرار نکنند.

2 - مقایسه حکم اسلام و دنیای غرب

در غرب و سنتهای جاهلی آنها نیز چیزی شبیه ایلاء وجود دارد که آن را جدائی جسمانی می نامند.

توضیح اینکه: از آنجا که طلاق در میان مسیحیان نیست، بعد از انقلاب کییر فرانسه یکی از راههایی که برای جدائی میان زن و مردی که حاضر نبودند با هم زندگی کنند تصویب شد جدائی جسمی بود و آن این بود که زن و مرد موقتا از هم جدا شده و در خانه های جداگانه زندگی می کردند (وظیفه انفاق از سوی مرد و تمکین از سوی زن ساقط می شد، ولی رابطه ازدواج بر قرار بود) با این

حال نه مرد می توانست همسر دیگری اختیار کند و نه زن می توانست شوهر نماید، مدت این جدائی ممکن بود تا سه سال ادامه پیدا کند، بعد از این مدت ناچار بودند جدائی را رها ساخته و با هم زندگی کنند.

گر چه دنیای غرب این جدائی را تا سه سال اجازه می دهد، ولی اسلام حاضر نشد - بیش از چهار ماه که اگر سوگند هم یاد نکند چنین فاصلهای مباح است - این وضع نابسامان ادامه یابد، مرد باید بعد از این مدت وضع خود را روشن سازد، و اگر سریچی کند حکومت اسلامی می تواند او را تحت فشار شدید قرار دهد تا کار را یکسره کند.

3 - اوصاف الهی در پایان هر آیه

قابل توجه اینکه در بسیاری از آیات قرآن، اوصافی از خداوند، پایانگر بحثها است، این اوصاف همیشه رابطه مستقیمی با محتوای آیه دارد، و چنان نیست که انتخاب آن بدون رابطه نزدیکی صورت گرفته باشد.

از جمله در آیات مورد بحث هنگامی که سخن از ایلاء و تصمیم بر شکستن این قسم گناه آلود می گوید، آیه به جمله غفور رحیم ختم می شود، اشاره به اینکه این حرکت صحیح، سبب می شود که گذشته گناه آلود مشمول غفران رحمت الهی گردد، و هنگامی که سخن از تصمیم بر طلاق در میان است، روی اوصاف سمیع علیم تکیه می شود، یعنی خداوند سخنان شما را می شنود و از انگیزه طلاق و جدائی آگاه است، و شما را بر طبق آن جزا می دهد.

آیه (228) و ترجمه

(و المطلقات یتربصن بانفسهن ثلثة قروء ولا یحل لهن ان یمکن ما خلق الله فی ارحامهن ان ین یومن بالله و الیوم الاخر و بعولتهن احق بردهن فی ذلك ان ارادوا اصلاحا و لهن مثل الذی علیهن بالمعروف و للرجال علیهن درجة و الله عزیز حکیم) (228)

ترجمه:

228 - زنان مطلقه، باید به مدت سه مرتبه عادت ماهانه دیدن (و پاک شدن) انتظار بکشند! (عده نگهدارند) و اگر به خدا و روز رستاخیز، ایمان دارند برای آنها حلال نیست که آنچه را خدا در رحمهایشان آفریده، کتمان کنند. و همسرانشان، برای باز گرداندن آنها (و از سر گرفتن زندگی زناشویی) در این مدت، (از دیگران) سزاوارترند، در صورتی که (به راستی) خواهان اصلاح باشند. و برای زنان، همانند وظایفی که بر دوش آنهاست، حقوق شایسته ای قرار داده شده، و مردان بر آنان برتری دارند، و خداوند توانا و حکیم است.

تفسیر:

عده یا حریم ازدواج؟

در آیه قبل سخن از طلاق بود و در این بخش از احکام طلاق و یا آنچه مربوط به آن است بیان می شود و در مجموع پنج حکم در آن بیان شده: نخست درباره عده می فرماید: زنان مطلقه باید به مدت سه بار پاک شدن انتظار بکشند (و المطلقات یتربصن بانفسهن ثلثة قروء).

قروء جمع قرء (بر وزن قفل) هم به معنی عادت ماهیانه و هم پاک شدن از آن گفته شده، ولی این دو معنی را می توان در یک مفهوم کلی جمع کرد و آن انتقال از یکی از دو حالت به حالت دیگر است، راغب در مفردات معتقد است

که قرء در حقیقت، اسم برای داخل شدن از حالت حیض به پاکی است، و چون هر دو عنوان در آن مطرح است گاهی بر حالت حیض و گاهی به پاکی اطلاق می شود، از بعضی از روایات و بسیاری از کتب لغت نیز استفاده می شود که قرء به معنی جمع است و چون در حالت پاکی زن خون عادت در وجود او جمع می شود، این واژه به پاکی اطلاق شده است، به هر حال در روایات متعددی، تصریح شده که منظور از ثلثة قروء که حد عده است سه مرتبه پاک شدن زن از خون حیض است.

و از آنجا که طلاق باید در حال پاکی که با شوهر خود آمیزش جنسی نکرده باشد انجام گیرد، این پاکی یک مرتبه محسوب می شود، و هنگامی که بعد از آن دو بار عادت ببیند و پاک شود، به محض اینکه پاکی سوم به اتمام رسید و لحظه ای عادت شد، عده تمام شده و ازدواج او در همان حالت جایز است. ولی علاوه بر این روایات، این حقیقت را از خود آیه نیز می توان استفاده کرد زیرا: اولاً قرء دو جمع دارد، یکی قروء، دیگری اقراء، و بعضی تصریح کرده اند که قرء به معنی پاکی جمعی قروء، و قرء به معنی حیض، جمعش اقراء است بنابراین قروء در آیه فوق به معنی ایام پاکی زن می باشد نه ایام حیض.

ثانیاً همان گونه که در بالا اشاره شد، قرء اصلاً به معنی جمع شدن است، و جمع شدن با حالت طهر و پاکی، تناسب بیشتری دارد، زیرا در این حالت خون در رحم تدریجاً جمع می گردد، و در هنگام عادت بیرون می ریزد و پراکنده می شود.

دومین حکم، این است که برای آنها حلال نیست که آنچه را در رحم آنان آفریده شده کتمان کنند، اگر به خدا و روز رستاخیز ایمان دارند (ولا یحل لهن ان یکتمن ما خلق الله فی ارحامهن ان کن یومن بالله و الیوم الآخر).

قابل توجه اینکه مساله آغاز و پایان ایام عده را که معمولاً خود زن می فهمد نه دیگری بر عهده او گذارده، و گفتار او را سند قرار داده لذا امام صادق (علیه السلام) در تفسیر آیه فوق می فرماید: قد فوض الله الى النساء ثلاثة اشياء الحيض و الطهر و الحمل: خداوند سه چیز را به زنان واگذار کرده عادت ماهانه، پاک شدن و حامله بودن.

از آیه فوق نیز می توان این معنی را اجمالاً استفاده کرد زیرا می فرماید برای زن جایز نیست آنچه را خداوند در رحم او آفریده کتمان کند، و بر خلاف واقع سخن گوید، یعنی سخن او مورد قبول است.

جمله ما خلق الله فی ارحامهن به گفته جمعی از مفسران، دو معنی می تواند داشته باشد، فرزند و عادت ماهانه، زیرا هر دو را خداوند در رحم زن آفریده است، یعنی نباید حمل خود را مخفی کند و بگوید به عادت ماهانه مبتلا می شود، تا مدت عده را کمتر کند (زیرا عده زن باردار وضع حمل است) و در مورد عادت ماهانه، چه از نظر شروع، و چه از نظر پایان، نیز نباید خلاف گوئی کند، استفاده هر دو معنی از تعبیر فوق نیز بعید به نظر نمی رسد.

سومین حکمی که از آیه استفاده می شود، این است که شوهر در عده طلاق رجعی، حق رجوع دارد، می فرماید: همسران آنها برای رجوع به آنها (و از سر گرفتن زندگی مشترک) در این مدت عده (از دیگران) سزاوارترند هر گاه خواهان اصلاح باشند (و بعولتهن احق بردهن فی ذلك ان ارادوا اصلاحا).

در واقع در موقعی که زن در عده طلاق رجعی است، شوهر می تواند بدون هیچ گونه تشریفات، زندگی زناشویی را از سر گیرد، با هر سخن و یا عملی که به قصد بازگشت باشد، این معنی حاصل می شود، منتها با جمله ان ارادوا اصلاحا این حقیقت را بیان کرده که باید هدف از رجوع و بازگشت، اصلاح

باشد، نه همچون دوران جاهلیت که مردان با سوء استفاده از این حق، زنان را تحت فشار قرار داده و در حالتی میان داشتن شوهر و مطلقه بودن، نگه می داشتند.

این حق در صورتی است که راستی از کار خود پشیمان شده و بخواهد به طور جدی زندگی خانوادگی را از سر گیرد، و هدفش ایجاد ضرر و بلا تکلیف ساختن زن نباشد.

ضمناً از اینکه در ذیل آیه، مساله رجوع مطرح شده استفاده می شود که حکم عده نگه داشتن در آغاز آیه، نیز مربوط به این گروه از زنان است، و به تعبیر دیگر، آیه به طور کلی از طلاق رجعی، سخن می گوید، بنابراین مانعی ندارد که بعضی از اقسام طلاق، اصلاً عده نداشته باشد.

سپس به بیان چهارمین حکم پرداخته، می فرماید: و برای زنان همانند وظایفی که بر دوش آنها است حقوق شایسته ای قرار داده شده و مردان بر آنها برتری دارند (وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَ بِالْمَعْرُوفِ وَلِلرِّجَالِ عَلَيْهِنَ دَرَجَةٌ).

به گفته مرحوم طبرسی در مجمع البیان، این جمله از کلمات عجیب و جالب و جامعی است که فواید بسیاری را در بر دارد و در واقع بحث را به مسائل مهمتری فراتر از طلاق و عده کشانیده و به مجموعه حقوق زناشویی مردان و زنان، اشاره می کند و می گوید: همان طور که برای مرد حقوقی بر عهده زنان گذارده شده همچنین زنان حقوقی بر مردان دارند که آنها موظف به رعایت آنند زیرا در اسلام هرگز حق یک طرفه نیست، و همیشه به صورت متقابل می باشد. واژه معروف که به معنی کار نیک و شناخته شده و معقول و منطقی است، در این سلسله آیات دوازده بار تکرار شده (از آیه مورد بحث تا 241) تا هشدار

به مردان و زنان باشد که هرگز از حق خود، سوء استفاده نکنند بلکه با احترام به حقوق متقابل یکدیگر در تحکیم پیوند زناشویی و جلب رضای الهی بکوشند. جمله و للرجال علیهن درجه در حقیقت تکمیلی است بر آنچه درباره حقوق متقابل زن و مرد قبلاً گفته شد، و در واقع مفهومی است که مساله عدالت میان زن و مرد به این معنی نیست که آنها در همه چیز برابرند و همراه یکدیگر گام بردارند، آیا راستی لازم است آن دو در همه چیز مساوی باشند؟

با توجه به اختلاف دامنه داری که بین نیروهای جسمی و روحی زن و مرد وجود دارد، پاسخ این سوال روشن می شود، جنس زن برای انجام وظایفی متفاوت با مرد آفریده شده و به همین دلیل احساسات متفاوتی دارد قانون آفرینش، وظیفه حساس مادری و پرورش نسلهای نیرومند را بر عهده او گذارده، به همین دلیل سهم بیشتری از عواطف و احساسات به او داده است، در حالی که طبق این قانون، وظایف خشن و سنگین تر اجتماعی بر عهده جنس مرد گذارده شده، و سهم بیشتری از تفکر به او اختصاص یافته بنابراین اگر بخواهیم عدالت را اجرا کنیم باید پاره ای از وظایف اجتماعی که نیاز بیشتری به اندیشه و مقاومت و تحمل شداوند دارد بر عهده مردان گذارده شود، و وظایفی که عواطف و احساسات بیشتری را می طلبد بر عهده زنان، و به همین دلیل مدیریت خانواده بر عهده مرد، و معاونت آن بر عهده زن گذارده شده است و به هر حال این مانع از آن نخواهد بود که زنان در اجتماع، کارها و وظایفی را که با ساختمان جسم و جان آنها می سازد، عهده دار شوند، و در کنار انجام وظیفه مادری، وظایف حساس دیگری را نیز انجام دهند.

و نیز این تفاوت مانع از آن نخواهد بود که از نظر مقامات معنوی و دانش و تقوا، گروهی از زنان از بسیاری از مردان پیشرفته تر باشند.

اینکه بعضی از روشنفکران اصرار دارند که این دو جنس را مساوی در همه چیز قلمداد کنند، اصراری است که با واقعیتهای هرگز نمی سازد، و مطالعات مختلف علمی آن را انکار می کند، حتی در جوامعی که شعار مساوات و برابری در تمام جهات، همه جا را پر کرده، عملاً غیر آن دیده می شود، مثلاً مدیریت سیاسی و نظامی تمام جوامع بشری - جز در موارد استثنائی همه در دست مردان است، حتی در جوامع غربی که شعار اصلی شعار مساوات است، این معنی به وضوح دیده می شود.

به هر حال قوانینی همچون بودن حق طلاق، یا رجوع در عده یا قضاوت به دست مردان، (جز در موارد خاصی که به زن یا حاکم شرع حق طلاق داده می شود) از همین جا سرچشمه می گیرد، و نتیجه مستقیم همین واقعیت است. بعضی از مفسران گفته اند که جمله للرجال علیهن درجه، تنها نظر به مساله رجوع در عده طلاق دارد.

ولی روشن است که این تفسیر با ظاهر آیه سازگار نیست، زیرا قبل از آن یک قانون کلی درباره حقوق زن و رعایت عدالت، به صورت و لهن مثل الذی علیهن بالمعروف بیان شده، سپس جمله مورد بحث به صورت یک قانون کلی دیگر به دنبال آن قرار گرفته است.

و بالاخره در پایان آیه می خوانیم: خداوند توانا و حکیم است (والله عزیز حکیم).

و در واقع پاسخی است برای آنها که در این زمینه ایراد می گیرند، و اشاره ای است به اینکه حکمت و تدبیر الهی، ایجاب می کند که هر کس در جامعه به وظایفی پردازد که قانون آفرینش برای او تعیین کرده است، و با ساختمان جسم

و جان او هماهنگ است، حکمت خداوند ایجاب می کند که در برابر وظایفی که بر عهده

زنان گذارده، حقوق مسلمی قرار گیرد، تا تعادلی میان وظیفه و حق برقرار شود.

نکته ها

1 - عده، وسیله ای برای صلح و بازگشت

گاهی در اثر عوامل مختلف، زمینه روحی به وضعی در می آید که پدید آمدن یک اختلاف جزئی و نزاع کوچک حس انتقام را آن چنان شعله ور می سازد که فروغ عقل و وجدان را خاموش می کند.

و غالبا تفرقه های خانوادگی در همین حالات رخ می دهد.

اما بسیار می شود که اندک مدتی که از این کشمکش گذشت زن و مرد به خود آمده پشیمان می شوند خصوصا از این جهت که می بینند با متلاشی شدن کانون خانواده در مسیر ناراحتیهای گوناگونی قرار خواهند گرفت.

اینجاست که آیه مورد بحث می گوید: زن‌ها باید مدتی عده نگه دارند و صبر کنند تا این امواج زودگذر بگذرد و ابرهای تیره نزاع و دشمنی از آسمان زندگی آنان پراکنده شوند مخصوصا با دستوری که اسلام درباره خارج نشدن زن از خانه در طول مدت عده داده است حسن تفکر در او برانگیخته می شود، و در بهبود روابط او با شوهر کاملاً موثر است و لذا در سوره طلاق آیه 1 می خوانیم که: **(لا تخرجوهن من بیوتهن... لا تدری لعل الله یحدث بعد ذلك امرا)**، (آنان را از منزلشان خارج نسازید... چه می دانید شاید خدا گشایشی رساند و صلیحی پیش آید).

غالبا به خاطر آوردن لحظات گرم و شیرین قبل از طلاق کافی است که مهر و صمیمیت از دست رفته را باز آورد و فروغ ضعیف گشته محبت را تقویت کند.

2 - عده، وسیله حفظ نسل

یکی دیگر از فلسفه های عده روشن شدن وضع زن از نظر بارداری است راست است که یک بار دیدن عادت ماهانه معمولا دلیل بر عدم بارداری زن است ولی گاه دیده شده که زن در عین بارداری عادت ماهیانه را در آغاز حمل می بیند از این رو برای رعایت کامل این موضوع دستور داده شده که زن سه بار عادت ماهیانه ببیند و پاک شود تا بطور قطع عدم بارداری از شوهر سابق روشن گردد و بتواند ازدواج مجدد کند.

البته عده فواید دیگری هم دارد که در جای خود به آن اشاره خواهد شد. 3

- حق و وظیفه جدائی ناپذیرند

در اینجا قرآن به یک اصل اساسی اشاره کرده است، و آن اینکه هر جا (وظیفه ای) وجود دارد در کنار آن (حقی) هم ثابت است، یعنی وظیفه از حق هرگز جدا نیست مثلا پدر و مادر وظایفی در برابر فرزندان خود دارند، همین سبب می شود که حقوقی نیز به گردن آنها داشته باشند، یا اینکه قاضی موظف است برای بسط و تعمیم عدالت حد اکثر کوشش را بنماید در مقابل، حقوق فراوانی هم برای او قرار داده شده است این موضوع حتی در مورد پیامبران و امتها نیز ثابت است.

در آیه مورد بحث نیز اشاره به این حقیقت شده و می فرماید: به همان اندازه که زنان وظایفی دارند حقوقی هم برای آنها قرار داده شده است و از تساوی این (حقوق) با آن (وظایف) (اجرای عدالت) در حق آنان عملی می گردد.

عکس این معنی نیز ثابت است که اگر برای کسی حقی قرار داده شده در مقابل وظایفی هم به عهده او خواهد بود و لذا نمی توانیم کسی را پیدا کنیم که حقی در موردی داشته باشد بدون اینکه وظیفه ای بر دوش او قرار گیرد.

4 - سرگذشت دردناک زنان در طول تاریخ

زن در طول تاریخ جریان پر ماجرا و دردآلودی دارد که از مهمترین مباحث (جامعه شناسی) روز به شمار می رود، به طور کلی دوران زندگی زن را به دو دوره می توان تقسیم کرد: نخست دوران ما قبل تاریخ که امروز اطلاع صحیحی از وضع زن در آن دوره، در دست ما نیست، و شاید در آن دوران از حقوق طبیعی بیشتری برخوردار بوده است.

با شروع تاریخ بشر نوبت به دوره دوم رسید، در این دوره در بعضی از جوامع زن به عنوان یک شخصیت غیر مستقل در کلیه حقوق اقتصادی، سیاسی و اجتماعی شناخته می شد، و این وضع در پاره ای از کشورها تا قرون اخیر ادامه داشت این طرز تفکر درباره زن حتی در قانون مدنی به اصطلاح مترقی فرانسه هم دیده می شود که به عنوان نمونه به چند ماده از موادی که درباره روابط مالی زوجین سخن می گوید اشاره می شود.

(از ماده 215 و 217 استفاده می گردد که زن شوهردار نمی تواند بدون اجازه و امضای شوهر خود هیچ عمل حقوقی را انجام دهد و هر گونه معامله برای او محتاج به اذن شوهر است) (البته در صورتی که شوهر نخواهد از قدرتش سوء استفاده کرده و بدون علت موجه از اجازه دادن امتناع ورزد).

(طبق ماده 1242 شوهر حق دارد به تنهایی در دارائی مشترک بین زن و مرد هر گونه تصرف که بخواهد بکند و اجازه زن هم لازم نیست) (البته با این قید

که هر معامله ای که از حدود اداره کردن خارج باشد موافقت و امضای زن لازم نیست).

و از این بالاتر (در ماده 1428 حق اداره کلیه اموال اختصاصی زن هم به مرد محول شده) (البته با این قید که در هر گونه معامله ای که از حدود اداره کردن خارج باشد موافقت و امضای زن نیز لازم است).

در محیط پیدایش اسلام یعنی حجاز نیز قبل از ظهور پیغمبر اکرم (ﷺ) با زن همان معامله انسان وابسته غیر مستقل انجام می شد، رفتار آنها شباهت زیادی به بشرهای نیمه وحشی داشت زیرا به وضع رسوا و ننگینی از زن بهره برداری می کردند زن در محیط آنها آن چنان بی اراده و بی اختیار بود که گاهی جهت ارتزاق صاحب خود در معرض کرایه قرار می گرفت، محرومیت از تمدن، و ابتلای به فقر آنها را گرفتار خشونت عجیبی کرده بود که جنایت معروف (وآءد) (زنده به گور کردن) را در مورد آنها مرتکب می شدند.

5 - مرحله نوین در زندگی زن

با ظهور اسلام و تعلیمات ویژه آن زندگی زن وارد مرحله نوینی گردید که با دو مرحله گذشته فاصله زیادی داشت در این دوره دیگر مستقل شد و از کلیه حقوق فردی و اجتماعی و انسانی برخوردار گردید پایه تعلیمات اسلام در مورد زن همان است که در آیات مورد بحث می خوانیم: (وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَ بِالْمَعْرُوفِ)، یعنی زن همان اندازه که در اجتماع وظایف سنگینی دارد حقوق قابل توجهی نیز داراست اسلام زن را مانند مرد برخوردار از روح کامل انسانی و اراده و اختیار دانسته و او را در مسیر تکامل که هدف خلقت است می بیند لذا هر دو را در یک صف قرار داده و با خطاب های (یا ایها الناس) و (یا ایها الذین آمنوا) مخاطب ساخته برنامه های تربیتی و اخلاقی و علمی را برای آنها

لازم کرده است و با آیاتی مثل (و من عمل صالحا من ذكرا وانثی و هو مؤمن فاولئك يدخلون الجنة) .

وعده برخوردار شدن از سعادت کامل به هر دو جنس داده، و با آیاتی مانند (من عمل صالحا من ذكرا وانثی و هو مؤمن فلنحیینه حیوة طيبة ولنجزینهم اجرهم باحسن ما كانوا یعملون) می گوید: که هر کدام از زن و مرد می توانند به دنبال انجام برنامه های اسلام و وظایف الهی به تکامل معنوی و مادی برسند و به حیاتی طیب و پاکیزه که سراسر سعادت و نور است گام نهند.

اسلام زن را مانند مرد به تمام معنی مستقل و آزاد می داند و قرآن با آیاتی نظیر (کل نفس بما کسبت رهینه) و یا (من عمل صالحا فلنفسه و من اساء فعلیها) .

این آزادی را برای عموم افراد اعم از زن و مرد بیان می دارد و لذا در برنامه های مجازاتی هم می بینم در آیاتی مثل: (الزانیة والزانی فاجلدوا کل واحد منهما مائة جلدة) و مانند آن هر دو را به مجازات واحدی محکوم می کند.

از طرفی چون استقلال لازمه اراده و اختیار است لذا اسلام این استقلال را در کلیه حقوق اقتصادی می آورد. و انواع و اقسام ارتباطات مالی را برای زن بلامانع دانسته و او را مالک درآمد و سرمایه های خویش می شمارد در سوره نساء آیه 32 می خوانیم: (للرجال نصیب مما اکتسبوا وللنساء نصیب مما اکتسبن) با توجه به لغت (اکتساب) که بر خلاف (کسب) برای بدست آوردن مالی است که نتیجه اش متعلق به شخص به دست آورنده است و همچنین با در نظر گرفتن قانون کلی: (الناس مسلطون علی اموالهم) (همه مردم بر اموال خویش مسلطاند) به دست می آید که چگونه اسلام به استقلال اقتصادی زن احترام گذارده و تفاوتی بین زن و مرد نگذاشته است.

خلاصه آنکه زن در اسلام یک رکن اساسی اجتماع به شمار می رود و هرگز نباید با او معامله یک موجود فاقد اراده و وابسته و نیازمند به قیم نمود.

6 - مساوات یا عدالت؟

تنها مطلبی که باید به آن توجه داشت (و در اسلام به آن توجه خاصی شده) ولی بعضی روی یک سلسله احساسات افراطی و حساب نشده آن را انکار می کنند

مساله تفاوت‌های روحی و جسمی زن و مرد و تفاوت وظایف آنها است. ما هر چه را انکار کنیم این حقیقت را نمی توانیم انکار نمائیم که بین این دو جنس هم از نظر جسمی و هم از نظر روحی تفاوت زیادی است که ذکر آنها در کتب مختلف ما را از تکرار آنها بی نیاز می سازد و خلاصه همه آنها این است که چون زن پایگاه وجود و پیدایش انسان است و رشد نونهالان در دامن او انجام می پذیرد همانطور که جسم متناسب با حمل و پرورش و تربیت نسل های بعد آفریده شده از نظر روحی هم سهم بیشتری از عواطف و احساسات دارد.

با وجود این اختلافات دامنه دار آیا می توان گفت زن و مرد باید در تمام شؤ و ن همراه یکدیگر گام برداشته و در تمام کارها صددرصد مساوی باشند. مگر نه این است که باید طرفدار عدالت در اجتماع بود آیا عدالت غیر از این است که هر کس به وظیفه خود پرداخته و از مواهب و مزایای وجودی خویش بهره مند گردد؟

بنابراین آیا دخالت دادن زن در کارهایی که خارج از تناسب روحی و جسمی اوست بر خلاف عدالت نمی باشد؟!

اینجاست که می بینیم اسلام در عین طرفداری از عدالت، مرد را در پاره ای از کارهای اجتماعی که به خشونت و یا دقت بیشتری نیازمند است، مانند: سرپرستی کانون خانه و... مقدم داشته و مقام معاونت را به زن واگذار کرده است.

یک (خانه) و یک (اجتماع) هر کدام احتیاج به مدیر دارند و مساله مدیریت در آخرین مرحله خود باید در یک شخص منتهی گردد، و گرنه کشمکش و هرج و مرج برقرار خواهد شد.

با این وضع آیا بهتر است که مرد برای این کار نامزد گردد یا زن؟ همه محاسبات دور از تعصب می گوید وضع ساختمانی مرد ایجاب می کند که مدیریت خانواده به عهده او نهاده شود و زن (معاون) او گردد.

گر چه جمعی اصرار دارند این واقعیتهای نادیده بگیرند، ولی وضع زندگی حتی در جهان امروز و حتی در کشورهایی که به زنان آزادی و مساوات کامل داده اند نشان می دهد که عملاً مطلب همان است که در بالا گفته شد اگر چه در سخن خلاف آن گفته شود!

آیه (229) و ترجمه

(الطلاق مرتان فامساک بمعروف او تسریح باحسن ولا یحل لکم ان تاخذوا مما اتیتوهن شیا الا ان یخافا الا یقیما حدود الله فان خفتم الا یقیما حدود الله فلا جناح علیهما فیما افتدت به تلك حدود الله فلا تعتدوها و من یتعد حدود الله فأولئك هم الظلمون) (229)

ترجمه:

229 - طلاق، (طلاقى که رجوع و بازگشت دارد)، دو مرتبه است، (و در هر مرتبه)، باید به طور شایسته همسر خود را نگاهداری کند (و آشتی نماید)، یا با نیکی او را رها سازد (و از او جدا شود). و برای شما حلال نیست که چیزی از آنچه به آنها داده اید، پس بگیرید، مگر اینکه دو همسر، بترسند که حدود الهی را بر پا ندارند. اگر بترسید که حدود الهی را رعایت نکنند، مانعی برای آنها نیست که زن، فدیة و عوضی بپردازد (و طلاق بگیرد). اینها حدود و مرزهای الهی است، از آن، تجاوز نکنید! و هر کس از آن تجاوز کند، ستمگر است.

شان نزول:

زنی خدمت یکی از همسران پیامبر (ﷺ) رسید و از شوهرش شکایت کرد که او پیوسته وی را طلاق می دهد و سپس رجوع می کند تا به این وسیله به زیان و ضرر افتد - و در جاهلیت چنین بود که مرد حق داشت همسرش را هزار بار طلاق بدهد و رجوع کند و حدی برای آن نبود، هنگامی که این شکایت به محضر پیغمبر اکرم (ﷺ) رسید آیه فوق نازل گشت و حد طلاق را سه بار قرار داد.

تفسیر:

یا زندگی زناشویی معقول یا جدائی شایسته!

در تفسیر آیه قبل به اینجا رسیدیم که قانون عده و رجوع برای اصلاح وضع خانواده و جلوگیری از جدائی و تفرقه است، ولی بعضی از تازه مسلمانان مطابق دوران جاهلیت، از آن سوء استفاده می کردند، و برای اینکه همسر خود را تحت فشار قرار دهند پی در پی او را طلاق داده و قبل از تمام شدن عده رجوع می کردند، و به این وسیله زن را در تنگنای شدیدی قرار می دادند.

آیه فوق نازل شد و از این عمل زشت و ناجوانمردانه جلوگیری کرد، می فرماید: طلاق (منظور طلاقی است که رجوع و بازگشت دارد) دو مرتبه است (الطلاق مرتان).

سپس می افزاید: (در هر یک از این دو بار یا باید همسر خود را بطور شایسته نگاهداری کند و آشتی نماید، یا با نیکی او را رها سازد و برای همیشه از او جدا شود) (فامساک بمعروف او تسریح باحسان).

بنابراین طلاق سوم، رجوع و بازگشتی ندارد، و هنگامی که دو نوبت کشمکش و طلاق و سپس صلح و رجوع انجام گرفت، باید کار را یکسره کرد، و به تعبیر دیگر اگر در این دو بار، محبت و صمیمیت از دست رفته، بازگشت می تواند با همسرش زندگی کند و از طریق صلح و صفا در آید، در غیر این صورت اگر زن را طلاق داد دیگر حق رجوع به او ندارد مگر با شرایطی که در آیه بعد خواهد آمد.

باید توجه داشت، (امساک) به معنی نگهداری، و (تسریح) به معنی رها ساختن است، و جمله (تسریح باحسان) بعد از جمله (الطلاق مرتان) اشاره به طلاق سوم می کند که آن دو را با رعایت موازین انصاف و اخلاق، از هم جدا

می سازد (در روایات متعددی آمده است که منظور از (تسریح باحسان) همان طلاق سوم است).

بنابراین منظور از جدا شدن توام با احسان و نیکی این است که حقوق آن زن را بپردازد و بعد از جدائی، ضرر و زیانی به او نرساند و پشت سر او سخنان نامناسب نگوید، و مردم را به او بدبین نسازد، و امکان ازدواج مجدد را از او نگیرد.

بنابراین همانگونه که نگاهداری زن و آشتی کردن باید با معروف و نیکی و صفا و صمیمیت همراه باشد، جدائی نیز باید توام با احسان گردد. و لذا در ادامه آیه می فرماید: (برای شما حلال نیست که چیزی را از آنچه به آنها داده اید پس بگیرید) **(و لا یحل لکم ان تاخذوا مما آتیتموهن شیئا)**.

بنابراین، شوهر نمی تواند هنگام جدائی چیزی را که به عنوان مهر به زن داده است باز پس گیرد و این یک مصداق جدائی بر پایه احسان است (در سوره نساء آیات 20 و 21، این حکم به طور مشروحتر بیان شده است که شرح آن خواهد آمد).

بعضی از مفسران مفهوم این جمله را وسیعتر از مهر دانسته و گفته اند چیزهای دیگری را که به او بخشیده است نیز باز پس نمی گیرد.

جالب توجه اینکه در مورد رجوع و آشتی تعبیر به معروف یعنی کاری که در عرف ناپسند نباشد شده، ولی در مورد جدائی تعبیر به احسان آمده است که چیزی بالاتر از معروف است، تا مرارت و تلخی جدائی را برای زن به این وسیله جبران نماید.

در ادامه آیه به مساله طلاق (خلع) اشاره کرده می گوید: تنها در یک فرض، باز پس گرفتن مهر مانعی ندارد، و آن در صورتی است که زن تمایل به ادامه

زندگی زناشویی نداشته باشد، و (دو همسر از این بترسند که با ادامه زندگی زناشویی حدود الهی را بر پا ندارند) (الا ان يخافا الا يقيما حدود الله).

سپس می افزاید: (اگر بترسید که حدود الهی را رعایت نکنند، گناهی بر آن دو نیست که زن فدیة (عوضی) بپردازد و طلاق بگیرد (فان خفتم الا يقيما حدود الله فلا جناح عليهما فيما افتدت به)).

در حقیقت در اینجا سرچشمه جدائی، زن است، و او باید غرامت این کار را بپردازد و به مردی که مایل است با او زندگی کند اجازه دهد با همان مهر، همسر دیگری انتخاب کند.

قابل توجه اینکه: ضمیر در جمله (الا يقيما) به صورت تثنیه اشاره به دو همسر آمده است و در جمله (فان خفتم) به صورت جمع مخاطب، این تفاوت ممکن است اشاره به لزوم نظارت حکام شرع بر این گونه طلاقها باشد و یا اشاره به اینکه تشخیص عدم امکان ادامه زناشویی توأم با رعایت حدود الهی به عهده زن و شوهر گذارده نشده است.

زیرا بسیار می شود که آنها بر اثر عصبانیت موضوعات کوچکی را دلیل بر عدم امکان ادامه زوجیت می شمردند.

بلکه باید این مساله از نظر عرف عام و توده مردم و کسانی که با آن دو همسر آشنا هستند ثابت گردد که در این صورت اجازه طلاق خلع داده شده است.

و در پایان آیه به تمام احکامی که در این آیه بیان شده اشاره کرده، می فرماید: اینها حدود و مرزهای الهی است از آن تجاوز نکنید و آنها که از آن تجاوز می کنند ستمگراند (تلك حدود الله فلا تعتدوها ومن يتعد حدود الله فاولئك هم الظالمون).

1 - لزوم تعدد مجالس طلاق

از جمله (الطلاق مرتان) استفاده می شود که دو یا سه طلاق در یک مجلس انجام نمی شود و باید در جلسات متعددی واقع شود، به خصوص اینکه تعدد طلاق برای آن است که فرصت بیشتری برای رجوع باشد شاید بعد از کشمکش اول صلح و صفا برقرار گردد.

و اگر در مرحله نخست صلح و سازشی نشد در دفعه دوم، ولی وقوع چند طلاق در یک نوبت این راه را به کلی مسدود می سازد و آنان را برای همیشه از هم جدا میگرداند، و تعدد طلاق را عملاً بی اثر می کند.

این حکم از نظر شیعه مورد قبول است ولی در میان اهل تسنن اختلاف نظر وجود دارد اگر چه بیشتر آنان معتقدند سه طلاق در یک مجلس، واقع می شود. ولی نویسنده تفسیر (المنار) از (مسند احمد بن حنبل) و صحیح مسلم (دو کتاب اصیل اهل سنت) نقل می کند: (این حکم که سه طلاق در یک مجلس یک طلاق بیشتر محسوب نمی شود از زمان پیامبر اکرم (ﷺ) تا دو سال از خلافت عمر مورد اتفاق همه اصحاب بوده است ولی از آن زمان خلیفه دوم حکم کرد که در یک مجلس سه طلاق واقع می گردد)!

2 - مفتی اعظم اهل تسنن و نظر شیعه در مساله طلاق

با این که معروف این است که خلیفه دوم نیز چنان حکم کرد که سه طلاق در یک مجلس جایز است ولی مساله مورد اتفاق اهل سنت نیست از جمله کسانی که بر خلاف علمای دیگر اهل سنت در این مساله نظر شیعه را انتخاب نموده رئیس سابق دانشگاه الازهر و مفتی بزرگ عالم تسنن (شیخ محمود شلتوت) بود او می نویسد: (از دیر زمانی که در دانشکده شرق به بررسی و مقایسه بین

مذاهب پرداخته ام بسیار اتفاق افتاده که به آراء و نظریه های مختلف مذاهب در پاره‌های از مسائل مراجعه کرده ام و چون استدلالات شیعه را محکم و استوار دیده ام در برابر آن خاضع گشته و همان نظریه شیعه را انتخاب کرده ام (سپس چند نمونه از آن را نقل می کند که یکی از آنها همین مساله تعدد طلاق است در این باره می نویسد:

(سه طلاق در یک جلسه و با یک عبارت از نظر مذاهب چهارگانه عامه، سه طلاق محسوب می شود، ولی طبق عقیده شیعه امامیه یک طلاق بیشتر به حساب نمی آید و چون راستی از نظر قانون (و ظاهر آیات قرآن) رای شیعه حق است، دیگر نظریه عامه ارزش فتوائی خود را از دست داده است).

3 - مرزهای الهی

در این آیه و آیات فراوان دیگری از قرآن مجید، تعبیر لطیفی درباره قوانین الهی به چشم می خورد و آن تعبیر به (حد) و (مرز) است. و به این ترتیب معصیت و مخالفت با این قوانین تجاوز از حد و مرز محسوب می گردد. در حقیقت در میان کارهایی که انسان انجام می دهد یک سلسله مناطق ممنوعه وجود دارد که ورود در آن فوق العاده خطرناک است. قوانین و احکام الهی این مناطق را مشخص می کند و بسان علائمی است که در این گونه مناطق قرار می دهند و لذا در آیه 187 از سوره بقره می بینیم که حتی از نزدیک شدن به این مرزها نهی شده است. (تلك حدود الله فلا تقر بها) زیرا نزدیکی به این مرزها انسان را بر لب پرتگاه قرار می دهد و نیز در روایات وارده از طرق اهل بیت (علیهم السلام) می خوانیم که از موارد شبهه ناک نهی فرموده اند و گفته اند: (این کار در حکم نزدیک شدن به مرز است و چه بسا با یک غفلت انسانی که به مرز نزدیک شده گام در آن طرف بگذارد و گرفتار هلاکت و نابودی شود).

آیه (230) و ترجمه

(فان طلقها فلا تحل له من بعد حتى تنكح زوجا غيره فان طلقها فلا جناح عليهما ان يتراجعا ان ظنا ان يقيما حدود الله و تلك حدود الله يبينها لقوم يعلمون) (230)

ترجمه:

230 - اگر (بعد از دو طلاق و رجوع، بار دیگر) او را طلاق داد، از آن به بعد، زن بر او حلال نخواهد بود، مگر اینکه همسر دیگری انتخاب کند (و با او آمیزش جنسی نماید، در این صورت)، اگر (همسر دوم) او را طلاق گفت، گناهی ندارد که بازگشت کنند، (و با همسر اول، دوباره ازدواج نماید)، در صورتی که امید داشته باشند که حدود الهی را محترم می شمردند. اینها حدود الهی است که (خدا) آن را برای گروهی که آگاهند، بیان می نماید.

شان نزول:

در حدیثی آمده است که: زنی خدمت پیامبر اکرم (ﷺ) رسید و عرض کرد: من همسر پسر عمویم رفاعه بودم او سه بار مرا طلاق داد، پس از او با مردی به نام عبد الرحمن بن زبیر ازدواج کردم، اتفاقا او هم مرا طلاق داد بی آنکه در این مدت آمیزش جنسی بین من و او انجام گیرد، آیا می توانم به شوهر اولم بازگردم؟

حضرت فرمود: نه، تنها در صورتی می توانی که با همسر دوم آمیزش جنسی کرده باشی، در این هنگام آیه فوق نازل شد.

تفسیر:

جدائی مشروط

در آیه قبل سخن از دو طلاق به میان آمده بود که بعد از طلاق دوم، دو همسر یا باید راه الفت و صلح را پیش گیرند و یا از هم جدا شوند.

این آیه در حقیقت حکم تبصره‌های دارد که به حکم سابق ملحق می‌شود می‌فرماید: (اگر (بعد از دو طلاق و رجوع، بار دیگر) او را طلاق داد، زن بر او بعد از آن حلال نخواهد شد مگر اینکه همسر دیگری انتخاب کند، (و با او آمیزش جنسی نماید در این صورت اگر همسر دوم) او را طلاق داد، گناهی ندارد که آن دو بازگشت کنند، (و آن زن با همسر اولش بار دیگر ازدواج نماید) مشروط بر اینکه امید داشته باشند که حدود الهی را محترم می‌شمردند) (فان طلقها فلا تحل له من بعد حتی تنکح زوجا غیره فان طلقها فلا جناح علیهما ان یتراجعا ان ظنا ان یقیما حدود الله).

و در پایان تاکید می‌کند: (اینها حدود الهی است که برای افرادی که آگاهند بیان می‌کند) (و تلك حدود الله یبینها لقوم یعلمون).

از روایاتی که از پیشوایان بزرگ اسلام رسیده استفاده می‌شود که اولاً: ازدواج با شخص دوم باید دائمی باشد و به دنبال اجرای عقد، عمل زناشویی نیز انجام گیرد، این دو شرط را از خود آیه نیز ممکن است اجمالاً استفاده کرد، اما اینکه عقد دائمی باشد به خاطر اینکه جمله (فان طلقها) گواه به آن است، زیرا طلاق تنها در عقد دائم تصور می‌شود، و اما انجام عمل زناشویی را می‌توان از جمله (حتی تنکح زوجا غیره) استفاده کرد، زیرا به گفته بعضی از ادبای عرب، هنگامی که گفته شود نکح فلان فلانة به معنی عقد بستن است، و اما هر گاه گفته شود نکح زوجته به معنی انجام آمیزش جنسی است (زیرا فرض سخن در جائی است که او زوجه باشد، بنابراین به کار بردن نکاح در مورد زوجه چیزی جز آمیزش جنسی نمی‌تواند باشد).

علاوه بر این، مطلق منصرف به فرد غالب می شود و غالباً عقد ازدواج با آمیزش همراه است، و از همه اینها گذشته همان گونه که بعداً اشاره خواهد شد، این حکم فلسفه ای دارد که تنها با اجرای صیغه عقد، حاصل نمی شود.

نکته:

محلل یک عامل باز دارنده در برابر طلاق

معمول فقها این است که همسر دوم را در این گونه موارد محلل می نامند چون باعث حلال شدن زن (البته بعد از طلاق و عده) با همسر اول می شود و به نظر می رسد که منظور شارع مقدس این بوده است که با این حکم جلو طلاق های پی در پی را بگیرد.

توضیح اینکه: همان گونه که ازدواج یک امر حیاتی و ضروری است طلاق هم در شرایط خاصی، ضرورت پیدا می کند، و لذا اسلام بر خلاف مسیحیت تحریف یافته، طلاق را مجاز شمرده، ولی از آنجا که از هم پاشیدن خانواده ها زیان های جبرانناپذیری برای فرد و اجتماع دارد، با استفاده از عوامل مختلفی، طلاق را تا آنجا که ممکن است محدود ساخته، و احکامی تشریع نموده که با توجه به آنها طلاق به حداقل می رسد.

موضوع الزام به ازدواج مجدد یا محلل که بعد از سه طلاق در آیه بالا آمده است یکی از آن عوامل محسوب می شود، زیرا ازدواج رسمی زن بعد از سه طلاق با مرد دیگر مخصوصاً با این قید که باید آمیزش جنسی نیز صورت گیرد سد بزرگی برای ادامه طلاق و طلاقکشی است.

به کسی که می خواهد دست به طلاق سوم بزند هشدار می دهد که راه بازگشت برای او ممکن است برای همیشه بسته شود، زیرا راه بازگشت از مسیر یک ازدواج دائم با مرد دیگری می گذرد، و همسر دوم ممکن است او را طلاق

ندهد و به فرض که طلاق بدهد این جریان می تواند وجدان و عواطف مرد را جریحه دار سازد و لذا تا مجبور نشود، دست به چنین کاری نخواهد زد.

در حقیقت موضوع محلل و به تعبیر دیگر ازدواج دائمی مجدد زن با همسر دیگر مانعی بر سر راه مردان هوسباز و فریکار است تا زن را بازیچه هوی و هوس خود نسازند و به طور نامحدود از قانون طلاق و رجوع استفاده نکنند، و در عین حال راه بازگشت نیز به کلی بسته نشده است.

شرائطی که در این ازدواج شده مانند: دائم بودن، می فهماند هدف ازدواج جدید این نبوده که راه را برای به هم رسیدن زن به شوهر اول هموار کند زیرا چه بسا شوهر دوم حاضر به طلاق نشود، ازدواج موقت نیست که زمان آن پایان یابد بنابراین از این قانون نمی توان سوء استفاده کرد.

با توجه به آنچه در بالا آمد می توان گفت: هدف این بوده است که مرد و زن بعد از سه مرتبه طلاق، با ازدواج دیگری از هم جدا شوند تا هر یک زندگی دلخواه خود را پیش گیرد، و مساله ازدواج که امر مقدسی است دستخوش تمایلات شیطانی همسر اول نشود، ولی در عین حال اگر از همسر دوم هم جدا شد، راه بازگشت را به روی آن دو نبسته است.

و نکاح آنها مجددا حلال می شود، و لذا نام محلل به همسر دوم داده اند. با توجه به آنچه گفته شد این نکته به خوبی روشن می شود که بحث از ازدواج واقعی و جدی است، و اگر کسی از اول قصد ازدواج دائم نداشته باشد و تنها صورت سازی کند تا عنوان محلل حاصل شود، چنین ازدواجی باطل است و هیچ اثری برای حلال شدن زن به شوهر اول نخواهد داشت و حدیث معروفی که از پیغمبر اکرم (ﷺ) در بسیاری از کتب تفسیر نقل شده لعن الله المحلل و

المحلل له: (خداوند لعنت کند محلل و آن کسی را که محلل برای او اقدام می کند) ممکن است اشاره به همین ازدواج های صوری و ساختگی باشد. بعضی نیز گفته اند که اگر ازدواج دائمی جدی بکند، و نیتش این باشد که راه را برای بازگشت زن به شوهر اول هموار سازد، ازدواج او باطل است و آن زن به شوهر اول حلال نمی شود، بعضی نیز گفته اند اگر قصد او ازدواج جدی بوده باشد هر چند هدف نهاییش گشودن راه برای همسر اول باشد، آن ازدواج صحیح است، هر چند مکروه می باشد به شرط اینکه چنین مطلبی جزء شرایط عقد ذکر نشود.

و از اینجا روشن می شود که هیاهوی بعضی از مغرضان و بی خبران که بدون آگاهی از شرایط و ویژگیهای این مساله آن را مورد هجوم قرار داده اند و کلماتی از سر اغراض شخصی نسبت به مقدسات اسلام و یا ناآگاهی از احکام آن به هم بافته اند، کمترین ارزشی ندارد و تنها دلیل بر جهل و کینه توزی آنها نسبت به اسلام است و گر نه این حکم الهی با شرائطی که ذکر شد عاملی است برای باز داشتن از طلاق های مکرر و پایان دادن به خودکامگی بعضی از مردان و سامان بخشیدن به نظام نکاح و زناشویی.

آیه (231) و ترجمه

(و اذا طلقتم النساء فبلغن اجلهن فامسكوهن بمعروف او سرحوهن بمعروف ولا تمسكوهن ضرارا لتعتدوا و من يفعل ذلك فقد ظلم نفسه ولا تتخذوا آيات الله هزوا و اذكروا نعمت الله عليكم و ما انزل عليكم من الكتب والحكمة يعظكم به و اتقوا الله و اعلموا ان الله بكل شئ عليم) (231)

ترجمه:

231 - و هنگامی که زنان را طلاق دادید، و به آخرین روزهای عده رسیدند، یا به طرز صحیحی آنها را نگاه دارید (و آشتی کنید)، و یا به طرز پسندیده‌ای آنها را رها سازید! و هیچ گاه به خاطر زیان رساندن و تعدی کردن، آنها را نگاه ندارید! و کسی که چنین کند، به خویشتن ستم کرده است. (و با این اعمال، و سوء استفاده از قوانین الهی، آیات خدا را به استهزا نگیرید! و به یاد بیاورید نعمت خدا را بر خود، و کتاب آسمانی و علم و دانشی که بر شما نازل کرده، و شما را با آن، پند می دهد! و از خدا بپرهیزید و بدانید خداوند از هر چیزی آگاه است (و از نیات کسانی که از قوانین او، سوء استفاده می کنند، با خبر است)!

تفسیر:

باز هم محدودیت های دیگر طلاق
به دنبال آیات گذشته، این آیه نیز اشاره به محدودیت های دیگری در امر طلاق می کند تا از نادیده گرفتن حقوق زن جلوگیری کند.
در آغاز می گوید: (هنگامی که زنان را طلاق دادید و به آخرین روزهای عده رسیدند (باز می توانید با آنها آشتی کنید) یا به طرز پسندیده ای آنها را نگاه

یا به طرز پسندیده‌ای رها سازید) (و اذا طلقتم النساء فبلغن اجلهن فامسکوهن بمعروف او سرحوهن بمعروف).

یا صمیمانه تصمیم به ادامه زندگی زناشویی بگیرید و یا اگر زمینه را مساعد نمی بینید با نیکی از هم جدا شوید، نه با جنگ و جدال و اذیت و آزار و انتقامجویی.

سپس به مفهوم مقابل آن اشاره کرده، می فرماید: (هرگز به خاطر ضرر زدن و تعدی کردن، آنها را نگه ندارید) (ولا تمسکوهن ضرارا لتعتدوا).

این جمله در حقیقت تفسیر کلمه (معروف) است، زیرا در جاهلیت گاه بازگشت به زناشویی را وسیله انتقامجویی قرار می دادند، لذا با لحن قاطعی می گوید: (هرگز نباید چنین فکری در سر پیورانید).

(چرا که هر کس چنین کند به خویشتن ظلم و ستم کرده) (ومن يفعل ذلك فقد ظلم نفسه).

پس این کارهای نادرست تنها ستم بر زن نیست، بلکه ظلم و ستمی است که شما بر خود کرده اید زیرا:

اولا: رجوع و بازگشتی که به قصد حقکشی و آزار باشد هیچ گونه آرامشی در آن نمی توان یافت و محیط زندگی زناشویی برای هر دو جهنم سوزانی می شود.

ثانیا: از نظر اسلام زن و مرد در نظام خلقت، عضو یک پیکرند بنابراین پایمال کردن حقوق زن، تعدی و ظلم به خود خواهد بود.

ثالثا: مردان با این ظلم و ستم در واقع به استقبال کیفر الهی می روند و چه ستمی بر خویشتن از این بالاتر.

سپس به همگان هشدار می دهد و می فرماید: (آیات خدا را به استهزاء نگیرید) (ولا تتخذوا آیات الله هزوا).

این تعبیر نیز می تواند اشاره به کارهای خلاف عصر جاهلیت باشد که رسوبات آن در افکار مانده بود.

در حدیثی آمده است که در عصر جاهلیت بعضی از مردان هنگامی که طلاق می دادند می گفتند: هدف ما بازی و شوخی بود و همچنین هنگامی که برده ای

را آزاد یا زنی را به ازدواج خود در می آوردند. آیه فوق نازل شد و به آنها هشدار داد و پیامبر (ﷺ) فرمود: هر کس زنی را طلاق دهد یا برده ای را آزاد کند یا با زنی ازدواج کند یا به ازدواج دیگری درآورد بعد مدعی شود که بازی و شوخی می کرده، از او قبول نخواهد شد و به عنوان جدی پذیرفته می شود. این احتمال نیز وجود دارد که آیه ناظر به حال کسانی است که برای اعمال خلاف خود کلاه شرعی درست می کنند و ظواهر را دستاویز قرار می دهند قرآن این کار را نوعی استهزاء به آیات الهی شمرده، و از جمله همین مساله ازدواج و طلاق و بازگشت در زمان عده به نیت انتقامجویی و آزار زن و تظاهر به اینکه از حق قانونی خود استفاده می کنیم می باشد.

بنابراین نباید با چشم پوشی از روح احکام الهی و چسبیدن به ظواهر خشک و قالبهای بی روح، آیات الهی را بازیچه و ملعبه خود قرار داد که گناه این کار شدیدتر، و مجازاتش دردناکتر است. سپس می افزاید: (نعمت خدا را بر خود به یاد آورید و آنچه از کتاب آسمانی و دانش بر شما نازل کرده و شما را با آن پند می دهد) (و اذکروا نعمت الله علیکم و ما انزل علیکم من الكتاب والحكمة یعظکم به). (و تقوای الهی پیشه کنید و بدانید خداوند به هر چیزی داناست) (و اتقوا الله و اعلموا ان الله بكل شیء علیم). این هشدارها به خاطر آن است که اولاً توجه داشته باشند که خداوند آنها را از خرافات و آداب و رسوم زشت جاهلیت در مورد ازدواج و طلاق و غیر آن رهایی بخشیده و به احکام حیاتبخش اسلام راهنمایی کرده، قدر آن را بشناسند و حق آنها را ادا کنند و ثانیاً: در مورد حقوق زنان، از موقعیت خود سوء استفاده نکنند و بدانند که خداوند حتی از نیت آنها آگاه است.

آیه (232) و ترجمه

(و اذا طلقتم النساء فبلغن اجلهن فلا تعضلوهن ان ينكحن ازوجهن اذا
ترضوا بينهم بالمعروف ذلك يوعظ به من كان منكم يومن بالله و اليوم الآخر
ذلكم ازکی لکم و اطهر و الله يعلم و انتم لا تعلمون) (232)

ترجمه:

232 - و هنگامی که زنان را طلاق دادید و عده خود را به پایان رسانیدند،
مانع آنها نشوید که با همسران (سابق) خویش، ازدواج کنند! اگر در میان آنان،
به طرز پسندیده ای تراضی برقرار گردد، این دستوری است که تنها افرادی از
شما، که ایمان به خدا و روز قیامت دارند، از آن، پند می گیرند (و به آن، عمل
می کنند). این (دستور)، برای رشد (خانواده های) شما موثرتر، و برای شستن
آلودگیها مفیدتر است، و خدا می داند و شما نمی دانید.

شان نزول:

یکی از یاران پیامبر (ﷺ) به نام (معقل بن یسار) خواهری به نام (جملاء)
داشت که از همسرش عاصم بن عدی طلاق گرفته بود، بعد از پایان عده مایل
بود بار دیگر به عقد همسرش درآید، ولی برادرش از این کار مانع شد، آیه فوق
نازل شد و او را از مخالفت با چنین ازدواجی نهی کرد.
و نیز گفته اند که آیه هنگامی نازل شد که جابر بن عبد الله با ازدواج مجدد
دختر عمویش با شوهر سابق خویش مخالفت می ورزید.

و شاید در جاهلیت چنین حقی به غالب بستگان نزدیک می دادند که در امر
ازدواج زنان و دختران خویشاوند دخالت کنند، شک نیست که برادر و پسر عمو
از نظر فقه شیعه هیچ گونه ولایتی به خواهر و دختر عموی خود ندارند و آیه

فوق می خواهد این گونه دخالت های غیر مجاز را نفی کند، بلکه چنانکه خواهیم دید از آیه فوق حکم وسیعتری حتی درباره اولیاء استفاده می شود که حتی پدر و جد - تا چه رسد به بستگان دیگر و یا بیگانگان - حق ندارند با چنین ازدواج هائی مخالفت کنند.

تفسیر:

شکستن یکی دیگر از زنجیرهای اسارت زنان همان گونه که قبلاً اشاره شد در زمان جاهلیت زنان در زنجیر اسارت مردان بودند و بی آنکه به اراده و تمایل آنان توجه شود مجبور بودند زندگی خود را طبق تمایلات مردان خودکامه تنظیم کنند.

از جمله در مورد انتخاب همسر، به خواسته و میل زن هیچ گونه اهمیتی داده نمی شد حتی اگر زن با اجازه ولی، ازدواج می کرد سپس از همسرش جدا می شد باز پیوستن ثانوی او به همسر اول، بستگی به اراده مردان فامیل داشت و بسیار می شد با اینکه زن و شوهر بعد از جدائی علاقه به بازگشت داشتند مردان خویشاوند روی پندارها و موهوماتی مانع می شدند.

قرآن صریحاً این روش را محکوم کرده، می گوید: (هنگامی که زنان را طلاق دادید و عده خود را به پایان رسانیدند، مانع آنها نشوید که با همسران (سابق) خویش ازدواج کنند اگر در میان آنها رضایت به طرز پسندیده ای حاصل شود) (و اذا طلقتم النساء فبلغن اجلهن فلا تعظوهن ان ینکحن ازواجهن اذا تراضوا بینهم بالمعروف).

این در صورتی است که مخاطب در این آیه اولیاء و مردان خویشاوند باشند، ولی این احتمال نیز داده شده است که مخاطب در آن، همسر اول باشد، یعنی

هنگامی که زنی را طلاق دادید مزاحم ازدواج مجدد او با شوهران دیگر نشوید، زیرا بعضی از افراد لجوج هم در گذشته و هم امروز بعد از طلاق دادن زن، نسبت به ازدواج او با همسر دیگری حساسیت به خرج می دهند که چیزی جز یک اندیشه جاهلی نیست.

ضمناً در آیه سابق بلوغ اجل، به معنی رسیدن به روزهای آخر عده بود در حالی که در آیه مورد بحث به قرینه ازدواج مجدد، منظور پایان کامل عده است. بنابراین از آیه استفاده می شود که زنان (ثیبه) (آنان که لااقل یک بار ازدواج کرده اند) در ازدواج مجدد خود هیچ گونه نیازی به جلب موافقت اولیاء ندارند حتی مخالفت آنها بی اثر است.

سپس در ادامه آیه، بار دیگر هشدار می دهد و می فرماید: (این دستوری است که تنها افرادی از شما که ایمان به خدا و روز قیامت دارند از آن پند می گیرند) (ذلک یوعظ به من کان منکم یؤمن بالله و الیوم الآخر).

و باز برای تاکید بیشتر می گوید: (این برای پاکی و نمو (خانواده های شما) مؤثرتر و برای شستن آلودگیها مفیدتر است و خدا می داند و شما نمی دانید) (ذلکم ازکی لکم و اطهر و الله یعلم و انتم لا تعلمون).

این بخش از آیه، در واقع می گوید: این احکام همه به نفع شما بیان شده منتهی کسانی می توانند از آن بهره گیرند که سرمایه ایمان به مبدء و معاد را داشته باشند، و بتوانند تمایلات خود را کنترل کنند.

و به تعبیر دیگر این جمله می گوید: نتیجه عمل به این دستورها صددرصد به خود شما می رسد، ولی ممکن است بر اثر کمی معلومات، به فلسفه این احکام واقف نشوید، اما خدائی که از اسرار آنها آگاه است به خاطر حفظ طهارت و پاکیزگی خانواده های شما این قوانین را مقرر فرموده است.

قابل توجه اینکه: عمل به این دستورها، هم موجب تزکیه و هم موجب طهارت معرفی شده (ازکی لکم واطهر).

یعنی هم آلودگیها را که بر اثر غلط کاری دامنگیر خانواده ها می شود بر طرف می سازد، و هم مایه نمو و تکامل و خیر و برکت است، (فراموش نباید کرد که (تزکیه) در اصل از (زکات) به معنی نمو گرفته شده است.

بعضی از مفسران جمله (ازکی لکم) را اشاره به ثوابهایی می دانند که با عمل به این دستورها حاصل می شود، و جمله (اطهر) را اشاره به پاک شدن از گناهان.

بدیهی است حوادثی پیش می آید که دو همسر با تمام علاقه ای که به یکدیگر دارند تحت تاثیر آن از هم جدا می شوند، بعد که آثار مرگبار جدائی را با چشم خود می بینند پشیمان شده و تصمیم به بازگشت می گیرند، سختگیری و تعصب در برابر بازگشت آنها، ضربه سنگینی به هر دو می زند و ای بسا مایه انحراف و آلودگی آنها شود، و اگر فرزندی در این وسط باشند - که غالباً هستند - سرنوشت بسیار دردناکی خواهند داشت و مسؤ ول این عواقب شوم کسانی هستند که از آشتی آنها جلوگیری می کنند.

آیه (233) و ترجمه

(و الوالدات یرضعن اولادهن حولین کاملین لمن اراد ان یتیم الرضاعة و علی المولود له رزقهن و کسوتهن بالمعروف لا تکلف نفس الا وسعها لا تضار ولده بولدها و لا مولود له بولده و علی الوارث مثل ذلك فان ارادا فصلا عن تراض منهما و تشاور فلا جناح علیهما و ان اردتم ان تسترضعوا اولادکم فلا جناح علیکم اذا سلمتم ما آتیتم بالمعروف و اتقوا الله و اعلموا ان الله بما تعملون بصیر)

(233)

ترجمه:

233 - مادران، فرزندان را دو سال تمام، شیر می دهند. (این) برای کسی است که بخواهد دوران شیرخوارگی را تکمیل کند.

و بر آن کس که فرزند برای او متولد شده (پدر)، لازم است خوراک و پوشاک مادر را به طور شایسته (در مدت شیر دادن بپردازد، حتی اگر طلاق گرفته باشد). هیچ کس موظف به بیش از مقدار توانایی خود نیست! نه مادر (به خاطر اختلاف با پدر) حق ضرر زدن به کودک را دارد، و نه پدر. و بر وارث او نیز لازم است این کار را انجام دهد (هزینه مادر را در دوران شیرخوارگی تامین نماید). و اگر آن دو، با رضایت یکدیگر و مشورت، بخواهند کودک را (زودتر) از شیر باز گیرند، گناهی بر آنها نیست. و اگر (با عدم توانایی، یا عدم موافقت مادر) خواستید دایه ای برای فرزندان خود بگیرید، گناهی بر شما نیست، به شرط اینکه حق گذشته مادر را به طور شایسته بپردازید.

و از (مخالفت فرمان) خدا به پرهیزد و بدانید خدا، به آنچه انجام می دهید،

بیناست!

تفسیر:

هفت دستور درباره شیر دادن نوزادان

این آیه که در واقع ادامه بحث های مربوط به مسائل ازدواج و زناشویی به سراغ یک مساله مهم، یعنی مساله (رضاع) (شیر دادن) و با تعبیراتی بسیار کوتاه و فشرده و در عین حال پر محتوا و آموزنده جزئیات این مساله را بازگو می کند.

1 - نخست می گوید: (مادران فرزندان خود را دو سال تمام شیر می دهند) (و الوالدات یرضعن اولادهن حولین کاملین).

(والدات) جمع (والده)، در لغت عرب به معنی مادر است، ولی (ام) معنی وسیعتری دارد که گاه به مادر یا مادر مادر، و گاه به ریشه و اساس هر چیزی اطلاق می شود.

در این بخش از آیه، حق شیر دادن در دو سال شیرخوارگی به مادر داده شده، و او است که می تواند در این مدت از فرزند خود نگاهداری کند و به اصطلاح حق حضانت در این مدت از آن مادر است، هر چند ولایت بر اطفال صغیر به عهده پدر گذاشته شده است، اما از آنجا که تغذیه جسم و جان نوزاد در این مدت با شیر و عواطف مادر پیوند ناگسستنی دارد این حق به مادر داده شده، علاوه بر این عواطف مادر نیز باید رعایت شود، زیرا او نمی تواند آغوش خود را در چنین لحظات حساسی از کودکش خالی ببیند و در برابر وضع نوزادش بی تفاوت باشد، بنابراین قرار دادن حق حضانت و نگاهداری و شیر دادن برای مادر یک نوع حق دو جانبه است که هم برای رعایت حال فرزند است و هم مادر، و تعبیر (اولادهن) (فرزندانشان) اشاره لطیفی به این مطلب است.

گر چه ظاهر این جمله مطلق است، و زنان مطلقه و غیر مطلقه را شامل می شود، ولی جمله های بعد نشان می دهد که این آیه به زنان مطلقه نظر دارد هر چند مادران دیگر نیز از چنین حقی برخوردارند، اما در صورت نبودن جدائی و طلاق، عملاً اثر ندارد.

2 - سپس می افزاید (این برای کسی است که بخواهد دوران شیرخوارگی را کامل کند) (لَمَنْ ارَادَ انْ يَتِمَّ الرِّضَاعَةَ).

یعنی مدت شیر دادن طفل لازم نیست، همواره دو سال باشد، دو سال برای کسی است که می خواهد شیر دادن را کامل کند، ولی مادران حق دارند با توجه به وضع نوزاد و رعایت سلامت او این مدت را کمتر کنند.

در روایاتی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) به ما رسیده دوران کامل شیرخوارگی دو سال، و کمتر از آن، بیست و یک ماه معرفی شده است.

بعید نیست این معنی از ضمیمه کردن آیه فوق با آیه و حمله و فاصله ثلثون شهراً: بارداری او و از شیر گرفتنش، سی ماه است نیز استفاده شود، زیرا می دانیم معمولاً دوران بارداری نه ماه است و هر گاه آن را از سی ماه کم کنیم بیست و یک ماه باقی میماند که مدت معمولی شیر دادن خواهد بود، بلکه با توجه به اینکه آنچه در سوره احقاف آمده نیز به صورت الزامی است، مادران حق دارند با در نظر گرفتن، مصلحت و سلامت نوزاد، مدت شیرخوارگی را از بیست و یک ماه نیز کمتر کنند.

3 - هزینه زندگی مادر از نظر غذا و لباس در دوران شیر دادن بر عهده پدر نوزاد است تا مادر با خاطری آسوده بتواند فرزند را شیر دهد لذا در ادامه آیه می فرماید: (و بر آن کسی که فرزند برای او متولد شده (پدر) لازم است،

خوراک و پوشاک مادران را به طور شایسته بپردازد) (و علی المولود له رزقهن و کسوتهن بالمعروف).

در اینجا تعبیر به (المولود له) (کسی که فرزند برای او متولد شده) به جای تعبیر به (اب - والد) (پدر) قابل توجه است، گوئی می خواهد عواطف پدر را در راه انجام وظیفه مزبور، بسیج کند، یعنی اگر هزینه کودک و مادرش در این موقع بر عهده مرد گذارده شده به خاطر این است که فرزند او و میوه دل او است، نه یک فرد بیگانه.

توصیف به (معروف) (به طور شایسته) نشان می دهد که پدران در مورد لباس و غذای مادر، باید آنچه شایسته و متعارف و مناسب حال او است را در نظر بگیرند، نه سختگیری کنند و نه اسراف.

و برای توضیح بیشتر می فرماید: (هیچ کس موظف نیست بیش از مقدار توانائی خود را انجام دهد) (لا تکلف نفس الا وسعها).

بنابراین هر پدری به اندازه توانائی خود وظیفه دارد، بعضی این جمله را به منزله علت برای اصل حکم دانسته اند، و بعضی به عنوان تفسیر حکم سابق، (و هر دو در نتیجه یکی است).

4 - سپس به بیان حکم مهم دیگری پرداخته، می فرماید: (نه مادر (به خاطر اختلاف با پدر) حق دارد به کودک ضرر زند، و نه پدر) به خاطر اختلاف با مادر (لا تضار والدة بولدها ولا مولود له بولده).

یعنی، هیچ یک از این دو حق ندارند سرنوشت کودک را وجه المصالحه اختلافات خویش قرار دهند، و بر جسم و روح نوزاد، ضربه وارد کنند.

مردان نباید حق حضانت و نگاهداری مادران را با گرفتن کودکان در دوران شیرخوارگی از آنها پایمال کنند، که زیانش به فرزند رسد و مادران نیز نباید از

این حق شانه خالی کرده و به بهانه های گوناگون از شیر دادن کودک خودداری کرده یا پدر را از دیدار فرزندش محروم سازند.

این احتمال نیز در تفسیر آیه داده شده است که منظور آن است که نه پدر می تواند حق زناشویی زن را به خاطر ترس از باردار شدن و در نتیجه زیان دیدن شیر خوار، سلب کند، و نه مادر می تواند شوهر را از این حق به همین دلیل باز دارد.

ولی تفسیر اول با ظاهر آیه سازگارتر است.

تعبیر به (ولدها) و (ولده) نیز برای تشویق پدران و مادران به رعایت حال کودکان شیر خوار است، به اضافه نشان می دهد که نوزاد متعلق به هر دو می باشد، نه مطابق رسوم جاهلیت که فرزند را فقط متعلق به پدر می دانستند و برای مادر هیچ سهمی قائل نبودند.

5 - سپس به حکم دیگری مربوط به بعد از مرگ پدر می پردازد، می فرماید: (و بر وارث او نیز لازم است این کار را انجام دهد) (و علی الوارث مثل ذلك).

یعنی: آنها باید نیازهای مادر را در دورانی که به کودک شیر می دهد تامین کنند - در اینجا بعضی احتمالات دیگر در تفسیر آیه داده شده که ضعیف به نظر می رسد.

6 - در ادامه آیه، سخن از مساله باز داشتن کودک از شیر به میان آمده و اختیار آن را به پدر و مادر واگذاشته، هر چند در جمله های سابق زمانی برای شیر دادن کودک تعیین شده بود، ولی پدر و مادر با توجه به وضع جسمی و روحی او، و توافق با یکدیگر می توانند کودک را در هر موقع مناسب از شیر باز دارند، می فرماید: (اگر آن دو با رضایت و مشورت یکدیگر بخواهند کودک

را (زودتر از دو سال یا بیست و یک ماه) از شیر باز گیرند گناهی بر آنها نیست
(**فان ارادا فصلا عن تراض منهما و تشاور فلا جناح علیهما**).

در واقع پدر و مادر باید مصالح فرزند را در نظر بگیرند و با هم فکری و
توافق و به تعبیر قرآن تراضی و تشاور، برای باز گرفتن کودک از شیر برنامه ای
تنظیم کنند، و در این کار از کشمکش و مشاجره و پرداختن به مصالح خود و
پایمال کردن مصالح کودک به پرهیزند.

7 - گاه می شود که مادر از حق خود در مورد شیر دادن و حضانت و
نگاهداری فرزند خود داری می کند و یا به راستی مانعی برای او پیش می آید،
در این صورت باید راه چاره ای اندیشید و لذا در ادامه آیه می فرماید: (اگر (یا
عدم توانائی یا عدم موافقت مادر) خواستید دایه ای برای فرزندان خود بگیرید،
گناهی بر شما نیست، هر گاه حق گذشته مادر را بطور شایسته بپردازید) (**وان
اردتم ان تسترضعوا اولادکم فلا جناح علیکم اذا سلتم ما آتیتم بالمعروف**).

در تفسیر جمله (**اذا سلتم ما آتیتم بالمعروف**)، نظرات گوناگونی از سوی
مفسران اظهار شده، گروهی تفسیر بالا را پذیرفته اند که انتخاب دایه به جای
مادر، پس از رضایت طرفین، بی مانع است مشروط بر اینکه این امر سبب از
بین رفتن حقوق مادر، نسبت به گذشته نشود، بلکه حق او نسبت به مدتی که
شیر می دهد طبق عادت پرداخته شود.

در حالی که بعضی آن را ناظر به حق دایه دانسته اند و گفته اند باید حق او
طبق عرف عادت پرداخت شود، بعضی نیز گفته اند منظور از این جمله توافق
پدر و مادر در مساله انتخاب دایه است.

و بنابراین تأکیدی می شود بر جمله قبل، ولی این تفسیر ضعیف به نظر می رسد و صحیحتر همان تفسیر اول و دوم می باشد و مرحوم طبرسی تفسیر اول را ترجیح داده است.

و در پایان آیه به همگان هشدار می دهد که (تقوای الهی پیشه کنید و بدانید خدا به آنچه انجام می دهید بینا است) (واتقوا الله واعلموا ان الله بما تعملون بصیر).

مبادا کشمکش میان مرد و زن، روح انتقامجویی را در آنها زنده کند و سرنوشت یکدیگر و یا کودکان مظلوم را به خطر اندازند، همه باید بدانند خدا دقیقاً مراقب اعمال آنها است.

این احکام دقیق و حساب شده و هشدارهای آمیخته به آن به خوبی نشان می دهد که اسلام تا چه حد برای حقوق کودکان و همچنین مادران اهمیت قائل شده است و رعایت حد اکثر عدالت را در این زمینه سفارش می کند، آری اسلام بر خلاف آنچه در دنیای ستمکاران وجود دارد که حقوق ضعیفان همیشه پایمال می شود، حد اکثر اهمیت را به حفظ حقوق آنان داده است.

آیه (234) و (235) ترجمه

(والذين يتوفون منكم ويذرون أزواجا يتربصن بأنفسهن أربعة أشهر وعشرا فإذا بلغن أجلهن فلا جناح عليكم فيما فعلن في أنفسهن بالمعروف والله بما تعملون خبير) (234) (ولا جناح عليكم فيما عرضتم به من خطبة النساء أو أكننتم في أنفسكم علم الله أنكم ستذكرونهن ولكن لا تواعدوهن سرا إلا أن تقولوا قولا معروفا ولا تعزموا عقدة النكاح حتى يبلغ الكتاب أجله واعلموا أن الله يعلم ما في أنفسكم فاحذروه واعلموا أن الله غفور حلیم) (235).
ترجمه:

234 - و کسانی که از شما میمیرند و همسرانی باقی میگذارند، باید چهار ماه و ده روز، انتظار بکشند (و عده نگه دارند)! و هنگامی که به آخر مدتشان رسیدند، گناهی بر شما نیست که هر چه میخواهند، درباره خودشان به طور شایسته انجام دهند (و با مرد دلخواه خود، ازدواج کنند).
و خدا به آنچه عمل می کنید، آگاه است.

235 - و گناهی بر شما نیست که به طور کنایه، (از زنانی که همسرانشان مردهاند) خواستگاری کنید، و یا در دل تصمیم بر این کار بگیرید (بدون اینکه آن را اظهار کنید).

خداوند میدانست شما به یاد آنها خواهید افتاد، (و با خواسته طبیعی شما به شکل معقول، مخالف نیست)، ولی پنهانی با آنها قرار زناشویی نگذارید، مگر اینکه به طرز پسندیده‌ای (به طور کنایه) اظهار کنید! (ولی در هر حال)، اقدام به ازدواج ننمایید، تا عده آنها سر آید! و بدانید خداوند آنچه را در دل دارید، می داند! از مخالفت او به پرهیزید و بدانید خداوند، آمرزنده و بردبار است (و در مجازات بندگان، عجله نمی کند)!

تفسیر:

خرافاتى که زنان را بیچاره مى کرد!

یکی از مسائل و مشکلات اساسی زنان ازدواج بعد از مرگ شوهر است، از آنجا که ازدواج فوری زن با همسر دیگر بعد از مرگ شوهر با محبت و دوستی و حفظ احترام شوهر سابق و تعیین به خالی بودن رحم از نطفه همسر پیشین سازگار نیست و به علاوه موجب جریحهدار ساختن عواطف بستگان متوفی است، آیه فوق ازدواج مجدد زنان را مشروط به عده نگه داشتن به مدت چهار ماه و ده روز ذکر کرده است

رعایت حریم زندگانی زناشویی حتی بعد از مرگ با همسر موضوعی است فطری و لذا همیشه در قبائل مختلف آداب و رسوم گوناگونی برای این منظور بوده است گرچه گاهی در این رسوم آن چنان افراط می کردند که عملاً زنان را در بنیست و اسارت قرار میدادند و گاهی جنایت آمیزترین کارها را در مورد او مرتکب می شدند به عنوان نمونه: بعضی از قبائل پس از مرگ شوهر زن را آتش زده و یا بعضی او را با مرد دفن می کردند، برخی زن را برای همیشه از ازدواج مجدد محروم ساخته و گوشه نشین می کردند و در پارهای از قبائل زنها موظف بودند مدتی کنار قبر شوهر زیر خیمه سیاه و چرکین با لباسهای مندرس و کثیف دور از هر گونه آرایش و زیور و حتی شستشو به سر برده و بدین وضع شب و روز خود را بگذرانند.

آیه فوق بر تمام این خرافات و جنایات خط بطلان کشیده و به زنان بیوه اجازه می دهد بعد از نگاهداری عده و حفظ حریم زوجیت گذشته اقدام به ازدواج کنند، می فرماید: کسانی که از شما میمیرند و همسرانی از خود باقی

میگذارند، آنها باید چهار ماه و ده روز انتظار بکشند و هنگامی که مدتشان سر آمد، گناهی بر

شما نیست که هر چه میخواهند درباره خودشان به طور شایسته انجام دهند و با مرد دلخواه خود ازدواج کنند. (والذین یتوفون منکم ویذرون ازواجاً یتربصن بانفسهن اربعة اشهر و عشرا فاذا بلغن اجلهن فلا جناح علیکم فیما فعلن فی انفسهن بالمعروف).

و از آنجا که گاه اولیاء و بستگان زن، دخالت های بی موردی در کار او می کنند و یا منافع خویش را در ازدواج آینده زن در نظر میگیرند، در پایان آیه خداوند به همه هشدار می دهد و می فرماید: خداوند از هر کاری که انجام می دهید آگاه است و هر کس را به جزای اعمال نیک و بد خود میرساند (والله بما تعملون خبیر).

جمله (لا جناح علیکم فیما فعلن فی انفسهن بالمعروف) با توجه به اینکه مخاطب، مردان فامیل هستند، نشان می دهد که گوئی آزاد گذاشتن زن را بعد از مرگ شوهر، برای خود گناه میدانستند و به عکس تضییق و سختگیری را وظیفه میشمردند، این آیه به وضوح می گوید آنها را آزاد بگذارید و هیچ گناهی بر شما نیست (در ضمن از این تعبیر استفاده می شود که ولایت پدر و جد نیز در اینجا ساقط است) ولی به زنان نیز یادآوری می کند که آنها از آزادی خود سوء استفاده نکنند و به طور شایسته (بالمعروف) برای انتخاب شوهر جدید، اقدام نمایند.

طبق روایاتی که از پیشوایان اسلام به ما رسیده است زنان موظفند در این مدت شکل سوگواری خود را حفظ کنند، یعنی مطلقاً آرایش نکنند، ساده باشند و البته فلسفه نگاهداری این چنین عدهای نیز همین را ایجاب می کند.

اسلام زنان را بحدی از آداب و رسوم خرافی دوران جاهلی نجات داد که برخی پنداشتند حتی در همین مدت کوتاه عده هم می توانند ازدواج کنند، یکی از همین زنان که چنین میپنداشت، روزی خدمت پیغمبر اکرم (ﷺ) آمد و می خواست اجازه برای ازدواج مجدد بگیرد، از پیغمبر اکرم (ﷺ) سؤال کرد آیا اجازه می دهید سرمه کشیده و خود را آرایش دهم؟

حضرت فرمود: شما زنان موجودات عجیبی هستید! تا قبل از اسلام عده وفات را در سختترین شرایط و گاه تا آخر عمر میگذرانید در حالی که به خود حتی حق شستشو هم نمیدادید اینک که اسلام برای حرمت خانواده و رعایت حق زوجیت به شما دستور داده مدت کوتاهی ساده بسر برید طاقت نمی آورید. جالب توجه این که در احکام اسلامی در مورد عده به این معنی تصریح شده که اگر هیچ گونه احتمالی در مورد بارداری زن در میان نباشد باز باید زنانی که همسرانشان وفات یافته اند عده نگاهدارند. و نیز به همین دلیل آغاز عده مرگ شوهر نیست بلکه موقعی است که خبر مرگ شوهر به زن می رسد هر چند بعد از ماهها باشد، و این خود میرساند که تشریع این حکم قبل از هر چیز به خاطر حفظ احترام و حریم زوجیت است، اگر چه مساله بارداری احتمالی زن در این قانون مسلماً مورد توجه بوده است. آیه بعد به یکی از احکام مهم زنانی که در عده هستند (به تناسب بحثی که درباره عده وفات گذشت) اشاره کرده، می فرماید: گناهی بر شما نیست که از روی کنایه (از زنانی که در عده وفات هستند) خواستگاری کنید، و یا در دل تصمیم داشته باشید، خدا میداند شما به یاد آنها خواهید افتاد، ولی با آنها در تنهائی با صراحت وعده ازدواج نگذارید، مگر اینکه به طرز شایسته ای (با کنایه) اظهار کنید (ولا جناح علیکم فیما عرضتم به من خطبة النساء او اکنتم فی انفسکم علم الله انکم ستذکرونهن و لكن لا تواعدوهن سرا الا ان تقولوا قولاً معروفاً).

این دستور در واقع برای آن است که هم حریم ازدواج سابق حفظ شده باشد و هم زنان بیوه، از حق تعیین سرنوشت آینده خود محروم نگردند، دستوری که هم عادلانه است و هم توأم با حفظ احترام طرفین.

در حقیقت این یک امر طبیعی است که با فوت شوهر، زن به سرنوشت آینده خود فکر می کند و مردانی نیز ممکن است - به خاطر شرایط سهلتر که زنان بیوه دارند - در فکر ازدواج با آنان باشند، از طرفی باید حریم زوجیت سابق نیز حفظ شود، آنچه در بالا آمد، دستور حساب شده‌ای است که همه این مسائل در آن رعایت شده است.

جمله (و لکن لا تواعدوهن سرا) میفهماند که علاوه بر لزوم خودداری از خواستگاری آشکار، نباید در خفا و پنهانی، با چنین زنانی در مدت عده ملاقات کرد و با صراحت خواستگاری نمود، مگر اینکه صحبت به گونه ای باشد که با آداب اجتماعی و موضوع مرگ شوهر سازش داشته باشد یعنی در پرده و با کنایه صورت گیرد.

تعبیر به (عرضتم) از ماده (تعریض)، به گفته راغب در مفردات، به معنی سخنی است که تاب دو معنی داشته باشد، راست و دروغ یا ظاهر و باطن. و به گفته مفسر بزرگوار مرحوم (طبرسی) در (مجمع البیان)، تعریض ضد تصریح است، در اصل از عرض گرفته شده که به معنی کناره و گوشه چیزی است.

در روایات اسلامی در تفسیر این آیه برای خواستگاری کردن به طور سربسته و به اصطلاح قرآن (قول معروف) مثالهایی ذکر شده به عنوان نمونه در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم که فرمود: قول معروف این است که مثلاً مرد به زن مورد نظرش بگوید: انی فیک لراغب و انی للنساء لمکرم، فلا

تسبیحی بنفسک؛ (من به تو علاقه دارم زنان را گرامی میدارم، در مورد کار خود از من پیشی مگیر).

همین مضمون یا شبیه به آن در کلمات بسیاری از فقهاء آمده است. نکته قابل توجه اینکه گر چه آیه فوق، بعد از آیه عده وفات قرار گرفته، ولی فقهاء تصریح کرده اند که حکم بالا، مخصوص عده وفات نیست بلکه شامل غیر آن نیز می شود.

مرحوم صاحب (حدائق)، فقیه و محدث معروف، می گوید: اصحاب ما تصریح کرده اند که تعریض و کنایه نسبت به خواستگاری در مورد زنی که در عده رجعی است، حرام است، اما نسبت به زن مطلقه غیر رجعی هم از سوی شوهرش و هم از سوی دیگران جایز است، ولی تصریح به آن برای هیچکدام جایز نیست...

اما در عده بائن، تعریض از ناحیه شوهر و دیگران جایز است ولی تصریح تنها از سوی شوهر جایز است نه دیگری - شرح بیشتر این موضوع را در کتب فقهی مخصوصا در ادامه کلام صاحب حدائق مطالعه فرمائید.

سپس در ادامه آیه می فرماید: (ولی در هر حال) عقد نکاح را نبندید تا عده آنها به سر آید (ولا تعزموا عقدة النکاح حتی يبلغ الكتاب أجله).

و به طور مسلم اگر کسی در عده، عقد ازدواج ببندد باطل است، بلکه اگر آگاهانه این کار را انجام دهد سبب می شود که آن زن برای همیشه نسبت به او حرام گردد.

و به دنبال آن می فرماید: بدانید خداوند آنچه را در دل دارید می داند از مخالفت او به پرهیزید و بدانید که خداوند آمرزنده دارای حلم است و در

مجازات بندگان عجله نمیکند (واعلموا ان الله يعلم ما في انفسكم فاحذروه و اعلموا ان الله غفور حلیم).

و به این ترتیب خداوند از تمام نيات و اعمال بندگان آگاه است و متخلفان را به سرعت مجازات نمی کند

(لا تعزمو) از ماده (عزم) به معنی قصد است، و هنگامی که می فرماید: و لا تعزمو عقدة النكاح، در واقع نهی از انجام عقد ازدواج به صورت مؤکد است، یعنی حتی نیت چنین کاری را در زمان عده نکنید.

آیه (236) و ترجمه

(لا جناح علیکم إن طلقتم النساء ما لم تمسوهن أو تفرضوا لهن فريضة و متعهن على الموسع قدره و على المقتر قدره متعا بالمعروف حقا على المحسنين) (236) (وإن طلقتموهن من قبل أن تمسوهن و قد فرضتم لهن فريضة فنصف ما فرضتم إلا أن يعفون أو يعفو الذي بيده عقدة النكاح و أن تعفوا أقرب للتقوى و لا تنسوا الفضل بينكم إن الله بما تعملون بصير) (237)

ترجمه:

236 - اگر زنان را قبل از آمیزش جنسی یا تعیین مهر، (به عللی) طلاق دهید، گناهی بر شما نیست. (و در این موقع)، آنها را (با هدیه ای مناسب)، بهرهمند سازید! آن کس که توانایی دارد، به اندازه تواناییاش، و آن کس که تنگدست است، به اندازه خودش، هدیه ای شایسته (که مناسب حال دهنده و گیرنده باشد) بدهد! و این بر نیکوکاران، الزامی است.

237 - و اگر زنان را، پیش از آنکه با آنها تماس بگیرید و (آمیزش جنسی کنید) طلاق دهید، در حالی که مهری برای آنها تعیین کرده‌اید، (لازم است) نصف آنچه را تعیین کرده‌اید (به آنها بدهید) مگر اینکه آنها (حق خود را) ببخشند، یا (در صورتی که صغیر و سفیه باشند، ولی آنها، یعنی) آن کس که گره ازدواج به دست اوست، آن را ببخشد. و گذشت کردن شما (و بخشیدن تمام مهر به آنها) پیرهیزکاری نزدیکتر است. و گذشت و نیکوکاری را در میان خود فراموش نکنید، که خداوند به آنچه انجام می دهید، بیناست!

تفسیر:

چگونگی ادای مهر

باز در ادامه احکام طلاق در این دو آیه احکام دیگری بیان شد
نخست می فرماید: (گناهی بر شما نیست اگر زنان را قبل از اینکه با آنها
تماس پیدا کنید (و آمیزش جنسی انجام دهید) و تعیین مهر نمائید، طلاق دهید)
(**لا جناح علیکم ان طلقتم النساء ما لم تمسوهن او تفرضوا لهن فريضة**).

البته این در صورتی است که مرد یا زن و مرد بعد از عقد ازدواج و پیش از
عمل زناشویی، متوجه شوند که به جهاتی نمیتوانند با هم زندگی کنند، چه بهتر
که در این موقع با طلاق از هم جدا شوند، زیرا در مراحل بعد کار مشکلتر می
شود. و به هر حال این تعبیر، پاسخی است برای آنها که تصور می کردند طلاق
قبل از عمل زناشویی یا قبل از تعیین مهر، صحیح نیست، قرآن می گوید: چنین
طلاق گناهی ندارد و صحیح است (و ای بسا جلو مفاسد بیشتری را بگیرد).

بعضی نیز (جناح) را در اینجا به معنی (مهر) گرفته‌اند که بر دوش شوهر
سنگینی می کند یعنی به هنگام طلاق قبل از عمل زناشویی و تعیین مهر هیچ
گونه مهری بر عهده شما نیست، گر چه بعضی از مفسران شرح زیادی درباره
این تفسیر گفته اند، ولی به کار بردن کلمه جناح، به معنی مهر مانوس نیست.

بعضی نیز احتمال داده اند که معنی جمله بالا این است: که طلاق زنها قبل از
آمیزش در همه حال جایز است (خواه در حال عادت ماهیانه باشند یا نه) در
حالی که بعد از آمیزش حتما باید در حال پاکی خالی از آمیزش باشد این تفسیر
بسیار بعید به نظر می رسد، زیرا با جمله (**او تفرضوا لهن فريضة**) سازگار
نیست.

سپس به بیان حکم دیگری در این رابطه می‌پردازد و می فرماید: در چنین
حالی باید آنها را (با هدیه مناسبی) بپرهمنند سازید (و متعوهن).
بنابراین اگر نه مهری تعیین شده و نه آمیزشی حاصل گشته، شوهر باید

هدیه ای که مناسب با شئون زن باشد، بعد از طلاق به او بپردازد ولی در پرداخت این هدیه، قدرت توانائی شوهر نیز باید در نظر گرفته شود، و لذا در دنباله آیه می گوید: بر آن کس که توانائی دارد به اندازه توانائیش، و بر آن کس که تنگدست است به اندازه خودش هدیه شایسته ای لازم است، و این حقی است بر نیکوکاران (علی الموسع قدره و علی المقتر قدره متاعا بالمعروف حقاً علی المحسنین).

(موسع) به معنی توانگر، و (مقتر) به معنی تنگدست است (از ماده قتر به معنی بخل و تنگ نظری نیز آمده است) مانند: (وكان الانسان قتورا). بنابراین توانگران باید به اندازه خود و تنگدستان نیز درخور توانائیشان این هدیه را بپردازند، و شئون زن نیز در این جهت در نظر گرفته شده است. جمله (متاعا بالمعروف) میتواند اشارهای به همه اینها باشد یعنی هدیه ای به طور شایسته و دور از اسراف و بخل، و مناسب حال دهنده و گیرنده. از آنجا که این هدیه اثر قابل ملاحظه ای در جلوگیری از حس انتقامجویی و رهایی زن از عقدههایی که ممکن است، بر اثر گسستن پیوند زناشویی حاصل شود، در آیه فوق آن را وابسته به روحیه نیکوکاری و احسان کرده و می گوید: حقاً علی المحسنین: (این عمل بر نیکوکاران لازم است) یعنی باید آمیخته با روح نیکوکاری و مسالمت باشد.

ناگفته پیدا است تعبیر به (نیکوکاران) نه به خاطر این است که حکم مزبور جنبه الزامی ندارد بلکه برای تحریک احساسات خیرخواهانه افراد در راه انجام این وظیفه است و گر نه همانطور که اشاره شد این حکم جنبه الزامی دارد.

نکته جالب دیگری که از آیه استفاده می شود این است که: قرآن از هدیهای که مرد باید به زن بپردازد تعبیر به (متاع) کرده است و متاع در لغت به معنای

چیزهائی است که انسان از آنها بهره‌مند و متمتع می‌شود و غالباً به غیر پول و وجه نقد اطلاق می‌گردد زیرا از پول بطور مستقیم نمیتوان استفاده کرد بلکه باید تبدیل به متاع شود روی همین جهت قرآن از هدیه تعبیر به متاع کرده است. و این موضوع از نظر روانی اثر خاصی دارد زیرا بسیار می‌شود که هدیه‌ای از اجناس قابل استفاده مانند خوراک و پوشاک و نظایر آن که برای اشخاص برده می‌شود هر چند کم قیمت باشد اثری در روح آنها میگذارد که اگر آن را تبدیل به پول کنند هرگز آن اثر را نخواهد داشت و لذا در روایاتی که در این زمینه به ما رسیده می‌بینیم غالباً ائمه اطهار نمونه‌های هدیه را امثال لباس و مواد غذائی و یا زمین زراعتی ذکر کرده‌اند.

ضمناً از آیه به خوبی استفاده می‌شود که در ازدواج دائم تعیین مهر از قبل لازم نیست و طرفین می‌توانند بعد از عقد روی آن توافق کنند و نیز استفاده می‌شود که اگر قبل از تعیین مهر و آمیزش جنسی، طلاق صورت گیرد مهر واجب نخواهد بود و هدیه مزبور جانشین (مهر) می‌شود.

باید توجه کرد که زمان و مکان در مقدار (هدیه مناسب) مؤثر است. در آیه بعد سخن از زنانی به میان آمده که برای آنها تعیین مهر شده است ولی قبل از آمیزش و عروسی، جدا می‌شوند، می‌فرماید: اگر آنها را طلاق دهید پیش از آنکه با آنان تماس پیدا کنید (و آمیزش انجام شود) در حالی که مهری برای آنها تعیین کرده‌اید، لازم است نصف آنچه را تعیین کرده‌اید به آنها بدهید (و ان طلقتموهن من قبل ان تمسوهن و قد فرضتم لهن فريضة فنصف ما فرضتم).

این حکم قانونی مساله است، که به زن حق می‌دهد نصف تمام مهریه را بدون کم و کاست بگیرد هر چند آمیزشی حاصل نشده باشد.

ولی بعدا به سراغ جنبه های اخلاقی و عاطفی میرود و می فرماید: (مگر اینکه آنها حق خود را ببخشند) (و یا اگر صغیر و سفیه هستند، ولی آنان یعنی) آن کس که گره ازدواج به دست او است آن را ببخشد) (الان یعفون او یعفو الذی بیده عقدة النکاح).

روشن است که ولی در صورتی میتواند از حق صغیر صرف نظر کند که مصلحت صغیر ایجاب نماید.

بنابراین حکم پرداخت نصف مهر، صرف نظر از مساله عفو و بخشش است. از آنچه گفتیم روشن می شود که منظور از (الذی بیده عقدة النکاح) (کسی که گره ازدواج به دست او است) ولی صغیر یا سفیه است، زیرا او است که حق دارد اجازه ازدواج بدهد، ولی بعضی از مفسران چنین پنداشتند که منظور شوهر است، یعنی هر گاه شوهر تمام مهر را قبلا پرداخته باشد (آن چنان که در میان بسیاری از اعراب معمول بوده) حق دارد نصف آن را باز پس گیرد مگر اینکه ببخشد و صرف نظر کند.

اما دقت در آیه نشان می دهد که صحیح همان تفسیر اول است، زیرا روی سخن در آیه با شوهران است، به همین دلیل آنها را مخاطب قرار داده و می گوید: (و ان طلقتموهن) (اگر آنها را طلاق دادید) در حالی که جمله او (یعفو الذی بیده عقدة النکاح) به صورت فعل غائب ذکر شده و مناسب نیست که منظور از آن، شوهران باشند. آری در جمله بعد می گوید: عفو و گذشت شما (و پرداختن تمام مهر) به پرهیزکاری نزدیک تر است و نیکوکاری و فضل را در میان خود فراموش نکنید که خداوند به آنچه انجام می دهید پنا است (وان تعفوا اقرب للتقوى ولا تنسوا الفضل بینکم ان الله بما تعملون بصیر). به طور مسلم مخاطب در این جمله شوهرانند و در نتیجه در جمله قبل سخن از گذشت

اولیاء و در این جمله سخن از گذشت شوهران است. و جمله (ولا تنسوا الفضل بینکم) خطابى است به عموم مسلمانان که روح گذشت و بزرگواری را در تمام این موارد فراموش نکنند. روایاتی که از پیشوایان معصوم (علیهم السلام) به ما رسیده است نیز آیه را به همین صورت تفسیر می کند، و مفسران شیعه با توجه به مضمون آیه و روایات اهل بیت (علیهم السلام) نیز همین نظر را انتخاب کرده اند و گفته اند منظور از این عبارت اولیاء زوجه هستند، البته مواردی پیش می آید که سر سختی کردن در گرفتن نصف مهر، آن هم قبل از عروسی ممکن است احساسات شوهر و اقوامش را جریحه دار کند و در صدد انتقامجویی بر آیند و ممکن است حیثیت و آبروی زن را در معرض خطر قرار دهد این جا است که گاه، پدر برای حفظ مصلحت دختر خود، لازم میبیند که از حق او گذشت نماید. جمله (وان تعفوا اقرب للتقوى) (عفو و گذشت شما به پرهیزکاری نزدیک تر است)، وظیفه مردان را در برابر زنان مطلقه خود بیان می کند، که اگر تمام مهر را پرداخته اند چیزی پس نگیرند و اگر نپرداخته اند همه آن را بپردازند و از نیمی که حق آنها است صرف نظر کنند، زیرا مسلم است دختر یا زنی که بعد از عقد یا پیش از عروسی از شوهر خود جدا می شود ضربه سختی می خورد و از نظر اجتماعی و روانی مواجه با مشکلاتی است و بی شک گذشت شوهر و پرداخت تمام مهر، تا حدی مرهم بر این جراحات میگذارد. لحن مجموعه آیه، بر اصل اساسی (معروف و احسان)، در این مسائل تاکید می کند، که حتی طلاق و جدائی آمیخته با نزاع و کشمکش و تحریک روح انتقامجویی نباشد، بلکه بر اساس بزرگواری و احسان و عفو و گذشت، قرار گیرد، زیرا اگر مرد و زنی نتوانند، با هم زندگی کنند و به دلائلی از هم جدا شوند دلیلی ندارد که میان آنها عداوت و دشمنی حاکم گردد.

آیه (238) و (239) و ترجمه

(حفظوا على الصلوات و الصلوة الوسطى و قوموا لله قنيتين فإن خفتم فرجالا)
(238) (أو ركبانا فإذا أمنتهم فاذكروا الله كما علمكم ما لم تكونوا تعلمون)
(239)

ترجمه:

238 - در انجام همه نمازها، (به خصوص) نماز وسطی (نماز ظهر) کوشا باشید! و از روی خضوع و اطاعت، برای خدا بپاخیزید.
239 - و اگر (به خاطر جنگ، یا خطر دیگری) بترسید، (نماز را) در حال پیاده یا سواره انجام دهید! اما هنگامی که امنیت خود را باز یافتید، خدا را یاد کنید! (نماز را به صورت معمولی بخوانید!) همانگونه که خداوند، چیزهایی را که نمیدانستید، به شما تعلیم داد.

شان نزول:

جمعی از منافقان گرمی هوا را بهانه برای ایجاد تفرقه در صفوف مسلمین قرار داده بودند و در نماز جماعت شرکت نمیکردند و به دنبال آنها بعضی از مؤمنین نیز از شرکت در جماعت خودداری کرده بودند و جماعت مسلمین کاهش یافت، پیغمبر اکرم (ﷺ) از این جهت ناراحت بود حتی آنها را تهدید به مجازات شدید کرد، لذا در حدیثی از زید بن ثابت نقل شده که پیامبر (ﷺ) در گرمای فوق العاده نیمروز تابستان نماز (ظهر) را با جماعت میگذارد و این نماز برای اصحاب و یاران سختترین نماز بود، به طوری که گاه پشت سر پیامبر (ﷺ) یک صف یا دو صف بیشتر نبود، در اینجا فرمود: من تصمیم گرفتم

خانه کسانی را که در نماز ما شرکت نمی کنند بسوزانم، آیه فوق نازل شد و اهمیت نماز ظهر را (با جماعت) تأکید کرد.

این تشدید نشان می دهد که مسأله عدم شرکت، تنها به خاطر گرمی هوا نبود، بلکه گروهی میخواستند با این بهانه به تضعیف اسلام و پیامبر (ﷺ) و ایجاد شکاف در صفوف مسلمین پردازند که پیامبر (ﷺ) با این لحن شدید در مقابل آنها موضع گیری فرمود.

تفسیر:

اهمیت نماز، مخصوصاً نماز (وسطی)

از آنجا که نماز مؤثرترین رابطه انسان با خدا است، و در صورتی که با شرائط صحیح انجام گیرد دل را لبریز از عشق و محبت خدا می کند و در پرتو آن انسان بهتر میتواند خود را از آلودگی به گناه پاک سازد، در آیات قرآن تأکید فراوانی روی آن شده، از جمله در نخستین آیه فوق می فرماید: (در انجام همه نمازها مخصوصاً نماز وسطی، مداومت کنید و در حفظ آن کوشا باشید) (حافظوا علی الصلوات و الصلوة الوسطی).

(و با خضوع و خشوع و توجه کامل، برای خدا بپاخیزید) (و قوموا لله قانتین).

مبادا گرما و سرما و گرفتاریهای دنیا و پرداختن به مال و همسر و فرزند شما را از این امر مهم باز دارد.

در اینکه: منظور از (صلوة وسطی) (نماز میانه) چیست؟ مفسران، تفسیرهای زیادی ذکر کرده اند، در تفسیر مجمع البیان شش قول، و در تفسیر فخر رازی هفت قول، و در تفسیر قرطبی ده قول، و در تفسیر روح المعانی سیزده قول نقل شده است.

بعضی آن را نماز ظهر، و بعضی نماز عصر، و بعضی نماز مغرب و بعضی نماز عشا و بعضی نماز صبح و بعضی نماز جمعه، و بعضی نماز شب یا خصوص نماز وتر دانسته‌اند و برای هر یک از این اقوال توجیهی ذکر شده، ولی با قرائن مختلفی که در دست است روشن است که منظور همان نماز ظهر است زیرا علاوه بر اینکه نماز ظهر در وسط روز انجام می‌شود، و شان نزول آیه نیز گواهی می‌دهد، و روایات متعددی که از معصومین (علیهم‌السلام) نقل شده بر آن تاءکید دارند.

تاءکید روی این نماز به خاطر این بوده که بر اثر گرمی هوای نیمروز تابستان، یا گرفتاریهای شدید کسب و کار، نسبت به آن کمتر اهمیت میدادند، آیه فوق اهمیت نماز وسطی، و لزوم محافظت بر آن را مورد تأکید قرار داده است. (قانتین) از ماده (قنوت) به دو معنی آمده است: 1 - پیروی و اطاعت کردن 2 - خضوع و خشوع و تواضع، ولی بعید نیست که در آیه فوق به هر دو معنی باشد چنانکه در حدیثی از امام صادق (علیه‌السلام) می‌خوانیم که در تفسیر جمله (و قوموا لله قانتین) فرمود: منظور این است که نماز را با خضوع و توجه به خداوند بجا آورید.

و در حدیث دیگری می‌فرماید: (یعنی از روی اطاعت پیاخیزید). در آیه بعد تأکید می‌کند که در سختترین شرائط حتی در صحنه جنگ نباید نماز فراموش شود منتها در چنین وضعی، بسیاری از شرائط نماز همچون رو به قبله بودن و انجام رکوع و سجود به طور متعارف، ساقط می‌شود، لذا می‌فرماید: و اگر (به خاطر جنگ یا خطر دیگری) بترسید باید (نماز را) در حال پیاده یا سواره انجام دهید و رکوع و سجود را با ایما و اشاره بجا آورید (فان خفتم فرجالا او رکبانا).

اما هنگامی که امنیت خود را باز یافتید، خدا را یاد کنید، آن چنان که به شما، چیزهایی را تعلیم داد که نمیدانستید و نماز را در این حال به صورت معمولی و با تمام آداب و شرائط انجام دهید (**فاذا امنتم فاذكروا الله كما علمكم ما لم تكونوا تعلمون**).

روشن است شکرانه این تعلیم الهی که طرز نماز خواندن در حالت امن و خوف را به انسانها آموخته، همان عمل کردن بر طبق آن است.

رجال در اینجا جمع (راجل) به معنی پیاده، و (رکبان) جمع (راکب)، به معنی سواره است، و منظور این است که به هنگام خوف از حمله دشمن میتوانید نماز را در حالتی که سواره، یا پیاده و در حال حرکت و فعالیت هستید انجام دهید. در حدیثی از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) نقل شده که در بعضی از جنگها دستور داد تا نماز را به هنگام جنگ با تسبیح و تکبیر و لا اله الا الله بجا آورند و نیز در حدیث دیگری می خوانیم که ان النبی (صلی الله علیه و آله و سلم) صلی یوم الاحزاب ایماء: (پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) در جنگ احزاب با اشاره نماز خواند).

و نیز از امام کاظم (علیه السلام) روایت شده که در پاسخ این سؤال که اگر شخصی گرفتار حیوان درندهای شود، و وقت نماز فرا رسد و از ترس آن درنده نتواند حرکت کند چگونه نماز بخواند؟ فرمود: با همان وضعی که دارد باید نماز را بخواند هر چند پشت به قبله باشد، و رکوع و سجود را با اشاره در حالی که ایستاده است انجام دهد.

این نماز همان نماز خوف است که فقهاء در کتابهای فقهی به طور مشروح، پیرامون آن بحث کرده اند، بنابراین آیه فوق تاکید بر این معنی دارد که محافظت بر نمازها، تنها در حال امنیت نیست، بلکه در همه حال باید نماز را بجا آورد تا پیوند بندگان با آفریدگار جهان، همیشه بر قرار باشد و به یقین از این طریق

نقطه اتکاء و امیدی برای انسان به وجود می آید، و او را در غلبه بر مشکلات، پیروز خواهد ساخت.

نکته:

نقش نماز در تقویت روحیه ها

ممکن است کسانی تصور کنند که تا این حد اصرار و تاکید درباره نماز یک نوع سختگیری محسوب می شود و شاید انسان را از وظائف خطیری که برای دفاع از خود در چنین لحظات دارد غافل سازد.

در حالی که این یک اشتباه بزرگ است معمولاً انسان در این حالات بیش از هر چیز نیاز به تقویت روحیه دارد و اگر ترس و وحشت و ضعف روحیه بر او غلبه کند شکست او تقریباً قطعی خواهد بود، چه عملی بهتر از نماز و پیوند با خدائی که فرمانش در تمام جهان هستی نافذ است و همه چیز در برابر اراده او سهل و آسان است، میتواند روحیه سربازان مجاهد یا کسانی که مواجه با خطری شده اند را تقویت کند!

گذشته از این شواهد فراوانی در مجاهدات مسلمین صدر اول دیده می شود، در اخبار مربوط به جنگ چهارم مسلمانان با صهیونیستها که در رمضان سال 1393 - هجری قمری - روی داد می خوانیم که توجه سربازان اسلام به نماز و مبانی اسلام اثر فوقالعادهای در تقویت روحی آنها و پیروزی بر دشمن داشت. به هر حال اهمیت و تاثیر نماز، بیش از آن است که در این مختصر بگنجد، بی شک نماز اگر با همه آداب بخصوص با حضور قلب که روح آن است انجام شود، تاثیر فوق العاده مثبتی در فرد و جامعه دارد، و میتواند بسیاری از مشکلات را حل کند، و جامعه را از بسیاری از مفاسد بره اند و در حوادث سخت و پیچیده، یار و یاور انسان باشد.

آیه (240) تا (242) و ترجمه

(والذين يتوفون منكم ويذرون أزوجا وصية لأزواجهن متعاً إلى الحول غير إخراج فإن خرجن فلا جناح عليكم في ما فعلن في أنفسهن من معروف والله عزيز حكيم) (240) (والمطلقت متع بالمعروف حقاً على المتقين) (241) (كذلك يبين الله لكم آيته لعلكم تعقلون) (242)

ترجمه:

240 - و کسانی که از شما در آستانه مرگ قرار میگیرند و همسرانی از خود به جا میگذارند، باید برای همسران خود وصیت کنند که تا یک سال، آنها را (با پرداختن هزینه زندگی) بهرهمند سازند، به شرط اینکه آنها (از خانه شوهر) بیرون نروند (و اقدام به ازدواج مجدد نکنند). و اگر بیرون روند، (حقى در هزینه ندارند، ولى) گناهی بر شما نیست نسبت به آنچه درباره خود، به طور شایسته انجام می دهند. و خداوند، توانا و حکیم است.

241 - و برای زنان مطلقه، هدیه مناسبی لازم است (که از طرف شوهر، پرداخت گردد) این، حقى است بر مردان پرهیزکار.

242 - این چنین، خداوند آیات خود را برای شما شرح می دهد، شاید

اندیشه کنید!

تفسیر:

بخش دیگری از احکام طلاق

در این آیات بار دیگر به مساله ازدواج و طلاق و اموری در این رابطه باز می گردد. و نخست درباره شوهرانی سخن می گوید که در آستانه مرگ قرار گرفته و همسرانی از خود به جا میگذارند، می فرماید: و کسانی که از شما

میمیرند - یعنی در آستانه مرگ قرار میگیرند - و همسرانی از خود باقی میگذارند باید برای همسران خود وصیت کنند که تا یک سال آنها را بهرهمند سازند، و از خانه بیرون نکنند در خانه شوهر، باقی بمانند و هزینه زندگی آنها پرداخت شود (و الذین یتوفون منکم و یذرون ازواجاً وصیة لآزواجهن متاعاً الی الحول غیر اخراج).

البته این در صورتی است که آنها از خانه شوهر بیرون نروند و اگر بیرون روند (حقى در هزینه و سکنى ندارند ولى) گناهی بر شما نیست، نسبت به آنچه درباره خود از کار شایسته (مانند انتخاب شوهر مجدد بعد از تمام شدن عده) انجام دهند (فان خرجن فلا جناح علیکم فی ما فعلن فی انفسهن من معروف).

در پایان آیه، گویا برای اینکه چنین زنانی از آینده خود نگران نباشند آنها را دلداری داده، می فرماید: خداوند قادر است که راه دیگری بعد از فقدان شوهر پیشین در برابر آنها بگشاید، و اگر مصیبتی به آنها رسیده حتما حکمتی در آن بوده است، زیرا خداوند توانا و حکیم است (والله عزیز حکیم).

اگر از روی حکمتش دری را ببندد، به لطفش در دیگری را خواهد گشود و جای نگرانی نیست.

بنابر آنچه در بالا گفته شد، معلوم می شود جمله (یتوفون) در اینجا به معنی مردن نیست، بلکه به قرینه ذکر وصیت به معنی قرار گرفتن در آستانه مرگ است.

جمله (فان خرجن فلا جناح علیکم فی ما فعلن فی انفسهن من معروف) مطابق تفسیر بالا دلیل بر این است که پرداختن هزینه زندگی تا یک سال از حقوق زن بر ورثه شوهر می باشد، و هر گاه زن به دلخواه خود نخواست در

خانه شوهر بماند، و از نفقه استفاده کند، کسی مسئولیتی در برابر او نخواهد داشت و نیز اگر بخواهد اقدام به ازدواج تازه کند مانعی ندارد. ولی بعضی برای این جمله، تفسیر دیگری ذکر کرده اند و آن اینکه اگر مدت یک سال را صبر نمود و پس از آن، از خانه شوهر بیرون رفت و ازدواج نمود، مانعی ندارد.

مطابق تفسیر دوم نگاهداری عده به مدت یکسال بر زن لازم است، و مطابق تفسیر اول لازم نیست و به تعبیر دیگر ادامه عده تا یک سال بنابر تفسیر اول، یک حق است و بنابر تفسیر دوم یک حکم، ولی ظاهر آیه با تفسیر اول سازگارتر است چرا که ظاهر جمله اخیر این است که جنبه استثناء از حکم قبل دارد.

نکته:

آیا این آیه نسخ شده است؟

بسیاری از مفسران معتقدند که این آیه به وسیله آیه 234 همین سوره که قبلاً گذشت و در آن، عده وفات چهار ماه و ده روز تعیین شده بود نسخ شده است، و مقدم بودن آن آیه بر این آیه از نظر ترتیب و تنظیم قرآنی دلیل بر این نیست که قبلاً نازل شده است، زیرا میدانیم تنظیم آیات یک سوره بر طبق تاریخ نزول نیست، بلکه گاهی آیاتی که بعد نازل شده در آغاز سوره قرار گرفته، و آیاتی که قبل نازل شده در اواخر سوره، و این به خاطر مناسبت آیات و به دستور پیغمبر اکرم (ﷺ) صورت گرفته است.

و نیز گفته اند حق نفقه یک سال، قبل از نزول آیات ارث بوده و بعد از آن که برای زن، ارث قرار داده شد، این حق از بین رفت، بنابراین آیه فوق، از دو جهت (از نظر مقدار زمان عده و از نظر نفقه) نسخ شده است.

مرحوم طبرسی در مجمع البیان می گوید: همه علما اتفاق دارند که این آیه منسوخ است، سپس حدیثی از امام صادق (علیه السلام) نقل می کند که (در عصر جاهلیت) هنگامی که مرد از دنیا میرفت تا یک سال از مال شوهر، نفقه او را میدادند سپس بدون میراث، خارج می شد، بعداً آیه یک چهارم و یک هشتم (مربوط به ارث زن)، این آیه را نسخ کرد.

بنابراین باید نفقه زن در مدت عده، از ارث او باشد، و نیز از آن حضرت نقل می کند که فرمود: آیه مربوط به نگه داشتن عده در چهار ماه و ده روز و همچنین آیه ارث، این آیه را نسخ کرده.

بر هر حال، از کلمات بزرگان استفاده می شود که عده وفات در زمان جاهلیت یک سال بوده و رسوم خرافی و شاقی برای زن در این مدت قائل بودند، اسلام در آغاز، آن رسوم خرافی را از بین برد، ولی عده وفات را در مدت یک سال تثبیت کرد، سپس آن را به چهار ماه و ده روز تبدیل نمود، و تنها زینت کردن و آرایشهای مختلف را در این مدت برای زن ممنوع شمرد.

از گفته فخر رازی استفاده می شود که معروف میان مفسرین اهل سنت نیز همین است که آیه فوق، به وسیله آیات ارث و عده چهار ماه و ده روز، منسوخ شده است.

ولی اگر اجماع و اتفاق علما و روایات متعدد در این زمینه نبود، ممکن بود گفته شود، بین این آیات تضادی وجود ندارد، عده چهار ماه و ده روز، یک حکم الهی است، اما نگهداری عده تا یک سال و ماندن در خانه شوهر و استفاده از نفقه او یک حق است، یعنی به زن این حق داده می شود که اگر مایل باشد تا یک سال در خانه شوهر متوفای خود بماند و هزینه زندگی او طبق وصیت شوهر در تمام این مدت پرداخت شود، و اگر مایل نبود میتواند بعد از چهار ماه

و ده روز از خانه شوهر بیرون رود، یا اقدام به ازدواج نماید و در عین حال طبعاً هزینه زندگی او از مال شوهر سابق قطع خواهد شد.

ولی با توجه به روایات متعددی که از طرق اهل بیت (علیهم‌السلام) نقل شده و شهرت حکم نسخ یا اتفاق علما بر آن، قبول چنین تفسیری ممکن نیست، هر چند با ظواهر آیات قابل تطبیق باشد.

در آیه بعد به یکی دیگر از احکام طلاق پرداخته، می فرماید: برای زنان مطلقه، هدیه شایسته‌ای است این حقی است بر پرهیزکاران که از طرف شوهر پرداخت می شود (و للمطلقات متاع بالمعروف حقا علی المتقین).

گر چه ظاهر آیه، همه زنان مطلقه را شامل می شود، ولی به قرینه آیه 236 که گذشت، این حکم در مورد زنانی است که مهری برای آنها به هنگام عقد قرار داده نشده و قبل از آمیزش، طلاق داده می شوند، و در حقیقت تاءکیدی است، بر حکم مزبور، تا مورد غفلت واقع نشود.

این احتمال نیز وجود دارد که حکم مزبور، همه زنان مطلقه را شامل شود، منتها در مورد بالا جنبه واجب دارد، و در موارد دیگر جنبه مستحب، و به هر حال یکی از دستورهای کاملاً انسانی است که در اسلام وارد شده و برای پیشگیری از انتقامجوییها و کینهتوزیهای ناشی از طلاق اثر مثبتی دارد.

بعضی نیز گفته اند که پرداختن هدیه شایسته در مورد همه زنان مطلقه واجب است، و امری جدا از مهر است، ولی ظاهراً در میان علمای شیعه - همان گونه که از عبارت مرحوم طبرسی در مجمع البیان استفاده می شود - کسی قائل به این قول نیست (مرحوم صاحب جواهر نیز تصریح می کند که هدیه مزبور، جز در همان مورد خاص واجب نیست، و این مساله اجماعی است).

این احتمال نیز داده شده که منظور از آن، نفقه است که بسیار احتمال ضعیفی است.

به هر حال، این هدیه، طبق روایاتی که از ائمه معصومین (علیهم‌السلام) نقل شده، بعد از پایان عده و جدائی کامل پرداخت می شود، نه در عده طلاق رجعی، و به تعبیر دیگر، هدیه خداحافظی است، نه وسیله‌ای برای بازگشت.

در آخرین آیه مورد بحث که آخرین آیه مربوط به مساله طلاق است، می فرماید: این چنین خداوند آیات خود را برای شما شرح می دهد شاید اندیشه کنید (كذلك يبين الله لكم آياته لعلكم تعقلون).

بدیهی است که منظور از اندیشه کردن و تعقل، آن است که مبدأ حرکت به سوی عمل باشد، و گر نه اندیشه تنها درباره احکام، نتیجه‌ای نخواهد داشت. از مطالعه در آیات و روایات اسلامی بدست می آید که غالباً (عقل) در مواردی به کار میرود که ادراک و فهم با عواطف و احساسات آمیخته گردد و به دنبال آن عمل باشد، مثلاً اگر قرآن در بسیاری از بحثهای خداشناسی نمونه‌هایی از نظام شگفتانگیز این جهان را بیان کرده و سپس می گوید ما این آیات را بیان میکنیم (لعلکم تعقلون) (تا شما تعقل کنید) منظور این نیست که تنها اطلاعاتی از نظام طبیعت در مغز خود جای دهید زیرا علوم طبیعی اگر کانون دل و عواطف را تحت تاثیر قرار ندهد و هیچگونه تاثیری در ایجاد محبت و دوستی و آشنائی با آفریدگار جهان نداشته باشد ارتباطی با مسائل توحیدی و خداشناسی نخواهد داشت.

و همچنین است اطلاعاتی که جنبه عملی دارد، در صورتی (تعقل) به آنها گفته می شود که عمل هم داشته باشد در تفسیر (المیزان) می خوانیم که تعقل در زمینه‌های استعمال می شود که به دنبال درک و فهم، انسان وارد مرحله عمل

گردد و آیاتی مانند: (و قالوا لو كنا نسمع او نعقل ما كنا في اصحاب السعير) دوزخیان می گویند اگر گوش شنوا داشتیم و تعقل میکردیم در صف اهل جهنم نبودیم یا آیه (ا فلم یسیروا فی الارض فتکون لهم قلوب یعقلون بها) آیا در زمین سیاحت نکردند تا دل‌هائی داشته باشند که به وسیله آن بفهمند شاهد این گفتار است.

زیرا اگر مجرمین روز قیامت آرزوی تعقل در دنیا را می کنند منظور تعقلی است که آمیخته با عمل باشد و یا اگر خدا می گوید مردم سیر و سیاحت کنند و با نظر و مطالعه به اوضاع جهان چیزهائی بفهمند مقصود درک و فهمی است که به دنبال آن مسیر خود را عوض کرده و به راه راست گام نهند.

و به تعبیر دیگر، اگر فکر و اندیشه، ریشه‌دار باشد، ممکن نیست آثار آن در عمل ظاهر نشود، چگونه ممکن است انسانی به طور قطع اعتقاد به مسموم بودن غذائی داشته باشد و آن را بخورد و یا عقیده قاطع به تاثیر داروئی برای درمان یک بیماری خطرناک داشته باشد و اقدام به خوردن آن نکند.

آیه و ترجمه

(أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ) (243)

ترجمه:

243 - آیا ندیدی جمعیتی را که از ترس مرگ، از خانه های خود فرار کردند؟ و آنان، هزارها نفر بودند (که به بهانه بیماری طاعون، از شرکت در میدان جهاد خودداری نمودند).

خداوند به آنها گفت: بمیرید! (و به همان بیماری، که آن را بهانه قرار داده بودند، مردند). سپس خدا آنها را زنده کرد، (و ماجرای زندگی آنها را درس عبرتی برای آیندگان قرار داد). خداوند نسبت به بندگان خود احسان می کند، ولی بیشتر مردم، شکر (او را) بجا نمی آورند.

شان نزول:

در یکی از شهرهای شام بیماری طاعون راه یافت و با سرعتی عجیب و سرسام آور مردم یکی پس از دیگری از دنیا میرفتند در این میان عده بسیاری به این امید که شاید از چنگال مرگ رهایی یابند آن محیط و دیار را ترک گفتند از آنجا که آنها پس از فرار از محیط خود و رهایی از مرگ در خود احساس قدرت و استقلالی نموده و با نادیده گرفتن اراده الهی و چشم دوختن به عوامل طبیعی دچار غرور شدند پروردگار، آنها را نیز در همان بیابان به همان بیماری نابود ساخت.

از بعضی روایات استفاده می شود که اصل آمدن بیماری مزبور در این سرزمین به عنوان مجازات بود، زیرا پیشوا و رهبر آنان از آنان خواست که خود را برای مبارزه آماده کنند و از شهر خارج گردند آنها به بهانه اینکه در محیط

جنگ مرض طاعون است از رفتن به میدان جنگ خودداری کردند پروردگار آنها را به همان چیزی که از آن هراس داشتند و بهانه فرار قرار داده بودند مبتلا ساخت و بیماری طاعون در آنها شایع شد آنها خانه های خود را خالی کرده و برای نجات طاعون فرار کردند و در بیابان همگی از بین رفتند مدت ها از این جریان گذشت و حزقیل که یکی از پیامبران بنی اسرائیل بود از آنجا عبور نمود و از خدا خواست که آنها را زنده کند خداوند دعای او را اجابت نمود و آنها به زندگی بازگشتند.

تفسیر:

چگونه مردند و چگونه زنده شدند؟

این آیه، همانگونه که در شان نزول آمد، اشاره سر بسته و درعین حال آموزنده ای است. به سرگذشت عجیب یکی از اقوام پیشین، که بیماری مسری و وحشتناکی در محیط آنها ظاهر گشت، و هزاران نفر، از آن منطقه فرار کردند، می فرماید: آیا ندیدی کسانی را که از خانه خود از ترس مرگ فرار کردند در حالی که هزاران نفر بودند (الم تر الی الذین خرجوا من دیارهم و هم الوف حذر الموت).

مسلم است که جمله (الم تر) (آیا ندیدی) در اینجا به معنی آیا نمیدانی است، زیرا در ادبیات عرب هر گاه بخواهند مطلبی را به طور کامل مجسم سازند و آن را به عنوان یک امر واضح قلمداد کنند مخاطب را با جمله الم تر خطاب می کنند، گر چه مخاطب در این جمله، پیامبر است، ولی در واقع، منظور همه افرادند.

گر چه آیه فوق اشاره به عدد خاصی نکرده، و تنها واژه (الوف) که به معنی هزارها است، به کار برده، ولی بعضی از روایات، تعداد نفرات آنها را ده هزار و بعضی هفتاد یا هشتاد هزار ذکر می کند.

سپس به عاقبت کار آنها اشاره کرده، می فرماید: خداوند به آنها فرمود: بمیرید و به آن بیماری که آن را بهانه قرار داده بودند مردند (فقال لهم الله موتوا).

(سپس خداوند آنها را زنده کرد تا ماجرای زندگی آنان درس عبرتی برای دیگران باشد (ثم احياهم)).

روشن است که منظور از (موتوا) (بمیرید)، یک امر لفظی نیست، بلکه امر تکوینی خداوند است که بر سراسر جهان هستی و عالم حیات، حکومت می کند یعنی خداوند، عوامل مرگ آنها را فراهم ساخت، و به سرعت همگی از میان رفتند، این امر، همانند امری است که در آیه (82) سوره یس آمده: انما امره اذا اراد شيئا ان يقول له كن فيكون: (امر او تنها این است که هنگامی که چیزی را اراده کند می گوید ایجاد شو و فوراً موجود می شود)!

جمله (ثم احياهم) اشاره به زنده شدن آن جمعیت، پس از مرگ است و همانگونه که در شان نزول خواندیم به دعای حزقیل پیامبر، صورت گرفت، و از آنجا که بازگشت آنان به حیات، یکی از نعمتهای روشن الهی بود، (هم از نظر خودشان، و هم از نظر عبرت مردم) در پایان آیه می فرماید: خداوند نسبت به بندگان خود احسان می کند، ولی بیشتر مردم، شکر او را به جا نمی آورند (ان الله لذو فضل على الناس ولكن اكثر الناس لا يشكرون).

نه تنها این گروه، بلکه همه انسانها مشمول الطاف و عنایات و نعمتهای اویند.

نکته ها:

1 - آیا این ماجرا یک حادثه تاریخی بوده یا تمثیل است؟

آیا آنچه در داستان فوق آمده است یک حادثه واقعی تاریخی است که قرآن به طور سر بسته به آن اشاره کرده و شرح آن در روایات آمده است و یا از قبیل ذکر مثال برای مجسم ساختن حقایق عقلی، در لباسهای حسی است، از آنجا که سرگذشت مزبور جنبه های غیر عادی دارد، و هضم آن برای بعضی از مفسران مشکل شده از اینرو وقوع چنین حادثه های را انکار کرده اند و منظور از آیه را تنها یک (مثال) شمرده اند که حال جمعیتی را که در پیکار و مبارزه با دشمن سستی می کنند و به دنبال آن شکست می خورند، و سپس درس عبرت گرفته و بیدار می شوند و نهضت و مبارزه را از نو شروع می کنند و سرانجام پیروز میگردند شرح می دهد.

و طبق این تفسیر جمله (موتوا) (بمیرید) که در آیه آمده، کنایه از شکست به دنبال سستی و رکود است و جمله (احیاهم) (خداوند آنها را زنده کرد) اشاره به آگاهی و بیداری و به دنبال آن پیروزی است.

طبق این تفسیر روایاتی که در این زمینه وارد شده و آن را به صورت یک حادثه تاریخی تشریح می کند. روایاتی مجعول و اسرائیلی است!

اما باید گفت گر چه استفاده مساله شکست و پیروزی به دنبال سستی و بیداری از آیه مزبور موضوع جالبی است ولی انکار نمیتوان کرد که ظاهر آیه به صورت بیان یک حادثه تاریخی می باشد و نه تنها یک مثال! آیه حکایت حال جمعی از پیشینیان را بیان می کند که به دنبال فرار از یک حادثه وحشتناک مردند و سپس خداوند آنها را زنده کرد اگر غیر عادی بودن حادثه سبب توجیه و تاویل آن شود باید با تمام معجزات پیامبران نیز این کار را کرد.

خلاصه اگر پای این گونه توجیهات و تفسیرها به قرآن کشیده شود، می توان علاوه بر انکار معجزات پیامبران، غالب مباحث تاریخی قرآن را انکار کرد و آنها را از قبیل تمثیل یا به تعبیر امروز به شکل سمبلیک دانست و مثلاً سرگذشت هابیل و قابیل را مثالی برای مبارزه عدالت و حقجویی با قساوت و سنگدلی دانست و در این صورت همه مباحث تاریخی قرآن ارزش خود را از دست خواهد داد.

به علاوه با این تعبیر نمیتوان همه روایاتی که در زمینه تفسیر آیه وارد شده است را نادیده گرفت زیرا بعضی از آنها در متون معتبر نقل شده و نسبت جعل یا اسرائیلی بودن به آنها بسیار نارواست.

2 - درس عبرت

همان گونه که در شان نزول آمد، آیه فوق، اشاره به گروهی از بنی اسرائیل می کند، که برای فرار از زیر بار مسئولیت جهاد، دست به بهانه تراشی زدند و خداوند آنها را مبتلا به بیماری طاعون کرد، که همه را به طور سریع و برق آسا، از میان برد، آن چنان که هیچ دشمن خطرناکی در میدان جنگ قادر به آن نیست، یعنی تصور نکنید با فرار از زیر بار مسئولیت و توسل به بهانه های مختلف می توانید در امان بمانید، تصور نکنید که در برابر قدرت پروردگار، میتوانید مقاومت کنید، خدا میتواند با دشمن بسیار کوچکی، مانند میکرب طاعون یا وبا که حتی با چشم دیده نمی شود، شما را چنان درو کند که اثری از شما باقی نماند.

3 - مساله رجعت و بازگشت به دنیا

نکته دیگری که در اینجا شایان توجه است مساله امکان (رجعت) است که از این آیه به خوبی استفاده می شود.

توضیح اینکه: در تاریخ گذشتگان مواردی را می یابیم که افرادی بعد از مرگ، به این جهان بازگشتند مانند ماجرای جمعی از بنی اسرائیل که همراه موسی (علیه السلام) به کوه طور رفتند که در آیه 55 و 56 سوره بقره آمده و داستان عزیر یا ارمیا که در آیه 259 همین سوره آمده، و همچنین حادثه ای که در آیه مورد بحث به آن اشاره شده است.

بنابراین مانعی ندارد که همین مساله در آینده نیز تکرار شود. دانشمند معروف شیعه مرحوم صدوق نیز به همین آیه برای امکان مساله رجعت استدلال کرده و می گوید: یکی از عقاید ما اعتقاد بر رجعت است (که گروهی از انسانهای پیشین بار دیگر در همین دنیا به زندگی باز میگردند). و نیز میتواند این آیه سندی برای مساله معاد و احیای مردگان در قیامت باشد.

آیه و ترجمه

(و قاتلوا فی سبیل الله و اعلموا ان الله سمیع علیم) (244) (من ذا الذی یقرض الله قرضا حسنا فیضاعفه له اضعافا کثیرة والله یقبض و یمصط و الیه ترجعون) (245)

ترجمه:

244 - و در راه خدا، پیکار کنید! و بدانید خداوند، شنوا و داناست.

245 - کیست که به خدا قرض الحسنه‌ای دهد، (و از اموالی که خدا به او بخشیده، انفاق کند)، تا آن را برای او، چندین برابر کند؟ و خداوند است که (روزی بندگان را) محدود یا گسترده می‌سازد، (و انفاق، هرگز باعث کمبود روزی آنها نمی‌شود). و به سوی او باز می‌گردید (و پاداش خود را خواهید گرفت).

شان نزول:

در شان نزول آیه دوم، چنین نقل کرده اند که: روزی پیامبر اکرم (ﷺ) فرمود: هر کس صدقه‌ای بدهد دو برابر آن در بهشت خواهد داشت، ابو الدحداح انصاری عرض کرد، ای رسول خدا من دو باغ دارم اگر یکی از آنها را به عنوان صدقه بدهم دو برابر آن را در بهشت خواهم داشت، فرمود: آری، عرض کرد: ام الدحداح نیز با من خواهد بود فرمود: آری، عرض کرد: فرزندان نیز با منند؟ فرمود: آری، سپس او باغی را که بهتر بود، به عنوان صدقه به پیامبر (ﷺ) داد، آیه فوق نازل شد، و صدقه او را دو هزار هزار برابر برای او کرد و این است معنی اضعافا کثیرة.

ابو الدحداح بازگشت و همسرش ام الدحداح و فرزندان را در آن باغی دید که صدقه قرار داده بود به در باغ ایستاد و نخواست وارد آن شود، و همسرش را

صدا زد و گفت: من این باغ را صدقه قرار داده ام و دو برابرش را در بهشت خریداری کرده ام و تو و فرزندان نیز با من خواهید بود، همسرش گفت مبارک است آنچه را فروخته و آنچه را خریده‌ای، پس همگی از باغ خارج شدند و آن را به پیامبر تسلیم کرد، پیامبر (ﷺ) فرمود: چه بسیار نخله هائی در بهشت که شاخه هایش برای ابی الدحداح آویزان شده است.

تفسیر:

جهاد با جان و مال

از اینجا آیات مربوط به جهاد، شروع می شود، و به دنبال آن داستانی در همین زمینه از اقوام پیشین می آید و با توجه به سرگذشتی که در آیه قبل درباره جمعی از بنی اسرائیل نقل شد که آنها به بهانه طاعون از جهاد فرار کردند و سرانجام، با همان طاعون از میان رفتند، رابطه بین این آیات و آیات قبل روشن می گردد.

نخست می فرماید: در راه خدا پیکار کنید، و بدانید خداوند شنوا و دانا است سخنان شما را می شنود و از انگیزه های درونی شما و نیاتتان در امر جهاد آگاه است (و قاتلوا فی سبیل الله و اعلموا ان الله سمیع علیم).

سپس می افزاید: کیست که به خدا وام نیکوئی دهد (و از اموالی که او بخشیده است در طریق جهاد و در طریق حمایت مستمندان، انفاق کنند تا خداوند آن را برای او، چندین برابر کند (من ذا الذی یقرض الله قرضاً حسناً فیضاعفه له اضعافاً کثیرة)).

بنابراین وام دادن به خداوند به معنی انفاق فی سبیل الله است و به گفته بعضی از مفسران، انفاقهائی است که در راه جهاد می شود، زیرا در آن زمان تهیه هزینه های مختلف جهاد، بر دوش مبارزان مسلمان بود، در حالی که بعضی دیگر

معتقدند هر گونه انفاقی را شامل می شود، هر چند بعد از آیه جهاد وارد شده است.

ولی تفسیر دوم با ظاهر آیه سازگارتر است، به خصوص اینکه معنی اول را نیز در بر می گیرد، و اصولاً انفاق در راه خدا، و کمک به نیازمندان و حمایت از محرومان، همان کار جهاد را می کند، زیرا هر دو مایه استقلال و سربلندی جامعه اسلامی است.

اضعاف جمع ضعف (بر وزن شعر) به معنی دو یا چند برابر کردن چیزی است، و با توجه اینکه این واژه به صورت جمع در آیه آمده و با کلمه کثیره، تاکید شده، به علاوه جمله یضاعف نیز تاکید بیشتری را از یضعف می رساند (آن چنان که ارباب لغت گفته اند) از مجموع این جهات، استفاده می شود، که خداوند، برای انفاق کنندگان پاداش بسیار فراوانی قرار داده، و انفاق در راه خدا همچون بذر مستعدی است که در زمین آماده ای افشانده شود، و به وسیله بارانهای پی در پی آبیاری گردد، و دهها و گاه صدها برابر، نتیجه دهد (همان گونه که در آیه 261 همین سوره خواهد آمد).

و در پایان آیه می فرماید: خداوند (روزی بندگان را) محدود و گسترده می کند و همه شما به سوی او باز می گردید (والله یقبض و یبسط و الیه ترجعون).

اشاره به اینکه تصور نکنید انفاق و بخشش، اموال شما را کم می کند زیرا گسترش و محدودیت، روزی شما به دست خدا است و او توانائی دارد در عوض اموال انفاق شده، به مراتب بیش از آن را در اختیار شما قرار دهد، بلکه با توجه به ارتباط و به هم پیوستگی افراد اجتماع با یکدیگر، همان اموال انفاق شده در واقع به شما باز می گردد.

این از نظر دنیا، و از نظر آخرت، فراموش نکنید که همه به سوی او باز می گردید و پادشاهای بزرگ شما آنجا است.

نکته:

چرا تعبیر به قرض؟

در چندین آیه از قرآن مجید (و از جمله آیه بالا) در مورد انفاق در راه خدا تعبیر به قرض و وام دادن به پروردگار آمده است، و این نهایت لطف خداوند نسبت به بندگان را از یک سو و کمال اهمیت مساله انفاق را از سوی دیگر می رساند، با اینکه مالک حقیقی سراسر هستی او است، و انسانها تنها به عنوان نمایندگی خداوند، در بخش کوچکی از آن، تصرف می کنند چنانکه در آیه 7 سوره حدید می خوانیم: آمَنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ وَأَنْفَقُوا مِمَّا جَعَلَكُمْ مُسْتَخْلَفِينَ فِيهِ: ایمان به خدا و رسولش بیاورید و از آنچه خداوند شما را در آن نماینده خود ساخته، انفاق کنید ولی با این حال بر می گردد و از بنده خود استقراض می کند، آن هم استقراضی با چنین سود بسیار فراوان، کرم بین و لطف خداوندگار! در نهج البلاغه آمده است که می فرماید: وَاسْتَقْرِضْكُمْ وَلَهُ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ وَانَّمَا أَرَادَ أَنْ يَبْلُوكُمْ أَيْكُمُ احْسَنُ عَمَلًا: خداوند از شما در خواست قرض کرده در حالی که گنجهای آسمان و زمین از آن او است و بی نیاز و ستوده، (آری اینها نه از جهت نیاز او است) بلکه می خواهد شما را بیازماید که کدام یک نیکوکارترید.

آیه (246) تا (252) و ترجمه

(ألم تر الى الملا من بنى اسرائيل من بعد موسى اذ قالوا لنبي لهم ابعث لنا ملكا نقتل في سبيل الله قال هل عسيتم ان كتب عليكم القتال الا تقاتلوا قالوا وما لنا الا نقاتل في سبيل الله وقد اخرجنا من ديارنا وابنائنا فلما كتب عليهم القتال تولوا الا قليلا منهم والله عليم بالظالمين) (٢٤٦) (وقال لهم نبيهم ان الله قد بعث لكم طالوت ملكا قالوا انى يكون له الملك علينا ونحن احق بالملك منه ولم يوت سعة من المال قال ان الله اصطفيه عليكم وزاده بسطة في العلم والجسم والله يوتى ملكه من يشاء والله واسع عليم) (٢٤٧) (وقال لهم نبيهم ان اية ملكه ان ياتيكم التابوت فيه سكينة من ربكم وبقية مما ترك آل موسى وآل هرون تحمله الملائكة ان في ذلك لاية لكم ان كنتم مومنين) (٢٤٨) (فلما فصل طالوت بالجنود قال ان الله مبتليكم بنهر فمن شرب منه فليس منى ومن لم يطعمه فانه منى الا من اغترف غرفة بيده فشربوا منه الا قليلا منهم فلما جاوزه هو والذين آمنوا معه قالوا لا طاقة لنا اليوم بجالوت وجنوده قال الذين يظنون انهم ملاقوا الله كم من فئة قليلة غلبت فئة كثيرة باذن الله والله مع الصبرين) (٢٤٩) (ولما برزوا لجالوت وجنوده قالوا ربنا افرغ علينا صبرا وثبت اقدامنا وانصرنا على القوم الكافرين) (٢٥٠) (فهزموهم باذن الله وقتل داود جالوت وآتاه الله الملك والحكمة وعلمه مما يشاء ولولا دفع الله الناس بعضهم ببعض لفسدت الارض ولكن الله ذو فضل على العالمين) (٢٥١) (تلك آيات الله نتلوها عليك بالحق وانك لمن المرسلين) (252)

ترجمه:

246 - آیا مشاهده نکردی جمعی از بنی اسرائیل را بعد از موسی، که به پیامبر خود گفتند: زمامدار (و فرماندهی) برای ما انتخاب کن! تا (زیر فرمان او) در راه خدا پیکار کنیم. پیامبر آنها گفت: شاید اگر دستور پیکار به شما داده شود، (سریچی کنید، و) در راه خدا، جهاد و پیکار نکنید! گفتند: چگونه ممکن

است در راه خدا پیکار نکنیم، در حالی که از خانه ها و فرزندانمان رانده شده ایم، (و شهرهای ما به وسیله دشمن اشغال، و فرزندان ما اسیر شده‌اند)؟! اما هنگامی که دستور پیکار به آنها داده شد، جز عده کمی از آنان، همه سرپیچی کردند. و خداوند از ستمکاران، آگاه است.

247 - و پیامبرشان به آنها گفت: خداوند (طالوت) را برای زمامداری شما مبعوث (و انتخاب) کرده است، گفتند: چگونه او بر ما حکومت کند، با اینکه ما از او شایسته تریم، و او ثروت زیادی ندارد؟! گفت: خدا او را بر شما برگزیده، و او را در علم و (قدرت) جسم، وسعت بخشیده است. خداوند، ملکش را به هر کس بخواهد، می بخشد، و احسان خداوند، وسیع است، و (از لیاقت افراد برای منصبها) آگاه است.

248 - و پیامبرشان به آنها گفت: نشانه حکومت او، این است که (صندوق عهد) به سوی شما خواهد آمد. (همان صندوقی که) در آن، آرامشی از پروردگار شما، و یادگارهای خاندان موسی و هارون قرار دارد، در حالی که فرشتگان، آن را حمل می کنند. در این موضوع، نشانه ای (روشن) برای شماست، اگر ایمان داشته باشید.

249 - و هنگامی که طالوت (به فرماندهی لشکر بنی اسرائیل منصوب شد، و) سپاهیان را با خود بیرون برد، به آنها گفت: خداوند، شما را به وسیله یک نهر آب، آزمایش می کند، آنها (که به هنگام تشنگی،) از آن بنوشند، از من نیستند، و آنها که جز یک پیمانه با دست خود، بیشتر از آن نخورند، از من هستند! جز عده کمی، همگی از آن آب نوشیدند. سپس هنگامی که او، و افرادی که با او ایمان آورده بودند، (و از بوته آزمایش، سالم به در آمدند،) از آن نهر گذشتند، (از کمی نفرت خود، ناراحت شدند، و عده ای) گفتند: امروز، ما توانایی مقابله

با جالوت و سپاهیان او را نداریم. اما آنها که می دانستند خدا را ملاقات خواهند کرد (و به روز رستاخیز، ایمان داشتند) گفتند، چه بسیار گروههای کوچکی که به فرمان خدا، بر گروههای عظیمی پیروز شدند! و خداوند، با صابران (و استقامت کنندگان) است.

250 - و هنگامی که در برابر جالوت و سپاهیان او قرار گرفتند گفتند: پروردگارا! پیمانه شکیبایی و استقامت را بر ما بریز! و قدمهای ما را ثابت بدار! و ما را بر جمعیت کافران، پیروز بگردان!

251 - سپس به فرمان خدا، آنها سپاه دشمن را به هزیمت وا داشتند. و ((داوود)) (نوجوان نیرومند و شجاعی که در لشکر طالوت بود)، جالوت را کشت، و خداوند، حکومت و دانش را به او بخشید، و از آنچه می خواست به او تعلیم داد. و اگر خداوند، بعضی از مردم را به وسیله بعضی دیگر دفع نمی کرد، زمین را فساد فرا می گرفت، ولی خداوند نسبت به جهانیان، لطف و احسان دارد.

252 - اینها، آیات خداست که به حق، بر تو می خوانیم، و تو، از رسولان (ما) هستی.

تفسیر:

فراز عبرت انگیزی از تاریخ بنی اسرائیل

پیش از آنکه به تفسیر این آیات بپردازیم، لازم است به گوشه ای از تاریخ بنی اسرائیل که این آیات ناظر به آن است اشاره کنیم:

قوم یهود که در زیر سلطه فرعونیان ضعیف و ناتوان شده بودند بر اثر رهبریهای خردمندانه موسی (علیه السلام) از آن وضع اسف انگیز نجات یافته و به قدرت و عظمت رسیدند.

خداوند به برکت این پیامبر نعمتهای فراوانی به آنها بخشیده که از جمله صندوق عهد بود - که به زودی درباره تاریخچه و محتویات آن بحث خواهیم کرد. قوم یهود با حمل این صندوق در جلوی لشکر یک نوع اطمینان خاطر و توانائی روحی پیدا می کردند و این قدرت و عظمت تا مدتی بعد از موسی (علیه السلام) ادامه داشت ولی همین پیروزیها و نعمتها کم کم باعث غرور آنها شد و تن به قانون شکنی دادند، سرانجام به دست فلسطینیان شکست خورده و قدرت و نفوذ خویش را همراه صندوق عهد از دست دادند به دنبال آن چنان دچار پراکندگی و اختلاف شدند که در برابر کوچک ترین دشمنان قدرت دفاع نداشتند تا جائی که دشمنان گروه کثیری از آنها را از سرزمین خود بیرون راندند و حتی فرزندان آنها را به اسارت گرفتند.

این وضع سالها ادامه داشت تا آنکه خداوند پیامبری به نام اشموئیل را برای نجات و ارشاد آنها برانگیخت آنها نیز که از ظلم و جور دشمنان به تنگ آمده بودند و دنبال پناهگاهی می گشتند گرد او اجتماع کردند و از او خواستند رهبر و امیری برای آنها انتخاب کند تا همگی تحت فرمان و هدایت او یک دل و یک رای با دشمن نبرد کنند تا عزت از دست رفته را باز یابند.

اشموئیل که به روحیات و سست همتی آنان به خوبی آشنا بود در جواب گفت از آن بیم دارم که چون فرمان جهاد در رسد از دستور امیر و رهبر خود سرپیچی کنید و از مقابله و پیکار با دشمن شانه خالی نمائید.

آنها گفتند چگونه ممکن است ما از فرمان امیر سرباز زنیم و از انجام وظیفه دریغ نمائیم در حالی که دشمن ما را از وطن خود بیرون رانده و سرزمینهای ما را اشغال نموده و فرزندان ما را به اسارت برده است!

اشموئیل که دید جمعیت با تشخیص درد به سراغ طبیب آمده اند و گویا رمز عقب ماندگی خود را درک کرده اند. به درگاه خداوند روی آورده و خواسته قوم را به پیشگاه وی عرضه داشت، به او وحی شد که طالوت را به پادشاهی ایشان برگزیدم.

اشموئیل عرض کرد خداوندا من هنوز طالوت را ندیده و نمی شناسم. وحی آمد ما او را به جانب تو خواهیم فرستاد، هنگامی که او نزد تو آمد فرماندهی سپاه را به او واگذار و پرچم جهاد را به دست وی بسپار. طالوت کیست؟

طالوت مردی بلند قامت و تنومند و خوش اندام بود اعصابی محکم و نیرومند داشت از نظر قوای روحی نیز بسیار زیرک، دانشمند و با تدبیر بود بعضی علت انتخاب نام طالوت را برای وی همان طول قامت او می دانند ولی با این همه شهرتی نداشت و با پدرش در یکی از دهکده ها در ساحل رودخانه ای می زیست و چهار پایان پدر را به چرا می برد و کشاورزی می کرد.

روزی بعضی از چهار پایان در بیابان گم شدند طالوت به اتفاق یکی از دوستان خود به جستجوی آنها در اطراف رودخانه به گردش در آمد این وضع تا چند روز ادامه یافت تا اینکه به نزدیک شهر صوف رسیدند.

دوست وی گفت ما اکنون به سرزمین صوف شهر اشموئیل پیامبر رسیده ایم بیا نزد وی رویم شاید در پرتو وحی و فروغ رای به گم شده خویش راه یابیم، هنگامی که وارد شهر شدند با اشموئیل برخورد کردند همین که چشمان اشموئیل و طالوت به یکدیگر افتاد میان دلهای آنان آشنائی برقرار شد.

اشموئیل از همان لحظه طالوت را شناخت و دانست که این جوان همان است که از طرف خداوند برای فرماندهی جمعیت تعیین شده هنگامی که طالوت

سرگذشت خود را برای اشموئیل شرح داد گفت اما چهار پایان هم اکنون در راه دهکده رو به باغستان پدرت روانه هستند از ناحیه آنها نگران مباش ولی من تو را برای کاری بسیار بزرگتر از آن دعوت می کنم خداوند تو را مامور نجات بنی اسرائیل ساخته است طالوت نخست از این پیشنهاد تعجب کرد و سپس با خوش وقتی آن را پذیرفت اشموئیل به قوم خود گفت خداوند طالوت را به فرماندهی شما برگزیده لازم است همگی از وی پیروی نمائید و خود را برای جهاد با دشمن آماده سازید.

بنی اسرائیل که برای فرمانده و رئیس لشکر امتیازاتی از نظر نسب و ثروت لازم می دانستند و هیچکدام را در طالوت نمی دیدند در برابر این انتصاب سخت به حیرت افتادند زیرا به عقیده آنها وی نه از خاندان لاوی بود که سابقه نبوت داشتند و نه از خاندان یوسف و یهودا که دارای سابقه حکومت بودند بلکه از خاندان بنیامین گمنام بود و از نظر مالی تهی دست لذا به عنوان اعتراض گفتند او چگونه می تواند بر ما حکومت کند ما از او سزاوارتریم؟!

اشموئیل که آنان را سخت در اشتباه میدید گفت خداوند او را بر شما امیر قرار داده و شایستگی فرماندهی و رهبری به نیروی جسمی و قدرت روحی است که هر دو به اندازه کافی در طالوت هست و از این نظر بر شما برتری دارد ولی آنها نشانه ای که دلیل بر این انتخاب از ناحیه خدا باشد مطالبه کردند.

اشموئیل گفت نشانه آن این است که تابوت (صندوق عهد) که از یادگارهای مهم انبیاء بنی اسرائیل است و مایه دلگرمی و اطمینان شما در جنگها بوده در حالی که جمعی از فرشتگان آن را حمل می نمایند به سوی شما باز می گردد و چیزی نگذشت که صندوق عهد بر آنها ظاهر شد آنها با دیدن این نشانه فرماندهی طالوت را پذیرفتند.

طالوت زمام کشور را به دست گرفت!

طالوت فرماندهی سپاه را به عهده گرفت و در مدتی کوتاه لیاقت و شایستگی خود را در اداره امور مملکت و فرماندهی سپاه به اثبات رسانید سپس آنها را برای مبارزه با دشمنی که همه چیز آنها را به خطر انداخته بود دعوت کرد و به آنها تاکید کرد تنها کسانی با من حرکت کنند که تمام فکرشان در جهاد باشد و آنها که بنائی نیمه کاره یا معامله ای نیمه تمام و امثال آن دارند در این پیکار شرکت نکنند. به زودی جمعیتی به ظاهر زیاد و نیرومند جمع شدند و به جانب دشمن حرکت کردند.

بر اثر راهپیمایی در برابر آفتاب همگی تشنه شدند، طالوت برای این که به فرمان خدا آنها را آزمایش و تصفیه کند گفت به زودی در مسیر خود به رودخانه‌ای می رسید خداوند بوسیله آن شما را آزمایش می کند کسانی که از آن بنوشند و سیراب شوند از من نیستند و آنها که جز مقدار کمی ننوشند از من هستند!

همین که چشم آنها به نهر آب افتاد خوشحال شدند و به سرعت خود را به آن رسانیدند و سیراب گشتند. تنها عده معدودی بر سر پیمان باقی ماندند. طالوت متوجه شد که لشکر او از اکثریتی بی اراده و سست عهد و اقلیتی از افراد با ایمان تشکیل شده است از این رو اکثریت بی انضباط و نافرمان را رها کرد و با همان جمع قلیل با ایمان از شهر بیرون آمد و به سوی میدان جهاد پیش رفت.

سپاه کوچک طالوت از کمی نفرات متوحش شده به طالوت گفتند ما توانائی در برابر این سپاه قدرتمند را نداریم اما آنها که ایمان راسخ به رستاخیز داشتند و دلهایشان از محبت خدا لبریز بود، از زیادی و نیرومندی سپاه دشمن و کمی عده

خود نهرا سیدند، با کمال شجاعت به طالوت گفتند: تو آنچه را صلاح میدانی فرمان ده ما نیز همه جا همراه تو خواهیم بود و به خواست خدا با همین عدد کم با آنها جهاد خواهیم کرد، چه بسا جمعیت‌های کم که به اراده پروردگار بر جمعیت‌های زیاد پیروز شدند و خدا با استقامت کنندگان است.

طالوت با آن عده کم اما مؤمن و مجاهد آماده کارزار شد، آنها از درگاه خداوند درخواست شکیبائی و پیروزی کردند، همین که آتش جنگ شعله ور شد، جالوت از لشکر خویش بیرون آمد و در بین دو لشکر مبارز طلبید، صدای رعب آور وی دلها را می لرزاند و کسی را جرات میدان رفتن او نبود. در این میان نوجوانی به نام داوود که شاید بر اثر کمی سن برای جنگ هم به میدان نیامده بود، بلکه برای کمک به برادران بزرگتر خود که در صف جنگجویان بودند از طرف پدرش ماموریت داشت، ولی با این حال بسیار چابک و ورزیده بود، با فلاخنی که در دست داشت یکی دو سنگ آن چنان ماهرانه پرتاب کرد که درست بر پیشانی و سر جالوت کوبیده شدند و او در میان وحشت و تعجب سپاهیان‌ش به زمین سقوط کرد و کشته شد، با کشته شدن جالوت ترس و هراس عجیبی به سپاهیان‌ش دست داد و سرانجام از برابر صفوف لشکر طالوت فرار کردند و بنی اسرائیل پیروز شدند.

اکنون به تفسیر آیات باز میگردیم:

در نخستین آیه، روی سخن را به پیغمبر اکرم (ﷺ) کرده، می فرماید: آیا ندیدی جمعی از اشراف بنی اسرائیل را بعد از موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) که به پیامبر خود گفتند: زمامداری برای ما انتخاب کن تا (تحت فرماندهی او) در راه خدا پیکار کنیم؟ (الم تر الى الملا من بنی اسرائیل من بعد موسی اذ قالوا لنبی لهم ابعت لنا ملکا نقاتل فی سبیل الله).

واژه ملاء در لغت به معنی اشیاء یا اشخاصی است که چشم را پر می کند و شگفتی بیننده را بر می انگیزد، به همین جهت به جمعیت زیادی که دارای رای و عقیده واحدی، باشند ملا گفته می شود، و نیز به اشراف و بزرگان هر قوم و ملتی ملا می گویند، زیرا هر کدام از این دو گروه به خاطر کمیت یا کیفیت خاص خود چشم بیننده را پر می کند.

همان طور که قبلا اشاره شد، این آیه اشاره به جمعیت زیادی از بنی اسرائیل می کند که یک صدا از پیامبر خویش تقاضای امیر و رهبری کردند تا بتوانند به فرماندهی او با جالوت که تمام حیثیت دینی و اجتماعی و اقتصادی آنها را به خطر افکنده بود پیکار کنند.

قابل توجه اینکه آنها برای رفع تجاوز دشمن که ایشان را از سرزمینشان بیرون رانده بود، می خواستند مبارزه کنند، در عین حال نام آن را فی سبیل الله (در راه خدا گذاردند) از این تعبیر روشن می شود که آنچه به آزادی و نجات انسانها از اسارت و رفع ظلم کمک کند، فی سبیل الله محسوب می شود، علاوه بر این پیکار مزبور، جنبه دینی و مذهبی نیز داشت.

بعضی نام این پیامبر را شمعون و بعضی اشموئیل، و بعضی یوشع، ذکر کرده اند، ولی مشهور در میان مفسران همان اشموئیل است که عربی آن اسماعیل می باشد، و از امام باقر (علیه السلام) نیز در روایتی نقل شده است.

به هر حال پیامبرشان که از وضع آنان نگران بود، و آنها را ثابت قدم در عهد و پیمان نمی دید به آنها گفت: اگر دستور پیکار به شما داده شود شاید (سریچی کنید و) در راه خدا پیکار نکنید (قال هل عسیتم ان کتب علیکم القتال الا تقاتلوا).

آنها در پاسخ گفتند: چگونه ممکن است در راه خدا پیکار نکنیم در حالی که از خانه و فرزندانمان رانده شدیم شهرهای ما به وسیله دشمن اشغال و فرزندانمان اسیر شده اند (**قالوا و ما لنا الا نقاتل فی سبیل الله و قد اخرجنا من دیارنا و ابنائنا**).

و به این ترتیب اعلام وفاداری به عهد و پیمان خود کردند، ولی با این همه هیچ یک از نام خدا و فرمان او، حفظ استقلال و موجودیتشان، و آزادی فرزندان، نتوانست جلو پیمان شکنی آنها را بگیرد، و لذا در ادامه این آیه می خوانیم: هنگامی که دستور پیکار به آنها داده شد جز عده کمی همگی سرپیچی کردند و خداوند به (احوال) ستمکاران آگاه است و می شناسد و به آنها کیفر می دهد (**فلما کتب علیهم القتال تولوا الا قليلا منهم و الله علیم بالظالمین**).

بعضی از مفسران، عده وفاداران را 313 نفر نوشته اند، همانند سربازان وفادار اسلام در جنگ بدر.

در هر صورت پیامبرشان، طبق وظیفه ای که داشت به درخواست آنها پاسخ گفت، و طالوت را به فرمان خدا برای زمامداری آنان برگزید و به آنها گفت: خداوند طالوت را برای زمامداری شما برانگیخته است (**و قال لهم نبیهم ان الله قد بعث لکم طالوت ملکا**).

مطابق این آیه انتخاب طالوت به عنوان زمامداری و فرماندهی لشکر بنی اسرائیل از سوی خدا بوده و شاید جمله قد بعث (برانگیخت) اشاره به همان چیزی باشد که در شرح این داستان گذشت که حوادث غیر منتظره ای طالوت را به شهر آن پیامبر (ﷺ) و مجلس او کشانید، و این انتخاب الهی صورت گرفت، ضمناً از تعبیر ملکا چنین بر می آید که طالوت، تنها فرمانده لشکر نبود بلکه زمامدار کشور هم بود.

از اینجا مخالفت شروع شد، گروهی گفتند: چگونه او بر ما حکومت داشته باشد با اینکه ما از او شایسته تریم، و او ثروت زیادی ندارد (قالوا انی یکون له الملك علينا ونحن احق بالملك منه ولم یوت سعة من المال).

این نخستین اعتراض و پیمان شکنی بود که بنی اسرائیل در برابر آن پیامبر (علیه السلام) کردند، و با اینکه او تصریح کرده بود انتخاب طالوت از طرف خدا است آنها در واقع به انتخاب خداوند اعتراض کردند که ما از او سزاوارتریم زیرا دارای دو شرط لازم برای زمامداری هستیم، نسب عالی و ثروت فراوان و همان طور که قبلا در شرح داستان آمده طالوت جوانی از یک قبیله گمنام بنی اسرائیل و از نظر مالی یک کشاورز ساده بود.

ولی قرآن پاسخ دندان شکنی را که آن پیامبر به گمراهان بنی اسرائیل داد چنین بازگو می کند گفت خداوند او را بر شما برگزیده و علم و (قدرت) جسم او را وسعت بخشیده (ان الله اصطفیه و زاده بسطة فی العلم و الجسم).

اینکه می بینید خداوند او را برگزیده و زمامدار شما قرار داده به خاطر این است که از نظر هوش و فرزاندگی و علم، پرمایه است و از نظر نیروی جسمانی، قوی و پرقدرت.

یعنی اولاً این گزینش خداوند حکیم است و ثانیاً شما سخت در اشتباهید و شرایط اساسی رهبری را فراموش کرده اید، نسبت عالی و ثروت، هیچ امتیازی برای رهبری نیست چون هر دو امر اعتباری و بیرون ذاتی است، ولی علم و دانش و نیروی جسمانی دو امتیاز واقعی و درون ذاتی است که تاثیر عمیقی در مساله رهبری دارد. رهبر باید با علم و دانش خود، مصلحت جامعه ای را که در راس آن است تشخیص دهد و با قدرت خود آن را به موقع اجرا در آورد، با

علم و تدبیر خود نقشه صحیح برای پیکار با دشمن بکشد و با نیروی جسمانی آن را پیاده کند.

تعبیر به بسطه (گسترش) اشاره به این است که وسعت وجودی انسان در پرتو علم و قدرت است، هر قدر اینها افزوده شود هستی انسان گسترده تر می شود.

در اینجا گسترش علم بر گسترش نیروی جسمانی، مقدم داشته شده، زیرا شرط اول علم و آگاهی است.

ضمناً از این تعبیر استفاده می شود که امامت و رهبری، گزینش الهی است، و او است که شایستگی ها را تشخیص می دهد، اگر در فرزندان پیامبر این شایستگی را ببیند امامت را در آنجا قرار می دهد، و اگر در جای دیگر، در آنجا قرار می دهد، و این همان چیزی است که دانشمندان شیعه به آن معتقدند و از آن دفاع می کنند.

سپس می افزاید: خداوند، ملک خود را به هر کس بخواهد می بخشد و خداوند (احسانش) وسیع و گسترده و دانا (به لیاقت و شایستگی افراد) است (و الله یوتی ملکه من یشاء والله واسع علیم).

این جمله ممکن است اشاره به شرط سوم برای رهبری باشد و آن فراهم شدن امکانات و وسائل مختلف از سوی خدا است زیرا ممکن است رهبری از نظر علم و قدرت کاملاً پر مایه باشد ولی در شرائط و ظرفی قرار گیرد که هیچگونه

آمادگی برای پیشرفت اهداف او نداشته باشد، مسلماً چنین رهبری به پیروزی درخشانی نخواهد رسید، قرآن می گوید: خدا حکومت الهی را به هر کس

بخواهد می بخشد یعنی شرائط و وسائل لازم را برای او فراهم می سازد (این سخن ممکن است دنباله کلام آن پیامبر باشد و یا از کلام خداوند در قرآن).

آیه بعد نشان می دهد که گویا بنی اسرائیل هنوز به ماموریت طالوت از سوی خداوند حتی با تصریح پیامبرشان اشموئیل، اطمینان پیدا نکرده بودند و از او خواهان نشانه و دلیل شدند، پیامبر آنها به آنان گفت، نشانه حکومت او این است که صندوق عهد به سوی شما خواهد آمد که در آن آرامشی از سوی پروردگارتان برای شما است، همان صندوقی که یادگارهای خاندان موسی و هارون در آن است، در حالی که فرشتگان آن را حمل می کنند، در این موضوع، نشانه روشنی برای شما است، اگر ایمان داشته باشید (و قال لهم نبیهم ان آیه ملکه ان یاتیکم التابوت فیه سکینه من ربکم و بقیة مما ترک آل موسی و آل هرون تحمله الملائكة ان فی ذلك لایة لکم ان کنتم مومنین).

نکته ها

1 - تابوت یا صندوق عهد چه بود؟

تابوت در لغت به معنی صندوقی است که از چوب می سازند و اینکه می بینیم به صندوق نقل و انتقال جنازه ها تابوت می گویند به همین مناسبت است، اما باید توجه داشت که معنی اصلی تابوت اختصاصی به مردگان ندارد بلکه هر گونه صندوق چوبی را شامل می شود.

درباره این که تابوت بنی اسرائیل و به عبارت دیگر صندوق عهد چه بوده و به دست چه کسی ساخته شد و محتویات آن را چه چیز تشکیل می داد در روایات و تفاسیر ما و همچنین در کتب عهد قدیم (تورات) سخن بسیار است و از همه روشنتر چیزی است که در احادیث اهل بیت (علیهم السلام) و گفته های بعضی از مفسران مانند ابن عباس آمده است و آن اینکه: تابوت همان صندوقی بود که

مادر موسی او را در آن گذاشت و به دریا افکند و هنگامی که به وسیله عمال فرعون از دریا گرفته شد و موسی را از آن بیرون آوردند همچنان در دستگاه فرعون نگهداری می شد و سپس به دست بنی اسرائیل افتاد، بنی اسرائیل این صندوق خاطره انگیز را محترم می شمردند و به آن تبرک می جستند.

موسی در واپسین روزهای عمر خود الواح مقدس را که احکام خدا بر آن نوشته شده بود به ضمیمه زره خود و یادگارهای دیگری در آن نهاد، و به وصی خویش یوشع بن نون سپرد و به این ترتیب اهمیت این صندوق در نظر بنی اسرائیل بیشتر شده و لذا در جنگهایی که میان آنان و دشمنان واقع می شد آن را با خود می بردند، و اثر روانی و معنوی خاصی در آنها می گذارد، و لذا گفته اند تا هنگامی که این صندوق خاطره انگیز با آن محتویات مقدس در میانشان بود، با سربلندی زندگی می کردند، ولی تدریجا مبانی دینی آنها ضعیف شد و دشمنان بر آنها چیره شدند و آن صندوق را از آنها گرفتند، اما اشموئیل طبق آیات مورد بحث به آنها وعده داد که به زودی صندوق عهد، به عنوان یک نشانه بر صدق گفتار او به آنها باز خواهد گشت.

از جمله فیه سکینه من ربکم و بقیة مما ترک آل موسی و آل هرون بر می آید که اولاً صندوق عهد، همان طور که گفتیم محتویاتی داشت که جمعیت بنی اسرائیل را آرامش می بخشید و در حوادث گوناگون نفوذ معنوی و اثر روانی در آنها داشت فیه سکینه من ربکم و ثانیاً قسمتی از یادگارهای خاندان موسی و خاندان هارون نیز بعدها به محتویات آن افزوده شده بود.

باید توجه داشت که سکینه از ماده سکون به معنی آرامش است و منظور از آن در اینجا آرامش دل و جان می باشد.

اشموئیل به بنی اسرائیل خاطر نشان ساخت که صندوق عهد بار دیگر به میان شما باز می گردد و آرامش از دست رفته خود را خواهید یافت و در حقیقت صندوقی که علاوه بر جنبه معنوی و تاریخی چیزی بالاتر از پرچم و شعار برای بنی اسرائیل بود و وجود آن را نشانه استقلال و موجودیت خود می دانستند و با مشاهده آن به یاد تجدید دوران عظمت پیشین می افتادند، به آنها باز می گشت، طبیعی است این بشارت بزرگی برای بنی اسرائیل محسوب می شد.

2 - منظور از حمل کردن فرشتگان (تحمله الملائكة) چیست؟

چگونه فرشتگان صندوق عهد را آوردند؟ در پاسخ این سوال نیز مفسران سخنان بسیار گفته اند، از همه روشنتر اینکه: در تواریخ آمده است هنگامی که صندوق عهد به دست بت پرستان فلسطین افتاد و آن را به بتخانه خود بردند، به دنبال آن گرفتار ناراحتیهای فراوانی شدند، بعضی گفتند اینها همه از آثار صندوق عهد است لذا تصمیم گرفتند آن را از شهر و دیار خود بیرون بفرستند، و چون کسی حاضر به بیرون بردن آن نبود، ناچار آن را به دو گاو بستند و آنها را در بیابان سر دادند، اتفاقاً این جریان درست مقارن با نصب طالوت به فرماندهی بنی اسرائیل بود، فرشتگان خدا ماموریت یافتند که این دو حیوان را به سوی شهر اشموئیل برانند هنگامی که بنی اسرائیل صندوق عهد را در میان خود دیدند، آن را به عنوان آیت و نشانه ای از طرف خداوند بر ماموریت طالوت تلقی کردند.

بنابراین گر چه در ظاهر آن دو گاو آن را به شهر آوردند لکن در واقع به وسیله فرشتگان الهی این کار انجام شد، به همین جهت حمل صندوق به فرشتگان نسبت داده شده است.

اصولا فرشته و ملک در قرآن و اخبار معنی وسیعی دارد که علاوه بر موجودات روحانی عاقل، یک سلسله از نیروهای مرموز این جهان را نیز در بر می گیرد.

از آنچه گفته شد به خوبی استفاده می شود که با این نشانه های اعجاز آمیز مساله رهبری و فرماندهی الهی طالوت ثابت شد، اما همانگونه که از جمله ان کنتم مومنین استفاده می شود، باز افراد ضعیف الایمان تسلیم حق نشدند و دنباله این داستان، این حقیقت را آشکار خواهد ساخت.

سرانجام به رهبری و فرماندهی طالوت تن در دادند و او لشکرهای فراوانی را بسیج کرد و به راه افتاد، در اینجا بود که بنی اسرائیل در برابر آزمون عجیبی قرار گرفتند بهتر است این سخن را از زبان قرآن در ادامه این آیات، بشنویم، می فرماید:

هنگامی که طالوت (به فرماندهی لشکر بنی اسرائیل منصوب شد و سپاهیان) را با خود بیرون برد، به آنها گفت: خداوند شما را با یک نهر آب امتحان می کند، آنها که از آن بنوشند از من نیستند و آنها که جز یک پیمان با دست خود، بیشتر از آن نچشند از منند (فلما فصل طالوت بالجنود قال ان الله مبتليکم بنهر فمن شرب منه فلیس منی و من لم یطعمه فانه منی الا من اغترف غرفة بیده).

در اینجا لشکریان طالوت در برابر آزمون بزرگی قرار گرفتند، و آن مساله مقاومت شدید در برابر تشنگی، و چنین آزمونی برای لشکر طالوت - مخصوصا با سابقه بدی که برای بنی اسرائیل در بعضی جنگها داشتند - ضرورت داشت، چرا که پیروزی هر جمعیتی، بستگی به مقدار انضباط و قدرت ایمان و استقامت در مقابل دشمن و اطاعت از دستور رهبر و فرمانده دارد.

طالوت می خواست بداند انبوه لشکر تا چه اندازه، فرمان او را اطاعت می کنند، به ویژه اینکه آنها با تردید و دودلی و حتی اعتراض، رهبری او را پذیرفته بودند، گر چه در ظاهر تسلیم شده بودند ولی شاید هنوز در باطن، شک و تردید بر دل‌های آنها حکومت می کرد، به همین دلیل مامور می شود که آنها را امتحان کند، تا روشن شود، آیا این سربازان که می خواهند در برابر شمشیر آتشبار دشمن بایستند، توانائی تحمل مقداری تشنگی را دارند یا نه؟

ولی اکثریت آنها - همانطور که در شرح داستان قبلا خواندیم و در آیه مورد بحث به طور فشرده به آن اشاره شده از بوته این امتحان سالم بیرون نیامدند، چنانکه قرآن می گوید: آنها همگی جز عده کمی از آنها، از آن آب نوشیدند (فشربوا منه الا قليلا منهم).

و به این ترتیب، دومین تصفیه در ارتش طالوت انجام یافت، زیرا تصفیه اول همان بود که به هنگام اعلام بسیج عمومی گفته بود کسانی که تجارت یا بنای نیمه کاره و امثال آن دارند، همراه من نیایند.

سپس می افزاید: هنگامی که او (طالوت) و افرادی که به وی ایمان آورده بودند (و از بوته آزمایش سالم به در آمدند)، از آن نهر گذشتند گفتند: امروز ما (با این جمعیت اندک) توانائی مقابله با جالوت و سپاهیان او را نداریم (فلما جاوزه هو و الذین آمنوا معه قالوا لا طاقة لنا اليوم بجالوت و جنوده).

این جمله به خوبی نشان می دهد که همان گروه اندک که از آزمایش تشنگی سالم به در آمدند همراه او حرکت کردند، ولی همانها نیز وقتی فکر کردند که به زودی در برابر ارتش عظیم و نیرومند جالوت قرار می گیرند فریادشان از کمی نفرات بلند شد و این سومین مرحله آزمایش بود، زیرا تنها گروه کوچک تری از

این گروه اندک، اعلام آمادگی و وفاداری کامل کردند، چنانکه قرآن در ادامه این آیه

می فرماید: آنها که می دانستند خدا را ملاقات خواهند کرد (و به روز رستاخیز و وعده های الهی ایمان داشتند) گفتند: چه بسیار گروه های کوچکی که به فرمان خدا بر گروه های عظیمی پیروز شدند و خداوند با صابران (و استقامت کنندگان) همراه است (قال الذين يظنون انهم ملاقوا الله كم من فئة قليلة غلبت فئة كثيرة باذن الله و الله مع الصابرين).

این جمله به خوبی نشان می دهد کسانی که ایمان راسخ به روز رستاخیز داشتند به بقیه هشدار دادند که نباید به کمیت جمعیت نگاه کرد، بلکه باید کیفیت را در نظر گرفت، زیرا بسیار شده که جمعیت کم از نظر نفرت، اما با کیفیتی بالا، از جهت ایمان و اراده و تصمیم و متکی به عنایات الهی به اذن الله بر جمعیت های انبوه پیروز شدند.

باید توجه داشت که یظنون در اینجا به معنی یعلمون می باشد، یعنی کسانی که به رستاخیز، یقین داشتند و وعده های الهی را در مورد پاداش مجاهدان راستین می دانستند (زیرا ظن در بسیاری از موارد به معنی یقین به کار می رود و اگر آن را به معنی گمان هم بدانیم باز بی تناسب نخواهد بود زیرا مفهوم آیه چنین می شود که گمان به رستاخیز تا چه رسد به علم و یقین، انسان را در برابر اهداف الهی مصمم می سازد همانگونه که گمان به منافع، در کارهای مهم همچون کشاورزی و تجارت و صنعت صاحبان آنها را مصمم می کند.

درباره اینکه چرا به روز قیامت، روز لقای پروردگار گفته شده در ذیل آیه

46 همین سوره به مقدار کافی بحث کردیم.

در آیه بعد، مساله رویارویی دو لشکر مطرح شده، می فرماید: به هنگامی که آنها (لشکر طالوت و بنی اسرائیل) در برابر جالوت و سپاهیان او قرار گرفتند گفتند: پروردگارا! صبر و استقامت را بر ما فرو ریز و گامهای ما را استوار بدار، و ما را بر جمعیت کافران پیروز گردان (و لما برزوا لجالوت و جنوده قالوا ربنا افرغ علينا صبرا و ثبت اقدامنا و انصرنا علی القوم الکافرین).

برزوا از ماده بروز، به معنی ظهور است، و از آنجا که وقتی انسان در میدان جنگ، آماده و ظاهر می شود، ظهور و بروز دارد به این کار، مبارزه یا براز می گویند.

این آیه می گوید: هنگامی که طالوت و سپاه او، به جایی رسیدند که لشکر نیرومند جالوت، نمایان و ظاهر شد، و در برابر آن قدرت عظیم صف کشیدند، دست به دعا برداشتند و از خداوند سه چیز طلب کردند، نخست صبر و شکیبائی و استقامت، در آخرین حد آن، لذا تعبیر به افرغ علينا صبرا کردند که از ماده افراغ به معنی ریختن آب یا ماده سیال دیگر از ظرف، به طوری که ظرف کاملاً خالی شود، نکره بودن صبر نیز تأکیدی به این مطلب است.

تکیه بر ربوبیت پروردگار ربنا و تعبیر به افراغ که به معنی خالی کردن پیمانه است، و تعبیر به علی که بیانگر نزول از طرف بالا است و تعبیر به صبرا که در این گونه موارد دلالت بر عظمت دارد، هر کدام نکته ای در بر دارد که مفهوم این دعا را کاملاً عمیق و پر مایه می کند.

دومین تقاضای آنها از خدا این بود که گامهای ما را استوار بدار تا از جا کنده نشود و فرار نکنیم، در حقیقت دعای اول جنبه باطنی و درونی داشت و این دعا جنبه ظاهری و برونی دارد و مسلماً ثبات قدم از نتایج روح استقامت و صبر است.

سومین تقاضای آنها این بود که ما را بر این قوم کافر یاری فرما و پیروز کن که در واقع هدف اصلی را تشکیل می دهد و نتیجه نهایی صبر و استقامت و ثبات قدم است.

به یقین خداوند چنین بندگان را تنها نخواهد گذاشت هر چند عدد آنها کم و عدد دشمن زیاد باشد، لذا در آیه بعد می فرماید: آنها به فرمان خدا سپاه دشمن را شکست دادند و به هزیمت وا داشتند (فَهَزَمُوهُمْ بِأَذْنِ اللَّهِ).

و داوود (جوان کم سن و سال و نیرومند شجاعی که در لشکر طالوت بود) جالوت را کشت (و قتل داود جالوت).

در اینجا چگونگی کشته شدن آن پادشاه ستمگر به دست داوود جوان و تازه کار در جنگ، تشریح نشده ولی همانگونه که در شرح داستان آمد با فلاخنی که در دست داشت، یکی دو سنگ آن چنان ماهرانه پرتاب کرد که درست بر پیشانی و سر جالوت کوبیده شد و در آن فرو نشست و فریادی کشید و فرو افتاد، و ترس و وحشت تمام سپاه او را فرا گرفت و به سرعت فرار کردند گویا خداوند می خواست قدرت خویش را در اینجا نشان دهد که چگونه پادشاهی با آن عظمت و لشکری انبوه به وسیله نوجوان تازه به میدان آمده ای آن هم با یک سلاح ظاهراً بی ارزش، از پای در می آید.

سپس می افزاید: خداوند حکومت و دانش را به او بخشید و از آنچه می خواست به او تعلیم داد (و آتیه الله الملك والحكمة و علمه مما يشاء).

ضمیر در این دو جمله به داوود بر می گردد که در واقع فاتح این جنگ بود. گر چه در این آیه تصریح نشده که این داوود همان داوود، پیامبر بزرگ بنی اسرائیل، پدر سلیمان است، ولی جمله آتیه الله الملك والحكمة و علمه مما يشاء، نشان می دهد که او به مقام نبوت رسید زیرا اینگونه تعبیرات معمولاً

درباره انبیای الهی است به خصوص که شبیه این تعبیر در آیه 20 سوره (ص) درباره داوود آمده است، و شددنا ملکه و آتیناه الحکمة: پایه حکومت او را محکم ساختیم و به او دانش و تدبیر دادیم.

از روایاتی که در تفسیر این آیه نقل شده، نیز به روشنی استفاده می شود که او همان داوود، پیامبر بنی اسرائیل است.

این تعبیر ممکن است اشاره به علم تدبیر کشور داری و ساختن زره و وسائل جنگی و مانند آن باشد که داوود (علیه السلام) در حکومت بسیار عظیم خود به آن نیاز داشت زیرا خداوند هر مقامی را که به کسی می سپارد آمادگیهای لازم را نیز به او می بخشد.

و در پایان آیه به یک قانون کلی اشاره کرده، می گوید: و اگر خداوند بعضی از مردم را به وسیله بعضی دیگر دفع نکند سراسر روی زمین فاسد می شود، ولی خداوند نسبت به تمام جهانیان، لطف و احسان دارد (ولو لا دفع الله الناس بعضهم ببعض لفسدت الارض ولكن الله ذو فضل على العالمين).

خداوند نسبت به جهانیان لطف و مرحمت دارد که جلو همه گیر شدن و همگانی شدن فساد را در روی زمین می گیرد.

درست است که سنت پروردگار بر این قرار گرفته که در این دنیا اصل آزادی اراده و اختیار، حکومت کند و انسانها در انتخاب راه خیر و شر آزاد باشند ولی هنگامی که طغیان ستمگران جهان را در معرض فساد و تباهی عمومی قرار دهد خداوند جمعی از بندگان خود را بر می انگیزد و یاری می کند که جلو طغیان آنها را بگیرند و حالت اهریمنی آنها را در هم بکوبند و این یکی از الطاف پروردگار بر بندگان است.

شبیه همین معنی در آیه 40 سوره حج نیز آمده است، می فرماید: (ولولا دفع الله الناس بعضهم ببعض لهدمت صوامع وبيع وصلوات ومساجد): اگر خداوند به وسیله بعضی از بندگان خود، بعض دیگر را دفع نکند، صومعه ها و کلیساها و معابد یهود و مساجد مسلمین ویران می گردد.

و این آیات، بشارت است برای مومنان که در مواقعی که در فشار شدید از سوی طاغوتها و جباران قرار می گیرند در انتظار نصرت و پیروزی الهی باشید. آیا این آیه اشاره به مساله تنازع بقاء دارد؟

سؤال:

در اینجا سؤال مطرح است و آن اینکه آیا این آیه اشاره به مساله تنازع بقاء که یکی از اصول چهارگانه فرضیه داروین در مساله تکامل انواع است نمی باشد؟ فرضیه‌ای که می گوید باید جنگ و تنازع همواره در میان بشر باشد و اگر نباشد رکود و سستی و فساد، همه را فرا خواهد گرفت و نسل بشر به عقب بر خواهد گشت ولی تنازع و جنگ دائمی سبب می شود که نیرومندان بمانند و ضعیفان در این نظام پایمال شوند و از میان بروند، و به این ترتیب انتخاب اصلح صورت گیرد.

پاسخ:

این تفسیر در صورتی امکان دارد که ما رابطه آیه را به کلی از ما قبل آن قطع کنیم و حتی آیه همانند آن را در سوره حج از نظر دور داریم، ولی با توجه به آنها روشن می شود که آیه مورد بحث، ناظر به مبارزه با افراد طغیانگر و ستمکار است که اگر خداوند از طرق مختلف جلو آنها را نگیرد، تمامی روی زمین به فساد کشیده می شود، بنابراین جنگ را به عنوان یک اصل کلی در زندگی انسانها، مقدس نمی شمرد.

به علاوه آنچه به عنوان قانون تنازع بقاء گفته می شود و یادگار اصول چهارگانه داروین در مساله تکامل انواع است نه تنها یک قانون مسلم علمی نیست بلکه فرضیه‌ای است ابطال شده و حتی طرفداران تکامل انواع امروز به هیچ وجه روی اصل تنازع بقاء تکیه نمی کنند و تکامل جانداران را مربوط به مساله جهش می دانند.

از همه اینها گذشته به فرض این که فرضیه تنازع بقاء را یک اصل علمی بدانیم باید از آن فقط در مورد زندگی جانوران استفاده کرد و زندگی انسان هرگز نمی تواند بر اساس آن بنا شود زیرا تکامل انسان در پرتو تعاون بقاء است نه تنازع بقاء!

چنین به نظر می رسد که تعمیم فرضیه تنازع بقاء به جهان انسانیت یک نوع طرز تفکر استعماری است که بعضی از جامعه شناسان سرمایه داری برای توجیه جنگهای خونین و نفرت انگیز حکومتهای خود به آن متوسل شده اند و خواستهند جنگ و نزاع را یک ناموس طبیعی و یک وسیله برای تکامل و پیشرفت جوامع انسانی معرفی کنند و به این ترتیب بر روی جنایات خود یک سرپوش علمی بگذارند، کسانی که ناآگاه تحت تاثیر افکار ضد انسانی آنها قرار گرفته و آیه فوق را بر آن تطبیق کرده اند مسلماً از تعلیمات قرآنی دور افتاده اند، زیرا قرآن صریحاً می گوید (یا ایها الذین آمنوا ادخلوا فی السلم کافه) (ای افراد با ایمان همگی داخل در صلح و صفا شوید).

جای تعجب است که بعضی از مفسران اسلامی مانند نویسنده المنار و همچنین مراغی در تفسیر خود چنان تحت تاثیر این فرضیه واقع شده اند که آن را یکی از سنن الهی پنداشته و آیه فوق را به آن تفسیر نموده اند و چنین پنداشته اند که این فرضیه از ابداعات قرآن است و نه از ابتکارات داروین! ولی

همانگونه که گفتیم نه آیه فوق ناظر به آن است و نه این فرضیه اصل و اساسی دارد بلکه اصل حاکم بر روابط انسانها تعاون بقاء است و نه تنازع بقاء!

آخرین آیه می فرماید: اینها آیات خدا است که به حق بر تو می خوانیم و تو از رسولان هستی (تلك آیات الله نتلوها عليك بالحق وانك لمن المرسلين).

این آیه به داستانهای متعددی که در آیات گذشته درباره بنی اسرائیل آمد اشاره می کند و می گوید: هر کدام نشانهای از قدرت و عظمت پروردگار است (و پاک از هر گونه خرافه و افسانه) و از سوی خداوند بر پیامبر (ﷺ) نازل گردیده است، و این خود یکی از نشانه های صدق گفتار و نبوت او است.

آیه (253) و ترجمه

(تلك الرسل فضلنا بعضهم على بعض منهم من كلم الله ورفع بعضهم درجات و آتينا عيسى ابن مريم البينات و ايدنه بروح القدس و لو شاء الله ما اقتتل الذين من بعدهم من بعد ما جاءتهم البينات و لكن اختلفوا فمنهم من آمن و منهم من كفر و لو شاء الله ما اقتتلوا و لكن الله يفعل ما يريد) (253)

ترجمه:

253 - بعضی از آن رسولان را بر بعضی دیگر برتری دادیم، برخی از آنها، خدا با او سخن می گفت، و بعضی را درجاتی برتر داد، و به عیسی بن مریم، نشانه های روشن دادیم، و او را با روح القدس تایید نمودیم، (ولی فضیلت و مقام آن پیامبران، مانع اختلاف امتهای نشد).

و اگر خدا می خواست، کسانی که بعد از آنها بودند، پس از آن همه نشانه های روشن که برای آنها آمد، جنگ و ستیز نمی کردند، (اما خدا مردم را مجبور نساخته، و آنها را در پیمودن راه سعادت، آزاد گذارده است)، ولی این امتهای بودند که با هم اختلاف کردند، بعضی ایمان آوردند و بعضی کافر شدند، (و جنگ و خونریزی بروز کرد).

و باز) اگر خدا می خواست، با هم پیکار نمی کردند، ولی خداوند آنچه را می خواهد، (از روی حکمت) انجام می دهد (و هیچ کس را به قبول چیزی مجبور نمی کند).

تفسیر:

نقش پیامبران در زندگی انسانها

این آیه اشاره ای به درجات انبیاء و مراتب آنها و گوشه‌ای از رسالت آنها در جامعه انسانی می‌کند، نخست می‌فرماید: آن رسولان را بعضی بر بعضی برتری دادیم (تلك الرسل فضلنا بعضهم على بعض).

تلك اسم اشاره به بعید است و می‌دانیم این تعبیر گاهی برای احترام به موقعیت و مقام اشخاص به کار می‌رود، اشاره به اینکه موقعیت پیامبران به قدری بالا است که گوئی از دسترسها دور است.

در اینکه منظور از رسل همه پیامبران و رسولان الهی است، یا رسولانی که در آیات گذشته این سوره نامشان به میان آمد، یا به داستان آنها اشاره شده، مانند ابراهیم، موسی، عیسی، داوود، اشموئیل، و یا همه رسولانی که در موقع نزول این آیه نامشان در قرآن بوده است؟

در میان مفسران گفتگو است، ولی بیشتر به نظر می‌رسد که منظور از آن، همه پیامبران خدا بوده باشد، زیرا واژه الرسل به اصطلاح جمع محلی به لام است و دلالت بر عموم دارد.

تعبیر به فضلنا بعضهم على بعض به روشنی می‌رساند که همه پیامبران الهی با اینکه از نظر نبوت و رسالت، همانند بودند از جهت مقام یکسان نبودند زیرا هم شعاع ماموریت آنان متفاوت بوده، و هم میزان فداکاریهای آنان با هم تفاوت داشته است.

سپس به ویژگی بعضی از آنان پرداخته، می‌فرماید: بعضی از آنان را خدا با او سخن گفت (منهم من كلم الله).

واضح است که منظور از آن، حضرت موسی (عَلَيْهِ السَّلَام) می‌باشد که به عنوان کلیم الله معروف شده و در آیه 164 سوره نساء درباره او می‌فرماید: و كلم الله موسى تكليما، خداوند با موسی سخن گفت.

و این احتمال که منظور از آن پیامبر اسلام (ﷺ) باشد و منظور از تکلم، همان سخنانی باشد که در شب معراج با او گفت، یا منظور وحی الهی باشد که در آیه 51 سوره شوری و ما کان لبشر ان یکلمه الله الا وحیا... عنوان تکلم به آن اطلاق

شده، بسیار بعید به نظر می رسد، زیرا وحی در مورد تمام پیامبر است و با تعبیر منهم که به اصطلاح من تبعیضیه است سازگار نیست.

سپس می افزاید: و درجات بعضی را بالا برد (و رفع بعضهم درجات). با توجه به اینکه: در آغاز این آیه، تفاوت درجات پیامبران ذکر شده، ممکن است منظور از این تکرار، فرد یا افراد خاصی باشد که نمونه کامل آن پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) است که آیینش کامل ترین و آخرین آیینها بود، و کسی که رسالت او، آوردن کامل ترین ادیان باشد، باید خود او نیز از همه برتر باشد، به خصوص اینکه در آیه 41 سوره نساء، پیامبر اسلام (ﷺ) را در قیامت به عنوان گواه همه پیامبران شمرده، در حالی که هر پیامبری گواه امت خویش است فکیف اذا جئنا من کل امة بشهید و جئنا بک علی هؤ لاء شهیدا.

گواه دیگر این موضوع این است که در جمله سابق اشاره به فضیلت موسی (علیه السلام) بود و در جمله آینده، تصریح به مقام مسیح (علیه السلام) می کند و تناسب بحث ایجاب می نماید که این جمله نیز اشاره به موقعیت پیامبر اسلام (ﷺ) باشد زیرا این سه پیامبر هر کدام پیشوای یکی از مذاهب بزرگ جهان هستند، و اگر نام پیامبر اسلام (ﷺ) در وسط آن دو قرار گرفته جای تعجب نیست، مگر نه این است که آیین او حد وسط میان آیینها است و همه چیز به طور متعادل در آن پیاده شده همانگونه که قرآن می گوید: و کذلک جعلناکم امة وسطا.

ولی گفته می شود که جمله های آینده این آیه نشان می دهد که منظور از جمله و رفع بعضهم درجات، بعضی از پیامبران پیشین مانند ابراهیم و امثال او بوده، زیرا به صورت فعل ماضی می فرماید: و لو شاء الله ما اقتتل الذين من بعدهم: اگر خدا می خواست امت این پیامبران بعد از آنان به جنگ و ستیز با هم بر نمی خاستند.

سپس به سراغ امتیاز حضرت مسیح (علیه السلام) رفته می فرماید: ما به عیسی بن مریم نشانه های روشن دادیم، و او را با روح القدس تایید کردیم (وآتینا عیسی ابن مریم البينات وايدناه بروح القدس).

نشانه های روشن، اشاره به معجزاتی مانند شفای بیماران غیر قابل علاج و احیای مردگان، و معارف عالی دینی است.

منظور از روح القدس پیک وحی خداوند یعنی جبرئیل، یا نیروی مرموز معنوی خاصی است، که در اولیاء الله - با تفاوت هایی وجود دارد - و در تفسیر آیه 87 سوره بقره، مشروحا بحث شد، و اگر در اینجا تایید به روح القدس را درباره حضرت مسیح (علیه السلام) بیان فرموده به خاطر آن است که سهم بیشتری نسبت به بسیاری از پیامبران، در او بوده است.

در ادامه آیه اشاره به وضع امتها و اختلافات آنها بعد از انبیاء کرده، می فرماید: اگر خدا می خواست کسانی که بعد از آنان بودند، پس از آنکه آن همه نشانه های روشن برای آنان آمد، به جنگ و ستیز با یکدیگر نمی پرداختند (و لو شاء الله ما اقتتل الذين من بعدهم من بعد ما جاءتهم البينات).

یعنی اگر خدا می خواست، قدرت داشت که آنها را به اجبار از جنگ و ستیز باز دارد ولی سنت الهی بر این بوده و هست که مردم را در انتخاب راه آزاد

گذارد، ولی آنها از آزادی خود سوء استفاده کردند و راه اختلاف پیمودند (و لکن اختلفوا).

پس بعضی از آنها ایمان آوردند و بعضی کافر شدند (فمنهم من آمن و منهم من كفر).

مسلمان این اختلاف از خود مردم و هوی و هوسهای آنها سرچشمه گرفت و گونه در میان پیامبران الهی اختلافی نبود، و همه یک هدف را تعقیب می کردند. بار دیگر تاکید می کند: این کار برای خدا آسان بود که به حکم اجبار جلو اختلافات آنها را بگیرد، زیرا اگر خدا می خواست هرگز آنها با یکدیگر جنگ نمی کردند ولی خداوند آن را که اراده کرده (و بر طبق حکمت و هماهنگی با هدف آفرینش انسان است و آن آزادی اراده و مختار بودن است) انجام می دهد (ولو شاء الله ما اقتتلوا و لكن الله يفعل ما يريد).

بدون شک گروهی از این آزادی نتیجه منفی می گیرند ولی در مجموع وجود آزادی از مهمترین ارکان تکامل انسان است، زیرا تکامل اجباری تکامل محسوب نمی شود.

ضمناً از این آیه که دو بار مسأله اجبار در آن مطرح شده به خوبی بطلان اعتقاد به جبر، روشن می گردد، و اثبات می کند که خداوند انسانها را آزاد گذارده، گروهی ایمان را می پذیرند و گروهی کفر را.

نکته:

سرچشمه اختلاف پیروان ادیان

بعضی از نویسندگان غربی به ادیان و مذاهب ایراد گرفته اند که آنها موجب تفرقه و نفاق میان افراد بشر شده اند و خونهای زیادی در این راه ریخته شده

زیرا تاریخ، جنگهای مذهبی فراوانی را به خاطر دارد. و به این ترتیب خواسته اند مذاهب را محکوم و آنها را مایه جنگ و نزاع بدانند.

در برابر این سخن باید توجه داشت که:

اولا - همانطور که در آیه بالا نیز اشاره شده اختلافات در حقیقت میان پیروان راستین و حقیقی مذاهب نبوده بلکه میان پیروان و مخالفان مذهب صورت گرفته است و اگر مشاهده می کنیم که در میان پیروان مذاهب مختلف نیز جنگ و ستیزهایی رخ داده نه به خاطر تعلیمات مذهبی آنها بوده است، بلکه به خاطر تحریف مذاهب و تعصبات ناروا و آمیختن مذاهب آسمانی با خرافات صورت گرفته است.

ثانیا - امروز مذهب (یا لاقلاً تاثیر مذهب) از قسمتی از جوامع بشری بر چیده شده در حالی که می بینیم جنگها به صورت وحشتناک تری گسترش یافته است. و با ابعاد وسیع تر و شدت بیشتر در نقاط مختلف دنیا ادامه دارد آیا اینها به خاطر مذهب است؟ یا این که روح سرکش جمعی از انسانها سرچشمه واقعی این جنگها است منتها یک روز در لباس مذهب و روز دیگر در لباس مکتب های سیاسی و اقتصادی، و روزهای دیگر در قالبهای دیگر خودنمایی می کند. بنابراین مذهب در این میان گناهکار نیست، این افراد سرکش هستند که گناهکارند و آتش جنگها را به بهانه های گوناگون شعله ور می سازند.

ثالثا - مذاهب آسمانی مخصوصاً اسلام بر اثر خاصیت ضد نژاد پرستی و ملیت پرستی سبب شدند که بسیاری از مرزهای نژادی و جغرافیائی و قبیله ای بر چیده شوند و جنگهایی که از آنها سرچشمه می گرفت طبعاً از میان رفت و به این ترتیب قسمتی از جنگها در پرتو مذهب از تاریخ زندگی بشر حذف شد، به علاوه روح صلح و دوستی و اخلاق و عواطف انسانی که مورد توجه همه

مذاهب آسمانی بوده است اثر عمیقی در کم کردن خصومتها و نفرت‌های اقوام مختلف داشته و دارد.

رابعا - یکی از رسالت‌های مذاهب آسمانی آزاد ساختن طبقات محروم و رنج‌دیده بوده است و به همین دلیل جنگ‌هایی در میان پیامبران و پیروان آنها با ستمگران و استثمارکنندگان همچون فرعون‌ها و نمرودها در می گرفته است. این جنگ‌ها که در حقیقت جهاد آزادی بخش انسانها محسوب می شدند نه تنها برای مذاهب عیب نبودند بلکه نقطه قوت آنها به حساب می آیند، درگیریهایی که پیامبر اسلام (ﷺ) با مشرکان عرب و رباخواران مکه از یک سو و با قیصرها و کسریها از سوی دیگر داشت همه از این قبیل بودند.

آیه (254) و ترجمه

(یا ایها الذین آمنوا انفقوا مما رزقناکم من قبل ان یاتی یوم لا ینفع فیه ولا خلة ولا شفاعة و الکافرون هم الظالمون) (254)

ترجمه:

254 - ای کسانی که ایمان آورده اید! از آنچه به شما روزی داده ایم، انفاق کنید! پیش از آنکه روزی فرا رسد که در آن، نه خرید و فروش است (تا بتوانید سعادت و نجات از کیفر را برای خود خریداری کنید)، و نه دوستی (و رفاقت‌های مادی سودی دارد)، و نه شفاعت، (زیرا شما شایسته شفاعت نخواهید بود). و کافران، خود ستمگرند، (هم به خودشان ستم می کنند، هم به دیگران).

تفسیر:

انفاق یکی از مهم ترین اسباب نجات در قیامت! به دنبال آیات گذشته که از قسمتی از سرگذشت امت‌های پیشین و جهاد و حکومت الهی و اختلافاتی که بعد از پیامبران داشتند، بحث می نمود، در این آیه روی سخن را به مسلمانان کرده و به یکی از وظائفی که سبب وحدت جامعه و تقویت حکومت و بنیه دفاعی و جهاد می شود اشاره می کند و می فرماید: ای کسانی که ایمان آورده اید! از آنچه به شما روزی داده ایم انفاق کنید (یا ایها الذین آمنوا انفقوا مما رزقناکم).

گر چه جمله مما رزقناکم (از آنچه به شما روزی داده ایم) مفهوم وسیعی دارد که هم انفاق‌های مالی واجب و مستحب را شامل می شود و هم انفاق‌های معنوی مانند علم و دانش و امور دیگر، ولی با توجه به تهدیدی که در ذیل آیه آمده، بعید نیست منظور، انفاق واجب یعنی زکات و مانند آن باشد، به علاوه،

انفاق واجب است که بنیه بیت المال و حکومت را تقویت می کند، ضمناً از تعبیر به مما استفاده می شود که انفاق واجب همیشه بخشی از مال را در بر می گیرد نه همه آن را مرحوم طبرسی در مجمع البیان، عمومیت آیه را نسبت به انفاقهای واجب و مستحب ترجیح می دهد معتقد است ذیل آیه مشتمل بر تهدیدی نیست بلکه خبر از حوادث وحشتناک روز قیامت می دهد.

ولی با توجه به آخرین جمله آیه که کافران را ظالمان می شمرد، اشاره ای است که ترک انفاق نوعی کفر و ظلم است و این جز در انفاقات واجب، تصور نمی شود.

سپس می افزاید: امروز که توانائی دارید انفاق کنید پیش از آنکه روزی فرا رسد که نه خرید و فروش در آن است و نه رابطه دوستی و نه شفاعت (من قبل ان یاتی یوم لا بیع فیه ولا خلة ولا شفاعة).

اشاره به اینکه راه های نجاتی که در دنیا از طرق مادی وجود دارد هیچکدام در آنجا نیست، نه بیع و معاملهای می توانید انجام دهید که سعادت و نجات از عذاب را برای خود بخريد و نه دوستیهای مادی این جهان که با سرمایه های خود کسب می کنید در آنجا نفعی به حال شما دارد زیرا آنها نیز به نوبه خود گرفتار اعمال خویشان و از خود به دیگری نمی پردازند و نه شفاعت در آنجا به حال شما سودی دارد زیرا شفاعت الهی در سایه کارهای الهی انجام می گیرد که انسان را شایسته شفاعت می کند و شما آن را انجام ندهاید و اما شفاعتهای مادی که با مال و ثروت در این دنیا قابل بدست آوردن است در آنجا وجود نخواهد داشت.

بنابراین شما با ترک انفاق و انباشتن اموال و بخل نسبت به دیگران تمام درهای نجات را به روی خود بسته اید.

و در پایان آیه می فرماید: کافران همان ظالمانند (والکافرون هم الظالمون). (

اشاره به اینکه آنها که انفاق و زکات را ترک می کنند هم به خویشتن ستم روا می دارند و هم به دیگران.

قرآن در این جمله می خواهد این حقیقت را روشن سازد که:

اولا - کافران به خود ستم می کنند زیرا با ترک انفاق واجب و سایر وظائف دینی و انسانی، خود را از بزرگترین سعادت‌ها محروم می سازند، و این اعمال آنها است که در آن جهان دامانشان را می گیرد و خداوند درباره آنها ستمی نکرده است.

ثانیا - افراد کافر به اجتماعشان نیز ستم می کنند و اصولا کفر سرچشمه قساوت، سنگدلی، مادیگری و دنیا پرستی است و اینها همه سرچشمه های اصلی ظلم و ستم هستند.

یادآوری این نکته نیز لازم است که کفر در این آیه به قرینه این که بعد از دستور انفاق واقع شده به معنی سرپیچی و گناه و تخلف از دستور خدا است و استعمال کفر به این معنی در قرآن و احادیث اسلامی نظایر بسیار دارد.

آیه و ترجمه

(اللّٰهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ) (255)

ترجمه:

255 - هیچ معبودی نیست جز خداوند یگانه زنده، که قائم به ذات خویش است، و موجودات دیگر، قائم به او هستند، هیچگاه خواب سبک و سنگینی او را فرا نمی گیرد، (و لحظهای از تدبیر جهان هستی، غافل نمی ماند)، آنچه در آسمانها و آنچه در زمین است، از آن اوست، کیست که در نزد او، جز به فرمان او شفاعت کند؟! (بنابراین، شفاعت شفاعت کنندگان، برای آنها که شایسته شفاعت اند، از مالکیت مطلقه او نمیکاهد). آنچه را در پیش روی آنها (بندگان) و پشت سرشان است می داند، (و گذشته و آینده، در پیشگاه علم او، یکسان است). و کسی از علم او آگاه نمی گردد، جز به مقداری که او بخواهد. (اوست که به همه چیز آگاه است، و علم و دانش محدود دیگران، پرتوی از علم بی پایان و نامحدود اوست). تخت (حکومت) او، آسمانها و زمین را در بر گرفته، و نگاهداری آن دو (آسمان و زمین)، او را خسته نمی کند. بلندی مقام و عظمت، مخصوص اوست.

مقدمه:

آیه الكرسي یکی از مهمترین آیات قرآن

در اهمیت و فضیلت این آیه همین بس که از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) نقل شده است که از ابی بن کعب سوال کرد و فرمود: کدام آیه برترین آیه کتاب

الله است؟ عرض کرد: الله لا اله الا هو الحي القيوم، پیامبر (ﷺ) دست بر سینه او زد و

فرمود: دانش بر تو گوارا باد، سوگند به کسی که جان محمد (ﷺ) در دست او است این آیه دارای دو زبان و دو لب است که در پایه عرش الهی تسبیح و تقدیس خدا می گوید.

در حدیث دیگری از علی (ع) از پیامبر (ﷺ) می خوانیم که فرمود: سید القرآن البقرة و سید البقرة آية الكرسي یا علی ان فيها لخمسين كلمة في كل كلمة خمسون بركة: برگزیده قرآن سوره بقره و برگزیده بقره، آیه الكرسي است، در آن پنجاه کلمه است و در هر کلمه ای پنجاه برکت است.

و در حدیث دیگری از امام باقر (ع) آمده است: هر کس آیه الكرسي را یک بار بخواند، خداوند هزار امر ناخوش آیند از امور ناخوش آیند دنیا، و هزار امر ناخوش آیند از آخرت را از او بر طرف می کند که آسانترین ناخوش آیند دنیا، فقر، و آسانترین ناخوش آیند آخرت، عذاب قبر است.

روایات در فضیلت این آیه شریفه بسیار زیاد است و در کتب علمای شیعه و اهل سنت نقل شده است با دو حدیث دیگری از رسول الله (ﷺ) این بحث را پایان می دهیم، فرمود: اعطيت آية الكرسي من كنز تحت العرش و لم يوتها نبی كان قبلي: آیه الكرسي از گنجی زیر عرش الهی به من داده شده است و به هیچ پیامبری قبل از من داده نشد.

در حدیث دیگری آمده است که دو برادر به حضور پیامبر (ﷺ) رسیدند و عرض کردند برای تجارت به شام می رویم، به ما تعلیم دهید چه بگوییم (تا از شر اشرار مصون بمانیم) فرمود: هنگامی که به منزلگاهی رسیدید و نماز عشا را

خواندید، موقعی که یکی از شما در بستر قرار می گیرد، تسبیح فاطمه زهرا (علیها السلام) (

بگوید و سپس آیه الكرسي بخواند فانه محفوظ من كل شیء حتى یصبح: مسلما او از همه چیز در امان خواهد بود تا صبح، سپس در ذیل این حدیث آمده است که در یکی از منزلگاهها دزدان قصد هجوم به آنها را داشتند اما هر چه تلاش کردند موفق نشدند.

به یقین این همه اهمیت که به آیه الكرسي داده شده است به خاطر محتوای مهم و برجسته آن است که ضمن تفسیر آن ملاحظه خواهیم کرد.

تفسیر:

مجموعه ای از صفات جمال و جلال او ابتدا از ذات اقدس الهی و مساله توحید اسماء حسنی و صفات او شروع می کند، می فرماید: خداوند هیچ معبودی جز او نیست (الله لا اله الا هو).
الله نام مخصوص خداوند و به معنی ذاتی است که جامع همه صفات کمال و جلال و جمال است، او پدید آورنده جهان هستی است، به همین دلیل هیچ معبودی شایستگی پرستش جز او ندارد، و از آنجا که در معنی الله یگانگی افتاده است، جمله لا اله الا هو تاکید بر آن است.

سپس می افزاید: خداوندی که زنده و قائم به ذات خویش است و موجودات دیگر عالم قائم به او هستند (الحی القيوم).

حی از ماده حیات به معنی زندگی است، و این واژه مانند هر صفت مشبیه دیگر دلالت بر دوام دارد و بدیهی است که حیات در خداوند حیات حقیقی است چرا که حیاتش عین ذات او است نه همچون موجودات زنده در عالم خلقت که حیات آنها عارضی است و لذا گاهی زنده اند و سپس می میرند، اما در خداوند

چنین نیست، چنانکه در آیه 58 سوره فرقان می خوانیم: و توکل علی الحی الذی لا یموت، توکل بر ذات زندهای کن که هرگز نمی میرد. این از یکسو، از سوی دیگر حیات کامل، حیاتی است که آمیخته با مرگ نباشد، بنابراین حیات حقیقی حیات او است که از ازل تا ابد ادامه دارد اما حیات انسان، به خصوص در این جهان که آمیخته با مرگ است نمی تواند حیات حقیقی بوده باشد لذا در آیه 64 سوره عنکبوت می خوانیم: و ما هذه الحیوة الدنیا الا لهو و لعب و ان الدار الاخرة لهی الحیوان زندگی این جهان بازیچه ای بیش نیست و زندگی حقیقی (از نظری) زندگی سراسری دیگر است! روی این دو جهت حیات و زندگی حقیقی مخصوص خدا است.

زنده بودن خداوند چه مفهومی دارد؟

در تعبیرات معمولی، موجود زنده به موجودی می گویند که دارای نمو - تغذیه - تولید مثل و جذب و دفع و احیانا دارای حس و حرکت باشد ولی باید به این نکته توجه داشت که ممکن است افراد کوتاه بین حیات را در مورد خداوند نیز چنین فرض کنند با این که می دانیم او هیچ یک از این صفات را ندارد و این همان قیاسی است که بشر را درباره خداشناسی به اشتباه می اندازد، زیرا صفات خدا را با صفات خود مقایسه می کند.

ولی حیات به معنی وسیع و واقعی کلمه عبارت است از علم و قدرت بنابراین وجودی که دارای علم و قدرت بی پایان است حیات کامل دارد، حیات خداوند مجموعه علم و قدرت اوست و در حقیقت به واسطه علم و قدرت موجود زنده از غیر زنده تشخیص داده می شود، اما نمو و حرکت و تغذیه و تولید مثل از آثار موجوداتی است که ناقص و محدودند و دارای کمبودهایی هستند که بوسیله

تغذیه و تولید مثل و حرکت آن را تامین می کنند، اما آن کس که کمبودی ندارد این امور هم درباره او مطرح نیست.

و اما قیوم صیغه مبالغه از ماده قیام است، به همین دلیل به وجودی گفته می شود که قیام او به ذات او است، و قیام همه موجودات به او می باشد، و علاوه بر این قائم به تدبیر امور مخلوقات نیز می باشد.

روشن است که قیام به معنی ایستادن است و در گفتگوهای روزمره به هیئت مخصوصی گفته می شود که مثلاً انسان را به حالت عمودی بر زمین نشان می دهد، و از آنجا که این معنی درباره خداوند که از جسم و صفات جسمانی منزّه است مفهومی ندارد، به معنی انجام کار خلقت و تدبیر و نگهداری است، زیرا هنگامی که انسان می خواهد کاری را انجام دهد بر می خیزد، آری او است که همه موجودات جهان را آفریده، و تدبیر و نگهداری و تربیت و پرورش آنها را به عهده گرفته است و به طور دائم و بدون هیچگونه وقفه قیام به این امور دارد. از این بیان روشن می شود که قیوم در واقع، ریشه و اساس تمام صفات فعل الهی است (منظور از صفات فعل، صفاتی است که رابطه خدا را با موجودات جهان بیان می کند) مانند آفریدگار، روزی دهنده، زنده کننده، هدایت کننده، و مانند اینها، اوست که روزی می دهد، اوست که زنده می کند و اوست که می میراند و اوست که هدایت می کند بنابراین صفات خالق و رازق و هادی و محیی و ممیت، همه در وصف قیوم جمع اند.

و از اینجا روشن می شود اینکه بعضی مفهوم آن را محدود به قیام به امر خلقت و یا فقط امر روزی دادن و مانند آن دانسته اند در واقع اشاره به یکی از مصداقهای قیام کرده اند در حالی که مفهوم آن گسترده است و همه آنها را شامل

می شود، زیرا همانگونه که گفتیم به معنی کسی است که قائم به ذات است و دیگران قیام به او دارند و محتاج به اویند.

در حقیقت حی، تمام صفات الهی مانند علم و قدرت و سمیع و بصیر بودن و مانند آن را شامل می شود و قیوم، نیاز تمام موجودات را به او بازگو می کند و لذا گفته اند این دو با هم اسم اعظم الهی است.

سپس در ادامه آیه می افزاید: هیچگاه خواب سبک و سنگینی او را فرا نمی گیرد و لحظهای از تدبیر جهان غافل نمی شود (لا تاخذہ سنۃ ولا نوم).

سنۃ از ماده وسن به گفته بسیاری از مفسران به معنی سستی مخصوصی است که در آغاز خواب روی می دهد، یا به تعبیر دیگر به معنی خواب سبک است، و نوم به معنی خواب، یعنی حالتی است که قسمت عمده حواس انسان، از کار می افتد، در واقع، سنه خوابی است که به چشم عارض می شود، اما وقتی عمیق تر شد و به قلب عارض شد، نوم گفته می شود.

جمله لا تاخذہ سنۃ و لا نوم تاکید است بر حی و قیوم بودن خداوند زیرا قیام کامل مطلق به تدبیر امور عالم هستی در صورتی است که حتی یک لحظه غفلت در آن نباشد، و لذا هر چیز که با اصل قیومیت خداوند سازگار نباشد، خود به خود از ساحت مقدس او، منتفی است حتی ضعیف ترین عاملی که موجب سستی در کار او باشد مانند خواب سبک که در ذات پاک او نیست.

اما اینکه چرا سنۃ بر نوم، مقدم داشته شده با اینکه قاعدتا فرد قوی تر را جلوتر ذکر می کنند، و سپس به فرد ضعیف اشاره می نمایند، به خاطر این است که از نظر ترتیب طبیعی نخست سنه (خواب سبک) دست می دهد و سپس عمیق تر شده تبدیل به نوم می گردد.

به هر حال این جمله، اشاره به این حقیقت است که فیض و لطف تدبیر خداوند دائمی است، و لحظه قطع نمی گردد، و همچون بندگان نیست که بر اثر خوابهای سبک و سنگین، یا عوامل دیگر غافل شود.

ضمناً تعبیر به لا تاخذه (او را نمی گیرد) در مورد خواب، تعبیر جالبی است که چگونگی تسلط خواب را بر انسان مجسم می سازد گویی خواب همچون موجود قوی پنجه ای است که انسان را در چنگال خود اسیر و گرفتار می سازد، و ناتوانی قوی ترین انسانها به هنگام بی تابی در برابر آن کاملاً محسوس است.

سپس به مالکیت مطلقه خداوند اشاره کرده، می فرماید: برای او است آنچه در آسمانها و زمین است (له ما فی السموات و ما فی الارض).

و این در واقع پنجمین وصف از اوصاف الهی است که در این آیه آمده، زیرا قبل از آن اشاره به توحید و حی و قیوم بودن، و عدم غلبه خواب بر ذات پاک او شده است.

در واقع این مالکیت، نتیجه همان قیومیت است زیرا هنگامی که قیام به امور عالم و تدبیر آنها و همچنین خالقیت مخصوص ذات او باشد، مالکیت همه چیز نیز از آن او است.

بنابراین آنچه انسان در اختیار دارد و از آن استفاده می کند، ملک حقیقی او نیست تنها چند روزی این امانت با شرائطی که از ناحیه مالک حقیقی تعیین شده به دست او سپرده شده و حق تصرف در آنها را دارد و به این ترتیب مالکان معمولی موظف اند شرائطی را که مالک حقیقی تعیین کرده کاملاً رعایت کنند و گر نه مالکیت آنها باطل و تصرفاتشان غیر مجاز است، این شرائط همان احکامی است که خداوند برای امور مالی و اقتصادی تعیین کرده است.

ناگفته پیدا است توجه به این صفت که همه چیز مال خدا است اثر تربیتی مهمی در انسانها دارد، زیرا هنگامی که بدانند آنچه دارند از خودشان نیست و چند روزی به عنوان عاریت یا امانت به دست آنها سپرده شده این عقیده به طور مسلم، انسان را از تجاوز به حقوق دیگران و استثمار و استعمار و احتکار و حرص و بخل و طمع باز می دارد.

در ششمین توصیف می فرماید: کیست که در نزد او جز به فرمایش شفاعت کند (من ذا الذی یشفع عنده الا باذنه).

این در واقع پاسخی است به ادعای واهی بت پرستان که می گفتند ما اینها (بتها) را به خاطر آن می پرستیم که در پیشگاه خدا برای ما شفاعت کنند همان گونه که در آیه 3 سوره زمر آمده است (ما نعبدهم الا ليقربونا الى الله زلفی). در واقع با یک استفهام انکاری می گوید هیچ کس بدون فرمان خدا نمی تواند در پیشگاه او شفاعت کند، و این جمله نیز تأکیدی است بر قیومیت خداوند و مالکیت مطلقه او نسبت به تمامی موجودات عالم، یعنی اگر می بینید کسانی در پیشگاه خدا شفاعت می کنند (مانند انبیاء و اولیاء) دلیل بر آن نیست که آنها مالک چیزی هستند و استقلال در اثر دارند بلکه این مقام شفاعت را نیز خدا به آنها بخشیده، بنابراین شفاعت آنان، چون به فرمان خدا است دلیل دیگری بر قیومیت و مالکیت او محسوب می شود.

نکته:

شفاعت چیست؟

درباره شفاعت در جلد اول تفسیر ذیل آیه 48 سوره بقره مشروحا بحث کرده ایم لذا در اینجا به اشاره ای کوتاه قناعت می کنیم.

شفاعت عبارت است از کمک نمودن یک موجود قوی به موجود ضعیف تر تا بتواند به آسانی مراحل رشد خود را با موفقیت طی کند.

البته معمولاً این کلمه (شفاعت) در مورد شفاعت از گناهکاران به کار میرود، اما مفهوم شفاعت به معنی وسیع تر تمام عوامل و انگیزه ها و اسباب عالم هستی را شامل می شود، مثلاً زمین و آب و هوا و نور آفتاب چهار عامل هستند که دانه گیاه را در رسیدن به مرحله یک درخت یا یک گیاه کامل شفاعت و هدایت می کند، اگر شفاعت را در آیه فوق به این معنی وسیع بگیریم نتیجه این می شود که وجود عوامل و اسباب مختلف عالم هستی هرگز مالکیت مطلقه خداوند را محدود نمی کند و چیزی از آن نمی کاهد زیرا تاثیر همه این اسباب به فرمان او است و در حقیقت نشانه‌های از قیومیت و مالکیت او می باشد.

اما بعضی چنین می پندارند که عنوان شفاعت در مفاهیم مذهبی شبیه یک نوع توصیه های بی دلیل اجتماعی و به اصطلاح پارتی بازی است و مفهوم آن این است که افراد آنچه می توانند گناه کنند، هنگامی که از فرق تا قدم آلوده شدند دست به دامن شفیعی زنند و بگویند:

آن دم که مردمان به شفیعی زنند مائیم و دست و دامن اولاد فاطمه

دست

ولی نه این ایراد کنندگان منطق دین را در مساله شفاعت در یافته اند و نه آن دسته از گناهکاران جسور و بی پروا، زیرا همانطور که در بالا اشاره شد شفاعت که به وسیله بندگان خاص خدا انجام می گیرد همانند شفاعت تکوینی است که به وسیله عوامل طبیعی صورت می گیرد یعنی همانطور که اگر در درون یک دانه گیاه عامل حیات و سلول زنده وجود نداشته باشد تابش هزاران سال آفتاب و یا وزش نسیم و ریزش قطرات حیاتبخش باران هیچگونه تاثیری در نمو و

رشد آن نخواهد کرد، شفاعت اولیای خدا نیز برای افراد نالایق بی اثر است، یعنی اصولاً آنها برای اینگونه اشخاص شفاعتی نخواهند داشت.

شفاعت نیازمند به یک نوع ارتباط معنوی میان شفاعت کننده و شفاعت شونده است و به این ترتیب کسی که امید شفاعت را دارد موظف است در این جهان ارتباط معنوی با شخصی که انتظار دارد از او شفاعت کند برقرار سازد و این ارتباط در حقیقت یک نوع وسیله تربیت برای شفاعت شونده خواهد بود که او را به افکار و اعمال و مکتب شخص شفاعت کننده نزدیک می کند و در نتیجه شایسته شفاعت می شود و به این ترتیب شفاعت یک عامل تربیت است نه یک وسیله

پارتی بازی و فرار از زیر بار مسئولیت و از اینجا روشن می شود که شفاعت تغییری در اراده پروردگار نسبت به گناهکار نمی دهد، بلکه این گناهکار است که با ارتباط معنوی با شفاعت کننده نوعی تکامل و پرورش می یابد و به سرحدی می رسد که شایسته عفو خدا می گردد (دقت کنید!).

با این اشاره به دنباله تفسیر آیه باز می گردیم.

در هفتمین توصیف می فرماید: آنچه را پیش روی آنها (بندگان) و پشت سر آنها است می داند و از گذشته و آینده آنان آگاه است (يعلم ما بين ايديهم وما خلفهم).

در واقع، این جمله دلیلی است بر آنچه در جمله قبل پیرامون شفاعت آمده بود، یعنی خداوند از گذشته و آینده شفیعان آگاه است و آنچه بر خود آنها نیز پنهان است می داند بنابراین آنها نمیتوانند موضوع تازه ای درباره کسانی که می خواهند از آنها شفاعت کنند به پیشگاه خدا عرضه بدارند تا توجه او را به شفاعت شدگان جلب کنند.

توضیح اینکه: در شفاعتهای معمولی، شفاعت کننده از یکی از دو طریق وارد می شود، یا اطلاعاتی درباره شایستگی و لیاقت شفاعت شونده در اختیار آن شخص بزرگ می گذارد، و از وی می خواهد که در حکمش تجدید نظر کند، یا رابطه شفاعت شونده را با شفاعت کننده بیان می دارد تا به خاطر علاقهای که این شخص بزرگ به شفاعت کننده دارد، حکمش را تغییر دهد روشن است که هر یک از این دو موضوع، فرع بر این است که شفاعت کننده اطلاعاتی داشته باشد که نزد شخصی که در پیشگاه او شفاعت می کند وجود نداشته باشد اما اگر او احاطه کامل علمی به همه چیز و همه کس داشته باشد، هیچ کس نمی تواند نزد او برای کسی شفاعت کند، زیرا هم لیاقتهای افراد را می داند و هم ارتباط آنها را با یکدیگر، بنابراین تنها با اذن او شفاعت صحیح است.

اینها همه در صورتی است که ضمیر در ما بین ایدیه و ما خلفهم به شفیعان یا شفاعت شدگان برگردد، ولی این احتمال نیز داده شده است که بازگشت ضمیر به تمام موجودات عاقل که در آسمانها و زمین قرار دارند باشد که در ضمن به جمله ((له ما فی السموات و ما فی الارض)) آمده بود، و تاکید است به قدرت کامله پروردگار بر همه چیز و عدم توانائی دیگران، زیرا آن کسی که از گذشته و آینده خود بی خبر است و از غیب آسمانها و زمین آگاهی ندارد، قدرتش بسیار محدود است، به عکس کسی که از همه چیز در هر عصر و زمان در گذشته و آینده آگاه است قدرتش بی پایان می باشد و به همین دلیل هر کاری حتی شفاعت باید به فرمان او صورت گیرد.

و به این ترتیب میان هر دو معنی می توان جمع کرد.

در اینکه منظور از ما بین ایدیه و ما خلفهم چیست؟ مفسران احتمالات متعددی داده اند، بعضی گفته اند منظور از ما بین ایدیه، امور دنیا است که در

پیش روی انسان قرار دارد، و ما خلفهم به معنی امور آخرت است که پشت سر انسان می باشد و بعضی به عکس معنی کرده اند.

بعضی نیز آن را اشاره به اجل انسان، یا اعمال خیر و شر او دانسته اند و یا اموری را که می دانند و نمی دانند.

اما با مراجعه به آیات قرآن استفاده می شود که این دو تعبیر در بعضی از موارد در مورد مکان به کار رفته مانند آیه 17 سوره اعراف که از قول شیطان نقل می کند (لَاتِيْنَهُمْ مِنْ بَيْنِ اَيْدِيْهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ اَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ): من از پیش رو و پشت سر و از طرف راست و چپ به سراغ آنها می روم واضح است که در اینجا این دو تعبیر ناظر به مکان است، و لذا چپ و راست را نیز اضافه کرده است.

و گاه به معنی قبل و بعد زمانی است، مانند آنچه در آیه 170 سوره آل عمران آمده، می فرماید: (وَيَسْتَبْشِرُوْنَ بِالَّذِيْنَ لَمْ يَلْحَقُوْا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ): شهیدان راه خدا به کسانی که هنوز پشت سر آنها قرار دارند و به آنان ملحق نشده اند بشارت می دهند روشن است که در اینجا ناظر به زمان است.

ولی در آیه مورد بحث ممکن است اشاره به معنی جامعی بوده باشد که هر دو را در برگیرد، یعنی خداوند آنچه در گذشته و آینده بوده و هست و همچنین آنچه در پیش روی مردم قرار دارد و از آن آگاه است و آنچه در پشت سر آنها است و از آنان پوشیده و پنهان است، همه را می داند و از همه آگاه است، و به این ترتیب پهنه زمان و مکان، همه در پیشگاه علم او روشن است، پس هر کار - حتی شفاعت - باید به اذن او باشد.

در هشتمین توصیف، می فرماید: آنها جز به مقداری که او بخواهد احاطه به علم او ندارند و تنها بخش کوچکی از علوم را که مصلحت دانسته در اختیار دیگران گذارده است (ولا یحیطون بشیء من علمه الا بما شاء).
و به این ترتیب علم و دانش محدود دیگران، پرتوی از علم بی پایان او است.

این جمله نیز در حقیقت تأکیدی است بر جمله سابق، در جهت محدود بودن علم شفیعیان در برابر علم پروردگار، زیرا آنها احاطه به معلومات خداوند ندارند، و تنها به آن مقدار که او اراده کند باخبر می شوند.
از این جمله دو نکته دیگر نیز استفاده می شود: نخست اینکه هیچ کس از خود علمی ندارد و تمام علوم و دانشهای بشری از ناحیه خدا است.
او است که تدریجا پرده از اسرار حیرت انگیز جهان آفرینش بر می دارد و حقایق جدیدی را در اختیار انسانها می گذارد، و معلومات آنان را گسترش می بخشد.

دیگر اینکه: خداوند ممکن است بعضی از علوم پنهان و اسرار غیب را در اختیار کسانی که می خواهد قرار دهد، و بنابراین پاسخی است به آنها که تصور می کنند علم غیب برای بشر غیر ممکن است، و نیز تفسیری است برای آیاتی که نفی علم غیب از بشر می کند، یعنی انسان ذاتا چیزی از اسرار غیب نمی داند مگر به مقداری که خدا بخواهد، و به او تعلیم دهد (توضیح بیشتر و مشروح تر درباره این موضوع به خواست خدا، ذیل آیات مربوط به علم غیب مخصوصا آیه 26 سوره جن خواهد آمد).

تعبیر به لا یحیطون نیز اشاره لطیفی است به حقیقت علم که آن یک نوع احاطه است.

در نهمین و دهمین توصیف، می فرماید: کرسی (حکومت) او آسمانها و زمین را در بر گرفته و حفظ و نگاهداری آسمان و زمین برای او گران نیست (وسع کرسیه السموات والارض ولا يؤده حفظهما).

و در یازدهمین و دوازدهمین، توصیف می گوید: و او است بلند مرتبه و با عظمت (وهو العلی العظیم).

نکته ها

1 - منظور از عرش و کرسی چیست؟

کرسی از نظر ریشه لغوی از کرس (بر وزن ارث) گرفته شده که به معنی اصل و اساس می باشد و گاهی نیز به هر چیزی که بهم پیوسته و ترکیب شده است گفته می شود و به همین جهت به تختهای کوتاه کرسی می گویند و نقطه مقابل آن عرش است که به معنی چیز مسقف یا خود سقف و یا تخت پایه بلند می آید.

و از آنجا که استاد و معلم به هنگام تدریس و تعلیم بر کرسی می نشیند گاهی کلمه کرسی کنایه از علم می باشد و نظر به اینکه کرسی تحت اختیار و زیر نفوذ و

سیطره انسان است گاهی به صورت کنایه از حکومت و قدرت و فرمانروائی بر منطقه ای به کار می رود.

در آیه بالا می خوانیم که کرسی خداوند همه آسمانها و زمین را در بر می گیرد، کرسی در اینجا به چند معنی می تواند باشد:

الف: منطقه قلمرو حکومت - یعنی خداوند بر همه آسمانها و زمین حکومت می کند و منطقه نفوذ او همه جا را در بر گرفته و به این ترتیب کرسی خداوند مجموعه عالم ماده اعم از زمین و ستارگان و کهکشانها و سحابها است.

طبیعی است که عرش طبق این معنی باید مرحله ای بالاتر و عالی تر از جهان ماده بوده باشد (زیرا گفتیم عرش در لغت به معنی سقف و سایه بان و تختهای پایه بلند است به عکس کرسی) و در این صورت معنی عرش عالم ارواح و فرشتگان و جهان ماوراء طبیعت خواهد بود البته این در صورتی است که عرش و کرسی در مقابل هم قرار گیرند که یکی به معنی عالم ماده و طبیعت و دیگری به معنی عالم ماوراء طبیعت است ولی چنانکه در ذیل آیه 54 سوره اعراف خواهد آمد عرش معانی دیگری نیز دارد و مخصوصا اگر در مقابل کرسی ذکر نشود ممکن است به معنی مجموع عالم هستی بوده باشد.

ب: منطقه نفوذ علم - یعنی علم خداوند به جمیع آسمانها و زمین احاطه دارد و چیزی از قلمرو نفوذ علم او بیرون نیست زیرا همانطور که گفتیم کرسی گاهی کنایه از علم می باشد. در روایات متعددی نیز روی این معنی تکیه شده است از جمله حفص بن غیاث از امام صادق (علیه السلام)، نقل می کند که از آن حضرت پرسیدم: منظور از وسع کرسیه السموات و الارض چیست؟ فرمود: منظور علم او است.

ج: موجودی وسیعتر از تمام آسمانها و زمین - که از هر سو آنها را احاطه کرده است و به این ترتیب معنی آیه چنین می شود: کرسی خداوند همه آسمانها و زمین را در بر گرفته و آنها را احاطه کرده است.

در حدیثی از امیر مومنان علی (علیه السلام) این تفسیر نقل شده آنجا که می فرماید: الكرسي محیط بالسموات و الارض و ما بینهما و ما تحت الثری.
کرسی احاطه به زمین و آسمانها و آنچه ما بین آنها و آنچه در زیر اعماق زمین قرار گرفته است دارد.

حتی از پاره‌های از روایات استفاده می‌شود که کرسی به مراتب از آسمانها و زمین وسیع تر است بطوری که مجموعه آنها در برابر کرسی همچون حلقه ای است که در وسط بیابانی قرار داشته باشد از جمله از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود: ما السموات و الارض عند الكرسي الا كحلقة خاتم في فلاة و ما الكرسي عند العرش الا كحلقة في فلاة آسمانها و زمین در برابر کرسی همچون حلقه انگشتی است در وسط یک بیابان و کرسی در برابر عرش همچون حلقه ای است در وسط یک بیابان (البته معنی اول و دوم کاملاً مفهوم و روشن است ولی معنی سوم چیزی است که هنوز علم و دانش بشر نتوانسته است از آن پرده بردارد زیرا وجود چنان عالمی که آسمانها و زمین را در بر گرفته باشد و به مراتب وسیع تر از جهان ما باشد هنوز از طرق متداول علمی اثبات نشده است، در عین حال هیچگونه دلیلی بر نفی آن نیز در دست نیست، بلکه همه دانشمندان معترف اند که وسعت آسمان و زمین در نظر ما با پیشرفت وسائل و ابزار مطالعات نجومی روز به روز بیشتر می‌شود و هیچ کس نمی‌تواند ادعا کند که وسعت عالم هستی به همین اندازه است که علم امروز موفق به کشف آن شده است بلکه به احتمال قوی عوالم بیشمار دیگری وجود دارد که از قلمرو دید وسائل امروز ما بیرون است.

ناگفته نماند که تفسیرهای سه گانه بالا هیچ منافاتی با هم ندارد و جمله وسع کرسیه السموات و الارض می‌تواند هم اشاره به نفوذ حکومت مطلقه و قدرت پروردگار در آسمانها و زمین باشد و هم نفوذ علمی او و هم جهانی وسیع تر از این جهان که آسمان و زمین را در بر گرفته است.

و در هر صورت این جمله، جمله های ما قبل آیه را که درباره وسعت علم پروردگار بود تکمیل می‌کند.

نتیجه این که حکومت و قدرت پروردگار همه آسمانها و زمین را فرا گرفته و کرسی علم و دانش او به همه این عوالم احاطه دارد و چیزی از قلمرو حکومت و نفوذ علمی او بیرون نیست.

در جمله و لا یوده حفظهما - یؤده در اصل از ریشه اود بر وزن قول به معنی ثقل و سنگینی می باشد - یعنی حفظ آسمانها و زمین برای خداوند هیچگونه سنگینی و مشقتی ندارد. زیرا او همانند مخلوقات و بندگان خود نیست که قدرتشان محدود باشد و گاهی از نگهداری چیزی خسته و ناتوان شوند قدرت او نامحدود است و برای یک قدرت نامحدود اصولا سنگینی و سبکی، مشقت و آسانی مفهومی ندارد این مفاهیم همه در مورد قدرتهای محدود صدق می کند!

از آنچه در بالا گفتیم روشن می شود که ضمیر یؤده به خداوند بر می گردد جمله های سابق آیه و جمله بعد نیز گواه بر این معنی است زیرا ضمائر آنها نیز همه بازگشت به خداوند می کند بنابراین احتمال بازگشت ضمیر به کرسی به این معنی که حفظ آسمانها و زمین برای کرسی سنگین و ثقیل نیست بسیار ضعیف به نظر می رسد.

جمله و هو العلی العظیم در حقیقت دلیلی برای جمله های سابق است، یعنی خداوندی که برتر و بالاتر از شبیه و شریک و هر گونه کمبود و عیب و نقصان است، و خداوندی که عظیم و بزرگ است و بی نهایت است هیچ کاری برای او مشکل نیست و هیچ گاه از اداره و تدبیر جهان هستی خسته و ناتوان و غافل و بیخبر نمی گردد و علم او به همه چیز احاطه دارد.

2 - آیا آیه الکرسی همین یک آیه است؟

آیا آیه الكرسي فقط همین یک آیه است که در بالا گفته شد که از الله لا اله الا هو شروع می شود، و به هو العلی العظیم ختم می گردد، یا اینکه دو آیه بعد نیز جزء آن است، بنابراین اگر در جایی مثل نماز لیلة الدفن دستور داده شده آیه الكرسي بخوانند، باید هر سه آیه خوانده شود.

قرائنی در دست است که نشان می دهد، همان یک آیه است.

1 - تمام روایاتی که در فضیلت آن وارد شده و از آن تعبیر به آیه الكرسي کرده همه نشان می دهد که یک آیه بیش نیست.

2 - تعبیر به کرسی فقط در همان آیه اول است و نامگذاری به آیه الكرسي نیز مربوط به همین آیه است.

3 - در بعضی از احادیث به همین معنی تصریح شده مانند حدیثی که در امالی شیخ از امیر مومنان علی (علیه السلام) نقل شده است که ضمن بیان فضیلت آیه الكرسي از الله لا اله الا هو شروع فرمود تا و هو العلی العظیم.

4 - در مستدرک سفینه البحار، از مجمع نقل می کند و آیه الكرسي معروفة و هی الی قوله و هو العلی العظیم آیه الكرسي معروف است و آن تا و هو العلی العظیم است.

5 - در حدیثی از امام علی بن الحسین (علیه السلام) می خوانیم که پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) فرمود: کسی که چهار آیه از اول سوره بقره و آیه الكرسي و دو آیه بعد از آن و سه آیه از آخر بقره را بخواند، هرگز ناخوشایندی در خودش و مالش نمی بیند و شیطان به او نزدیک نمی شود، و قرآن را فراموش نمی کند.
از این تعبیر نیز استفاده می شود که آیه الكرسي یک آیه است.

6 - در بعضی از روایات وارد شده که آیه الكرسي پنجاه کلمه است و در هر کلمه ای پنجاه برکت است شمارش کلمات آیه نیز نشان می دهد که تا و هو العلی العظیم پنجاه کلمه است.

آری در بعضی از روایات دستور داده شده است که تا هم فیها خالدون بخواند، بی آنکه عنوان آیه الكرسي، مطرح باشد.

به هر حال آنچه از قرائن بالا استفاده می شود این است که آیه الكرسي یک آیه بیشتر نیست.

3 - دلیل اهمیت آیه الكرسي

اهمیت فوق العاده آیه الكرسي از این نظر است که مجموعه ای از معارف اسلامی و صفات خداوند اعم از صفات ذات و فعل، مخصوصا مساله توحید در ابعاد مختلف را در بر گرفته، این اوصاف که به دوازده بخش بالغ می شود و هر کدام می تواند ناظر به یکی از مسائل تربیتی انسان باشد قابل دقت است و به گفته ابو الفتوح رازی هر یک از این صفات، یکی از مذاهب باطله را نفی می کند (و به این ترتیب، دوازده تفکر باطل و نادرست به وسیله آن اصلاح می شود).

آیه و ترجمه

(لا اکراه فی الدین قد تبین الرشد من الغی فمن یکفر بالطاغوت و یؤمن بالله فقد استمسک بالعروة الوثقی لا انفصام لها و الله سميع علیم) (256)

ترجمه:

256 - در قبول دین، اکراهی نیست. (زیرا) راه درست از راه انحرافی، روشن شده است. بنابراین، کسی که به طاغوت (بت و شیطان، و هر موجود طغیانگر) کافر شود و به خدا ایمان آورد، به دستگیره محکمی چنگ زده است، که گسستن برای آن نیست. و خداوند، شنوا و داناست.

شان نزول:

مفسر معروف اسلامی طبرسی در مجمع البیان در شان نزول آیه نقل می کند: مردی از اهل مدینه بنام ابو حصین دو پسر داشت برخی از بازرگانانی که به مدینه کالا وارد می کردند هنگام برخورد با این دو پسر آنان را به عقیده و آیین مسیح دعوت کردند، آنان هم سخت تحت تاثیر قرار گرفته و به این کیش وارد شدند و هنگام مراجعت نیز به اتفاق بازرگانان به شام رهسپار گردیدند. ابو حصین از این جریان سخت ناراحت شد و به پیامبر (ﷺ) اطلاع داد و از حضرت خواست که آنان را به مذهب خود برگرداند و سوال کرد آیا می تواند آنان را با اجبار به مذهب خویش باز گرداند؟ آیه فوق نازل گردید و این حقیقت را بیان داشت که: در گرایش به مذهب اجبار و اکراهی نیست.

در تفسیر المنار نقل شده که ابو حصین خواست دو فرزند خود را با اجبار به اسلام باز گرداند، آنان به عنوان شکایت نزد پیغمبر آمدند ابو حصین به پیامبر

عرض کرد من چگونه به خود اجازه دهم که فرزندانم وارد آتش گردند و من ناظر آن باشم آیه مورد بحث به همین منظور نازل شد.

تفسیر:

دین اجباری نیست

آیه الكرسي در واقع مجموعه‌ای از توحید و صفات جمال و جلال خدا بود که اساس دین را تشکیل می‌دهد، و چون در تمام مراحل با دلیل عقل قابل استدلال است و نیازی به اجبار و اکراه نیست، در این آیه می‌فرماید: در قبول دین هیچ اکراهی نیست (زیرا) راه درست از بیراهه آشکار شده است (لا اکراه فی الدین قد تبین الرشد من الغی).

رشد از نظر لغت عبارت است از راهیابی و رسیدن به واقع، در برابر غی که به معنی انحراف از حقیقت و دور شدن از واقع است.

از آنجا که دین و مذهب با روح و فکر مردم سر و کار دارد و اساس و شالوده اش بر ایمان و یقین استوار است خواه و ناخواه راهی جز منطق و استدلال نمی‌تواند داشته باشد و جمله لا اکراه فی الدین در واقع اشارهای به همین است.

به علاوه همانگونه که از شان نزول آیه استفاده می‌شود، بعضی از ناآگاهان از پیامبر اسلام (ﷺ) می‌خواستند که او همچون حکام جبار با زور و فشار اقدام به تغییر عقیده مردم (هر چند در ظاهر) کند، آیه فوق صریحا به آنها پاسخ داد که دین و آیین چیزی نیست که با اکراه و اجبار تبلیغ گردد، به خصوص اینکه در پرتو دلائل روشن و معجزات آشکار، راه حق از باطل آشکار شده و نیازی به این امور نیست.

این آیه پاسخ دندان شکنی است به آنها که تصور می کنند اسلام در بعضی از موارد جنبه تحمیلی و اجباری داشته و با زور و شمشیر و قدرت نظامی پیش رفته است.

جایی که اسلام اجازه نمی دهد پدری فرزند خویش را برای تغییر عقیده تحت فشار قرار دهد، تکلیف دیگران روشن است، اگر چنین امری مجاز بود، لازم بود این اجازه، قبل از هر کس به پدر درباره فرزندش داده شود، در حالی که چنین حقی به او داده نشده است.

و از اینجا روشن می شود که این آیه تنها مربوط به اهل کتاب نیست آن چنان که بعضی از مفسران پنداشته اند، و همچنین حکم آیه هرگز منسوخ نشده است آن چنان که بعضی دیگر گفته اند بلکه حکمی است جاودانی و هماهنگ با منطق عقل.

سپس به عنوان یک نتیجه گیری از جمله گذشته می افزاید: پس کسی که به طاغوت (بت و شیطان و انسانهای طغیانگر) کافر شود و به خدا ایمان آورد، به دستگیره محکمی دست زده است که گسستن برای آن وجود ندارد (فمن يكفر بالطاغوت ويؤمن بالله فقد استمسك بالعروة الوثقى لا انفصام لها).

طاغوت صیغه مبالغه از ماده طغیان به معنی تعدی و تجاوز از حد و مرز است، و به هر چیزی که سبب تجاوز از حد گردد گفته می شود، از این رو شیاطین، بتها، حکام جبار و مستکبر و هر معبودی غیر از پروردگار و هر مسیری که به غیر حق منتهی می شود، همه طاغوت است (باید توجه داشت که این کلمه هم به معنی مفرد و هم به معنی جمع به کار می رود).

در این جمله قرآن می گوید: هر کس به طاغوت کافر شود و از آن روی گرداند و به خدا ایمان آورد به دستگیره محکمی دست زده است که هرگز گسسته نمی شود.

در این که منظور از طاغوت در آیه چیست؟ مفسران سخنان بسیاری گفته اند بعضی آن را به معنی شیطان و بعضی به معنی کاهنان و بعضی به معنی ساحران تفسیر کرده اند، ولی چنین به نظر می رسد که منظور، همه آنها بلکه وسیع تر از آنها بوده باشد. یعنی همان مفهوم عامی که از کلمه طاغوت استفاده می شود که هر موجود طغیان گر و هر آیین و مسیر انحرافی و نادرست را در بر می گیرد. آیه در حقیقت دلیلی است برای جمله های سابق که در دین و مذهب نیازی به اکراه نیست. زیرا دین دعوت به سوی خدا که منبع هر خیر و برکت و هر سعادت است می کند، در حالی که دیگران دعوت به سوی ویرانگری و انحراف و فساد می نمایند، و به هر حال دست زدن به دامن ایمان به خدا همانند دست زدن به یک دستگیره محکم نجات است که هرگز امکان گسستن ندارد.

و در پایان می فرماید: و خداوند شنوا و دانا است (و الله سمیع علیم).

اشاره به اینکه مساله کفر و ایمان چیزی نیست که با تظاهر انجام گیرد، زیرا خداوند سخنان همه را اعم از آنچه آشکارا می گویند یا در جلسات خصوصی و نهانی، همه را می شنود، و همچنین از مکنون دلها و ضمائر آگاه است، بنابراین کفر یا ایمان هر کس برای او روشن می باشد.

این جمله در حقیقت تشویقی است برای مومنان واقعی، و تهدیدی است برای منافقان که از پوشش ظاهری اسلام سوء استفاده می کنند.

نکته:

مذهب نمی تواند تحمیلی باشد

اصولا اسلام و هر مذهب حق از دو جهت نمی تواند جنبه تحمیلی داشته باشد:

الف - بعد از آن همه دلائل روشن و استدلال منطقی و معجزات آشکار، نیازی به این موضوع نیست، آنها متوسل به زور و تحمیل می شوند که فاقد منطق باشند، نه اسلام با آن منطق روشن و استدلالهای نیرومند.

ب - اصولا دین که از یک سلسله اعتقادات قلبی ریشه و مایه می گیرد ممکن نیست تحمیلی باشد زور و شمشیر و قدرت نظامی در اعمال و حرکات جسمانی ما می تواند اثر بگذارد نه در افکار و اعتقادات ما.

از آنچه گفته شد پاسخ تبلیغات مسموم دشمنان اسلام از جمله کلیسا روشن می شود زیرا جمله ای صریحتر از لا اکراه فی الدین که در متن قرآن آمده است در این زمینه نمی توان پیدا کرد.

البته آنها برای تحریف به مجاهدات و جنگهای اسلامی متشبث می شوند در حالی که از بررسی جنگهای اسلامی به خوبی آشکار می شود که قسمتی از این جنگها جنبه دفاعی داشته، و قسمت دیگری که جنبه جهاد ابتدائی داشته است برای کشورگشائی و اجبار افراد به آیین اسلام نبوده بلکه برای واژگون کردن نظامات غلط و ظالمانه و اجازه یافتن مردم برای مطالعه آزاد درباره مذهب و شیوه های زندگی اجتماعی بوده است.

شاهد گویای این سخن این است که در تاریخ اسلام کرارا دیده می شود که مسلمانان هنگامی که شهرها را فتح می کردند، پیروان مذاهب دیگر را همانند مسلمانها آزادی می دادند.

و اگر مالیات مختصری به نام جزیه از آنان دریافت می شد به خاطر تامین امنیت و هزینه نیروهای حافظ امنیت بود زیرا که جان و مال و ناموس آنها در پناه اسلام محفوظ بود و حتی مراسم عبادی خویش را آزادانه انجام می دادند. تمام کسانی که با تاریخ اسلام سرو کار دارند این حقیقت را می دانند و حتی مسیحیانی که درباره اسلام کتاب نوشته اند به این موضوع اعتراف کرده اند. مثلاً در کتاب تمدن اسلام و عرب می خوانیم: رفتار مسلمانان با جمعیت‌های دیگر به قدری ملایم بود که روسای مذهبی آنان اجازه داشتند برای خود مجالس مذهبی تشکیل دهند.

و در پاره ای از تواریخ نقل شده: جمعی از مسیحیان که برای گزارشها و تحقیقاتی خدمت پیامبر (ﷺ) رسیده بودند مراسم نیایش مذهبی خود را آزادانه در مسجد پیامبر (ﷺ) در مدینه انجام دادند.

اصولاً اسلام در سه مورد به قدرت نظامی توسل می جسته است:

1 - در مورد محو آثار شرک و بت پرستی، زیرا از نظر اسلام بت پرستی دین و آیین نیست بلکه انحراف، بیماری و خرافه است و هرگز نباید اجازه داد جمعی در یک مسیر صددرصد غلط و خرافی پیش روند و به سقوط کشانده شوند، لذا اسلام بت پرستان را از راه تبلیغ به سوی توحید دعوت کرد و آنجا که مقاومت کردند متوسل به زور شد بتخانه ها را در هم کوبید و از هرگونه تظاهری به نام بت و بت پرستی جلوگیری کرد تا این بیماری روحی و فکری به کلی ریشه کن گردد، و آیات قتال با مشرکین مانند آیه 193 سوره بقره و قاتلوهم حتی لا تکن فتنه: به کارزار با مشرکین ادامه دهید تا آنکه شرک از روی زمین برافتد. نظر به همین موضوع دارد و بنابراین هیچگونه تباین و تضادی بین آیه مورد بحث و این آیات نیست تا سخن از نسخ پیش آید.

- 2 - در برابر کسانی که نقشه نابودی و حمله به مسلمانان را می کشند دستور جهاد دفاعی و توسل به قدرت نظامی داده شده است و شاید بیشتر جنگهای اسلامی در زمان پیامبر (ﷺ) از همین قبیل باشد به عنوان نمونه جنگ احد - احزاب - حنین - موته - و تبوک را می توان نام برد.
- 3 - برای کسب آزادی در تبلیغ زیرا هر آیینی حق دارد به طور آزاد به صورت منطقی خود را معرفی کند و اگر کسانی مانع از این کار شوند می تواند با توسل به زور این حق را به دست آورد.

آیه (257) و ترجمه

(اللّٰهُ وَلِیُّ الَّذِیْنَ آمَنُوا یُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ اِلَی النُّورِ وَالَّذِیْنَ كَفَرُوا اُولِیَاؤُهُمُ الطُّغُوتُ یُخْرِجُوهُمْ مِّنَ النُّورِ اِلَی اَظْلُمَاتٍ اُولَئِكَ اَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خَالِدُونَ)
(257)

ترجمه:

257 - خداوند، ولی و سرپرست کسانی است که ایمان آورده اند، آنها را از ظلمتها، به سوی نور بیرون می برد. (اما) کسانی که کافر شدند، اولیای آنها طاغوتها هستند، که آنها را از نور، به سوی ظلمتها بیرون می برند، آنها اهل آتش اند و همیشه در آن خواهند ماند.

تفسیر:

نور ایمان و ظلمات کفر

با اشارهای که در مساله ایمان و کفر و روشن بودن حق از باطل و راه راست از مسیر انحرافی در آیه قبل آمده بود در اینجا وضع مومنان و کافران را از نظر راهنما و رهبر مشخص می کند، می فرماید: خداوند ولی و سرپرست کسانی است که ایمان آورده اند (اللّٰهُ وَلِیُّ الَّذِیْنَ آمَنُوا).

و در پرتو این ولایت و رهبری آنها را از ظلمتها به سوی نور خارج می سازد (یُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ اِلَی النُّورِ).

لغت ولی چنانکه بعدا به طور مشروح در ذیل آیه انما ولیکم الله و رسوله... خواهد آمد در اصل به معنی نزدیکی و عدم جدائی است به همین جهت به سرپرست و مربی و راهبر ولی گفته می شود، به دوستان و رفقای صمیمی نیز

این واژه اطلاق می گردد اما روشن است که در آیه مورد بحث به معنی اول است و لذا می فرماید:

(خداوند که ولی مومنان است آنها را از تاریکی ها به نور هدایت می کند). ممکن است گفته شود که هدایت مومنان از ظلمتها به نور تحصیل حاصل است ولی با توجه به سلسله مراتب هدایت و ایمان روشن می شود که چنین نیست زیرا مومنان در مسیر هدایت و قرب الی الله، شدیداً محتاج راهنمائیهای الهی در هر مرحله هستند، و نیازمند هدایتیهای او در هر قدم و در هر کار و برنامه اند، درست شبیه آنچه شبانه روز در نمازها می گوئیم: **(اهدنا الصراط المستقیم)**، (خدایا پیوسته ما را به راه راست هدایت فرما).

سپس می افزاید: (اما کسانی که کافر شدند، اولیاء آنها طاغوت (بت و شیطان و افراد جبار و منحرف) هستند که آنها را از نور به سوی ظلمتها بیرون می برند) **(و الذین کفروا اولیاءهم الطاغوت یخرجونهم من النور الی الظلمات)**. (به همین دلیل آنها اهل آتش اند و برای همیشه در آن خواهند بود) **(اولئک اصحاب النار هم فیها خالدون)**.

نکته ها

- 1 - تشبیه (ایمان) و (کفر) به (نور) و (ظلمت) رساترین تشبیهی است که در این مورد به نظر می رسد نور منبع حیات و همه برکات و آثار حیاتی و سرچشمه رشد و نمو و تکامل و جنبش و تحرک است نور آرام بخش و مطمئن کننده و آگاه کننده و نشان دهنده است در حالی که ظلمت رمز سکوت و مرگ، خواب و نادانی، ظلال و وحشت می باشد ایمان و کفر نیز چنین هستند.
- 2 - نکته دیگر این که: در این آیه و آیات مشابه آن در قرآن مجید ظلمت به صیغه جمع آورده شده (ظلمات) و نور به صیغه (مفرد) و این اشاره به آن است

که در راه حق هیچگونه پراکندگی و دوگانگی وجود ندارد بلکه سراسر وحدت و یگانگی است.

مسیر حق مانند خط مستقیمی است که میان دو نقطه کشیده شود که همیشه یکی است و تعدد در آن ممکن نیست.

ولی باطل و کفر مرکز انواع اختلافها و پراکندگیها است حتی اهل باطل در باطل خود هماهنگ نیستند و وحدت هدف ندارند درست مانند خطوط انحرافی است که در میان دو نقطه کشیده می شود که تعداد آن در دو طرف (خط مستقیم) بی شمار و نامحدود است.

این احتمال را نیز بعضی داده اند که صفوف باطل نسبت به اهل حق زیادتر است.

3 - ممکن است گفته شود که کفار نوری ندارند که از آن خارج شوند، ولی با توجه به اینکه نور ایمان در فطرت همه وجود دارد این تعبیر کاملاً صحیح به نظر می رسد.

4 - ناگفته پیدا است که خداوند نه به اجبار مومنان را از ظلمات (گناه و جهل و صفات رذیله و دوری از حق) به نور خارج می کند و نه کفار را به اجبار از فطرت توحیدی بیرون می برد بلکه اعمال آنها است که ایجاب چنین سرنوشتی را از سوی پروردگار می کند.

آیه (258) و ترجمه

(الم تر الى الذي حاج ابراهيم في ربه ان آتته الله الملك اذ قال ابراهيم ربي الذي يحيى ويميت قال انا احيى واميت قال ابراهيم فان الله ياتي بالشمس من المشرق فات بها من المغرب فبهت الذي كفر والله لا يهدي القوم الظالمين) (258)

ترجمه:

258 - آیا ندیدی (و آگاهی نداری از) کسی (نمرود) که با ابراهیم درباره پروردگارش محاجه و گفتگو کرد؟ زیرا خداوند به او حکومت داده بود، (و بر اثر کمی ظرفیت، از باده غرور سرمست شده بود)، هنگامی که ابراهیم گفت: (خدای من آن کسی است که زنده می کند و می میراند). او گفت: (من نیز زنده می کنم و می میرانم!) (و برای اثبات این کار و مشتبه ساختن بر مردم دستور داد دو زندانی را حاضر کردند، فرمان آزادی یکی و قتل دیگری را داد) ابراهیم گفت: (خداوند، خورشید را از افق مشرق می آورد، (اگر راست می گویی که حاکم بر جهان هستی تویی)، خورشید را از مغرب بیاور!) (در اینجا) آن مرد کافر، مبهوت و وامانده شد. و خداوند، قوم ستمگر را هدایت نمی کند.

تفسیر:

محابه ابراهیم با طاغوت زمان!

به دنبال آیه قبل که از هدایت مومنان در پرتو ولایت و راهنمایی پروردگار و گمراهی کافران بر اثر پیروی از طاغوت سخن می گفت خداوند چند نمونه ذکر می کند که یکی از آنان نمونه روشنی است که در آیه مورد بحث آمده است، و آن ماجرای گفتگو و محاجه ابراهیم قهرمان بت شکن با جبار زمان خود (نمرود)

است، می فرماید: (آیا ندیدی (آگاهی نداری) از کسی که با ابراهیم درباره پروردگارش محاجه و گفتگو کرد) (الم تر الى الذی حاج ابراهیم فی ربه).

و در یک جمله اشاره به انگیزه اصلی این محاجه می کند و می گوید: (به خاطر این بود که خداوند به او حکومت داده بود) و بر اثر کمی ظرفیت از باده کبر و غرور، سرمست شده بود (ان آتیہ اللہ الملک).

و چه بسیارند کسانی که در حال عادی، انسانهای معتدل، سر به راه، مومن و بیدارند اما هنگامی که به مال و مقام و نوایی برسند همه چیز را به دست فراموشی می سپارند، و مهمترین مقدسات را زیر پا می نهند.

و در ادامه می افزاید: در آن هنگام که از ابراهیم (علیه السلام) پرسید خدای تو کیست که به سوی او دعوت می کنی؟ ابراهیم گفت: (همان کسی است که زنده می کند و می میراند) (اذ قال ابراهیم ربی الذی یحیی و یمیت).

در حقیقت بزرگترین شاهکار آفرینش یعنی قانون حیات و مرگ را به عنوان نشانه روشنی از علم و قدرت پروردگار مطرح ساخت.

ولی نمرود جبار راه تزویر و سفسطه را پیش گرفت و برای اغفال مردم و اطرافیان خود گفت: (من نیز زنده می کنم و می میرانم) و قانون حیات و مرگ در دست من است (قال انا احیی و امیت).

و برای اثبات این مدعای دروغین طبق روایت معروفی دست به حيله ای زد و دستور داد دو نفر زندانی را حاضر کردند و فرمان داد یکی را آزاد کنند و دیگری را به قتل برسانند سپس رو به ابراهیم و حاضران کرد و گفت: (دیدید چگونه حیات و مرگ به دست من است؟).

ولی ابراهیم (علیه السلام) برای خنثی کردن این توطئه، دست به استدلال دیگری زد که دشمن نتواند در برابر ساده لوحان در مورد آن مغالطه کند، (ابراهیم گفت:

خداوند، خورشید را از (افق مشرق) می آورد (اگر تو راست می گویی که حاکم بر جهان هستی می باشی) خورشید را از طرف مغرب بیاور) (قال ابرهیم فان الله یاتی بالشمس من المشرق فات بها من المغرب).

اینجا بود که (آن مرد کافر، مبهوت و وامانده شد) (فبهت الذی کفر). آری (خداوند قوم ظالم را هدایت نمی کند) (والله لا یهدی القوم الظالمین). و به این ترتیب آن مرد مست و مغرور سلطنت و مقام، خاموش و مبهوت و ناتوان گشت و نتوانست در برابر منطق زنده ابراهیم (علیه السلام) سخنی بگوید، و این بهترین راه برای خاموش کردن این گونه افراد لجوج است.

با اینکه مسلم است که مساله حیات و مرگ از جهاتی مهمتر از مساله طلوع و غروب آفتاب است و سند گویاتری بر علم و قدرت پروردگار محسوب می شود و به همین دلیل ابراهیم نخست به آن استدلال کرد، و اگر افراد با فکر و روشن ضمیری در آن مجلس بودند طبعاً با این دلیل قانع شدند زیرا هر کس می داند مساله آزاد کردن و کشتن یک زندانی، هیچگونه ربطی به مساله حیات و مرگ طبیعی واقعی ندارد، ولی برای آن دسته که درک کافی نداشتند و ممکن بود تحت تاثیر سفسطه آن جبار حيله گر قرار گیرند، دست به استدلال دوم زد و مساله طلوع و غروب خورشید را مطرح ساخت تا حق بر هر دو دسته روشن گردد.

و چه خوب کرد ابراهیم (علیه السلام) که اول مساله حیات و مرگ را پیش کشید تا آن جبار مدعی شرکت با پروردگار در تدبیر عالم گردد، سپس مساله طلوع و غروب آفتاب را عنوان کرد که او در آن، به کلی وامانده شد.

ضمناً از جمله (والله لا یهدی القوم الظالمین) معلوم می شود که گرچه هدایت و ضلالت بدست خدا است اما مقدمات آن از سوی بندگان فراهم می

گردد، ظلم و ستم و گناه همچون ابرهای تیره و تاری، بر آئینه قلب سایه می افکند و اجازه درک حقایق به او نمی دهد.

نکته ها

1 - چه کسی با ابراهیم در این جلسه روبرو بود، و با او محاجه کرد؟
در قرآن تصریح به نام او نشده ولی همین اندازه می فرماید: (ان آتیه الله الملك) یعنی به خاطر غروری که از حکومت خودکامه پیدا کرده بود با ابراهیم به محاجه برخاست، ولی در روایتی که از علی (ع) در تفسیر (در المنتور) نقل شده و همچنین در تواریخ آمده است نام او (نمرود بن کنعان) بود.

2 - گر چه در آیه فوق زمان این بحث و گفتگو مشخص نشده اما از قرائن بر می آید که این موضوع بعد از بت شکنی ابراهیم و نجات او از آتش بوده است زیرا مسلم است که قبل از به آتش افکندن ابراهیم مجالی برای این گفتگوها نبوده و اصولاً بت پرستان حق چنین مباحثه ای را به او نمی داند و آنها ابراهیم را یک مجرم و گنهگار می شناختند که می باید هر چه زودتر به کیفر اعمال خود و قیام بر ضد خدایان مقدس برسد، آنها در این موقع تنها از علت اقدام به بت شکنی پرسش کردند و سپس با نهایت عصبانیت و خشونت دستور آتش سوزی او را صادر نمودند اما هنگامی که او از آتش به طرز شگفت انگیزی نجات یافت توانست به اصطلاح به حضور نمرود برسد و با او به بحث و گفتگو نشیند.

3 - از آیه به خوبی بر می آید که نمرود هرگز از این بحث و گفتگو در جستجوی حقیقت نبود، بلکه می خواست گفتار باطل خود را به کرسی بنشاند و شاید به کار بردن کلمه (حاج) نیز به همین منظور باشد زیرا این کلمه غالباً در همین موارد به کار می رود.

4 - از آیه به خوبی بر می آید که جبار آن زمان مدعی الوهیت بود، نه تنها به این معنی که او را پرستش کنند بلکه علاوه بر این خود را آفریدگار عالم هستی نیز معرفی می کرد یعنی هم خود را معبود می دانست، و هم خالق. و جای تعجب هم نیست هنگامی که مردم در برابر سنگ و چوب به سجده بیفتند و علاوه بر پرستش، آنها را در امور جهان موثر و سهیم بدانند این فرصت برای یک (جبار اغفالگر) پیش می آید که از ساده لوحی مردم استفاده کند و آنها را به سوی خود دعوت نماید و خود را همچون بتی جلوه دهد که هم او را پرستند و هم به خالقیت او گردن نهند.

5 - تاریخچه بت پرستی: برای بت پرستی به زحمت می توان تاریخچه ای نشان داد و آغاز آن را تعیین نمود بلکه از قدیمترین ایامی که امروز از آن آگاهی داریم این موضوع در میان افراد بشر که دارای افکاری منحط و در سطح پایین بوده اند وجود داشته است.

در حقیقت بت پرستی یک نوع تحریف در عقیده خدا پرستی است همان عقیده‌های که جزء فطرت و سرشت انسان است و از آنجا که این سرشت همیشه در انسان بوده تحریف آن در میان افراد منحط نیز همیشه وجود داشته است. و لذا می توان گفت تاریخ بت پرستی با تاریخ پیدایش انسان تقریباً همراه بوده است.

توضیح اینکه: انسان به مقتضای سرشت و خلقت خویش متوجه نیروی ما فوق طبیعت بوده است این سرشت با استدلالهای روشنی از نظام هستی که نشان دهنده وجود یک مبداء عالم و قادر بوده است تایید می شده و انسان از این دو طریق (سرشت و عقل) همیشه کم و بیش با آن مبداء هستی آشنائی داشته است ولی همانطور که اگر احساس گرسنگی که در وجود کودک است به موقع،

رهبری نشود و غذای سالم در اختیار او قرار نگیرد کودک دست خود را به چیزهایی مانند خاک دراز می کند و کم کم به آن خو می گیرد و سلامت خود را از دست می دهد، انسان نیز اگر در مسیر فطرت و عقل از نظر خداجوئی رهبری نشود رو به خدایان ساختگی و انواع بتها کرده و در برابر آنها سر تعظیم فرود می آورد و صفات خدائی را برای آنها قائل می شود.

از یک سو احتیاج به تذکر ندارد که افراد کوتاه بین و سفیه سعی دارند همه چیز را در قالب حسی ببینند و اساسا فکر آنها از منطقه محسوسات گام بیرون نگذاشته، به همین دلیل پرستش خدای نادیده برای آنها مشکل و سنگین است و میل دارند خدای خود را در یک قالب حسی بریزند، این جهل و بی خبری هنگامی که با (سرشت خدا پرستی) آمیخته شد به شکل بت پرستی و خدای حسی خودنمائی می کند.

از سوی دیگر گفته می شود اقوام پیشین روی احترام خاصی که برای پیامبران و بزرگان مذهب قائل بودند بعد از وفات آنها مجسمه های یاد بود آنها را می ساختند و روح قهرمان سازی که در افراد ضعیف و کم فکر است آنها را وادار می کرد که برای آن بزرگان و سپس برای مجسمه های آنها مقامات و نفوذ فوق العادهای قائل شوند و آنها را به سرحد الوهیت برسانند و این خود سرچشمه، دیگری برای بت پرستی بود.

یکی دیگر از سرچشمه های بت پرستی این بود که یک سلسله از موجودات که منشا برکات و فوایدی در زندگی انسان بودند مانند ماه و خورشید و آتش و آب توجه او را به خود جلب می کردند آنها به عنوان قدردانی در برابر این منابع سر تعظیم فرود می آورند بدون اینکه افق فکر خود را وسیعتر سازند و سبب

نخستین و آفریدگار جهان را در ماورای آنها ببینند این احترامات عظیم با گذشت زمان شکل بت پرستی به خود گرفت.

البته ریشه همه اشکال بت پرستی یک چیز است و آن انحطاط فکری و جهل و نادانی بشر و عدم رهبری صحیح او در مسائل خداجوئی و خداشناسی است که با تعلیم و تربیت و راهنمایی انبیاء به خوبی قابل پیشگیری می باشد.

آیه (259) و ترجمه

(او کالذی مر علی قریة و هی خاویة علی عروشها قال انی یحی هذه الله بعد موتها فاماته الله مائة عام ثم بعثه قال کم لبثت قال لبثت یوما او بعض یوم قال بل لبثت مائة عام فانظر الی طعامک و شرابک لم یتسنه و انظر الی حمارک و لنجعلک آية للناس و انظر الی العظام کیف ننشزها ثم نکسوها لحما فلما تبین له قال اعلم ان الله علی کل شیء قدير) (259)

ترجمه:

259 - یا همانند کسی که از کنار یک آبادی (ویران شده) عبور کرد، در حالی که دیوارهای آن، به روی سقفها فرو ریخته بود، (و اجساد و استخوانهای اهل آن، در هر سو پراکنده بود، او با خود) گفت: (چگونه خدا اینها را پس از مرگ، زنده می کند؟! (در این هنگام،) خدا او را یکصد سال می راند، سپس زنده کرد، و به او گفت: (چه قدر درنگ کردی؟) گفت: (یک روز، یا بخشی از یک روز). فرمود: (نه، بلکه یکصد سال درنگ کردی! نگاه کن به غذا و نوشیدنی خود (که همراه داشتی، با گذشت سالها) هیچگونه تغییر نیافته است! (خدایی که یک چنین مواد فاسد شدنی را در طول این مدت، حفظ کرده، بر همه چیز قادر است!) ولی به الاغ خود نگاه کن (که چگونه از هم متلاشی شده! این زنده شدن تو پس از مرگ، هم برای اطمینان خاطر توست، و هم (برای اینکه تو را نشانهای برای مردم (در مورد معاد) قرار دهیم. (اکنون) به استخوانها (ی مرکب سواری خود) نگاه کن که چگونه آنها را برداشته، به هم پیوند می دهیم، و گوشت بر آن می پوشانیم!) هنگامی که (این حقایق) بر او آشکار شد، گفت: (می دانم خدا بر هر کاری توانا است).

تفسیر:

داستان شگفت انگیز (عزیر)

این آیه که به صورت عطف بر آیه گذشته ذکر شده است، سرگذشت دیگری از یکی از انبیاء پیشین را بیان می کند، که مشتمل بر شواهد زندهای بر مسائل معاد است و عطف این دو آیه به یکدیگر ممکن است از این نظر باشد که در آیه قبل سخن پیرامون توحید و شناسائی خدا بود و در این آیه و آیه بعد از آن (آیه 260) سخن درباره معاد و زندگی بعد از مرگ است.

این احتمال نیز از سوی بعضی از مفسران داده شده است که در ذیل آیه الکرسی سخن از هدایت الهی می گوید سپس در آیاتی که بعد از آن آمده به یکی از طرق هدایت که بیان دلائل عقلی است اشاره می کند (داستان ابراهیم علیه السلام) و (نمرود) و در آیه مورد بحث و آیه آینده، از دلائل حسی استفاده شده است که مساله را در جنبه های شهودی مطرح می کند.

به هر حال مناسب است قبلاً اجمالی از داستان این آیه را که در تواریخ اسلامی آمده از نظر بگذرانیم سپس به تفسیر آیه بپردازیم.

آیه اشاره به سرگذشت کسی می کند که در اثنای سفر خود در حالی که بر مرکبی سوار بود و مقداری آشامیدنی و خوراکی همراه داشت از کنار یک آبادی گذشت در حالی که به شکل وحشتناکی در هم ریخته و ویران شده بود و اجساد و استخوانهای پوسیده ساکنان آن به چشم می خورد هنگامی که این منظره وحشترا را دید گفت چگونه خداوند این مردگان را زنده می کند؟

البته این سخن از روی انکار و تردید نبود بلکه از روی تعجب بود زیرا قرائن موجود در آیه نشان می دهد که او یکی از پیامبران (علیه السلام) بوده که در ذیل آیه

می خوانیم خداوند با او سخن گفته است و روایات نیز این حقیقت را تایید می کند چنانکه بعدا اشاره خواهیم کرد.

در این هنگام خداوند جان او را گرفت و یکصد سال بعد او را زنده کرد و از او سوال نمود چقدر در این بیابان بوده ای؟ او که خیال می کرد مقدار کمی بیشتر در آنجا درنگ نکرده فوراً در جواب عرض کرد: یک روز یا کمتر!

به او خطاب شد که یکصد سال در اینجا بوده ای اکنون به غذا و آشامیدنی خود نظری بیفکن و ببین چگونه در طول این مدت به فرمان خداوند هیچگونه تغییری در آن پیدا نشده است ولی برای اینکه بدانی یکصد سال از مرگ تو گذشته است نگاهی به مرکب سواری خود کن و ببین از هم متلاشی و پراکنده شده و مشمول قوانین عادی طبیعت گشته و مرگ آن را از هم متفرق ساخته است سپس نگاه کن و ببین چگونه اجزای پراکنده آن را جمع آوری کرده و زنده می کنیم او هنگامی که این منظره را دید گفت می دانم که خداوند بر هر چیزی توانا است یعنی هم اکنون آرامش خاطر یافته ام و مساله رستاخیز مردگان در نظر من شکل حسی به خود گرفت.

درباره اینکه او کدامیک از پیامبران بوده احتمالات گوناگونی داده شده است بعضی او را (ارمیا) و بعضی (خضر) دانسته اند ولی مشهور و معروف این است که (عزیر) بوده است و در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) نیز این موضوع تایید شده است.

همچنین درباره اینکه این آبادی کجا بوده است بعضی آن را بیت المقدس دانسته اند که بر اثر حملات (بخت نصر) ویران و در هم کوبیده شد اما این احتمال بعید به نظر می رسد...

اکنون به تفسیر آیه بر می گردیم.

نخست می فرماید: (یا همانند کسی که از کنار یک آبادی عبور می کرد در حالی که دیوارهای آن به روی سقفها فرو ریخته بود، (و اجساد و استخوانهای اهل آن در هر سو پراکنده بود، او از روی تعجب با خود) گفت: چگونه خدا اینها را بعد از مرگ زنده می کند) (او کالذی مر علی قریة و هی خاویة علی عروشها قال انی یحیی هذه الله بعد موتها).

(عروش) جمع (عرش) در اینجا به معنی سقف است، و (خاویة) در اصل به معنی خالی است و در اینجا کنایه از ویران شدن است زیرا خانه های آباد معمولاً مسکونی است و خانه هایی که خالی می شود یا به خاطر ویرانی است و یا بر اثر خالی بودن تدریجاً ویران خواهد شد بنابراین جمله (و هی خاویة علی عروشها) چنین معنی می دهد که خانه های آنان ویران شده بود، به این صورت که نخست سقف آنها فرود آمده و سپس دیوارها به روی آنها افتاده بود، این نوع ویرانی، ویرانی کامل و تمام عیار است، زیرا به هنگام ویرانی معمولاً نخست سقف آن ویران می گردد و بعد دیوارها مدتی سر پا می ایستند، سپس روی ویرانه های سقف فرو می غلتند.

بعضی تصریح کرده اند که مفهوم (عرش) با (سقف) متفاوت است، سقف تنها به قسمت بالای عمارت گفته می شود ولی عرش عبارت از سقفی است که همراه با پایه ها باشد.

از قرائن چنین استفاده می شود که در این ماجرا کسی همراه آن پیامبر نبود، و هنگامی که چشمش به استخوانهای متلاشی شده اهل قریه افتاد، به آنها اشاره کرد و این سوال را از خویشان نمود که چگونه خداوند اینها را بعد از مرگشان زنده می کند؟

در ادامه آیه می فرماید: (خداوند او را یکصد سال میراند، سپس او را زنده کرد و به او گفت: چقدر درنگ کردی؟ گفت: یک روز یا قسمتی از یک روز فرمود:

(نه) بلکه یکصد سال درنگ کردی) (فاماته الله مائة عام ثم بعثه قال كم لبثت قال لبثت يوما او بعض يوم قال بل لبثت مائة عام).

اکثر مفسران از این جمله چنین فهمیده اند که خداوند جان آن پیامبر (ﷺ) را گرفت و بعد از یکصد سال، از نو زنده کرد، و جمله (اماته) که از ماده موت به معنی مرگ است، همین مفهوم را می بخشد.

ولی بعضی از مفسران به اصطلاح روشنفکر مانند نویسنده (المنار) و همچنین مراغی، اصرار دارند که آن را اشاره به یک نوع خواب و فقدان حس و حرکت بدانند، که دانشمندان امروز آن را (سبات) می نامند و آن این است که موجودی زنده برای مدتی طولانی در یک نوع خواب عمیق فرو رود، اما شعله های حیات در او خاموش نشود.

سپس اضافه می کند: (آنچه تا کنون در مورد این خوابهای طولانی اتفاق افتاده بیش از چند سال نبوده، بنابراین رسیدن به یکصد سال غیر عادی است، ولی مسلم است هنگامی که این موضوع تا چند سال امکان داشته باشد تا یکصد سال نیز ممکن خواهد بود و آنچه در قبول امور خارق عادت لازم است این است که کار ممکن باشد نه محال عقلی).

ولی ظاهرا هیچگونه دلیلی در آیه بر این گفتار نیست، بلکه ظاهر آیه این است که پیامبر مزبور از دنیا رفت و پس از یکصد سال زندگی را از سر گرفت البته چنین مرگ و حیاتی یک موضوع کاملا خارق العاده است ولی در هر حال

محال نیست و از طرفی حوادث خارق العاده در قرآن نیز منحصر به این مورد نیست که بخواهیم آن را توجیه و یا تاویل کنیم.

آری اگر منظور از ذکر خوابهای طولانی چند ساله یا مثلا آنچه درباره بسیاری از حیوانات به عنوان (زمستان خوابی) دیده می شود که سراسر زمستان را می خوابند و به هنگام گرم شدن هوا بیدار می شوند و یا مثلا مسأله انجماد طبیعی بعضی از حیوانات و یا انجماد مصنوعی بعضی از جانداران دیگر بدست بشر برای یک مدت طولانی بدون اینکه بمیرند، این باشد که مساله مرگ و زندگی پس از یکصد سال امر ممکني شمرده شود سخن خوبی به نظر می رسد و معنی این سخن چنین خواهد بود که: (خدائی که می تواند جانداران را صدها سال در یک خواب طولانی یا حالت انجماد فرو برد و سپس بیدار کند و به حال اول باز گرداند قادر است که مردگان را پس از مرگ زنده کند).

اصولا با قبول اصل معاد و زنده شدن مردگان در رستاخیز و همچنین با قبول خوارق عادات و معجزات پیامبران، این اصرار دلیلی ندارد که همه آیات قرآن را به یک سلسله مسائل عادی و طبیعی تفسیر کنیم و مرتکب همه گونه خلاف ظاهر در آیات بشویم زیرا این کار نه صحیح است و نه لزومی دارد! و به گفته بعضی از مفسران گویا ما فراموش کرده ایم که در آغاز موجود بی جانی بودیم سپس خداوند ما را زنده کرد، چه مانعی دارد نظیر آن مرگ و حیات تکرار گردد.

جمله (لبثت یوما او بعض یوم)، نشان می دهد که آن پیامبر، موقع مرگ و زنده شدنش در دو ساعت مختلف از روز بوده، مثلا مرگ او پیش از ظهر بوده و زنده شدنش بعد از ظهر و لذا به شک افتاد که آیا یک شبانه روز بر او گذشته یا تنها چند ساعتی از یک روز به همین دلیل با تردید گفت یک روز یا قسمتی

از یک روز، ولی بزودی به او خطاب شد که نه بلکه یکصد سال در اینجا مانده ای.

سپس برای اینکه آن پیامبر، اطمینان بیشتری به این مساله پیدا کند، به او دستور داده شد که به غذا و نوشیدنی که همراه داشته و همچنین مرکب سواری اش نگاهی بیفکند که اولی کاملاً سالم مانده بود و دومی به کلی متلاشی شده بود، تا هم گذشت زمان را مشاهده کند، و هم قدرت خدا را بر نگهداری هر چه اراده داشته باشد، می فرماید: به او گفته شد (پس حالا نگاه کن به غذا و نوشیدنی که همراه داشتی ببین که با گذشت سالها) هیچگونه تغییری نیافته (فانظر الی طعامك و شرابك لم یتسنه).

(لم یتسنه) از ماده (سنه) به معنی سال است، یعنی سال بر آن نگذشته است ولی در اینجا کنایه از عدم تغییر و فاسد نشدن است، یعنی به آنها نگاه کن که با گذشت آن همه سال، گویی سال و زمانی بر آن نگذشته و تغییری در آن حاصل نشده اشاره به اینکه خدایی که می تواند غذا و نوشیدنی تو را که قاعدتاً باید زود فاسد گردد، به حال او نگه دارد، زنده کردن مردگان برای او مشکل نیست. زیرا ادامه حیات چنین غذای فاسد شدنی که عمر آن معمولاً بسیار کوتاه است، در این مدت طولانی ساده تر از زنده کردن مردگان نیست.

در اینکه این غذا و نوشیدنی چه بوده در آیه منعکس نیست، بعضی غذای او را انجیر و نوشیدنی او را یک نوع آب میوه ذکر کرده اند و می دانیم که هر دو بسیار زود فاسد می شوند، و بقای آنها در مدت طولانی موضوع مهمی است، بعضی هم آن را انگور و شیر ذکر کرده اند.

سپس می افزاید: (ولی نگاه به الاغ خود کن (که چگونه از هم متلاشی شده برای اینکه اطمینان به زندگی پس از مرگ پیدا کنی) و تو را نشانه ای برای

مردم قرار دهیم) آن را زنده می سازیم (وانظر الى حمارك ولنجعلك آية للناس). البته قرآن بیش از این چیزی درباره مرکب آن پیامبر نگفته، اما از جمله های بعد استفاده می شود که مرکب او با گذشت زمان به کلی متلاشی شده بود و تنها استخوانهای پوسیده های از آن باقی مانده بود، زیرا در غیر این صورت هیچگونه نشانهای برای گذشت یکصد سال وجود نداشت و این خود عجیب است که حیوانی که امکان عمر نسبتاً طولانی دارد این چنین از هم متلاشی شود، اما میوه و آب میوه یا شیر که به سرعت باید فاسد شود کمترین تغییری در طعم و بوی آن حاصل نگردد و این نهایت قدرت نمائی خدا در امر حیات و مرگ است. به هر حال در تکمیل همین مساله می افزاید: (به استخوانها نگاه کن (که از مرکب سواریت باقی مانده) و ببین چگونه آنها را بر می داریم و به هم پیوند می دهیم و گوشت بر آن می پوشانیم) (وانظر الى العظام كيف ننشزها ثم نكسوها لحما).

(ننشزها) از ماده (نشوز) به معنی مرتفع و بلند شدن است، و در اینجا به معنی برداشتن از روی زمین و پیوستن آنها به یکدیگر است، یعنی نگاه کن که چگونه آنها را به هم پیوند می دهیم و گوشت به آنها می پوشانیم و زنده می کنیم. و اینکه بعضی از مفسران احتمال داده اند، منظور استخوانهای خود آن پیامبر است بسیار عجیب و بعید به نظر می رسد، زیرا این گفتگوها بعد از زنده شدن او می باشد، همچنین احتمال اراده استخوانهای پوسیده اهل آن آبادی زیرا قبل از این جمله، سخن از حمار و مرکب سواری بوده نه مردم قریه. و در پایان آیه می فرماید: (هنگامی که با مشاهده این نشانه های واضح (همه چیز) برای او روشن شد گفت: می دانم که خدا بر هر کاری قادر است) (فلما تبين له قال اعلم ان الله على كل شيء قدير).

یعنی علم و آگاهی من کامل شد و به مرحله شهود رسید، و قابل توجه اینکه
نگفت الان دانستم (مانند گفتار زلیخا در مورد یوسف الان حصص الحق: (الان
حق آشکار گشت) بلکه گفت: می دانم، یعنی اعتراف به علم و آگاهی خود می
کنم.

آیه (260) و ترجمه

(واذ قال ابراهيم رب ارنى كيف تحى الموتى قال اولم تومن قال بلى ولكن ليطمئن قلبى قال فخذ اربعة من الطير فصرهن اليك ثم اجعل على كل جبل منهن جزء اثم ادعهن ياتينك سعيًا واعلم ان الله عزيز حكيم) (260)

ترجمه:

260 - و (به خاطر بیاور) هنگامی را که ابراهیم گفت: (خدایا! به من نشان بده چگونه مردگان را زنده میکنی؟) فرمود: (مگر ایمان نیاوردهای؟! عرض کرد: (آری، ولی می خواهم قلبم آرامش یابد).

فرمود: (در این صورت، چهار نوع از مرغان را انتخاب کن! و آنها را (پس از ذبح کردن)، قطعه قطعه کن (و در هم بیامیز)! سپس بر هر کوهی، قسمتی از آن را قرار بده، بعد آنها را بخوان، به سرعت به سوی تو می آیند! و بدان خداوند قادر و حکیم است، (هم از ذرات بدن مردگان آگاه است، و هم توانایی بر جمع آنها دارد)).

تفسیر:

صحنه دیگری از معاد در این دنیا

به دنبال داستان عزیر در مورد مساله معاد داستان دیگری از ابراهیم (علیه السلام) در اینجا مطرح شده است، تا آن بحث کاملتر گردد.

بیشتر مفسران و نویسندگان تاریخ، در ذیل این آیه داستان زیر را نقل کرده اند: روزی ابراهیم (علیه السلام) از کنار دریائی می گذشت مرداری را دید که در کنار دریا افتاده، در حالی که مقداری از آن داخل آب و مقداری دیگر در خشکی قرار داشت و پرندگان و حیوانات دریا و خشکی از دو سو آن را طعمه خود

قرار داده اند حتی گاهی بر سر آن با یکدیگر نزاع می کنند دیدن این منظره ابراهیم را به فکر مسالهای انداخت که همه می خواهند چگونگی آن را بطور تفصیل بدانند و آن کیفیت زنده شدن مردگان پس از مرگ است او فکر می کرد که اگر نظیر این حادثه برای جسد انسانی رخ دهد و بدن او جزء بدن جانداران دیگر شود مساله رستاخیز که باید با همین بدن جسمانی صورت گیرد چگونه خواهد شد؟!

ابراهیم (علیه السلام) گفت پروردگارا! به من نشان بده چگونه مردگان را زنده می کنی؟ خداوند فرمود مگر ایمان به این مطلب نداری؟

او پاسخ داد: ایمان دارم لکن می خواهم آرامش قلبی پیدا کنم. خداوند به او دستور داد که چهار پرنده را بگیرد و آنها را ذبح نماید و گوشتهای آنها را در هم بیامیزد، سپس آنها را چند قسمت کند و هر قسمتی را بر سر کوهی بگذارد بعد آنها را بخواند تا صحنه رستاخیز را مشاهده کند او چنین کرد و با نهایت تعجب دید اجزای مرغان از نقاط مختلف جمع شده نزد او آمدند و حیات و زندگی را از سر گرفتند!

در برابر این نقل معروف، یکی از مفسران بنام (ابو مسلم) نظر دیگری ابراز داشته که مفسر مشهور فخر رازی آن را در کتاب خود آورده است و از آنجا که نظریه ابو مسلم با اینکه بر خلاف نظریه سایر مفسران است مورد تایید یکی از مفسران معاصر (نویسنده تفسیر المنار) قرار گرفته به نقل آن می پردازیم.

نامبرده می گوید: آیه هیچگونه دلالتی بر این موضوع ندارد که ابراهیم (علیه السلام) مرغانی را کشت و سپس به فرمان خدا زنده شدند، بلکه آیه بیان یک مثال برای روشن شدن مساله رستاخیز است، یعنی: (ای ابراهیم! چهار پرنده را بگیر و با خود مانوس ساز، بطوری که هر وقت آنها را بخوانی به سوی تو آیند، اگر چه

هر کدام را بر سر کوهی بگذاری، این کار چه اندازه برای تو آسان است مساله زنده کردن مردگان و جمع کردن اجزاء پراکنده آنها از نقاط مختلف جهان برای خداوند به همین سادگی است!

بنابراین منظور از فرمانی که خداوند به ابراهیم درباره پرندگان چهارگانه داد این نبوده است که راستی دست به چنین کاری بزند، بلکه صرفا به منظور بیان یک مثال و تشبیه است، درست مثل این که کسی می خواهد به دیگری بگوید من فلان کار را با سهولت و سرعت انجام می دهم می گوید: تو یک جرعه آب بنوش من این کار را میکنم، یعنی به همین سادگی است نه اینکه واقعا او موظف است جرعه آبی بنوشد!

پیروان نظریه دوم به کلمه (فصرهن الیک) استدلال کرده اند و گفته اند: این جمله هنگامی که با کلمه (الی) متعدی شود به معنی تمایل دادن و مانوس ساختن است، بنابراین مفهوم جمله این می شود که مرغان مزبور را با خود مانوس کن بعلاوه ضمیرهای (صرهن) و (منهن) و (ادعهن) همه به مرغان باز می گردد، این در صورتی صحیح است که ما تفسیر دوم را بپذیریم، زیرا طبق تفسیر اول بعضی از این ضمیرها به خود مرغان بر می گردد و بعضی به اجزای آنها و این مناسب به نظر نمی رسد.

البته (پاسخ) این استدلالات را ضمن تفسیر آیه خواهیم گفت، اما آنچه اشاره به آن در اینجا لازم است این است که آیه به روشنی این حقیقت را می فهماند که ابراهیم (علیه السلام) تقاضای مشاهده حسی صحنه رستاخیز را کرده بود تا مایه آرامش قلب او گردد، بدیهی است ذکر یک مثال و تشبیه نه صحنه ای را مجسم می سازد و نه مایه آرامش خاطر است، در حقیقت ابراهیم از طریق عقل

و منطق به رستاخیز ایمان داشت ولی می خواست از طریق احساس و شهود نیز آن را دریابد. اکنون به تفسیر آیه باز می گردیم، تا این حقیقت روشنتر شود نخست می فرماید: (به خاطر بیاور، هنگامی را که ابراهیم (علیه السلام) گفت: خدایا به من نشان ده چگونه مردگان را زنده می کنی؟) **(واذ قال ابرهیم رب ارنی کیف تحیی الموتی)**.

از جمله (ارنی کیف...) (به من نشان ده چگونه...) به خوبی استفاده می شود که او می خواست با رؤیت و شهود، ایمان خود را قویتر کند آن هم درباره چگونگی رستاخیز نه درباره اصل آن و لذا در آیات گذشته خواندیم که او با صراحت به نمرود گفت: (پروردگار من کسی است که زنده می کند و می میراند).

به همین دلیل در ادامه این سخن، هنگامی که خداوند فرمود: (آیا ایمان نیاورده ای؟) **(قال اولم تؤمن)**.

او در جواب عرض کرد: آری ایمان آوردم ولی میخواهم قلبم آرامش یابد **(قال بلی ولكن لیطمئن قلبی)**.

گوئی خدا می خواست این تقاضای ابراهیم در نظر مردم به عنوان تزلزل ایمان محسوب نشود، لذا از او سؤال شد مگر ایمان نیاورده ای؟ تا او در این زمینه توضیح دهد و سوء تفاهمی برای کسی به وجود نیاید.

ضمناً از این جمله استفاده می شود که استدلال و برهان علمی و منطقی ممکن است یقین بیاورد، اما آرامش خاطر نیاورد، زیرا استدلال عقل انسان را راضی می کند، و چه بسا در اعماق دل و عواطف او نفوذ نکند (درست مثل اینکه استدلال به انسان می گوید: کاری از مرده ساخته نیست ولی با این حال بعضی از افراد، از مرده می ترسند مخصوصاً هنگام شب و تنهایی نمی توانند در

کنار مرده بماتند، زیرا استدلال فوق در اعماق وجودشان نفوذ نکرده اما کسانی که دائماً با مردگان سر و کار دارند و به غسل و کفن و دفن مشغول اند هرگز چنین ترسی را ندارند).

به هر حال آنچه عقل و دل را سیراب می کند، شهود عینی است، و این موضوع مهمی است که در جای خود باید شرح بیشتری پیرامون آن داده شود! تعبیر به اطمینان و آرامش نشان می دهد که افکار انسانی قبل از وصول به مرحله شهود دائماً در حرکت و جولان و فراز و نشیب است، اما به مرحله شهود که رسید آرام می گیرد و تثبیت می شود.

در اینجا به ابراهیم دستور داده می شود که برای رسیدن به مطلوبش دست به اقدام عجیبی بزند، آن گونه که قرآن در ادامه این آیه، بیان کرده، خداوند فرمود: (حال که چنین است چهار نوع از مرغان را انتخاب کن و آنها را (پس از ذبح کردن) قطعه قطعه کن (و در هم بیامیز) سپس بر هر کوهی قسمتی از آن را قرار بده، بعد آنها را بخوان به سرعت به سوی تو می آیند) (قال فخذ اربعة من الطير فصرهن اليك ثم اجعل على كل جبل منهن جزء ثم ادعهن ياتينك سعيا).

این را ببین (و بدان خداوند توانا و حکیم است) (واعلم ان الله عزيز حكيم).

هم تمام ذرات بدن مردگان را به خوبی میشناسد، و هم توانائی بر جمع آنها دارد.

جمله (صرهن) در اصل از ریشه صور (بر وزن غور) گرفته شده که به معنی (قطع کردن) و (متمایل نمودن) و (بانگ زدن) است، که از میان این سه معنی در اینجا همان معنی نخست منظور است یعنی چهار مرغ انتخاب کن و آنها را ذبح نموده و قطعه قطعه کرده در هم بیامیز.

زیرا هدف این بوده که نمونه رستاخیز و زنده شدن مردگان را به هنگامی که اجزای بدن آنها متلاشی می شود، و هر ذره‌ای به گوشه‌ای می افتد و با دیگر ذرات از بدنهای دیگر می آمیزد، با چشم خود مشاهده کند.

آنها که جمله (صرهن الیک) را به معنی مانوس کردن و متمایل کردن مرغان گرفته اند، گویا از مفهوم کلمه (جزاء) و همچنین هدف اصلی این کار، غفلت کرده اند.

ابراهیم (علیه السلام) این کار را کرد، و آنها را صدا زد، در این هنگام اجزای پراکنده هر یک از مرغان، جدا و جمع شده و به هم آمیختند و زندگی را از سر گرفتند و این موضوع، به ابراهیم (علیه السلام) نشان داد، که همین صحنه در مقیاس بسیار وسیعتر، در رستاخیز انجام خواهد شد.

بعضی از کلمه (سعیاً) خواسته اند استفاده کنند که مرغان پس از زنده شدن پرواز نکردند بلکه با پای خود به سوی ابراهیم دویدند، زیرا سعی معمولاً در لغت عرب به معنی (راه رفتن سریع) است، از (خلیل بن احمد)، ادیب معروف عرب نیز نقل شده است، که ابراهیم (علیه السلام) در حال راه رفتن بود که مرغان به سوی او آمدند (یعنی سعیاً حال از برای ابراهیم (علیه السلام) است نه مرغان).

ولی قرائن نشان می دهد که سعیاً در اینجا کنایه از پرواز سریع است.

نکته ها

1 - یک امر خارق العاده: بی شک این حادثه که در مورد مرغان روی داد، یک امر کاملاً خارق العاده بود، همانگونه که جریان قیامت و رستاخیز نیز خارق العاده است، و میدانیم که خدا حاکم بر قوانین طبیعت است نه محکوم آنها، بنابراین انجام چنین کارهای خارق العاده‌ای برای او مساله پیچیده‌ای نیست، و همانگونه که قبلاً اشاره کردیم اصرار بعضی از مفسران روشنفکر، بر اینکه تفسیر

مشهور را در اینجا رها کنند و بگویند مطلقاً نه ذبحی واقع شده و نه قطعه قطعه کردن، بلکه منظور این است که مرغان را در حال زنده بودن، به خود مانوس و متمایل ساز، و سپس آنها را صدا زن تا به سوی تو آیند، سخن بسیار ضعیف و سستی است که هیچ تناسبی نه با مساله معاد دارد و نه داستان ابراهیم (علیه السلام) و مشاهد صحنه کنار دریا، و سپس تقاضای مشاهده صحنه رستاخیز.

قابل توجه اینکه به گفته فخر رازی تمام مفسران اسلام، در مورد تفسیر مشهور اتفاق نظر دارند جز ابو مسلم که آن را انکار کرده است.

2 - چهار مرغ مختلف: شکی نیست که مرغان چهارگانه مزبور از چهار نوع مختلف بوده اند زیرا در غیر این صورت هدف ابراهیم (علیه السلام) که بازگشت اجزای هر

یک به بدن اصلی خود بوده است تامین نمیشد و طبق بعضی از روایات معروف این چهار مرغ (طاووس)، (خروس)، (کبوتر) و (کلاغ) بوده اند که از جهات گوناگون با هم اختلاف فراوان دارند و بعضی آنها را مظهر روحیات و صفات مختلف انسانها می دانند، طاووس مظهر خودنمائی، زیبائی و تکبر، خروس مظهر تمایلات شدید جنسی، و کبوتر مظهر لهو و لعب و بازیگری، و کلاغ مظهر آرزوهای دور و دراز!

3 - تعداد کوههایی تعداد کوههاییکه ابراهیم اجزای مرغان را بر آنها گذارد در قرآن صریحاً نیامده است ولی در روایات اهل بیت (علیهم السلام) ده عدد معرفی شده اند و به همین دلیل در روایات می خوانیم: اگر کسی وصیت کند جزئی از مال او را در موردی مصرف کنند و مقدار آن را معین نسازد دادن یک دهم کافی است.

4 - این حادثه چه موقع اتفاق افتاد؟ آیا به هنگامی که ابراهیم در بابل بود یا پس از ورود به شام، به نظر می رسد پس از ورود به شام بوده است زیرا سرزمین بابل کوهی ندارد.

5 - معاد جسمانی: بیشتر آیاتی که در قرآن مجید درباره رستاخیز وارد شده توضیح و تشریحی برای (معاد جسمانی) است، اصولاً کسانی که با آیات معاد در قرآن سر و کار دارند می دانند معاد در قرآن جز به شکل (معاد جسمانی) عرضه نشده است، به این معنی که به هنگام رستاخیز هم این (جسم) باز می گردد و هم (روح و جان)، و لذا در قرآن از آن به (احیاء موتی) (زنده کردن مردگان) تعبیر شده است و اگر رستاخیز تنها جنبه روحانی داشت زنده کردن اصلاً مفهومی نداشت.

آیه مورد بحث نیز با صراحت تمام موضوع بازگشت اجزای پراکنده همین بدن را مطرح می کند، که ابراهیم (علیه السلام) با چشم خود نمونه آن را دید.

6 - شبهه آکل و ماکول: از شرحی که سابقاً درباره انگیزه تقاضای ابراهیم (علیه السلام) نسبت به مشاهده صحنه زنده شدن مردگان ذکر کردیم (داستان افتادن مرده حیوانی

در لب دریا و خوردن حیوانات دریا و خشکی از آن) استفاده می شود که بیشتر توجه ابراهیم (علیه السلام) در این تقاضا به این بوده که چگونه بدن حیوانی که جزء بدن حیوانات دیگر شده، می تواند به صورت اصلی باز گردد؟ و این همان است که ما در علم عقاید از آن به عنوان (شبهه آکل و ماکول) نام می بریم.

توضیح اینکه: در رستاخیز، خدا انسان را با همین بدن مادی باز می گرداند، و به اصطلاح هم جسم انسان و هم روح انسان بر می گردد.

سؤال:

اکنون این (سؤال) پیش می‌آید که اگر بدن انسانی خاک شد و به وسیله ریشه درختان جزء گیاه و میوه‌ای گردید و انسان دیگری آن را خورده و جزء بدن او شد، یا فی‌المثل اگر در سالهای قحطی، انسانی از گوشت بدن انسان دیگری تغذیه کند، به هنگام رستاخیز، اجزای خورده شده جزء کدام یک از دو بدن خواهد گردید؟ اگر جزء بدن اول گردد، بدن دوم ناقص می‌شود و اگر به عکس جزء بدن دوم باقی بماند اولی ناقص و یا نابود خواهد شد.

پاسخ:

از طرف فلاسفه و دانشمندان علم عقاید پاسخهای گوناگونی به این ایراد قدیمی داده شده است، که گفتگو درباره همه آنها در اینجا ضرورتی ندارد. بعضی از دانشمندان که نتوانسته‌اند پاسخ قانع‌کننده‌ای برای آن بیابند آیات مربوط به معاد جسمانی را توجیه و تاویل کرده‌اند و شخصیت انسان را منحصر به روح و صفات روحی او دانسته‌اند، در حالی که نه شخصیت انسان تنها وابسته به روح است، و نه آیات مربوط به معاد جسمانی چنان است که بتوان آنها را تاویل کرد، بلکه همانطور که گفتیم صراحت کامل در این معنی دارد.

بعضی نیز یک نوع معاد به ظاهر جسمانی قائل شده‌اند که با معاد روحانی فرق چندانی ندارد. در حالی که در اینجا راه روشنتری با توجه به متون آیات وجود دارد که با علوم روز نیز کاملاً سازگار است و توضیح آن نیاز به چند مقدمه دارد:

1 - می‌دانیم که اجزاء بدن انسان بارها از زمان کودکی تا هنگام مرگ عوض می‌شود، حتی سلولهای مغزی با اینکه از نظر تعداد کم و زیاد نمی‌شوند باز از نظر اجزاء عوض می‌گردند، زیرا از یک طرف (تغذیه) می‌کنند و از سوی دیگر (تحلیل) می‌روند و این خود باعث تبدیل کامل آنها با گذشت زمان

است، خلاصه اینکه در مدتی کمتر از ده سال تقریباً هیچ یک از ذرات پیشین بدن انسان باقی نمی ماند.

ولی باید توجه داشت که ذرات قبلی به هنگامی که در آستانه مرگ قرار می گیرند همه خواص و آثار خود را به سلولهای نو و تازه می سپارند، به همین دلیل خصوصیات جسمی انسان از رنگ و شکل و قیافه گرفته، تا بقیه کیفیات جسمانی، با گذشت زمان ثابت هستند و این نیست مگر به خاطر انتقال صفات به سلولهای تازه (دقت کنید).

بنابراین آخرین اجزای بدن هر انسانی که پس از مرگ تبدیل به خاک می شود دارای مجموعه صفاتی است که در طول عمر کسب کرده و تاریخ گویائی است از سرگذشت جسم انسان در تمام عمر!

2 - درست است که اساس شخصیت انسان را روح انسان تشکیل می دهد، ولی باید توجه داشت که (روح) همراه (جسم) پرورش و تکامل می یابد، و هر دو در یکدیگر تاثیر متقابل دارند و لذا همانطور که دو جسم از تمام جهت با هم شبیه نیستند دو روح نیز از تمام جهات با هم شباهت نخواهند داشت.

به همین دلیل هیچ روحی بدون جسمی که با آن پرورش و تکامل پیدا کرده نمی تواند فعالیت کامل و وسیع داشته باشد. و لذا در رستخیز باید همان جسم سابق باز گردد، تا روح با پیوستن به آن فعالیت خود را در یک مرحله عالتر از سر گیرد و از نتایج اعمالی که انجام داده بهرهمند شود.

3 - هر یک از ذرات بدن انسان تمام مشخصات جسمی او را در بر دارد یعنی اگر راستی هر یک از سلولهای بدن را بتوانیم پرورش دهیم تا به صورت یک انسان کامل در آید آن انسان تمام صفات شخصی را که این جزء از او گرفته شده دارا خواهد بود (دقت کنید).

مگر روز نخست یک سلول بیشتر بود؟ همان یک سلول نطفه تمام صفات او را در بر داشت و تدریجا از راه تقسیم به دو سلول تبدیل شد، و دو سلول به چهار سلول و به همین ترتیب تمام سلولهای بدن انسان به وجود آمدند. بنابراین هر یک از سلولهای بدن انسان شعبه ای از سلول نخستین می باشد که اگر همانند او پرورش یابد انسانی شبیه به او از هر نظر خواهد ساخت که عین صفات او را دارا باشد.

اکنون با در نظر گرفتن مقدمات سه گانه فوق به پاسخ اصل ایراد می پردازیم: آیات قرآن صریحا می گوید: آخرین ذراتی که در بدن انسان در هنگام مرگ وجود دارد روز قیامت به همان بدن باز می گردد بنابراین اگر انسان دیگری، از او تغذیه کرده، این اجزاء از بدن او خارج شده و به بدن صاحب اصلی بر می گردد، تنها چیزی که در اینجا خواهد بود این است که لابد بدن دوم ناقص می شود، ولی باید گفت در حقیقت ناقص نمی شود بلکه کوچک می شود، زیرا اجزای بدن او در تمام بدن دوم پراکنده شده بود که به هنگامی که از او گرفته شد به همان نسبت مجموع بدن دوم لاغر و کوچک تر می شود، مثلا یک انسان شصت کیلوئی چهل کیلو از وزن بدن خود را که مال دیگری بوده از دست خواهد داد و تنها بدن کوچکی به اندازه کودکی از او باقی می ماند.

ولی آیا این موضوع می تواند مشکلی ایجاد کند؟ مسلما نه، زیرا این بدن کوچک تمام صفات شخص دوم را بدون کم و کاست در بر دارد و به هنگام رستاخیز همچون فرزندی که کوچک است و سپس بزرگ می شود پرورش می یابد، و به صورت انسان کاملی محشور می گردد، این نوع تکامل و پرورش به هنگام رستاخیز هیچ اشکال عقلی و نقلی ندارد.

آیا این پرورش هنگام رستاخیز فوری است یا تدریجی؟ بر ما روشن نیست، اما اینقدر می دانیم هر کدام باشد هیچ اشکالی تولید نمی کند و در هر دو صورت مسئله حل شده است.

تنها در اینجا یک سؤال باقی می ماند و آن این که اگر تمام بدن انسانی از اجزاء دیگری تشکیل شده باشد در آن صورت تکلیف چیست؟

اما پاسخ این سؤال نیز روشن است که چنین چیزی اصولاً محال می باشد، زیرا مسئله (آکل و ماکول) فرع بر این است که بدنی اول موجود باشد و از بدن دیگر تغذیه کند و پرورش یابد، و با توجه به این موضوع ممکن است تمام ذرات بدن اول از بدن دوم تشکیل گردد، باید بدنی قبلاً فرض کنیم تا از بدن دیگری بخورد بنابراین بدن دیگر حتماً جزء او خواهد شد نه کل او (دقت کنید). با توجه به آنچه گفتیم روشن می شود که مساله معاد جسمانی با همین بدن هیچگونه اشکالی تولید نمی کند و نیازی به توجیه آیاتی که صریحاً این مطلب را ثابت کرده است نداریم.

آیه (261) و ترجمه

(مثل الذين ينفقون اموالهم في سبيل الله كمثل حبة انبتت سبع سنابل في كل سنبلة مائة حبة و الله يضاعف لمن يشاء و الله وسع علیم) (261)

ترجمه:

261 - کسانی که اموال خود را در راه خدا انفاق می کنند، همانند بذری هستند که هفت خوشه برویاند، که در هر خوشه، یکصد دانه باشد، و خداوند آن را برای هر کس بخواهد (و شایستگی داشته باشد)، دو یا چند برابر می کند، و خدا (از نظر قدرت و رحمت،) وسیع، و (به همه چیز) داناست.

تفسیر:

آغاز آیات انفاق انفاق مایه رشد آدمی است!

انفاق مایه رشد آدمی است! مساله انفاق یکی از مهمترین مسائلی است که اسلام روی آن تاکید دارد و قرآن مجید تاکید فراوان روی آن نموده است، که آیه فوق نخستین آیه از یک مجموعه آیات است که در سوره بقره پیرامون انفاق سخن می گوید و شاید ذکر آنها پشت سر آیات مربوط به معاد از این نظر باشد که یکی از مهمترین اسباب نجات در قیامت، انفاق و بخشش در راه خدا است. بعضی نیز گفته اند: این آیات پیوندی دارد با آیات جهاد، و انفاق در راه جهاد که قبل از آیات مربوط به معاد و توحید، در همین سوره آمده بود.

نخست می فرماید: (مثل کسانی که اموال خود را در راه خدا انفاق می کنند همانند بذری است که هفت خوشه برویاند) (مثل الذين ينفقون اموالهم في سبيل الله كمثل حبة انبتت سبع سنابل).

(و در هر خوشه ای یکصد دانه باشد که مجموعاً از یک دانه هفتصد دانه و می خیزد (فی کل سنبله مائة حبة) .

تازه پاداش آنها منحصر به این نیست، بلکه: خداوند آن را برای هر کس بخواهد (و شایستگی در آنها و انفاق آنها را از نظر نیت و اخلاص و کیفیت و کمیت ببیند) دو یا چند برابر می کند (والله يضاعف لمن يشاء) .

و این همه پاداش از سوی خدا عجیب نیست (چرا که او (از نظر رحمت و قدرت) وسیع و از همه چیز آگاه است) (والله واسع علیم) .

بعضی از مفسران گفته اند: منظور از انفاق در آیه فوق تنها انفاق در راه جهاد است زیرا این آیه در واقع تأکیدی است بر آنچه در آیات گذشته قبل از داستان عزیر و ابراهیم و طالوت آمده بود، ولی حق این است که مفهوم آیه گسترده است و حتی پیوند آن با آیات گذشته نیز نمی تواند دلیل بر تخصیص این آیه و آیات آینده شود، زیرا فی سبیل الله مفهوم وسیعی دارد که هر مصرف نیکی را شامل می شود، به علاوه آیات آینده نشان می دهد که بحث انفاق در اینجا مستقلاً دنبال می شود و در روایات اسلامی نیز به تعمیم معنی آیه نیز اشاره شده است.

نکته قابل توجه اینکه در این آیه کسانی که در راه خدا انفاق می کنند به دانه پر برکتی که در زمین مستعدی افشاندن شود تشبیه شده اند در حالی که قاعدتاً باید عمل آنها تشبیه به این دانه شود، نه خود اینها، و لذا بسیاری از مفسران گفته اند که در آیه محذوفی وجود دارد مانند کلمه (صدقات) قبل از (الذین)، یا کلمه (بأذن) قبل از (حبة) و مانند آن.

ولی هیچگونه دلیلی بر حذف و تقدیر در آیه نیست و تشبیه افراد انفاق کننده به دانه های پر برکت تشبیه جالب و عمیقی است گویا قرآن می خواهد بگوید:

عمل هر انسانی پرتوی از وجود او است، و هر قدر عمل گسترش یابد، وجود انسان در حقیقت توسعه یافته است.

به تعبیر دیگر، قرآن عمل انسان را از وجود او جدا نمی داند و هر دو را اشکال مختلفی از یک حقیقت می شمرد، بنابراین هیچگونه حذف و تقدیری در آیه نیست و اشاره به این است که انسانهای نیکوکار در پرتو نیکی هایشان نمو و رشد معنوی پیدا می کنند و این افراد همچون بذرهایی پر ثمری هستند که به هر طرف ریشه و شاخه می گسترانند و همه جا را زیر بال و پر خود می گیرند.

کوتاه سخن اینکه: در مورد هر تشبیهی علاوه بر ادات تشبیه سه چیز لازم است، (مشبه) و (مشبه به) و (وجه تشبیه)، و در اینجا (مشبه) انسان انفاق کننده است و (مشبه به) بذرهایی پر برکت، و وجه تشبیه نمو و رشد آن است، و ما معتقدیم که انسان انفاق کننده در پرتو عملش رشد فوق العاده معنوی و اجتماعی پیدا می کند، و نیازی به هیچگونه تقدیر نیست.

شبیه این معنی در آیه 265 همین سوره آمده است.

این نکته نیز در میان مفسران مورد بحث است که تعبیر به اثبت سبع سنابل فی کل سنبله مائة حبة که اشاره به دانه ای است که هفتصد دانه یا بیشتر، از آن به دست می آید، یک تشبیه فرضی است که وجود خارجی ندارد (زیرا در مورد دانه های گندم هرگز از یک دانه هفتصد دانه برنخاسته است) و یا منظور دانه هایی همچون دانه های ارزن است، ولی جالب اینکه چند سال قبل که سال پر بارانی بود، در مطبوعات این خبر انتشار یافت که در بعضی از شهرهای جنوبی، در پاره ای از مزارع بوته های گندمی بسیار بلند و پر خوشه دیده شده، که در بعضی موارد در یک بوته، حدود چهار هزار دانه گندم شمارش شده است، و این خود می رساند که تشبیه بالا، یک تشبیه کاملاً واقعی است نه خیالی.

جمله (یضعف) از ماده (ضعف) (بر وزن شعر) به معنی دو برابر یا چند برابر است، و با توجه به آنچه در بالا اشاره شد که دانه هائی پیدا می شود که چند هزار دانه محصول می دهد، این تعبیر نیز یک تشبیه واقعی است.

نکته:

اتفاق مهمترین طریق حل مشکل فاصله طبقاتی

یکی از مشکلات بزرگ اجتماعی که همواره انسان دچار آن بوده و هم اکنون با تمام پیشرفتهای صنعتی و مادی که نصیب بشر شده نیز با آن مواجه است مشکل فاصله طبقاتی است به این معنی که فقر و بیچارگی و تهیدستی در یک طرف و تراکم اموال در طرف دیگر قرار گیرد.

عدهای آنقدر ثروت بیندوزند که حساب اموالشان را نتوانند داشته باشند و عده دیگری از فقر و تهیدستی رنج برند، بطوریکه تهیه لوازم ضروری زندگی از قبیل غذا و مسکن و لباس ساده برای آنان ممکن نباشد.

بدیهی است جامعهای که قسمتی از آن بر پایه غناء و ثروت و بخش مهم دیگر آن بر فقر و گرسنگی بنا شود قابل دوام نبوده.

و هرگز به سعادت واقعی نخواهد رسید. در چنین جامعهای دلهره و اضطراب و نگرانی و بدبینی و بالاخره دشمنی و جنگ اجتنابناپذیر است.

گر چه در گذشته این اختلاف در جوامع انسانی بوده است ولی باید گفت متأسفانه در زمان ما این فاصله طبقاتی به مراتب بیشتر و خطرناک تر شده است. زیرا از یک سو، درهای کمکهای انسانی و تعاون به معنی حقیقی، به روی مردم بسته شده و رباخواری که یکی از موجبات بزرگ فاصله طبقاتی است با شکلهای مختلف به روی آنها باز است. پیدایش کمونیسم و مانند آن و خونریزیها و جنگهای کوچک و بزرگ و وحشتناک که در قرن اخیر اتفاق افتاد

و هنوز هم در گوشه و کنار جهان ادامه دارد و غالبا از ریشه اقتصادی مایه می گیرد و عکس العمل محرومیت اکثریت جوامع انسانی است، گواه این حقیقت است.

با این که دانشمندان و مکتبهای اقتصادی جهان به فکر چاره و حل این مشکل بزرگ اجتماعی بوده اند و هر کدام راهی را انتخاب کرده اند، کمونیسم از راه الغای مالکیت فردی، و سرمایه‌داری از راه گرفتن مالیاتهای سنگین و تشکیل مؤسسات عام المنفعه (که به تشریفات بیشتر شبیه است تا به حل فاصله طبقاتی) به گمان خود به مبارزه با آن برخاسته اند ولی حقیقت این است که هیچکدام نتوانسته اند گام مؤثری در این راه بر دارند زیرا حل این مشکل با روح مادیگری که بر جهان حکومت می کند ممکن نیست.

با دقت در آیات قرآن مجید آشکار می شود که یکی از اهداف اسلام این است که اختلافات غیر عادلانه‌ای که در اثر بیعدالتیهای اجتماعی در میان طبقه غنی و ضعیف پیدا می شود از بین برود و سطح زندگی کسانی که نمیتوانند نیازمندیهای زندگیشان را بدون کمک دیگران رفع کنند بالا بیاورد و حداقل لوازم زندگی را داشته باشند، اسلام برای رسیدن به این هدف برنامه وسیعی در نظر گرفته است - تحریم رباخواری بطور مطلق، و وجوب پرداخت مالیاتهای اسلامی از قبیل زکات و خمس و صدقات و مانند آنها و تشویق به انفاق - وقف و قرض الحسنه و کمکهای مختلف مالی قسمتی از این برنامه را تشکیل می دهد، و از همه مهمتر زنده کردن روح ایمان و برادری انسانی در میان مسلمانان است.

آیه (262) و ترجمه

(الذين ينفقون أموالهم في سبيل الله ثم لا يتبعون ما أنفقوا منا ولا أذى لهم أجرهم عند ربهم ولا خوف عليهم ولا هم يحزنون) (262)

ترجمه:

262 - کسانی که اموال خود را در راه خدا انفاق می کنند، سپس به دنبال انفاقی که کرده اند، منت نمیگذارند و آزاری نمیرسانند، پاداش آنها نزد پروردگارشان (محفوظ) است، و نه ترسی دارند، و نه غمگین می شوند.

تفسیر:

چه انفاقی با ارزش است؟

در آیه قبل اهمیت انفاق در راه خدا به طور کلی بیان شد، ولی در آیه مورد بحث بعضی از شرائط آن ذکر می شود. (ضمناً از تعبیرات این آیه به خوبی استفاده می شود که تنها انفاق در جهاد، منظور نیست).

می فرماید: (کسانی که اموال خود را در راه خدا انفاق می کنند سپس به دنبال انفاقی که کرده اند منت نمیگذارند و آزاری نمیرسانند پاداش آنها، نزد پروردگارشان است) (الذين ينفقون أموالهم في سبيل الله ثم لا يتبعون ما انفقوا منا ولا اذى لهم اجرهم عند ربهم).

(علاوه بر این نه ترسی بر آنها است و نه غمگین می شوند) (ولا خوف عليهم ولا هم يحزنون).

از این آیه به خوبی استفاده می شود که انفاق در راه خدا در صورتی در پیشگاه پروردگار مورد قبول واقع می شود که به دنبال آن منت و چیزی که موجب آزار و رنجش نیازمندان است نباشد.

بنابراین کسانی که در راه خداوند بذل مال می کنند ولی به دنبال آن منت میگذارند یا کاری که موجب آزار و رنجش است می کنند در حقیقت با این عمل ناپسند اجر و پاداش خود را از بین می برند.

آنچه در این آیه بیشتر جلب توجه می کند این است که قرآن در واقع سرمایه زندگی انسان را منحصر به سرمایه های مادی نمی داند، بلکه سرمایه های روانی و اجتماعی را نیز به حساب آورده است.

کسی که چیزی به دیگری می دهد و منتی بر او میگذارد و یا با آزار خود او را شکسته دل می سازد، در حقیقت چیزی به او نداده است زیرا اگر سرمایه های به او داده سرمایه های هم از او گرفته است و چه بسا آن تحقیرها و شکستهای روحی به مراتب بیش از مالی باشد که به او بخشیده است.

بنابراین اگر چنین اشخاصی اجر و پاداش نداشته باشند کاملاً طبیعی و عادلانه خواهد بود بلکه می توان گفت چنین افراد در بسیاری از موارد بدهکارند نه طلبکار زیرا آبروی انسان به مراتب برتر و بالاتر از ثروت و مال است.

نکته دیگر اینکه منت گذاردن و اذیت کردن در آیه با کلمه (ثم) که معمولاً برای فاصله بین دو حادثه (و به اصطلاح برای تراخی) است ذکر شده بنابراین معنی آیه چنین می شود کسانی که اتفاق می کنند و بعداً منتی نمیگذارند و آزاری نمی‌رسانند پاداش آنها نزد پروردگار محفوظ است.

و این خود می‌رساند که منظور قرآن تنها این نیست که پرداخت اتفاق مؤدبانه و محترمانه و خالی از منت باشد بلکه در زمانهای بعد نیز نباید با یادآوری آن منتی بر گیرنده اتفاق گذاشته شود، و این نهایت دقت اسلام را در خدمات خالص انسانی می‌رساند.

باید توجه داشت که منت و آزاری که موجب عدم قبول انفاق می شود اختصاص به مستمندان ندارد بلکه در کارهای عمومی و اجتماعی از قبیل جهاد در راه خدا و کارهای عام المنفعه که احتیاج به بذل مال دارد نیز رعایت این موضع لازم است.

جمله (لهم اجرهم عند ربهم) به انفاق کنندگان اطمینان می دهد که پاداششان نزد پروردگار محفوظ است تا با اطمینان خاطر در این راه گام بردارند زیرا چیزی که نزد خدا است نه خطر نابودی دارد و نه نقصان، بلکه تعبیر (ربهم) (پروردگارشان) ممکن است اشاره به این باشد که خداوند آنها را پرورش می دهد و بر آن می افزاید.

جمله (ولا خوف علیهم ولا هم یحزنون)، اشاره به این است که آنها هیچ نوع نگرانی نخواهند داشت، زیرا خوف، همانگونه که در سابق هم اشاره شد نسبت به امور آینده است، و حزن و اندوه، نسبت به امور گذشته، بنابراین با توجه به اینکه پاداش انفاق کنندگان در پیشگاه خدا محفوظ است، نه از آینده خود در رستاخیز ترسی دارند و نه از آنچه در راه خدا بخشیده اند، اندوهی به دل راه می دهند.

بعضی نیز گفته اند آنها ترسی از فقر و کینه و بخل و مغبون شدن ندارند و نه غمی از آنچه انفاق کرده اند.

در حدیثی از پیغمبر اکرم (ﷺ) می خوانیم: من اسدی الی مؤ من معروفاً ثم آذاه بالکلام او من علیه فقد ابطال صدقته: (کسی که به فرد با ایمانی نیکی عطا کند، سپس او را با سخنی آزار دهد، یا منتی بر او بگذارد، به یقین انفاق خود را باطل کرده است).

ولی آنها که چنین نکرده اند، بیمی از باطل شدن انفاقها به خود راه نمیدهند، اسلام در این زمینه به قدری دقیق است که بعضی از علماء پیشین گفته اند: (هر گاه انفاقی به کسی کنی و بدانی که سلام کردن تو به او، بر او سخت و گران است و یادآور خاطره بخشش، بر او سلام نکن).

آیه (263) و ترجمه

(قول معروف و مغفرة خير من صدقة يتبعها اذی و الله غنی حلیم) (263)

ترجمه:

263 - گفتار پسندیده (در برابر نیازمندان)، و عفو (و گذشت از خشونت‌های آنها)، از بخششی که آزاری به دنبال آن باشد، بهتر است، و خداوند، بی نیاز و بردبار است.

تفسیر:

برخورد خوب بهتر از انفاق با منت است

این آیه در حقیقت تکمیلی است نسبت به آیه قبل، در زمینه ترک منت و آزار به هنگام انفاق، می فرماید: (گفتار پسندیده (در برابر ارباب حاجت) و عفو و گذشت (از خشونت‌های آنان) از بخششی که آزاری به دنبال آن باشد بهتر است) (قول معروف و مغفرة خير من صدقة يتبعها اذی).

این را نیز بدانید که آنچه در راه خدا انفاق می کنید در واقع برای نجات خویشتن ذخیره مینماید، (و خداوند (از آن) بی نیاز و (در برابر خشونت و ناسپاسی شما) بردبار است) (والله غنی حلیم).

نکته ها

1 - آیه فوق منطق اسلام را در مورد ارزشهای اجتماعی اشخاص، و حیثیت مردم روشن می سازد و عمل آنهایی را که در حفظ این سرمایه های انسانی میکوشند و ارباب حاجت را با گفتار نیکو و احیانا راهنمائیهای لازم بهره‌مند کرده، و هرگز اسرار آنها را فاش نمیسازند، از بخشش افراد خود خواه و کوتهنظری که در برابر کمک مختصری هزار گونه زخم زبان به افراد آبرومند

میزنند و شخصیت آنها را در هم میشکنند، برتر و بالاتر می شمرد. در حقیقت اینگونه اشخاص همانطور که اشاره کردیم بیش از اندازه که نفع میرسانند ضرر میزنند و اگر سرمایه‌ها می دهند سرمایه هائی را نیز بر باد می دهند. از آنچه در بالا گفتیم روشن می شود که (قول معروف) معنی وسیعی دارد و هر گونه سخن نیک، دلداری و دلجوئی و راهنمایی را شامل می شود. بعضی نیز گفته اند که منظور از آن امر به معروف است ولی این احتمال مناسب به نظر نمیرسد.

(مغفرة) به معنی عفو و گذشت در برابر خشونت ارباب حاجت است. آنها که بر اثر هجوم گرفتاریها پیمانه صبرشان لبریز شده و گاهی بدون هیچگونه تمایل درونی سخنان خشونت آمیزی بر زبان جاری می سازند. این افراد در واقع از اجتماع ظالمی که حق آنها را نداده به این وسیله میخواهند انتقام بگیرند و کمترین جبرانی که اجتماع و افراد متمکن در برابر محرومیت آنان می توانند بکنند همین است که سخنان آنها را که جرقه های آتش درون آنان است با تحمل بشنوند و با ملایمت خاموش سازند.

بدیهی است که تحمل خشونت آنها و گذشت از برخوردهای زننده آنان از عقدههایشان میکاهد از این رو اهمیت این دستور اسلامی روشنتر می گردد. بعضی کلمه (مغفرة) را در اینجا به معنی ریشه اصلی آن که پوشانیدن و مستور ساختن است گرفته اند و این کلمه را اشاره به پردهپوشی بر اسرار حاجتمندان آبرومند دانسته اند.

ولی این تفسیر با آنچه در بالا گفتیم منافاتی ندارد، زیرا اگر مغفرت به معنی وسیع تفسیر شود هم (عفو و گذشت) را در بر خواهد داشت هم (پوشانیدن) و مستور داشتن اسرار نیازمندان را.

در تفسیر (مجمع البیان) از پیغمبر گرامی اسلام (ﷺ) نقل شده که فرمود:
(إذا سئل السائل فلا تقطعوا عليه مسألته حتى يفرغ منها ثم ردوا عليه بوقار و لين
اما بذل يسير او رد جميل فانه قد ياتيكم من ليس بانس و لا جان ينظرون كيف
صنيعكم فيما خولكم الله تعالى.)

در این حدیث پیامبر (ﷺ) گوشه‌ای از آداب انفاق را روشن ساخته می
فرماید: هنگامی که حاجتمندی از شما چیزی بخواهد گفتار او را قطع نکنید تا
تمام مقصود خویش را شرح دهد، سپس با وقار و ادب و ملایمت به او پاسخ
بگویید، یا چیزی که در قدرت دارید در اختیارش بگذارید و یا به طرز
شایسته‌ای او را باز گردانید زیرا ممکن است سؤال کننده فرشته‌ای باشد که
مامور آزمایش شما است تا ببیند در برابر نعمتهائی که خداوند به شما ارزانی
داشته چگونه عمل می کنید.

2 - جمله های کوتاهی که در آخر آیات معمولاً ذکر شده است و صفاتی از
صفات خداوند را بیان می کند با مضمون همان آیات حتما ارتباط دارد و با
توجه به این نکته منظور را از جمله و الله غنی حلیم: خدا بی نیاز و بردبار است
گویا این است که: چون بشر طبعاً طغیانگر است با رسیدن به مقام و ثروت خود
را بی نیاز گمان می کند و این حالت گاهی موجب پر خاشگری و بد زبانی او
نسبت به محرومان و مستمندان می شود لذا می فرماید: غنی بالذات خدا است
در حقیقت او است که از همه چیز بی نیاز است و بی نیازی بشر در واقع سرابی
بیش نیست و نباید موجب غرور و طغیانگری و بی اعتنائی او نسبت به فقراء
گردد، به علاوه خداوند در برابر ناسپاسی مردم بردبار است افراد با ایمان نیز
باید چنین باشند.

و نیز ممکن است جمله مزبور اشاره به این باشد که خداوند از انفاقهای شما بی نیاز است و آنچه انجام می دهید به سود خود شما است، بنابراین منتی بر کسی ندارید به علاوه او در برابر خشونت‌های شما بردبار است و در عقوبت عجله نمیکند تا بیدار شوید و خود را اصلاح کنید.

آیه (264) و (265) ترجمه

(یا ایها الذین ءامنوا لا تبطلوا صدقتکم بالمن و الا ذی کالذی ینفق ماله رءاء الناس و لا یؤمن بالله و الیوم الاخر فمثله کمثل صفوان علیہ تراب فأصابه وابل فترکه صلدا لا یقدرون علی شیء مما کسبوا و الله لا یهدی القوم الکفرین) (264) (و مثل الذین ینفقون أموالهم ابتغاء مرضات الله و تثبیتا من أنفسهم کمثل جنة ربوة أصابها وابل فانت أكلها ضعفین فإن لم یصبها وابل فطل و الله بما تعملون بصیر) (265)

ترجمه:

264 - ای کسانی که ایمان آورده‌اید! بخششهای خود را با منت و آزار، باطل نسازید! همانند کسی که مال خود را برای نشان دادن به مردم، انفاق می‌کند، و به خدا و روز رستاخیز، ایمان نمی‌آورد، (کار او) همچون قطعه سنگی است که بر آن، (قشر نازکی از) خاک باشد، (و بذرهایی در آن افشاندن شود)، و رگبار باران به آن برسد، (و همه خاکها و بذرها را بشوید)، و آن را صاف (و خالی از خاک و بذر) رها کند. آنها از کاری که انجام داده‌اند، چیزی به دست نمی‌آورند، و خداوند، جمعیت کافران را هدایت نمی‌کند.

265 - و (کار) کسانی که اموال خود را برای خشنودی خدا، و تثبیت (ملکات انسانی در) روح خود، انفاق می‌کنند، همچون باغی است که در نقطه بلندی باشد، و بارانهای درشت به آن برسد، (و از هوای آزاد و نور آفتاب، به حد کافی بهره‌گیرد)، و میوه خود را دو چندان دهد (که همیشه شاداب و با طراوت است). و خداوند به آنچه انجام می‌دهید

تفسیر:

دو مثال جالب در مورد انگیزه‌های انفاق

در دو آیه بالا، نخست اشاره به این حقیقت شده که افراد با ایمان نباید انفاقهای خود را به خاطر منت و آزار، باطل و بی اثر سازند. سپس دو مثال جالب برای انفاقهای آمیخته با منت و آزار و ریاکاری و خودنمایی و همچنین انفاقهایی که از ریشه اخلاص و عواطف دینی و انسانی سرچشمه گرفته بیان می کند.

می فرماید: (ای کسانی که ایمان آوردهاید! بخششهای خود را با منت و آزار باطل نسازید) (یا ایها الذین آمنوا لا تبطلوا صدقاتکم بالمن والاذی).

سپس این عمل را تشبیه به انفاقهایی که توأم با ریاکاری و خودنمایی است می کند، می فرماید: (این همانند کسی است که مال خود را برای نشان دادن به مردم انفاق می کند و ایمان به خدا و روز رستاخیز ندارد) (کالذی ینفق ماله رياء الناس ولا یؤمن بالله والیوم الآخر).

و بعد می افزاید: (کار او) همچون قطعه سنگ صافی است که بر آن (قشر نازکی از) خاک باشد (و بذرهایی در آن افشانده شود) و باران درشت به آن برسد، (و خاک و بذرها را بشوید) و آن را صاف رها سازد آنها از کاری که انجام داده اند چیزی به دست نمی آورند) (فمثله کمثل صفوان علیه تراب فاصابه وابل فترکه صلدا لا یقدرون علی شیء مما کسبوا).

چه تعبیر لطیف و رسا و گویائی؟! قطعه سنگ محکمی را در نظر بگیرید که قشر رقیقی از خاک روی آن را پوشانده باشد و بذرهایی مستعدی نیز در آن خاک افشانده شود و در معرض هوای آزاد و تابش آفتاب قرار گیرد، سپس باران دانه درشت پر برکتی بر آن ببارد، با اینکه تمام وسایل نمو و رشد در اینجا فراهم است، ولی به خاطر یک کمبود، همه چیز از بین میرود و این باران کاری جز این نمیکند که آن قشر باریک را همراه بذرها می شوید و پراکنده می سازد

و سنگ سخت غیر قابل نفوذ را که هیچ گیاهی بر آن نمیروید با قیافه خشونتبارش آشکار می سازد، چرا که بذرها در محل نامناسبی افشانده شده بود، ظاهری آراسته و درونی خشن و غیر قابل نفوذ داشت و تنها قشر نازکی از خاک روی آن را گرفته بود، در حالی که پرورش گیاه و درخت نیاز به خاک عمیقی دارد که برای پذیرش ریشه ها و ذخیره آب و تغذیه گیاه آماده باشد. این گونه است اعمال ریاکارانه و انفاقهای آمیخته با منت و آزار که از دل‌های سخت و قساوت‌مند سرچشمه می گیرد و صاحبانش هیچ بهرهای از آن نمیبرند و تمام زحماتشان بر باد میرود.

و در پایان آیه می فرماید: (و خداوند گروه کافران را هدایت نمیکند) (و الله لا یهدی القوم الکافرین).

اشاره به اینکه خداوند توفیق هدایت را از آنها می گیرد چرا که با پای خود، راه کفر و ریا و منت و آزار را پویدند، و چنین کسانی شایسته هدایت نیستند، و به این ترتیب انفاقهای ریائی و آمیخته با منت و آزار، همه در یک ردیف قرار گرفته اند.

در آیه بعد مثال زیبایی دیگری برای نقطه مقابل این گروه بیان می کند، آنها کسانی هستند که در راه خدا روی ایمان و اخلاص، انفاق می کنند، می فرماید: و مثل کسانی که اموال خود را برای خشنودی خدا و استوار کردن (ملکات عالی انسانی) در روح خود انفاق می کنند، همچون باغی است که در نقطه بلندی باشد، و بارانهای درشت و پی در پی به آن برسد (و به خاطر بلند بودن مکان، از هوای آزاد و نور آفتاب به حد کافی بهره گیرد و آن چنان رشد و نمو کند که میوه خود را دو چندان دهد) (و مثل الذین ینفقون اموالهم ابتغاء مرضات الله و تثبیتا من انفسهم کمثل جنة بریوة اصابها وابل فانت اکلهاضعفین).

سپس می افزاید: (و اگر باران درشتی بر آن نبارد لا اقل بارانهای ریز و شبنم بر آن می بارد) و باز هم میوه و ثمر می دهد و شاداب و با طراوت است (فان لم یصبها وابل فطل).

و در پایان می فرماید: (خداوند به آنچه انجام می دهید آگاه است) (والله بما تعملون بصیر).

او می داند آیا انفاق انگیزه الهی دارد یا ریاکارانه است، آمیخته با منت و آزار است یا محبت و احترام.

نکته ها

1 - از جمله (لا تبطلوا صدقاتکم بالمن والاذی)، (انفاقهای خود را با منت و آزار باطل نکنید) استفاده می شود که پاره‌های از اعمال ممکن است نتایج اعمال نیک را از بین ببرد و این همان مساله احباط است که شرح آن در ذیل آیه 217 همین سوره گذشت.

2 - تشبیه عمل ریاکارانه به قطعه سنگی که قشر نازکی از خاک روی آن را پوشانیده است بسیار گویا است زیرا افراد ریاکار باطن خشن و بی ثمر خود را با چهره‌های از خیر خواهی و نیکوکاری می پوشانند و اعمالی که هیچگونه ریشه ثابتی در وجود آنها ندارد انجام می دهند اما حوادث زندگی به زودی پرده را کنار می زند و باطن آنها را آشکار می سازد.

3 - جمله (ابتغاء مرضات الله و تثبیتا من انفسهم) انگیزه‌های انفاق صحیح و الهی را بیان می کند و آن دو چیز است: (طلب خشنودی خدا و تقویت روح ایمان و ایجاد آرامش در دل و جان)

این جمله می گوید: انفاق کنندگان واقعی کسانی هستند که تنها به خاطر خشنودی خدا و پرورش فضائل انسانی و تثبیت این صفات در درون جان خود

و همچنین پایان دادن به اضطراب و ناراحتیهائی که بر اثر احساس مسؤ ولیت در برابر محرومان در وجدان آنها پیدا می شود اقدام به انفاق می کنند (بنابراین (من) در آیه به معنی (فی) خواهد بود).

4 - جمله (و الله بما تعملون بصیر) که در آخر آیه دوم ذکر شده، هشدار است به همه کسانی که میخواهند عمل نیکی انجام دهند که مراقب باشند کوچک ترین آلودگی از نظر نیت یا طرز کار پیدا نکنند زیرا خداوند کاملاً مراقب اعمال آنها است.

آیه (266) و ترجمه

(أَيُّودُ أَحَدِكُمْ أَنْ تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِنْ نَخِيلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَّةٌ ضِعْفَاءُ فَأَصَابَهَا إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ) (266)

ترجمه:

266 - آیا کسی از شما دوست دارد که باغی از درختان خرما و انگور داشته باشد که از زیر درختان آن، نهرها بگذرد، و برای او در آن (باغ)، از هر گونه میوه‌ای وجود داشته باشد، در حالی که به سن پیری رسیده و فرزندان (کوچک و) ضعیف دارد، (در این هنگام)، گردبادی (کوبنده)، که در آن آتش (سوزانی) است، به آن برخورد کند و شعله‌ور گردد و بسوزد؟! (همین طور است حال کسانی که انفاقهای خود را، با ریا و منت و آزار، باطل می کنند). این چنین خداوند آیات خود را برای شما آشکار می سازد، شاید بیندیشید (و با اندیشه، راه حق را بیابید)!

تفسیر:

یک مثال جالب دیگر برای انفاقهای آلوده به ریا و منت در این آیه مثال گویای دیگری، برای مساله انفاق آمیخته با ریاکاری و منت و آزار و اینکه چگونه این کارهای نکوهیده آثار آن را از بین میبرد بیان شده است، می فرماید: (آیا هیچ یک از شما دوست دارد که باغی از درختان خرما و انواع انگور داشته باشد که از زیر درختانش نهرها جاری باشد، و برای او در آن باغ از تمام انواع میوهها موجود باشد، و در حالی که به سن پیری رسیده و فرزندان (خردسال و) ضعیف دارد، ناگهان در این هنگام گرد بادی شدید که در

آن آتش سوزانی است به آن برخورد کند و شعلهور گردد و بسوزد) (ایود احدکم ان تكون له جنة من نخيل و اعناب تجرى من تحتها الانهار له فيها من كل الثمرات و اصابه الکبر و له ذرية ضعفاء فاصابها اعصار فيه نار فاحترقت).

ترسیمی است بسیار زیبا از حال این گونه اشخاص که با ریا و منت و آزار، خط بطلان بر انفاق خویش میکشند، پیر مرد سالخوردهای را در نظر مجسم می کند که فرزندان خرد سال و کوچکی اطراف او را گرفته اند و تنها راه تامین زندگی حال و آینده آنان، باغ سر سبز و خرمی است با درختان خرما و انگور و میوههای دیگر، درختانی که پیوسته آب جاری از کنارش میگذرد و زحمتی برای آبیاری ندارد، ناگهان گردباد آتشباری میوزد و آن را مبدل به خاکستر می کند، چنین انسانی چه حسرت و اندوه مرگباری دارد، حال کسانی که اعمال نیکی انجام می دهند و سپس با ریا و منت و آزار آن را از بین میبرند، چنین است، زحمت فراوانی کشیده اند، و در آن روز که نیاز به نتیجه آن دارند، همه را خاکستر میبینند چرا که گرد باد آتشبار ریا و منت و آزار آن را سوزانده است. و در پایان آیه به دنبال این مثال بلیغ و گویا، می فرماید: اینگونه خداوند آیات خود را برای شما بیان می کند، شاید بیندیشید و راه حق را از باطل تشخیص دهید (کذلك یبین الله لکم الايات لعلکم تتفکرون).

آری سرچشمه بدبختیهای انسان مخصوصا کارهای ابلهانههای همچون منت گذاردن و ریا که سودش ناچیز و زیانش سریع و عظیم است ترک اندیشه و تفکر است، و خداوند همگان را به آن دعوت می کند.

نکته ها

1 - این مثالهای پی در پی که هر کدام از دیگری گویاتر و ظریفتر است همه در ارتباط با مسائل زراعی است، چرا که نه تنها برای مردم مدینه که این آیات در

آنجا نازل شد و مردمی زراعت پیشه بودند، بلکه برای تمام مردم دنیا که به هر حال بخشی از زندگی آنان را مسائل زراعی تشکیل می دهد آموزنده بوده و هست.

2 - از جمله (و اصابه الکبر و له ذریة ضعفاء) (صاحب آن باغ، پیر و سالخورده باشد و فرزندان کوچک و ناتوان داشته باشد) استفاده می شود که انفاق و بخشش در راه خدا و کمک به نیازمندان همچون باغ خرمی است که هم خود انسان از ثمرات آن بهره مند می شود و هم فرزندان او، در حالی که ریاکاری و منت و آزار، هم سبب محرومیت خود او می شود و هم نسلهای آینده که باید از ثمرات و برکات اعمال نیک او بهره مند گردند محروم خواهند شد، و این خود دلیل بر آن است که نسلهای آینده در نتایج اعمال نیک نسلهای گذشته سهیم هستند، از نظر اجتماعی نیز چنین است زیرا محبوبیت و اعتمادی که پدران بر اثر کار نیک در افکار عمومی پیدا می کنند، سرمایه بزرگی برای فرزندان آنها خواهد بود.

3 - جمله (اعصار فیه نار) (گرد بادی که در آن آتشی باشد) ممکن است اشاره به گرد بادهای ناشی از بادهای سموم و سوزان و خشک کننده باشد و یا گردبادی که از روی خرمن آتشی بگذرد و طبق معمول که گرد باد هر چه را بر سر راه خود بیابد با خود همراه میبرد آن را از زمین برداشته و به نقطه دیگری بپاشد، و ممکن است اشاره به گرد بادی باشد که به همراه صاعقه به نقطه های

اصابت کند و همه چیز را تبدیل به خاکستر نماید و در هر حال اشاره به نابودی
سریع و مطلق است.

آیه (267) و ترجمه

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْفَقُوا مِنْ طَيِّبِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِآخِذِيهِ إِلَّا أَنْ تُغْمِضُوا فِيهِ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفِي حَمِيدٌ) (267)

ترجمه:

267 - ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از قسمتهای پاکیزه اموالی که (از طریق تجارت) به دست آورده‌اید، و از آنچه از زمین برای شما خارج ساخته‌ایم (از منابع و معادن و درختان و گیاهان)، انفاق کنید! و برای انفاق، به سراغ قسمتهای ناپاک نروید در حالی که خود شما، (به هنگام پذیرش اموال)، حاضر نیستید آنها را بپذیرید، مگر از روی اغماض و کراهت! و بدانید خداوند، بی نیاز و شایسته ستایش است.

شان نزول:

از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که این آیه درباره جمعی نازل شد که ثروتهایی از طریق رباخواری در زمان جاهلیت جمع آوری کرده بودند و از آن در راه خدا انفاق می کردند، خداوند آنها را از این کار نهی کرد. و دستور داد از اموال پاک و حلال در راه خدا انفاق کنند.

در تفسیر (مجمع البیان) پس از نقل این حدیث، از علی (علیه السلام) نقل می کند که حضرت فرمود: این آیه درباره کسانی نازل گردید که به هنگام انفاق خرماهای خشک و کم گوشت و نامرغوب را با خرمای خوب مخلوط می کردند و بعد انفاق می نمودند به آنها دستور داده شد که از این کار به پرهیزند.

این دو شان نزول هیچگونه منافاتی با هم ندارند و ممکن است آیه در مورد هر دو دسته نازل شده باشد، که یکی ناظر به پاکی معنوی و دیگری ناظر به مرغوبیت مادی و ظاهری است.

ولی باید توجه داشت که طبق آیه 275 سوره بقره کسانی که جاهلیت اموالی از طریق رباخواری جمع آوری کرده بودند و پس از نزول آیه خود داری از ادامه رباخواری نمودند، اموال گذشته بر آنها حرام نبوده است یعنی این قانون شامل گذشته نمی شود، ولی مسلم است که این مال در عین حلال بودن با اموال دیگر فرق داشت و در حقیقت شبیه اموالی بود که از طرق مکروه به دست بیاید!

تفسیر:

از چه اموالی باید انفاق کرد؟

در پاسخ آیه گذشته ثمرات انفاق و صفات انفاق کنندگان و اعمالی که ممکن است این کار انسانی و خداپسندانه را آلوده کند و پاداش آن را از بین ببرد بیان شد، در این آیه - که ششمین آیه، در این سلسله است - سخن از چگونگی اموالی است که باید انفاق گردد.

نخست می فرماید: (ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از اموال پاکیزه‌ای که (از طریق تجارت) به دست آورده‌اید و از آنچه از زمین برای شما خارج کرده‌ایم (از منابع و معادن زیر زمینی و از کشاورزی و زراعت و باغ) انفاق کنید) (یا ایها الذین آمنوا انفقوا من طیبات ما کسبتم و مما اخرجنا لکم من الارض).

جمله (ما کسبتم)، (آنچه کسب کرده‌اید) اشاره به درآمدهای تجاری است و جمله (مما اخرجنا لکم من الارض) (از آنچه از زمین برای شما خارج ساخته‌ایم) اشاره به انواع درآمدهای زراعی و کشاورزی و همچنین معادن زیر زمینی است، بنابراین تمام انواع درآمدها را شامل می شود، زیرا سرچشمه تمام

اموالی که انسان دارد، زمین و منابع گوناگون آن است حتی صنایع و دامداری و مانند آن، همه از زمین مایه می گیرد.

این تعبیر ضمنا اشارهای به این حقیقت است که ما منابع اینها را در اختیار شما گذاشتیم بنابراین نباید از انفاق کردن بخشی از طیبات و پاکیزهها و سرگل آن در راه خدا دریغ کنید.

سپس برای تاکید هر چه بیشتر می افزاید: (به سراغ قسمتهای ناپاک نروید تا از آن انفاق کنید در حالی که خود شما حاضر نیستید آن را بپذیرید، مگر از روی اغماض و کراحت) (ولا تیمموا الخبیث منه تنفقون ولستم باخذیه الا ان تغمضوا فیه).

از آنجا که بعضی از مردم عادت دارند همیشه از اموال بی ارزش و آنچه تقریباً از مصرف افتاده و قابل استفاده خودشان نیست انفاق کنند و اینگونه انفاقها علاوه بر اینکه سود چندانی به حال نیازمندان ندارد، یک نوع اهانت و تحقیر نسبت به آنها است، و موجب تربیت معنوی و پرورش روح انسانی نیز نمی باشد، این جمله صریحا مردم را از این کار نهی می کند و آن را با دلیل لطیفی همراه می سازد، و آن اینکه، شما خودتان حاضر نیستید اینگونه اموال را بپذیرید مگر از روی کراحت و ناچاری چرا درباره برادران مسلمان، و از آن بالاتر خدایی که در راه او انفاق می کنید و همه چیز شما از او است راضی به این کار می شوید.

در حقیقت، آیه به نکته لطیفی اشاره می کند که انفاق در راه خدا، یک طرفش مؤمنان نیازمندند، و طرف دیگر خدا، و با این حال اگر اموال پست و بی ارزش انتخاب شود، از یک سو تحقیری است نسبت به نیازمندان که ممکن است علی رغم تهیدستی مقام بلندی از نظر ایمان و انسانیت داشته باشند و

روحشان آزرده شود و از سوی دیگر سوء ادبی است نسبت به مقام شامخ پروردگار.

جمله (لا تتیمموا) (قصد نکنید) ممکن است اشاره به این باشد که اگر در لابلای اموالی که انفاق می کنید بدون توجه چیز نامرغوبی باشد، مشمول این سخن نیست.

سخن این است که از روی عمد اقدام به چنین کاری نکنید.

تعبیر به (طبیات) (پاکیزهها) هم پاکیزگی ظاهری را شامل می شود، و ارزش داشتن برای مصرف، و هم پاکیزگی معنوی، یعنی اموال شبههناک و حرام زیرا افراد با ایمان از پذیرش همه اینها کراهت دارند، و جمله (الا ان تغمضوا فیه) شامل همه می شود و این که بعضی از مفسران آن را منحصر به یکی از این دو دانسته اند صحیح به نظر نمی رسد.

نظیر این آیه در سوره آل عمران آیه 92 نیز آمده است آنجا که می فرماید: (لن تنالوا البر حتی تنفقوا مما تحبون): (هرگز به حقیقت نیکوکاری نمی رسید، مگر آنکه از آنچه دوست دارید، انفاق کنید).

البته این آیه بیشتر روی اثرات معنوی انفاق تکیه می کند.

و در پایان آیه می فرماید: (بدانید خداوند بی نیاز و شایسته ستایش است) (واعلموا ان الله غنی حمید).

یعنی نه تنها نیازی به انفاق شما ندارد، و از هر نظر غنی است، بلکه تمام نعمتها را او در اختیار شما گذارده، و لذا حمید و شایسته ستایش است.

بعضی احتمال داده اند که (حمید) در اینجا به معنی اسم فاعل باشد (ستایش کننده) نه به معنی محمود و ستایش شده، یعنی در عین اینکه از انفاق شما بی

نیاز است شما را به خاطر اموال پاکیزه‌های که انفاق می‌کنید، مورد ستایش قرار می‌دهد.

نکته:

شک نیست که انفاق در راه خدا برای تقرب به ذات پاک او است و مردم هنگامی که میخواهند به سلاطین و شخصیت‌های بزرگ تقرب جویند، بهترین اموال خود را به عنوان تحفه و هدیه برای آنها میبرند، در حالی که انسانهای ضعیفی همچون خودشاناند، چگونه ممکن است انسان به خداوند بزرگی که تمام عالم هستی از اوست، به وسیله اموال بی ارزش و از مصرف افتاده، تقرب جوید، و اینکه می‌بینیم در زکات واجب و حتی در قربانی نباید از نوع نامرغوب استفاده کرد، نیز در همین راستا است، به هر حال باید این فرهنگ قرآنی در میان همه مسلمین زنده شود که برای انفاق، بهترین را انتخاب نمایند.

آیه (268) و ترجمه

(الشيطان يعدكم الفقر ويأمركم بالفحشاء والله يعدكم مغفرة منه وفضلا
والله وسع علیم) (268)

ترجمه:

268 - شیطان، شما را (به هنگام انفاق)، وعده فقر و تهیدستی می دهد، و به فحشا (و زشتیها) امر می کند، ولی خداوند وعده آمرزش و فزونی به شما می دهد، و خداوند، قدرتش وسیع، و (به هر چیز) داناست. (به همین دلیل، به وعدههای خود، وفا می کند).

تفسیر:

مبارزه با موانع انفاق

در ادامه آیات انفاق در اینجا به یکی از موانع مهم آن پرداخته و آن وسوسه های شیطانی در زمینه انفاق است، که انسان را از فقر و تنگدستی میترساند، به خصوص اگر اموال خوب و قابل استفاده را انفاق کند، و چه بسا این وسوسه های شیطانی مانع از انفاقهای مستحبی در راه خدا و حتی انفاقهای واجب مانند زکات و خمس گردد.

در این راستا می فرماید: (شیطان به هنگام انفاق به شما وعده فقر و تهیدستی می دهد) (الشيطان يعدكم الفقر).

و می گوید: تامین آینده خود و فرزندان را فراموش نکنید و از امروز فردا را ببینید و آنچه بر خویشتن روا است بر دیگری روا نیست و امثال این وسوسه های گمراه کننده، به علاوه (او شما را وادار به معصیت و گناه می کند) (و یامرکم بالفحشاء).

(فحشاء) به معنی هر کار زشت و بسیار قبیح است، و در اینجا به تناسب بحث، به معنی بخل و ترک انفاق که در بسیاری از موارد، نوعی معصیت و گناه است آمده (هر چند واژه فحشاء در مواردی به معنی گناه بی عفتی آمده، ولی میدانیم در اینجا تناسب چندانی ندارد) حتی بعضی از مفسران تصریح کرده اند که عرب به شخص بخیل، فاحش می گوید.

این احتمال نیز داده شده که فحشاء در اینجا به معنی انتخاب اموال غیر قابل مصرف برای انفاق است، و نیز گفته شده: منظور از آن هر معصیتی است زیرا شیطان به وسیله ترس از فقر و تهیدستی انسان را وادار به کسب مال از انواع طرق نامشروع می کند.

تعبیر به امر کردن شیطان، اشاره به همان وسوسه های او است، و اصولاً هر نوع فکر منفی و بازدارنده و کوتاه بیننده، سرچشمه اش تسلیم در برابر وسوسه های شیطانی است، و در مقابل، هر گونه فکر مثبت سازنده و آمیخته با بلند نظری، سرچشمه اش الهامات الهی و فطرت پاک خدادادی است.

در توضیح این سخن باید گفت: در نظر ابتدائی انفاق و بذل مال، چیزی جز (کم کردن) مال نیست و این همان نظر کوتهبینانه شیطانی است، ولی با دقت و دید وسیع می بینیم که انفاق ضامن بقای اجتماع و تحکیم عدالت اجتماعی، و سبب کم کردن فاصله طبقاتی و پیشرفت همگانی و عمومی می باشد و مسلم است که با پیشرفت اجتماع، افرادی که در آن اجتماع زندگی می کنند نیز در رفاه و آسایش خواهند بود و این همان نظر واقعبینانه الهی است.

قرآن به این وسیله مسلمانان را توجه می دهد که انفاق اگر به ظاهر، چیزی از شما کم می کند در واقع چیزهائی بر سرمایه شما می افزاید، هم از نظر معنوی و هم از نظر مادی.

در دنیای امروز که نتیجه و اثر اختلافات طبقاتی و پایمال شدن ثروتها به خاطر به هم خوردن تعادل تقسیم ثروت به روشنی به چشم می خورد درک معنی آیه فوق چندان مشکل نیست.

ضمناً از آیه استفاده می شود که یک نوع ارتباط میان ترک نمودن انفاق و فحشاء وجود دارد البته اگر فحشاء به معنی بخل باشد ارتباط آن از این جهت است که ترک انفاق و بخششهای مالی، آرام آرام صفت بخل را که از بدترین صفات است در انسان ایجاد می کند و اگر فحشاء را به معنی مطلق گناه یا گناه جنسی بگیریم باز ارتباط آن با ترک انفاق بر کسی پوشیده نیست، زیرا سرچشمه بسیاری از گناهان، و بی عفتیها و خودفروشیها، فقر و تهیدستی است علاوه بر همه اینها، انفاق یک سلسله آثار و برکات معنوی دارد که جای انکار نیست.

سپس می افزاید: (خداوند آمرزش از سوی خود و فضل و بخشش را به شما وعده می دهد) (و الله یعدکم مغفرة منه و فضلاً).

در تفسیر (مجمع البیان) از امام صادق (علیه السلام) نقل شده است که: هنگام انفاق دو چیز از طرف خدا است و دو چیز از ناحیه شیطان آنچه از جانب خداست یکی (آمرزش گناهان) و دیگری (وسعت و افزونی اموال) و آنچه از طرف شیطان است یکی وعده فقر و تهیدستی و دیگری امر به فحشاء است.

بنابراین منظور از مغفرة، آمرزش گناهان است و منظور از فضل همانطور که از ابن عباس نقل شده زیاد شدن سرمایه ها در پرتو انفاق می باشد.

جالب توجه اینکه از امیر مؤمنان علی (علیه السلام) نقل شده که فرمود: هنگامی که در سختی و تنگدستی افتادید به وسیله انفاق کردن، با خدا معامله کنید (انفاق کنید تا از تهیدستی نجات یابید).

و در پایان آیه می فرماید: (خداوند قادر و توانا و عالم است) (و الله واسع
علیم).

اشاره به این حقیقت است که چون خداوند قدرتی وسیع و علمی بی پایان
دارد میتواند به وعده خویش عمل کند بنابراین باید به وعده او دلگرم بود نه
وعده شیطان فریبکار و ناتوان که انسان را به گناه میکشاند و چون از آینده آگاه
نیست و قدرتی ندارد، وعده او جز گمراهی و تشویق به نادانی نخواهد بود.

آیه (269) و ترجمه

(يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَ مَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَ مَا يَذْكُرُ إِلَّا
أُولَئِكَ الْأَلْبَابُ) (269)

ترجمه:

269 - (خدا) دانش و حکمت را به هر کس بخواهد (و شایسته بداند) می
دهد، و به هر کس دانش داده شود، خیر فراوانی داده شده است.
و جز خردمندان، (این حقایق را درک نمی کنند، و) متذکر نمیگردند.

تفسیر:

برترین نعمتهای الهی

با توجه به آنچه در آیه قبل گذشت، که به هنگام انفاق، وسوسه های شیطانی
دائر به فقر و جذبه های رحمانی درباره مغفرت و فضل الهی آدمی را به این سو
و آن سو میکشد، در آیه مورد بحث سخن از حکمت و معرفت و دانش می
گوید، چرا که تنها حکمت است که میتواند بین این دو کشش الهی و شیطانی
فرق بگذارد، و انسان را به وادی مغفرت و فضل بکشاند و از وسوسه های
گمراه کننده ترس از فقر بره اند.

یا به تعبیر دیگر خداوند به بعضی از افراد بر اثر پاکی و جهاد با نفس، نوعی
علم و بینش می دهد که آثار و فوائد اطاعت الهی و از جمله انفاق و نقش
حیاتی آن در اجتماع را درک کند و میان آن و وساوس شیطانی فرق بگذارد.
می فرماید: خداوند دانش را به هر کس بخواهد (و شایسته بداند) می دهد
(يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ).

در تفسیر (حکمت) معانی زیادی ذکر شده از جمله (معرفت و شناخت اسرار جهان هستی) و (آگاهی از حقایق قرآن) و (رسیدن به حق از نظر گفتار و عمل) و (معرفت و شناسائی خدا) و (آن نور الهی که وسوسه های شیطانی را از الهامات الهی جدا می سازد).

و ظاهر این است حکمت یک معنی وسیعی دارد که تمام این امور، حتی نبوت را که بعضی از معانی آن شمرده اند شامل می شود که آن نوعی از علم و آگاهی است، و در اصل از ماده حکم (بر وزن حرف) به معنی منع گرفته شده و از آنجا که علم و دانش و تدبیر، انسان را از کارهای خلاف باز می دارد به آن حکمت گفته اند.

بدیهی است منظور از جمله (من یشاء) (هر کس را که بخواهد) این نیست که خداوند بدون هیچ علتی حکمت و دانش را به این و آن می دهد، بلکه اراده و مشیت خداوند همه جا آمیخته است، با شایستگیهای افراد، یعنی هر کس را شایسته ببیند از این سرچشمه زلال حیاتبخش سیراب می نماید، سپس می فرماید: و هر کس که به او دانش داده شود خیر فراوانی داده شده است) (و من یؤت الحکمة فقد اوتی خیرا کثیرا).

و به گفته آن حکیم: هر کس را که عقل دادی چه ندادی و هر کس را که عقل ندادی چه دادی!

قابل توجه اینکه بخشنده حکمت خدا است در عین حال در این جمله نامی از او به میان نیامده تنها می فرماید: (به هر کس حکمت داده شود خیر فراوانی داده شده است).

این تعبیر گویا اشاره به این است که دانش و حکمت ذاتا خوب است از هر جا و از ناحیه هر که باشد تفاوتی در نیکی آن نیست.

قابل توجه این که در این جمله می فرماید: به هر کس دانش و حکمت داده شد خیر و برکت فراوان داده شده است نه (خیر مطلق) زیرا خیر و سعادت مطلق تنها در دانش نیست بلکه دانش تنها یکی از عوامل مهم آن است و در پایان آیه می فرماید: (تنها خردمندان متذکر می شوند) (و مایذکر الا اولوا الالباب).

تذکر به معنی یادآوری و نگاهداری علوم و دانشها در درون روح است. و (الباب) جمع (لب) به معنی (مغز) است و از آنجا که مغز هر چیز بهترین و اساسیترین قسمت آن است به (عقل) و (خرد) (لب) گفته می شود. این جمله می گوید: تنها صاحبان عقل و خرد این حقایق را حفظ می کنند و به یاد می آورند و از آن بهره‌مند می شوند اگر چه همه افراد (جز مجانین و دیوانگان) صاحب عقلاند اما اولوا الالباب به همه آنها گفته نمی شود. بلکه منظور آنهایی هستند که عقل و خرد خود را به کار میگیرند و در پرتو این چراغ پر فروغ، راه زندگی و سعادت را مییابند.

این بحث را با سخن یکی از دانشمندان اسلامی پایان میدهیم (که احتمالا این سخن را از پیامبر اکرم (ﷺ) شنیده است) (گاه می شود که خداوند اراده عذاب و مجازات مردم روی زمین را می کند، ولی هنگامی که بشنود معلمی به کودکان حکمت می آموزد، به خاطر این عمل، عذاب را از آنها دور می سازد).

آیه (270) و (271) ترجمه

(وما أنفقتم من نفقة أو نذرتم من نذر فإن الله يعلمه وما للظلمين من أن نصار) (270) (إن تبدوا الصدقات فنعماً هي وإن تخفوها وتؤتوها الفقراء فهو خير لكم ويكفر عنكم من سيئاتكم والله بما تعملون خبير) (271)

ترجمه:

270 - و هر چیز را که انفاق می کنید، یا (اموالی را که) نذر کرده‌اید (در راه خدا انفاق کنید)، خداوند آنها را می داند.

و ستمگران یاوری ندارند.

271 - اگر انفاقها را آشکار کنید، خوب است! و اگر آنها را مخفی ساخته و به نیازمندان بدهید، برای شما بهتر است! و قسمتی از گناهان شما را میپوشاند، (و در پرتو بخشش در راه خدا، بخشوده خواهید شد).
و خداوند به آنچه انجام می دهید، آگاه است.

تفسیر:

چگونگی انفاتها

به دنبال آیات گذشته که درباره انفاق و بخشش در راه خدا و انتخاب اموال خوب برای این کار، توأم با اخلاق و اخلاص بحث میکرد در این دو آیه، سخن از چگونگی انفاقها و علم خداوند نسبت به آن است.

در آیه نخست می فرماید: آنچه را که انفاق می کنید یا نذرهایی که (در این زمینه کرده اید) خداوند همه آنها را می داند (وما أنفقتم من نفقة أو نذرتم من نذر فإن الله يعلمه).

کم باشد یا زیاد، خوب باشد یا بد، از طریق حلال تهیه شده باشد یا حرام، با اخلاص همراه باشد یا توأم با ریا، همراه با منت و آزار باشد یا بدون آن، از ام باشد که خداوند دستور انفاق آن را داده است یا به وسیله نذر بر خود واجب کرده باشید، هر گونه باشد، خدا از تمام جزئیات آن آگاه است و جزای آن را از خوب و بد به تناسب آن خواهد داد.

و در پایان آیه می فرماید: و ظالمان یآوری ندارند (وما للظالمین من انصار).

ظالمان در اینجا اشاره به ثروتمندوزان بخیل و انفاق کنندگان ریاکار، و متگزاران و مردم آزاران است، که خداوند آنها را یاری نمیکند و انفاقشان نیز در دنیا و آخرت یاورشان نخواهد بود.

یا کسانی که به خاطر ترک انفاق به محرومان و تهیدستان هم به آنها ظلم کردند و هم به جامعه و هم به خویشان.

یا کسانی که انفاقها را در محل شایسته خود به کار نگرفتند زیرا ظلم به معنی وسیع کلمه، به معنی هر گونه کاری است که در غیر مورد خود انجام گیرد، و از آنجا که منافاتی در میان این معانی سهگانه نیست ممکن است هر سه در مفهوم آیه جمع باشد.

آری آنها نه در دنیا یار و یآوری دارند و نه در قیامت شفاعت کنندهای و این خاصیت ظلم و ستم، در هر چهره و به هر شکل است.

ضمناً از این آیه استفاده می شود که نذر مشروعیت دارد و باید به آن عمل کرد.

و این از اموری بوده که قبل از اسلام وجود داشته، و اسلام بر آن صحه گذاشته است.

در دومین آیه سخن از چگونگی انفاق از نظر آشکار و پنهان بودن است، می فرماید: اگر انفاقها را آشکار کنید، چیز خوبی است، و اگر آنها را مخفی ساخته و به نیازمندان بدهید برای شما بهتر است (ان تبدوا الصدقات فنعما هی و ان تحفوها و تؤتوها الفقراء فهو خیر لکم).

و بخشی از گناهان شما را میپوشاند (و در پرتو این کار بخشوده خواهید شد) و خداوند به آنچه انجام می دهید، آگاه است (ویکفر عنکم من سیئاتکم و الله بما تعملون خبیر).

نکته ها

1 - تردیدی نیست که انفاق علنی و آشکار در راه خدا و اختفای آن هر کدام اثر مفیدی دارد، زیرا هنگامی که انسان به طور آشکار و علنی مال خود را در راه خدا انفاق می کند اگر انفاق واجب باشد گذشته از این که مردم تشویق به اینگونه کارهای نیک می شوند، رفع این تهمت نیز از انسان می گردد که به وظیفه واجب خود عمل نکرده است.

و اگر انفاق مستحب باشد، در حقیقت یک نحوه تبلیغ عملی است که مردم را به کارهای خیر و حمایت از محرومان و انجام کارهای نیک اجتماعی و عام المنفعه تشویق می کند.

و چنانچه انفاق به طور مخفی، و دور از انظار مردم انجام شود، به طور قطع ریا و خودنمائی در آن کمتر است، و خلوص بیشتری در آن خواهد بود، مخصوصا درباره کمک به محرومان، آبروی آنها بهتر حفظ می شود، و لذا آیه فوق می گوید: هر یک از دو کار در مورد خود خوب و شایسته است.

بعضی از مفسران گفته اند این دستور تنها درباره انفاقهای مستحبی است و انفاقهای واجب از قبیل زکات و مانند آن بهتر است همیشه آشکار و علنی باشد.

ولی مسلم است که هیچ یک از این دو دستور (اظهار و اخفای انفاق) جنبه عمومی و همگانی ندارد بلکه موارد مختلف است در پاره‌های از موارد که اثر تشویقی آن بیشتر است و لطمه‌های به اخلاص نمیزند، بهتر است اظهار گردد، و در مواردی که افراد آبرومندی هستند که حفظ آبروی آنها ایجاب می‌کند انفاق به صورت مخفی انجام گیرد و بیم ریاکاری و عدم اخلاص می‌رود مخفی ساختن آن بهتر خواهد بود.

در بعضی احادیث تصریح شده که انفاقهای واجب بهتر است اظهار گردد، و اما انفاقهای مستحب بهتر است مخفیانه انجام گیرد. از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود: زکات واجب را به طور آشکار از مال جدا کنید و به طور آشکار انفاق نمائید اما انفاقهای مستحب اگر مخفی باشد بهتر است.

این احادیث با آنچه در بالا گفتیم منافات ندارد، زیرا انجام وظائف واجب کمتر آمیخته به ریا می‌شود، چون وظیفه ای است که در محیط اسلامی هر کس ناچار است آن را انجام دهد و همچون یک مالیات قطعی است که باید همه بپردازند، بنابراین اظهار آن بهتر است و اما انفاقهای مستحبی چون جنبه الزامی ندارد ممکن است اظهار آن به خلوص نیت بزند لذا اختفای آن شایسته تر می‌باشد.

2 - از جمله و یکفر عنکم من سیئاتکم استفاده می‌شود که انفاق در راه خدا در آمرزش گناهان اثر عمیق دارد زیرا بعد از دستور انفاق در این جمله می‌فرماید: و گناهان شما را می‌پوشاند.

البته مفهوم این سخن آن نیست که بر اثر انفاق کوچکی، همه گناهان بخشوده خواهد شد، بلکه با توجه به کلمه من که معمولاً برای تبعیض به کار می‌رود

استفاده می شود که انفاق قسمتی از گناهان را می پوشاند. روشن است که آن قسمت بستگی به مقدار انفاق و میزان اخلاص دارد.

درباره اینکه انفاق سبب آمرزش می شود از طرق اهل بیت (علیهم السلام) و اهل تسنن روایات زیادی وارد شده است از جمله در حدیثی آمده است: انفاق نهانی خشم خدا را فرو می نشاند، و همانطور که آب آتش را خاموش می کند گناه انسان را از بین می برد.

و نیز در روایتی آمده است: هفت کس هستند که خداوند آنها را در سایه لطف خود قرار می دهد، در روزی که سایه ای جز سایه او نیست: پیشوای دادگر، و جوانی که در بندگی پروردگار پرورش می یابد، و کسی که قلب او با سجده پیوسته است، و کسانی که یکدیگر را برای خدا دوست دارند با محبت گرد هم آیند و با محبت متفرق شوند، و کسی که زن زیبای صاحب مقامی او را به گناه دعوت کند و او بگوید من از خدا می ترسم، و کسی که انفاق نهانی می کند بطوری که دست راست او از انفاقی که دست چپ او کرده آگاه نمی گردد! و کسی که تنها به یاد خدا می افتد و قطره اشکی از گوشه های چشم او سرازیر می شود.

3 - ضمنا مفهوم جمله والله بما تعملون خبیر این است که خدا عالم است به آنچه انفاق می کنید، چه آشکار باشد و چه مخفی و همچنین او از نیات شما آگاه است که اظهار و اخفای انفاق را به چه منظور و هدفی انجام می دهید. در هر حال آنچه در انفاق موثر است نیت پاک و خلوص در عمل است، به علاوه دانستن و ندانستن مردم اثری ندارد و آنچه مهم است علم خداست زیرا اوست که جزای اعمال انسان را می دهد و از نهان و آشکار آگاه است.

آیه (272) و ترجمه

(لِيسَ عَلَيْكَ هَدِيهِمْ وَلَٰكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا
نَفْسُكُمْ وَمَا تُنْفِقُونَ إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُوَفِّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا
تُظْلَمُونَ) (272)

ترجمه:

272 - هدایت آنها (به طور اجبار)، بر تو نیست، (بنابراین، ترک انفاق به غیر
مسلمانان، برای اجبار به اسلام، صحیح نیست)، ولی خداوند، هر که را بخواهد
(و شایسته بداند)، هدایت می کند.

و آنچه را از خویبها و اموال انفاق می کنید، برای خودتان است، (ولی) جز
برای رضای خدا، انفاق نکنید! و آنچه از خویبها انفاق می کنید، (پاداش آن) به
طور کامل به شما داده می شود، و به شما ستم نخواهد شد.

شان نزول:

در تفسیر مجمع البیان از ابن عباس نقل شده که: مسلمانان حاضر نبودند به
غیر مسلمین انفاق کنند، آیه فوق نازل شد و به آنها اجازه داد که در مواقع لزوم
این کار را انجام دهند.

شان نزول دیگری برای آیه فوق نقل شده که بی شباهت به شان نزول اول
نیست و آن این که: زن مسلمانی به نام اسماء در سفر عمره القضاء در خدمت
پیغمبر اکرم (ﷺ) بود، مادر و جده آن زن به سراغ او آمدند و از او کمکی
خواستند، و از آنجا که آن دو نفر مشرک و بت پرست بودند اسماء از کمک به
آنها امتناع ورزید، گفت: باید از پیامبر (ﷺ) اجازه بگیرم زیرا شما پیرو آیین

من نیستید، سپس نزد پیامبر (ﷺ) آمد اجازه خواست، آیه مورد بحث نازل گردید.

تفسیر:

انفاق و کمکهای انسانی به غیر مسلمانان در آیات قبل مساله انفاق و بخشش در راه خدا به طور کلی مطرح بود، و در این آیه سخن از جواز انفاق به غیر مسلمانان است، به این معنی که نباید انفاق بر بینوایان غیر مسلمان را ترک کنند به منظور اینکه تحت فشار قرار گیرند و اسلام را اختیار کنند و هدایت شوند.

می فرماید: هدایت آنها (به طور اجبار) بر تو نیست (لیس علیک هدیهم). بنابراین ترک انفاق بر آنها برای اجبار آنها به اسلام صحیح نمی باشد این سخن گر چه خطاب به پیامبر اکرم (ﷺ) است، ولی در واقع همه مسلمانان را شامل می شود.

سپس می افزاید: ولی خداوند هر که را بخواهد (و شایسته بداند) هدایت می کند (ولكن الله يهدي من يشاء).

و بعد از این یادآوری به ادامه بحث فوائد انفاق در راه خدا می پردازد و می گوید: آنچه را از خوبیها انفاق کنید برای خودتان است (وما تنفقوا من خیر فلا نفسکم).

ولی جز برای خدا انفاق نکنید (وما تنفقون الا ابتغاء وجه الله). این در صورتی است که جمله خبریه و ما تنفقون را به معنی نهی بگیریم، یعنی انفاق شما در صورتی سود بخش است که به خاطر خدا انجام گیرد. این احتمال نیز وجود دارد که جمله به همان معنی خبریه باشد، یعنی شما مسلمانان جز برای رضای خدا و جلب خشنودی او انفاق نمی کنید.

و در آخرین جمله باز به عنوان تاکید بیشتر می فرماید: آنچه از خوبیها انفاق می کنید به شما تحویل داده می شود، و هرگز ستمی بر شما نخواهد شد (وما تنفقوا من خیر یوف الیکم وانتم لا تظلمون).

یعنی گمان نکنید که از انفاق خود سود مختصری می برید، بلکه تمام آنچه را انفاق می کنید به طور کامل به شما باز می گرداند، آن هم در روزی که شدیداً به آن نیازمندید، بنابراین در انفاقهای خود کاملاً دست و دل باز باشید. ضمناً با توجه به اینکه: ظاهر این جمله این است که خود آنچه انفاق شده به انسان باز گردانده می شود (نه ثواب آن)، آیه می تواند دلیلی بر تجسم اعمال بوده باشد که در جای خود به طور مشروح خواهد آمد.

نکته ها

نکته 1

آیه فوق می گوید: همانطور که بخششهای الهی و نعمتهای او در این جهان شامل حال همه انسانها (صرف نظر از عقیده و آیین آنها) می شود مومنان هم باید به هنگام انفاقهای مستحبی و رفع نیازمندیهای بینوایان در مواقع لزوم، رعایت حال غیر مسلمانان را نیز بکنند.

البته این در صورتی است که انفاق بر غیر مسلمانان به خاطر یک کمک انسانی باشد و موجب تقویت کفر و پیشبرد نقشه های شوم دشمنان نگردد بلکه آنها را به روح انساندوستی اسلام آگاه سازد.

2 - هدایت اقسام گوناگونی دارد:

روشن است که منظور از عدم وجوب هدایت مردم بر پیامبر این نیست که او موظف به ارشاد و تبلیغ آنها نباشد زیرا ارشاد و تبلیغ روشن ترین و اساسی

ترین برنامه پیامبر است، بلکه منظور این است که او موظف نیست که آنها را تحت فشار قرار دهد و اجبار بر هدایت نماید.

آیا منظور از این هدایت، هدایت تکوینی است یا تشریعی؟ زیرا هدایت انواعی دارد.

الف) هدایت تکوینی - منظور از هدایت تکوینی این است که خداوند یک سلسله عوامل پیشرفت و تکامل در موجودات مختلف جهان، اعم از انسان و سایر جانداران، حتی موجودات بیجان آفریده، که آنها را به سوی تکامل می برد.

رشد و تکامل جنین در شکم مادر، و نمو پیشرفت دانه های گیاهان در دل زمین، و حرکت کرات مختلف منظومه شمسی در مدار خود، و مانند آن، نمونه های مختلفی از هدایت تکوینی هستند، این نوع هدایت مخصوص خدا است و وسیله آن عوامل و اسباب طبیعی و ماوراء طبیعی است. قرآن مجید می گوید:

(ربنا الذی اعطى کل شیء خلقه ثم هدی) (خدائی که آفرینش ویژه هر موجودی را به او بخشید، و سپس او را هدایت و رهبری کرد).

ب) هدایت تشریعی - منظور از این هدایت راهنمایی افراد از طریق تعلیم و تربیت، و قوانین مفید و حکومت عادلانه و پند و اندرز و موعظه است. این نوع هدایت بوسیله پیامبران و امامان و افراد صالح و مربیان دلسوز انجام می شود و در قرآن به آن کرارا اشاره شده است. قرآن مجید می گوید:

(ذلک الکتاب لا ریب فیه هدی للمتقین) (این کتاب بزرگ تردیدی در آن نیست و وسیله هدایت پرهیزکاران است).

ج هدایت به معنی فراهم ساختن وسیله

این نوع هدایت که گاهی از آن به عنوان توفیق یاد می شود عبارت از این است که وسائل لازم را در اختیار افراد بگذارند تا با میل و اراده خود از آن برای پیشرفت استفاده کنند، مثلاً ساختن مدرسه، مسجد، کانوهای تربیتی، تهیه برنامه ها و کتابهای لازم و تربیت مبلغان و معلمان شایسته، همه داخل در این قسم از هدایت هستند و در حقیقت این قسم از هدایت برزخی است بین هدایت تکوینی و تشریعی. قرآن می گوید:

(وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا) (و کسانی که در راه ما مجاهده کنند آنها را به راههای خود هدایت می کنیم).

د) هدایت به سوی نعمتها و پاداشها - منظور از این هدایت بهره مند ساختن افراد شایسته از نتیجه اعمال نیکشان در سرای دیگر است، این نوع هدایت مخصوص افراد با ایمان و درستکار است، قرآن مجید می گوید:

(سَيَهْدِيَهُمْ وَيُصْلِحُ بَالَهُمْ) این جمله که بعد از ذکر فداکاری شهیدان راه خدا آمده است می گوید:

خداوند آنها را هدایت می کند و حال آنها را بهبودی می بخشد. بدیهی است این نوع هدایت تنها مربوط به برخورداری آنان از نتایج سودمند عملشان در جهان دیگر است.

اما در واقع این چهار نوع هدایت مراحل مختلفی از یک حقیقت هستند که هر کدام بعد از دیگری قرار گرفته است. زیرا نخست هدایت تکوینی خداوند به سراغ انسان می آید و عقل و فکر و قوای دیگر را در اختیار او میگذارد (هدایت تکوینی).

و سپس هدایت و راهنمایی انبیاء شروع می شود و آنها مردم را به راه حق دعوت می کنند (هدایت به معنی ارشاد و تبلیغ).

و بعد از آن با ورود در مرحله عمل، توفیق پروردگار شامل حال آنها می شود و راهها برای آنها هموار می گردد و مرحله سوم هدایت را به این طریق می پیمایند (هدایت به معنی توفیق).
و در پایان در جهان دیگر از نتایج اعمال خود بهره مند می گردند (هدایت به سوی پادشاهها).

از این چهار نوع هدایت یک قسم آن (ارشاد و تبلیغ) از وظائف حتمی پیامبران و امامان است و قسم دیگری از آن که هموار ساختن راه باشد به مقدار وسیعی جزء برنامه های حکومت الهی پیامبران و امامان است ولی بقیه مخصوص ذات خدا است.
بنابراین هر جا در قرآن نفی هدایت از پیغمبر شده همانند آیه فوق منظور دو قسم اول نیست.

گر چه در جمله ولكن الله يهدي من يشاء (خدا هر کس را بخواهد هدایت می کند) این امر منوط به اراده خداوند شده اما این هدایتهای پروردگار مسلماً بدون حساب و حکمت نمی باشد، یعنی بی جهت یکی را هدایت و دیگری را محروم نمی کند، بلکه افراد باید قبلاً شایستگی خود را برای هدایت احراز کنند تا از آن بهره مند گردند.

به هر حال از آیه فوق حقیقت دیگری را نیز می توان استفاده کرد و آن این که اگر در میان مسلمانان افرادی بعد از این همه تأکید درباره دوری از ریا و منت و آزار باز انفاقهای خود را آلوده به این امور سازند، ناراحت نباش وظیفه تو تنها بیان احکام و فراهم ساختن یک محیط اجتماعی سالم است و هرگز موظف نیستی که آنها را مجبور به این امور سازی - روشن است که این تفسیر منافاتی با تفسیر سابق ندارد و ممکن است هر دو را از آیه استفاده کرد.

3 - اثر انفاق در زندگی انفاق کنندگان

جمله و ما تنفقوا من خیر فلانفسکم می گوید منافع انفاق به خود شما بازگشت می کند و به این وسیله انفاق کنندگان را تشویق به این عمل انسانی می نماید، مسلماً انسان هنگامی که بداند نتیجه کار او به خود او باز می گردد بیشتر به آن کار علاقه مند خواهد شد.

ممکن است در ابتدا چنین به نظر برسد که منظور از بازگشت منافع انفاق به انفاق کننده، همان پاداش و نتایج اخروی آن باشد.

البته این معنی صحیح است ولی نباید تصور کرد که سود انفاق تنها جنبه اخروی دارد، بلکه از نظر این دنیا نیز به سود آنها است هم از جنبه معنوی و هم از جنبه مادی: از نظر معنوی، روح گذشت و بخشش و فداکاری و نوع دوستی و برادری را در انفاق کننده پرورش می دهد و در حقیقت وسیله موثری برای تکامل روحی و پرورش شخصیت اوست.

و اما از نظر مادی افراد محروم و بینوا در یک اجتماع، موجب انفجارهای خطرناک می گردد، همان انفجارهایی که گاهی تمام اصل مالکیت را در خود فرو می برد و تمام ثروتها را می بلعد و نابود می سازد.

انفاق فاصله طبقاتی را کم می کند و خطراتی را که از این رهگذر متوجه افراد اجتماع می شود از میان می برد، انفاق آتش خشم و شعله های سوزان طبقات محروم را فرو می نشاند و روح انتقام و کینه توزی را از آنها می گیرد. بنابراین انفاق از نظر امنیت اجتماعی و سلامت اقتصادی و جهات مختلف مادی و معنوی به سود انفاق کنندگان نیز هست.

4 - وجه الله چه معنی دارد؟

وجه در لغت به معنی صورت است و گاهی به معنی ذات به کار برده می شود. بنابراین وجه الله یعنی ذات خدا. انفاق کنندگان نظرشان باید ذات پاک پروردگار باشد، پس ذکر کلمه وجه در این آیه و مانند آن متضمن یک نوع تاکید است زیرا هنگامی که گفته شود برای ذات خدا تاکید آن از برای خدا بیشتر است، یعنی حتما برای خدا باشد و نه دیگری.

به علاوه معمولا صورت انسان شریف ترین قسمت ظاهری بدن اوست، زیرا اعضای مهم بینائی و گوئیائی در آن قرار گرفته است به همین دلیل هنگامی که کلمه وجه به کار برده شود شرافت و اهمیت را می رساند، در اینجا هم بطور کنایه در مورد خداوند به کار برده شده است و در واقع یک نوع احترام و اهمیت از آن فهمیده می شود، بدیهی است که خدا نه جسم است و نه صورت دارد.

آیه (273) و ترجمه

(للفقراء الذين احصروا في سبيل الله لا يستطيعون ضربا في الارض يحسبهم الجاهل اغنياء من التعفف تعرفهم بسيماهم لا يسئلون الناس الخافا و ما تنفقوا من خير فان الله به عليم) (273)

ترجمه:

273 - (انفاق شما، مخصوصا باید) برای نیازمندی باشد که در راه خدا، در تنگنا قرار گرفته اند، (و توجه به آیین خدا، آنها را از وطنهای خویش آواره ساخته، و شرکت در میدان جهاد، به آنها اجازه نمی دهد تا برای تامین هزینه زندگی، دست به کسب و تجارتي بزنند)، نمی توانند مسافرتی کنند (و سرمایه ای به دست آورند)، و از شدت خویشتن داری، افراد ناآگاه آنها را بی نیاز می پندارند، اما آنها را از چهره هایشان می شناسی، و هرگز با اصرار چیزی از مردم نمی خواهند. (این است مشخصات آنها!) و هر چیز خوبی در راه خدا انفاق کنید، خداوند از آن آگاه است.

شان نزول:

از امام باقر (علیه السلام) چنین نقل شده است که: این آیه درباره اصحاب صفه نازل شده است (اصحاب صفه در حدود چهارصد نفر از مسلمانان مکه و اطراف مدینه بودند که نه خانه ای در مدینه داشتند و نه خویشاوندانی که به منزل آنها بروند از این جهت در مسجد پیامبر مسکن گزیده بودند و آمادگی خود را برای شرکت در میدانهای جهاد اعلام داشته بودند).

ولی چون اقامت آنها در مسجد با شئون مسجد سازگار نبود دستور داده شد به صفه (سکوی بزرگ و وسیع) که در بیرون مسجد قرار داشت منتقل شوند،

آیه فوق نازل شد و به مردم دستور داد که به این دسته از برادران خود از کمکهای ممکن مضایقه نکنند آنها هم چنین کردند.

بعضی از مفسران تصریح کرده اند که آنها پاسداران پیامبر (ﷺ) و محافظان او بوده اند.

تفسیر:

بهترین مورد انفاق

باز در ادامه آداب و احکام انفاق، در این آیه بهترین مواردی که انفاق در آنجا باید صورت گیرد، بیان شده است، و آن کسانی هستند که دارای صفات سه گانه ای که در این آیه آمده است باشند در بیان اولین وصف آنان می فرماید:

انفاق شما به خصوص باید برای کسانی باشد که در راه خدا، محصور شده اند (للفقراء الذين احصروا في سبيل الله).

یعنی کسانی که به خاطر اشتغال به جهاد در راه خدا و نبرد با دشمن و یادگیری فنون جنگی یا تحصیل علوم لازم دیگر از تلاش برای معاش و تامین هزینه زندگی باز مانده اند، که یک نمونه روشن آن، اصحاب صفه در عصر پیامبر اکرم (ﷺ) بودند.

سپس برای تاکید می افزاید: همانها که نمی توانند سفری کنند و سرمایه ای به دست آورند (لا يستطيعون ضربا في الارض).

تعبیر به ضرب فی الارض به جای سفر، به خاطر آن است که مسافران مخصوصا آنها که برای هدفهای مهمی پیاده به سفر می روند، پیوسته پای بر زمین می کوبند و پیش می روند.

بنابراین کسانی که می توانند تامین زندگی کنند، باید مشقت و رنج سفر را تحمل کرده، از دسترنج دیگران استفاده نکنند مگر اینکه کار مهمتری همچون جهاد در راه خدا یا فرا گرفتن علوم واجب، مانع از سفر گردد.

و در دومین توصیف از آنان، می فرماید: کسانی که افراد نادان و بی اطلاع، آنها را از شدت عفاف غنی می پندارند (يَحْسِبُهُمُ الْجَاهِلُ اغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ).

ولی این سخن به آن مفهوم نیست که این نیازمندان با شخصیت قابل شناخت نیستند لذا می افزاید: آنها را از چهره هایشان می شناسی (تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ).

سیما در لغت به معنی علامت و نشانه است و این که در فارسی امروز آن را به معنی چهره و صورت به کار می برند، معنی تازهای است و گرنه در مفهوم عربی آن، چنین معنایی ذکر نشده است، به هر حال منظور این است که آنها گرچه سخنی از حال خود نمی گویند ولی در چهره هایشان نشانه هایی از رنجهای درونی وجود دارد که برای افراد فهمیده آشکار است، آری رنگ رخساره خبر می دهد از سر درون.

و در سومین توصیف از آنان می فرماید: آنها چنان بزرگوارند که: هرگز چیزی با اصرار از مردم نمی خواند (لَا يَسْتُلُونَ النَّاسَ الْحَافَا).

اصولا آنها از مردم چیزی نمی خواهند تا چه رسد به اینکه اصرار در سوال داشته باشند، و به تعبیر دیگر معمول نیازمندان عادی اصرار در سوال است اما آنها یک نیازمند عادی نیستند.

بنابراین اگر قرآن می گوید: آنها با اصرار سوال نمی کنند مفهومی این نیست که بدون اصرار سوال می کنند، بلکه مفهومی این است آنها فقیر عادی نیستند تا سوال کنند زیرا سوال آنها معمولاً توأم با اصرار و الحاف است، به قرینه اینکه

می گوید: آنها را از سیمایشان باید شناخت نه از سوالشان و الا جمله یحسبهم الجاهل اغنیاء من التعفف مفهومی نداشت.

احتمال دیگری در تفسیر این آیه نیز هست و آن اینکه آنها در حال عادی هرگز سوال نمی کنند، (و هر گاه اضطرار شدید آنها را، مجبور به اظهار حال خود کند)، هرگز اصرار نمی ورزند.

بعضی نیز گفته اند منظور این است که آنها در ترک سوال کردن اصرار دارند. (ولی این احتمال خلاف ظاهر آیه است).

و در پایان آیه، باز همگان را به انفاق از هر گونه خیرات تشویق کرده، می فرماید: و هر چیز خوبی در راه خدا انفاق کنید خداوند از آن آگاه است (وما تنفقوا من خیر فان الله به علیم).

این جمله برای تشویق انفاق کنندگان است خصوصا انفاق به افرادی که دارای عزت نفس و طبع بلندند و چه بسا در این موارد بخششهایی در پوشش غیر انفاق، ولی در واقع به قصد انفاق، صورت می گیرد تا طرف مقابل ناراحت نشود، مسلما خداوند از این نیات پنهانی آگاه است و آنها را به تناسب نیت و زحماتشان بهره مند می سازد.

نکته:

سؤال کردن بدون حاجت حرام است!

یکی از گناهان بزرگ تکدی و سوال و تقاضای از مردم بدون نیاز است، و در روایات متعددی از این کار، نکوهش شده، در حدیثی از پیغمبر اکرم (ﷺ) می خوانیم: لا تحل الصدقة لغنی: صدقات برای افراد بی نیاز حرام است.

و در حدیث دیگری از همان حضرت آمده است: من سئل و عنده ما یغنیه
فانما یستکثر من جمر جهنم: کسی که از مردم درخواست کند در حالی که به
مقدار کفایت دارد، آتش دوزخ را برای خود افزون می سازد.
همچنین در روایات وارد شده که: شهادت سائل به کف پذیرفته نیست.

آیه (274) و ترجمه

(الذين ينفقون اموالهم بالليل والنهار سرا و علانية فلم اجرهم عند ربهم ولا خوف عليهم ولا هم يحزنون) (274)

ترجمه:

274 - آنها که اموال خود را، شب و روز، پنهان و آشکار، انفاق می کنند، مردشان نزد پروردگارشان است، نه ترسی بر آنهاست، و نه غمگین می شوند.

شان نزول:

در احادیث بسیاری آمده است که این آیه درباره علی (علیه السلام) نازل شده است زیرا آن حضرت چهار درهم داشت، درهمی را در شب و درهمی را در روز و درهمی را آشکارا و درهمی را در پنهان انفاق کرد و این آیه نازل شد. ولی می دانیم نزول آیه در یک مورد خاص، مفهوم آن را محدود نمی کند، و شمول حکم را نسبت به دیگران، نفی نمی نماید.

تفسیر:

انفاق به هر شکل و صورت مطلوب است

باز در این آیه سخن از مساله دیگری در ارتباط با انفاق در راه خدا است و آن کیفیات مختلف و متنوع انفاق است، می فرماید: آنها که اموال خود را در شب و روز، پنهان و آشکار، انفاق می کنند پاداششان نزد پروردگارشان است (الذين ينفقون اموالهم بالليل والنهار سرا و علانية فلم اجرهم عند ربهم).

ناگفته پيدا است که انتخاب این روشهای مختلف رعایت شرائط بهتر برای انفاق است، یعنی انفاق کنندگان باید در انفاق خود به هنگام شب یا روز، پنهان یا آشکار، جهات اخلاقی و اجتماعی را در نظر بگیرند، آنجا که انفاق به

نیازمندان موجبی برای اظهار ندارد، آن را مخفی سازند تا هم آبروی آنان حفظ شود، و هم خلوص بیشتری در آن باشد، و آنجا که مصالح دیگری مانند تعظیم شعائر و تشویق و ترغیب دیگران در کار است، و انفاق جنبه شخصی ندارد، تا هتک احترام کسی شود (مانند انفاق برای جهاد و بناهای خیر و امثال آن) و با اخلاص نیز منافات ندارد آشکارا انفاق نمایند.

بعید نیست که مقدم داشتن شب بر روز، و پنهان بر آشکار (در آیه مورد بحث) اشاره به این باشد که مخفی بودن انفاق بهتر است مگر موجبی برای اظهار باشد، هر چند باید در همه حال و به هر شکل، انفاق فراموش نشود.

مسئله دیگری که نزد پروردگار است (مخصوصا با تکیه بر صفت ربوبیت که ناظر به پرورش و تکامل است) چیز کم، یا کم ارزشی نخواهد بود، و تناسب با الطاف و عنایات پروردگار خواهد داشت که هم برکات دنیا، و هم حسنات آخرت و قرب الی الله را شامل می شود.

سپس می افزاید: نه ترسی بر آنها است و نه غمگین می شوند (ولا خوف علیهم ولا هم یحزنون).

می دانیم انسان چون برای ادامه و اداره زندگی خویش خود را بی نیاز از مال و ثروت نمی داند معمولا هنگامی که آن را از دست می دهد اندوهناک می گردد و برای آینده خود نگران می شود، زیرا نمی داند در آینده وضع او چگونه خواهد بود، و همین امر در بسیاری از مواقع مانع انفاق می گردد، مگر آنها که از یک سو به وعده های الهی ایمان داشته باشند و از سوی دیگر آثار اجتماعی انفاق را بدانند، چنین افرادی از انفاق در راه خدا خوف و وحشتی از آینده ندارند و به خاطر از دست دادن قسمتی از ثروت خود اندوهگین نمی شوند، زیرا می دانند در مقابل چیزی که از دست داده اند به مراتب بیشتر، از فضل

پروردگار و از برکات فردی و اجتماعی و اخلاقی آن در این جهان و آن جهان
بهره مند خواهند شد.

آیه (275) تا (277) و ترجمه

(الذين ياكلون الربوا لا يقومون الا كما يقوم الذي يتخبطه الشيطان من المس ذلك بانهم قالوا انما البيع مثل الربوا واحل الله البيع وحرم الربوا فمن جاءه موعظة من ربه فانتهى فله ما سلف و امره الى الله و من عاد فاولئك اصحاب النار هم فيها خالدون) (275) (يمحق الله الربوا ويربى الصدقات و الله لا يحب كل كفار اثيم) (276) (ان الذين امنوا و عملوا الصالحات و اقاموا الصلوة و اتوا الزكوة لهم اجرهم عند ربهم و لا خوف عليهم و لا هم يحزنون) (277)

ترجمه:

275 - کسانی که ربا می خورند، (در قیامت) بر نمی خیزند مگر مانند کسی که بر اثر تماس شیطان، دیوانه شده (و نمی تواند تعادل خود را حفظ کند، گاهی زمین می خورد، گاهی به پا می خیزد). این، به خاطر آن است که گفتند: داد و ستد هم مانند ربا است (و تفاوتی میان آن دو نیست). در حالی که خدا بیع را حلال کرده، و ربا را حرام! (زیرا فرق میان این دو، بسیار است). و اگر کسی اندرز الهی به او رسد، و (از ربا خواری) خودداری کند، سودهایی که در سابق (قبل از نزول حکم تحریم) به دست آورده، مال اوست، (و این حکم، گذشته را شامل نمی گردد)، و کار او به خدا واگذار می شود، (و گذشته او را خواهد بخشید). اما کسانی که باز گردند (و بار دیگر مرتکب این گناه شوند)، اهل آتش اند؛ و همیشه در آن می مانند.

276 - خداوند، ربا را نابود می کند، و صدقات را افزایش می دهد! و خداوند، هیچ انسان ناسپاس گنهکاری را دوست نمی دارد.

277 - کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند و نماز را بر پا داشتند و زکات را پرداختند، اجرشان نزد پروردگارشان است، و نه ترسی بر آنهاست، و نه غمگین می شوند.

تفسیر:

رباخواری نقطه مقابل انفاق

به دنبال بحث درباره انفاق در راه خدا و بذل مال برای حمایت از نیازمندان در این آیات از مساله رباخواری که درست بر ضد انفاق است، سخن می گوید و در حقیقت هدف آیات گذشته را تکمیل می کند، زیرا رباخواری موجب افزایش فقر در جامعه و تراکم ثروت در دست عدهای محدود و محرومیت اکثر افراد اجتماع است، انفاق سبب پاکی دل و طهارت نفوس و آرامش جامعه، و رباخواری سبب پیدایش بخل و کینه و نفرت و ناپاکی است.

این آیات با شدت تمام، ممنوعیت حکم ربا را شرح می دهد ولی از لحن آن پیدا است که قبل از آن درباره ربا گفتگوهایی شده است و با توجه به تاریخ نزول سوره های قرآن، مطلب همین گونه است.

زیرا در سوره روم که طبق ترتیب نزول قرآن سیامین سوره ای است که در مکه نازل شده سخن از ربا به میان آمده و در هیچ یک از سوره های مکی غیر از آن به مطلبی درباره ربا برخورد نمی کنیم ولی در این سوره کلام درباره ربا تنها به صورت اندرز اخلاقی آمده و می فرماید: رباخواری در پیشگاه پروردگار کار پسندیده‌ای نیست و ما آیتیم من ربا لیربوا فی اموال الناس فلا یربوا عند الله از نظر افراد کوتاه بین ممکن است ثروت به وسیله رباخواری زیاد گردد اما در پیشگاه خداوند چیزی بر آن افزوده نخواهد شد.

سپس بعد از هجرت در سه سوره دیگر از سوره هایی که در مدینه نازل شده بحث از ربا به میان آمده است که به ترتیب عبارتند از سوره بقره - آل عمران - نساء - گرچه سوره بقره قبل از آل عمران نازل شده اما بعید نیست که خصوص آیه 130 سوره آل عمران که حکم صریح تحریم ربا را بیان می کند قبل از سوره بقره و آیات فوق نازل شده باشد.

به هر حال این آیه و سایر آیات مربوط به ربا هنگامی نازل شد که رباخواری با شدت هر چه تمامتر در مکه و مدینه و جزیره عربستان رواج داشت، و یکی از عوامل مهم زندگی طبقاتی و ناتوانی شدید طبقه زحمتکش و طغیان اشراف بود و لذا مبارزه قرآن با ربا بخش مهمی از مبارزات اجتماعی اسلام را تشکیل می دهد.

با توجه به این نکته به تفسیر آیه باز می گردیم: نخست در یک تشبیه گویا و رسا، حال رباخواران را مجسم می سازد، می فرماید: کسانی که ربا می خورند، بر نمی خیزند مگر مانند کسی که بر اثر تماس شیطان با او دیوانه شده و نمی تواند تعادل خود را حفظ کند، گاه به زمین می خورد و گاه بر می خیزد (الذین یا کون الربوا لا یقومون الا کما یقوم الذی یتخبطه الشیطان من المس).

در این جمله شخص رباخوار، تشبیه به آدم مصروع یا دیوانه بیمار گونه ای شده که به هنگام راه رفتن قادر نیست تعادل خود را حفظ کند و به طور صحیح گام بر دارد.

آیا منظور ترسیم حال آنان در قیامت و به هنگام ورود در صحنه رستاخیز است؟ یعنی آنها به هنگام ورود در عرصه محشر به شکل دیوانگان و مصروعان محشور می شوند؟

اکثر مفسران این احتمال را پذیرفته اند.

ولی بعضی می گویند منظور تجسم حال آنها در زندگی این دنیا است، زیرا عمل آنها همچون دیوانگان است، آنها فاقد تفکر صحیح اجتماعی هستند و حتی نمی توانند منافع خود را در نظر بگیرند و مسائلی مانند تعاون، همدردی، عواطف انسانی، نوع دوستی برای آنها، مفهومی ندارد و پرستش ثروت آن چنان چشم عقل آنها را کور کرده که نمی فهمند استثمار طبقات زیر دست، و غارت کردن دسترنج آنان بذر دشمنی را در دل‌های آنها می باشد، و به انقلابها و انفجارهای اجتماعی که اساس مالکیت را به خطر می افکند منتهی می شود، و در این صورت امنیت و آرامش در چنین اجتماعی وجود نخواهد داشت، بنابراین او هم نمی تواند راحت زندگی کند، پس مشی او مشی دیوانگان است. اما از آنجا که وضع انسان در جهان دیگر تجسمی از اعمال او در این جهان است ممکن است آیه اشاره به هر دو معنی باشد، آری رباخواران که قیامشان در دنیا بی‌رویه و غیر عاقلانه و آمیخته با ثروت اندوزی جنون آمیز است، در جهان دیگر نیز بسان دیوانگان محشور می شوند.

جالب اینکه در روایات معصومین (علیهم‌السلام) به هر دو قسمت اشاره شده است در روایتی در تفسیر آیه می خوانیم که امام صادق (علیه‌السلام) فرمود: آکل الربا لا یخرج من الدنیا حتی یتخبطه الشیطان یعنی، رباخوار از دنیا بیرون نمی رود مگر این که به نوعی از جنون مبتلا خواهد شد.

و در روایت دیگر برای مجسم ساختن حال رباخواران شکمبار که تنها به فکر منافع خویشان و ثروتشان و بال آنها خواهد شد از پیامبر (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) چنین نقل شده که فرمود: هنگامی که به معراج رفتم دسته ای را دیدم بحدی شکم آنان بزرگ بود که هر چه جدیت می کردند برخیزند و راه روند، برای آنان ممکن

نبود، و پی در پی به زمین می خوردند از جبرئیل سوال کردم اینها چه افرادی هستند و جرمشان چیست؟

جواب داد: اینها رباخواران هستند.

حدیث اول حالت آشفته‌گی انسان را در این جهان منعکس می‌سازد و حدیث دوم حالات رباخواران در صحنه قیامت را بیان می‌کند و هر دو مربوط به یک حقیقت است، همانطور که افراد پرخور، فربه‌ی زننده و بی‌رویه‌ای پیدا می‌کنند، ثروتمندانی که از راه رباخواری فربه می‌شوند نیز زندگی اقتصادی نا سالمی دارند که وبال آنها است.

سؤال:

در اینجا سوالی پیش می‌آید و آن این است که آیا سرچشمه جنون و صرع از شیطان است که در آیه بالا به آن اشاره شده است یا این که می‌دانیم صرع و جنون از بیماری‌های روانی هستند و غالباً عوامل شناخته شده‌ای دارند.

پاسخ:

جمعی معتقد هستند که تعبیر مس شیطان کنایه از بیماری روانی و جنون است و این تعبیر در میان عرب معمول بوده نه اینکه واقعاً شیطان تأثیری در روح انسان بگذارد ولی هیچ بعید نیست که بعضی از کارهای شیطانی و اعمال بی‌رویه و نادرست سبب یک نوع جنون شیطانی گردد، یعنی به دنبال آن اعمال، شیطان در شخص اثر بگذارد و تعادل روانی او را بر هم زند از این گذشته اعمال شیطانی و نادرست هنگامی که روی هم مترکم گردد اثر طبیعی آن از دست رفتن حس تشخیص صحیح و قدرت بر تفکر منطقی می‌باشد.

سپس به گوشه‌های از منطق رباخواران اشاره کرده، می‌فرماید: این به خاطر آن است که آنها گفتند: بیع هم مانند ربا است و تفاوتی میان این دو نیست (ذلك بانهم قالوا انما البيع مثل الربوا).

یعنی هر دو از انواع مبادله است که با رضایت طرفین انجام می‌شود. ولی قرآن در پاسخ آنها می‌گوید: چگونه این دو ممکن است یکسان باشد حال آنکه خداوند بیع را حلال کرده و ربا را حرام (واحل الله البيع وحرم الربوا).

مسئله این تفاوت، دلیل و فلسفه‌ای داشته که خداوند حکیم، به خاطر آن چنین حکمی را صادر کرده است، قرآن در این باره توضیح بیشتری نداده و شاید به خاطر وضوح آن بوده است، زیرا:

اولا - در خرید و فروش معمولی هر دو طرف به طور یکسان در معرض سود و زیان هستند، گاهی هر دو سود می‌کنند و گاهی هر دو زیان، گاهی یکی سود و دیگری زیان می‌کند در حالی که در معاملات ربوی رباخوار هیچگاه زیان نمی‌بیند و تمام زیانهای احتمالی بر دوش طرف مقابل سنگینی خواهد کرد و به همین دلیل است که موسسات ربوی روز به روز وسیعتر و سرمایه دارتر می‌شوند و در برابر تحلیل رفتن طبقات ضعیف بر حجم ثروت آنها دائما افزوده می‌شود.

ثانیا - در تجارت و خرید و فروش معمولی طرفین در مسیر تولید و مصرف گام بر می‌دارند در صورتی که رباخوار هیچ عمل مثبتی در این زمینه ندارد.

ثالثا - با شیوع رباخواری سرمایه‌ها در مسیرهای ناسالم می‌افتد و پایه‌های اقتصاد که اساس اجتماع است متزلزل می‌گردد، در حالی که تجارت صحیح موجب گردش سالم ثروت است.

رابعا - رباخواری منشا دشمنیها و جنگهای طبقاتی است، در حالی که تجارت صحیح چنین نیست و هرگز جامعه را به زندگی طبقاتی و جنگهای ناشی از آن سوق نمی دهد.

سپس راه را به روی توبه کاران باز گشوده، می فرماید: هر کس اندرز الهی به او رسد و (از رباخواری) خودداری کند، سودهایی که در سابق (قبل از حکم تحریم ربا) به دست آورده مال او است و کار او به خدا واگذار می شود و گذشته او را خدا خواهد بخشید (فمن جاءه موعظة من ربه فانتهى فله ما سلف وامره الى الله).

اما کسانی که (به خیره سری ادامه دهند) و باز گردند (و این گناه را همچنان ادامه دهند) آنها اهل دوزخاند و جاودانه در آن می مانند (و من عاد فاولئك اصحاب النار هم فيها خالدون).

در جمله قبل تصریح شده بود که این قانون مانند هر قانون دیگر گذشته را شامل نمی شود، و به اصطلاح عطف به ما سبق نمی گردد، زیرا اگر قوانین بخواهد زمان قبل از تشریع خود را شامل شود، مشکلات فراوانی در زندگی مردم به وجود می آید، به همین دلیل همیشه قوانین از زمانی که رسمیت می یابد اجرا می شود.

البته معنی این سخن آن نیست که اگر رباخواران طلب هایی از افراد داشتند می توانستند بعد از نزول آیه چیزی بیش از سرمایه خود از آنها بگیرند، بلکه منظور این است سودهایی که قبل از نزول آیه گرفته اند بر آنها مباح شده است. جمله و امره الى الله گر چه ظاهرش این است که آینده این گونه افراد از نظر عفو و مجازات روشن نیست، بلکه بسته به لطف الهی است، ولی با توجه به جمله قبل از آن (فله ما سلف)، معلوم می شود که منظور همان عفو است، گویا

اهمیت گناه ربا سبب شده است که حتی حکم عفو درباره کسانی که قبل از نزول آیه دست به این کار زده اند به طور صریح گفته نشود.

در معنی این جمله، احتمالات دیگری نیز داده اند که چون بر خلاف ظاهر بود از نقل آن صرف نظر شد.

در پایان این آیه اشاره به عذاب جاویدان شده بود، با اینکه می دانیم چنین عذابی مخصوص کفار است، نه افراد با ایمان گنهکار، گویا این تعبیر اشاره به آن است که رباخواران که اصرار بر ربا دارند، ایمان درستی ندارند، چرا که با این قانون مسلم الهی که مخالفت با آن، همچون جنگ با خداوند است به مخالفت برخاستند و یا اینکه رباخواری مستمر و دائم سبب می شود که آنها بدون ایمان از دنیا بروند و عاقبتشان تیره و تار گردد.

این احتمال نیز وجود دارد که خلود در اینجا مانند آیه 93 سوره نساء که حکم عذاب جاودان و خلود را درباره قاتلان افراد بی گناه ذکر کرده به معنی مجازات طولانی باشد نه ابدی و جاویدان.

در آیه بعد مقایسه ای بین ربا و انفاق در راه خدا می کند، می فرماید: خداوند ربا را نابود می کند و صدقات را افزایش می دهد (**يُمَحِّقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُزِيدُ الصَّدَقَاتِ**).

سپس می افزاید: خداوند هیچ انسان بسیار ناسپاس گنهکار را (که آن همه برکات انفاق را فراموش کرده و به سراغ آتش سوزان رباخواری میرود) دوست نمی دارد (**وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ**).

محق به معنی نقصان و نابودی تدریجی است، و ربا نمو و رشد تدریجی است از آنجا که رباخوار به وسیله ثروتی که در دست دارد حاصل دسترنج طبقه زحمتکش را جمع می کند و گاه با این وسیله به هستی و زندگی آنان خاتمه می

دهد و یا لااقل بذر دشمنی و کینه در دل آنان می پاشد به طوری که تدریجا تشنه خون رباخوار می گردند و جان و مالش را در معرض خطر قرار می دهند. قرآن می گوید: خدا سرمایه های ربوی را به نابودی سوق می دهد این نابودی تدریجی که برای افراد رباخوار هست برای اجتماع رباخوار نیز می باشد.

در مقابل، کسانی که با عواطف انسانی و دلسوزی در اجتماع گام می نهند و از سرمایه و اموالی که تحت اختیار دارند انفاق کرده و در رفع نیازمندیهای مردم می کوشند، با محبت و عواطف عمومی مواجه می گردند و سرمایه آنها نه تنها در معرض خطر نیست بلکه با همکاری عمومی، رشد طبیعی خود را می نماید این است که قرآن می گوید و انفاقها را افزایش می دهد.

این حکم در فرد و اجتماع یکی است، در اجتماعی که به نیازمندیهای عمومی رسیدگی شود قدرت فکری و جسمی طبقه زحمتکش و کارگر که اکثریت اجتماع را تشکیل می دهد بکار می افتد و به دنبال آن یک نظام صحیح اقتصادی که بر پایه همکاری عمومی و بهره گیری عموم استوار است به وجود می آید.

کفار (از ماده کفور بر وزن فجور) به کسی گویند که بسیار ناسپاس و کفران کننده باشد و ائیم کسی است که گناه زیاد مرتکب می شود.

جمله فوق می گوید: رباخواران نه تنها با ترک انفاق و قرض الحسنه و صرف مال در راه نیازمندیهای عمومی شکر نعمتی که خداوند به آنها ارزانی داشته به جا نمی آورند بلکه آن را وسیله هر گونه ظلم و ستم و گناه و فساد قرار می دهند و طبیعی است که خدا چنین کسانی را دوست نمی دارد.

و در آخرین آیه مورد بحث سخن از گروه با ایمانی می گوید که درست نقطه مقابل رباخوارانند، می فرماید: کسانی که ایمان آوردند و عمل صالح انجام دادند و زکات را پرداختند اجر و پاداششان نزد خدا است، نه ترسی بر آنان است و نه غمگین می شوند (ان الذين آمنوا وعملوا الصالحات واقاموا الصلوة وآتوا الزکوة لهم اجرهم عند ربهم ولا خوف عليهم ولا هم يحزنون).

در برابر رباخواران ناسپاس و گنهکار، کسانی که در یرتو ایمان، خود پرستی را ترک گفته و عواطف فطری خود را زنده کرده و علاوه بر ارتباط با پروردگار و بر پا داشتن نماز، به کمک و حمایت نیازمندان می شتابند و از این راه از تراکم ثروت و به وجود آمدن اختلافات طبقاتی و به دنبال آن هزار گونه جنایت جلوگیری می کنند پاداش خود را نزد پروردگار خواهند داشت و در هر دو جهان از نتیجه عمل نیک خود بهره مند می شوند.

طبیعی است دیگر عوامل اضطراب و دلهره برای این دسته به وجود نمی آید خطری که در راه سرمایه داران مفت خوار بود و لعن و نفرینهایی که به دنبال آن نثار آنها می شد برای این دسته نیست.

و بالاخره از آرامش کامل برخوردار بوده هیچگونه اضطراب و غمی نخواهند داشت همانگونه که در پایان آیه آمده (ولا خوف عليهم ولا هم يحزنون).

آیه (278) تا (281) و ترجمه

(یا ایها الذین امنوا اتقوا الله و ذروا ما بقى من الربوا ان کنتم مومنین) (278)
(فان لم تفعلوا فاذنوا بحرب من الله و رسوله و ان تبتم فلكم روس امولکم لا
تظلمون و لا تظلمون) (279) (و ان کان ذو عسرة فنظرة الى ميسرة و ان
تصدقوا خیر لکم ان کنتم تعلمون) (280) (و اتقوا یوما ترجعون فیہ الى الله
ثم توفى کل نفس ما کسبت و هم لا یظلمون) (281)
ترجمه:

278 - ای کسانی که ایمان آورده اید! از (مخالفت فرمان) خدا به پرهیزید،
و آنچه از (مطالبات) ربا باقی مانده، رها کنید، اگر ایمان دارید!
279 - اگر (چنین) نمی کنید، بدانید خدا و رسولش، با شما پیکار خواهند
کرد! و اگر توبه کنید، سرمایه های شما، از آن شماست (اصل سرمایه، بدون
سود)، نه ستم می کنید، و نه بر شما ستم وارد می شود.
280 - و اگر (بدهکار)، قدرت پرداخت نداشته باشد، او را تا هنگام توانایی،
مهلت دهید! (و در صورتی که به راستی قدرت پرداخت را ندارد)، برای خدا به
او ببخشید بهتر است، اگر (منافع این کار را) بدانید!
281 - و از روزی به پرهیزید (و بترسید) که در آن روز، شما را به سوی
خدا باز می گردانند، سپس به هر کس، آنچه انجام داده، به طور کامل باز پس
داده می شود، و به آنها ستم نخواهد شد. (چون هر چه می بینند، نتایج اعمال
خودشان است).

شان نزول:

در تفسیر علی بن ابراهیم آمده است: پس از نزول آیات ربا شخصی به نام خالد بن ولید خدمت پیامبر اکرم (ﷺ) حاضر شده عرضه داشت: پدرم چون با طائفه ثقیف معاملات ربوی داشت و مطالباتش را وصول نکرده بود وصیت کرده است مبلغی از سودهای اموال او که هنوز پرداخت نشده است تحویل بگیرم آیا این عمل برای من جایز است؟

آیات فوق نازل شد و مردم را به شدت از این کار نهی کرد. در روایت دیگری آمده است که پیامبر (ﷺ) بعد از نزول این آیه فرمود: الا ان کل ربا من ربا الجاهلیة موضوع و اول ربا اضعه ربا العباس بن عبد المطلب: آگاه باشید تمام مطالبات ربوی که در زمان جاهلیت مردم از یکدیگر داشته اند همگی باید فراموش شود و نخستین مطالبات ربوی که من آن را به دست فراموشی می سپارم مطالبات عباس بن عبد المطلب است.

از این جمله به خوبی استفاده می شود که پیامبر (ﷺ) به هنگامی که قلم سرخ بر مطالبات ربوی زمان جاهلیت می کشید از بستگان خود شروع کرد و اگر در میان آنها افراد ثروتمندی مانند عباس بودند که در زمان جاهلیت همچون دیگر ثروتمندان آلوده بودند پیامبر نخست مطالبات آنها را الغاء کرد.

و نیز در روایات آمده است که پیامبر اسلام (ﷺ) بعد از نزول این آیات به فرماندار مکه دستور داد که اگر آل مغیره که از رباخواران معروف بودند دست از کار خود بر ندارند با آنها بجنگد.

تفسیر:

رباخواری گناهی عظیم است

در آیه نخست خداوند افراد با ایمان را مخاطب قرار داده و برای تاکید بیشتر در مساله تحریم ربا می فرماید: ای کسانی که ایمان آورده اید! از خدا به پرهیزید و آنچه از ربا باقی مانده رها کنید اگر ایمان دارید (یا ایها الذین آمنوا اتقوا الله و ذروا ما بقی من الربوا ان کنتم مومنین).

جالب اینکه: آیه فوق هم با ایمان به خدا شروع شده و هم با ایمان ختم شده است. و در واقع تأکیدی است بر این معنی که رباخواری با روح ایمان سازگار نیست، بنابراین هنگامی ایمان برای آنها حاصل می شود که تقوا را پیشه کنند و باقی مانده ربا یعنی مطالباتی که در این زمینه دارند رها سازند.

منظور این نیست که رباخواران کافرند آن گونه که خوارج در مورد گناهان کبیره به طور کلی می پندارند بلکه با ایمان راسخ و ثمر بخش سازگار نیست.

در آیه بعد لحن سخن را تغییر داده و پس از اندرزهایی که در آیات پیشین گذشت با شدت با رباخواران برخورد کرده، هشدار می دهد که اگر به کار خود همچنان ادامه دهند و در برابر حق و عدالت تسلیم نشوند و به مکیدن خون مردم محروم مشغول باشند، پیامبر اسلام (ﷺ) ناچار است با توسل به جنگ جلو آنها را بگیرد، می فرماید: اگر چنین نمی کنید بدانید با جنگ، با خدا و رسول او روبرو خواهید بود (فان لم تفعلوا فاذنوا بحرب من الله و رسوله).

این همان جنگی است که طبق قانون قاتلوا التی تبغی حتی تفیء الی امر الله با گروهی که متجاوز است پیکار کنید تا به فرمان خدا گردن نهد انجام می گیرد. لذا در روایتی می خوانیم هنگامی که امام صادق (علیه السلام) شنید شخص رباخواری با نهایت جرات ربا می خورد و نام آن را لبا (شیر آغاز یا آغوز) می نهاد.

فرمود: اگر دست بر او یابم، او را به قتل می رسانم.

البته از این حدیث استفاده می شود که حکم قتل در مورد کسانی است که منکر تحریم ربا هستند.

فاذنوا از ماده اذن هر گاه با لام متعدی شود به معنی اجازه دادن است و هر گاه با باء متعدی گردد به معنی علم و آگاهی است، بنابراین فاذنوا بحرب من الله مفهومش این است آگاه باشید که خدا و رسولش با شما رباخواران، پیکار خواهد کرد، و در واقع اعلان جنگ از سوی خدا و رسول به این گروه خیره سر است.

بنابراین آنچه در سخنان بعضی معروف است که در ترجمه آیه می گویند: اعلان جنگ با خدا بدهید درست نیست.

در هر حال از آیه بالا بر می آید که حکومت اسلامی می تواند با توسل به زور جلو رباخواری را بگیرد.

(ضمناً آمدن حرب به صورت نکره دلیل بر اهمیت جنگ است.)

سپس می افزاید: و اگر توبه کنید سرمایه های شما از آن شما است نه ستم می کنید، و نه ستم بر شما می شود (و ان تبتم فلکم روس اموالکم لا تظلمون ولا تظلمون).

یعنی اگر توبه کنید و دستگاه رباخواری را بر چینید حق دارید سرمایه های اصلی خود را که در دست مردم دارید (به استثنای سود) از آنها جمع آوری کنید و این قانون کاملاً عادلانه است زیرا که هم از ستم کردن شما بر دیگران جلوگیری می کند و هم از ستم وارد شدن بر شما، و در این صورت نه ظالم خواهید بود و نه مظلوم.

جمله لا تظلمون و لا تظلمون گر چه در مورد رباخواران آمده ولی در حقیقت یک شعار وسیع پر مایه اسلامی است که می گوید: به همان نسبت که

مسلمانان باید از ستمگری به پرهیزند از تن دادن به ظلم و ستم نیز باید اجتناب کنند، اصولاً اگر ستمکش نباشد ستمگر کمتر پیدا می شود و اگر مسلمانان آمادگی کافی برای دفاع از حقوق خود داشته باشند کسی نمی تواند به آنها ستم کند باید پیش از آنکه به ظالم بگوییم ستم مکن به مظلوم بگوییم تن به ستم مده.

در آیه بعد می فرماید: اگر (بدهکار) دارای سختی و گرفتاری باشد او را تا هنگام توانایی مهلت دهید (وان کان ذو عسرة فنظرة الى ميسرة).

در اینجا یکی از حقوق بدهکاران را بیان می فرماید که اگر آنها از پرداختن اصل بدهی خود (نه سود) نیز عاجز باشند، نه تنها نباید به رسم جاهلیت سود مضاعفی بر آنها بست و آنها را تحت فشار قرار داد، بلکه باید برای پرداختن اصل بدهی نیز به آنها مهلت داده شود، و این یک قانون کلی درباره تمام بدهکاران است.

حتی در قوانین اسلام که در واقع تفسیری است برای آیه فوق، تصریح شده که هیچگاه نمی توان خانه و وسائل زندگی ضروری افراد را به خاطر بدهی آنها توقیف کرد یا از آنها گرفت، بلکه طلبکاران تنها از مازاد آن می توانند حق خود را بگیرند و این حمایت روشنی است از حقوق قشرهای ضعیف جامعه.

و در پایان آیه می فرماید: و (چنانچه قدرت پرداخت ندارند) ببخشید برای شما بهتر است اگر بدانید (وان تصدقوا خیر لكم ان کنتم تعلمون).

این در واقع گامی فراتر از مسائل حقوقی است، این یک مسأله اخلاقی و انسانی است که بحث حقوقی سابق را تکمیل می کند و به طلبکاران می گوید: در این گونه موارد که بدهکاران سخت در مضیقه اند اگر بدهی آنان بخشوده شود، از هر نظر برای شما، بهتر است، احساس کینه توزی و انتقام را به محبت و

صمیمیت مبدل می سازد و افراد ضعیف جامعه را به فعالیت مجددی که نتیجه اش عاید همگان می شود، وا می دارد و اضافه بر اینها صدقه و انفاقی در راه خدا محسوب می شود که ذخیره روز بازپسین است.

و در آخرین آیه مورد بحث با یک هشدار شدید، مساله ربا را پایان می دهد و می فرماید: از روزی به پرهیزید که در آن به سوی خدا باز می گردید (و) **اتقوا یوما ترجعون فیه الی الله** .

سپس به هر کس آنچه را انجام داده باز پس داده می شود **(ثم توفی کل نفس ما کسبت)** .

و به آنها ستمی نخواهد شد بلکه هر چه می بینند نتیجه اعمال خودشان است **(و هم لا یظلمون)** .

معمول قرآن مجید این است که پس از بیان ریزه کاریهای احکام و برنامه های اسلامی در بسیاری از موارد، یک تذکر کلی و عمومی و جامع برای تاکید و تحکیم آنچه قبلا گفته شده است بیان می دارد تا احکام و برنامه های پیشین کاملا در فکر و جان نفوذ کند. لذا در این آیه مردم را متوجه رستاخیز و کیفر اعمال بدکاران ساخته و به آنها هشدار می دهد که توجه داشته باشند، روزی در پیش است که همه اعمال انسان بدون کم و کاست به او داده می شود و تمام آنچه را که در بایگانی عالم هستی نگهداری شده یک جا به دست وی می سپارند آنگاه است که از نتایج شوم آنها وحشت می کند اما این محصول چیزی است که خود او کشته است و کسی به او ستم نکرده بلکه این خود او است که به خویش ستم روا داشته است و هم لا یظلمون.

ضمنا این آیه یکی دیگر از شواهد تجسم اعمال انسان در جهان دیگر می باشد:

نکته ها

1 - جالب توجه اینکه در تفسیر الدر المنثور از چندین طریق نقل شده که این آیه آخرین آیهای است که بر پیامبر اسلام (ﷺ) نازل شده است و با توجه به مضمون آن هیچ بعید به نظر نمی رسد و اگر سوره بقره آخرین سوره ای که بر پیامبر (ﷺ) نازل گردیده نیست منافاتی با این موضوع ندارد، زیرا می دانیم گاهی آیاتی که بعدا نازل شده به فرمان پیامبر (ﷺ) در سورههای قبل قرار گرفته است.

2 - زیانهای رباخواری الف - رباخواری تعادل اقتصادی را در جامعه ها به هم می زند و ثروتها را در یک قطب اجتماع جمع می کند زیرا جمعی بر اثر آن فقط سود می برند و زیانهای اقتصادی همه متوجه جمعی دیگر می گردد و اگر می شنویم فاصله میان کشورهای ثروتمند و فقیر جهان روز به روز بیشتر می گردد یک عامل آن همین است و به دنبال آن بروز جنگهای خونین است.

ب - رباخواری یک نوع تبادل اقتصادی ناسالم است که عواطف و پیوندها را سست می کند و بذر کینه و دشمنی را در دلها می پاشد و در واقع رباخواری بر این اصل استوار است که رباخوار فقط سود پول خود را می بیند و هیچ توجهی به ضرر و زیان بدهکار ندارد.

اینجا است که بدهکار چنین می فهمد که ربا خوار پول را وسیله بیچاره ساختن او و دیگران قرار داده است.

ج - درست است که ربا دهنده در اثر احتیاج تن به ربا می دهد اما هرگز این بی عدالتی را فراموش نخواهد کرد و حتی کار به جائی می رسد که فشار پنجه ربا خوار را هر چه تمامتر بر گلوی خود احساس می کند این موقع است که سراسر وجود بدهکار بیچاره به رباخوار لعن و نفرین می فرستد، تشنه خون

او می شود و با چشم خود می بیند که هستی و درآمدی که به قیمت جانش تمام شده به جیب رباخوار ریخته می شود، در این شرائط بحرانی است که دهها جنایت وحشتناک رخ می دهد، بدهکار گاهی دست به انتحار و خودکشی می زند و گاهی در اثر شدت ناراحتی طلبکار را با وضع فجیعی می کشد و گاه به صورت یک بحران اجتماعی و انفجار عمومی و انقلاب همگانی در می آید.

این گسستگی پیوند تعاون و همکاری در میان ملتها و کشورهای ربا دهنده و ربا گیرنده نیز آشکارا به چشم می خورد ملتھائی که می بینند ثروتشان به عنوان ربا به جیب ملت دیگری ریخته می شود با بغض و کینه و نفرتی خاص به آن ملت می نگرند و در عین اینکه نیاز به قرض داشته اند منتظرند روزی عکس العمل مناسبی از خود نشان دهند.

این است که می گوئیم رباخواری از نظر اخلاقی اثر فوق العاده بدی در روحیه وام گیرنده به جا می گذارد و کینه او را در دل خودش می یابد و پیوند تعاون و همکاری اجتماعی را بین افراد و ملتها سست می کند.

د - در روایات اسلامی در ضمن جمله کوتاه و پر معنایی به اثر سوء اخلاقی ربا اشاره شده است در کتاب وسائل الشیعه در مورد علت تحریم ربا می خوانیم، هشام بن سالم می گوید: امام صادق (علیه السلام) فرمودند:

انما حرم الله عز و جل الربا لكيلا يمتنع الناس من اصطناع المعروف: خداوند ربا را حرام کرده تا مردم از کار نیک امتناع نورزند.

آیه و ترجمه

(یا ایها الذین آمنوا اذا تداینتم بدین الی اجل مسمی فاكتبوه و لیكتب بینکم كاتب بالعدل و لا یاب كاتب ان یرکب کما علمه الله فلیکتب و لیملل الذی علیه الحق و لیتق الله ربه و لا یبخس منه شیئا فان کان الذی علیه الحق سفیها او ضعیفا او لا یرتفع ان یمل هو فلیمل ولیه بالعدل و استشهدوا شهیدین من رجالکم فان لم یكونا رجلین فرجل و امرأتان ممن ترضون من الشهداء ان تضل احدهما فتذكر احدهما الاخری و لا یاب الشهداء اذا ما دعوا و لا تسئموا ان تکتبوه صغیرا او کبیرا الی اجله ذلکم اقسط عند الله و اقوم للشهادة و ادنی الا ترتابوا الا ان تكون تجارة حاضرة تدریونها بینکم فلیس علیکم جناح الا تکتبوها و اشهدوا اذا تبایعتم و لا یضار كاتب و لا شهید و ان تفعلوا فانه فسوق بکم و اتقوا الله و یعلمکم الله و الله بکل شیء علیم) (282)

ترجمه:

282 - ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که بدهی مدت داری (به خاطر وام یا داد و ستد) به یکدیگر پیدا کنید، آن را بنویسید! و باید نویسنده ای از روی عدالت، (سند را) در میان شما بنویسد! و کسی که قدرت بر نویسندگی دارد، نباید از نوشتن - همان طور که خدا به او تعلیم داده - خودداری کند! پس باید بنویسد، و آن کس که حق بر عهده اوست، باید املا کند، و از خدا که پروردگار اوست به پرهیزد، و چیزی را فروگذار ننماید! و اگر کسی که حق بر ذمه اوست، سفیه یا (از نظر عقل) ضعیف (و مجنون) است، یا (به خاطر لال بودن)، توانایی بر املا کردن ندارد، باید ولی او (به جای او)، با رعایت عدالت، املا کند! و دو نفر از مردان (عادل) خود را (بر این حق) شاهد بگیرید! و اگر دو مرد نبودند، یک مرد و دو زن، از کسانی که مورد رضایت و اطمینان شما هستند، انتخاب کنید! (و این دو زن، باید با هم شاهد قرار گیرند)، تا اگر یکی انحرافی یافت، دیگری به او یاد آوری کند. و شهود نباید به هنگامی که آنها را

(برای شهادت) دعوت می کنند، خودداری نمایند! و از نوشتن (بدهی خود)، چه کوچک باشد یا بزرگ، ملول نشوید (هر چه باشد بنویسید)! این، در نزد خدا به عدالت نزدیک تر، و برای شهادت مستقیم تر، و برای جلوگیری از تردید و شک (و نزاع و گفتگو) بهتر می باشد، مگر اینکه داد و ستد نقدی باشد که بین خود، دست به دست می کنید. در این صورت، گناهی بر شما نیست که آن را ننویسید. ولی هنگامی که خرید و فروش (نقدی) می کنید، شاهد بگیرید! و نباید به نویسنده و شاهد، (به خاطر حقگویی)، زیانی برسد (و تحت فشار قرار گیرند)! و اگر چنین کنید، از فرمان پروردگار خارج شده اید. از خدا به پرهیزید و خداوند به شما تعلیم می دهد، خداوند به همه چیز داناست.

تفسیر:

تنظیم اسناد تجاری در طولانی ترین آیه قرآن
قرآن بعد از بیان احکامی که مربوط به اتفاق در راه خدا و همچنین مساله رباخواری بود در این آیه که طولانی ترین آیه قرآن است، احکام و مقررات دقیقی برای امور تجاری و اقتصادی بیان کرده تا سرمایه ها هر چه بیشتر رشد طبیعی خود را پیدا کنند و بن بست و اختلاف و نزاعی در میان مردم رخ ندهد. در این آیه نوزده دستور مهم در مورد داد و ستد مالی به ترتیب ذیل بیان شده است.

1 - در نخستین حکم می فرماید: (ای کسانی که ایمان آورده اید! هنگامی که بدهی مدت داری (به خاطر وام دادن یا معامله) به یکدیگر پیدا کنید آن را بنویسید) (یا ایها الذین آمنوا اذا تداینتم بدین الی اجل مسمى فاکتبه).

ضمناً از این تعبیر، هم مساله مجاز بودن قرض و وام روشن می شود و هم تعیین مدت برای وامها.

قابل توجه اینکه در آیه، کلمه (دین) به کار برده شده نه قرض، زیرا قرض تنها در مبادله دو چیز که مانند یکدیگرند به کار می رود، مثل اینکه چیزی را وام می گیرد که بعدا همانند آن را برگرداند ولی دین هر گونه بدهکاری را شامل می شود، خواه از طریق قرض گرفتن باشد یا معاملات دیگر مانند اجاره و صلح و خرید و فروش، که یکی از طرفین چیزی را به ذمه بگیرد، بنابراین آیه مورد بحث شامل عموم بدهی هایی می شود که در معاملات وجود دارد، مانند سلف و نسیه، در عین اینکه قرض را هم شامل می شود، و اینکه بعضی آن را مخصوص بیع سلف دانسته اند کاملاً بی دلیل است هر چند ممکن است شان نزول آن بیع سلف باشد.

2 و 3 - سپس برای اینکه جلب اطمینان بیشتری شود، و قرار داد از مداخلات احتمالی طرفین سالم بماند، می افزاید: (باید نویسنده ای از روی عدالت (سند بدهکاری را) بنویسد) (و لیکتب بینکم کاتب بالعدل).

بنابراین، این قرار داد باید به وسیله شخص سومی تنظیم گردد و آن شخص عادل باشد. گر چه ظاهر این جمله و جمله سابق این است که نوشتن چنین قراردادهائی واجب است زیرا امر دلالت بر وجوب دارد، و به همین دلیل بعضی از فقهای اهل سنت، این کار را واجب می دانند، ولی مشهور میان بزرگان علمای شیعه و اهل سنت به خاطر دلایل دیگر، استحباب آن است. (یا اینکه امر جنبه ارشادی و راهنمائی برای پیشگیری از نزاع و درگیری دارد) از آیه بعد که می فرماید: (فان امن بعضکم بعضا فلیؤد الذی ائتمن امانته): (اگر به یکدیگر اطمینان داشته باشید آن کس که حقی بر گردن او است باید به موقع حق را بپردازد (گو اینکه نوشته ای در کار نباشد)) استفاده می شود که این حکم

مربوط به جایی است که اطمینان کامل در بین نباشد و احتمال بروز اختلافاتی باشد.

این نکته نیز قابل ملاحظه است که عدالت در عبارت فوق، وصفی برای کتابت است، ولی از آن معلوم می شود که باید نویسنده عادل باشد تا نوشتنش از روی عدالت صورت گیرد.

4 - (کسی که قدرت بر نویسندگی دارد نباید از نوشتن خودداری کند و همانطور که خدا به او تعلیم داده است باید بنویسد) (ولا یاب کاتب ان یتب کما علمه الله فلیکتب).

یعنی به پاس این موهبتی که خدا به او داده نباید از نوشتن قرارداد شانه خالی کند، بلکه باید طرفین معامله را در این امر مهم کمک نماید (مخصوصا در محیطهائی مانند محیط نزول آیه که افراد با سواد کم باشند).

جمله (کما علمه الله) مطابق تفسیر فوق، برای تاکید و تشویق بیشتر است ولی احتمال دارد که اشاره به حکم دیگری باشد، و آن رعایت نهایت امانت در نوشتن است، یعنی آن چنان که خدا به او تعلیم داده، سند را دقیقا تنظیم نماید. آیا قبول دعوت برای تنظیم اسناد وجوب عینی دارد؟ مسلما نه، زیرا با انجام بعضی از دیگران ساقط می شود، به همین دلیل بعضی از فقهاء حکم به وجوب کفائی آن کرده اند ولی بسیاری گفته اند که این کار نیز مستحب است و نوعی تعاون (بالبر و التقوی) (کمک در انجام نیکی ها) محسوب می شود، و از جمله های آینده این آیه نیز ممکن است پاره ای از شواهد بر استحباب به دست آورد، ولی به هر حال تا آنجا که نظام جامعه اسلامی ایجاب می کند، این کار واجب است، و در فراسوی آن، مستحب می باشد.

آیا نویسندگان می توانند اجرتی بگیرند و هزینه دوات و کاغذ و قلم بر عهده کیست؟ شاید بعضی تصور کرده اند همه اینها بر عهده کاتب است و حق اجرت را نیز ندارد، ولی این سخن صحیح نیست، زیرا گرفتن اجرت بر این گونه واجبات اشکالی ندارد و هزینه ها نیز به کسی تعلق می گیرد که کار برای او انجام می شود.

5 - (و آن کس که حق بر ذمه او است باید املاء کند) (ولیملل الذی علیه الحق).

مسلم یکی از طرفین معامله باید صورت قرارداد را بگوید تا کاتب بنویسد اما کدام یک از طرفین؟ آیه می گوید: آن کس که حق بر گردن او است باید املاء کند، اصولاً همیشه امضای اصلی در اسناد، امضای بدهکار است و هنگامی که با املائی او انجام بگیرد، جلو هر گونه انکاری را خواهد گرفت.

6 - (بدهکار باید از خدا به پرهیزد و چیزی را فروگذار نکند) (ولیتق الله ربه ولا یبخیس منه شیئا).

7 - (هر گاه کسی که حق بر ذمه او است (بدهکار) سفیه یا (از نظر عقل) ضعیف (و مجنون) باشد و یا (به خاطر لال بودن) توانائی بر املاء کردن ندارد، باید ولی او املاء کند) (فان کان الذی علیه الحق سفیه او ضعیفا او لایستطیع ان یمل هو فلیمل ولیه).

بنابراین در مورد سه طایفه، ولی باید املاء کند، کسانی که سفیه اند و نمی توانند ضرر و نفع خویش را تشخیص دهند و امور مالی خویش را سر و سامان بخشند (هر چند دیوانه نیستند) و کسانی که از نظر فکری ضعیف اند یا مانند کودکان کم سن و سال و پیران فرتوت و کم هوش یا دیوانه ها و افراد گنگ و لال، و یا کسانی که توانایی املاء کردن را ندارند هر چند گنگ نباشند.

از این جمله احکام دیگری نیز به طور ضمنی استفاده می شود، از جمله ممنوع بودن تصرفات مالی سفیهان و ضعیف العقلاها و همچنین مساله جواز دخالت ولی در این گونه امور.

8 - (ولی) نیز باید در املاء و اعتراف به بدهی کسانی که تحت ولایت او هستند، (عدالت را رعایت کند) (بالعدل).

نه چیزی بیش از حق آنها بگوید و نه به زیان آنها گام بردارد.

9 - سپس اضافه می کند: (علاوه بر این، دو شاهد بگیرید) (واستشهدوا شهیدین).

10 و 11 - این دو شاهد باید (از مردان شما باشند) (من رجالکم). یعنی هم بالغ، هم مسلمان باشند (تعبیر به رجال، بالغ بودن را می رساند و اضافه کردن آن به ضمیر کم اسلام را، زیرا مخاطب در اینجا گروه مسلمین است).

12 - (و اگر دو مرد نباشند کافی است یک مرد و دو زن شهادت دهند) (فان لم یكونا رجلین فرجل و امراتان).

13 - (از کسانی که مورد رضایت و اطمینان شما باشند) (ممن ترضون من الشهداء).

از این جمله مساله عادل بودن و مورد اعتماد و اطمینان بودن شهود، استفاده می شود که در روایات اسلامی نیز به طور گسترده به آن اشاره شده است. ضمناً بعضی از این تعبیر استفاده کرده اند که شاهد باید متهم نباشد (مانند کسی که در آن دعوا منافع خاصی دارد).

14 - در صورتی که شهود مرکب از دو مرد باشند هر کدام می توانند مستقلاً شهادت بدهند اما در صورتی که یک مرد و دو زن باشند، باید آن دو زن به

اتفاق یکدیگر اداء شهادت کنند (تا اگر یکی انحرافی یافت، دیگری به او یادآوری کند) (ان تضل احديهما فتذكر احديهما الاخرى).

زیرا زنان به خاطر عواطف قوی ممکن است تحت تاثیر واقع شوند، و به هنگام اداء شهادت به خاطر فراموشی یا جهات دیگر، مسیر صحیح را طی نکنند، و لذا یکی، دیگری را یادآوری می کند، البته این احتمال درباره مردان نیز هست، ولی در حدی پایین تر و کمتر.

15 - یکی دیگر از احکام این باب این است که (هر گاه، شهود را (برای تحمل شهادت) دعوت کنند، خود داری نمایند) (ولا ياب الشهداء اذا ما دعوا).

بنابراین تحمل شهادت به هنگام دعوت برای این کار، واجب است. این احتمال نیز داده شده که هم پذیرفتن دعوت برای تحمل شهادت (دیدن واقعه) لازم است، و هم برای ادای شهادت.

16 - بدهی کم باشد یا زیاد آن را نوشت چرا که سلامت روابط اقتصادی که مورد نظر اسلام است ایجاب می کند که در قراردادهای مربوط به بدهکاریهای کوچک نیز از نوشتن سند کوتاهی نشود، و لذا در جمله بعد می فرماید: (و از نوشتن (بدهی) کوچک یا بزرگی که دارای مدت است ملول و خسته نشوید) (ولا تسموا ان تكتبوه صغيرا او كبيرا الى اجله).

سپس می افزاید: (این در نزد خدا به عدالت نزدیک تر و برای شهادت مستقیم تر، و برای جلوگیری از شک و تردید بهتر است) (ذلكم اقسط عند الله واقوم للشهادة و ادنى ان لا ترتابوا).

در واقع این جمله اشاره به فلسفه احکام فوق در مورد نوشتن اسناد معاملاتی است، می گوید: تنظیم اسناد و دقت در آن از یک سو ضامن اجرای

عدالت و از سوی دیگر، موجب تقویت و اطمینان شهود به هنگام ادای شهادت و از سوی سوم مانع ایجاد بدبینی در میان افراد جامعه می شود.

این جمله به خوبی نشان می دهد که اسناد تنظیم شده می تواند به عنوان شاهد و مدرکی مورد توجه قضات قرار گیرد، هر چند متأسفانه جمعی از فقهاء اعتناء چندانی به آن نکرده اند.

17 - سپس یک مورد را از این حکم استثناء کرده، می فرماید: (مگر اینکه داد و ستد نقدی باشد که (جنس و قیمت را) در میان خود دست به دست کنید، در آن صورت گناهی بر شما نیست که آن را ننویسید) **(الا ان تكون تجارة حاضرة تديرونها بينكم فليس عليكم جناح الا تكتبوها).**

(تجارة حاضرة) به معنی معامله نقد است، و جمله **(تديرونها بينكم)** (در میان خود دست به دست بگردانید) تأکیدی بر نقد بودن معامله است.

ضمناً از کلمه **(فليس عليكم جناح)** (مانعی ندارد) استفاده می شود که در صورت معامله نقدی هم اگر سندی تنظیم کنند بجا است، زیرا بسیار می شود که در معاملات نقدی نیز کشمکشهایی در مساله پرداختن وجه معامله و مقدار آن یا مسائل مربوط به خيارات پیدا می شود که اگر سند کتبی در میان باشد به آنها پایان می دهد.

18 - در معامله نقدی گر چه تنظیم سند و نوشتن آن لازم نیست، ولی شاهد گرفتن برای آن بهتر است، زیرا جلوی اختلافات احتمالی آینده را می گیرد لذا می فرماید: (هنگامی که خرید و فروش (نقدی) می کنید، شاهد بگیرید) **(و اشهدوا اذا تباعتم).**

این احتمال نیز وجود دارد که منظور شاهد گرفتن در تمام معاملات است خواه نقدی باشد یا نسیه، و به هر حال فقهای شیعه و اهل سنت - جز گروه

اندکی - این دستور را یک امر استحبابی می دانند نه وجوبی - در آیه بعد نیز شاهی بر این مساله وجود دارد.

و مسلم است که معاملات بسیار کوچک روزانه، (مثل خریدن نان و غذا و مانند آن) را شامل نمی شود.

19 - در آخرین حکمی که در این آیه ذکر شده، می فرماید: (هیچگاه نباید نویسنده سند و شهود (به خاطر بیان حق و عدالت) مورد ضرر و آزار قرار گیرند) (ولا يضار كاتب ولا شهيد).

(که اگر چنین کنید از فرمان خدا خارج شدید) (فانه فسوق بكم).
و به این ترتیب قرآن به کاتبان و شاهدان، مصونیت و امنیت می دهد، و موکداً از مردم می خواهد که متعرض این اقامه کنندگان حق و عدالت نشوند.
از آنچه گفتیم روشن شد که جمله (و لا يضار) به صورت فعل مجهول است یعنی این گروه نباید آزار ببینند، نه اینکه به صورت فعل معلوم باشد به معنی نباید تحریف کنند و آزار دهند - که جمعی از مفسران ذکر کرده اند - زیرا این حکم در آغاز همین آیه آمده است و نیازی به تکرار ندارد.

و در پایان آیه بعد از ذکر آن همه احکام، مردم را (دعوت به تقوا و پرهیزکاری و اطاعت فرمان خدا می کند) (واتقوا الله).

و سپس یادآوری می نماید که (خداوند آنچه مورد نیاز شما در زندگی مادی و معنوی است به شما تعلیم می دهد) (و يعلمكم الله).

و او از همه مصالح و مفاسد مردم آگاه است و آنچه خیر و صلاح آنان است برای آنها مقرر می دارد) (والله بكل شیء علیم).

نکته ها

1 - احکام دقیقی که در این آیه در مورد تنظیم سند، برای معاملات ذکر شده است، آن هم با ذکر جزئیات در تمام مراحل، در طولانی ترین آیه قرآن مجید، بیانگر توجه عمیقی است که قرآن، نسبت به امور اقتصادی مسلمین و نظم کار آنها دارد، مخصوصا با توجه به اینکه این کتاب آسمانی در جامعه عقب مانده ای نازل گشت که حتی سواد خواندن و نوشتن در آن، بسیار کم بود و حتی آورنده این قرآن، درسی نخوانده بود و به مکتب نرفته بود، و این خود دلیلی است بر عظمت قرآن از یک سو، و اهمیت نظام اقتصادی مسلمین از سوی دیگر.

(علی بن ابراهیم) در تفسیر معروفش می گوید: در خبر آمده است که در سوره بقره پانصد حکم اسلامی است و در این آیه پانزده حکم به خصوص وارد شده است.

همانگونه که دیدیم تعداد احکام این آیه به نوزده حکم می رسد بلکه اگر احکام ضمنی آن را نیز در نظر بگیریم، عدد بیش از این خواهد بود تا آنجا که فاضل مقداد در کنز العرفان بیست و یک حکم به اضافه فروع متعدد دیگری از آن استفاده کرده، بنابراین سخن مذکور که تعداد احکام این آیه را پانزده شمرده، به خاطر ادغام کردن بعضی از آنها در یکدیگر است.

2 - جمله های (**واتقوا الله، وיעلمکم الله**) گر چه به صورت جمله های مستقل عطف بر یکدیگر آمده است ولی قرار گرفتن آنها در کنار یکدیگر نشانه ای از پیوند میان آن دو است، و مفهوم آن این است که تقوا و پرهیزکاری و خدا پرستی اثر

عمیقی در آگاهی و روشن بینی و فزونی علم و دانش دارد، آری هنگامی که قلب انسان به وسیله تقوا صیقل یابد، همچون آئینه حقایق را روشن می سازد، این معنی کاملاً جنبه منطقی دارد زیرا صفات زشت و اعمال ناپاک حجابهای بر فکر انسان می اندازد و به او اجازه نمی دهد چهره حقیقت را آن چنان که هست ببیند، هنگامی که به وسیله تقوا حجابها کنار رفت، چهره حق آشکار می شود.

حقیقت سرائی است آراسته هوی و هوس گرد برخاسته
نبینی که جائی که برخاست گرد نبیند نظر گر چه بینا است مرد

ولی پاره ای از صوفیان جاهل از این معنی سوء استفاده کرده و آن را دلیل بر ترک تحصیل علوم رسمی گرفته اند. در حالی که چنین سخنی مخالف بسیاری از آیات قرآن و روایات مسلم اسلامی است.

حق این است که قسمتی از علوم را از طریق تعلیم و تعلم رسمی باید فرا گرفت و بخش دیگری از علوم الهی را از طریق صفای دل و شستشوی آن با آب معرفت و تقوا فراهم ساخت، و این همان نوری است که خداوند در دل هر کس که بخواهد و لایق ببیند می اندازد (العلم نور یقذفه الله فی قلب من یشاء).

آیه (283) و ترجمه

(وان كنتم على سفر ولم تجدوا كتابا فلهان مقبوضة فان امن بعضكم بعضا فليود الذى اوتمن امانته وليتق الله ربه ولا تكتموا الشهادة و من يكتمها فانه اثم قلبه والله بما تعملون عليم) (283)

ترجمه:

283 - و اگر در سفر بودید، و نویسنده ای نیافتید، گروگان بگیرید! (گروگانی که در اختیار طلبکار قرار گیرد). و اگر به یکدیگر اطمینان (کامل) داشته باشید، (گروگان لازم نیست، و) باید کسی که امین شمرده شده (و بدون گروگان، چیزی از دیگری گرفته)، امانت (و بدهی خود را به موقع) بپردازد، و از خدایی که پروردگار اوست، به پرهیزد و شهادت را کتمان نکنید! و هر کس آن را کتمان کند، قلبش گناهکار است. و خداوند، به آنچه انجام می دهید، داناست.

تفسیر:

ادامه سخن در تنظیم اسناد تجاری

این آیه در حقیقت با ذکر چند حکم دیگر در رابطه با مساله تنظیم اسناد تجاری مکمل آیه قبل است، و آنها عبارت اند از:

1 - (هر گاه در سفر بودید و نویسنده ای نیافتید (تا اسناد معامله را برای شما تنظیم کند و قرار داد را بنویسد) گروگان بگیرید) (وان كنتم على سفر ولم تجدوا كتابا فلهان مقبوضة).

گر چه از ظاهر آیه در بدو نظر چنین استفاده می شود که تشریع (قانون رهن) مخصوص سفر است، ولی با توجه به جمله (ولم تجدوا كتابا) (نویسنده ای

پیدا نکنید) به خوبی استفاده می شود که منظور مواردی است که تنظیم کننده سند پیدا نشود، بنابراین هر گاه در وطن هم دسترسی به تنظیم کننده سند، کار مشکلی باشد

اکتفا کردن به گروگان مانعی ندارد، هدف این است که معاملات بر پایه و اساس محکمی باشد خواه اطمینان از نظر تنظیم سند و گرفتن شاهد حاصل شود یا از طریق رهن و گروگان.

در تفاسیر اهل بیت (علیهم السلام) نیز به این حقیقت اشاره شده از جمله در منابع معروف حدیث شیعه و همچنین اهل سنت آمده است که پیامبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) زره خود را در مدینه به عنوان گروگان نزد شخص غیر مسلمانی گذاشت و مبلغی به عنوان وام از او گرفت.

ضمناً از این استفاده می شود سواد خواندن و نوشتن در آن محیط به قدری کم بود که بسیار می شد در سفرها در تمام قافله یک با سواد وجود نداشت.

2 - گروگان حتماً باید قبض شود و در اختیار طلبکار قرار گیرد تا اثر اطمینان بخشی را داشته باشد، لذا می فرماید: (گروگانی گرفته شده) (فرهان مقبوضه).

در تفسیر عیاشی از امام صادق (علیه السلام) می خوانیم که فرمود: (لارهن الا مقبوض)، (رهنی وجود ندارد مگر آنکه طلبکار او را تحویل بگیرد).

3 - سپس به عنوان یک استثنا در احکام فوق می فرماید: (اگر بعضی از شما نسبت به بعضی دیگر اطمینان داشته باشد (می تواند بدون نوشتن سند و رهن با او معامله کند و امانت خویش را به او بسپارد) در این صورت کسی که امین شمرده شده است باید امانت (و بدهی خود را به موقع) بپردازد و از خدایی که

پروردگار او است به پرهیزد) (فان امن بعضکم بعضا فلیود الذی او تمن امانته ولیتق الله ربه).

آری همانگونه که طلبکار به او اعتماد کرده او هم باید اعتماد و اطمینان او را محترم بشمرد و حق را بدون تاخیر ادا کند و تقوا را فراموش ننماید. قابل توجه اینکه در اینجا طلب طلبکار به عنوان یک امانت، ذکر شده که خیانت در آن، گناه بزرگی است.

4 - سپس همه مردم را مخاطب ساخته و یک دستور جامع در زمینه شهادت بیان می کند و می فرماید: (شهادت را کتمان نکنید و هر کس آن را کتمان کند قلبش گناهکار است) (ولا تکتّموا الشهادة و من یکتّمها فانه آثم قلبه).

بنابراین کسانی که از حقوق دیگران آگاهند موظف اند به هنگام دعوت برای ادای شهادت آن را کتمان نکنند، بلکه بسیاری معتقدند در مورد حقوق مردم بدون دعوت نیز باید ادای شهادت کرد.

روشن است که ادای شهادت واجب کفائی است، یعنی اگر بعضی اقدام بر آن کنند به گونهای که حق با آن ثابت شود از گردن دیگران ساقط خواهد شد. و از آنجا که کتمان شهادت و خودداری از اظهار آن، به وسیله دل و روح انجام می شود، آن را به عنوان یک گناه قلبی معرفی کرده و می گوید: (کسی که چنین کند قلب او گناهکار است).

و باز در پایان آیه برای تاکید و توجه بیشتر نسبت به حفظ امانت و ادای حقوق یکدیگر و عدم کتمان شهادت هشدار داده، می فرماید: (خداوند نسبت به آنچه انجام می دهید دانا است) (والله بما تعملون علیم).

ممکن است مردم ندانند چه کسی قادر بر ادای شهادت است و چه کسی نیست، و نیز ممکن است مردم ندانند در آنجا که اسناد و گروگانی وجود ندارد، چه کسی طلبکار و چه کسی بدهکار است، خداوند همه اینها را می داند و هر کس را طبق اعمالش جزا می دهد.

آیه (284) و ترجمه

(لله ما في السموات وما في الارض وان تبدوا ما في انفسكم او تخفوه يحاسبكم به الله فيغفر لمن يشاء ويعذب من يشاء والله على كل شيء قدير)
(284)

ترجمه:

284 - آنچه در آسمانها و زمین است، از آن خداست. و (از این رو) اگر آنچه را در دل دارید، آشکار سازید یا پنهان، خداوند شما را بر طبق آن، محاسبه می کند. سپس هر کس را بخواهد (و شایستگی داشته باشد)، می بخشد، و هر کس را بخواهد (و مستحق باشد)، مجازات می کند. و خداوند به همه چیز قدرت دارد.

تفسیر:

همه چیز از آن او است

این آیه در حقیقت آنچه را که در جمله آخر آیه قبل آمد تکمیل می کند، می گوید: (آنچه در آسمانها و زمین است از آن خدا است و (به همین دلیل) اگر آنچه را در دل دارید آشکار سازید یا پنهان کنید خداوند شما را مطابق آن محاسبه می کند) (لله ما في السموات وما في الارض وان تبدوا ما في انفسكم او تخفوه يحاسبكم به الله).

(سپس هر کس را که بخواهد (و شایسته بداند) می بخشد و هر کس را بخواهد (و مستحق ببیند) مجازات می کند) (فيغفر لمن يشاء ويعذب من يشاء).
یعنی تصور نکنید اعمالی همچون کتمان شهادت و گناهان قلبی دیگر بر او مخفی می ماند کسی که حاکم بر جهان هستی و زمین و آسمان است، هیچ چیز

بر او مخفی نخواهد بود، بنابراین تعجب نکنید، اگر گفته شود خداوند گناهان پنهانی را نیز محاسبه می کند و کیفر می دهد.

این احتمال نیز وجود دارد که آیه فوق اشاره به تمام احکامی باشد که در آیات مختلف پیشین آمد، مانند انفاقهای خالصانه و انفاقهای آمیخته با ریا همچنین منت و آزار و نیز نماز و روزه و سایر احکام و عقاید.

و در پایان آیه می فرماید: (و خداوند بر هر چیز قادر است) (**والله علی کل شیء قدیر**).

هم آگاهی دارد نسبت به همه چیز این جهان و هم قادر است لیاقتها و شایستگیها را مشخص کند و هم متخلفان را کیفر دهد.

نکته ها

1 - گاه تصور می شود که این آیه با احادیث فراوانی که می گوید: نیت گناه، گناه نیست مخالفت دارد.

ولی پاسخ آن روشن است، زیرا آن احادیث مربوط به گناهانی است که عمل خارجی دارد و نیت مقدمه آن است مانند: ظلم و دروغ و غصب حقوق، نه گناهانی که ذاتا جنبه درونی دارند و عمل قلبی محسوب می شود، (مانند شرک و ریا و کتمان شهادت).

تفسیر دیگری نیز برای این آیه وجود دارد و آن اینکه یک عمل ممکن است به صورتهای مختلف انجام شود، مثلا انفاق گاه برای خدا است و گاه برای ریا و شهرتطلبی، آیه می گوید: اگر نیت خود را آشکار سازید و یا پنهان کنید خداوند از آن با خبر است، و بر طبق آن به شما جزا می دهد و در واقع اشاره به همان مضمون روایت لا عمل الا بنية: (هیچ عملی جز به نیت نیست) دارد.

2 - روشن است اینکه می فرماید: هر کس را بخواهد می بخشد و هر کس را بخواهد عذاب می کند، خواستن بی دلیل نیست، بلکه بخشش او نیز دلیلی دارد و دلیلش شایستگی عفو در شخص مورد بخشش است، و همچنین عدم بخشش و عذاب کردن.

آیه (285) و ترجمه

(آمن الرسول بما انزل اليه من ربه و المؤمنون كل آمن بالله و ملائكته و كتبه و رسله لا نفرق بين احد من رسله و قالوا سمعنا و اطعنا غفرانك ربنا و اليك المصير) (285)

ترجمه:

285 - پیامبر، به آنچه از سوی پروردگارش بر او نازل شده، ایمان آورده است. (و او، به تمام سخنان خود، کاملاً مومن می باشد). و همه مؤمنان (نیز)، به خدا و فرشتگان او و کتابها و فرستادگانش، ایمان آورده اند، (و می گویند): ما در میان هیچ یک از پیامبران او، فرق نمی گذاریم (و به همه ایمان داریم). و (مؤمنان) گفتند: (ما شنیدیم و اطاعت کردیم. پروردگارا! (انتظار) آمرزش تو را (داریم)، و بازگشت (ما) به سوی توست).

تفسیر:

راه و رسم ایمان

سوره بقره با بیان بخشی از معارف اسلامی و اعتقادات حق آغاز شد و با همین معنی نیز که در آیه فوق و آیه بعد از آن است پایان می یابد، و به این ترتیب آغاز و پایان آن هماهنگ است.

بعضی از مفسران نیز شان نزولی برای این آیه ذکر کرده اند و آن اینکه هنگامی که آیه سابق نازل شد که اگر چیزی در دل پنهان دارید یا آشکار کنید خداوند حساب آن را می رسد، گروهی از اصحاب ترسان شدند (و می گفتند هیچ کس از ما خالی از وسوسه های باطنی و خطورات قلبی نیست و همین معنی را خدمت رسول خدا (ﷺ) عرض کردند) آیه فوق نازل شد و راه و رسم ایمان و تضرع به درگاه خداوند و اطاعت و تسلیم را به آنان آموخت.

نخست می فرماید: (پیامبر ﷺ) به آنچه از طرف پروردگارش نازل شده است ایمان آورده) (آمن الرسول بما انزل الیه من ربه) .

و این از امتیازات انبیای الهی است که عموماً به مرام و مکتب خویش ایمان قاطع داشته و هیچگونه تزلزلی در اعتقاد خود نداشته اند، قبل از همه خودشان مؤمن بودند، و بیش از همه استقامت و پایداری داشتند.

در آیه 158 سوره اعراف این موضوع را یکی از صفات ویژه پیامبر اسلام (ﷺ) شمرده می گوید: (فامنوا بالله و رسوله النبی الامی الذی یؤمن بالله و کلماته): (ایمان بیاورید به خدا و پیامبر و رسولش، همان پیامبر درس نخوانده ای که ایمان به خدا و کلمات او دارد).

سپس می افزاید: (مومنان نیز به خدا و فرشتگان او و کتابها و فرستادگان وی همگی ایمان آورده اند و (می گویند) ما در میان پیامبران او هیچگونه فرقی نمی گذاریم) و به همگی ایمان داریم (و المومنون کل آمن بالله و ملائکته و کتبه و رسله لا نفرق بین احد من رسله) .

آری مومنان بر خلاف (کسانی که میخواهند بین خدا و پیامبرانش جدائی بیفکنند و به بعضی ایمان بیاورند و بعضی را انکار کنند) (و یریدون ان یفرقوا بین الله و رسله و یقولون نؤمن ببعض و نکفر ببعض هیچگونه تفاوتی میان رسولان الهی نمی گذارند، و همه را از سوی خدا می دانند، و همگی را محترم می شمردند.

روشن است که این موضوع، منافاتی با نسخ ادیان پیشین به وسیله ادیان بعد ندارد، زیرا همانگونه که سابقاً اشاره شد، تعلیمات انبیاء همچون تعلیمات مراحل مختلف تحصیلی از ابتدائی و راهنمائی و دبیرستانی و دانشگاهی است، گرچه اصول آن یکی است ولی در سطوح مختلفی پیاده می شود و به هنگام ارتقاء به

مرحله بالاتر برنامه های پیشین کنار می رود، در عین اینکه احترام همه آنها محفوظ است.

سپس می افزاید: مومنان علاوه بر این ایمان راسخ و جامع، در مقام عمل نیز (گفتند: ما شنیدیم و اطاعت کردیم پروردگارا! (انتظار) آمرزش تو را (داریم) و بازگشت (همه ما) به سوی تو است) (وقالوا سمعنا و اطعنا غفرانك ربنا و اليك المصير).

(سمعنا) در بعضی از موارد به معنی فهمیدیم و تصدیق کردیم آمده است که یک نمونه اش همین آیه است، یعنی دعوت پیامبرانت را با تمام وجود خود پذیرفتیم و در مقام اطاعت و پیروی در آمدیم.

ولی خداوندا! بالاخره ما انسانیم و گاه غرائز و هوسها بر ما چیره می شود و دچار لغزش می شویم، از تو انتظار آمرزش داریم و می دانیم که سرانجام کار ما به سوی تو است.

و به این ترتیب ایمان به مبدء و معاد و رسولان الهی با التزام عملی به تمام دستورات الهی همراه و هماهنگ می گردد.

آیه (286) و ترجمه

(لا يكلف الله نفسا الا وسعها لها ما كسبت و عليها ما اكتسبت ربنا لا تؤخذنا ان نسينا او اخطانا ربنا ولا تحمل علينا اصرنا كما حملته على الذين من قبلنا ربنا ولا تحملنا ما لا طاقة لنا به و اعف عنا و اغفر لنا و ارحمنا انت مولئنا فانصرنا على القوم الكافرين) (286)

ترجمه:

286 - خداوند هیچ کس را، جز به اندازه توانایی اش، تکلیف نمی کند. (انسان)، هر کار (نیکی) را انجام دهد، برای خود انجام داده، و هر کار (بدی) کند، به زیان خود کرده است. (مومنان می گویند:) پروردگارا! اگر ما فراموش یا خطا کردیم، ما را مؤاخذه مکن! پروردگارا! تکلیف سنگینی بر ما قرار مده، آن چنان که (به خاطر گناه و طغیان)، بر کسانی که پیش از ما بودند، قرار دادی! پروردگارا! آنچه طاقت تحمل آن را نداریم، بر ما مقرر مدار! و آثار گناه را از ما بشوی! ما را ببخش و در رحمت خود قرار ده! تو مولا و سرپرست مایی، پس ما را بر جمعیت کافران، پیروز گردان!

تفسیر:

چندی تقاضای مهم

همانگونه که در تفسیر آیه قبل گذشت این دو آیه ناظر به کسانی است که از شنیدن این جمله که اگر چیزی را در دل پنهان دارید و آشکار سازید خداوند آن را محاسبه کرده و مطابق آن جزا می دهد، نگران شدند و گفتند: هیچ یک از ما از وسوسه ها و خطورات قلبی خالی نیست.

این آیه می گوید: (خداوند هیچ کس را جز به اندازه توانایی اش تکلیف نمی کند) (لا یكلف الله نفسا الا وسعها) (وسع) از نظر لغت به معنی گشایش و قدرت است، بنابراین آیه، این حقیقت عقلی را تایید می کند، که وظایف و تکالیف الهی هیچگاه بالاتر از میزان قدرت و توانائی افراد نیست و لذا باید گفت تمام احکام با همین آیه تفسیر و تقيید می گردد، و به مواردی که تحت قدرت انسان است اختصاص می یابد، بدیهی است یک قانونگذار حکیم و دادگر نمی تواند غیر از این قانون وضع کند، ضمنا جمله فوق، بار دیگر این حقیقت را تایید می کند که هیچگاه احکام شرعی از احکام عقلی و فرمان عقل و خرد جدا نمی گردد، و این دو در همه مراحل دوش به دوش یکدیگر پیش می روند.

سپس می افزاید: (هر کار (نیکی) انجام دهد برای خود انجام داده و هر کار (بدی) کند به زیان خود کرده است) (لها ما کسبت و علیها ما اکتسبت).

آری هر کسی محصول عمل نیک و بد خود را می چیند و در این جهان و جهان دیگر با نتایج و عواقب آن روبرو خواهد شد.

آیه فوق با این بیان مردم را به مسئولیت خود و عواقب کار خویش متوجه می سازد و بر افسانه جبر و اقبال و طالع و موهومات دیگری از این قبیل که افرادی برای تبرئه خویش دست و پا کرده اند خط بطلان می کشد.

قابل توجه اینکه: در آیه شریفه در مورد اعمال نیک (کسبت) گفته شده و در مورد اعمال بد (اکتسبت) شاید تفاوت در تعبیر به خاطر این باشد که (کسب) درباره اموری گفته می شود که انسان با تمایل درونی و بدون تکلف آن را انجام می دهد و موافق فطرت او است، در حالی که (اکتسب) نقطه مقابل آن است یعنی کارهایی که بر خلاف فطرت و نهاد آدمی می باشد و این خود میرساند که

اعمال نیک مطابق فطرت و نهاد آدمی است و اعمال شر ذاتا بر خلاف فطرت است.

(راغب) در (مفردات) در تفاوت این دو تعبیر مطلب دیگری گفته است که آن هم قابل دقت می باشد.

و آن این که (کسب) مخصوص کارهایی است که فایده آن منحصر به خود انسان نیست بلکه دیگران را هم در بر می گیرد.

(مانند اعمال خیر که نتیجه آن تنها شخص انجام دهنده را شامل نمی شود، بلکه ممکن است بستگان و نزدیکان و دوستان او هم در آن سهیم باشند در حالی که (اکتساب) در مواردی گفته می شود که اثر کار تنها دامنگیر خود انسان می گردد و این در مورد گناه است.

(البته باید توجه داشت که این تفاوتها در صورتی است که (کسب) و (اکتساب) در مقابل هم قرار گیرند).

و به دنبال این دو اصل اساسی (تکلیف به مقدار قدرت است - و هر کسی مسئول اعمال خویش است) از زبان مؤمنان هفت درخواست از درگاه پروردگار بیان می کند که در واقع آموزشی است برای همگان که چه بگویند و چه بخواهند.

نخست می گوید: (پروردگارا! اگر ما فراموش کردیم یا خطا نمودیم ما را مواخذه مکن) (ربنا لا تؤاخذنا ان نسينا او اخطانا).

آنها چون می دانند مسؤوول اعمال خویشانند لذا با تضرعی مخصوص، خدا را به عنوان رب و کسی که لطف و یزهای در پرورششان داشته و دارد، می خوانند و می گویند زندگی به هر حال خالی از فراموشی و خطا و اشتباه نیست، ما می کوشیم به سراغ گناه عمدی نرویم، اما خطاها و لغزشها را تو بر ما ببخش.

بحثی که در اینجا مطرح می گردد این است که: مگر امکان دارد که پروردگار کسی را در برابر لغزشی که از فراموشی یا عدم توجه سرچشمه گرفته مجازات نماید؟ تا زمینهای برای این درخواست بماند؟

در پاسخ این سوال باید گفت: گاهی فراموشی نتیجه سهل انگاری خود انسان است مسلم است که اینگونه فراموشیها از انسان سلب مسوولیت نمی کند مانند این که: در قرآن آمده است (**فذوقوا بما نسیتم لقاء یومکم هذا**)، (بچشید عذاب خدا را در برابر آن که این روز را فراموش کردید).

بنابراین فراموشکاریهایی که زاییده سهل انگاری است قابل مجازات است. موضوع دیگری که باید به آن توجه داشت این است که (نسیان) و (خطا) با یکدیگر فرق روشنی دارد.

(خطا) معمولاً به کارهائی گفته می شود که از روی غفلت و عدم توجه از انسان سر می زند مثل این که کسی به هنگام شکار تیری را می زند و به انسانی، بدون قصد اصابت می کند و او را مجروح می نماید. ولی (نسیان) در جائی گفته می شود که انسان با توجه دنبال کار می رود ولی مشخصات حادثه را فراموش کرده، مثل اینکه کس بی گناهی را مجازات کند به گمان اینکه گناهکار است زیرا مشخصات گناهکار واقعی را فراموش نموده است.

سپس به بیان دومین درخواست آنان پرداخته، می گوید: (پروردگارا! بار سنگینی بر دوش ما قرار مده آن چنان که بر کسانی که پیش از ما بودند (به کیفر گناهان و طغیانشان) قرار دادی) (**ربنا ولا تحمل علینا اصرا کما حملته علی الذین من قبلنا**).

(اصر) در اصل به معنی نگهداری و محبوس ساختن است، و به هر کار سنگین که انسان را از فعالیت باز می دارد، گفته می شود و نیز به عهد و پیمانها

که آدمی را محدود می سازد، اطلاق می گردد. به همین دلیل مجازات و کیفر را نیز گاهی اصر می گویند، در این جمله مومنان از خداوند تقاضا دارند، از تکالیف سنگین، که گاهی موجب تخلف افراد از اطاعت پروردگار می گردد، آنها را معاف دارد. و این همان چیزی است که درباره دستورات اسلام از زبان پیغمبر (ﷺ) نقل شده. (بعثت بالحنيفية السمحة السهلة): به آیینی مبعوث شده ام که عمل به آن برای همه سهل و آسان است.

در اینجا ممکن است سوال شود: اگر آسان بودن شریعت و آیین خوب است پس چرا در اقوام پیشین نبوده؟ در پاسخ باید گفت: همانطور که از آیات قرآن استفاده می شود تکالیف شاق برای امم پیشین، در اصل شریعت نبوده، بلکه پس از نافرمانیها به عنوان عقوبت و کیفر قرار داده شده است.

همانطور که بنی اسرائیل به خاطر نافرمانیها پیدری از خوردن پاره‌های از گوشت‌های حلال محروم شدند (سوره انعام آیه 146 و سوره نساء آیه 160). در سومین در خواست می گویند: (پروردگارا! مجازات‌هایی که طاقت تحمل آن را نداریم برای ما مقرر مدار) (ربنا ولا تحملنا ما لا طاقة لنا به).

این جمله ممکن است اشاره به آزمایش‌های طاقت فرسا یا مجازات‌های سنگین دنیا و آخرت و یا هر دو باشد و شاید تعبیر به (لا تحمل) در جمله قبل و (لا تحمل) (با تشدید) در این جمله، به خاطر همین است، زیرا تعبیر اول اشاره به مسائل مشکل و تعبیر دوم اشاره به مسائل طاقت فرسا است.

و در چهارمین و پنجمین و ششمین تقاضا می گویند: ما را ببخش و گناهان ما را ببوشان و مشمول رحمت خود قرار ده (واعف عنا و اغفر لنا و ارحمنا). (عفو) در لغت به معنی محو کردن آثار چیزی است، و غالبا به معنی محو آثار گناه می آید که هم شامل آثار طبیعی آن می شود، و هم شامل مجازات آن.

در حالی که مغفرت تنها به معنی پوشاندن گناه است.

بنابراین مومنان هم از خدا می خواهند گناهانشان را ببوشاند و هم آثار وضعی و تکوینی آن را از روح و روانشان بزدایند و هم کیفر آن را از آنان بردارد، و سپس از او می خواهند رحمت واسعه اش که همه چیز را در بر می گیرد شامل حال آنان شود.

و بالاخره در هفتمین و آخرین درخواست می گویند: (تو مولی و سرپرست مائی، پس ما را بر جمعیت کافران پیروز گردان) (انت مولینا فانصرنا علی القوم الکافرین).

و به این ترتیب تقاضاهای آنان شامل دنیا و آخرت و پیروزیهای فردی و اجتماعی و عفو و بخشش و رحمت الهی می گردد، و این تقاضائی است بسیار جامع.

نکته ها

1 - از آنجا که در این دو آیه خلاصه ای از تمام سوره بقره آمده است، و روح تسلیم در برابر آفریدگار جهان را به ما می آموزد، این نکته خاطرنشان شده که اگر مومنان از خدا می خواهند که از لغزشهای آنان درگذرد و در برابر دشمنان گوناگون پیروزشان گرداند باید برنامه (سمعنا و اطعنا) را انجام دهند و بگویند: ما ندای منادیان را از جان و دل پذیرفتیم و در صدد پیروی از آن بر آمدیم و در این راه از هر گونه تلاش و کوشش باز نایستند و سپس از خداوند خواستار پیروزی بر موانع و دشمنان گردند.

تکرار نام خدا به عنوان (ربنا) و کسی که لطف خاصی در پرورش آنان دارد این حقیقت را تکمیل می کند.

لذا رهبران اسلام در ضمن احادیث متعددی، مسلمین را به خواندن این دو آیه ترغیب کرده و ثوابهای گوناگونی برای آن بیان داشته اند که اگر زبان و دل در تلاوت این آیات هماهنگ گردند و تنها سخن نباشد بلکه برنامه زندگی گردد، خواندن همین دو آیه می تواند کانون دل را با آفریدگار جهان پیوند دهد و روح و روان را صفا بخشد و عامل تحرک و فعالیت گردد.

2 - از این آیه به خوبی استفاده می شود که (تکلیف ما لا یطاق) وجود ندارد،

نه در اسلام و نه در ادیان دیگر و اصل آزادی اراده است، زیرا می گوید: هر کس در گرو اعمال نیک و بد خویش است هر کار نیکی انجام دهد برای خود انجام داده و هر کار بدی انجام دهد به زیان خود کرده است، تقاضای عفو و بخشش و مغفرت نیز شاهد این مدعا است.

و این امر هماهنگ با منطق عقل و مسئله حسن و قبح است، چرا که خداوند حکیم هرگز چنین کاری را نمی کند و این خود دلیلی است بر نفی مساله جبر، چگونه ممکن است خداوند بندگان را مجبور بر گناه سازد و در عین حال نهی از گناه کند؟ ولی تکالیف شاق و مشکل، امر محالی نیست همانند تکالیف شاقی که در مورد بنی اسرائیل وجود داشته و آن هم مولود اعمال خودشان و کیفر خیره سریهای آنها بوده است.

پایان سوره بقره 1372/2/16

سوره آل عمران

این سوره در مدینه نازل شده و دارای 200 آیه است.

فضیلت تلاوت این سوره:

در حدیثی از پیامبر اکرم (ﷺ) می خوانیم: من قرء سورة آل عمران اعطی بکل آیه منها امانا علی جسر جهنم: (هر کس سوره آل عمران را بخواند به تعداد آیات آن، امانی بر پل دوزخ به او می دهند).

و در حدیثی از امام صادق (ع) می خوانیم: من قرء البقرة و آل عمران جائاً یوم القيامة یظلانه علی رأ سه مثل الغمامتين: (کسی که سوره بقره و آل عمران را بخواند، در روز قیامت همچون دو ابر بر سر او سایه می افکنند).

محتوای سوره:

به گفته بعضی از مفسران مشهور، به نظر می رسد که این سوره در خلال سالهای جنگ بدر و جنگ احد (سالهای دوم و سوم هجرت) نازل شده است و بخشی از طوفانی ترین دورانهای زندگی مسلمین را در صدر اسلام منعکس می کند.

روی هم رفته محورهای اصلی بحثهای این سوره، محورهای زیر است 1 - بخش مهمی از آن از توحید و صفات خداوند و معاد و معارف اسلامی بحث می کند.

2 - بخش دیگری پیرامون جهاد و دستورات مهم و ظریفی در این زمینه و همچنین درسهای عبرتی که در دو غزوه مهم اسلامی (بدر و احد) بود سخن می گوید، و همچنین شرح امدادهای الهی نسبت به مؤمنان و حیات جاویدان شهیدان راه خدا.

3 - در قسمتی از این سوره، به یک سلسله احکام اسلامی در زمینه لزوم وحدت صفوف مسلمین و خانه کعبه و فریضه حج و امر به معروف و نهی از منکر و تولی و تبری (دوستی با دوستان حق و دشمنی با دشمنان حق) و مساله امانت، و انفاق در راه خدا و ترک دروغ و مقاومت و پایداری در مقابل دشمن و صبر و شکیبائی در مقابل مشکلات و آزمایشهای مختلف الهی و ذکر خداوند در هر حال، اشارات پر معنایی شده است.

4 - برای تکمیل این بحثها، بخشی از تاریخ انبیاء از جمله: آدم و نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و سایر انبیاء (علیهم السلام) و داستان مریم و مقامات این زن بزرگ و توطئه های پیروان متمرّد حضرت موسی (علیه السلام) و مسیح (علیه السلام) در برابر اسلام، نیز ذکر شده است.

مطالب این سوره چنان به هم مربوط و هماهنگ است که گوئی همه آنها یک جا نازل شده است.

آیه (1) تا (4) و ترجمه

بسم الله الرحمن الرحيم

(الم) (1) (الله لا اله الا هو الحي القيوم) (2) (نزل عليك الكتب بالحق مصدقا لما بين يديه و انزل التوراة و الانجيل) (3) (من قبل هدى للناس و انزل الفرقان ان الذين كفروا بايت الله لهم عذاب شديد و الله عزيز ذو انتقام) (4) ترجمه:

به نام خداوند بخشنده بخشایشگر

1 الم.

2 - معبودی جز خداوند یگانه زنده و پایدار و نگهدارنده، نیست.

3 - (همان کسی که) کتاب را بحق بر تو نازل کرد، که با نشانه های کتب پیشین، منطبق است، و تورات و انجیل را.

4 - پیش از آن، برای هدایت مردم فرستاد، و (نیز) کتابی که حق را از باطل مشخص می سازد، نازل کرد، کسانی که به آیات خدا کافر شدند، کیفر شدیدی دارند، و خداوند (برای کیفر بدکاران و کافران لجوج)، توانا و صاحب انتقام است.

شان نزول:

بعضی از مفسران می گویند: هشتاد و چند آیه از این سوره درباره فرستادگان و مسیحیان نجران که به نمایندگی از طرف آنان برای تحقیق درباره اسلام به مدینه آمده بودند، نازل شده است.

فرستادگان، شصت نفر بودند که چهارده نفر آنان از اشراف و برجستگان نجران محسوب می شدند، سه نفر از این چهارده نفر سمت ریاست داشتند و

مسیحیان آن سامان در کارها و مشکلات خود به آن سه نفر مراجعه می کردند، یکی از آنان (عاقب) بود که او را (عبدالمسیح) نیز می گفتند وی امیر و رئیس قوم خود محسوب می شد، و قوم او هیچگاه با نظریه و رأی او مخالفت نمی کردند، دیگری (سید) نام داشت که او را (ایهم) نیز می گفتند، وی سرپرست تشریفات و تنظیم برنامه سفر و مورد اعتماد مسیحیان بود، نفر سوم (ابو حارثه) نام داشت که مردی دانشمند و صاحب نفوذ بود، و کلیساهای متعددی به نام او ساخته بودند، او تمام کتب دینی مسیحیان را حفظ داشت.

این گروه شصت نفری در لباس مردان قبیله (بنی کعب) به مدینه آمدند و به مسجد پیامبر (ﷺ) وارد شدند، پیامبر (ﷺ) نماز عصر را با مسلمانان خوانده بود، این شصت نفر لباسهای زیبا و پر زرق و برق و جالب پوشیده بودند که به گفته یکی از صحابه پیامبر (ﷺ) (هرگز ندیده ایم فرستادگانی به این زیبایی باشند)!

موقعی که آنها وارد مسجد شدند، هنگام نمازشان بود، طبق مراسم خود، ناقوس را نواختند و به طرف مشرق ایستاده، مشغول نماز شدند، گروهی از اصحاب پیامبر (ﷺ) خواستند مانع شوند. پیامبر (ﷺ) فرمود: به آنها کاری نداشته باشید!

پس از نماز، (عاقب) و (سید) خدمت پیامبر رسیدند و با او آغاز سخن کردند پیامبر (ﷺ) به آنها پیشنهاد کرد: (به آیین اسلام درآیید و در پیشگاه خداوند تسلیم گردید).

عاقب و سید گفتند: ما پیش از تو اسلام آورده و تسلیم خداوند شده ایم! پیامبر (ﷺ) فرمود: (شما چگونه بر آیین حق هستید، با اینکه اعمالتان حاکی است که تسلیم خداوند نیستید، چه اینکه برای خدا فرزند قایلید و عیسی

را پسر خدا می دانید، و صلیب را عبادت و پرستش می کنید و گوشت خوک می خورید، با اینکه تمام این امور مخالف آیین حق است)!

عاقب و سید گفتند: اگر عیسی پسر خدا نیست، پس پدرش که بوده است؟ پیامبر (ﷺ) فرمود: (آیا شما قبول دارید که هر پسری شباهتی به پدر خود دارد؟)

گفتند: آری.

فرمود: (آیا اینطور نیست که خدای ما به هر چیزی، احاطه دارد و قیوم است و روزی موجودات با اوست).

گفتند: آری همین طور است.

فرمود: (آیا عیسی این اوصاف را داشت).

گفتند: نه.

فرمود: (آیا می دانید که هیچ چیزی در آسمان و زمین بر خدا مخفی نیست و خداوند به همه آنها داناست).

گفتند: آری می دانیم.

فرمود: (عیسی غیر از آنچه که خدا به او یاد داده، از پیش خود چیزی می دانست)؟

گفتند: نه.

فرمود: (آیا می دانید که خدای ما همان است که مسیح را در رحم مادرش همانطور که می خواست، صورتگری کرد؟)

گفتند: همینطور می باشد.

فرمود: (آیا چنین نیست که عیسی را مادرش مانند سایر کودکان در رحم حمل کرد، و بعد همچون مادرهای دیگر، او را به دنیا آورد؟ و عیسی پس از ولادت، چون اطفال دیگر غذا می خورد).
گفتند: آری چنین بود.

فرمود: (پس چگونه عیسی پسر خدا است با اینکه هیچگونه شباهتی به پدرش ندارد)؟!

سخن که به اینجا رسید، همگی خاموش شدند، در این هنگام، هشتاد و چند آیه از اوایل این سوره برای توضیح معارف و برنامه های اسلام نازل گردید.

تفسیر:

کشف مفهوم حروف مقطعه قرآن با کامپیوتر
باز در آغاز این سوره به حروف مقطعه برخورد می کنیم (الف - لام - میم)
(الم).

درباره حروف مقطعه قرآن، در اول سوره بقره، توضیحات لازم گفته شد، که نیازی به تکرار آن نیست، تنها چیزی که ذکر آن را در اینجا لازم می دانیم نظریه ای است که یک دانشمند مصری اخیرا ابراز داشته، که از نظر اهمیت موضوع فشرده آن را در اینجا می آوریم.

البته قضاوت درباره صحت و سقم آن نیازمند بررسی فراوانی است که شاید بر عهده آیندگان باشد و ما آن را فقط به عنوان یک (نظر) ذکر می کنیم.

چندی قبل، مجله معروف مصری آخر ساعة که از بزرگترین مجله های مصور خاورمیانه محسوب می گردد، گزارشی درباره تحقیقات یک دانشمند مسلمان مصری در مورد تفسیر پاره ای از آیات قرآن مجید به کمک مغزهای

الکترونیکی منتشر ساخت که اعجاب همگان را در نقاط مختلف جهان برانگیخت.

این تحقیقات محصول سه سال کوشش پیگیر و کار مداوم (دکتر رشاد خلیفه) دانشمند شیمیدان مصری بود.

دکتر رشاد این تحقیقات را در آمریکا در شهر (سنت لوئیس) در ایالت (میسوری) انجام داد. او هم اکنون به عنوان مستشار یک شرکت غذا سازی در آمریکا کار می کند، او برای تکمیل تحقیقات خود مدتها از مغزهای الکترونیکی استفاده نمود که اجاره آنها در هر دقیقه 10 دلار بود که با کمک جمعی از مسلمانان آن دیار پرداخت می شد!

تمام کوشش استاد مزبور برای کشف معانی حروف مقطعه قرآن یعنی حروفی مانند (ق - الم - یس، و...) صورت گرفته است، او به کمک محاسبات پیچیده ای ثابت کرده که رابطه نزدیکی میان حروف مزبور، با حروف سوره ای که در آغاز آن قرار گرفته است، وجود دارد - دقت کنید.

بنابراین از مغز الکترونیکی تنها برای انجام محاسبه تعداد حروف سوره ها و به دست آوردن نسبت (و به اصطلاح (درصد)) هر یک از آن حروف کمک گرفته است نه این که تفسیر آیات قرآن را از ماشین خواسته باشد.

ولی مسلما اگر این ماشینها نبودند هیچ بشری قادر نبود به وسیله قلم و کاغذ این محاسبات را به آسانی انجام دهد!

اکنون به سراغ شرح کشف مزبور می رویم.

دکتر رشاد می گوید:

می دانیم قرآن مجید 114 سوره دارد که از میان آنها 86 سوره در مکه نازل گردیده و 28 سوره در مدینه، و از میان مجموع سوره های قرآن 29 سوره است که در آغاز آنها حروف مقطعه آمده است.

جالب این که این حروف مجموعاً درست نصف حروف بیست و هشت گانه الفبای عربی را تشکیل می دهد و این حروف مقطعه عبارتند از: (ا - ح - ر - س - ص - ط - ع - ق - ک - ل - م - ن - ه - ی) که گاهی آنها را حروف نورانی نیز می نامند.

او می گوید: سالها بود که من می خواستم بدانم معنی این (حروف به ظاهر از هم بریده) در آغاز سوره های قرآن چیست؟ و هر قدر به تفاسیر مفسران بزرگ و آراء مختلفی که در این زمینه داده بودند مراجعه کردم قانع نشدم، از خداوند بزرگ یاری جستم و به مطالعه دست زدم؛ ناگهان به این فکر افتادم که شاید میان این حروف، و حروف همان سوره ای که آنها در آغازش قرار گرفته است رابطه ای وجود داشته باشد.

اما بررسی تمام حروف چهارده گانه نورانی در 114 سوره قرآن و تعیین نسبت هر یک از آنها و محاسبات فراوان دیگری که می باید در این زمینه بشود چیزی نبود که بدون استخدام کامپیوتر امکان پذیر باشد.

لذا قبلاً تمام حروف مزبور را در 114 سوره قرآن به طور جداگانه و همچنین مجموع حروف هر سوره را دقیقاً تعیین کرده، با شماره هر سوره، به کامپیوتر (برای انجام محاسبات بعدی) سپردم این کار و مقدمات دیگر در مدت دو سال عملی شد.

سپس این مغز الکترونیکی را یک سال تمام برای انجام محاسباتی که به آن اشاره شد به کار گرفتم. نتیجه این محاسبات بسیار درخشان بود و برای نخستین

بار در تاریخ اسلام پرده از حقایق شگفت انگیزی برداشت که اعجاز قرآن را از نظر ریاضی (علاوه بر جنبه های دیگر) کاملاً روشن می ساخت.

مغز الکترونیکی با محاسبات خود برای ما روشن ساخت که میزان هر یک از حروف چهارده گانه در هر سوره از 114 سوره قرآن به نسبت مجموع حروف آن سوره، چند درصد است.

فی المثل، پس از محاسبه می یابیم که نسبت حرف قاف که یکی از حروف نورانی قرآن (حروف مقطعه) است در سوره (فلق) بزرگترین رقم را دارد (700 / 6 درصد) و در درجه اول در میان سوره های قرآن است (البته به استثنای سوره ق)؛ بعد از آن سوره قیامت قرار دارد که تعداد قافهای آن نسبت به حروف سوره مزبور (907 / 3 درصد) می باشد و پس از آن سوره (الشمس) است (906 / 3 درصد).

و همانطور که ملاحظه می کنیم تفاوت سوره (قیامت) و (الشمس) فقط یک هزارم درصد است!

و به همین ترتیب این نسبت را در تمام 114 سوره قرآن به دست می آوریم (نه تنها درباره این یک حرف بلکه درباره تمام حروف چهارده گانه نورانی) و به این ترتیب نسبت مجموع حروف هر یک از سوره ها با یکایک این حروف روشن می گردد.

اکنون به نتایج جالبی که از این محاسبات به دست آمده توجه فرمائید:

1 - نسبت حرف (ق) در سوره (ق) از تمام سوره های قرآن بدون استثناء بیشتر است یعنی آیاتی که در طی 23 سال، دوران نزول قرآن، در 113 سوره دیگر قرآن آمده آن چنان است که حرف قاف در آنها کمتر به کار رفته است، و این راستی حیرت آور است که انسانی بتواند مراقب تعداد هر یک از حروف

سخنان خود در طول 23 سال باشد، و در عین حال آزادانه مطالب خود را بدون کمترین تکلفی بیان کند. مسلماً چنین کاری از عهده یک انسان بیرون است، حتی محاسبه آن برای بزرگترین ریاضیدانها بدون کمک مغزهای الکترونیکی ممکن نیست.

اینها همه نشان می دهد که نه تنها سوره ها و آیات قرآن بلکه حروف قرآن نیز روی حساب و نظام ریاضی خاصی است که فقط خداوند، قادر بر حفظ آن می باشد.

همچنین محاسبات نشان داد که حرف (ص) در سوره (ص) نیز همین حال را دارد. یعنی مقدار آن به تناسب مجموع حروف سوره، از هر سوره دیگر قرآن بیشتر است.

و نیز حرف (ن) در سوره (ن و القلم) بزرگ ترین رقم نسبی را در 114 سوره قرآن دارد. تنها استثنائی که در این زمینه وجود دارد، سوره حجر است که تعداد نسبی حرف (ن) در آن بیشتر از سوره (ن و القلم) است، اما جالب این است که سوره حجر یکی از سوره هائی است که آغاز آن (الر) می باشد و بعداً خواهیم دید این سوره ها که آغاز آنها (الر) است باید همگی در حکم یک سوره محسوب گردد، و اگر چنین کنیم نتیجه مطلوب به دست خواهد آمد یعنی نسبت تعداد (ن) در مجموع اینها از سوره (ن و القلم) کمتر خواهد شد!

2 - چهار حرف (المص) را در آغاز سوره اعراف در نظر بگیرید، اگر الفها، میم ها، و صادهائی که در این سوره وجود دارد با هم جمع کنیم، و نسبت آن را با حروف این سوره بسنجیم، خواهیم دید که از تعداد مجموع آن در هر سوره دیگر قرآن بیشتر است!

همچنین چهار حرف (المر) در آغاز سوره رعد همین حال را دارد، و نیز پنج حرف (کهیصص) در آغاز سوره مریم اگر روی هم حساب شوند، از مجموع این پنج حرف در هر سوره دیگر قرآن فزونی دارند!

در اینجا به چهره تازه تری از مسئله برخورد می کنیم که نه تنها یک حرف جداگانه در این کتاب آسمانی روی حساب و نظم خاصی گسترده شده، بلکه حروف متعدد آن نیز چنین وضع حیرت آوری را دارد - دقت کنید.

3 - تا کنون بحث درباره حروفی بود که تنها در آغاز یک سوره قرآن قرار داشت، اما حروفی که در آغاز چند سوره قرار دارد (مانند المر و الم) شکل دیگری به خود می گیرد؛ و آن اینکه بر طبق محاسبات کامپیوتری مجموع این سه حرف مثلاً (ا - ل - م) اگر در مجموع سوره هائی که با (الم) آغاز می گردد حساب شود، و نسبت آن با مجموع حروف این سوره ها بدست آید، از میزان آن در هر یک از سوره های دیگر قرآن بیشتر است.

در اینجا باز مسئله صورت جالبتری به خود گرفته و آن اینکه نه تنها حروف هر سوره قرآن تحت ضابطه و حساب معینی است، بلکه مجموع حروف سوره های مشابه نیز ضابطه و نظام واحدی دارند.

ضمناً نکته این موضوع نیز روشن می شود که از چه رو چند سوره مختلف قرآن با (الم) یا با (المر) آغاز شده و این یک موضوع تصادفی و بی دلیل نیست.

(دکتر رشاد سپس محاسبات پیچیده تری روی سوره های مشتمل بر (حم) انجام داده است که برای اختصار از آن صرف نظر می کنیم).

استاد مزبور ضمن این مطالعات به نکات دیگری نیز دست یافته که به ضمیمه نکات تازه ای که می توان از آن استنتاج کرد از نظر خوانندگان می گذرانیم:

1 - رسم الخط اصلی قرآن را حفظ کنید

او می گوید تمام این محاسبات در صورتی صحیح است که به رسم الخط اصلی و قدیمی قرآن دست نزنیم (مثلا اسحق و زکوة و صلوة را به همین صورت بنویسیم، نه اسحاق و زکات و صلاة) در غیر این صورت محاسبات ما به هم خواهد خورد.

2 - دلیل دیگری بر عدم تحریف قرآن

این تحقیقات نشان می دهد که در قرآن مجید حتی یک حرف هم کم و زیاد نشده، و الا بطور مسلم محاسبات ما روی قرآن کنونی صحیح از آب در نمی آید.

3 - اشارات پر معنی

در بسیاری از سوره های قرآن که با حروف مقطعه آغاز می شود پس از ذکر این حروف، اشاره به حقانیت و عظمت قرآن شده مانند:

(الم ذلك الكتاب لا ريب فيه) .

و امثال آن. و این خود اشاره لطیفی به ارتباط حروف مزبور با اعجاز قرآن است.

نتیجه بحث - از مجموع بحث فوق چنین نتیجه می گیریم که حروف قرآن مجید که در طی 23 سال بر پیامبر (ﷺ) نازل شده حساب بسیار دقیق و منظمی دارد و هر یک از حروف الفبا با مجموع حروف هر سوره دارای یک نسبت ریاضی کاملاً دقیق است که حفظ و نگهداری چنین نسبتی برای بشر - بدون استفاده از مغزهای الکترونیکی - امکان پذیر نیست.

شک نیست که بررسیهای دانشمند مزبور چون در آغاز راه است خالی از نقایصی نیست که باید با حوصله تمام به وسیله دانشمندان دیگر تکمیل گردد، به

همین دلیل ما هیچگونه تضمینی بر صحت و سقم (درستی و نادرستی) آن نمی دهیم تا مطالعات دیگری روی آن انجام شود اکنون به ادامه تفسیر آیات سوره می پردازیم:

در دومین آیه می فرماید: (خداوند تنها معبود یگانه یکتای جاویدان و پایدار است که همه چیز به وجود او بستگی دارد) (الله لا اله الا هو الحی القيوم).

شرح و تفسیر این آیه در سوره بقره آیه 255 گذشت.

در آیه بعد خطاب به پیامبر اسلام (ﷺ) می فرماید: خداوندی که پاینده و قیوم است (قرآن را بر تو فرستاد که با نشانه های حق همراه و با نشانه های کتب آسمانی پیشین، کاملاً تطبیق می کند همان خدائی که تورات و انجیل را پیش از قرآن برای راهنمایی و هدایت بشر نازل کرد) (نزل عليك الكتاب بالحق مصدقا لما بين يديه وانزل التوراة والانجيل من قبل هدى للناس).

سپس می افزاید (همچنین قرآن را که حق را از باطل جدا می سازد نازل کرد) (وانزل الفرقان).

و بعد از اتمام حجت و نزول آیات از سوی خداوند و گواهی فطرت و عقل بر صدق دعوت پیامبران، راهی جز مجازات نیست، و لذا در آیه فوق - به دنبال بحثی که درباره حقانیت پیامبر (ﷺ) و قرآن مجید گذشت، می فرماید: (کسانی که به آیات خدا کافر شدند کیفر شدیدی دارند) (ان الذين كفروا بآيات الله لهم عذاب شديد).

و برای اینکه تصور نشود، توانائی خداوند بر تهدیداتش جای تردید است، می افزاید: (خداوند توانا و صاحب انتقام است) (والله عزيز ذو انتقام).

(عزیز) در لغت به معنی هر چیز مشکل غیر قابل نفوذ و غالب می باشد. لذا زمینی که عبور از آن به سختی انجام می گیرد (عزاز) نامیده می شود و نیز هر

چیز که بر اثر کمیابی دسترسی به آن مشکل باشد (عزیز) نامیده می شود. همچنین افراد نیرومند و توانا که غلبه بر آنها (مشکل) یا (غیر ممکن) است عزیز هستند و هر کجا کلمه (عزیز) بر خدا اطلاق می شود به همین معنی است یعنی هیچکس قادر بر غلبه بر او و شکست او نیست و همه در برابر اراده و مشیت او محکوم اند.

در جمله بالا برای اینکه کافران بدانند این تهدید کاملاً جدی است می فرماید: خداوند قادر است و به همین دلیل کسی نمی تواند در برابر تحقق یافتن تهدیدهای او مقاومت کند، زیرا همانطور که او در جای خود فوق العاده (رحیم و مهربان) است در برابر آنها که شایسته رحمت نیستند عذاب شدید و انتقام دردناک دارد.

البته (انتقام) در اصطلاح امروز بیشتر در مواردی به کار می رود که اشخاص بر اثر عدم گذشت در برابر خلافکارها یا اشتباهات دیگران دست به عمل متقابل می زنند و حتی مصلحت خود را در عفو و گذشت در نظر نمی گیرند این صفت مسلماً صفت پسندیده ای نیست زیرا انسان در بسیاری از موارد باید عفو و گذشت را بر مقابله به مثل مقدم بدارد ولی (انتقام) در اصل لغت به این معنی نیست، بلکه به معنی کیفر دادن گناهکار است و مسلم است که مجازات گناهکاران گردنکش و ستمگر نه تنها کار پسندیده ای است بلکه صرف نظر کردن از آنها مخالف عدالت و حکمت است.

نکته ها

1 - (حق) در اصل به معنی (مطابقت و هماهنگی) است و به همین دلیل به آنچه با واقعیت موجود، تطبیق می کند، حق گفته می شود، و اینکه به خداوند (حق) می گویند به خاطر آن است که ذات مقدس او بزرگترین واقعیت غیر

قابل انکار در عالم هستی است، و به عبارت روشنتر: حق یعنی موضوع ثابت و پابرجائی که باطل به آن راه ندارد.

در آیه مورد بحث، باء (بالحق) به اصطلاح برای (مصاحبت) است، یعنی ای پیامبر! خداوند، قرآن را که همراه با نشانه های واقعیت است بر تو فرو فرستاد.

2 - (تورات) در اصل یک لغت عبری است که به معنی (شریعت و قانون) می باشد و سپس به کتابی که از طرف خداوند بر موسی بن عمران (علیه السلام) نازل گردید

گفته شده، و گاهی به مجموعه کتب (عهد عتیق) و گاهی به (اسفار پنجگانه) (آن نیز گفته می شود.

توضیح اینکه: مجموعه کتب یهود که (عهد عتیق) نامیده شده، مرکب از تورات و چندین کتاب دیگر می باشد، تورات دارای پنج بخش است که به نامهای: سفر (پیدایش)، سفر (خروج)، سفر (لاویان) سفر (اعداد)، و سفر (تثنیه) نامیده شده است، این قسمت از کتب عهد قدیم، شرح پیدایش جهان و انسان و مخلوقات دیگر و قسمتی از زندگی انبیاء پیشین و موسی بن عمران و بنی اسرائیل و احکام این آیین می باشد.

کتب دیگر این مجموعه که در واقع نوشته های مورخان بعد از موسی (علیه السلام) است شرح حالات پیامبران و ملوک و پادشاهان و اقوامی است که بعد از موسی بن عمران به وجود آمده اند.

ناگفته پیدا است که غیر از اسفار پنجگانه تورات، هیچ یک از این کتب، کتب آسمانی نیستند و خود یهود نیز چنین ادعائی را ندارند و حتی (زبور) داوود که آن را به عنوان (مزامیر) می نامند، شرح مناجاتها و اندرزهای داوود است.

و اما در مورد اسفار پنجگانه تورات، قرائن روشنی در آنها وجود دارد که نشان می دهد اینها نیز کتب آسمانی نیستند، بلکه کتابهای تاریخی هستند که بعد از موسی بن عمران نوشته شده است، زیرا در آنها شرح وفات موسی (علیه السلام) و چگونگی تدفین او و پاره ای از حوادث بعد از وفات موسی نیز آمده است، مخصوصا آخرین فصل سفر پنجم (سفر تثئیه) به وضوح ثابت می کند که این کتاب، مدتها بعد از وفات موسی بن عمران به رشته تحریر در آمده است.

به علاوه محتویات این کتب که آمیخته با خرافات فراوان و نسبتهای ناروا به انبیاء و پیامبران الهی و بعضی سخنان کودکانه می باشد، گواه دیگری بر ساختگی بودن آنها است.

شواهد تاریخی نیز نشان می دهد که تورات اصلی از میان رفت و بعدا پیروان موسی بن عمران، این کتابها را به رشته تحریر در آوردند.

3 - (انجیل) در اصل، کلمه یونانی است که به معنی (بشارت) یا (آموزش جدید) آمده است و نام کتابی است که بر حضرت عیسی (علیه السلام) نازل شده است، قابل توجه اینکه قرآن در آیه مورد بحث و هر جا که از کتاب عیسی (علیه السلام) نام برده (انجیل) را به صورت مفرد آورده است، و نزول آن را از طرف خدا معرفی می کند، بنابراین اناجیل بسیاری که بین مسیحیان متداول است، حتی معروفترین آنها یعنی انجیلهای چهارگانه (لوقا، مرقس، متی و یوحنا) وحی الهی، نیستند، همانگونه که خود مسیحیان نیز انکار نمی کنند که این انجیلهای موجود، همه به دست شاگردان، یا شاگرد شاگردان، حضرت مسیح (علیه السلام) و مدتها بعد از او نوشته شده است، منتها آنان ادعا می کنند که شاگردان مسیح، این اناجیل را با الهام الهی نوشته اند.

در اینجا مناسب است بررسی فشرده‌ای درباره عهد جدید و اناجیل نموده و با نویسندگان آنها آشنا شویم:

مهمترین کتاب مذهبی مسیحیان که تکیه گاه عموم فرق مسیحی می باشد و همچون کتاب آسمانی روی آن تکیه می کنند، مجموعه ای است که آن را (عهد جدید) می نامند.

(عهد جدید) که مجموع آن بیش از یک سوم عهد قدیم نیست از 27 کتاب و رساله پراکنده در موضوعات کاملاً مختلف تشکیل یافته به این ترتیب:

1 - انجیل متی این انجیل به وسیله (متی) یکی از شاگردان دوازده گانه مسیح (علیه السلام) در سال 38 میلادی و به عقیده بعضی دیگر بین سالهای 50 تا 60 میلادی نگارش یافته است.

2 - انجیل مرقس طبق تصریح کتاب قاموس مقدس صفحه 792، مرقس از حواریون نبوده ولی انجیل خود را زیر نظر (پطرس) تصنیف نموده است. مرقس در سال 68 میلادی کشته شد.

3 - انجیل لوقا - (لوقا) رفیق و همسفر (پولس) رسول بود، پولس مدتی پس از عیسی به دین مسیح گروید و در زمان وی، یهودی متعصبی بود، وفات لوقا را در حدود سنه 70 میلادی نوشته اند و به گفته نویسنده قاموس مقدس (صفحه 772) تاریخ نگارش انجیل لوقا به زعم عمومی تخمیناً 63 میلادی است).

4 - انجیل یوحنا - (یوحنا) از شاگردان مسیح و از رفقا و همسفرهای پولس می باشد. و به گفته نویسنده مزبور به شهادت اغلب نقادین (محققین) تألیف آن را به اواخر قرن اول نسبت می دهند.

از مندرجات این اناجیل که عموماً داستان به دار آویختن مسیح و حوادث بعد از آن را شرح می دهند به خوبی ثابت می شود که همه این اناجیل، سالها بعد از مسیح نگاشته شده اند و هیچکدام کتاب آسمانی نازل شده بر مسیح (علیه السلام) نیستند.

5 - اعمال رسولان (اعمال حواریان و مبلغان صدر اول).

6 - 14 رساله از نامه های پولس به اقوام و افراد مختلف.

7 - رساله یعقوب (بیستمین رساله از کتب و رساله های بیست و هفت گانه عهد جدید).

8 - نامه های پطرس (رساله 21 و 22 عهد جدید).

9 - نامه های یوحنا (رساله 23 و 24 و 25 عهد جدید).

10 - نامه یهودا (رساله 26 عهد جدید).

11 - مکاشفه یوحنا (آخرین قسمت عهد جدید).

بنابراین طبق تصریح مورخان مسیحی و طبق گواهی صریح اناجیل و سایر کتب و رساله های عهد جدید، هیچ یک از اینها، کتاب آسمانی نیستند و عموماً کتابهایی هستند که بعد از مسیح (علیه السلام) نگاشته شده اند و از این بیان، چنین نتیجه می گیریم که انجیل، کتاب آسمانی مسیح از میان رفته و امروز در دست نیست، تنها قسمتهایی از آن را شاگردان مسیح در اناجیل خود، آورده اند که متأسفانه آن نیز آمیخته با خرافاتی شده است.

اما اینکه بعضی می گویند: مسلمانان نباید در صحت اناجیل و تورات موجود، تردید کنند، زیرا قرآن مجید آنها را تصدیق کرده است و به صحت آنها گواهی داده، پاسخ آن را در جلد اول صفحه 210 در ذیل آیه (وَأْمَنُوا بَمَا **انزلت مصداقاً لما معکم**) مشروحا خاطر نشان کردیم.

4 - پس از ذکر تورات و انجیل چنانکه دیدیم به نزول قرآن اشاره شده است آن هم به عنوان (فرقان) اما اینکه چرا قرآن، (فرقان) نامیده شده؟ به خاطر این است که (فرقان) در لغت به معنی (وسیله تمیز حق از باطل) است و بطور کلی هر چیزی که حق را از باطل، مشخص سازد، (فرقان) نام دارد و لذا روز جنگ بدر در قرآن به عنوان (یوم الفرقان 0)، نامیده شده زیرا در آن روز ارتش کوچکی که فاقد هرگونه ساز و برگ جنگی بود بر ارتش نسبتاً بزرگ و نیرومندی که از هر جهت بر او برتری داشت، پیروز شد، همچنین به معجزات ده گانه موسی (علیه السلام) نیز (فرقان) اطلاق شده است.

آیه (5) و (6) و ترجمه

(إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ) (5) (هُوَ الَّذِي يَصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ) (6)
ترجمه:

5 - هیچ چیز، در آسمان و زمین، بر خدا مخفی نمی ماند. (بنابراین، تدبیر آنها بر او مشکل نیست).

6 - او کسی است که شما را در رحم (مادران)، آن چنان که می خواهد تصویر می کند. معبودی جز خداوند عزیز و حکیم، نیست.

تفسیر:

علم و قدرت بی پایان خداوند

این آیات در حقیقت، تکمیل آیات قبل است، زیرا در آیات گذشته خواندیم: خداوند حی و قیوم است و تدبیر جهان هستی به دست او است، و کافران لجوج و سرسخت را (هر چند کفر و بی ایمانی خود را آشکار نکنند) کیفر می دهد، مسلماً این کار نیاز به علم و قدرت فوق العاده ای دارد، به همین دلیل در نخستین آیه مورد بحث اشاره به علم او، و در آیه دوم، اشاره به توانائی او می کند.

نخست می فرماید: (هیچ چیز در زمین و آسمان بر خدا مخفی نمی ماند)
(إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ).

چگونه ممکن است چیزی بر او مخفی بماند در حالی که او در همه جا حاضر و ناظر است و به حکم اینکه وجودش از هر نظر بی پایان و نامحدود است جائی از او خالی نیست و به ما از خود ما نزدیک تر است، بنابراین در

عین اینکه محل و مکانی ندارد به همه چیز احاطه دارد، این احاطه و حضور او نسبت به همه

چیز و در همه جا به معنی علم و آگاهی او بر همه چیز است آن هم (علم حضوری)، نه (علم حصولی).

سپس به گوشه ای از علم و قدرت خود که در حقیقت یکی از شاهکارهای عالم آفرینش و از مظاهر بارز علم و قدرت خدا است اشاره کرده، می فرماید: (او کسی است که شما را در رحم (مادران) آن گونه که می خواهد تصویر می کند) (هو الذی یصورکم فی الارحام کیف یشاء).

(آری هیچ معبودی جز آن خداوند عزیز و حکیم نیست) (لا اله الا هو العزیز الحکیم).

صورت بندی انسان در شکم مادر و نقش بر آب زدن در آن محیط تاریک ظلمانی آن هم نقشه ای بدیع و عجیب و پی در پی، راستی شگفت آور است، مخصوصا با آن همه تنوعی که از نظر شکل و صورت و جنسیت و انواع استعدادهای متفاوت و صفات و غرایز مختلف وجود دارد.

و اگر می بینیم معبودی جز او نیست به خاطر همین است، که شایسته عبودیت جز ذات پاک او نمی باشد، بنابراین چرا باید مخلوقاتی همچون مسیح (علیه السلام) مورد عبادت قرار گیرند و گویی این تعبیر اشاره به شائن نزولی است که در آغاز سوره ذکر شده که مسیحیان خودشان قبول دارند مسیح در رحم مادری همچون مریم تربیت شده پس او مخلوق است، نه خالق، بنابراین چگونه ممکن است معبود واقع شود.

نکته ها

1 - نشانه های قدرت و عظمت خدا در مراحل جنین

امروز عظمت مفهوم این آیه با توجه به پیشرفتهای علم جنینشناسی از هر زمانی آشکارتر است چه اینکه (جنین) که در آغاز به صورت یک موجود تک سلولی است، هیچگونه شکل و اندام و اعضاء و دستگاه مخصوصی در آن دیده نمی شود و با سرعت عجیبی در مخفیگاه رحم هر روز شکل و نقش تازه ای به خود می گیرد، گویا جمعی نقاش ماهر و چیره دست در کنار آن نشسته، و شب و روز روی آن کار می کنند، و از این ذره ناچیز در مدت بسیار کوتاهی انسانی می سازند که ظاهرش بسیار آراسته و در درون وجودش دستگاه هائی بسیار ظریف و پیچیده و دقیق و حیرت انگیز دیده می شود اگر از مراحل جنین عکس برداری شود (همان طور که شده است) و از مقابل چشم انسان این عکسها یکی بعد از دیگری عبور کند انسان به عظمت آفرینش و قدرت آفریدگار آشنائی تازه ای پیدا می کند و بی اختیار این شعر معروف را زمزمه خواهد کرد:

زیبنده ستایش، آن آفریدگاری است کارد چنین دل آویز نقشی ز ماء و طین
و عجیب این است که تمام این نقشها بر روی آب که معروف است که نقشی به خود نمی گیرد می شود (که کرده است در آب صورتگری؟!).

قابل توجه این که هنگامی که عمل لقاح انجام شد و جنین به صورت نخستین خود در آمد، خیلی سریع با تقسیم و افزایش تصاعدی، به شکل یک دانه میوه توت که دانه های آن بهم متصل است می شود که آن را (مرولا) می نامند، همزمان با این پیشرفت لخته خونی به نام جفت در کنار آن در حال تکامل است، جفت از یک طرف با دو شریان و یک ورید به قلب مادر اتصال دارد و از طرف دیگر با جنین از راه بند ناف ارتباط داشته و جنین از تمام مواد غذائی که در خون جفت موجود است تغذیه می نماید.

کم کم بر اثر تغذیه و تکامل و روی آوردن سلولها به خارج و (مرولا) تو خالی می شود که آن را (بلاستولا) می نامند، طولی نمی کشد که شماره سلولهای (بلاستولا) زیاد شده تشکیل یک کیسه دو دیواره می دهد و سپس فرورفتگی پیدا می کند و در نتیجه جنین به دو ناحیه (سینه) و (شکم) تقسیم می شود.

جالب این که تا این مرحله تمام سلولها به یکدیگر شبیه هستند و از نظر ظاهر اختلافی ندارند ولی از این مرحله به بعد صورتگری جنین آغاز می شود و اجزای آن به تناسب کارهایی که در آینده باید انجام بدهند در آنها تغییراتی صورت می گیرد و بافتها و دستگاههای مختلف ظاهر می شوند و هر گروه از سلولها عهده دار ساختن یکی از دستگاههای بدن مانند دستگاه اعصاب، گردش خون، گوارش و... می شوند در نتیجه جنین پس از این مراحل در مخفی گاه رحم به صورت انسانی موزون صورتگیری می شود (شرح تکامل جنین و مراحل مختلف آن به خواست خداوند در ذیل آیه 12 سوره مؤ منون خاطر نشان خواهد شد).

2 - (ارحام) جمع (رحم) (بر وزن خشن) در اصل به معنی محلی است از شکم مادر که بچه در آن پرورش می یابد، سپس به تمام نزدیکانی که در اصل از یک مادر متولد شده اند اطلاق شده است. و از آنجا که در میان آنها پیوند و محبت و دوستی است این واژه به هر گونه عطوفت و محبت اطلاق شده است، بعضی نیز عقیده ای بر عکس این دارند و می گویند مفهوم اصلی آن همان رقت قلب و عطوفت و محبت است و از آنجا که خویشاوندان نزدیک دارای چنین عطوفتی نسبت به یکدیگر هستند به محل پرورش فرزندان، رحم گفته شده است.

آیه (7) و ترجمه

(هو الذي أنزل عليك الكتاب منه آيات محكمات هن أم الكتاب وأخر متشبهات فأما الذين في قلوبهم زيغ فيتبعون ما تشبه منه ابتغاء الفتنة وابتغاء تأويله وما يعلم تأويله إلا الله والرسخون في العلم يقولون ءامنا به كل من عند ربنا وما يذكر إلا أولوا الالباب) (7)

ترجمه:

7 - او کسی است که این کتاب (آسمانی) را بر تو نازل کرد، که قسمتی از آن، آیات (محکم) (صریح و روشن) است، که اساس این کتاب می باشد؛ (و هر گونه پیچیدگی در آیات دیگر، با مراجعه به اینها، بر طرف می گردد). و قسمتی از آن، (متشابه) است (آیاتی که به خاطر بالا بودن سطح مطلب و جهات دیگر، در نگاه اول، احتمالات مختلفی در آن می رود؛ ولی با توجه به آیات محکم، تفسیر آنها آشکار می گردد).

اما آنها که در قلوبشان انحراف است، به دنبال متشابهات اند، تا فتنه انگیزی کنند (و مردم را گمراه سازند)، و تفسیر (نادرستی) برای آن می طلبند؛ در حالی که تفسیر آنها را، جز خدا و راسخان در علم، نمی دانند. (آنها که به دنبال فهم و درک اسرار همه آیات قرآن در پرتو علم و دانش الهی) می گویند: (ما به همه آن ایمان آوردیم، همه از طرف پروردگار ماست.) و جز صاحبان عقل، متذکر نمی شوند (و این حقیقت را درک نمی کنند).

شان نزول:

در تفسیر نور الثقلین جلد اول صفحه 313 از کتاب معانی الاخبار از امام باقر (علیه السلام) حدیثی به این مضمون نقل شده که: چند نفر از یهود به اتفاق (حی

بن اخطب) و برادرش خدمت پیامبر اسلام (ﷺ) آمدند و حروف مقطعه (الم) را دست آویز خود قرار داده، گفتند: طبق حساب ابجد الف مساوی یک و لام مساوی 30 و میم مساوی 40 می باشد و به این ترتیب خبر داده ای که دوران بقای امت تو بیش از هفتاد و یک سال نیست!

پیامبر (ﷺ) برای جلوگیری از سوء استفاده آنها فرمود: شما چرا تنها (الم) را محاسبه کرده اید مگر در قرآن (المص و الر) و سایر حروف مقطعه نیست، اگر این حروف اشاره به مدت بقاء امت من باشد چرا همه را محاسبه نمی کنید؟! (در صورتی که منظور از این حروف چیز دیگری است) سپس آیه فوق نازل شد.

در تفسیر فی ضلال القرآن شان نزول دیگری نیز برای آیه نقل شده که از نظر نتیجه با شاعن نزول فوق هم آهنگ است و آن اینکه جمعی از نصاری نجران خدمت پیامبر اسلام (ﷺ) آمدند و تعبیر قرآن درباره مسیح (و کلمته... و روح منه) را دستاویز خود قرار داده و می خواستند برای مساله (تثلیث) و (خدائی) مسیح از آن سوء استفاده کنند و آن همه آیاتی که با صراحت تمام هر گونه شریک و شبیه را از خداوند نفی می کند نادیده انگارند، آیه فوق نازل شد و به آنها پاسخ قاطع داد.

تفسیر:

محکم و متشابه در قرآن

در آیات پیشین سخن از نزول قرآن به عنوان یکی از دلایل آشکار نبوت پیامبر اسلام (ﷺ) به میان آمده بود، و در این آیه یکی از ویژگیهای قرآن و چگونگی بیان مطالب در این کتاب بزرگ آسمانی آمده است، نخست می فرماید: (او کسی است که این کتاب را بر تو نازل کرد که بخشی از آن آیات

محکم (صریح و روشن) است که اساس و شالوده این کتاب است، (و آیات پیچیده دیگر را تفسیر می کند) و بخشی از آن متشابه است (آیاتی که به خاطر بالا بودن سطح مطلب یا جهات دیگر، در آغاز پیچیده به نظر می رسد) (هو الذی انزل عليك الكتاب منه آیات محکمت هن ام الكتاب و اخر متشابهات).

این آیات متشابه محکی است برای آزمایش افراد که عالمان راستین و فتنه گران لجوج را از هم جدا می سازد، لذا به دنبال آن می فرماید: (اما کسانی که در قلوبشان انحراف است پیروی از متشابهات می کنند تا فتنه انگیزی کنند و تفسیر (نادرستی بر طبق امیال خود) برای آن می طلبند (تا مردم را گمراه سازند) در حالی که تفسیر آن را جز خدا و راسخان در علم نمی دانند) (فاما الذین فی قلوبهم زیغ فیتبعون ما تشابه منه ابتغاء الفتنة و ابتغاء تاویله و ما یعلم تاویله الا الله و الراسخون فی العلم).

سپس می افزاید: آنها هستند که بر اثر درک صحیح معنی محکمت و متشابهات (می گویند ما به همه آنها ایمان آورده ایم (چرا که) همه از سوی پروردگار ما است) (یقولون آمنا به کل من عند ربنا).

((آری) جز صاحبان فکر و خردمندان متذکر نمی شوند) (و ما یذکر الا اولوا الالباب).

نکته ها

در این آیه مباحث مهمی است که باید هر یک به طور مستقل مورد بحث قرار گیرد.

1 - منظور از آیات محکم و متشابه چیست؟

واژه (محکم) در اصل از (احکام) به معنی ممنوع ساختن، گرفته شده است و به همین دلیل به موجودات پایدار و استوار، محکم می گویند، زیرا عوامل

انحرافی را می زدایند و نیز سخنان روشن و قاطع که هر گونه احتمال خلاف را از خود دور می سازد محکم می گویند (راغب در مفردات می گوید: حکم (و حکمه) در اصل به معنی منع است) و دانش را از این جهت حکمت می گویند که انسان را از بدیها باز می دارد.

بنابراین مراد از (آیات محکمت) آیاتی است که مفهوم آن به قدری روشن است که جای گفتگو و بحث در آن نیست، آیاتی همچون (قل هو الله احد) (بگو او است خدای یگانه)، (لیس کمثله شیء) (هیچ چیز همانند او نیست)، (الله خالق کل شیء) (خداوند آفریننده و آفریدگار همه چیز است)، (لذاکر مثل حظ الانثیین) (سهم ارث پسر معادل سهم دو دختر است) و هزاران آیه مانند آنها درباره عقاید و احکام و مواعظ و تواریح، همه از محکمت می باشند. این آیات (محکمت) در قرآن (ام الکتاب) نامیده شده، یعنی اصل و مرجع و مفسر و توضیح دهنده آیات دیگر است.

واژه (متشابه) در اصل به معنی چیزی است که قسمتهای مختلف آن، شبیه یکدیگر باشد، به همین جهت به جمله ها و کلماتی که معنی آنها پیچیده است و گاهی احتمالات مختلف درباره آن داده می شود، (متشابه) می گویند، و منظور از متشابهات قرآن همین است، یعنی آیاتی که معانی آن در بدو نظر پیچیده است، و در آغاز، احتمالات متعددی در آن می رود، اگر چه با توجه به آیات محکم، تفسیر آنها روشن است.

گرچه درباره محکم و متشابه، مفسران احتمالات زیادی داده اند ولی آنچه ما در بالا گفتیم هم با معنی اصلی این دو واژه کاملاً مناسب است، و هم با شأن نزول آیه، و هم با روایاتی که در تفسیر آیه وارد شده، و هم با خود آیه مورد بحث، سازگارتر می باشد.

زیرا در ذیل آیه فوق می خوانیم که افراد مغرض، همیشه آیات متشابه را دستاویز خود قرار می دهند، بدیهی است آنها از آیاتی سوء استفاده می کنند که در بدو نظر تاب تفسیرهای متعددی دارد و این خود می رساند که (متشابه) به آن معنی است که در بالا گفته شد.

برای نمونه آیات متشابه، قسمتی از آیات مربوط به صفات خدا و چگونگی معاد را می توان ذکر کرد، مانند (ید الله فوق ایدیهیم) (دست خدا بالای دستهای آنها است) که درباره قدرت خداوند می باشد (والله سمیع علیم) (خداوند شنوا و دانا است) که اشاره به علم خدا است و مانند (ونضع الموازین القسط لیوم القیمة) (ترازوهای عدالت را در روز رستاخیز قرامی دهیم) که درباره وسیله سنجش اعمال سخن می گوید:

بدیهی است نه خداوند دست (به معنی عضو مخصوص) دارد و نه گوش (به همین معنی) و نه ترازوی سنجش اعمال، شبیه ترازوهای ماست، بلکه اینها اشاره به مفاهیم کلی قدرت و علم و وسیله سنجش می باشد.

این نکته نیز لازم به یادآوری است که محکم و متشابه، به معنی دیگری نیز در قرآن آمده است، در اول سوره هود می خوانیم (کتاب احکمت آیاته) در این آیه تمام آیات قرآن، (محکم) قلمداد شده است، و منظور از آن ارتباط و به هم پیوستگی آیات قرآن است. و در آیه 23 سوره (زمر) می خوانیم (کتابا متشابها...) یعنی کتابی که تمام آیات آن، متشابه است، (متشابه) در اینجا یعنی همانند یکدیگر از نظر درستی و صحت و حقانیت.

از آنچه درباره محکم و متشابه گفتیم معلوم شد که یک انسان واقع بین و حقیقتجو برای فهم کلمات پروردگار، راهی جز این ندارد که همه آیات را در کنار هم بچیند و از آنها حقیقت را دریابد، و اگر در ظواهر پاره ای از آیات، در

ابتدای نظر، ابهام و پیچیدگی بیابد، با توجه به آیات دیگر، آن ابهام و پیچیدگی را برطرف سازد و به کنه آن برسد.

در حقیقت، (آیات محکم) از یک نظر همچون شاهراههای بزرگ و (آیات متشابه) همانند جاده های فرعی هستند، روشن است که اگر انسان در جاده های فرعی، احیانا سرگردان شود، سعی می کند خود را به نخستین شاهراه برساند و از آنجا مسیر خود را اصلاح کرده و راه را پیدا کند.

تعبیر از محکمت به (ام الکتاب) نیز مؤید همین حقیقت است، زیرا واژه (ام) در لغت به معنی اصل و اساس هر چیزی است و اگر (مادر) را (ام) می گویند به خاطر این است که ریشه خانواده و پناهگاه فرزندان در حوادث و مشکلات می باشد و به این ترتیب، محکمت، اساس و ریشه و مادر آیات دیگر محسوب می گردد.

2 - چرا بخشی از آیات قرآن، متشابه اند؟

با اینکه قرآن نور و روشنائی و سخن حق و آشکار است و برای هدایت عموم مردم آمده، چرا آیات متشابه دارد؟ چرا محتوای بعضی از آیات آن پیچیده است که موجب سوء استفاده فتنه انگیزها شود؟

این موضوع بسیار با اهمیتی است که شایان دقت است، بطور کلی ممکن است جهات ذیل، فلسفه وجود آیات متشابه در قرآن باشد:

الف) الفاظ و عباراتی که در گفتگوهای انسانها به کار می رود تنها برای نیازمندیهای روزمره به وجود آمده، و به همین دلیل، به محض اینکه از دایره زندگی محدود مادی بشر خارج می شویم و مثلا سخن درباره آفریدگار که نامحدود از هر جهت است به میان می آید، به روشنی می بینیم که الفاظ ما قالب آن معانی نیست و ناچاریم کلماتی را به کار ببریم که از جهات مختلفی نارسائی

دارد، همین نارسایی های کلمات، سرچشمه قسمت قابل توجهی از متشابهات قرآن است، آیات (**يد الله فوق ايديهم**) یا (**الرحمن على العرش استوى**) یا (الی ربها ناظرة) که تفسیر هر کدام در جای خود خواهد آمد از این نمونه است و نیز تعبیراتی همچون (سمیع) و (بصیر) همه از قبیل می باشد که با مراجعه به آیات محکم، تفسیر آنها به خوبی روشن می شود.

ب) بسیاری از حقایق مربوط به جهان دیگر، یا جهان ماورای طبیعت است که از افق فکر ما دور است و ما به حکم محدود بودن در زندان زمان و مکان، قادر به درک عمق آنها نیستیم، این نارسائی افکار ما و بلند بودن افق آن معانی، سبب دیگری برای تشابه قسمتی از آیات است، مانند بعضی از آیات مربوط به قیامت و امثال آن.

و این درست به آن می ماند که کسی بخواهد برای کودکی که در عالم جنین زندگی می کند، مسائل این جهان را تشریح کند، اگر سخنی نگوید، کوتاهی کرده و اگر هم بگوید ناچار است مطالب را به صورت سربسته ادا کند زیرا شنونده در آن شرایط، توانائی و استعداد بیشتر از این را ندارد.

ج) یکی دیگر از اسرار وجود متشابه در قرآن، به کار انداختن افکار و اندیشه ها و به وجود آوردن جنبش و نهضت فکری در مردم است، و این درست به مسائل فکری پیچیده ای می ماند که برای تقویت افکار اندیشمندان، طرح می شود

تا بیشتر به تفکر و اندیشه و دقت و بررسی در مسائل بپردازند.

د) نکته دیگری که در ذکر متشابه در قرآن وجود دارد و اخبار اهل بیت (علیهم السلام) آنرا تاءیید می کند، این است که وجود این گونه آیات در قرآن، نیاز شدید مردم را به پیشوایان الهی و پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) و اوصیای او روشن می سازد

و سبب می شود که مردم به حکم نیاز علمی به سراغ آنها بروند و رهبری آنها را عملاً به رسمیت بشناسند و از علوم دیگر و راهنمایی های مختلف آنان نیز استفاده کنند، و این درست به آن می ماند که در پاره ای از کتب درسی، شرح بعضی از مسائل به عهده معلم و استاد گذارده می شود، تا شاگردان، رابطه خود را با استاد قطع نکنند و بر اثر این نیاز، در همه چیز از افکار او الهام بگیرند و در واقع قرآن، مصداق وصیت معروف پیامبر (ﷺ) است که فرمود: (انی تارک فیکم الثقلین کتاب الله و اهل بیتی و انهما لن یتفرقا حتی یردا علی الحوض): (دو چیز گرانباه را در میان شما به یادگار می گذارم: کتاب خدا و خاندانم و این دو هرگز از هم جدا نمی شوند تا در قیامت در کنار کوثر به من برسند).

ه (مسأله آزمایش افراد و شناخته شده فتنه انگیزان از مؤمنان راستین نیز فلسفه دیگری است که در آیه به آن اشاره شده است.

3 - تاویل چیست؟

درباره معنی (تاویل) سخن بسیار گفته اند، آنچه به حقیقت نزدیک تر است این است که تاویل در اصل لغت به معنی (بازگشت دادن چیزی) است، بنابراین هر کار و یا سخنی را که به هدف نهایی برسانیم تاویل نامیده می شود، مثلاً اگر کسی اقدامی کند و هدف اصلی اقدام او روشن نباشد و در پایان آن را مشخص کند این کار را (تاویل) می گویند، همانطور که در سرگذشت موسی (علیه السلام) و آن مرد دانشمند می خوانیم که او کارهایی در سفر خود انجام داد که هدف آن روشن نبود (مانند شکستن کشتی) و به همین دلیل موسی ناراحت و متوحش گردید، اما هنگامی که هدف خود را در پایان کار و به هنگام جدائی برای او تشریح کرد و گفت منظورش نجات کشتی از چنگال سلطان غاصب و ستمگری بوده است اضافه کرد:

(ذلك تاویل ما لم تسطع علیه صبرا).

(این هدف نهایی کاری است که تو در برابر آن صبر و تحمل نداشتی).
همچنین اگر انسان خوابی می بیند که نتیجه آن روشن نیست سپس با مراجعه به کسی، یا مشاهده صحنه ای تفسیر آن خواب را دریابد به آن (تاویل) گفته می شود، همانطور که یوسف (عَلَيْهِ السَّلَام) پس از آنکه خواب مشهورش در خارج تحقق یافت و به اصطلاح به نهایت بازگشت، گفت: هذا تاویل رؤیای من قبل (این تفسیر و نتیجه و پایان خوابی است که دیدم).

و نیز هر گاه انسان، سخن بگوید و مفاهیم خاص و اسراری در آن نهفته باشد که هدف نهایی آن سخن را تشکیل دهد به آن تاءویل می گویند.
در آیه مورد بحث، منظور از تاءویل همین معنی است یعنی در قرآن آیاتی است که اسرار و معانی عمیقی دارد، منتها افرادی که افکارشان منحرف است، و اغراض فاسدی دارند از پیش خود، تفسیر و معنی نادرستی برای آن ساخته و برای اغفال خود یا دیگران، روی آن تکیه می کنند.

بنابراین منظور از جمله (و ابتغاء تاویله) این است که آنها می خواهند تاءویل آیات را به شکلی غیر از آنچه هست منعکس سازند (و ابتغاء تاویله علی خلاف الحق).

مانند آنچه در شاعن نزول آیه خواندیم که جمعی از یهود، از حروف مقطعه قرآن، سوء استفاده کرده، آن را به معنی کوتاه بودن مدت آیین اسلام تفسیر کرده بودند و یا مسیحیان کلمه (روح منه) را دستاویز قرار داده و برای الوهیت عیسی به آن استدلال کرده بودند، تمام اینها از قبیل (تاویل به غیر حق) و بازگشت دادن آیه به هدفی غیر واقعی و نادرست محسوب می شود.

4 - (راسخون در علم) چه کسانی هستند؟

در قرآن مجید در دو مورد، این تعبیر به کار رفته است یکی در اینجا و دیگری در سوره نساء آیه 162 آنجا که می فرماید:

(لكن الراسخون في العلم منهم و المؤمنون يؤمنون بما انزل اليك و ما انزل من قبلك) (دانشمندان و راسخان در علم از اهل کتاب، به آنچه بر تو نازل شده و آنچه پیش از تو نازل گردیده است ایمان می آورند).

همانطور که از معنی لغوی این کلمه استفاده می شود منظور از آن، کسانی هستند که در علم و دانش، ثابت قدم و صاحب نظرند.

البته مفهوم این کلمه یک مفهوم وسیع است که همه دانشمندان و متفکران را در بر می گیرد، ولی در میان آنها افراد ممتازی هستند که درخشندگی خاصی دارند و طبعا در درجه اول، در میان مصادیق این کلمه قرار گرفته اند و هنگامی که این تعبیر ذکر می شود قبل از همه نظرها متوجه آنان می شود.

و اگر مشاهده می کنیم در روایات متعددی (راسخون فی العلم) به پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) و ائمه هدی (علیهم السلام) تفسیر شده، روی همین نظر است، زیرا بارها گفته ایم که آیات و کلمات قرآن مفاهیم وسیعی دارد که در میان مصادیق آن افراد نمونه و فوق العاده ای دیده می شود که گاهی در تفسیر آنها تنها از آنان نام می برند.

در اصول کافی از امام باقر یا امام صادق (علیه السلام) نقل شده است که فرمود: پیامبر خدا بزرگترین راسخان در علم بود و تمام آنچه را خداوند بر او نازل کرده بود از تاءویل و تنزیل قرآن می دانست، خداوند هرگز چیزی بر او نازل نکرد که تاءویل آن را به او تعلیم نکند و او و اوصیای وی همه اینها را می دانستند.

روایات فراوان دیگری در کتاب اصول کافی و سایر کتب حدیث در این زمینه آمده است که نویسندگان تفسیر (نور الثقلین) و تفسیر (برهان) در ذیل

این آیه آنها را جمع آوری نموده اند و همانطور که اشاره شد تفسیر (راسخون فی العلم) به پیامبر (ﷺ) و ائمه هدی (علیهم السلام) منافاتی با وسعت مفهوم این تعبیر ندارد، لذا از ابن عباس نقل شده که می گفت: من هم از راسخان در علم هستم، منتها هر کس به اندازه وسعت دانشش از اسرار و تاءویل آیات قرآن، آگاه می گردد، و آنان که علمشان از علم بی پایان پروردگار سرچشمه می گیرد طبعا به همه اسرار و تاءویل قرآن آشنا هستند در حالی که دیگران تنها قسمتی از این اسرار را می دانند.

5 - (راسخان در علم) از معنی متشابهات آگاهند

در اینجا بحث مهمی در میان مفسران و دانشمندان دیده می شود که آیا و (الراسخون فی العلم) آغاز جمله مستقلی است و یا عطف بر (الا الله) می باشد، و به عبارت دیگر آیا معنی آیه این است که: (تاءویل قرآن را جز خدا و راسخون در علم نمی دانند) و یا معنی آن این است که (تاءویل قرآن را فقط خدا می داند، اما راسخون در علم می گویند گرچه تاءویل آیات متشابه را نمی دانیم، اما در برابر همه آنها تسلیم هستیم و همه از طرف پروردگار ما است). طرفداران هر یک از این دو نظر برای اثبات عقیده خود شواهدی آورده اند، اما آنچه با قرائن موجود در آیه و روایات مشهور هماهنگ می باشد آن است که و الراسخون فی العلم عطف بر الله است زیرا:

اولا بسیار بعید به نظر می رسد که در قرآن آیاتی باشد که اسرار آن را جز خدا نداند. مگر این آیات برای تربیت و هدایت مردم نازل نشده است چگونه ممکن است حتی پیامبری که قرآن بر او نازل شده از معنی و تاویل آن بی خبر باشد؟! این درست به آن می ماند که شخصی کتابی بنویسد که مفهوم بعضی از جمله های آن را جز خودش هیچکس نداند!

ثانیا همانطور که مرحوم طبرسی در مجمع البیان می گوید: هیچگاه در میان دانشمندان اسلام و مفسران قرآن دیده نشده است که از بحث درباره تفسیر آیه ای خودداری کنند و بگویند این آیه از آیاتی است که جز خدا معنی نهایی آن را نمی داند، بلکه دائما برای کشف اسرار و معانی قرآن همگی تلاش و کوشش داشته‌اند.

ثالثا اگر منظور این باشد که راسخون در علم در برابر آنچه نمی دانند، تسلیم هستند مناسبتر این بود که گفته شود: راسخون در ایمان چنین هستند، زیرا راسخ در علم بودن متناسب با دانستن تاویل قرآن است نه با ندانستن و تسلیم بودن. رابعا روایات فراوانی که در تفسیر آیه نقل شده همگی تاءیید می کند که راسخون در علم، تاویل آیات قرآن را می دانند، بنابراین باید عطف بر کلمه الله باشد. تنها چیزی که در اینجا باقی میماند این است که از جمله‌ای در خطبه اشباح از نهج البلاغه استفاده می شود که راسخون در علم تاویل آیات را نمیدانند، و به عجز و ناتوانی خود معترفاند:

و اعلم ان الراسخين في العلم هم الذين اغناهم عن اقتحام السدد المضروبة دون الغيوب الاقرار بجملة ما جهلوا تفسيره من الغيب المحجوب:

بدان راسخان در علم، کسانی هستند که اعتراف به عجز در برابر اسرار غیبی و آنچه از تفسیر آن عاجزند، آنان را از کاوش در پیرامون آنها بی نیاز ساخته است.

ولی علاوه بر این که این جمله با بعضی از روایات که از خود آن حضرت نقل شده، که راسخون در علم را بر الله معطوف دانسته و آنها را آگاه از تاویل قرآن معرفی نموده، سازگار نیست، با دلایل فوق نیز تطبیق نمی کند بنابراین باید

این جمله از خطبه اشباح را چنان توجیه و تفسیر کرد که با مدارک دیگری که در دست ما است منافات نداشته باشد.

6 - نتیجه سخن در تفسیر آیه

از مجموع آنچه درباره تفسیر آیه فوق گفته شد چنین استفاده می شود که: آیات قرآن بر دو دسته هستند مفهوم قسمتی از آیات آن چنان روشن است که جای هیچگونه انکار و توجیه و سوء استفاده در آن نیست، و آنها را محکومات گویند و قسمتی به خاطر بالا بودن سطح مطلب یا گفتگو درباره عوالمی که از دسترس ما بیرون است مانند عالم غیب، و جهان رستاخیز و صفات خدا، چنان هستند که معنی نهایی و اسرار و کنه حقیقت آنها نیاز به سرمایه خاص علمی دارد که آنها را متشابهات گویند.

افراد منحرف معمولاً می کوشند این آیات را دستاویز قرار داده و تفسیری بر خلاف حق برای آنها درست کنند، تا در میان مردم، فتنه انگیزی نمایند، و آنها را از راه حق گمراه سازند، اما خداوند و راسخان در علم، اسرار این آیات را می دانند و برای مردم تشریح می کنند، آنها در پرتو علم وسیعشان آیات متشابه را همانند آیات محکم درک می کنند و به همین دلیل در مقابل همه تسلیم اند و می گویند: همه آیات از طرف پروردگار ما است، چه اینکه همه آنها اعم از محکم و متشابه در پرتو علم و دانش آنان روشن است چنانکه در متن آیه آمده است: (يقولون آمنا به كل من عند ربنا) و به این ترتیب رسوخ در علم سبب می شود که انسان هر چه بیشتر از اسرار قرآن آگاه گردد، و البته آنها که از نظر علم و دانش در ردیف اولند (همچون پیامبر ﷺ و ائمه هدی (علیهم السلام)) از همه اسرار آن آگاهند در حالی که دیگران هر یک به اندازه دانش خود از آن

چیزی می فهمند، و همین حقیقت است که مردم حتی دانشمندان را به دنبال معلمان الهی برای درک اسرار قرآن می فرستد.

7 - جمله (و ما یذكر الا اولوا الالباب) که در پایان آیه آمده، اشاره به این

است که این حقایق را تنها اندیشمندان می دانند، آنها هستند که می فهمند چرا قرآن باید آیات محکم و متشابه داشته باشد، و آنها هستند که می فهمند باید آیات متشابه را در کنار آیات محکم چید و اسرار آنها را کشف نمود، و لذا از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده که فرمود: من رد متشابه القرآن الی محکمه هدی الی صراط مستقیم، کسی که آیات متشابه را به آیات محکم باز گرداند به راه راست هدایت شده است.

آیه (8) و (9) و ترجمه

(ربنا لا تنزع قلوبنا بعد اذ هديتنا و هب لنا من لدنك رحمة انك انت الوهاب)
(8) (ربنا انك جامع الناس ليوم لا ريب فيه ان الله لا يخلف الميعاد) (9)

ترجمه:

8 - (راسخان در علم، می گویند:) پروردگارا! دلهایمان را، بعد از آنکه ما را هدایت کردی، (از راه حق) منحرف مگردان! و از سوی خود، رحمتی بر ما ببخش، زیرا تو بخشنده ای!

9 - پروردگارا! تو مردم را، برای روزی که تردیدی در آن نیست، جمع خواهی کرد، زیرا خداوند، از وعده خود، تخلف نمی کند. (ما به تو و رحمت بی پایان، و به وعده رستاخیز و قیامت ایمان داریم).

تفسیر:

رهائی از لغزش ها

از آنجا که آیات متشابه و اسرار نهانی آن ممکن است لغزشگاهی برای افراد گردد، و از کوره این امتحان، سیه روی در آیند، راسخون در علم و اندیشمندان با ایمان، علاوه بر به کار گرفتن سرمایه های علمی خود در فهم معنی این آیات به پروردگار خویش پناه می برند، و این دو آیه که از زبان راسخون در علم، می باشد روشنگر این حقیقت است آنها می گویند: پروردگارا! دلهای ما را بعد از آنکه ما را هدایت نمودی، منحرف مگردان، و از سوی خود رحمتی بر ما ببخش زیرا تو بسیار بخشنده ای (ربنا لا تنزع قلوبنا بعد اذ هديتنا و هب لنا من لدنك رحمة انك انت الوهاب).

بسیارند دانشمندانی که غرور علمی، آنان را از پای در می آورد و یا وسوسه های شیاطین و هوای نفس آنها را به بیراهه ها می کشاند، اینجا است که باید خود را به خدا سپرد و از او هدایت خواست.

حتی در بعضی از روایات آمده است که شخص پیامبر اسلام (ﷺ) نیز خود را به خدا می سپرد، و بسیار این دعا را تکرار میکرد: یا مقلب القلوب ثبت قلبی علی دینک: ای کسی که دلها را می گردانی قلب من را بر دین خودت ثابت بدار.

و از آنجا که عقیده به معاد و توجه به روز رستاخیز از هر چیز برای کنترل امیال و هوسها مؤثرتر است، راسخون در علم به یاد آن روز می افتند، و می گویند: پروردگارا! تو مردم را در آن روزی که تردیدی در آن نیست جمع خواهی کرد زیرا خداوند از وعده خود تخلف نمی کند (ربنا انک جامع الناس لیوم لا ریب فیه ان الله لا یخلف المیعاد).

و به این ترتیب از هوی و هوسها و احساسات افراطی که موجب لغزش می گردد خود را بر کنار می دارند.

آری این گونه افراد هستند که می توانند آیات خدا را آن چنان که هست بفهمند و از انحراف در امان بمانند (در حقیقت آیه اول اشاره به ایمان کامل آنها به مبدأ است، و آیه دوم اشاره به ایمان راسخ آنها به معاد).

آیه (10) و (11) و ترجمه

(ان الذين كفروا لن تغني عنهم اموالهم ولا اولادهم من الله شيئا و اولئك هم
وقود النار) (10) (كذاب آل فرعون و الذين من قبلهم كذبوا باياتنا فاخذهم الله
بذنوبهم و الله شديد العقاب) (11)

ترجمه:

10 - ثروتها و فرزندان کسانی که کافر شدند، نمی تواند آنان را از (عذاب)
خداوند باز دارد، (و از کیفر، رهایی بخشد)، و آنان خود، آتشگیره دوزخند.
11 - (عادت آنان در انکار و تحریف حقایق)، همچون عادت آل فرعون و
کسانی است که پیش از آنها بودند، آیات ما را تکذیب کردند، و خداوند آنها را
به (کیفر) گناهانشان گرفت، و خداوند، شدید العقاب است.

تفسیر:

در آیات گذشته وضع مومنان و غیر مومنان در برابر آیات محکم و متشابه
بیان شده بود، در ادامه این بحث از وضع دردناک کافران در روز قیامت پرده بر
می دارد و عواقب شوم اعمالشان را برای آنها مجسم می سازد، می فرماید:
کسانی که کافر شدند اموال و ثروتها و فرزندان آنها را از خداوند بی نیاز نمی
کند (و در برابر عذاب الهی به آنان کمک نمی نماید) و آنها آتشگیره دوزخند
(ان الذين كفروا لن تغني عنهم اموالهم ولا اولادهم من الله شيئا و اولئك هم
وقود النار).

اگر تصور می کنند فزونی ثروت و نفرات و فرزندان می تواند آنها را از
عذاب الهی در این جهان یا در آخرت حفظ کند سخت در اشتباهند.

بعضی از مفسران، این آیه را اشاره به یهود بنی نضیر و بنی قریظه دانسته اند که به اموال و فرزندان خود افتخار می کردند، ولی مسلماً آنها یکی از مصادیق این آیه

بوده اند، و مفهوم آن چنان گسترده است که کفار دیروز و امروز را شامل می شود.

وقود - چنانکه در سابق نیز اشاره شد - به معنی آتشگیره و چیزی که آتش را با آن می افروزند (مانند هیزم) می باشد، نه آتشزنه (مانند کبریت) و تعبیر و (اولئک هم وقود النار) (و آنها هیزم آتش دوزخند)، می رساند که آتش دوزخ از درون وجود خود آنها زبانه میکشد، و وجود آنها است که آنها را آتش می زند.

البته در بعضی از آیات داریم که آتشگیره دوزخ، علاوه بر گنهکاران، سنگها نیز می باشند که ظاهراً منظور از آن بتهایی است که از سنگ می ساختند، بنابراین آتش دوزخ از درون وجود خودشان و اعمال و معبودهای خودشان شعله ور می گردد.

سپس به یک نمونه روشن از اقوامی که دارای ثروت و نفرات فراوان بودند ولی به هنگام نزول عذاب، این امور نتوانست مانع نابودی آنان گردد اشاره کرده، می فرماید: وضع اینها همچون وضع آل فرعون و کسانی است که قبل از آنها بودند، آیات ما را تکذیب کردند (و به فزونی اموال و نفرات و فرزندان مغرور شدند) خداوند آنها را به کیفر گناهانشان گرفت و خداوند کیفرش شدید است (کذاب آل فرعون و الذین من قبلهم کذبوا بآیاتنا فاخذهم الله بذنوبهم والله شدید العقاب).

(داب) در اصل به معنی ادامه سیر و حرکت است و به معنی هر کار و عادت مستمر نیز می آید. در آیه فوق حال کافران معاصر پیامبر (ﷺ) تشبیه به

عادت مستمر و سیره نادرست آل فرعون و اقوام پیش از آنها شده است که آیات خدا را تکذیب کردند و خداوند آنها را به گناهانشان گرفت و در همین جهان به مجازات سختی گرفتار شدند.

این در حقیقت هشدار است به همه کافران لجوج که سرنوشت فرعونیان و اقوام پیشین را به خاطر بیاورند و مراقب اعمال خود باشند.

درست است که خداوند ارحم الراحمین است، ولی به موقع خود برای تربیت بندگان شدید العقاب نیز می باشد و هرگز نباید رحمت واسعه پروردگار باعث غرور کسی شود.

ضمناً از کلمه (داب) استفاده می شود که این برنامه غلط یعنی لجاجت در برابر حقیقت و تکذیب آیات پروردگار خوی و عادت آنها شده و به همین جهت به مجازات شدید تهدید شده اند زیرا تا زمانی که (گناه و خلاف) به صورت عادت و سنت و راه و رسم در نیامده بازگشت از آن آسان، و مجازاتش نسبتاً خفیف است ولی هنگامی که در وجود انسان نفوذ کرد هم بازگشت از آن مشکل است و هم مجازات آن سنگین، پس چه بهتر که کافران و گناهکاران تا دیر نشده از راه نادرست باز گردند.

آیه (12) و ترجمه

(قل للذين كفروا ستغلبون وتحشرون الى جهنم وبئس المهاد) (12)

ترجمه:

12 - به آنها که کافر شدند بگو: (از پیروزی موقت خود در جنگ احد، شاد نباشید! بزودی مغلوب خواهید شد، و (سپس در رستاخیز) به سوی جهنم، محشور خواهید شد. و چه بد جایگاهی است!

شان نزول:

پس از جنگ (بدر) و پیروزی مسلمانان جمعی از یهود گفتند: آن پیامبر امی که ما وصف او را در کتاب دینی خود (تورات) خوانده ایم که در جنگ مغلوب نمی شود همین پیغمبر است، بعضی دیگر گفتند: عجله و شتاب نکنید تا نبرد و واقعه دیگری واقع شود آنگاه قضاوت کنید، هنگامی که جنگ احد پیش آمد، و ظاهراً به شکست مسلمانان پایان یافت گفتند: نه، به خدا سوگند آن پیامبری که در کتاب ما بشارت به آن داده شده این نیست و به دنبال این واقعه نه تنها مسلمان نشدند، بلکه بر خشونت و فاصله گرفتن از پیامبر و مسلمانان افزودند، حتی پیمانی را که با رسول خدا (ﷺ) در مورد عدم تعرض داشتند پیش از پایان مدت نقض کردند و شصت نفر سوار به اتفاق کعب اشرف به سوی مکه رهسپار شدند و با مشرکان برای مبارزه با اسلام هم پیمان گردیده به مدینه مراجعت کردند، در این هنگام آیه فوق نازل شد و پاسخ دندان شکنی به آنها داد که نتیجه را در پایان کار حساب کنید و بدانید بزودی همگی مغلوب خواهید شد.

تفسیر:

انتظارات غلط

با توجه به شان نزول فوق معلوم می شود کفاری که به اموال و ثروتها و فرزندان و نفراتشان مغرور بودند انتظار شکست اسلام را داشتند، ولی قرآن در این آیه با صراحت می گوید: یقین داشته باشند که به زودی مغلوب خواهید شد، روی سخن را به پیامبر کرده، می فرماید: به کافران بگو: به زودی مغلوب خواهید شد (در این دنیا خوار و بی مقدار و در قیامت) به سوی جهنم محشور و رانده خواهید شد و چه بد جایگاهی است دوزخ (قل للذین کفروا ستغلبون و تحشرون الی جهنم و بئس المهاد).

نکته:

یک پیشگوئی روشن

در قرآن مجید اخبار غیبی فراوانی است که از ادله عظمت و اعجاز قرآن است و یک نمونه آن را در آیه فوق می خوانیم.

در این آیه، خداوند صریحا به پیامبر خود بشارت می دهد که بر همه دشمنان پیروز خواهد شد و به کافران می گوید علاوه بر این که در این جهان شکست خواهید خورد و مغلوب خواهید شد در جهان دیگر نیز سرانجام شومی در پیش خواهید داشت.

با توجه به شان نزول آیه و اینکه بعد از جنگ احد نازل شده در حالی که مسلمانان از نظر ظاهر قدرت و نفوذ خود را از دست داده بودند و دشمنان اسلام با پیوستن به یکدیگر و هم پیمان شدن، قدرت و نیروی چشمگیری پیدا کرده بودند.

در چنین شرایطی پیشگوئی صریح آن هم درباره آینده نزدیک که از جمله (ستغلبون) (به زودی شکست خواهید خورد) استفاده می شود موضوع جالبی است، از این رو می توان آیه را از آیات اعجاز قرآن به شمار آورد زیرا خبر صریح از امور مربوط به آینده در آن است در شرایطی که نشانه های پیروزی مسلمانان بر کفار و یهود روشن نبود.

طولی نکشید که مضمون آیه تحقق یافت، یهودیان مدینه (بنی قریظه و بنی نضیر) در هم شکسته شدند و در غزوه خیبر، مهمترین مرکز قدرت آنان از هم متلاشی شد و مشرکان نیز در فتح مکه برای همیشه مغلوب گشتند.

آیه (13) و ترجمه

(قد كان لكم آية في فتنتين التقتا فئة تقاتل في سبيل الله و أخرى كافرة يرونهم
مثليهم راي العين و الله يويد بنصره من يشاء ان في ذلك لعبرة لاولي الابصار)
(13)

ترجمه:

13 - در دو گروهی که (در میدان جنگ بدر) با هم رو به رو شدند، نشانه
(و درس عبرتی) برای شما بود: یک گروه، در راه خدا نبرد می کرد، و جمع
دیگری که کافر بود، (در راه شیطان و بت)، در حالی که آنها (گروه مومنان) را
با چشم خود، دو برابر آنچه بودند، می دیدند. (و این خود عاملی برای وحشت
و شکست آنها شد). و خداوند، هر کس را بخواهد (و شایسته بداند)، با یاری
خود، تایید می کند. در این، عبرتی است برای بینایان!

شان نزول:

این آیه در مورد چگونگی جنگ بدر نازل شده است، چنانکه مفسران گفته
اند در جنگ بدر تعداد مسلمانان 313 نفر بود، 77 نفر آنها از مهاجران و 236
نفر آنها از انصار بودند پرچم مهاجران به دست علی (علیه السلام) بود و سعد بن عباد
پرچمدار انصار بود آنان تنها با داشتن هفتاد شتر و دو اسب و شش زره و هشت
شمشیر در این نبرد بزرگ شرکت کرده بودند، با اینکه سپاه دشمن بیش از هزار
نفر با اسلحه کافی بودند و یکصد اسب داشتند مسلمانان با دادن بیست و دو نفر
شهید (14 نفر از مهاجران و 8 نفر از انصار) به دشمن که هفتاد کشته و هفتاد
اسیر داد غالب شدند و با پیروزی کامل به مدینه مراجعت کردند این آیه
گوشه‌ای از ماجرای بدر را بازگو می کند.

تفسیر:

جنگ بدر نمونه روشنی بود

این آیه در حقیقت بیان نمونه ای است از آنچه در آیات قبل آمده است و به کافران هشدار می دهد که به اموال و ثروت و کثرت نفرات مغرور نشوند که سودی به حالشان ندارد، یک شاهد زنده این موضوع جنگ بدر است، که دشمنان اسلام با فزونی تجهیزات جنگی و نفرات و اموال، به شکست سختی مبتلا شدند، می فرماید: در آن دو جمعیت (که در میدان جنگ بدر) با هم روبرو شدند نشانه و درس عبرتی برای شما بود (قد کان لکم آیه فی فئتين التقتا). یک گروه در راه خدا نبرد می کرد و گروه دیگر کافر بود و در راه شیطان و بت (فئة تقاتل فی سبیل الله و اخری کافرة).

چرا عبرت نگیرید در حالی که یک ارتش کوچک و تقریباً فاقد ساز و برگ جنگی اما با ایمان استوار و محکم بر ارتش که چند برابر او بود، از نظر وسایل جنگی و تعداد نفرات، پیروز گشت، اگر تنها فزونی نفرات و امکانات می توانست کارگشا باشد، باید در جنگ بدر ظاهر شده باشد، در حالی که نتیجه معکوس بود، سپس می افزاید: آنها (مشرکان) این گروه (مومنان) را با چشم خود دو برابر آنچه بودند مشاهده می کردند (یرونهم مثلیهم رای العین).

یعنی اگر مومنان 313 نفر بودند، در چشم کفار بیش از 600 نفر جلوه می کردند تا بر وحشت آنها بیفزاید، و این خود یکی از عوامل شکست کفار شد. این موضوع علاوه بر اینکه یک امداد الهی بود، از جهتی طبیعی نیز به نظر می رسد زیرا وقتی نبرد شروع شد، و ضربات کوبنده مسلمانان که از نیروی ایمان مایه می گرفت بر پیکر لشکر دشمن وارد شد، چنان مرعوب و متوحش شدند که فکر می کردند نیروی دیگری همانند آنان به آنها پیوسته است و با دو

برابر قدرت اول صحنه جنگ را در اختیار گرفته اند، در حالی که قبل از شروع جنگ مطلب بر عکس بود، آنها چنان با دیده حقارت به مسلمانان نگاه می کردند که تعدادشان را کمتر از آنچه بود، تصور می کردند، یا به تعبیر دیگر خدا می خواست قبل از شروع جنگ، تعداد مسلمانان در نظر آنان کم جلوه کند تا با غرور و غفلت وارد جنگ شوند، و پس از شروع جنگ دو برابر جلوه کند تا وحشت و اضطراب، آنها را فرا گیرد و منتهی به شکست آنان گردد ولی به عکس خداوند عدد دشمنان را در نظر مسلمانان، کم جلوه داد تا بر قدرت و قوت روحیه آنها بیفزاید.

این همان چیزی است که در آیه 44 سوره انفال نیز به آن اشاره شده است می فرماید: و اذ یریکموهم اذ التقیتم فی اعینکم قلیلا و یقللکم فی اعینهم لیقضی الله امرا کان مفعولا: به یاد آرید هنگامی را که با دشمن در میدان جنگ روبرو شدید، خداوند آنها را در نظر شما کم جلوه می داد (تا روحیه شما برای نبرد ضعیف نشود) و شما را در نظر آنها کم جلوه می داد (تا از شروع به جنگی که سرانجامش شکست آنها بود منصرف نشوند) تا خداوند کاری را که می بایست انجام گیرد صورت بخشد.

یعنی شما نترسید و با کمال قدرت وارد جنگ شوید، آنها نیز در آغاز با غرور و بی اعتنائی وارد جنگ شوند و سپس صحنه دگرگون گردد، و مسلمانان بیش از آنچه بودند، در نظر دشمنان جلوه کنند و به شکست آنان در این نبرد سرنوشت ساز منتهی گردد.

در بعضی از روایات آمده است که یکی از مسلمانان می گوید: قبل از جنگ بدر به دیگری گفتم: آیا فکر می کنی، کفار هفتاد نفر باشند، گفت گمان می کنم

صد

نفرند، ولی هنگامی که در جنگ پیروز شدیم و اسیران فراوانی از آنها گرفتیم به ما خبر دادند که آنها هزار نفر بودند.

سپس می افزاید: خداوند هر کس را بخواهد با یاری خود تقویت می کند (و **اللّٰهُ يُوَيِّدُ بِنَصْرِهٖ مَنْ يَّشَاءُ**).

همانگونه که بارها گفته‌ایم خواست و مشیت خدا بی حساب نیست و همواره آمیخته با حکمت او است، و تا شایستگی‌هایی در افراد نباشد آنها را تأیید و تقویت نمی کند.

قابل توجه اینکه: تأیید و پیروزی خداوند در این حادثه تاریخی، نسبت به مسلمانان دو جانبه بود، هم یک پیروزی نظامی بود و هم یک پیروزی منطقی از این نظر پیروزی نظامی بود که ارتش کوچکی با نداشتن امکانات کافی بر ارتشی که چند برابر او بود و از امکانات فراوانی بهره می گرفت پیروز شد.

و اما پیروزی منطقی از این نظر بود که خداوند صریحاً این پیروزی را قبل از آغاز جنگ به مسلمانان وعده داده بود، و این دلیلی بر حقانیت اسلام شد.

در پایان آیه می فرماید: در این عبرتی است برای صاحبان چشم و بینش **(ان فی ذلک لعبرة لاولی الابصار)**.

آری آنها که چشم بصیرت دارند، و حقیقت را آن چنان که هست می بینند از این پیروزی همه جانبه افراد با ایمان درس عبرت می گیرند و می دانند سرمایه اصلی پیروزی ایمان است و ایمان.

آیه (14) و ترجمه

(زين للناس حب الشهوات من النساء والبنين والقناطير المقنطرة من الذهب والفضة والخيل المسومة والانعم والحراث ذلك متاع الحياة الدنيا والله عنده حسن المآب) (14)

ترجمه:

14 - محبت امور مادی، از زنان و فرزندان و اموال هنگفت از طلا و نقره و اسبهای ممتاز و چهارپایان و زراعت، در نظر مردم جلوه داده شده است، (تا در پرتو آن، آزمایش و تربیت شوند، ولی) اینها (در صورتی که هدف نهایی آدمی را تشکیل دهند)، سرمایه زندگی پست (مادی) است، و سرانجام نیک (و زندگی والا و جاویدان)، نزد خداست.

تفسیر:

جاذبه زینتهای مادی

در آیات گذشته سخن از کسانی بود که تکیه بر اموال و فرزندان در زندگی دنیا داشتند و به آن مغرور شدند و خود را از خدا بی نیاز دانستند، این آیه در حقیقت تکمیلی است بر آن سخن، می فرماید: امور مورد علاقه، از جمله زنان و فرزندان و اموال هنگفت از طلا و نقره و اسبهای ممتاز و چهارپایان و زراعت و کشاورزی در نظر مردم جلوه داده شده است تا به وسیله آن آزمایش شوند (زين للناس حب الشهوات من النساء والبنين والقناطير المقنطرة من الذهب والفضة والخيل المسومة والانعام والحراث).

ولی اینها سرمایه های زندگی دنیا است، (و هرگز نباید هدف اصلی انسان را تشکیل دهد) و سرانجام نیک (و زندگی جاویدان) نزد خدا است (ذلك متاع الحیوة الدنيا والله عنده حسن المآب).

درست است که بدون این وسایل، نمی توان زندگی کرد، و حتی پیمودن راه معنویت و سعادت نیز بدون وسایل مادی غیر ممکن است، اما استفاده کردن از آنها در این مسیر مطلبی است، و دلبستگی فوق العاده و پرستش آنها و هدف نهایی بودن مطلب دیگر.

نکته ها

1 - چه کسی این امور مادی را زینت داده؟

جمله (زین للناس حب الشهوات) که به صورت فعل مجهول ذکر شده می گوید: علاقه به زن و فرزند و اموال و ثروتها در نظر مردم زینت داده شده است، در اینجا این سوال پیش می آید که زینت دهنده چه کسی است؟

بعضی از مفسران معتقدند که این هوسهای شیطانی است که آنها را در نظرها زینت می دهد و به آیه 24 سوره (نمل و زین لهم الشیطان اعمالهم) (و شیطان اعمال آنها را در نظرشان جلوه داده است) و امثال آن استدلال کرده اند ولی این استدلال صحیح به نظر نمی رسد زیرا آیه مورد بحث درباره اعمال سخن نمی گوید، بلکه درباره اموال و زنان و فرزندان سخن می گوید.

آنچه در تفسیر آیه صحیح به نظر می رسد این است که زینت دهنده خداوند است از طریق دستگاه آفرینش و نهاد و خلقت آدمی.

زیرا خدا است که عشق به فرزندان و مال و ثروت را در نهاد آدمی ایجاد کرده تا او را آزمایش کند و در مسیر تکامل و تربیت پیش برد همانطور که قرآن می گوید: (انا جعلنا ما علی الارض زینة لها لنبلوهم اיהم احسن عملا) ما

آنچه را در روی زمین هست زینت برای آن قرار دادیم تا آنها را بیازماییم که کدامیک عملشان بهتر است.

یعنی از این عشق و علاقه تنها در مسیر خوشبختی و سازندگی بهره گیرند نه در مسیر فساد و ویرانگری.

جالب این که در آیه مورد بحث نخستین موضوعی که ذکر شده است همسران و زنان می باشند و این همان است که روانکاوان امروز می گویند غریزه جنسی از نیرومندترین غرایز انسان است تاریخ معاصر و گذشته نیز تایید می کند که سرچشمه بسیاری از حوادث اجتماعی طوفانهای ناشی از این غریزه بوده است.

ذکر این نکته نیز لازم است که آیه مورد بحث و سایر آیات مشابه آن هیچگاه علاقه معتدل نسبت به زن و فرزندان و اموال و ثروت را نکوهش نمی کند، زیرا پیشبرد اهداف معنوی بدون وسایل مادی ممکن نیست به علاوه قانون شریعت هرگز بر ضد قانون خلقت و آفرینش نمی تواند باشد، آنچه مورد نکوهش است عشق و علاقه افراطی و به عبارت دیگر پرستش این موضوعات است.

2 - منظور از (القناطر المقنطره) و (الخیل المسومه) چیست؟

واژه (قناطر) جمع قنطار به معنی چیز محکم است و سپس به مال زیاد گفته شده است و اگر مشاهده می کنیم پل را قنطره و اشخاص باهوش را قنطر می گویند به خاطر استحکام در بنا یا در تفکر آنها است و مقنطره اسم مفعول از همان ماده به معنی مضاعف و مکرر آن می باشد و ذکر این دو کلمه پشت سر هم برای تاکید است، شبیه تعبیری که در فارسی امروز رایج است که می گویند: فلان کس صاحب (آلاف) و (الوف) می باشد یعنی ثروت زیادی دارد.

بعضی برای (قنطار) حد معینی تعیین کرده اند و گفته اند: قنطار هفتاد هزار دینار طلا است، بعضی صد هزار و بعضی دوازده هزار درهم دانسته اند و بعضی دیگر، قنطار را یک کیسه پر از سکه طلا یا نقره دانسته اند.

در روایتی از امام باقر و امام صادق (علیه السلام) نقل شده که قنطار، مقدار طلائی است که پوست یک گاو را پر کند ولی در حقیقت همه اینها مصداق یک مفهوم وسیع است و آن مال زیاد.

واژه (خیل) اسم جمع است و به معنی اسبها یا اسب سواران هر دو است البته در آیه مورد بحث منظور را از آن همان معنی اول است.

کلمه (مسومه) در اصل به معنی نشاندار است و نشان داشتن آن یا به خاطر برازندگی اندام و مشخص بودن چهره و یا به خاطر تعلیم و تربیت آنها و آمادگی برای سواری در میدان جنگ است.

بنابراین آیه مورد بحث به شش چیز از سرمایه های مهم زندگی که عبارتاند از: زن، فرزند، پولهای نقد، مرکبهای ممتاز چهارپایانی که در دامداری مورد استفاده هستند (انعام) و زراعتها (حرث) اشاره می کند که ارکان زندگی مادی انسان را تشکیل می دهند.

3 - منظور از متاع حیات دنیا چیست؟

متاع به چیزی می گویند که انسان از آن بهره مند می شود و حیات دنیا به معنی زندگی پایین و پست است بنابراین معنی جمله (ذلک متاع الحیوة الدنیا) چنین می شود که اگر کسی تنها به این امور ششگانه به عنوان هدف نهایی عشق ورزد و از آنها به صورت نردبانی در مسیر زندگی انسانی بهره نگیرد چنین کسی تن به زندگی پستی داده.

در حقیقت جمله (الحيوة الدنيا) (زندگی پایین) اشاره به سیر تکاملی حیات و زندگی است که زندگی این جهان نخستین مرحله آن محسوب می گردد لذا در پایان آیه اشاره‌ای اجمالی به آن زندگی عالی تر که در انتظار بشر می باشد کرده و می فرماید: (والله عنده حسن المآب)، یعنی سرانجام نیک در نزد خداوند است.

نکته آخر

4 - همانگونه که اشاره شد در میان نعمتهای مادی زنان را مقدم داشته چرا که در مقایسه با دیگر نعمتها نقش مهمتری در جلب افکار دنیا پرستان و اقدام آنها بر جنایات هولناک دارد!

آیه (15) تا (17) و ترجمه

(قل اونیئکم بحیر من ذلکم للذین اتقوا عند ربهم جنات تجری من تحتها الانهار خالدين فیها وازواج مطهرة ورضوان من الله و الله بصیر بالعباد) (15)
(الذین یقولون ربنا اننا امنّا فاغفر لنا ذنوبنا و قنا عذاب النار) (16) (الصابرین و الصادقین و القانتین و المنفقین و المستغفرین بالاسحار) (17)

ترجمه:

15 - بگو: آیا شما را از چیزی آگاه کنم که از این (سرمایه های مادی)، بهتر است؟ برای کسانی که پرهیزکاری پیشه کرده اند، (و از این سرمایه ها، در راه مشروع و حق و عدالت، استفاده می کنند)، در نزد پروردگارشان (در جهان دیگر)، باغهایی است که نهرها از پای درختانش می گذرد، همیشه در آن خواهند بود، و همسرانی پاکیزه، و خشنودی خداوند (نصیب آنهاست)، و خدا به (امور) بندگان، بیناست.

16 - همان کسانی که می گویند: پروردگارا! ما ایمان آورده ایم، پس گناهان ما را بپامرز، و ما را از عذاب آتش، نگاهدار!

17 - آنها که (در برابر مشکلات، و در مسیر اطاعت و ترک گناه)، استقامت می ورزند، راستگو هستند، (در برابر خدا) خضوع، و (در راه او) انفاق می کنند، و در سحرگاهان، استغفار می نمایند.

تفسیر:

با توجه به آنچه در آیه قبل درباره اشیاء مورد علاقه انسان در زندگی دنیا آمده بود در اینجا در یک مقایسه، اشاره به مواهب فوق العاده خداوند در جهان آخرت و بالاخره قوس صعودی تکامل انسان کرده، می فرماید: بگو:

آیا شما را از چیزی آگاه کنم که از این (سرمایه های مادی) بهتر است (قل اونیئکم بخیر من ذلکم).

سپس به شرح آن پرداخته، می افزاید: برای کسانی که تقوا پیشه کرده اند در نزد پروردگارشان باغهایی از بهشت است که نهرها از زیر درختانش جاری است، همیشه در آن خواهند بود، و همسرانی پاکیزه و (از همه بالاتر) خشنودی خداوند نصیب آنها می شود، و خدا به بندگان بینا است (للذین اتقوا عند ربهم جنات تجری من تحتها الانهار خالدین فیها و ازواج مطهرة و رضوان من الله و الله بصیر بالعباد).

آری این باغهای بهشتی بر خلاف غالب باغهای این جهان، هرگز آب روان از پای درختانش قطع نمی شود.

و بر خلاف مواهب مادی این جهان که بسیار زودگذر و ناپایدار است جاودانی و ابدی است.

همسران آن جهان، بر خلاف بسیاری از زیبا رویان این جهان هیچ نقطه تاریک و منفی در جسم و جان آنها نیست و از هر عیب و نقصی پاک و پاکیزه اند همه اینها در یک طرف، و مساله خشنودی خداوند (رضوان من الله) که برترین نعمتهای معنوی است یک طرف، آری این نعمت معنوی ما فوق تصور نیز در انتظار مومنان پرهیزکار است.

قابل توجه اینکه: این آیه با جمله (اونیئکم) (آیا شما را آگاه کنم) آغاز شده، که یک جمله استفهامیه است و برای گرفتن پاسخ از فطرتهای بیدار و عقل و خرد انسانی، مطرح شده تا نفوذش در شنونده عمیق تر باشد و از سوی دیگر این جمله از ماده انباء گرفته شده که معمولاً در مورد خبرهای مهم و قابل توجه به کار می رود.

در واقع قرآن مجید در این آیه، به افراد با ایمان اعلام می کند که اگر به زندگی حلال دنیا قناعت کنند و از لذات نامشروع و هوسهای سرکش و ظلم و ستم به دیگران به پرهیزند، خداوند لذاتی برتر و بالاتر در جهت مادی و معنوی که از هر گونه عیب و نقص پاک و پاکیزه است، نصیب آنها خواهد کرد. در اینجا سوالی مطرح است و آن اینکه آیا در بهشت، لذات مادی هم وجود دارد؟

بعضی چنین می پندارند که لذا ید مادی منحصر به این جهان است، و در آن جهان اثری از این لذا ید نیست و تمام تعبیراتی که در آیات قرآن درباره باغهای بهشتی و انواع میوه ها و آبهای جاری و همسران خوب آمده کنایه از یک سلسله مقامات و مواهب معنوی است که از باب (کلم الناس علی قدر عقولهم) (با مردم به اندازه فکرشان سخن بگو) به این صورت تعبیر شده است.

ولی در برابر این پندار باید گفت: هنگامی که ما طبق صریح آیات فراوانی از قرآن کریم معاد جسمانی را قبول کردیم باید برای هر دو قسمت (جسم و روح) موهبت‌هایی به تناسب آنها، منتها در سطحی عالی تر وجود داشته باشد و اتفاقاً در این آیه اشاره به هر دو قسمت شده، هم آنچه شایسته معاد جسمانی است و هم آنچه شایسته روح و رستاخیز ارواح می باشد.

در واقع آنها که تمام نعمتهای مادی آن جهان را کنایه از نعمتهای معنوی می گیرند تحت تاثیر مکتبهای التقاطی قرار گرفته علاوه بر این که بدون جهت ظواهر آیات قرآن را تاویل کرده معاد جسمانی و لوازم آن را به کلی فراموش نموده و منکر شده اند.

و شاید جمله (و الله بصیر بالعباد) (خداوند به وضع بندگان خود بینا است) که در آخر آیه آمده اشاره به همین حقیقت باشد یعنی او است که می داند جسم

و جان آدمی در جهان دیگر هر کدام چه خواسته هائی دارند و این خواسته ها را در هر دو جانبه به نحو احسن تامین می کند.

در آیه بعد به معرفی بندگان پرهیزکار که در آیه قبل به آن اشاره شده بود پرداخته و شش صفت ممتاز برای آنها بر می شمرد.

1 - نخست اینکه: آنان با تمام دل و جان متوجه پروردگار خویشاند و ایمان قلب آنها را روشن ساخته و به همین دلیل در برابر اعمال خویش به شدت احساس مسئولیت می کنند، می فرماید: همان کسانی که می گویند پروردگارا! ما ایمان آورده ایم، گناهان ما را ببخش و ما را از عذاب آتش نگاهدار (الذین یقولون ربنا اننا آمنّا فاغفر لنا ذنوبنا و قنا عذاب النار).

2 - آنها که صبر و استقامت دارند و در برابر حوادث سخت که در مسیر اطاعت پروردگار پیش می آید، و همچنین در برابر گناهان و به هنگام پیش آمدن شدائد و گرفتاریهای فردی و اجتماعی، شکیبائی و ایستادگی به خرج می دهند (الصابرین).

3 - آنها که راستگو و درست کردارند و آنچه در باطن به آن معتقدند در ظاهر به آن عمل می کنند و از نفاق و دروغ و تقلب و خیانت دورند (و الصادقین).

4 - آنها که خاضع و فروتن هستند و در طریق بندگی و عبودیت خدا بر این کار مداومت دارند (و القانتین).

5 - آنها که در راه خدا انفاق می کنند نه تنها از اموال، بلکه از تمام مواهب مادی و معنوی که در اختیار دارند به نیازمندان می بخشند (و المنفقین).

6 - و آنها که سحرگاهان، استغفار و طلب آمرزش می کنند (و المستغفرین بالاسحار).

در آن هنگام که چشمهای غافلان و بیخبران در خواب است و غوغای جهان مادی فرو نشسته و به همین دلیل حالت حضور قلب و توجه خاص به ارزشهای اصیل در قلب مردان خدا زنده می شود به پا می خیزند و در پیشگاه با عظمتش سجده می کنند و از گناهان خود آمرزش می طلبند و محو انوار جلال کبریائی او می شوند، و تمام ذرات وجودشان زمزمه توحید سر می دهد، و همانگونه که با طلوع صبح، ظلمت شب برچیده می شود و فیض عام پروردگار بر صفحه جهان می نشیند، آنها نیز به دنبال زمزمه های عاشقانه سحرگاهان همراه با طلوع صبح، پرده های ظلمت غفلت و گناه از دلهایشان برچیده می شود و انوار رحمت و مغفرت و معرفت الهی بر دلهایشان فرو می نشیند.

نکته ها

1 - در حدیثی از امام صادق (علیه السلام) در تفسیر آیه اخیر می خوانیم، که فرمود: هر کس در نماز وتر (آخرین رکعت نماز شب) هفتاد بار بگوید: استغفر الله ربی و اتوب الیه و تا یک سال این عمل را ادامه دهد خداوند او را از استغفار کنندگان در سحر (المستغفرین بالاسحار) قرار می دهد و او را مشمول عفو و رحمت خود می سازد.

2 - واژه (سحر) (بر وزن بشر) در اصل به معنی پوشیده و پنهان بودن است و چون در ساعات آخر شب پوشیدگی خاصی بر همه چیز حکومت می کند، نام آن سحر گذاشته شده است لغت سحر (بر وزن شعر) نیز از همین ماده است زیرا شخص ساحر دست به کارهایی می زند که اسرار آن از دیگران پوشیده و پنهان است عرب به ریه و شش نیز گاهی سحر (بر وزن بشر) می گوید و این هم به خاطر پوشیده بودن درون آن می باشد.

چرا در میان اوقات شبانه روز تنها به وقت (سحر) اشاره شده است در حالی که استغفار و بازگشت به سوی خدا در هر حال مطلوب است؟ این برای آن است که سحر به خاطر آرامش و سکوت و تعطیل کارهای مادی و نشاطی که بعد از استراحت و خواب به انسان دست می دهد آمادگی بیشتری برای توجه به خداوند به او می بخشد و این معنی را به آسانی با تجربه می توان دریافت، حتی بسیاری از دانشمندان برای حل مشکلات علمی از آن وقت استفاده می کردند. زیرا چراغ فکر و روح انسان در آن وقت از هر زمان پر فروغتر و درخشان تر است و از آنجا که روح عبادت و استغفار توجه و حضور دل می باشد عبادت و استغفار در چنین ساعتی از همه ساعات گرانباتر خواهد بود.

آیه (18) و ترجمه

(شهد الله انه لا اله الا هو و الملائكة و اولوا العلم قائما بالقسط لا اله الا هو
العزیز الحکیم) (18)

ترجمه:

18 - خداوند، (با ایجاد نظام واحد جهان هستی)، گواهی می دهد که
معبودی جز او نیست، و فرشتگان و صاحبان دانش، (هر کدام به گونهای بر این
مطلب)، گواهی می دهند، در حالی که (خداوند در تمام عالم) قیام به عدالت
دارد، معبودی جز او نیست، که هم توانا و هم حکیم است.

تفسیر:

گواهی همه بر وحدانیتش

به دنبال بحثی که درباره مومنان راستین در آیات قبل آمده بود در این آیه
اشاره به گوشه‌های از دلایل توحید و خداشناسی و بیان روشنی این راه پرداخته،
می گوید: خداوند (با ایجاد نظام شگرف عالم هستی) گواهی می دهد که
معبودی جز او نیست (شهد الله انه لا اله الا هو).

و نیز فرشتگان و صاحبان علم و دانشمندان (هر کدام به گونه ای و با استناد
به دلیل و آیه ای) بر این امر گواهی می دهند (و الملائكة و اولوا العلم).
این در حالی است که خداوند قیام به عدالت در جهان هستی فرموده که این
عدالت نیز نشانه بارز وجود او است (قائما بالقسط).

آری: با این اوصاف که گفته شد هیچ معبودی جز او نیست که هم توانا و هم
حکیم است (لا اله الا هو العزیز الحکیم).

بنابراین شما هم با خداوند و فرشتگان و دانشمندان هم صدا شوید و نغمه توحید سر دهید

نکته ها

1 - شهادت خداوند بر یگانگی خویش چگونه است؟

منظور از شهادت خداوند، شهادت عملی و فعلی است نه قولی، یعنی خداوند با پدید آوردن جهان آفرینش که نظام واحدی در آن حکومت می کند و قوانین آن در همه جا یکسان، و برنامه آن یکی است، و در واقع یک واحد به هم پیوسته و یک نظام یگانه است، عملاً نشان داده که آفریدگار و معبود، در جهان یکی بیش نیست، و همه از یک منبع، سرچشمه می گیرند، بنابراین ایجاد این نظام واحد، شهادت و گواهی خدا است بر یگانگی ذاتش.

اما شهادت و گواهی فرشتگان و دانشمندان، جنبه قولی دارد، چه اینکه آنها هر کدام با گفتاری شایسته خود، اعتراف به این حقیقت می کنند و اینگونه تفکیک در آیات قرآن فراوان است مثلاً در آیه (ان الله و ملائکته یصلون علی النبی) (خدا و فرشتگان بر پیامبر ﷺ) درود می فرستند) درود از ناحیه خدا چیزی است و از ناحیه فرشتگان چیز دیگر، از ناحیه خدا، فرستادن رحمت است و از ناحیه فرشتگان تقاضای رحمت.

البته گواهی فرشتگان و دانشمندان، جنبه عملی نیز دارد، زیرا آنها تنها او را می پرستند و در برابر هیچ معبود دیگر، سر تعظیم فرود نمی آورند.

2 - قیام به قسط چیست؟

جمله (قائماً بالقسط) به اصطلاح ادبی، حال فاعل شهد است که الله باشد یعنی خداوند گواهی به یکتایی خود می دهد در حالی که قیام به عدالت در جهان هستی دارد، و این جمله در واقع دلیلی است بر شهادت او، زیرا حقیقت

عدالت، انتخاب طریق میانه و مستقیم و دوری از هر گونه افراط و تفریط و انحراف

است و می دانیم که طریق میانه و مستقیم، همواره یکی است و بیش از یکی نیست، چنانکه در آیه 153 سوره انعام می خوانیم و ان هذا صراطی مستقیما فاتبعوه و لا تتبعوا السبل فتفرق بکم عن سبيله (و این راه مستقیم من است، پس آن را پیروی کنید و به راههای دیگر نروید که شما را از راه او پراکنده می سازد).

در این آیه راه خدا یکی معرفی شده، و راههای منحرف و بیگانه از خدا، متعدد و پراکنده، زیرا صراط مستقیم به صورت مفرد و طرق انحرافی به صورت جمع آورده شده است.

نتیجه این که عدالت همیشه، همراه با نظام واحد است و نظام واحد، نشانه مبدأ واحد می باشد، بنابراین عدالت به معنی واقعی در عالم آفرینش دلیل بر یگانگی آفریدگار خواهد بود. (دقت کنید)

3 - موقعیت دانشمندان:

در این آیه، دانشمندان واقعی در ردیف فرشتگان قرار گرفته‌اند و این خود امتیاز دانشمندان را بر دیگران اعلام می کند، و نیز از آیه استفاده می شود که امتیاز دانشمندان از این نظر است که در پرتو علم خود، به حقایق اطلاع یافته و به یگانگی خدا که بزرگترین حقیقت است معترف اند.

روشن است که آیه، همه دانشمندان را شامل می شود و اگر در بعضی از روایات که در ذیل این آیه وارد شده (اولوا العلم) به ائمه اطهار (علیهم السلام) تفسیر شده از این نظر است که آنان، روشن ترین مصداق (اولوا العلم) هستند.

مرحوم طبرسی در مجمع البیان ضمن تفسیر آیه از جابر بن عبد الله انصاری
از پیامبر گرامی اسلام (ﷺ) نقل می کند که فرمود:
ساعة من عالم يتكى على فراشه ينظر في علمه خير من عبادة العابد سبعين
عاما:

(یک ساعت از زندگی دانشمندی که بر بستر خود تکیه کرده و در
اندوخته های علمی خود می اندیشد، بهتر از هفتاد سال عبادت عابد است!)
در ذیل آیه جمله (لا اله الا هو) تکرار شده است، این تکرار گویا اشاره به
این است که همانطور که در آغاز آیه، شهادت خداوند و فرشتگان و دانشمندان
آمده است، هر کس این گواهی را می شنود، باید او هم، با شهادت آنها هم صدا
گردد و گواهی بر وحدت معبود بدهد.
و از آنجا که جمله (لا اله الا هو) به عنوان ادای حق تعظیم خداوند و اظهار
توحید است، با دو است (عزیز و) (حکیم) (توانا و دانا) ختم شده است، زیرا
قیام به عدالت نیازمند به قدرت و حکمت است، تنها خداوندی که بر هر چیز
قادر و به همه چیز آگاه است، می تواند، عدالت را در جهان هستی برقرار سازد.
این آیه از آیاتی است که همواره مورد توجه رسول اکرم (ﷺ) بوده و
کرارا در مواقع مختلف آن را تلاوت می فرمود: زبیر بن عوام می گوید: شب
عرفه در خدمت رسول خدا بودم، شنیدم که مکررا این آیه را می خواند.

آیه (19) و ترجمه

(ان الدين عند الله الاسلام وما اختلف الذين اوتوا الكتاب الا من بعد ما جاءهم العلم بغيا بينهم ومن يكفر بايات الله فان الله سريع الحساب) (19)

ترجمه:

19 - دین در نزد خدا، اسلام (و تسلیم بودن در برابر حق) است. و کسانی که کتاب آسمانی به آنان داده شد، اختلافی (در آن) ایجاد نکردند، مگر بعد از آگاهی و علم، آن هم به خاطر ظلم و ستم در میان خود، و هر کس به آیات خدا کفر ورزد، (خدا به حساب او می رسد، زیرا) خداوند، سریع الحساب است.

تفسیر:

روح دین همان تسلیم در برابر حق است!

بعد از بیان یگانگی معبود به یگانگی دین پرداخته، می فرماید: دین در نزد خدا، اسلام است (ان الدين عند الله الاسلام).

واژه (دین) در لغت در اصل به معنی جزا و پاداش است، و به معنی اطاعت و پیروی از فرمان نیز آمده است، و در اصطلاح مذهبی عبارت از مجموعه قواعد و قوانین و آدابی است که انسان در سایه آنها می تواند به خدا نزدیک شود و به سعادت دو جهان برسد و از نظر اخلاقی و تربیتی در مسیر صحیح گام بردارد.

واژه (اسلام) به معنی تسلیم است، بنابراین معنی جمله (ان الدين عند الله الاسلام) این است که آیین حقیقی در پیشگاه خدا همان تسلیم در برابر فرمان او است، و در واقع روح دین در هر عصر و زمان چیزی جز تسلیم در برابر حق نبوده و نخواهد بود، منتها از آنجا که آیین پیامبر اسلام، آخرین و برترین آیینها

است نام اسلام برای آن انتخاب شده است و گر نه از یک نظر همه ادیان الهی، اسلام است، و همانگونه که سابقا نیز اشاره شد، اصول ادیان آسمانی نیز یکی است هر چند با تکامل جامعه بشری، خداوند ادیان کاملتری را برای آنها فرستاده تا به مرحله نهایی تکامل که دین خاتم پیامبران، پیامبر اسلام (ﷺ) است رسیده.

امیر مومنان علی (علیه السلام) در گفتاری که در کلمات قصار نهج البلاغه از او نقل شده این حقیقت را ضمن بیان عمیقی روشن فرموده است:

لانسبن الاسلام نسبة لم ينسبها احد قبلي: الاسلام هو التسليم، و التسليم هو اليقين، و اليقين هو التصديق، و التصديق هو الاقرار، و الاقرار هو الاداء و الاداء هو العمل:

در این عبارت امام (علیه السلام) نخست می فرماید: می خواهم اسلام را آن چنان تفسیر کنم که هیچ کس نکرده باشد، سپس شش مرحله برای اسلام بیان فرموده است.

نخست می فرماید: اسلام همان تسلیم در برابر حق است، سپس اضافه می کند تسلیم بدون یقین ممکن نیست (زیرا تسلیم بدون یقین، تسلیم کورکورانه است نه عالمانه) بعد می فرماید: یقین هم، تصدیق است (یعنی تنها علم و دانائی کافی نیست، بلکه به دنبال آن، اعتقاد و تصدیق قلبی لازم است) سپس می فرماید: تصدیق همان اقرار است (یعنی کافی نیست که ایمان تنها در منطقه قلب و روح انسان باشد، بلکه با شهادت و قدرت باید آن را اظهار داشت) سپس اضافه می کند: اقرار همان انجام وظیفه است (یعنی اقرار تنها گفتگوی زبانی نیست بلکه تعهد و قبول مسئولیت است) و در پایان می فرماید: انجام مسئولیت همان عمل است (عمل به فرمان خدا و انجام برنامه های الهی) زیرا تعهد و

مسئولیت چیزی جز عمل نمی تواند باشد، و آنها که نیروی خود را در گفتگوها، طرحها، جلسات و انجمنها و مانند آن صرف می کنند و فقط حرف می زنند، نه تعهدی را پذیرفته اند و نه مسئولیتی و نه از روح اسلام آگاهی دارند. این روشنترین تفسیری است که برای اسلام در تمام جنبه ها می توان بیان کرد.

سپس به بیان سرچشمه اختلافهای مذهبی که علی رغم وحدت حقیقی دین الهی به وجود آمده می پردازد و می فرماید: آنها که کتاب آسمانی به آنها داده شده بود در آن اختلاف نکردند مگر بعد از آنکه آگاهی و علم به سراغشان آمد و این اختلاف به خاطر ظلم و ستم در میان آنها بود (وما اختلف الذين اتوا الكتاب الا من بعد ما جاءهم العلم بغيا بينهم).

بنابراین ظهور اختلاف اولاً بعد از علم و آگاهی بود و ثانیاً انگیزهای جز طغیان و ظلم و حسد نداشت.

یهود در مورد جانشین موسی بن عمران به اختلاف و نزاع پرداختند و خونهای زیادی ریختند و مسیحیان در امر توحید و آلوده ساختن آن بر شرک و تتلیث راه اختلاف پویدند و هر دو در مورد دلایل پیامبر اسلام (ﷺ) که در کتب آنها آمده بود، تخم اختلاف پاشیدند، گروهی پذیرا شدند و گروهی انکار کردند.

کوتاه سخن اینکه: ادیان آسمانی همواره با مدارک روشن و معجزات انبیاء همراه بوده و برای حقیقت جویان ابهامی باقی نمی گذاشته، مثلاً پیامبر اسلام (ﷺ) علاوه بر معجزات آشکار، از جمله قرآن مجید و دلایل روشنی که در متن این آیین آمده، اوصاف و مشخصاتش در کتب آسمانی پیشین که بخشهایی از آن در دست یهود و نصاری وجود داشت بیان شده بود و به همین دلیل

دانشمندان آنها قبل از ظهور او بشارت ظهورش را با شوق و تاکید فراوان می دادند، اما همین که مبعوث شد چون منافع خود را در خطر می دیدند از روی طغیان و ظلم و حسد همه را نادیده گرفتند.

به همین دلیل در پایان آیه سرنوشت آنها و امثال آنها را بیان کرده، می گوید: هر کس به آیات خدا کفر ورزد (خدا حساب او را می رسد زیرا) خداوند حسابش سریع است (و من یکفر بایات الله فان الله سریع الحساب).

آری کسانی که آیات الهی را بازیچه هوسهای خود قرار دهند، نتیجه کار خود را در دنیا و آخرت می بینند، خداوند به سرعت به حساب اعمال آنها رسیدگی می کند و به هر کدام جزا و کیفر مناسب می دهد (در تفسیر جمله سریع الحساب ذیل آیه 202 سوره بقره، بحث کافی کرده ایم).

منظور از آیات الله در اینجا تمام آیات الهی و براهین او و کتابهای آسمانی است، و حتی احتمالا آیات تکوینی الهی را نیز در عالم هستی شامل می شود، و اینکه بعضی از مفسران، آن را به خصوص تورات یا انجیل و یا مانند آن تفسیر کرده اند، هیچ دلیلی ندارد.

نکته:

سرچشمه اختلافهای مذهبی

موضوع جالبی که از آیه استفاده می شود این است که: سرچشمه اختلافها و کشمکشهای مذهبی، معمولا از جهل و بیخبری نیست، بلکه بیشتر به خاطر بغی و ظلم و انحراف از حق و اعمال نظرهای شخصی است اگر مردم مخصوصا طبقه دانشمندان تعصب و کینه توزی و تنگ نظریها و منافع شخصی و تجاوز از حدود و حقوق خود را کنار بگذارند و با واقعبینی و روح عدالت خواهی احکام

خدا را بررسی نمایند جاده حق بسیار روشن خواهد بود و اختلافات به سرعت حل می شود.

این آیه در واقع پاسخ دندان شکنی است به آنها که می گویند: (مذهب در میان بشر ایجاد اختلاف کرده است و خونریزیهای فراوانی در طول تاریخ به بار آورد) این ایراد کنندگان مذهب را با (تعصبات مذهبی) و افکار انحرافی اشتباه کرده اند زیرا ما هنگامی که دستورهای مذاهب را مورد بررسی قرار دهیم می بینیم همه یک هدف را تعقیب می کنند و همه برای سعادت انسان آمده اند اگر چه با گذشت زمان تکامل یافته اند، در واقع ادیان آسمانی همچون دانه های باران هستند که از آسمان نازل می گردد دانه های باران همه حیاتبخش هستند ولی هنگامی که روی زمینهای آلوده می ریزند که یکی شور است و دیگری تلخ به رنگها و طعمهای مختلف در می آیند این اختلافات مربوط به باران نیست بلکه مربوط به این زمینهای آلوده است منتها روی اصل تکامل آخرین آنها کاملترین آنها است.

آیه (20) و ترجمه

(فان حاجوك فقل اسلمت وجهي لله و من اتبعن و قل للذين اوتوا الكتب و الامين اسلمتم فان اسلموا فقد اهتدوا و ان تولوا فانما عليك البلاغ و الله بصير بالعباد) (20)

ترجمه:

20 - اگر با تو، به گفتگو و ستیز برخیزند، (با آنها مجادله نکن!) و بگو: من و پیروانم، در برابر خداوند (و فرمان او)، تسلیم شده ایم. و به آنها که اهل کتاب هستند (یهود و نصاری) و بیسوادان (مشرکان) بگو: آیا شما هم تسلیم شده اید؟ اگر (در برابر فرمان و منطق حق)، تسلیم شوند، هدایت می یابند، و اگر سرپیچی کنند، (نگران مباش! زیرا) بر تو، تنها ابلاغ (رسالت) است، و خدا نسبت به (اعمال و عقاید) بندگان، بیناست.

تفسیر:

از جدال و تسیز پرهیز

به دنبال بیان سرچشمه اختلافات دینی به گوشه‌های از این اختلاف که همان بحث و جدال یهود و نصاری با پیامبر اسلام (ﷺ) بود، در این آیه اشاره می کند، می فرماید: اگر با تو به گفتگو و ستیز برخیزند (با آنها) مجادله نکن و بگو: من و پیروانم در برابر خداوند، تسلیم شده ایم (فان حاجوك فقل اسلمت وجهي لله و من اتبعن).

(حاجوک) از ماده (مواجهه) در لغت به معنی بحث و گفتگو و استدلال و دفاع از یک عقیده یا یک مسأله است.

طبیعی است که طرفداران هر آیینی در مقام دفاع از عقیده خود برمی آیند و خود را حق به جانب معرفی می کنند، از این رو قرآن به پیامبر اسلام (ﷺ) می گوید: ممکن است اهل کتاب (یهود و نصاری) با تو بحث کنند و بگویند ما در برابر حق تسلیم هستیم، و حتی در این باره پافشاری کنند چنانکه مسیحیان نجران در پیامبر اسلام (ﷺ) چنین بودند.

خداوند در این آیه به پیامبرش دستور می دهد که از بحث و مجادله با آنها دوری کن و به جای آن برای راهنمایی و قطع مخاصمه (بگو: به آنها که اهل کتاب هستند (یهود و نصاری) و همچنین درس نخوانده ها (مشرکان) آیا شما هم (همچون من که تسلیم فرمان حق) تسلیم شده اید) **(و قل للذین اوتوا الكتاب والاميين ء اسلمتم)**.

(اگر به راستی تسلیم شوند هدایت یافته اند، و اگر رویگردان شوند سرپیچی کنند بر تو ابلاغ (رسالت) است و تو مسئول اعمال آنها نیستی) **(فان اسلموا فقد اهتدوا وان تولوا فانما عليك البلاغ)**.

بدیهی است منظور تسلیم زبانی و ادعائی نیست، بلکه منظور تسلیم حقیقی و عملی در برابر حق است، اگر آنها در برابر سخنان حقیقی سر تسلیم فرود آورند، با توجه به اینکه دعوت تو آشکار و آمیخته با منطق و دلیل روشن است مسلماً ایمان می آورند و اگر ایمان نیاورند تسلیم حق نیستند و تنها دعوی اسلام و تسلیم در برابر فرمان حق دارند.

کوتاه سخن اینکه: وظیفه تو ابلاغ رسالت است، آمیخته با دلیل و برهان، و اگر روح حقجویی در آنها باشد پذیرا می شوند، و اگر نشوند تو وظیفه خود را انجام داده‌ای.

و در پایان آیه می فرماید: خداوند به اعمال و افکار بندگان خود بینا است
(و الله بصیر بالعباد).

او مدعیان دروغی تسلیم را از راستگوییان می شناسد و نیات محابه کنندگان را که برای چه هدفی بحث و گفتگو می کنند می داند، و اعمال همه را از نیک و بد می بیند و به هر کس جزای مناسب می دهد.

نکته ها

- 1 - از این آیه به طور ضمنی استفاده می شود که از ادامه بحث و محابه با مردم لجوجی که تسلیم منطق صحیح نیستند، باید پرهیز کرد.
- 2 - منظور از (امیین) کسانی که نوشتن و خواندن نمی دانند در این آیه مشرکان می باشند علت این که از مشرکان در برابر اهل کتاب (یهود و نصاری) به این نام تعبیر شده به خاطر این است که مشرکان کتاب آسمانی نداشتند تا مجبور به فرا گرفتن، خواندن و نوشتن شوند.
- 3 - از این آیه به خوبی روشن می شود که روش پیامبر (ﷺ) هرگز تحمیل فکر و عقیده نبوده است، بلکه کوشش و مجاهدت داشته که حقایق بر مردم روشن شود و سپس آنان را به حال خود وامی گذاشته که خودشان تصمیم لازم را در پیروی از حق بگیرند.

آیه (21) و (22) و ترجمه

(ان الذين يكفرون بآيات الله ويقتلون النبيين بغير حق ويقتلون الذين يأمرون بالقسط من الناس فبشرهم بعذاب اليم) (21) (اولئك الذين حبطت اعمالهم في الدنيا والاخرة وما لهم من نصرين) (22)

ترجمه:

21 - کسانی که نسبت به آیات خدا کفر می ورزند و پیامبران را بناحق می کشند، و (نیز) مردمی را که امر به عدالت می کنند به قتل می رسانند، به کیفر دردناک (الهی) بشارت ده!

22 - آنها کسانی هستند که اعمال (نیکشان، به خاطر این گناهان بزرگ)، در دنیا و آخرت تباه شده، و یاور و مددکار (و شفاعت کننده ای) ندارند.

تفسیر:

نشانه های سرکشی آنان

در تعقیب آیه گذشته که به طور ضمنی نشان میداد یهود و نصاری و مشرکانی که با پیامبر اسلام (ﷺ) به گفتگو و ستیز برخاسته بودند تسلیم حق نبودند در این آیه به بعضی از نشانه های این مساله اشاره می کند، می فرماید: کسانی که به آیات خدا کافر می شوند، و پیامبران را بناحق می کشند و (همچنین) کسانی را از مردم که امر به عدل و داد می کنند به قتل میرسانند، آنها را به مجازات دردناک (الهی) بشارت بده (ان الذين يكفرون بآيات الله و يقتلون النبيين بغير حق ويقتلون الذين يأمرون بالقسط من الناس فبشرهم بعذاب اليم).

در این آیه نخست به سه گناه بزرگ آنها اشاره شده (کفر ورزیدن

پروردگار، کشتن پیامبران، بناحق و کشتن کسانی که از برنامه های پیامبران دفاع می کردند و مردم را به عدالت دعوت می نمودند) و هر یک از این گناهان به تنهایی کافی بود که ثابت کند آنها تسلیم فرمان حق نیستند، بلکه صدای حقگویان را در گلو خفه می کنند.

تعبیر به (یکفرون) و (یقتلون) به صورت (فعل مضارع) اشاره به این است که کفر ورزیدن و کشتن انبیاء و آمران به عدالت، گوئی جزئی از برنامه زندگی آنها شده بود و مستمرا آن را انجام داده و می دهند (توجه داشته باشید که فعل مضارع دلیل بر استمرار است).

البته این اعمال، بیشتر روش یهود بود که امروز نیز در اشکال دیگری ادامه دارد، ولی این مانع از آن نخواهد بود که مفهوم آیه عمومیت داشته باشد. سپس در دنباله این آیه و آیه بعد، به سه کیفر و سرنوشت شوم آنها اشاره می کند: نخست عذاب الیم و دردناک بود که در بالا گذشت.

دیگر اینکه می فرماید: (آنها کسانی هستند که اعمال نیکشان در دنیا و آخرت نابود گشته) و اگر اعمال نیکی انجام داده اند تحت تاثیر گناهان بزرگ آنان اثر خود را از دست داده است (اولئك الذين حبطت اعمالهم في الدنيا و الاخرة).

دیگر اینکه (آنها در برابر مجازاتهای سخت الهی هیچ یار و یاور (و شفاعت کننده ای) ندارند) (وما لهم من ناصرین).

همانگونه که در ذیل آیه 61 سوره بقره گفته شد، تاریخ پر ماجرای یهود نشان می دهد که آنها علاوه بر انکار آیات الهی در کشتن پیامبران و منادیان حق، فوق العاده جسور بودند، و مجاهدانی را که به حمایت آنها برمی خاستند از

دم شمشیر می گذراندند، مسلم است مجازاتهای سهگانه بالا که درباره آنها گفته شد در مورد همه کسانی که اعمال شبیه آنها دارند جاری است.

نکته ها

1 - در آیه اول آمران به عدالت و دعوت کنندگان به معروف و حق در ردیف پیامبران شمرده شده اند و کفر به خداوند و کشتن پیامبران و کشتن اینگونه افراد در یک سطح قرار گرفته است و این نهایت اهتمام اسلام را به مساله بسط عدالت در اجتماع روشن می سازد.

از آیه دوم شدت مجازات کسانی که اقدام به قتل چنین مردم صالحی بکنند به خوبی روشن می شود، زیرا سابقا گفته ایم حبط درباره همه گناهان نیست بلکه در مورد گناهان شدیدی است که اعمال نیک را نیز از میان میبرد و از همه گذشته نفی شفاعت از این اشخاص نشانه دیگری بر شدت گناه آنها است.

2 - منظور از (بغیر حق) این نیست که می توان پیامبران را به حق کشت بلکه منظور این است که قتل پیامبران همیشه به غیر حق و ظالمانه بوده است و به اصطلاح بغیر حق قید توضیحی است که برای تاکید آمده.

3 - از جمله (فبشرهم بعذاب الیم) (آنها را به عذاب شدید بشارت بده) استفاده می شود که کافران معاصر پیامبر (ﷺ) نیز مشمول این آیه بوده اند در حالی که می دانیم آنها قاتل هیچ یک از انبیاء نبوده اند و این به خاطر آن است که هر کس راضی به برنامه و مکتب و اعمال جمعیتی باشد در اعمال نیک و بد آنها سهیم است و چون این دسته از کفار (مخصوصا یهود) نسبت به برنامه های پیشینیان خود و اعمال خلاف آنها سخت وفادار بودند مشمول سرنوشت آنها خواهند بود.

4 - کلمه (بشارت) در اصل به معنی خبرهای نشاطانگیز است که اثر آن در بشره و صورت انسان آشکار می گردد، به کار بردن کلمه بشارت در مورد عذاب در این آیه و بعضی دیگر از آیات قرآن در واقع یک نوع تهدید و استهزاء به افکار گنهکاران محسوب می شود و این شبیه سخنی است که در میان ما نیز متداول است که اگر کسی کار بدی را انجام داد در مقام تهدید و استهزاء به او میگوییم مزد و پاداش تو را خواهیم داد!

5 - در حدیثی از ابو عبیده جراح می خوانیم که می گوید: از رسول خدا (ﷺ) پرسیدم کدامیک از مردم عذابش در روز قیامت از همه شدیدتر است؟ فرمود: (کسی که پیامبری را به قتل برساند یا مردی را که امر به معروف و نهی از منکر می کند، سپس این آیه را تلاوت فرمود: **(وَيَقْتُلُونَ النَّبِيْنَ بِغَيْرِ حَقٍّ وَيَقْتُلُونَ الَّذِيْنَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ)**).

سپس افزود: (ای ابا عبیده! بنی اسرائیل 43 پیامبر را در آغاز روز در یک ساعت کشتند، در این حال 112 نفر از عابدان بنی اسرائیل قیام کردند و قاتلین را امر به معروف و نهی از منکر نمودند، آنها نیز در همان روز کشته شدند، و این همان است که خداوند می فرماید: **(فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابِ الْيَمِّ)**).

آیه (23) تا (25) و ترجمه

(الم تر الى الذين اوتوا نصيبا من الكتاب يدعون الى كتب الله ليحكم بينهم ثم يتولى فريق منهم وهم معرضون) (23) (ذلك بانهم قالوا لن تمسنا النار الا اياما معدودت و غرهم في دينهم ما كانوا يفترون) (24) (فكيف اذا جمعهم ليوم لا ريب فيه و وفيت كل نفس ما كسبت و هم لا يظلمون) (25)

ترجمه:

23 - آیا ندیدی کسانی را که بهره ای از کتاب (آسمانی) داشتند، به سوی کتاب الهی دعوت شدند تا در میان آنها داوری کند، سپس گروهی از آنان، (با علم و آگاهی)، روی میگردانند، در حالی که (از قبول حق) اعراض دارند؟

24 - این عمل آنها، به خاطر آن است که می گفتند: (آتش (دوزخ)، جز چند روزی به ما نمی رسد. (و کیفر ما، به خاطر امتیازی که بر اقوام دیگر داریم، بسیار محدود است.)) (این افترا (و دروغی که به خدا بسته بودند)، آنها را در دینشان مغرور ساخت (و گرفتار انواع گناهان شدند).

25 - پس چگونه خواهند بود هنگامی که آنها را برای روزی که شکی در آن نیست (روز رستاخیز) جمع کنیم، و به هر کس، آنچه (از اعمال برای خود) فراهم کرده، بطور کامل داده شود؟ و به آنها ستم نخواهد شد (زیرا محصول اعمال خود را می چینند).

شان نزول:

در تفسیر (مجمع البیان) از ابن عباس نقل شده که در عصر پیامبر (ﷺ) زن و مردی از یهود خیبر مرتکب زناي محصنه شدند با اینکه در تورات دستور مجازات سنگباران درباره این چنین اشخاص داده شده بود، چون آنها از طبقه اشراف بودند

یهود از اجرای این دستور در مورد آنها سرباز زدند و پیشنهاد شد که به پیامبر اسلام (ﷺ) مراجعه کرده داوری بطلبند به این امید که مجازات خفیفتری از طرف او درباره آنها تعیین شود. هنگامی که به پیامبر اسلام (ﷺ) مراجعه کردند.

پیغمبر (ﷺ) فرمود: همین تورات فعلی میان من و شما داوری می کند، آنها پذیرفتند و ابن صوری را که از دانشمندان آنان بود از فدک به مدینه دعوت کردند، پیامبر (ﷺ) او را شناخت فرمود: تو ابن صوری هستی؟!

عرض کرد: بلی

فرمود: تو اعلم علمای یهود می باشی؟ گفت: این چنین فکر می کنند! پیغمبر (ﷺ) دستور داد قسمتی از تورات را که آیه (رجم) (سنگباران) در آن بود پیش روی او بگذارند، او که قبلا از جریان آگاه شده بود هنگامی که به این قسمت رسید دست روی آن گذاشت و جمله های بعد را خواند (عبدالله بن سلام) که قبلا از دانشمندان یهود بود و سپس اسلام اختیار کرده بود حضور داشت فوراً متوجه پرده پوشی (ابن صوری) شد و برخاست و دست او را از روی این جمله برداشت و آن را از متن تورات قرائت کرد، و گفت تورات می گوید بر یهود لازم است هر گاه زن و مردی مرتکب زنای محصنه شوند هنگامی که مدرک کافی بر جرم آنها وجود داشته باشد سنگ باران شوند، سپس پیامبر دستور داد مجازات مزبور طبق آیین آنها در مورد این دو مجرم اجرا شود جمعی از یهود خشمناک شدند و این آیه درباره وضع آنها نازل گردید.

تفسیر:

چرا تسلیم حق نیستند؟

به دنبال آیات گذشته که سخن از محاجه و بحث و گفتگوهای لجوجانه گروهی از اهل کتاب به میان آورد، در این آیات روشن می سازد که آنها تسلیم پیشنهادهای منطقی نبودند و انگیزه های این عمل و نتایج آن را نیز بازگو می کند.

در آیه نخست می فرماید: (آیا مشاهده نکردی کسانی را که بهره ای از کتاب آسمانی داشتند و دعوت به سوی کتاب الهی شدند تا در میان آنها داوری کند ولی عدهای از آنها روی گردانیدند و از قبول حق اعراض نمودند) این در حالی بود که کتاب آسمانی آنها حکم الهی را بازگو کرده بود و آنها از آن آگاهی داشتند (الم تر الى الذين اوتوا نصيبا من الكتاب يدعون الى كتاب الله ليحكم بينهم ثم يتولى فريق منهم وهم معرضون).

آری آنها به همان حکم موجود در کتاب مذهبی خویش نیز گردن نمینهادند و با بهانهجویی و مطالب بی اساس از اجرای حدود الهی سرپیچی می کردند. ضمنا از جمله (اوتوا نصيبا من الكتاب) بر می آید که تورات (و انجیلی) که در دست یهود و نصاری در آن عصر بود، تمام تورات و انجیل اصلی نبود، بلکه تنها قسمتی از آن بود احتمالا و قسمت بیشتر از این دو کتاب آسمانی، از میان رفته یا تحریف شده بود.

آیات دیگری از قرآن مجید نیز این معنی را تایید می کند و شواهد و علایم تاریخی نیز مؤید آن است که اینجا جای شرح آن نیست. در آیه بعد دلیل مخالفت و سرپیچی آنها را شرح می دهد که آنها بر اساس یک فکر باطل معتقد بودند از نژاد ممتازی هستند (همانگونه که امروز نیز چنین فکر می کنند و نوشته ها و اعمال آنها گواه بر نژاد پرستی شدید آنها است).

آنها معتقد بودند ارتباط ویژه‌ای با پروردگار دارند تا آنجا که خود را فرزندان خدا می‌نامیدند و می‌گفتند: نحن ابناء الله و احبائو ه: (ما فرزندان خدا و دوستان خاص او هستیم) و به همین دلیل برای خود مصونیتی در مقابل مجازات الهی قایل بودند، لذا قرآن در این آیه می‌گوید این اعمال و رفتار به خاطر آن است که گفتند: جز چند روزی آتش دوزخ به ما نمیرسد و اگر مجازاتی داشته باشیم بسیار محدود است (ذلك بانهم قالوا لن تمسنا النار الا اياما معدودات) .

(معدود) یعنی قابل شمارش، و معمولاً به اشیاء کم گفته می‌شود، زیرا اشیاء زیاد قابل شمارش نیستند یا شمارش آنها مشکل است.

منظور از (ایام معدودات) یا همان چهل روزی است که آنها در غیاب موسی (علیه السلام) گوساله‌پرستی کردند و این گناه عظیمی بود که حتی خودشان نمی‌توانستند آن را انکار کنند.

و یا منظور روزهای معدودی از عمرشان بود که به گناهان فوق العاده صریح دست زده بودند تا آنجا که خودشان هم قادر به انکار، یا توجیه و پرده‌پوشی بر آن نبودند.

سپس می‌افزاید: آنها این امتیازات دروغین را به خدا نسبت میدادند (و این افترا و دروغی را که به خدا بسته بودند آنها را در دینشان مغرور ساخته بود) (و غرهم فی دینهم ما کانوا یفترون) .

قرآن مجید در سومین و آخرین آیه مورد بحث، خط بطلان بر تمام این ادعاهای واهی و خیالات باطل میکشد و می‌گوید: (پس چگونه خواهد بود هنگامی که آنها را در روزی که در آن شکی نیست جمع کنیم، و به هر کس

آنچه را به دست آورده داده شود و به آنها ستم نخواهد شد) (فکیف اذا جمعناهم لیوم لا ریب فیه و وفیت کل نفس ما کسبت و هم لا یظلمون).

آری در آن روز همه در دادگاه عدل الهی حاضر خواهند شد، و هر کس نتیجه کشته خود را درو می کند، و اعمال هر کس به او تسلیم می شود و مجازات آنها هر چه باشد هرگز ظالمانه نیست زیرا محصول اعمال خود آنها است، و آن روز است که می فهمند هیچ امتیازی بر دیگران ندارند و عدل الهی همه را شامل می شود.

ضمناً از جمله (ما کسبت) به روشنی این معنی به دست می آید که پاداش و کیفر قیامت و نجات و بدبختی در جهان دیگر، تنها بستگی به اعمال خود انسان دارد نه به پندارهای واهی و خیالات باطل.

نکته ها

1 - آیا ممکن است انسان دروغی بگوید و یا افترائی به خدا بیند و بعد خودش تحت تاثیر آن واقع گردد و به آن مغرور شود، آن چنان که قرآن در آیات فوق درباره یهود نقل می کند آیا این باورکردنی است؟

پاسخ این سوال چندان مشکل نیست زیرا مساله فریب وجدان از مسائل مسلم روانشناسی امروز است که گاهی دستگاه فکر و اندیشه در پی اغفال وجدان بر می آید و چهره حقیقت را در نظر وجدان خویش دگرگون می سازد، بسیار دیده ایم افراد آلوده به گناهان بزرگی همچون قتل و سرقت و یا اعتیادهای گوناگون با این که زشتی اعمال خود را به خوبی درک می کنند برای به دست آوردن آرامش کاذب وجدان می کوشند مردم را مستحق این گونه اعمال، جلوه دهند و یا اینکه برای توجیه اعتیادهای زیان بار خود گرفتاریهای زندگی و مشکلات طاقتفرسای اجتماعی را بهانه می کنند تا پناه بردن خویش را

به مواد مخدر توجه نمایند به علاوه اینگونه افتراءات و امتیازات دروغین را
نسلهای پیشین اهل کتاب درست

کرده بودند و تدریجا برای نسلهای آینده که از واقعیت آگاهی چندانی
نداشتند، (و برای کشف حقیقت به خود زحمت نمیدادند) به صورت عقیده
مسلمی در آمده بود.

2 - ممکن است گفته شود اعتقاد به عذاب و کیفر محدود در میان ما
مسلمانان نیز هست زیرا ما معتقدیم که مسلمانان برای همیشه در عذاب الهی
نمی مانند و بالاخره ایمان آنها موجب نجات آنان می شود.

ولی باید به این نکته توجه داشت که ما هرگز معتقد نیستیم که یک مسلمان
گنهکار و آلوده به انواع جنایات فقط چند روزی عذاب الهی میبیند بلکه ما
معتقدیم سالیان دراز که مدت آن را جز خدا نمی داند گرفتار مجازات خواهد
بود ولی مجازات او به خاطر ایمانش ابدی و جاویدان نمی باشد و اگر در میان
مسلمانان راستی افرادی پیدا شوند که چنین امتیازی برای خود قایل باشند و
معتقد گردند که در پناه نام اسلام و ایمان به پیامبر (ﷺ) و ائمه اطهار (علیهم السلام)
مجازند هر گناهی را مرتکب شوند و مجازات آنها چند روزی بیش نخواهد بود
سخت در اشتباه اند و از روح اسلام و تعلیمات آن بر کنار می باشند.

به علاوه ما امتیازی در این مساله برای مسلمانان قایل نیستیم بلکه معتقدیم
پیروان هر امتی در عصر و زمان خود که به پیامبر عصر خود ایمان داشته و
ضمنا مرتکب گناهی شده اند مشمول این قانون هستند از هر نژادی که باشند در
حالی که یهود این امتیاز را برای نژاد اسرائیل قایل بودند نه برای اقوام دیگر.

قرآن به این امتیاز دروغین آنها پاسخ گفته و در سوره مائده آیه 18 می
گوید: بل انتم بشر ممن خلق، (شما هم بشری همچون سایر افراد بشر هستید).

آیه (26) و (27) ترجمه

(قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعْزِزُ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ) (26) (تولج الليل في النهار وتولج النهار في الليل وتخرج الحي من الميت وتخرج الميت من الحي وترزق من تشاء بغير حساب) (27)

ترجمه:

26 - بگو: (بار الها! مالک حکومتها تویی، به هر کس بخواهی، حکومت می بخشی، و از هر کس بخواهی، حکومت را می گیری، هر کس را بخواهی، عزت می دهی، و هر که را بخواهی خوار می کنی.

تمام خوبیها به دست توست، تو بر هر چیزی قادری.

27 - شب را در روز داخل می کنی، و روز را در شب، و زنده را از مرده بیرون می آوری، و مرده را از زنده، و به هر کس بخواهی، بدون حساب، روزی می بخشی.

شان نزول:

مفسر معروف (طبرسی) در (مجمع البیان) دو شائن نزول برای آیه اول ذکر کرده است که هر دو یک حقیقت را تعقیب می کنند:

1 - هنگامی که پیغمبر اکرم (ﷺ) مکه را فتح نمود، به مسلمانان نوید داد که به زودی کشور ایران و روم نیز زیر پرچم اسلام قرار خواهد گرفت، منافقان که دلهايشان به نور ایمان روشن نشده بود و روح اسلام را درک نکرده بودند، این مطلب را اغراق آمیز تلقی کرده و با تعجب گفتند: محمد (ﷺ) به مدینه و

مکه قانع نیست و طمع در فتح ایران و روم دارد در این هنگام، آیه اول نازل شد.

2 - هنگامی که پیغمبر گرامی (ﷺ) به اتفاق مسلمانان مشغول حفر خندق در اطراف مدینه بود و با نظم خاصی مسلمانان، گروه گروه با سرعت و جدیت، مشغول حفر خندق بودند تا پیش از رسیدن سپاه دشمن، این وسیله دفاعی، تکمیل گردد، ناگهان در میان خندق سنگ سفید بزرگ و سختی پیدا شد که مسلمانان از شکستن و حرکت دادن آن عاجز ماندند، سلمان به حضور پیامبر (ﷺ) رسید و جریان را عرض کرد، پیامبر وارد خندق شد و کلنگ را از سلمان گرفت و محکم بر روی سنگ فرود آورد، از برخورد کلنگ با سنگ، جرقهای جستن کرد، پیامبر (ﷺ) تکبیر فتح و پیروزی گفت، مسلمانان نیز با او هم صدا شده و آهنگ تکبیر در همه جا پیچید، بار دیگر پیامبر (ﷺ) کلنگ را بر سر سنگ فرود آورده مجدداً جرقهای جستن کرد و قسمتی از سنگ شکست و صدای تکبیر پیروزی پیامبر و مسلمانان، فضای اطراف را پر کرد، برای سومین بار، کلنگ را بلند کرد و بر بقیه سنگ محکم کوبید، مجدداً از برخورد کلنگ با سنگ، جرقهای جستن نمود و اطراف خود را روشن ساخت، و بقیه سنگ درهم شکسته شد و برای سومین بار صدای تکبیر در خندق پیچید. سلمان عرض کرد: امروز وضع عجیبی از شما مشاهده کردم!

پیامبر (ﷺ) فرمود: در میان جرقهای که بار اول جستن کرد، کاخهای حیره و مدائن را دیدم و برادرم جبرئیل به من بشارت داد که آنها در زیر پرچم اسلام قرار خواهند گرفت! در درون جرقه دوم کاخهای روم را دیدم، و هم او به من خبر داد که در اختیار پیروانم قرار خواهد گرفت، در سومین جرقه، کاخهای صنعاء و سرزمین یمن را دیدم و او به من بشارت داد که مسلمانان بر

آن پیروز می شوند و من در آن حال، تکبیر پیروزی گفتم، ای مسلمانان به شما مژده باد!...

مسلمانان راستین از خوشحالی در پوست نمیگنجیدند و خدا را شکر می کردند. اما منافقان، چهره در هم کشیده و با ناراحتی و به صورت اعتراض، گفتند: چه آرزوی باطل و چه وعده محالی؟! در حالی که اینها از ترس جان خود، حالت دفاعی به خویش گرفته اند و مشغول حفر خندق هستند و با آن دشمن محدود، یارای جنگ ندارند، خیال فتح کشورهای بزرگ جهان را در سر می پروراندند، در این موقع آیات مورد بحث نازل شد و به آنها پاسخ گفت.

تفسیر:

همه چیز به دست اوست!

در آیات قبل سخن از امتیازاتی بود که اهل کتاب (یهود و نصاری) برای خود قایل بودند و خود را از خاصان خداوند می پنداشتند (علاوه بر این مدعی بودند حاکمیت و مالکیت نیز از آن آنها است) خداوند در این دو آیه ادعای باطل آنان را با این بیان جالب رد می کند، می فرماید: (بگو: بارالها! مالک ملکها توئی، تو هستی که به هر کس بخواهی و شایسته بدانی حکومت می بخشی و از هر کس بخواهی حکومت را جدا می سازی) (**قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكُ الْمُلْكِ تَوْتَى الْمُلْكِ مِنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمُلْكِ مِنْ تَشَاءُ**).

(هر کس را بخواهی بر تخت عزت مینشانی، و هر کس را اراده کنی بر خاک مذلت قرار می دهی) (**وَتُعْزِزُ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ تَشَاءُ**).

و در یک جمله (کلید تمام خوبیها به دست توانای تو است، زیرا تو بر هر چیز توانائی) (**بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ**).

ناگفته پیدا است که منظور از اراده و مشیت الهی در این آیه این نیست که بدون حساب و بی دلیل چیزی را به کسی میبخشد و یا از او می گیرد، بلکه مشیت او از روی حکمت و مراعات نظام و مصلحت و حکمت جهان آفرینش و عالم انسانیت است و گاه این حکومتها به خاطر شایستگیها است، و گاه حکومت ظالمان هماهنگ ناشایستگی آنهاست.

این نکته نیز قابل توجه است که لفظ (خیر) افعَل التفضیل است و معادل فارسی آن (بهتر) می باشد، و برای برتری چیزی بر چیز دیگر ذکر می شود ولی در بسیاری از موارد، به معنی خوب (بدون مفهوم صفت تفضیلی) نیز به کار میرود و ظاهر این است که در آیه مورد بحث به معنی دوم است. یعنی سرچشمه تمام خوبیها از او و به دست او است.

جمله (بیدک الخیر) با توجه به الف و لام استغراق در (الخیر) و مقدم شدن خبر بر مبتدا (زیرا بیدک الخیر فرموده نه الخیر بیدک) نشان می دهد که تمام خیرها و برکات و نیکها و خوبیها، در دست خدا است، و ضمنا از این جمله استفاده می شود که هم عزت، خیر است و هم ذلت، و هم بخشیدن حکومت و هم گرفتن آن، هر کدام در جای خود خیر است و بر طبق قانون عدالت، و شری وجود ندارد، جانیان و بدکاران، خیرشان در آن است که در زندان باشند، و نیکوکاران با ایمان، خیرشان در آزادی است.

به تعبیر دیگر در جهان هستی شری وجود ندارد، این ما هستیم که خیرات را مبدل به شر می کنیم و اگر می گوید: خیر تنها به دست تو است و از شر سخنی نمی گوید، به خاطر آن است که شری از ذات پاک او صادر نمی شود.

جمله (انک علی کل شیء قدیر) در واقع دلیلی است بر تمام آنچه در این آیه آمده زیرا وقتی او بر هر چیز قادر است، حکومت و عزت و خیرات به دست او است.

سؤال:

در اینجا سؤال مهمی مطرح است و آن اینکه ممکن است کسانی از آیه فوق چنین نتیجه بگیرند که، هر کس به حکومتی می رسد و یا از حکومت، سقوط می کند، خواست خدا بوده و نتیجه این سخن، امضای تمام حکومت‌های جباران و ستمگران تاریخ از قبیل حکومت چنگیز و هیتلر و... می باشد، اتفاقاً در تاریخ نیز می خوانیم که یزید بن معاویه هم برای توجیه حکومت ننگین و ظالمانه خود به این آیه استدلال کرد.

به همین جهت در کلمات مفسران، برای حل این اشکال توضیحاتی درباره آیه دیده می شود از جمله این که: آیه مخصوص به حکومت‌های الهی است و یا مخصوص به حکومت پیامبر اکرم (ﷺ) و پایان دادن به حکومت جباران قریش است.

ولی حق این است که آیه یک مفهوم کلی و عمومی دارد که طبق آن، تمام حکومت‌های خوب و بد بر طبق مشیت خداست، ولی با این توضیح که: خداوند یک سلسله عوامل و اسباب برای پیشرفت و پیروزی در این جهان آفریده است، و استفاده از آثار این اسباب همان مشیت خدا است.

بنابراین خواست خدا یعنی آثاری که در آن اسباب و عوامل آفریده شده است: حال اگر افراد ستمگر و ناصالحی (همچون چنگیز و یزید و فرعون و مانند اینها) از آن وسایل استفاده کردند و ملت‌های ضعیف و زبون و ترسو، به آن

تن در دادند و حکومت ننگین آنها را تحمل کردند، این نتیجه اعمال خود آنها است، که گفته اند: (هر ملتی لایق همان حکومتی است که دارد)!

ولی اگر ملتها آگاه بودند و آن عوامل و اسباب را از دست جباران گرفته و به دست صالحان دادند و حکومتهای عادلانه‌ای به وجود آوردند باز نتیجه اعمال آنها است که بستگی به طرز استفاده از عوامل و اسباب الهی دارد.

در حقیقت آیه، بیدار باشی برای همه افراد و جوامع انسانی است که بهوش باشند، و از وسایل پیروزی بهره گیرند و پیش از آنکه افراد ناصالح بر آنها چیره شوند و مقامات حساس اجتماع را از دست آنها بگیرند آنها بکوشند و سنگرها را اشغال کنند.

کوتاه سخن اینکه: خواست خداوند همان است که در عالم، اسباب آفریده تا چگونه ما از عالم اسباب استفاده کنیم.

در آیه بعد برای تکمیل این معنی و نشان دادن حاکمیت خداوند بر تمام عالم هستی می افزاید: (شب را در روز داخل می کنی و روز را در شب و موجود زنده را از مرده خارج می سازی و مرده را از زنده، و به هر کس اراده کنی بدون حساب روزی می بخشی) (تولج الليل في النهار وتولج النهار في الليل و تخرج الحي من الميت وتخرج الميت من الحي وترزق من تشاء بغير حساب) .

و به این ترتیب مساله تغییر تدریجی شب و روز، کوتاه شدن شب در نیمی از سال، که از آن تعبیر به داخل شدن شب در روز شده است و بلند شدن شبها در نیم دیگر (دخول روز در شب) و همچنین خارج شدن موجودات زنده از مرده، و موجودات مرده از زنده، و روزیهای فراوانی که نصیب بعضی از افراد می شود، هر یک نشانه بارزی از قدرت مطلقه اوست.

نکته ها

1 - (ولوج) در لغت به معنی دخول است، این آیه می گوید: خداوند، شب را در روز و روز را در شب داخل می کند (در هشت مورد دیگر قرآن نیز، به این معنی اشاره شده است).

منظور از این جمله همان تغییر تدریجی محسوسی است که در شب و روز، در طول سال، مشاهده می کنیم، این تغییر بر اثر انحراف محور کره زمین نسبت به مدار آن که کمی بیش از 23 درجه است و تفاوت زاویه تابش خورشید می باشد، لذا می بینیم در بلاد شمالی (نقاط بالای خط استوا) در ابتدای زمستان، روزها کم کم

بلند و شبها، کوتاه می شود تا اول تابستان، سپس به عکس، شبها بلند و روزها کوتاه می شود و تا اول زمستان ادامه دارد. اما در بلاد جنوبی (نقاط پایین خط استوا) درست به عکس است.

بنابراین، خداوند دائماً، شب و روز را در یکدیگر داخل می کند، یعنی از یکی کاسته به دیگری می افزاید.

ممکن است گفته شود که در خط حقیقی استوا و همچنین در نقطه اصلی قطب شمال و جنوب، شب و روز در تمام سال مساوی هستند و هیچگونه تغییری پیدا نمیکنند، شب و روز در خط استوا در تمام سال هر کدام دوازده ساعت و در نقطه قطب در تمام سال، یک شب 6 ماهه و یک روز به همان اندازه است، بنابراین آیه جنبه عمومی ندارد.

پاسخ:

در پاسخ این سؤال باید گفت: خط استوای حقیقی، یک خط موهوم بیش نیست و همیشه زندگی واقعی مردم یا این طرف خط استوا است یا آن طرف، و

همچنین نقطه قطب، نقطه بسیار کوچکی بیش نیست و زندگی ساکنان مناطق قطبی (اگر ساکنانی داشته باشد) حتما در مکانی وسیعتر از نقطه حقیقی قطب است، بنابراین هر دو دسته اختلاف شب و روز دارند.

آیه ممکن است علاوه بر معنی فوق، معنی دیگری را هم در بر داشته باشد و آن اینکه شب و روز در کره زمین به خاطر وجود طبقات جو در اطراف این کره به صورت ناگهانی ایجاد نمی شود، بلکه روز، به تدریج از فجر و فلق شروع شده و گسترده می گردد و شب از شفق و سرخی طرف مشرق به هنگام غروب آغاز، و تدریجا تاریکی همه جا را می گیرد.

تدریجی بودن تغییر شب و روز به هر معنی که باشد آثار سودمندی در زندگانی انسان و موجودات کره زمین دارد، زیرا پرورش گیاهان و بسیاری از جانداران در پرتو نور و حرارت تدریجی آفتاب صورت می گیرد، به این معنی که از آغاز بهار که نور و حرارت، روز به روز، افزایش می یابد، گیاهان و بسیاری از حیوانات هر روز مرحله تازه ای از تکامل خود را طی می کنند و چون با گذشت زمان، نور و حرارت بیشتری لازم دارند و این موضوع به وسیله تغییرات تدریجی شب و روز تامین می گردد، می توانند به نقطه نهایی تکامل خود برسند.

هر گاه شب و روز همیشه یکسان بود، نمو و رشد بسیاری از گیاهان و حیوانات، دچار اختلال می شد و فصول چهارگانه که لازمه اختلاف شب و روز و (چگونگی زاویه تابش آفتاب است از بین می رفت و طبعا انسان از فواید اختلاف فصول بی بهره می ماند).

همچنین اگر معنی دوم در تفسیر آیه را در نظر بگیریم که آغاز شب و روز، تدریجی است نه ناگهانی و حتما شفق و بین الطلوعین در میان این دو است،

روشن می شود که این تدریجی بودن شب و روز، برای ساکنان زمین نعمت بزرگی است، زیرا کم کم با تاریکی یا روشنایی آشنا می شوند و نیروهای جسمی و زندگی اجتماعی آنان بر آن منطبق می گردد، در غیر این صورت، مسلماً ناراحتیهایی به وجود می آمد.

2 - جمله (تخرج الحی من المیت و تخرج المیت من الحی) و شبیه آن در چندین آیه از قرآن مجید به چشم می خورد که می گوید: (خداوند زنده را از مرده و مرده را از زنده بیرون می آورد).

منظور از بیرون آوردن (زنده) از (مرده) همان پیدایش حیات از موجودات بیجان است، زیرا می دانیم آن روز که زمین آماده پذیرش حیات شد، موجودات زنده از مواد بیجان به وجود آمدند، از این گذشته دائماً در بدن ما و همه موجودات زنده عالم، مواد بی جان، جزو سلولها شده، تبدیل به موجود زنده می گردند.

پیدایش مردگان از موجودات زنده، نیز دائماً در مقابل چشم ما مجسم است. در حقیقت آیه اشاره به قانون تبادل دائمی مرگ و حیات است که عمومیت و پیچیده ترین و در عین حال جالبترین قانونی است که بر ما حکومت می کند.

برای این آیه، تفسیر دیگری نیز هست که با تفسیر گذشته، منافاتی ندارد و آن مسئله زندگی و مرگ معنوی است، چه این که می بینیم گاهی افراد با ایمان که زندگان حقیقی هستند از افراد بی ایمان که مردگان واقعی محسوب می شوند به وجود می آیند و گاهی به عکس، افراد بی ایمان از افراد با ایمان متولد می شوند.

قرآن زندگی و مرگ معنوی را در آیات متعددی به (کفر) و (ایمان) تعبیر کرده است.

مطابق این تفسیر، قرآن مساله به هم ریختن قانون توارث را که بعضی از دانشمندان آن را از قوانین قطعی طبیعت می دانند، اعلام می دارد، زیرا انسان به خاطر داشتن آزادی اراده مانند موجودات بی جان طبیعت نیست که تحت تاثیر اجباری عوامل مختلف باشد، و این خود یکی از قدرتمائیهای خدا است که آثار کفر را از وجود فرزندان کافر (آنها که می خواهند واقعا مؤمن باشند) می شوید، و آثار ایمان را از وجود فرزندان مؤمن (آنها که می خواهند واقعا کافر باشند) از بین می برد و این استقلال اراده، که حتی می تواند بر زمینه های مساعد و نامساعد ارثی پیروز گردد از ناحیه اوست.

همین معنی در روایتی از پیامبر اسلام (ﷺ) به ما رسیده است چنانکه در تفسیر (الدر المنثور) از سلمان فارسی نقل شده که رسول خدا (ﷺ) در تفسیر آیه (تخرج الحی من المیت...) فرمود: یعنی مؤمن را از صلب کافر و کافر را از صلب مؤمن خارج می سازد.

3 - جمله (و ترزق من تشاء بغیر حساب) به اصطلاح از قبیل ذکر (عام) بعد از (خاص) است زیرا در جمله های قبل، نمونه هایی از روزیهای خداوند به بندگان، بیان شده است و در این جمله مساله، به صورت کلی و عمومیت در تمام مواهب و ارزاق ذکر گردیده یعنی نه تنها عزت و حکومت و حیات و مرگ به دست خدا است بلکه هر نوع روزی و موهبتی از ناحیه او است.

جمله (بغیر حساب) (بدون حساب) اشاره به این است که دریای مواهب الهی آن قدر وسیع و پهناور است که هر قدر به هر کس ببخشد کمترین تاثیری برای او نمی کند و نیاز به نگاه داشتن حساب ندارد، زیرا حساب را آنها نگه می

دارند که سرمایه محدودی دارند، و بیم تمام شدن یا کمبود سرمایه درباره آنها میرود، چنین اشخاصی هستند که دائما در عطایای خود حسابگرند. مبادا سرمایه آنها از دست برود، اما خداوندی که دریای بی پایان هستی و کمالات است، نه بیم کمبود دارد، و نه کسی از او حساب می گیرد، و نه نیازی به حساب دارد.

از آنچه گفته شد، روشن می شود که این جمله، منافات با آیاتی که بیان تقدیر الهی و اندازه گیری و لیاقت و شایستگی افراد و حکمت و تدبیر آفرینش را بیان می کند، ندارد.

4 - سوال دیگری در اینجا مطرح است و آن اینکه: از نظر قانون آفرینش و حکم عقل و دعوت انبیاء، هر کسی در کسب سعادت و خوشبختی و عزت و ذلت و تلاش و کوشش برای کسب روزی خویش مختار و آزاد است، پس چگونه در آیه فوق، همه اینها به خداوند نسبت داده شده است؟!

پاسخ این سؤال این است که سرچشمه اصلی عالم آفرینش و تمام مواهب و قدرتهائی که افراد دارند، خداست، اوست که همه امکانات را برای تحصیل عزت و خوشبختی در اختیار بندگان، قرار داده، و اوست که قوانینی در این عالم وضع کرده که اگر پشت پا به آن بزنند، نتیجه آن، ذلت است، و به همین دلیل همه اینها را می توان به او نسبت داد، ولی این نسبت هرگز منافات با آزادی اراده بشر ندارد، زیرا انسان که از این قوانین و مواهب، از این قدرتها و نیروها، حسن استفاده، یا سوء استفاده می کند.

آیه (28) و ترجمه

(لا يتخذ المؤمنون الكافرين أولياء من دون المؤمنين و من يفعل ذلك فليس من الله في شيء الا ان تتقوا منهم تقية و يحذركم الله نفسه و الى الله المصير)
(28)

ترجمه:

28 - افراد با ایمان نباید به جای مومنان، کافران را دوست و سرپرست خود انتخاب کنند، و هر کس چنین کند، هیچ رابطه ای با خدا ندارد (و پیوند او بکلی از خدا گسسته می شود)، مگر اینکه از آنها به پرهیزید (و به خاطر هدفهای مهمتری تقیه کنید). خداوند شما را از (نافرمانی) خود، بر حذر می دارد، و بازگشت (شما) به سوی خداست.

تفسیر:

با دشمنان طرح دوستی نریزید

در آیات گذشته سخن از این بود که عزت و ذلت و تمام خیرات به دست خدا است، و در این آیه به همین مناسبت مؤمنان را از دوستی با کافران شدیداً نهی می کند، زیرا اگر این دوستیها به خاطر کسب قدرت و ثروت و عزت است، همه اینها به دست خدا است.

می فرماید: (افراد با ایمان نباید غیر از مؤمنان (یعنی) کافران را دوست و ولی و حامی خود انتخاب کنند) (لا يتخذ المؤمنون الكافرين أولياء من دون المؤمنين).

(و هر کس چنین کند در هیچ چیز از خداوند نیست) و رابطه خود را به کلی از پروردگارش گسسته است (و من يفعل ذلك فليس من الله في شيء).

این آیه در زمانی نازل شد که روابطی در میان مسلمانان و مشرکان با یهود نصاری وجود داشت، و چون ادامه این ارتباط، برای مسلمین زیانبار بود، مسلمانان از این کار نهی شدند، این آیه در واقع یک درس مهم سیاسی اجتماعی به مسلمانان می دهد که بیگانگان را به عنوان دوست و حامی و یار و یاور هرگز نپذیرند، و فریب سخنان جذاب و اظهار محبت‌های به ظاهر صمیمانه آنها را نخورند، زیرا ضربه های سنگینی که در طول تاریخ بر افراد با ایمان و با هدف واقع شده در بسیاری از موارد از این رهگذر بوده است.

تاریخچه استعمار می گوید: همیشه ظالمان استثمارگر در لباس دوستی و دلسوزی و عمران و آبادی ظاهر شده اند.

فراموش نباید کرد (واژه استعمار که به معنی اقدام به عمران و آبادی است نیز از همین جا گرفته شده) آنها به نام عمران و آبادی وارد می شدند و هنگامی که جای پای خود را محکم می کردند، بیرحمانه بر آن جامعه می تاختند و همه چیز آنها را به یغما می بردند.

جمله (من دون المومنین) اشاره به این است که در زندگی اجتماعی هر کس نیاز به دوستان و یاورانی دارد، ولی افراد با ایمان باید اولیای خود را از میان افراد با ایمان انتخاب کنند و با وجود آنان چه نیازی به کفار بی رحم و ستمگر است، و تکیه بر وصف ایمان و کفر، اشاره به این است که این دو از یکدیگر بیگانه و آشتی ناپذیرند.

جمله (فلیس من الله فی شیء) اشاره به این است که: افرادی که با دشمنان خدا پیوند دوستی و همکاری برقرار سازند، ارتباطشان با خداوند و خدا پرستان گسسته می شود.

سپس به عنوان یک استثناء از این قانون کلی می فرماید: (مگر اینکه از آنها به پرهیزید) و تقیه کنید (الا ان تتقوا منهم تقية).

همان تقیهای که برای حفظ نیروها و جلوگیری از هدر رفتن قوا و امکانات و سرانجام پیروزی بر دشمن است.

در چنین موردی، جایز است که مسلمانان با افراد بی ایمان، به خاطر حفظ جان خود و مانند آن ابراز دوستی کنند.

و در پایان آیه، هشدار می دهد به همه مسلمانان داده، می فرماید: (خداوند شما را از (نافرمانی) خود بر حذر می دارد، و بازگشت (همه شما) به سوی خداست (و میحذرکم الله نفسه و الى الله المصير)).

این دو جمله، بر مساله تحریم دوستی با دشمنان خدا تاکید می کند، از یک سو می گوید از مجازات و خشم و غضب خداوند پرهیزید، و از سوی دیگر می فرماید: (اگر مخالفت کنید بازگشت همه شما به سوی او است و نتیجه اعمال خود را خواهید گرفت).

نکته ها

1 - تقیه یک سپر دفاعی است

درست است که گاهی انسان به خاطر هدفهای عالیترا، به خاطر حفظ شرافت، و به خاطر تقویت حق و کوبیدن باطل حاضر است از جان عزیز خود نیز در این راه بگذرد، ولی آیا هیچ عاقلی میتواند بگوید جایز است انسان بدون هدف مهمی جان خود را به خطر اندازد؟ اسلام صریحا اجازه داده که انسان در موردی که جان یا مال و ناموس او در خطر است و اظهار حق، هیچگونه نتیجه و فایده مهمی ندارد موقتا از اظهار آن خودداری کند و به وظیفه به طور پنهانی عمل نماید.

چنانکه قرآن در آیه فوق خاطر نشان ساخته و با تعبیر دیگر در آیه 106
سوره نحل می فرماید: (الامن اکره و قلبه مطمئن بالایمان)، مگر کسی که از
روی اجبار چیزی بر خلاف ایمان اظهار می کند و قلب او با ایمان مطمئن و
آرام است.

تواریخ و کتب حدیث اسلامی نیز سرگذشت (عمار) و پدر و مادرش را
فراموش نکرده که در چنگال بت پرستان گرفتار شدند و آنها را شکنجه دادند
که از اسلام بیزاری بجویند پدر و مادر عمار از این کار خودداری کردند و به
دست مشرکان کشته شدند ولی عمار آنچه را که آنها میخواستند با زبان اظهار
داشت و سپس گریه کنان از ترس خداوند بزرگ به خدمت پیامبر (ﷺ)
شتافت پیامبر (ﷺ) به او فرمود: (ان عادوا لک فعد لهم)، (اگر باز هم گرفتار
شدی و از تو خواستند آنچه میخواهند بگو) و به این وسیله اضطراب و وحشت
و گریه او را آرام ساخت.

نکتهای که باید کاملاً به آن توجه داشت این است که تقیه در همه جا یک
حکم ندارد بلکه گاهی واجب و گاهی حرام و زمانی مباح می باشد.
وجوب تقیه در صورتی است که بدون فایده مهمی جان انسان به خطر بیفتد،
اما در موردی که تقیه موجب ترویج باطل و گمراه ساختن مردم و تقویت ظلم و
ستم گردد حرام و ممنوع است.

روی این اساس تمام ایراداتی که در این زمینه شده پاسخ داده خواهد شد در
حقیقت اگر خورده گیران در این باره تحقیق می کردند واقف می شدند که شیعه
در این عقیده تنها نیست بلکه مساله تقیه در جای خود یک حکم قاطع عقلی و
موافق فطرت انسانی است. زیرا تمام مردم عاقل و خردمند جهان هنگامی که
خود را بر سر دو راهی ببینند که یا باید از اظهار عقیده باطنی خود چشم پوشند

و یا با اظهار عقیده خود جان و مال و حیثیت خود را به خطر افکنند، تحقیق می کنند اگر اظهار عقیده در موردی باشد که ارزش برای فدا کردن جان و مال و حیثیت داشته باشد در چنین موقعی اقدام به این فداکاری را صحیح می شمارند و اگر اثر قابل ملاحظه ای در آن نبینند از اظهار عقیده چشم می پوشند.

2 - تقیه یا تغییر شکل مبارزه

در تاریخ مبارزات مذهبی و اجتماعی و سیاسی زمانهائی پیش می آید که مدافعان حقیقت اگر بخواهند به مبارزه آشکار دست بزنند هم خودشان و هم مکتبشان به دست نابودی سپرده می شود و یا لااقل در معرض مخاطره قرار می گیرد مانند وضع شیعیان علی (علیه السلام) در زمان حکومت غاصب بنی امیه در چنین موقعی راه صحیح و عاقلانه این است که نیروهای خود را به هدر ندهند و برای پیشبرد اهداف مقدس خود به مبارزات غیر مستقیم و یا مخفیانه دست بزنند و در حقیقت تقیه برای اینگونه مکتبها و پیروان آنها در چنین لحظاتی یک نوع تغییر شکل مبارزه محسوب می شود که میتواند آنها را از نابودی نجات دهد، و در ادامه مجاهدات خود پیروز گرداند، کسانی که بر تقیه بطور دربست قلم بطلان میکشند معلوم نیست برای اینگونه موارد چه طرحی دارند؟ آیا نابود شدن خوب است و یا ادامه مبارزه به شکل صحیح و منطقی؟ راه دوم همان تقیه است و راه اول چیزی است که هیچ کس نمی تواند آن را تجویز کند.

از آنچه گفتیم روشن شد که تقیه یک اصل مسلم قرآنی است ولی در موارد معین و حساب شده که ضابطه آن در بالا آمد، و اینکه می بینیم بعضی از ناآگاهان تقیه را از ابداعات پیروان اهل بیت (علیهم السلام) می شمردند دلیل بر این است که با آیات قرآن آشنائی زیادی ندارند.

آیه (29) و ترجمه

(قل إن تخفوا ما في صدوركم أو تبدوه يعلمه الله ويعلم ما في السموت وما في الارض والله على كل شيء قدير) (29)

ترجمه:

29 - بگو: اگر آنچه را در سینه های شماست، پنهان دارید یا آشکار کنید، خداوند آن را می داند، و (نیز) از آنچه در آسمانها و زمین است، آگاه می باشد، و خداوند بر هر چیزی تواناست.

تفسیر:

او از اسرار درون شما آگاه است

در آیه قبل، دوستی و همکاری با کافران و دشمنان خدا، و تکیه کردن بر آنان شدیداً مورد نهی واقع شده، جز در موارد تقیه، و از آنجا که بعضی، ممکن است همین استثناء را بهانه‌ای برای برگزیدن کافران به دوستی و تن دادن به ولایت و حمایت آنها قرار دهند، و با سوء استفاده از عنوان تقیه با دشمنان اسلام رابطه برقرار سازند در این آیه به آنها هشدار داده، می فرماید: (بگو: اگر آنچه را در سینه های شماست، پنهان سازید یا آشکار کنید خداوند آن را می داند) (قل ان تخفوا ما في صدوركم أو تبدوه يعلمه الله).

نه تنها اسرار درون شما را می داند بلکه (آنچه را که در آسمانها و آنچه را در زمین است) (نیز) می داند (و علاوه بر این آگاهی وسیع) خداوند بر هر چیزی توانا است (و يعلم ما في السموات وما في الارض والله على كل شيء قدير).

بنابراین او با علم بیپایانش که پهنه زمین و آسمان را فرا گرفته، از نیات همه شما با خبر است، و قدرت بر کیفر دادن گنهکاران را نیز دارد.

آیه (30) و ترجمه

(یوم تجد کل نفس ما عملت من خیر محضرا و ما عملت من سوء تود لو أن
بینها و بینہ أمدا بعیدا و یحذركم الله نفسه و الله رؤوف بالعباد) (30)

ترجمه:

30 - روزی که هر کس، آنچه را از کار نیک انجام داده، حاضر میبیند، و
آرزو می کند میان او، و آنچه از اعمال بد انجام داده، فاصله زمانی زیادی باشد.
خداوند شما را از (نافرمانی) خودش، بر حذر می دارد، و (در عین حال)،
خدا نسبت به همه بندگان، مهربان است.

تفسیر:

حضور اعمال انسانها در قیامت

این آیه تکمیلی است بر آنچه در آیه قبل آمد، و از حضور اعمال نیک و بد
در قیامت پرده بر می دارد، می فرماید: (به یاد آورید روزی را که هر کس آنچه
را از کار نیک انجام داده حاضر میبیند و همچنین آنچه را از کار بد، انجام داده
است) (یوم تجد کل نفس ما عملت من خیر محضرا و ما عملت من سوء).
(در حالی که دوست می دارد میان او و آن اعمال بد فاصله زمانی زیادی
باشد) (تود لو ان بینها و بینہ امدا بعیدا).

نمیگوید آرزو می کند اعمال بدش نابود شود زیرا می داند چیزی در جهان
نابود نمی شود، بلکه آرزو می کند با آن فاصله بگیرد.

(آمد) در لغت به معنی زمان محدود است، و تفاوت آن با (ابد) این است که
ابد، زمان نامحدود را می گوید، و غالبا آمد توجه به انتهای زمانی و سر رسید
مدت دارد، هر چند به معنی زمان محدود (در برابر نامحدود) نیز به کار میرود.

آری گناهکاران، و نیکوکاران همگی اعمال خود را در آن روز حاضر می‌بینند، با این تفاوت که نیکوکاران از مشاهده اعمال خویش خوشحال و مسرور می‌شوند و بدکاران از مشاهده اعمال خود چنان در وحشت فرو می‌روند که آرزو می‌کنند از آن فاصله بگیرند نه فاصله مکانی، که فاصله زمانی دور و دراز که برای ابراز تنفر از فاصله مکانی رساتر است، زیرا در فاصله مکانی احتمال حضور نزد او وجود دارد، ولی در فاصله زمانی به هیچ وجه امکانپذیر نیست.

مثلاً کسی که در مناطق دور دستی از صحنه جنگ جهانی زندگی میکرد، باز کم و بیش، احساس اضطراب و نگرانی داشت زیرا ممکن بود دامنه جنگ به آنجا کشیده شود ولی ما که امروز دهها سال از زمان جنگ فاصله گرفته ایم، هیچگونه احساس نگرانی نداریم که آن جنگها ما را هم فرا بگیرد (ممکن است جنگ جهانی دیگری روی بدهد) ولی سرایت آن جنگهای پیشین به امروز معنی ندارد.

بعضی از مفسران احتمال داده اند که (آمد) در اینجا فاصله مکانی باشد (همانگونه که مجمع البیان از بعضی نقل کرده است) ولی این واژه ظاهراً در لغت جز به معنی زمان یا سررسید زمان نیامده است.

و در پایان آیه، باز برای تاکید بیشتر می‌فرماید: (خداوند شما را از (نافرمانی (خویش بر حذر می‌دارد و در عین حال خدا نسبت به همه بندگان مهربان است) (و یحذرکم الله نفسه و الله رؤف بالعباد).

در واقع، این جمله معجونی است از بیم و امید، از یک سو اعلام خطر می‌کند و هشدار می‌دهد، و از سوی دیگر بندگان را به لطفش امیدوار می‌سازد تا تعادلی میان خوف و رجا که عامل مهم تربیت انسان است برقرار شود، این

احتمال نیز وجود دارد که این دو جمله تاکید بر یکدیگر باشد و به این میماند که کسی به دیگری بگوید من تو را از این کار خطرناک بر حذر میدارم و من به تو مهربانم که اعلام خطر میکنم.

حضور اعمال و تجسم آن در قیامت

قرآن مجید در آیه مورد بحث و آیات زیاد دیگری از این حقیقت پرده بر می دارد که در قیامت اعمال نیک و بد انسان، هر کدام در شکلی تجسم یافته و در عرصه محشر حاضر می شود.

واژه (تجد) از ماده (وجدان) (یافتن) ضد فقدان و نابودی است و کلمه (خیر) و (سوء) که به صورت نکره آمده در اینجا مفید عموم است، یعنی هر انسانی در آن روز تمام اعمال خوب و بد خود را - هر چند کم باشد - در نزد خود می یابد.

گر چه جمعی از مفسرین اصرار دارند این آیه، و آیات مانند آن را توجیه کنند و بگویند منظور از حاضر شدن اعمال، حضور پاداش و کیفر آنها است و یا اینکه منظور حضور نامه عمل است که تمام اعمال آدمی از نیک و بد در آن ثبت شده است.

ولی پیدا است که این توجیهات، با ظاهر آیه سازگار نیست، زیرا این آیه به روشنی می گوید که انسان در روز رستاخیز، (خود عمل) را می یابد، و در ذیل آیه می خوانیم گناهکار آرزو دارد که بین او و عمل زشتی که انجام داده جدائی بیفتد، و در اینجا نیز خود عمل، مورد بحث آیه است نه نامه عمل و نه کیفر و پاداش آنها.

گواه دیگر اینکه در آیه مورد بحث می خوانیم: گناهکار دوست می دارد میان او و عملش فاصله زیادی بیفتد و هرگز آرزوی از بین رفتن عمل خود را

نمیکنند. این نشان می دهد که نابودی اعمال امکانپذیر نیست و به همین دلیل تمنای آن را نمی نماید.

آیات فراوان دیگری نیز این مطلب را تایید می کند مانند آیه 49 سوره کهف (و وجدوا ما عملوا حاضرا ولا يظلم ربك احدا) (گناهکاران در روز رستاخیز، تمام اعمال گذشته خود را در برابر خود حاضر میبینند و خداوند به هیچ کس، ستم نمی کند).

و آیه 7 و 8 سوره زلزال: (فمن يعمل مثقال ذرة خيرا يره و من يعمل مثقال ذرة شرا يره)؛ (هر کس اندکی کار نیک یا بد انجام دهد، خود آن را خواهد دید).

همانطور که گفتیم گاهی بعضی از مفسران، لفظ (جزاء) را در این آیات تقدیر گرفته اند، و این خلاف ظاهر آیات است.

از بعضی آیات به دست می آید که این جهان کشتزار جهان دیگر است و عمل انسان بسان دانه های است که کشاورز در دل خاک میافشاند، سپس همان دانه رشد و نمو کرده همان دانه را با مقادیر زیادتری برداشت می کند، اعمال انسان نیز با تبدلات و تغییرات بیشتری که لازمه سرای رستاخیز است به خود انسان باز می گردد چنانکه خداوند در سوره شوری آیه 20 می فرماید:

(من كان يريد حرث الاخرة نزله في حرثه)؛ (هر کس کشت آخرت را بخواهد کشته او را افزایش می دهیم).

از بعضی از آیات دیگر به دست می آید که کارهای نیک این جهان در جهان دیگر به صورت نور و روشنایی در می آیند، منافقان از مؤمنان مطالبه این نور را می کنند، و می گویند: (انظرونا نقتبس من نوركم)؛ (صبر کنید تا ما از نور شما بهره گیریم).

و به آنها گفته می شود: (ارجعوا وراءکم فالتمسوا نورا)؛ (بازگردید، این نور را از دنیا طلب کنید).

این آیات و دهها آیات دیگر می‌رساند که ما، در روز رستاخیز عین عمل را به صورت کاملتر می‌یابیم و این همان تجسم اعمال است که دانشمندان اسلامی به آن قائلاند.

روایات بسیاری نیز از پیشوایان بزرگ اسلام بر این مطلب گواهی می‌دهند که ما در اینجا به یک نمونه اکتفا می‌کنیم:

پیامبر اسلام (ﷺ) به یکی از کسانی که تقاضای موعظه کرده بود، فرمود: (و انه لا بد لك يا قيس من قرين يدفن معك و هو حي و تدفن معه و انت ميت فان كان كريما اكرمك و ان كان لثيما اسلمك ثم لا يحشر الا معك و لا تحشر الا معه و لا تسئل الا عنه فلا تجعله الا صالحا فانه ان صلح انست به، و ان فسد لا تستوحش الا منه و هو فعلك)؛

(ای قیس! ناگزیر، همنشینی داری که پس از مرگ، همراه تو دفن می‌شود، در حالی که او زنده است و با او دفن میشوی در حالی که تو مرده‌ای، اگر او نیک و گرامی باشد، تو را گرامی می‌دارد و هر گاه او پست باشد تو را تسلیم حوادث می‌کند، سپس او با کسی جز تو محشور نمی‌شود و تو هم با کسی جز او به صحنه رستاخیز نمی‌آئی، از تو درباره غیر آن سؤال نمی‌شود، بنابراین، سعی کن آن را به صورت شایسته انجام دهی، زیرا اگر آن، شایسته باشد، با او انس می‌گیری و گر نه از هیچ کس جز او وحشت نداری و آن (عمل) تو است).

برای روشن شدن این بحث لازم است قبلا چگونگی پاداش و کیفر اعمال را مورد بررسی قرار دهیم.

نظرات دانشمندان درباره چگونگی پاداش و کیفر الهی دانشمندان درباره پاداش و کیفر اعمال، عقاید گوناگونی دارند:

1 - دسته ای از آنها معتقدند که جزاء اعمال، مانند پاداش و کیفرهای این جهان، روی قرارداد است یعنی چنانکه در این جهان برای هر کار بدی کیفری از طرف قانونگذاران تعیین شده است، خداوند بزرگ برای هر عملی، کیفر و یا پاداش خاصی معین نموده است، این نظریه همان نظریه اجر و مزد، و کیفرهای مقرراتی است.

2 - دسته دیگری معتقدند که تمام کیفرها و پاداشها، مخلوق نفس و روح انسانی است که روح انسانی بی اختیار در آن جهان آنها را خلق می کند، به این بیان که: اعمال نیک و بد در این جهان در روح انسانی، ملکاتی خوب و بد، ایجاد می نماید و این ملکات، خمیره انسان و جزء ذات او میگردند، و هر یک از این ملکات، صورتی مناسب خویش، از نعمت و عذاب ایجاد می کند، اشخاص خوش باطن در این جهان با یک سلسله از افکار و تصورات نیک سر و کار دارند، و افراد ناپاک در خواب و بیداری با افکار باطل و تصورات بد خویش مشغول اند.

این ملکات در روز رستاخیز، خلاق نعمتها و شکنجه ها و دردها و آرامش و عذاباند، و به عبارت دیگر آنچه درباره نعمتهای بهشت و مجازاتههای دوزخ می خوانیم، همان مخلوقات صفات خوب و بد انسان است، نه چیز دیگر.

3 - دسته دیگری از دانشمندان بزرگ اسلام، راه دیگری را انتخاب نموده و شواهد زیادی از آیات و روایات را برای آن آورده اند و خلاصه آن این است: هر کرداری از ما، خواه خوب و خواه بد، یک صورت دنیوی دارد، که ما آن را مشاهده مینماییم و یک صورت اخروی، که هم اکنون در دل آن عمل نهفته است

و روز رستاخیز پس از تحولاتی که در آن رخ می دهد، شکل دنیوی خود را از دست داده و با شکل روز رستاخیز جلوه می کند و باعث آرامش و راحتی عمل کننده یا آزار او می گردد.

از میان نظرات فوق، نظر اخیر با ظواهر بسیاری از آیات قرآن کاملاً تطبیق می کند، بنابراین، اعمال انسان که اشکال مختلفی از انرژیها هستند، طبق قانون بقاء (ماده و انرژی) هیچگاه از میان نمیروند و همواره در این جهان باقی خواهند بود، گرچه ما با مطالعه سطحی چنین میپنداریم که از میان رفته اند.

بقای این اعمال و ابدیت آنها از یک سو سبب می شود که در رستاخیز، به هنگام محاسبه اعمال، هر کسی تمامی اعمال خود را ببیند و جایی برای انکار باقی نماند و از سوی دیگر سبب می شود که در میان اعمال خود، در رستاخیز زندگی کند، رنج ببرد و یا آرامش بیابد، گرچه وسایل انسانی هنوز قادر نیست که حوادث گذشته را جز آنچه مربوط به چند لحظه قبل است کشف کند ولی مسلم است اگر دستگاهی کاملتر به وجود آید و یا (دید) و (درکی) کاملتر داشته باشیم میتوانیم همه آنچه را که در گذشته روی داده است، احساس و درک کنیم (البته مانعی ندارد که قسمتی از پاداش و کیفرها هم جنبه قرار دادی داشته باشد).

تجسم اعمال از نظر علم روز

برای اثبات امکان تجسم اعمال گذشته، می توان از اصول مسلم (فیزیک) امروز استفاده کرد زیرا از نظر علم فیزیک مسلم است که ماده، تبدیل به انرژی (جسم تبدیل به نیرو) می شود، چه این که آخرین نظریه درباره ماده و انرژی این است که (ماده) و (نیرو) دو مظهر از یک حقیقت هستند و ماده، انرژی متراکم و فشرده است که در شرایط معینی به نیرو مبدل می گردد، گاهی انرژی

نهفته در یک گرم ماده، معادل با قدرت انفجار متجاوز از سی هزار تن دینامیت است.

نتیجه این که ماده و انرژی، جلوه‌هایی از یک حقیقت هستند و با توجه به عدم فنای انرژی و ماده هرگز مانعی نخواهد داشت که نیروها و انرژیهای پخش شده بار دیگر به حالت تراکم در آیند و حالت جرمی و جسمی بخود بگیرند و نیروهائی که در راه اصلاح و درستکاری یا در راه جور و ستم به کار برده شده اند به حالت فشرده در آیند و به صورت جسمانی خاص در روز رستاخیز مجسم گردند و در صورتی که اعمال نیکی باشند به صورت نعمتهای جالب و زیبای مادی و اگر اعمال بد و شری باشند، در قیافه وسایل شکنجه و عذاب مجسم گردند.

آیه (31) و (32) و ترجمه

(قل إن كنتم تحبون الله فاتبعوني يحببكم الله ويغفر لكم ذنوبكم والله غفور رحيم) (31) (قل أطيعوا الله والرسول فإن تولوا فإن الله لا يحب الكافرين) (32)

ترجمه:

31 - بگو: اگر خدا را دوست میدارید، از من پیروی کنید! تا خدا (نیز) شما را دوست بدارد، و گناهانتان را ببخشد، و خدا آمرزنده مهربان است.

32 - بگو: از خدا و فرستاده (او)، اطاعت کنید! و اگر سرپیچی کنید، خداوند کافران را دوست نمیدارد.

شان نزول:

درباره آیات فوق دو شان نزول در تفسیر مجمع البیان و المنار، آمده است: نخست این که جمعی در حضور پیغمبر (ﷺ) ادعای محبت پروردگار کردند، در حالی که عمل به برنامه های الهی در آنها کمتر دیده می شد، آیات فوق نازل گردید و به آنها پاسخ گفت.

دیگر این که جمعی از مسیحیان نجران در مدینه به حضور پیامبر (ﷺ) آمدند و ضمن سخنان خود، اظهار داشتند که ما اگر مسیح (ﷺ) را فوق العاده احترام میگذاریم، به خاطر محبتی است که به خدا داریم، آیات فوق نازل شد و به آنها پاسخ گفت.

تفسیر:

محبت واقعی این است!

همانگونه که در شان نزول خواندیم گروهی بودند: که دم از دوستی پیام

اسلام (ﷺ) یا سایر انبیاء میزدند، آیات فوق، مفهوم دوستی واقعی را تبیین می کند و فرق آن را با محبت کاذب و دروغین روشن می سازد.

نخست می فرماید: (بگو: اگر خدا را دوست میدارید از من پیروی کنید تا خدا شما را دوست بدارد و گناهانتان را ببخشد که خدا آمرزنده مهربان است)

(قل ان کنتم تحبون الله فاتبعونی يحببکم الله ویغفر لکم ذنوبکم و الله غفور رحیم).

یعنی محبت تنها یک علاقه قلبی ضعیف و خالی از هر گونه اثر نیست بلکه باید آثار آن، در عمل انسان منعکس باشد، کسی که مدعی عشق و علاقه به پروردگار است، نخستین نشانه اش این است که از پیامبر و فرستاده او پیروی کند.

در حقیقت این، یک اثر طبیعی محبت است که انسان را به سوی (محبوب) و خواسته های او میکشاند، البته ممکن است، محبت های ضعیفی یافت شود که شعاع آن، از قلب به بیرون نیفتد، اما اینگونه محبتها به قدری ناچیز است که نمیتوان نام محبت بر آن گذاشت، یک محبت اساسی حتما آثار عملی دارد، حتما دارنده آن را با محبوب پیوند می دهد، و در مسیر خواسته های او به تلاش پرثمر و می دارد.

دلیل این موضوع روشن است، زیرا عشق و علاقه انسان به چیزی حتما به خاطر این است که کمالی در آن یافته است، هرگز انسان به موجودی که هیچ نقطه قوتی در آن نیست، عشق نمیورزد، بنابراین، عشق انسان به خدا به خاطر این است که او منبع و سرچشمه اصلی هر نوع کمال است، مسلما چنین وجودی، تمام برنامه ها و دستورهایش نیز کامل است، و در این حال چگونه ممکن است انسانی که عاشق تکامل و پیشرفت است از آن برنامه ها، سرباز زند، و اگر سرباز زد، آیا نشانه عدم واقعیت عشق و محبت او نیست؟

این آیه نه تنها به مسیحیان نجران، یا مدعیان محبت پروردگار در عصر پیامبر (ﷺ) پاسخ می گوید، بلکه یک اصل کلی در منطق اسلام برای همه اعصار و قرون است، آنها که شب و روز دم از عشق پروردگار یا عشق و محبت پیشوایان اسلام و مجاهدان راه خدا و صالحان و نیکان میزنند اما در عمل، کمترین شباهتی به آنها ندارند، مدعیان دروغینی بیش نیستند.

آنها که سر تا پا آلوده گناه اند، با این حال قلب خود را مملو از عشق خدا، پیامبر (ﷺ)، امیر مؤمنان (علیه السلام) و پیشوایان بزرگ می دانند، و یا عقیده دارند که ایمان و عشق و محبت تنها به قلب است و ارتباطی با عمل ندارد، از منطق اسلام به کلی بیگانه اند.

در (معانی الاخبار) از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود: ما احب الله من عصاه: (کسی که گناه می کند، خدا را دوست نمی دارد).

سپس این شعر معروف را قرائت فرمود:

تعصى الاله و انت تظهر حبه هذا لعمرى فى الفعال بدیع
لو كان حبك صادقا لاطعته ان المحب لمن يحب مطیع
(معصیت پروردگار میکنی، با این حال اظهار محبت او مینمایی - به جانم سوگند، این کار عجیبی است! اگر محبت تو صادقانه بود، اطاعت فرمان او میکردی - زیرا کسی که دیگری را دوست می دارد، از فرمان او پیروی می کند).

قرآن در جمله (يُحِبُّكُمْ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ) می گوید: اگر محبت خدا داشتید و اثرات آن در عمل و زندگی شما آشکار شد خداوند هم شما را دوست می دارد و به دنبال این دوستی، اثراتش در مناسبات

او با شما آشکار می گردد؛ گناهانتان را میبخشد و شما را مشمول رحمتش می کند.

دلیل دوستی متقابل خداوند نیز روشن است، زیرا او وجودی است از هر نظر کامل و بی پایان و به هر موجودی که در مسیر تکامل گام بردارد بر اثر سنخیت پیوند محبت خواهد داشت.

از این آیه ضمناً روشن می شود که محبت یک طرفه نمی تواند وجود داشته باشد، زیرا هر محبتی دارنده آن را دعوت می کند که عملاً در راه خواسته های واقعی (محبوب) گام بردارد و در چنین حالی به طور قطع، محبوب نیز به او علاقه پیدا می کند.

ممکن است در اینجا سؤال شود که اگر شخص محب، همواره اطاعت فرمان محبوب کند، دیگر گناهی برای او باقی نماند که بخشوده شود، پس جمله یغفر لکم ذنوبکم موضوع نخواهد داشت.

در پاسخ باید گفت: اولاً ممکن است این جمله اشاره به بخشش گناهان سابق باشد و ثانیاً شخص محب استمرار بر معصیت محبوب نمیکند، ولی ممکن است بر اثر طغیان و غلبه شهوات، گاهی لغزشی از او سرزند که در پرتو اطاعت های مستمر او بخشوده خواهد شد.

نکته:

دین و محبت

در روایات متعددی از پیشوایان اسلام نقل شده که دین چیزی جز محبت نیست، از جمله در کتاب خصال و کافی از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود: (هل الدین الا الحب ثم تلا هذه الاية ان كنتم تحبون الله فاتبعوني)؛ (آیا دین جز محبت است، و سپس آیه فوق را تلاوت فرمود).

منظور از این روایات این است که روح و حقیقت دین همان ایمان و عشق به خدا است ایمان و عشقی که شعاع آن، تمام وجود انسان را روشن می کند و همه اعضاء و دستگاههای تن تحت تاثیر آن قرار میگیرند، و اثر بارز و روشن آن پیروی از فرمان خدا است.

در آیه بعد، بحثی را که در آیه قبل آمده بود تعقیب کرده، می فرماید: (بگو: اطاعت کنید خدا و فرستاده او را) (قل اطیعوا الله و الرسول).

بنابراین چون شما مدعی محبت او هستید باید با اطاعت از فرمان او و پیامبرش این محبت را عملاً اثبات کنید.

سپس می افزاید: (اگر آنها سرپیچی کنند، خداوند کافران را دوست ندارد) (فان تولوا فان الله لا يحب الکافرين).

سرپیچی آنها نشان می دهد که محبت خدا را ندارند، بنابراین خدا هم آنها را دوست ندارد، زیرا محبت یک طرفه بی معنی است.

ضمناً از جمله (اطیعوا الله و الرسول) استفاده می شود که اطاعت خدا و پیامبر (ﷺ) از هم جدا نیستند، به همین دلیل در آیه قبل تنها سخن از پیروی و اطاعت پیامبر (ﷺ) بود و در اینجا سخن از هر دو است.

آیه (33) و (34) ترجمه

(إن الله اصطفى آدم ونوحا و آل إبرهیم و آل عمران علی العلمین) (33)
(ذریة بعضها من بعض و الله سمیع علیم) (34)

ترجمه:

33 - خداوند، آدم و نوح و آل ابراهیم و آل عمران را بر جهانیان برتری داد.
34 - آنها فرزندان (و دودمانی) بودند که (از نظر پاکی و تقوا و فضیلت،)
بعضی از بعض دیگر گرفته شده بودند، و خداوند، شنوا و داناست (و از
کوششهای آنها در مسیر رسالت خود، آگاه می باشد).

تفسیر:

نیاکان مریم

این آیات، سرآغازی است برای بیان سرگذشت مریم و اشاره ای به مقامات
اجداد او و نمونه بارزی است از محبت واقعی به پروردگار و ظهور آثار این
محبت در عمل، که در آیات گذشته به آن اشاره شده بود.

نخست می فرماید: (خداوند آدم و نوح و خاندان ابراهیم و خاندان عمران را
بر عالَمیان برگزید) (ان الله اصطفى آدم و نوحا و آل ابراهیم و آل عمران علی
العالمین).

(اصطفی) از ماده صفو (بر وزن عفو) به معنی خالص شدن چیزی است و
صفوة به معنی خالص هر چیزی است، سنگ صاف را در لغت عرب از این نظر
صفا می گویند که دارای خلوص و پاکی است، بنابراین اصطفاء به معنی انتخاب
کردن قسمت خالص چیزی است.

آیه فوق می گوید: (ما آدم و نوح و خاندان ابراهیم و عمران را برگزیدیم) ممکن است این گزینش، تکوینی باشد و یا تشریعی، به این معنی که خداوند آفرینش آنها را از آغاز، آفرینش ممتازی قرار داد، هر چند با داشتن آفرینش ممتاز، هرگز مجبور به انتخاب راه حق نبودند، بلکه با اراده و اختیار خود این راه را پیمودند، سپس به خاطر اطاعت فرمان خدا و تقوا و پرهیزکاری و کوشش در راه هدایت انسانها، امتیازهای جدیدی کسب کردند که با امتیاز ذاتی آنها آمیخته شد و به صورت انسانهایی برگزیده در آمدند.

و در آیه بعد می افزاید: (آنها فرزندان و دودمانی بودند که بعضی از بعض دیگر گرفته شده بودند) (ذرية بعضها من بعض).

این برگزیدگان الهی از نظر اسلام و پاکی و تقوا و مجاهده برای راهنمایی بشر همانند یکدیگر بودند، و همچون نسخه های متعدد از یک کتاب که هر یک از دیگری اقتباس شده باشد.

و در پایان آیه اشاره به این حقیقت می کند که خداوند مراقب کوششها و تلاشهای آنها بوده، و سخنانشان را شنیده است و از اعمالشان آگاه است می فرماید: (خداوند شنوا و دانا است) (والله سمیع علیم).

در آیات فوق علاوه بر آدم، به تمام پیامبران اولو العزم اشاره شده است، نام نوح، صریحا آمده، و آل ابراهیم هم خود او و هم موسی و عیسی و پیامبر اسلام (ﷺ) را شامل می شود، و ذکر آل عمران اشاره مجددی به مریم و حضرت مسیح (ﷺ) است و تکرار آن برای این است که مقدمهای برای شرح حال آنان در آیات آینده باشد.

نکته ها

1 - امتیازات پیامبران

در اینجا سؤالی پیش می‌آید که این امتیاز ذاتی اگر چه آنها را مجبور به پیمودن راه حق نمیکرد و با مساله اختیار و اراده منافات نداشت ولی باز یک نوع تبعیض محسوب می‌شود.

در پاسخ باید گفت: که یک آفرینش آمیخته با نظام صحیح چنین تفاوتی را ایجاد می‌کند (دقت کنید) مثلاً بدن انسان یک آفرینش منظم است و برای تامین این نظام تفاوت‌هایی در میان اعضا باید باشد اگر تمام سلولهای تن انسان به ظرافت سلولهای شبکیه چشم و یا به استحکام و قدرت سلولهای استخوان ساق پا و یا به حساسیت سلولهای مغز و یا به تحرک سلولهای قلب باشد مسلماً سازمان بدن به هم میریزد بلکه باید سلولهای همچون مغز در بدن باشد و رهبری عضلات و اعضا بدن را به عهده بگیرد و سلولهای محکم استخوانی استقامت بدن را حفظ کند سلولهای ظریف و حساس از کوچک ترین حوادث آگاه گردد و سلولهای متحرک جنبش بیافرینند.

هیچکس نمی‌تواند بگوید چرا همه بدن مغز نیست و یا مثلاً در گیاه چرا همه سلولها به ظرافت و لطافت و زیبایی گلبرگها نمیباشند زیرا چنین وضعی ساختمان گیاه را به کلی دستخوش فنا و نیستی می‌کند.

ولی نکته قابل توجه اینجا است که این (امتیاز) ذاتی که برای ایجاد یک سازمان منظم نهایت لزوم را دارد ساده نیست، بلکه توأم با یک مسئولیت عظیم به اندازه این امتیاز می‌باشد. وجود این مسئولیت سنگین تعادل کفه‌های ترازوی خلقت آنها را تامین خواهد کرد، یعنی به همان نسبت که پیامبران و رهبران بشر امتیاز دارند، همان اندازه مسؤلیت نیز دارند و دیگران که امتیاز متفاوتی دارند مسؤلیت کمتری خواهند داشت.

از اینها گذشته امتیازات ذاتی برای نزدیکی انسان به خدا هرگز کافی نیست بلکه باید با امتیازات اکتسابی همراه باشد.

2 - آیه در صدد بیان همه برگزیدگان خدا نیست بلکه تنها اشاره به جمعی از آنها می کند و اگر بعضی از پیامبران که از این دودمان نیستند، در آن ذکر نشده اند دلیل بر عدم برگزیدن آنها نمی باشد، ضمناً باید توجه داشت که آل ابراهیم موسی بن عمران و پیامبر اسلام و برگزیدگان خاندان او را نیز شامل می شود، زیرا همه آنها از دودمان ابراهیم هستند.

3 - به گفته (راغب) در کتاب مفردات کلمه (آل) از (اهل) گرفته شده و تنها تفاوتی که با اهل دارد این است که (آل) معمولاً به نزدیکان افراد بزرگ و شریف گفته می شود ولی (اهل) معنی وسیعی دارد و بر همه اطلاق می گردد، همچنین آل به افراد انسان اضافه می شود ولی کلمه اهل به زمان و مکان و هر چیز دیگر اضافه می شود، مثلاً می گویند: اهل فلان شهر اما نمیگویند آل فلان شهر.

4 - ناگفته پیداست که منظور از برگزیدگان آل ابراهیم و آل عمران این نیست که تمام فرزندان ابراهیم و عمران از برگزیدگان هستند، زیرا ممکن است در میان آنها حتی افراد کافری وجود داشته باشند بلکه منظور این است که جمعی از دودمان آنها برگزیده شده اند.

5 - (عمران) در آیه فوق همان پدر (مریم) است نه پدر (موسی) زیرا هر کجا در قرآن نام عمران برده شده اشاره به پدر مریم می باشد و آیات بعد که شرح حال مریم را بیان می کند نیز گواه این مطلب است.

6 - در روایات متعددی که از طرق اهل بیت (علیهم السلام) به ما رسیده است به این آیه برای معصوم بودن انبیاء و امامان استدلال شده است، زیرا خداوند هرگز

افراد گنهکار و آلوده به شرک و کفر و فسق را انتخاب نمی‌کند بلکه آنهایی را برمیگزیند که از آلودگیها برکنار و معصوم باشند (البته مراحمی از عصمت را می‌توان از آیه استفاده کرد).

7 - بعضی از نویسندگان اخیر به این آیه برای مسأله تکامل انواع استدلال کرده‌اند و معتقدند که آیه دلالت بر این دارد که (آدم) نخستین انسان نبود بلکه در زمان آدم انسانهای بسیاری وجود داشتند که خداوند آدم را از میان آنها برگزید و نسلی ممتاز از فرزندان او به وجود آورد.

و تعبیر به (علی العالمین) در آیه فوق را گواه بر این معنی می‌دانند و می‌گویند: در عصر آدم عالمیان یعنی جامعه انسانی وجود داشته.

بنابراین مانعی ندارد که انسان نخستین که میلیونها سال قبل به وجود آمده از

حیوانات دیگر تکامل یافته و (آدم) تنها یک انسان برگزیده بوده باشد!

ولی در برابر این سخن باید گفت که هیچگونه دلیلی در دست نیست که منظور از (عالمین) در اینجا انسانهای معاصر آدم بوده باشند بلکه ممکن است مجموع جامعه انسانیت در تمام طول تاریخ بوده باشد، و بنابراین معنی آیه چنین می‌شود: خداوند از میان تمام جامعه بشریت در طول تاریخ انسانهایی را برگزید که نخستین آنها آدم و سپس نوح و خاندان ابراهیم و خاندان عمران بود و از آنجا که این برگزیدگان هر کدام در عصر و زمانی میزیسته‌اند می‌فهمیم که منظور از عالمین تمام جامعه انسانی در همه اعصار و قرون بوده است. بنابراین لزومی ندارد که معتقد باشیم در عصر آدم انسانهای زیادی وجود داشته‌اند که آدم از میان آنها برگزیده شده باشد - دقت کنید!

آیه (35) و (36) و ترجمه

(إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرَانَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي مُحَرَّرًا فَتَقَبَّلْ مِنِّي إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ) (35) (فلما وضعنها قالت رب إني وضعتها أنثى والله أعلم بما وضعت وليس الذكر كالأناث وإني سميتها مريم وإني أعيذها بك وذريتها من الشيطان الرجيم) (36)

ترجمه:

35 - (به یاد آورید) هنگامی را که همسر عمران گفت: خداوندا! آنچه را در رحم دارم، برای تو نذر کردم، که محرر (و آزاد، برای خدمت خانه تو) باشد. از من بپذیر، که تو شنوا و دانایی!

36 - ولی هنگامی که او را به دنیا آورد، (و او را دختر یافت)، گفت: خداوندا! من او را دختر آوردم - ولی خدا از آنچه او به دنیا آورده بود، آگاهتر بود - و پسر، همانند دختر نیست. (دختر نمی تواند وظیفه خدمتگزاری معبد را همانند پسر انجام دهد). من او را مريم نام گذاردم، و او و فرزندانش را از (وسوسه های) شیطان رانده شده، در پناه تو قرار می دهم.

تفسیر:

عمران و دخترش مريم

به دنبال اشاره ای که به عظمت آل عمران در آیات قبل آمده بود در این آیات سخن از عمران و دخترش مريم به میان می آورد، و به طور فشرده چگونگی تولد و پرورش و بعضی از حوادث مهم زندگی این بانوی بزرگ را بیان می کند.

توضیح اینکه: از تواریخ و اخبار اسلامی و گفته مفسران استفاده می شود که (حنة) و (اشیاع) دو خواهر بودند که اولی به همسری عمران که از شخصیتها برجسته بنی اسرائیل بود در آمد و دومی را زکریا پیامبر خدا به همسری انتخاب کرد.

همسر عمران (حنة) سالها گذشت که فرزندی از او متولد نشد روزی زیر درختی نشسته بود پرنده ای را دید که به جوجه های خود غذا می دهد مشاهده این محبت مادرانه آتش عشق فرزند را در دل او شعلهور ساخت و از صمیم دل از درگاه خدا تقاضای فرزندی کرد و چیزی نگذشت که این دعای خالصانه به هدف اجابت رسید و باردار شد.

از بعضی از روایات استفاده می شود که خداوند به عمران وحی فرستاده بود که پسری پر برکت که میتواند بیماران غیر قابل علاج را درمان کند و مردگان را به فرمان خدا حیات بخشد به او خواهد داد که به عنوان پیامبر به سوی بنی اسرائیل فرستاده می شود.

او این جریان را با همسر خود (حنة) در میان گذاشت لذا هنگامی که او باردار شد تصور کرد فرزند مزبور همان است که در رحم دارد بی خبر از این که کسی که در رحم او است مادر آن فرزند (مریم) می باشد و به همین دلیل نذر کرد که پسر را خدمتگزار خانه خدا (بیت المقدس) نماید اما به هنگام تولد مشاهده کرد که دختر است در این موقع نگران شد که با این وضع چه کند. زیرا خدمتکاران بیت المقدس از میان پسران انتخاب می شدند و سابقه نداشت دختری به این عنوان انتخاب گردد.

با توضیح بالا، به تفسیر آیات باز میگردیم: در نخستین آیه می فرماید: به یاد آرید هنگامی را که همسر عمران گفت:

خداوند! آنچه را در رحم دارم برای تو نذر کردم که محرر (و آزاد برای خدمت خانه تو) باشد، آن را از من بپذیر که تو شنوا و دانائی) (اذ قالت امرأت عمران رب انی نذرت لك ما فی بطنی محررا فتقبل منی انك انت السميع العليم).

در این آیه اشاره به نذر همسر عمران به هنگام بارداری شده، او تصور میکرد فرزندش (با توجه به بشارت خداوند) پسر است، و از این رو واژه (محررا) (یا معادل دیگر در زبان دیگر) را به کار برد، نه (محررة) و از خدا خواست که نذر او را پذیرا شود.

واژه (محررا) از ماده تحریر گرفته شده که به معنی آزاد ساختن است. و در اصطلاح آن زمان به فرزندی گفته می شد که به خدمت معبد و خانه خدا در می آمدند، تا نظافت و سایر خدمات را بر عهده گیرند و به هنگام فراغت مشغول عبادت پروردگار شوند، و از آنجا که آنها از هر گونه خدمت به پدر و مادر آزاد بودند، به آنها محرر گفته می شد، و یا از این جهت که خالص از هر گونه تلاش و کوشش دنیوی بوده اند، به آنها محرر می گفتند.

بعضی گفته اند که این دسته از کودکان از موقعی که توانائی بر این خدمات داشتند تا سن بلوغ، وظایف خود را زیر نظر پدران و مادران انجام میدادند و پس از رسیدن به سن بلوغ، تعیین سرنوشتشان به دست خودشان بود، اگر میخواستند به کار در معبد پایان داده و بیرون میرفتند و اگر تمایل داشتند بمانند می ماندند.

بعضی گفته اند: اقدام همسر عمران به نذر، دلیل بر آن است، که عمران در همان حال بارداری او از دنیا رفته بود، و گر نه بعید بود او مستقلا چنین نذری کند.

سپس می افزاید: (هنگامی که فرزند خود را به دنیا آورد (و او را دختر یافت (گفت: پروردگارا! من او را دختر آوردم) (فلما وضعتها قالت رب انی وضعتها انثی).)

البته خدا از آنچه او به دنیا آورده بود آگاهتر بود) (والله اعلم بما وضعت).

سپس افزود: (تو میدانی که دختر و پسر (برای هدفی که من نذر کرده‌ام) یکسان نیستند) (ولیس الذکر کالانثی).

دختر، پس از بلوغ، عادت ماهانه دارد و نمی تواند در مسجد بماند، به علاوه نیروی جسمی آنها یکسان نیست، و نیز مسائل مربوط به حجاب و بارداری و وضع حمل ادامه این خدمت را برای دختر مشکل می سازد و لذا همیشه پسران را نذر می کردند.

از قرائن موجود در آیه و روایاتی که در تفسیر آیه وارد شده است، استفاده می شود که (ولیس الذکر کالانثی) (پسر همانند دختر نیست) از زبان مادر مریم است هر چند بعضی احتمال داده اند از کلام خدا باشد ولی بعید به نظر می رسد.

در اینجا این سؤال پیش می آید که مادر مریم، قاعدتا میبایست بگوید: (ولیس الانثی کالذکر) (این دختر همانند پسر نیست) زیرا او دختر آورده بود نه پسر و لذا گفته اند: جمله تقدیم و تاخیری دارد همانگونه که در بسیاری از عبارات عرب معمول است، و چه بسا ناراحتی ناگهانی که هنگام وضع حمل به او دست داد سبب شد سخن خود را این چنین ادا کند، چرا که او علاقه داشت صاحب پسری شود تا خدمتگزار بیت المقدس باشد، همین علاقه سبب شد که بی اختیار به هنگام سخن گفتن نام پسر را مقدم دارد.

سپس افزود: (من او را مریم نام گذاردم و او و فرزندانش را از (وسوسه های (شیطان رجیم و رانده شده (از درگاه خدا) در پناه تو قرار می دهم) (و) **انی سميتها مریم و انی اعیذها بك و ذریتها من الشیطان الرجیم**). (مریم) در لغت به معنی زن عبادتکار و خدمتگزار است و از آنجا که این نامگذاری به وسیله مادرش بعد از وضع حمل انجام شد، نهایت عشق و علاقه این مادر با ایمان را برای وقف فرزندش در مسیر بندگی و عبادت خدا نشان می دهد، و نیز به همین دلیل بود که او پس از نامگذاری، نوزادش و فرزندانی را که در آینده از او به وجود می آیند، در برابر وسوسه های شیطانی به خداوند سپرد.

آیه (37) و ترجمه

(فتقبلها ربها بقبول حسن وأنبثها نباتا حسنا و كفلها زكريا كلما دخل عليها زكريا المحراب وجد عندها رزقا قال يمریم أ نى لك هذا قالت هو من عند الله إن الله يرزق من یشاء بغير حساب) (37)

ترجمه:

37 - خداوند، او (مریم) را به طرز نیکویی پذیرفت، و به طرز شایسته‌ای، (نهال وجود) او را رویانید (و پرورش داد)، و کفالت او را به زکریا سپرد. هر زمان زکریا وارد محراب او می شد، غذای مخصوصی در آن جا میدید. از او پرسید: ای مریم! (این را از کجا آورده ای؟!) گفت: (این از سوی خداست. خداوند به هر کس بخواهد، بی حساب روزی می دهد).

تفسیر:

پرورش مریم در سایه عنایت الهی

این آیه ادامه بحث آیه گذشته درباره سرگذشت مریم است، می فرماید: (پروردگارش او را به طرز نیکویی پذیرفت و به طور شایسته‌ای (گیاه وجود) او را رویانید و پرورش داد) (فتقبلها ربها بقبول حسن و انبثها نباتا حسنا).

مادر مریم باور نمیکرد او به عنوان خدمتگزار خانه خدا (بیت المقدس) پذیرفته شود به همین دلیل آرزو داشت فرزندش پسر باشد، زیرا سابقه نداشت دختری برای این کار، انتخاب گردد، ولی طبق آیه فوق خداوند این دختر پاک را برای نخستین بار جهت این خدمت روحانی و معنوی پذیرفت.

بعضی از مفسران گفته اند: نشانه پذیرش او این بود که مریم بعد از بلوغ در دوران خدمتگزاری بیت المقدس هرگز عادت ماهانه ندید تا مجبور نگردد از

این مرکز روحانی دور شود یا اینکه حضور غذاهای بهشتی در برابر محراب او دلیلی بر این پذیرش بود.

این احتمال نیز وجود دارد که قبولی این نذر و پذیرش مریم، به صورت الهام به مادرش اعلام شده باشد.

تعبیر به (انبثا) از ماده انبات به معنی رویانیدن در مورد پرورش مریم اشاره به جنبه های تکامل معنوی، روحانی و اخلاقی مریم است.

ضمناً این جمله اشاره به نکته لطیفی دارد و آن اینکه کار خداوند، انبات و رویانیدن است یعنی همانگونه که در درون بذر گلها و گیاهان استعدادهایی نهفته است که زیر نظر باغبان پرورش می یابد و آشکار می شود، در درون وجود آدمی و اعماق روح و فطرت او نیز همه گونه استعدادهای عالی نهفته شده است که اگر انسان خود را تحت تربیت مربیان الهی که باغبانهای باغستان جهان انسانیتاند قرار دهد، به سرعت پرورش می یابد و آن استعدادهای خدا داد آشکار می شود، و انبات به معنی واقعی کلمه صورت می گیرد.

سپس می افزاید: (خداوند زکریا را سرپرست و کفیل او قرار داد) (و کفلها زکریا).

(کفلها) از ماده (کفالت) در اصل به معنی (ضمیمه کردن چیزی به دیگری) است و به همین مناسبت به افرادی که سرپرستی کودکی را به عهده میگیرند کافل یا کفیل گفته می شود، زیرا در حقیقت او را ضمیمه وجود خود می کنند. این ماده هر گاه به صورت ثلاثی مجرد (کفل بدون تشدید) استعمال شود به معنی به عهده گرفتن سرپرستی و کفالت است، و هنگامی که به صورت ثلاثی مزید (کفل با تشدید) استعمال شود، به معنی برگزیدن و قرار دادن کفیل برای دیگری است.

در تاریخ آمده است، پدر مریم (عمران) قبل از تولد او چشم از جهان فرو بست و مادر او را بعد از تولد به بیت المقدس نزد دانشمندان و علمای یهود آورد و گفت: این کودک هدیه به بیت المقدس است، سرپرستی او را یک نفر از شما به عهده بگیرد، و چون آثار عظمت در چهره او نمایان بود و در خاندان شایسته‌های متولد شده بود، گفتگو در میان دانشمندان بنی اسرائیل در گرفت و هر یک می خواست افتخار سرپرستی مریم، نصیب او شود، سرانجام طی مراسم خاصی که شرح آن در تفسیر آیه 44 همین سوره خواهد آمد، زکریا کفالت او را بر عهده گرفت.

هر چه بر سن مریم افزوده می شد، آثار عظمت و جلال در وی نمایانتر میگشت و به جایی رسید که قرآن در ادامه این آیه درباره او می گوید: (هر زمان زکریا وارد محراب او می شد غذای جالب خاصی نزد او می یافت) **(کلما دخل علیها زکریا المحراب وجد عندها رزقا).**

(محراب) محل ویژه‌ای است که در معبد برای امام آن معبد یا افراد خاصی در نظر گرفته می شود، و برای نامگذاری آن به این اسم جهاتی ذکر کرده اند که از همه بهتر، سه جهت زیر است:

نخست این که از ماده (حرب) به معنی جنگ گرفته شده است چون مؤمنان، در این محل به مبارزه با شیطان و هوسهای سرکش بر می خیزند، دیگر اینکه (محراب) اصولاً به معنی بالای مجلس است و چون محل محراب را در بالای معبد قرار می دهند به این نام نامیده شده است در ضمن باید توجه داشت که وضع محراب در میان بنی اسرائیل چنانکه گفته اند با وضع محرابهای ما تفاوت داشت آنها محراب را از سطح زمین بالاتر میساختند به طوری که چند پله می خورد و اطراف آن مانند دیوارهای اطاق آن را محفوظ میکرد به طوری که افرادی که در داخل محراب بودند، از بیرون کمتر دیده می شدند.

سوم اینکه: محراب به معنی تمام معبد است که جایگاه مبارزه با هوای نفس و شیطان بوده است.

مریم تحت سرپرستی زکریا بزرگ شد و آن چنان غرق عبادت و بندگی خدا بود که به گفته ابن عباس هنگامی که نهساله شد، روزها را روزه می‌گرفت و شبها را به عبادت می پرداخت و آن چنان در پرهیزگاری و معرفت و شناسائی پروردگار پیش رفت که از احبار و دانشمندان پارسای آن زمان نیز پیشی گرفت.

و هنگامی که زکریا در کنار محراب او قرار می‌گرفت و برای دیدار او می آمد، غذاهای مخصوصی کنار محراب او مشاهده می‌کرد که از آن به تعجب می‌افتاد روزی به او گفت: (این غذا را از کجا آوردی)؟ (قال یا مریم انی لك هذا).

مریم در جواب گفت: (این از طرف خدا است و اوست که هر کس را بخواهد بی حساب روزی می دهد) (قالت هو من عند الله ان الله يرزق من يشاء بغير حساب).

اما این غذا چه نوع غذائی بوده و از کجا برای مریم آمده در آیه شرح داده نشده است ولی از روایات متعددی که در تفسیر عیاشی و غیر آن از کتب (شیعه) و (اهل تسنن) آمده استفاده می شود که آن یک نوع میوه بهشتی بوده که در غیر فصل، در کنار محراب مریم به فرمان پروردگار حاضر می شده است و این موضوع جای تعجب نیست که خدا از بنده پرهیزگارش این چنین پذیرائی کند. این موضوع که منظور از (رزقا) غذای بهشتی باشد از قرائنی که در گوشه و کنار آیه هست نیز استفاده می شود، زیرا اولاً کلمه (رزقا) به صورت نکره، نشانه آن است که روزی خاص و ناشناسی برای زکریا بوده است.

ثانیا پاسخ مریم که این از طرف خدا است نشانه دیگری برای این مطلب می باشد ثالثا به هیجان آمدن زکریا و تقاضای فرزندی از طرف پروردگار که در آیه بعد به آن اشاره شده قرینه دیگری برای این معنی محسوب می شود.

ولی بعضی از مفسران (مانند نویسنده المنار) معتقدند که منظور از (رزقا) همین غذاهای معمولی دنیا بوده زیرا از ابن جریر نقل شده که بنی اسرائیل گرفتار قحطی شدند و زکریا قادر بر تامین زندگی مریم نبود، در این موقع قرعهای زدند که به نام مرد نجاری افتاد و او افتخارا از درآمد کسب خود غذای مریم را تهیه میکرد و به هنگامی که زکریا در کنار محراب او قرار میگرفت از وجود چنان غذائی در آن شرایط سخت تعجب میکرد و مریم در پاسخ سؤال او می گفت: (این از طرف خداست) یعنی خداوند، مرد با ایمانی را علاقهمند به این خدمت در آن شرایط سخت، ساخته است. ولی همانطور که گفتیم این تفسیر، نه با قرائنی در آیه است سازگار می باشد و نه با روایاتی که در ذیل آیه وارد شده می سازد از جمله در تفسیر عیاشی روایتی از امام باقر (علیه السلام) نقل شده که خلاصه اش چنین است: (روزی پیامبر (صلی الله علیه و آله) به خانه فاطمه زهرا (علیه السلام) آمد در حالی که چند روز در خانه او غذائی دیده نمیشد، ناگاه غذای فراوان مخصوصی نزد او مشاهده کرد و از او پرسید: این غذا از کجا است؟ فاطمه (علیه السلام) عرض کرد: از نزد خدا است، زیرا هر کس را بخواهد بدون حساب روزی میبخشد، پیامبر (صلی الله علیه و آله) فرمود: (این جریان همانند جریان زکریا است که در کنار محراب مریم آمد و غذای مخصوصی در آنجا دید و از او پرسید: ای مریم! این غذا از کجا است، او گفت: از ناحیه خدا است).

درباره جمله بغیر حساب در ذیل آیه 202 سوره بقره و در این سوره ذیل آیه 27 بحث کرده ایم.

آیه (38) تا (40) و ترجمه

(هنالك دعا زكريا ربه قال رب هب لي من لدنك ذرية طيبة إنك سميع الدعاء)
(38) (فنادته الملائكة وهو قائم يصلي في المحراب أن الله يبشرك بيحيى مصدقا
بكلمة من الله وسيدا وحسورا ونبيا من الصالحين) (39) (قال رب أنى
يكون لى غلم وقد بلغنى الكبر و امرأ قى عاقر قال كذلك الله يفعل ما يشاء)
(40)

ترجمه:

38 - در آنجا بود که زکریا، (با مشاهده آن همه شایستگی در مریم،
پروردگار خویش را خواند و عرض کرد: خداوند! از طرف خود، فرزند
پاکیزهای (نیز) به من عطا فرما، که تو دعا را میشنوی!

39 - و هنگامی که او در محراب ایستاده، مشغول نیایش بود، فرشتگان او را
صدا زدند که: خدا تو را به یحیی بشارت می دهد، (کسی) که کلمه خدا (مسیح
) را تصدیق می کند، و رهبر خواهد بود، و از هوسهای سرکش برکنار، و
پیامبری از صالحان است.

40 - او عرض کرد: پروردگارا! چگونه ممکن است فرزندی برای من باشد،
در حالی که پیری به سراغ من آمده، و همسرم نازاست؟ فرمود: بدین گونه
خداوند هر کاری را بخواهد انجام می دهد.

تفسیر:

زکریا و مریم

این آیات گوشه‌ای از زندگی پیامبر الهی، زکریا را در ارتباط با داست بیان
می کند.

سابقا گفتیم، همسر زکریا و مادر مریم خواهر یکدیگر بودند و اتفاقا هر دو در آغاز، نازا و عقیم بودند، هنگامی که مادر مریم از لطف پروردگار، صاحب چنین فرزند شایسته ای شد و زکریا اخلاص و سایر ویژگیهای شگفت آور او را دید، آرزو کرد که او هم صاحب فرزندی پاک و با تقوا همچون مریم شود، فرزندی که چهره اش آیت و عظمت خداوند گردد، و با اینکه سالیان درازی از عمر او و همسرش گذشته بود، و از نظر معیارهای طبیعی بسیار بعید به نظر می رسید که صاحب فرزندی شود، ولی ایمان به قدرت پروردگار و مشاهده وجود میوه های تازه در غیر فصل، در کنار محراب عبادت مریم، قلب او را لبریز از امید ساخت که شاید در فصل پیری، میوه فرزند بر شاخسار وجودش آشکار شود، به همین دلیل هنگامی که مشغول نیایش بود از خداوند تقاضای فرزند کرد، و آنگونه که قرآن در نخستین آیه فوق می گوید: در این هنگام زکریا پروردگار خویش را خواند و گفت: پروردگارا! فرزند پاکیزه ای از سوی خودت به من (نیز) عطا فرما که تو دعا را می شنوی و اجابت می کنی (هنالك دعا زکریا ربه قال رب هب لی من لدنک ذریة طيبة انک سمیع الدعاء).

در این موقع فرشتگان به هنگامی که او در محراب ایستاده و مشغول نیایش بود، وی را صدا زدند که خداوند تو را به یحیی بشارت می دهد، در حالی که کلمه خدا (حضرت مسیح) را تصدیق می کند و آقا و رهبر خواهد بود، و از هوی و هوس بر کنار و پیامبری از صالحان است (فنادته الملائكة و هو قائم یصلی فی المحراب ان الله یشرک بیحیی مصدقا بکلمة من الله و سیدا و حصورا و نبیا من الصالحین).

نه تنها خداوند اجابت دعای او را به وسیله فرشتگان خبر داد، بلکه پنج وصف از اوصاف این فرزند پاکیزه را بیان داشت: نخست اینکه او به کلمه من الله

حضرت مسیح (علیه السلام) ایمان می آورد، و با ایمان و حمایت از او سبب تقویت مسیح (علیه السلام) می گردد (توجه داشته باشید که منظور از کلمه در اینجا به قرینه آیه 45 همین سوره و 171 سوره نساء، حضرت مسیح (علیه السلام) است و سبب این تعبیر به زودی روشن خواهد شد).

همانگونه که در تاریخ آمده است، یحیی شش ماه از عیسی (علیه السلام) بزرگتر بود و نخستین کسی بود که نبوت او را تصدیق کرد و به سوی او دعوت نمود، و چون در میان مردم به زهد و پاکدامنی، اشتها را تام داشت گرایش او به مسیح (علیه السلام) اثر عمیقی در توجه مردم به او گذاشت.

دوم اینکه او مقام سیادت و رهبری از نظر علم و عمل خواهد داشت و سوم اینکه او خود را از هوی و هوسهای سرکش و آلودگی به دنیا پرستی حفظ می کند، این معنی از واژه (حصور) استفاده می شود.

واژه (حصور) از حصر به معنی حبس گرفته شده است، در اینجا به معنی کسی است که خود را از هوی و هوس، منع کرده است، این واژه گاه به معنی کسی که خودداری از ازدواج می کند نیز آمده به همین دلیل جمعی از مفسران آن را به همین معنی تفسیر کرده اند، و در پاره ای از روایات نیز به آن اشاره شده است.

چهارم و پنجم اینکه او پیامبر بزرگی خواهد بود (توجه داشته باشید که نبیا به صورت نکره آمده که در اینجا برای عظمت است) و از صالحان و شایستگان خواهد بود.

زکریا از شنیدن این بشارت به وسیله فرشتگان، غرق شادی و سرور شد و در عین حال نتوانست شگفتی خود را از چنین موضوعی پنهان کند، عرض کرد: پروردگارا! چگونه ممکن است فرزندی برای من باشد در حالی که پیری به من

رسیده و همسرم ناز است (قال رب انی یکون لی غلام و قد بلغنی الکبر و امراتی عاقر).

در اینجا خداوند به او پاسخ داد و فرمود: اینگونه خداوند هر کاری را که بخواهد انجام می دهد (قال كذلك الله يفعل ما يشاء). و با این پاسخ کوتاه که تکیه بر نفوذ اراده و مشیت الهی داشت، زکریا قانع شد.

نکته ها

1 - آیا ترک ازدواج فضیلت است؟

نخستین سوالی که در اینجا پیش می آید، این است که اگر حصوا به معنی ترک کننده ازدواج باشد آیا این عمل برای انسان امتیازی محسوب می شود که درباره یحیی آمده است.

در پاسخ باید گفت: اولاً هیچگونه دلیل قاطعی بر اینکه منظور از حصور در آیه ترک کننده ازدواج است در دست نیست.

و روایتی که در این زمینه نقل شده از نظر سند مسلم نمی باشد. و هیچ بعید نیست که حصور در آیه به معنی ترک کننده شهوات و هوسها و دنیا پرستی و صفتی همانند زهد بوده باشد.

ثانیاً ممکن است یحیی نیز همانند عیسی بر اثر شرایط خاص زندگی و اجبار به سفرهای متعدد برای تبلیغ آیین خدا ناچار به مجرد زیستن بوده است.

این یک قانون کلی برای همه نمی تواند باشد و اگر خداوند او را به این صفت می ستاید به خاطر این است که او بر اثر شرایط خاصی ازدواج نکرد ولی در عین حال توانست خود را از گناه حفظ کند و به هیچ وجه آلوده نشود، به طور کلی قانون ازدواج، یک قانون فطری است و در هیچ آیینی ممکن نیست

حکمی بر خلاف این قانون فطری، تشریع گردد، بنابراین نه در آیین اسلام و نه در هیچ آیین دیگری ترک ازدواج، کار خوبی نبوده است.

2 - یحیی و عیسی (علیهما السلام)

واژه یحیی از ماده حیات به معنی زنده می ماند است، که به عنوان نام برای این پیامبر بزرگ انتخاب شده است و منظور از زندگی، هم زندگی مادی و هم معنوی در پرتو ایمان و مقام نبوت و ارتباط با خدا است و چنانکه از این آیه و آیه 7 سوره مریم استفاده می شود، این نام را خداوند پیش از تولد برای او انتخاب کرد: (یا زکریا انا نبشرك بغلام اسمه یحیی لم نجعل له من قبل سمیا) (ای زکریا ما تو را بشارت به فرزندی می دهیم که نامش یحیی است و پیش از او همنامی برایش قرار ندادیم).

ضمناً از جمله اخیر استفاده می شود که نام مزبور نام بی سابقه ای بوده است. همانطور که از آیات گذشته استفاده شد تقاضای تولد یحیی بعد از مشاهده پیشرفتهای سریع معنوی مریم به وسیله زکریا انجام شد.

و جالب توجه اینکه بر اثر این دعا خداوند فرزندی به زکریا داد که از جهات زیادی شباهت به فرزند مریم، عیسی داشت. از جهت نبوت در کودکی، و از جهت مفهوم اسم (عیسی و یحیی هر دو از نظر لغت به معنی زنده می ماند است) و از نظر درود فرستادن خداوند بر آنها در مراحل سه گانه تولد، مرگ و حشر و از جهات دیگر.

3 - در آیات فوق زکریا به هنگام شرح پیری خود می گوید: و قد بلغنی الکبر (پیری به سراغ من آمده) ولی در آیه 8 سوره مریم از قول او می خوانیم: و قد بلغت من الکبر عتیا، (من به آخرین مرحله پیری رسیده ام). این اختلاف در تعبیر به خاطر آن است که همانطور که انسان به سوی پیری

می رود گویا پیری و مرگ هم از طرف مقابل به سراغ او می آید چنانکه علی (علیه السلام) می فرماید: اذا كنت في ادبار و الموت في اقبال فما اسرع الملتقى: (چون که تو به سوی پایان عمر می روی و مرگ به سوی تو می آید چه زود به یکدیگر خواهید رسید).

4 - (غلام) از نظر لغت به معنی پسر جوان است.

و (عافر) از واژه (عقر) به معنی ریشه و اساس یا به معنی حبس است و اینکه به زنان نازا عافر می گویند یا به خاطر آن است که کار آنان به پایان رسیده و یا اینکه از نظر تولد فرزند محبوس گشته اند.

5 - در اینجا سوالی پیش می آید که تعجب و شگفتی زکریا با توجه به قدرت بی پایان پروردگار برای چه بود؟.

ولی با توجه به آیات دیگر قرآن پاسخ آن روشن است. او می خواست بداند که از یک زن نازا که حتی سالها پیش دوران قاعدگی را پشت سر گذاشته بود چگونه ممکن است، فرزندی متولد شود؟ چه تغییراتی در وجود او پیدا می شود آیا بار دیگر همچون زنان جوان و میان سال عادت ماهانه می بیند یا به طرز دیگر آماده پرورش فرزند می شود.

به علاوه ایمان به قدرت خداوند غیر از شهود و مشاهده است. او در حقیقت می خواست در اینجا ایمانش به مرحله شهود برسد و همانند ابراهیم که ایمان به معاد داشت و تقاضای شهود می کرد می خواست به چنین مرحله ای از اطمینان نایل گردد و این طبیعی است که هر انسانی هنگامی که با مساله ای بر خلاف قوانین طبیعت مواجه می شود در فکر فرو می رود و تمایل پیدا می کند که یک نشانه حسی برای آن بیابد.

آیه (40) و ترجمه

(قال رب اجعل لی آیه قال ایتک الا تکلم الناس ثلثة ایام الا رمزا واذکر ربک کثیرا و سبح بالعشی و الابکار) (41)

ترجمه:

41 - (زکریا) عرض کرد: پروردگارا! نشانهای برای من قرار ده! گفت: نشانه تو آن است که سه روز، جز به اشاره و رمز، با مردم سخن نخواهی گفت. (و زبان تو، بدون هیچ علت ظاهری، برای گفتگو با مردم از کار می افتد). پروردگار خود را (به شکرانه این نعمت بزرگ)، بسیار یاد کن! و به هنگام صبح و شام، او را تسبیح بگو!

تفسیر:

بشارت تولد یحیی

سخن از زکریا و درخواست فرزندى از سوى او از پیشگاه خدا و بشارت به تولد یحیی بود.

در اینجا زکریا از خداوند تقاضای نشانهای بر این بشارت بزرگ می کند و چنانکه گفتیم نه به خاطر عدم اعتماد بر وعده های الهی، بلکه برای تاکید بیشتر و اینکه ایمان او به این مطلب ایمان شهودی گردد، تا قلبش ملامال از اطمینان شود، همانگونه که ابراهیم خلیل تقاضای مشاهده صحنه معاد برای آرامش هر چه بیشتر قلب می نمود.

زکریا عرضه داشت: پروردگارا! نشانهای برای من قرار ده (قال رب اجعل لی آیه).

در پاسخ خداوند به او گفت: نشانه تو آن است که سه روز با مردم جز به اشاره و رمز، سخن نخواهی گفت و زبان تو بدون هیچ عیب و علت برای گفتگوی با مردم از کار می افتد (قال آیتك الا تكلم الناس ثلاثة ايام الا رمزا). ولی پروردگار خود را (به شکرانه این نعمت) بسیار یاد کن و هنگام شب و صبحگاهان او را تسبیح گوی (واذكر ربك كثيرا وسبح بالعشي-و الابكار).

از این جمله استفاده می شود در حالی که زبان او به طور موقت، برای سخن گفتن با مردم از کار افتاده بود، قادر بر تسبیح و ذکر خدا بود، تا هم وظیفه شکرگذاری را نسبت به این موهبت عظیم که خدا به او عنایت کرده بود انجام دهد و هم نشانه روشنی از خداوند بزرگ بر گشودن موضوعات بسته باشد، یا به تعبیر دیگر بریدن از مردم و پیوستن به حق در این سه روز، او را به خدا نزدیک تر کند و آیت و نشانه روشنی از قدرت خدا باشد.

(رمز) در اصل اشاره کردن با لبها را گویند، به صدای آهسته نیز رمز گفته می شود، این واژه در گفتگوهای معمولی، معنی وسیع تری پیدا کرده و به هر سخن و اشاره و نشانهای که مطلبی را مخفیانه یا به طور غیر صریح برساند، رمز می گویند.

به هر حال خداوند در خواست زکریا را پذیرفت و سه شبانه روز زبان او بدون هیچ عامل طبیعی از سخن گفتن با مردم باز ماند در حالی که به ذکر خدا مترنم بود، این وضع عجیب، نشانهای از قدرت پروردگار بر همه چیز بود، خدایی که می تواند زبان بسته را به هنگام ذکرش بگشاید، قادر است از رحم عقیق و بسته، فرزندی با ایمان که مظهر یاد پروردگار باشد به وجود آورد، و از اینجا رابطه این نشانه با آنچه زکریا می خواست، روشن می شود.

بعضی از مفسران گفته اند: احتمال دارد که این خودداری از سخن گفتن با مردم جنبه اختیاری داشته، و زکریا به فرمان خدا مامور بوده که در این سه روز، زبان جز به ثنای الهی نگشاید و به اصطلاح مامور به روزه سکوت بود که در بعضی از امم پیشین وجود داشته است.

فخر رازی این قول را از ابو مسلم نقل می کند، و آن را تفسیر زیبا و معقولی می شمرد ولی روشن است که این تفسیر با محتوای آیه سازگار نیست زیرا زکریا درخواست آیه و نشانهای برای بشارت الهی کرد، و سکوت اختیاری هیچگونه دلیلی بر این معنی نمی تواند باشد.

واژه (عشی) معمولا به ساعات آخر روز گفته می شود همانگونه که ابکار به ساعات آغاز روز می گویند، بعضی معتقدند که از ابتدای ظهر تا غروب آفتاب عشی نام دارد، و از ابتدای طلوع صبح تا هنگام ظهر، ابکار است.

ولی راغب اصفهانی در کتاب مفردات می گوید: (عشی) از هنگام ظهر است تا صبح فردا، و ابکار از طلوع صبح است تا ظهر بنابراین عشی و ابکار، مجموع شبانه روز را شامل می شود، ولی همانطور که گفتیم این دو واژه معمولا در دو معنی اول به کار می رود.

نکته:

در اینجا سوالی پیش می آید که آیا بسته شدن زبان پیامبر، با مقام نبوت و وظیفه تبلیغی او سازگار است؟

پاسخ این سوال چندان مشکل نیست زیرا این موضوع، در صورتی با وظیفه نبوت سازگار نمی باشد که طولانی باشد اما برای یک مدت کوتاه، مدتی که پیامبر می تواند در آن مدت از قوم و جمعیت خود غایب گردد و به عبادت خدا بپردازد مانعی نخواهد داشت.

به علاوه در همین مدت او می توانست با ایماء و اشاره مطالب لازم را به اطلاع آنها برساند و یا با تلاوت آیات پروردگار که ذکر خدا محسوب می شد حقایق را به آنها تفهیم کند و اتفاقاً همین کار را کرد و با اشاره، مردم را به ذکر خداوند هدایت نمود!

آیه (42) و (43) ترجمه

(واذ قالت الملائكة يا مريم ان الله اصطفيك و طهرک واصطفیک علی نساء العالمین) (42) (یا مریم اقنتی لربک واسجدی و ارکعی مع الراکعین) (43)
ترجمه:

42 - و (به یاد آورید) هنگامی را که فرشتگان گفتند: ای مریم! خدا تو را برگزیده و پاک ساخته، و بر تمام زنان جهان، برتری داده است.
43 - ای مریم! (به شکرانه این نعمت) برای پروردگار خود، خضوع کن و سجده بجا آور! و با رکوع کنندگان، رکوع کن!

تفسیر:

مریم بانوی برگزیده الهی
این آیات بار دیگر، به داستان مریم باز می گردد، و از دوران شکوفایی و برومندی او سخن می گوید، و مقامات والای او را بر می شمرد.
نخست از گفتگوی فرشتگان با مریم، بحث می کند، می فرماید: به یاد آور هنگامی را که فرشتگان گفتند: ای مریم! خدا تو را برگزیده و پاک ساخته و بر تمام زنان جهان برتری داده است (واذ قالت الملائكة يا مريم ان الله اصطفیک و طهرک واصطفیک علی نساء العالمین).

چه افتخاری از این برتر که انسانی با فرشتگان هم سخن شود، آن هم سخنی که بشارت برگزیدگی او از سوی خدا و طهارت و برتری او بر تمام زنان جهان باشد، و این نبود جز در سایه تقوا و پرهیزگاری و ایمان و عبادت او، آری او برگزیده شد تا پیامبری همچون عیسی مسیح به دنیا آورد.

جالب توجه این که جمله (اصطفیک) در آیه تکرار شده یک بار برای بیان برگزیدگی او به طور مطلق و بار دوم برای برگزیدگی او نسبت به تمام زنان جهان.

این آیه گواه بر این است که مریم بزرگترین شخصیت زن در جهان خود بوده است. و این موضوع با آنچه درباره بانوی بزرگ اسلام فاطمه (علیها السلام) رسیده است که او برترین بانوی جهان است منافات ندارد زیرا در روایات متعددی از پیغمبر اسلام (صلی الله علیه و آله) و امام صادق (علیه السلام) نقل شده که:

(اما مریم کانت سیده نساء زمانها اما فاطمة فهی سیده نساء العالمین من الاولین و الاخرین) (اما مریم بانوی زنان زمان خود بود اما فاطمه بانوی همه بانوان جهان از اولین و آخرین است).

کلمه (العالمین) هیچگونه منافات با این سخن ندارد زیرا این کلمه در قرآن و عبارات معمولی به معنی مردمی که در یک عصر و زمان زندگی می کنند آمده است چنانکه درباره بنی اسرائیل می خوانیم: (وانی فضلتکم علی العالمین) و من شما را بر جهانیان برتری بخشیدم (بدیهی است منظور، برتری مومنان بنی اسرائیل بر مردم عصر خود بوده است).

در آیه بعد سخن از خطاب دیگری از فرشتگان به مریم است، می گویند: ای مریم! (به شکرانه این نعمتهای بزرگ که از سوی خداوند برگزیده شدهای و بر زنان جهان عصر خود برتری یافتهای و از هر نظر پاک و پاکیزه گشتهای) برای پروردگارت سجده کن و همراه رکوع کنندگان رکوع نما (یا مریم اقنتی لربک و اسجدی و ارکعی مع الراکعین).

در اینجا سه دستور از طرف فرشتگان به مریم داده شده: نخست (قنوت) در برابر پروردگار و این واژه همانطور که سابقا اشاره کردیم به معنی خضوع و دوام

اطاعت است، و دیگر (سجود) که آن نیز نوعی از خضوع کامل در برابر خدا است و دیگر (رکوع) که آن هم نوع دیگری از خضوع و تواضع می باشد.

جمله (و ارکعی مع الراكعين) (با رکوع کنندگان رکوع کن) ممکن است اشاره به نماز جماعت بوده باشد، و نیز ممکن است اشاره به پیوستن به جمعیت نمازگزاران و خاضعان در برابر خدا باشد، یعنی همانطور که دیگر بندگان خالص خدا برای او رکوع بجا می آورند، تو نیز رکوع کن.

در این آیه نخست اشاره به سجده و سپس اشاره به رکوع شده است، و این نه به خاطر آن است که در نماز آنها سجده قبل از رکوع انجام می گرفته بلکه منظور انجام هر دو عبادت است و نظری به ترتیب آنها نیست مثل این است که بگوییم نماز بخوان و وضو بگیر و پاکیزه باش یعنی همه این وظایف را انجام بده زیرا عطف کردن با و او دلالتی بر ترتیب ندارد، به علاوه رکوع و سجود در اصل به معنی تواضع و خضوع است و رکوع و سجود معمولی یکی از مصادیق آن محسوب می شود.

آیه (44) و ترجمه

(ذلك من انباء الغيب نوحيه اليك و ما كنت لديهم اذ يلقون اقلامهم ايهم
يكفل مريم و ما كنت لديهم اذ يختصمون) (44)

ترجمه:

44 - (ای پیامبر!) این، از خبرهای غیبی است که به تو وحی می کنیم، و تو در آن هنگام که قلمهای خود را (برای قرعه کشی) به آب می افکندند تا کدامیک کفالت و سرپرستی مريم را عهده دار شود، و (نیز) به هنگامی که دانشمندان بنی اسرائیل، برای کسب افتخار سرپرستی او، با هم کشمکش داشتند، حضور نداشتی، (و همه اینها، از راه وحی به تو گفته شد).

تفسیر:

سرپرستی مريم

این آیه اشاره به گوشه دیگری از داستان مريم می کند و می گوید: آنچه را درباره سرگذشت مريم و زکریا برای تو بیان کردیم از خبرهای غیبی است که به تو وحی می کنیم (ذلك من انباء الغيب نوحيه اليك).

زیرا این داستانها به این صورت (صحیح و خالی از هر گونه خرافه) در هیچ یک از کتب پیشین که تحریف یافته است، وجود ندارد و سند آن تنها وحی آسمانی قرآن است.

سپس در ادامه این سخن می گوید: در آن هنگام که آنها قلمهای خود را برای (قرعه کشی و) تعیین سرپرستی مريم در آب افکندند، تو حاضر نبودی و نیز هنگامی که (علمای بنی اسرائیل برای کسب افتخار سرپرستی او) با هم کشمکش داشتند حضور نداشتی و ما همه اینها را از طریق وحی به تو گفتیم (و

ما کنت لدیهم اذ یلقون اقلامهم ایهم یکفل مریم و ما کنت لدیهم اذ یختصمون .(

همانگونه که در تفسیر آیات قبل گفته شد، مادر مریم پس از وضع حمل نوزاد خود را در پارچهای پیچید و به معبد آورد، و به علما و بزرگان بنی اسرائیل خطاب کرد که این نوزاد برای خدمت خانه خدا نذر شده است، سرپرستی او را به عهده بگیرید و از آنجا که مریم از خانواده ای بزرگ و معروف به پاکی و درستی (خانواده عمران) بود، عابدان بنی اسرائیل، برای سرپرستی او بر یکدیگر پیشی می گرفتند، و به همین جهت چاره ای جز قرعه نیافتند، به کنار نهی آمدند و قلمها و چوبهایی که به وسیله آن قرعه می زدند حاضر کردند و نام هر یک را به یکی از آنها نوشتند، هر قلمی در آب فرو می رفت برنده قرعه نبود، تنها قلمی که روی آب باقی ماند، قلمی بود که نام زکریا بر آن نوشته شده بود، و به این ترتیب سرپرستی زکریا نسبت به مریم مسلم شد و در واقع از همه سزاوارتر بود زیرا علاوه بر دارا بودن مقام نبوت شوهر خاله مریم بود.

قرعه آخرین راه حل اختلاف

از این آیه و آیاتی که در سوره صافات درباره یونس آمده استفاده می شود که برای حل مشکل و یا در هنگام مشاجره و نزاع و هنگامی که کار به بن بست کامل می رسد و هیچ راهی برای پایان دادن به نزاع دیده نمی شود می توان از قرعه استمداد جست همین آیات به ضمیمه روایات پیشوایان اسلام سبب شده که قاعده قرعه به عنوان یکی از قواعد فقهی در کتب اسلامی شناخته شود و از آن بحث گردد اما همان طور که در بالا اشاره شد، قرعه مشروط به وجود بن بست کامل است بنابراین هر گاه طریق دیگری برای حل شکل پیدا شود از قرعه نمی توان استفاده کرد.

طرز قرعه کشی در اسلام صورت خاصی ندارد بلکه می توان از چوبه های تیر یا سنگ ریزه یا کاغذ و مانند آن طوری استفاده کرد که تبانی و زدوبند در آن راه نداشته باشد روشن است که در اسلام از طریق قرعه کشی نمی توان برد و باخت کرد. زیرا این موضوع مشکلی نبوده که برای حل آن متوسل به قرعه شویم و چنان درآمدی مشروع نیست.

این نکته نیز لازم به یادآوری است که قرعه مخصوص منازعات و اختلافات میان مردم نیست بلکه بن بستهای دیگر را نیز می توان با آن گشود مثلا همانطور که در احادیث وارد شده. اگر انسان منحرفی با گوسفندی آمیزش جنسی کند، سپس آن را در میان گله گوسفندان رها نماید و شناخته نشود باید به قید قرعه یکی از آنها را خارج ساخت و از خوردن گوشت آن اجتناب نمود زیرا کنار گذاشتن همه آنها زیان بزرگی است و استفاده از گوشت همه آنها نیز جایز نمی باشد. در اینجا قرعه حل مشکل می کند.

آیه (45) و (46) ترجمه

(اذ قالت الملائكة يا مريم ان الله يبشرك بكلمة منه اسمه المسيح عيسى -
ابن مريم وجيها في الدنيا والاخرة ومن المقربين) (45) (ويكلم الناس في المهد
و كهلا ومن الصالحين) (46)

ترجمه:

45 - (به یاد آورید) هنگامی را که فرشتگان گفتند: ای مریم! خداوند تو را
به کلمهای (وجود با عظمتی) از طرف خودش بشارت می دهد که نامش مسیح،
عیسی پسر مریم است، در حالی که در این جهان و جهان دیگر، صاحب
شخصیت خواهد بود، و از مقربان (الهی) است.

46 - و با مردم، در گاهواره و در حالت کهولت (و میان سال شدن) سخن
خواهد گفت، و از شایستگان است.

تفسیر:

بشارت تولد مسیح

از این آیه به بعد به بخش مهم دیگری از زندگی مریم، یعنی جریان تولد
فرزندش حضرت مسیح (علیه السلام) می پردازد و نکات مهمی را در این رابطه شرح
می دهد، نخست می فرماید: به یاد آور هنگامی را که فرشتگان گفتند: ای مریم!
خداوند تو را به کلمهای (وجود با عظمتی) از سوی خودش بشارت می دهد که
نامش مسیح عیسی (علیه السلام) پسر مریم است (واذ قالت الملائكة يا مريم ان الله
يبشرك بكلمة منه اسمه المسيح عيسى ابن مريم) در حالی که هم در این جهان
و هم در جهان دیگر، آبرومند و با شخصیت و از مقربان (درگاه خدا) خواهد بود
(وجيها في الدنيا والاخرة ومن المقربين).

نکته ها

1 - در این آیه و دو آیه دیگر از مسیح به عنوان کلمه یاد شده است این تعبیر در کتب عهد جدید نیز دیده می شود.

درباره اینکه چرا به عیسی کلمه گفته شده در میان مفسران سخن بسیار است اما بیشتر به نظر می رسد که علت آن همان تولد فوق العاده مسیح می باشد که مشمول (**انما امره اذا اراد شیئا ان یقول له کن فیکون**) است و یا به خاطر این است که قبل از تولد، خداوند بشارت او را در کلامی به مادرش داده بود.

و نیز ممکن است علت این تعبیر این باشد که کلمه در اصطلاح قرآن به معنی مخلوق به کار می رود مانند: (**قل لو کان البحر مدادا لکلما ت ربی لنفد البحر قبل ان تنفد کلمات ربی و لو جئنا بمثله مددا**) (بگو: اگر دریاها به صورت مرکب برای نوشتن کلمات پروردگار من شوند آنها تمام می شوند پیش از آنکه کلمات پروردگار من تمام گردد هر چند همانند دریاها را بر آن بیفزاییم).

در این آیه منظور از (کلمات خدا) همان مخلوقات او است از آنجا که مسیح (علیه السلام) یکی از مخلوقات بزرگ خدا بوده است اطلاق کلمه بر او شده که در ضمن پاسخی به مدعیان الوهیت عیسی نیز بوده باشد.

2 - اطلاق مسیح به معنی مسح کننده یا مسح شده بر عیسی (علیه السلام) ممکن است از این نظر باشد که او با کشیدن دست بر بدن بیماران غیر قابل علاج آنها را به فرمان خدا شفا می داد و چون این افتخار از آغاز برای او پیش بینی شده بود خدا نام او را قبل از تولد مسیح گذاشت.

و یا به خاطر آن است که خداوند او را از ناپاکی و گناه مسح کرد و پاک گردانید.

3 - قرآن در این آیه و آیات متعدد دیگر صریحا عیسی را فرزند مریم معرفی کرده تا پاسخی به مدعیان الوهیت عیسی باشد زیرا کسی که از مادر متولد می شود و مشمول تمام تغییرات دوران جنین و تغییرات و تحولات جهان ماده است چگونه می تواند خدا باشد؟ خدائی که از تمام تغییرات و دگرگونیها برکنار است.

در آیه بعد به یکی از فضائل و معجزات حضرت مسیح (علیه السلام)، اشاره می کند، می گوید: او با مردم در گهواره، و در حال کهولت (میان سال شدن) سخن خواهد گفت و او از صالحان است (و یکلم الناس فی المهد و کهلا و من الصالحین).

همانگونه که در سوره مریم خواهد آمد، مریم برای رفع اتهام از خودش که فرزندی بدون پدر به دنیا آورده بود، به فرمان خدا اشاره به گاهواره نوزادش عیسی (علیه السلام) کرد، او در همان حال به سخن در آمد و با زبان فصیح و گویا مقام بندگی خویش را در مقابل خدا، و همچنین مقام نبوت خود را آشکار ساخت، و از آنجا که غیر ممکن است پیامبری این چنین با عظمت از رحم آلوده ای بیرون آید پاکدامنی مادرش را با این اعجاز اثبات نمود.

باید توجه داشت که کلمه (مهد) به معنی محلی است که برای خواب و استراحت نوزاد آماده می کنند و نزدیک به معنی گهواره در فارسی است با این تفاوت که در گهواره مفهوم جنبش و حرکت افتاده است در حالی که مهد مفهوم عامی دارد و هر گونه محلی را که برای نوزاد آماده کنند شامل می شود.

ظاهر آیات سوره مریم این است که او در همان روزهای آغاز تولدش زبان به سخن گشود، کاری که برای هیچ نوزادی عادتاً ممکن نیست و این خود یک معجزه بزرگ بود، ولی سخن گفتن در حال میان سالی و کهولت یک امر کاملاً

عادی است و ذکر این دو با هم در آیه فوق ممکن است اشاره به این باشد که او در گاهواره همان گونه سخن می گفت که در موقع رسیدن به کمال عمر، سخنانی سنجیده و پر محتوا و حساب شده، نه سخنانی کودکانه.

این احتمال نیز وجود دارد که این تعبیر اشاره به این حقیقت باشد که مسیح (علیه السلام) از آغاز تولد تا زمانی که به سن کهولت رسید همواره سخن حق می گفت و در راه ارشاد و تبلیغ خلق گام بر می داشت.

به علاوه این تعبیر درباره عیسی (علیه السلام)، گویا یک نوع پیشگویی و اشاره به آینده عمر او است، زیرا میدانیم طبق تواریخ، حضرت مسیح (علیه السلام) هرگز در این جهان و در میان مردم به سن پیری نرسید، بلکه در سن 33 سالگی از میان مردم بیرون رفت، و خدا او را به آسمان برد و مطابق روایات متعددی در عصر ظهور حضرت مهدی عجل به میان مردم باز می گردد. (و با آنها سخن می گوید همانگونه که در آغاز عمر سخن می گفت).

تعبیر به (من الصالحین) نشان می دهد که صالح و شایسته بودن از بزرگترین افتخاراتی است که نصیب انسان می شود، و گویی همه ارزشهای انسانی در آن جمع است

آیه (47) و ترجمه

(قالت رب انی یکون لی ولد ولم یمسسنی بشر قال كذلك الله یخلق ما یشاء
اذا قضی امره فانما یقول له کن فیکون) (47)

ترجمه:

47 - (مریم) گفت: پروردگارا! چگونه ممکن است فرزندی برای من باشد،
در حالی که انسانی با من تماس نگرفته است؟! فرمود: خداوند، اینگونه هر چه
را بخواهد می آفریند! هنگامی که چیزی را مقرر دارد (و فرمان هستی آن را
صادر کند)، فقط به آن می گوید: موجود باش! آن نیز فوراً موجود می شود.

تفسیر:

چگونه بدون همسر فرزند می آورم؟!

باز در این آیه داستان مریم (علیها السلام) ادامه می یابد، او هنگامی که بشارت تولد
عیسی (علیه السلام) را شنید، چنین گفت: پروردگارا! چگونه فرزندی برای من خواهد
بود، در حالی که هیچ انسانی با من تماس نگرفته و هرگز همسری نداشته ام
(قالت رب انی یکون لی ولد ولم یمسسنی بشر).

میدانیم این جهان، جهان اسباب است، و خداوند آفرینش را چنان قرار داده
که هر موجودی به دنبال یک سلسله عوامل و اسباب پا به دایره وجود می
گذارد، مثلاً برای تولد یک فرزند، آمیزش جنسی و ازدواج و ترکیب اسپرم و
اوول لازم است، بنابراین جای تعجب نیست که مریم با شنیدن این بشارت که
بزودی صاحب فرزندی خواهد شد در شگفتی فرو رود.

ولی خداوند به این شگفتی پایان داد و فرمود: این گونه خدا هر چه را
بخواهد می آفریند (قال كذلك الله یخلق ما یشاء).

نظام عالم طبیعت مخلوق خدا است و محکوم فرمان او است و هر گاه بخواهد می تواند این نظام را دگرگون سازد و به وسیله اسباب و عوامل غیر عادی موجوداتی را بیافریند.

سپس برای تکمیل این سخن می فرماید: هنگامی که چیزی را مقرر کند (و فرمان وجود آن را صادر نماید) تنها به آن می گوید: موجود باش، آن نیز فوراً موجود می شود (اذا قضی امرنا فانما یقول له کن فیکون).

بدیهی است که تعبیر به (کن) (باش) در حقیقت بیان اراده قطعی خدا است، و گر نه نیازی به سخنی نیست، یعنی به مجرد اینکه اراده او بر چیزی تعلق گرفت و فرمان آفرینش صادر شد، فوراً لباس هستی بر آن پوشانده می شود. قابل توجه اینکه: درباره آفرینش عیسی در این آیه جمله (یخلق) (می آفریند) به کار رفته، در حالی که درباره آفرینش یحیی در چند آیه قبل، تعبیر به (یفعل) (انجام می دهد) شده است، شاید این تفاوت تعبیر، اشاره به تفاوت خلقت این دو پیامبر بوده باشد که یکی از مجرای عادی و دیگری از مجرای غیر عادی به وجود آمده اند.

این نکته قابل توجه است که در آغاز این آیات، مریم با فرشتگان سخن می گوید ولی در اینجا می بینیم او با خدای خود سخن می گوید و از او پاسخ می شنود، گویا چنان مجذوب ذات پاک حق شد که واسطه ها را از میان برداشت و یکپارچه با مبدأ عالم هستی پیوند گرفت، و بی هیچ واسطه ای آنچه می خواست گفت و آنچه می بایست شنید - البته سخن گفتن غیر پیامبران با خدا هر گاه به صورت وحی نبوت نباشد اشکال ندارد.

آیه (48) و (49) ترجمه

(و يعلمه الكتاب والحكمة والتوراة والانجيل) (48) (ورسولا الى بنى اسرائيل انى قد جئتكم باية من ربكم انى اخلق لكم من الطين كهية الطير فانفخ فيه فيكون طيرا باذن الله و ابرئ الاكمه والابرص واحى الموتى باذن الله و انبئكم بما تاكلون و ما تدخرون فى بيوتكم ان فى ذلك لاية لكم ان كنتم مومنين) (49)

ترجمه:

48 - و به او، کتاب و دانش و تورات و انجیل، می آموزد.

49 - و (او را به عنوان) رسول و فرستاده به سوی بنی اسرائیل (قرار داده، که به آنها می گوید:) من نشانه‌ای از طرف پروردگار شما، برایتان آورده‌ام، من از گل، چیزی به شکل پرنده می سازم، سپس در آن می دمم و به فرمان خدا، پرنده‌ای می گردد. و به اذن خدا، کور مادرزاد و مبتلایان به برص (پیشی) را بهبودی می بخشم، و مردگان را به اذن خدا زنده می کنم، و از آنچه می خورید، و در خانه‌های خود ذخیره می کنید، به شما خبر می دهم، مسلما در اینها، نشانه‌ای برای شماست، اگر ایمان داشته باشید!

تفسیر:

سایر اوصاف مسیح

به دنبال صفات چهارگانه‌ای که در آیات قبل برای حضرت مسیح (علیه السلام) بیان شد، (آبرومند در دنیا و آخرت بودن، از مقربان بودن، و سخن گفتن در گاهواره و از صالحان بودن) به دو وصف دیگر از اوصاف آن پیامبر بزرگ که هر کدام نیز ترکیبی از مجموعه اوصاف مهمی است، اشاره می کند

نخست می فرماید: خداوند به او کتاب و دانش و تورات و انجیل می آموزد
(و يعلمه الكتاب والحكمة والتوریه والانجیل).

نخست به تعلیم کتاب و حکمت و دانش به طور کلی اشاره می کند و بعد دو مصداق روشن این کتاب و حکمت یعنی تورات و انجیل را بیان می نماید.
بدیهی است افرادی که به عنوان رهبر جامعه بشریت از سوی خداوند تعیین می شوند، باید در درجه اول از علم و دانش کافی برخوردار باشند و آیین و قوانین زنده و سازنده ای با خود بیاورند و در درجه بعد دلایل و اسناد روشنی برای ارتباط خود با خدا ارائه دهند و با این دو وسیله ماموریت هدایت مردم را تکمیل و تثبیت کنند، در آیات فوق به این دو معنی اشاره شده است، در آیه اول سخن از علم و دانش و کتاب آسمانی حضرت مسیح (علیه السلام) بود، و در آیه دوم اشاره به معجزات متعدد او است.

می فرماید: و (خداوند) او را رسول و فرستاده ای به سوی بنی اسرائیل قرار می دهد (و رسولا الی بنی اسرائیل).

ممکن است از این جمله در ابتدا چنین به نظر آید که ماموریت حضرت مسیح (علیه السلام) تنها دعوت بنی اسرائیل بوده است، همانها که در آن زمان گرفتار انواع خرافات و آلودگی های اخلاقی و عقیدتی و اختلافات شدید شده بودند و این با اولوا العزم بودن حضرت مسیح (علیه السلام) منافات ندارد، زیرا پیامبر اولوا العزم کسی است که دارای آیین جدید باشد خواه ماموریت او جهانی باشد یا نباشد (در تفسیر نور الثقلین نیز روایتی درباره منحصر بودن ماموریت حضرت مسیح (علیه السلام) به بنی اسرائیل نقل شده است).

ولی بعضی از مفسران گفته اند که دعوت حضرت مسیح (علیه السلام) جهانی بوده نه منحصر به بنی اسرائیل، هر چند بنی اسرائیل در صف اول کسانی که او

ماموریت هدایت آنها را داشت، قرار گرفته بودند، مرحوم علامه مجلسی در بحار الانوار، اخباری در تفسیر اولوا العزم نقل می کند که مفهوم آنها جهانی بودن دعوت این پیامبران است.

سپس می افزاید: او مامور بود به آنها بگوید: من نشانهای از سوی پروردگارتان برای شما آورده ام (انی قد جئتکم بایة من ربکم).
نه یک نشانه بلکه نشانه های متعدد (بنابراین تنوین در اینجا برای بیان عظمت این نشانه است نه بیان وحدت).

من از گل چیزی به شکل پرنده می سازم، سپس در آن می دمم و به فرمان خدا پرندهای می گردد (انی اخلق لکم من الطین کهیئة الطیر فانفخ فیه فیکون طیرا باذن الله).

از آنجا که دعوت انبیاء در حقیقت به سوی حیات و زندگی حقیقی است در آیه فوق هنگام شرح معجزات حضرت مسیح (علیه السلام) نخست اشاره به ایجاد حیات و زندگی در موجودات بی جان به فرمان خدا می کند.

مساله ایجاد حیات در موجودات جهان، هر گاه به صورت تدریجی باشد چیز عجیبی نیست، زیرا میدانیم همه موجودات زنده کنونی از همین آب و خاک به وجود آمده اند، معجزه آن است که خداوند همان عوامل را که طی هزاران یا میلیونها سال رخ داده یک جا جمع کند و به سرعت، مجسمه کوچکی به شکل پرنده، مبدل به موجود زندهای شود، و این می تواند نشانهای از صدق دعوی آورنده آن در مورد ارتباط با جهان ماوراء طبیعت و قدرت بی پایان پروردگار باشد.

سپس به بیان دومین معجزه یعنی درمان بیماریهای صعب العلاج یا غیر قابل علاج از طرق عادی پرداخته: می گوید: من کور مادرزاد و مبتلا به برص (پیسی) را بهبودی می بخشم (و ابری الاکمه و الابرص).

شک نیست که این موضوعات مخصوصا برای پزشکان و دانشمندان آن زمان معجزات غیر قابل انکاری بوده است.

در سومین مرحله، اشاره به معجزه دیگری می کند و آن اینکه: من مردگان را به فرمان خدا زنده می کنم (واحی الموقی باذن الله).

چیزی که در هر عصر و زمانی جزء معجزات و کارهای خارق العاده است. و در مرحله چهارم موضوع خبر دادن از اسرار نهانی مردم را مطرح می کند زیرا هر کس معمولا در زندگی فردی و شخصی خود، اسراری دارد که دیگران از آن آگاه نیستند، اگر کسی بدون هیچ سابقه ای مثلا از غذاهایی که اشخاص خورده اند یا آنچه را که ذخیره کرده اند دقیقا خبر دهد دلیل بر این است که از یک منبع غیبی الهام گرفته است مسیح می گوید: من شما را از آنچه می خورید و در خانه ها ذخیره می کنید خبر می دهم (وانبئکم بما تاكلون و ما تدخرون فی بیوتکم).

و در پایان به تمام این چهار معجزه اشاره کرده، می گوید: مسلما در اینها نشانهای است برای شما اگر ایمان داشته باشید و در جستجوی حقیقت باشید (ان فی ذلك لایة لکم ان کنتم مومنین).

نکته ها

1 - آیا معجزات مسیح عجیب است؟

بعضی از مفسران (مانند نویسندگان المنار) اصرار دارند که کارهای اعجاز آمیز فوق را که قرآن صریحا برای مسیح ذکر کرده، به نوعی توجیه کنند، مثلا بگویند

عیسی تنها ادعا کرد که من می توانم به فرمان خدا چنین کاری را انجام دهم ولی عملاً هرگز انجام نداد در حالی که اگر فرضاً این احتمال در این آیه قابل گفتگو باشد در آیه 110 از سوره مائده: و اذ تخلق من الطین کهیئة الطیر... هیچگونه قابل قبول نیست زیرا در این آیه صریحاً می گوید یکی از نعمتهای خداوند بر تو (عیسی) این بود که پرندهای از گل می ساختی و در آن می دمیدی و به فرمان خدا زنده می شد.

به علاوه اصرار و پافشاری در اینگونه توجیهات هیچ موجب و دلیلی ندارد زیرا اگر منظور انکار اعمال خارق العاده پیامبران باشد قرآن در موارد بسیاری به این موضوع تصریح کرده و به فرض که یکی یا چند مورد را توجیه کنیم بقیه چه خواهد شد؟

از این گذشته هنگامی که ما خدا را حاکم بر قوانین طبیعت میدانیم نه محکوم آن، چه مانعی دارد که قوانین عادی طبیعت به فرمان او در موارد استثنائی تغییر شکل داده و از طرق غیر عادی حوادثی به وجود آید و اگر تصور می کنند این موضوع با توحید افعالی خداوند و خالقیت او و نفی شریک سازگار نیست قرآن پاسخ آن را گفته زیرا در همه جا وقوع این حوادث را مشروط به فرمان خدا می کند، یعنی هیچکس به اتکاء نیروی خود نمی تواند دست به چنین کارهائی بزند مگر اینکه به فرمان خداوند و استمداد از قدرت بی پایان او باشد و این عین توحید است نه شرک.

2 - ولایت تکوینی:

از مفاد آیه فوق و آیات مشابه آن که در ذیل هر یک به خواست خدا اشاره خواهیم کرد استفاده می شود که فرستادگان و اولیای خدا به فرمان و اذن او می توانند به هنگام لزوم در جهان تکوین و آفرینش تصرف کنند و بر خلاف عادت

و جریان طبیعی، حوادثی به وجود آورند، زیرا جمله های (بری) (بهبودی می بخشم) و احی الموتی (مردگان را زنده می کنم) و مانند آن که به صورت فعل متکلم ذکر شده دلیل بر صدور اینگونه کارها از خود پیامبران است و تفسیر این عبارات به دعا کردن پیامبران و اینکه کار آنها تنها دعا برای تحقق این امور بوده نه غیر آن تفسیر بی دلیلی است، بلکه ظاهر این عبارات این است که آنان در جهان تکوین تصرف می کردند و این حوادث را به وجود می آوردند.

منتهی برای اینکه کسی تصور نکند که پیامبران و اولیای خدا استقلالی از خود دارند و در مقابل دستگاه آفرینش دستگاهی بر پا ساخته و نیز برای اینکه احتمال هر گونه شرک و دوگانه پرستی در خلقت و آفرینش بر طرف گردد در چندین مورد از این آیات روی کلمه (باذن الله) و مانند آن تکیه شده است (در آیه مورد بحث دو بار و در آیه 110 سوره مائده چهار بار کلمه باذنی تکرار گردیده) و منظور از ولایت تکوینی نیز چیزی جز این نیست که پیامبران یا امامان به هنگام لزوم و ضرورت تصرفاتی در جهان خلقت به اذن پروردگار انجام دهند و این چیزی بالاتر از ولایت تشریعی یعنی سرپرستی مردم از نظر حکومت و نشر قوانین و دعوت و هدایت به راه راست است.

از آنچه گفته شد پاسخ کسانی که ولایت تکوینی مردان خدا را منکر می شوند و آن را یک نوع شرک می دانند به خوبی روشن می گردد زیرا هیچ کس برای پیامبران و یا امامان دستگاه مستقلی در مقابل خداوند قایل نیست، آنها همه این کارها را به فرمان و اجازه او انجام می دهند ولی منکران ولایت تکوینی می گویند کار پیامبران منحصرًا تبلیغ احکام و دعوت به سوی خدا است و احیاناً برای انجام گرفتن پاره ای از امور تکوینی از دعا استفاده می کنند و

بیش از این کاری از آنها ساخته نیست، در حالی که آیه فوق و آیات مشابه آن غیر از این را می گوید.

ضمناً از آیه بالا استفاده می شود که لااقل بسیاری از معجزات پیغمبران اعمالی است که به وسیله خود آنها انجام می شود گرچه به فرمان خدا و استمداد از نیروی الهی است در واقع می توان گفت معجزه هم کار پیامبران است (زیرا به وسیله آنها انجام می شود) و هم کار خدا است زیرا با استمداد از نیروی پروردگار و اذن او انجام می گردد.

3 - قابل توجه اینکه تکیه بر اذن خداوند در این آیه تکرار شده تا بهانه ای برای مدعیان الوهیت مسیح باقی نماند و مردم او را خدا نپندارند و اگر در مساله اخبار به غیب تکرار نشده به خاطر وضوح آن است.

آیه (50) و (51) و ترجمه

(و مصدقا لما بین یدی من التوریه و لاحل لکم بعض الذی حرم علیکم و جئتکم بایة من ربکم فاتقوا الله و اطیعون) (50) (ان الله ربی و ربکم فاعبدوه هذا صراط مستقیم) (51)

ترجمه:

50 - و آنچه را پیش از من از تورات بوده، تصدیق می کنم، و (آمده ام) تا پاره ای از چیزهایی را که (بر اثر ظلم و گناه،) بر شما حرام شده، (مانند گوشت بعضی از چهار پایان و ماهیها،) حلال کنم، و نشانهای از طرف پروردگار شما، برایتان آورده ام، پس از خدا بترسید، و مرا اطاعت کنید! 51 - خداوند، پروردگار من و شماست، او را پرستید (نه من، و نه چیز دیگر را)! این است راه راست!

تفسیر:

این است راه راست

این آیات نیز ادامه سخنان حضرت مسیح (علیه السلام) است، و در واقع بخشی از اهداف بعثت خود را شرح می دهد، می گوید: من آمده ام تورات را تصدیق کنم و مبانی و اصول آن را تحکیم بخشم (و مصدقا لما بین یدی من التوریه) . و نیز آمده ام تا پاره ای از چیزهایی که (بر اثر ظلم و گناه) بر شما تحریم شده بود (مانند ممنوع بودن گوشت شتر و پاره ای از چربیهای حیوانات و بعضی از پرندگان و ماهیها) بر شما حلال کنم (و لاحل لکم بعض الذی حرم علیکم) .

این جمله اشاره به چیزی است که در آیه 160 از سوره نساء آمده است می فرماید: فَبْظَلَمَ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا حَرَمْنَا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتِ احْتَلَتْ لَهُمْ: به خاطر ظلم و ستم یهود، پاره ای از نعمتهای پاکیزه را که بر آنها حلال شده بود تحریم کردیم ولی با ظهور حضرت مسیح (ﷺ) و به شکرانه ایمان به این پیامبر بزرگ، آن ممنوعیتها برداشته شد.

سپس می افزاید: من نشانهای از سوی پروردگارتان برای شما آورده ام (و جئتکم بآیه من ربکم).

این تأکیدی است بر آنچه در آیه قبل، از زبان حضرت مسیح (ﷺ) درباره معجزات او خواندیم، و اجمالی است از آن تفصیل. و در پایان آیه چنین نتیجه گیری می کند: بنابراین از (مخالفت) خداوند بترسید و مرا اطاعت کنید (فاتقوا الله و اطیعون).

در آیه بعد، از زبان حضرت مسیح (ﷺ) برای رفع هر گونه ابهام و اشتباه و برای اینکه تولد استثنائی او را دستاویزی برای الوهیت او قرار ندهند چنین نقل می کند: مسلماً خداوند پروردگار من و پروردگار شما است، پس او را پرستش کنید (نه من و نه چیز دیگر را) این راه راست راه توحید و یکتاپرستی نه راه شرک و دوگانه و چندگانه پرستی (ان الله ربی و ربکم فاعبدوه هذا صراط مستقیم).

در آیات دیگر قرآن نیز کرارا می خوانیم که حضرت مسیح (ﷺ) روی مساله عبودیت و بندگی خود در پیشگاه خدا، تکیه می فرمود، و بر خلاف آنچه در انجیلهای تحریف یافته کنونی که از زبان مسیح (ﷺ) نقل شده که او غالباً کلمه پدر را درباره خدا به کار می برد، قرآن مجید کلمه (رب) (پروردگار) و مانند آن را از او نقل می کند که دلیلی است بر نهایت توجه او نسبت به مبارزه

با شرک، و یا دعوی الوهیت حضرت مسیح (علیه السلام) و لذا تا زمانی که حضرت مسیح (علیه السلام) در میان مردم بود هیچ کسی جرأت پیدا نکرد او را یکی از خدایان معرفی کند و حتی آثار تعلیمات مسیح (علیه السلام) در زمینه توحید به منحرفان اجازه نداد که تا دو قرن بعد از او نیز، عقاید شرک آلود خود را ظاهر سازند و به اعتراف محققان مسیحی مساله تثلیث و اعتقاد به خدایان سه گانه از قرن سوم میلادی پیدا شد. (شرح بیشتر در این زمینه در جلد چهارم ذیل آیه 171 سوره نساء خواهد آمد).

آیه (52) تا (54) و ترجمه

(فلما احس عيسى منهم الكفر قال من انصارى الى الله قال الحواريون نحن انصار الله آمنا بالله و اشهد بانا مسلمون) (52) (ربنا امنا بما انزلت و اتبعنا الرسول فاكتبنا مع الشهدين) (53) (و مكروا و مكر الله و الله خير المكرين) (54)

ترجمه:

52 - هنگامی که عیسی از آنان احساس کفر (و مخالفت) کرد، گفت: کیست که یاور من به سوی خدا (برای تبلیغ آیین او) گردد؟ حواریان (شاگردان مخصوص او) گفتند: ما یاوران خداییم، به خدا ایمان آوردیم، و تو (نیز) گواه باش که ما اسلام آورده ایم.

53 - پروردگارا! به آنچه نازل کرده‌ای، ایمان آوردیم و از فرستاده (تو) پیروی نمودیم، ما را در زمره گواهان بنویس!

54 - و (یهود و دشمنان مسیح، برای نابودی او و آیینش، نقشه کشیدند، و خداوند (بر حفظ او و آیینش،) چاره جویی کرد، و خداوند، بهترین چاره جویان است.

تفسیر:

پایداری حواریون مسیح (ع):

این آیات همچنان بحثهای مربوط به دعوت مسیح (علیه السلام) و سرگذشت زندگی او را ادامه می دهد.

مطابق پیشگویی و بشارت موسی (علیه السلام)، جمعیت یهود قبل از آمدن عیسی (علیه السلام) منتظر ظهور او بودند اما هنگامی که ظاهر گشت و منافع نامشروع

جمعی از منحرفان بنی اسرائیل به خطر افتاد، تنها گروه محدودی گرد مسیح (علیه السلام) را گرفتند، و کسانی که احتمال می دادند پیروی از آیین او موقعیت و مقام و منافع آنها را به خطر می اندازند، از پذیرفتن آن سرپیچی کردند

آیه نخست ناظر به همین معنی است، می گوید: هنگامی که عیسی (علیه السلام) احساس کفر (و مخالفت) از آنها کرد، گفت: چه کسانی یاور من به سوی خدا (برای تبلیغ آیین او) خواهند بود؟ (فلما احس عیسی - منهم الکفر قال من انصاری الی الله).

در اینجا تنها گروه اندکی به این دعوت پاسخ مثبت دادند، اینها همان افراد پاکی بودند که قرآن از آنان به عنوان حواریون نام برده است حواریون (شاگردان ویژه مسیح) گفتند: ما یاوران (آیین) خدا هستیم، به او ایمان آوردیم و تو گواه باش که ما اسلام آورده و تسلیم آیین حق شده ایم (قال الحواریون نحن انصار الله آمنا بالله و اشهد بانا مسلمون).

قابل توجه اینکه حواریون در پاسخ عیسی (علیه السلام) نگفتند ما یاور توایم، بلکه برای اینکه نهایت توحید و اخلاص خود را اثبات کنند و سخن آنان هیچگونه بوی شرک ندهد گفتند: ما یاوران خدائیم و آیین او را یاری می کنیم و تو را بر این حقیقت گواه می گیریم، گویا آنها نیز احساس می کردند که در آینده افراد منحرفی ادعای الوهیت مسیح (علیه السلام) خواهند کرد و باید به آنها دستاویزی نداد. ضمناً تعبیر به اسلام در آیه فوق دلیل بر این است که اسلام آیین تمام انبیاء بوده است.

و در اینجا بود که حضرت مسیح (علیه السلام) صف دوستان خالص خود را از دشمنان و منافقان جدا ساخت، تا برنامه ریزی او دقیق و منسجم باشد همان کاری که پیامبر اسلام در بیعت عقبه، انجام داد.

در آیه بعد جمله هایی نقل شده که بیانگر نهایت اخلاص حواریون است، آنها پس از قبول دعوت مسیح (علیه السلام) و اعلام آمادگی برای همکاری و کمک به او، ایمان خویش را به پیشگاه خداوند عرضه داشتند و گفتند: پروردگارا! ما به آنچه نازل کرده‌ای ایمان آوردیم و از فرستاده (تو حضرت مسیح) پیروی نمودیم، پس ما را در زمره گواهان بنویس (ربنا آما بما انزلت و اتبعنا الرسول فاکتبنا مع الشاهدين).

آنها نخست ایمان خود را به آنچه نازل شده بود اظهار داشتند، ولی چون ایمان به تنهایی کافی نبود، مساله عمل به دستورهای آسمانی و پیروی از مسیح (علیه السلام) را که گواه زنده ایمان راسخ آنها بود پیش آوردند، زیرا هنگامی که ایمان در روح و جان انسان رسوخ کند، حتما در عمل او انعکاس می یابد، و بدون عمل ممکن است تنها یک ایمان پنداری باشد نه واقعی، و سپس از خدا تقاضا کردند نام آنها را در زمره شاهدان و گواهان که در این جهان، مقام رهبری امتها را دارند و در جهان دیگر مقام شفاعت و گواهی بر اعمال را ثبت نماید. پس از شرح ایمان حواریون، در سومین آیه اشاره به نقشه های شیطانی یهود کرده، می گوید: آنها (یهود و سایر دشمنان مسیح برای نابودی او و آیینش) نقشه کشیدند و خداوند (برای حفظ او و آیینش) چاره جویی کرد، و خداوند بهترین چاره جویان است (و مکروا و مکر الله و الله خیر الماکرین).

بدیهی است نقشه های خدا بر نقشه های همه پیشی می گیرد، چرا که آنها معلوماتی اندک و محدود دارند و علم خداوند بی پایان است، آنها برای پیاده کردن طرحهای خود قدرت ناچیزی دارند در حالی که قدرت او بی پایان است.

نکته ها

1 - حواریون چه کسانی بودند؟

(حواریون) جمع (حواری) از ماده (حور) به معنی شستن و سفید کردن است و گاهی به هر چیز سفید نیز اطلاق می شود، و لذا غذاهای سفید را عرب (حواری) می گوید، و حوریان بهشتی را نیز به این جهت حوری می گویند که سفید پوست اند یا سفیدی چشمانشان درخشانده (و سیاهی آن کاملاً سیاه است).

اما درباره علت نامگذاری شاگردان مسیح (علیه السلام) به این نام، احتمالات متعددی داده شده، ولی آنچه نزدیک تر به ذهن می رسد و در احادیث پیشوایان بزرگ دینی آمده است، این است که آنها علاوه بر اینکه قلبی پاک و روحی با صفا داشتند در پاکیزه ساختن و روشن نمودن افکار دیگران و شستشوی مردم از آلودگی و گناه کوشش فراوان داشتند.

در عیون اخبار الرضا از امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) نقل شده که از آن حضرت سوال کردند: (چرا حواریون به این نام نامیده شدند؟)

امام (علیه السلام) فرمود: جمعی از مردم چنین تصور می کنند که آنها شغل لباس شویی داشته اند ولی در نزد ما علت آن این بوده که آنها هم خود را از آلودگی به گناه پاک کرده بودند، و هم برای پاک کردن دیگران کوشش داشتند.

2 - حواریون از نظر قرآن و انجیل

قرآن در سوره صف آیه 14 درباره (حواریون) سخن گفته و ایمان آنان را متذکر شده است، ولی از جمله هائی که انجیل درباره حواریون دارد استفاده می شود که آنان درباره مسیح همگی لغزشهائی داشته اند.

و در انجیل متی و لوقا باب 6 اسامی حواریون چنین آمده است:

- 1 - پطرس 2 - اندریاس 3 - یعقوب 4 - یوحنا 5 - فیلوپس 6 - برتلولما 7 - توما 8 - متی 9 - یعقوب ابن حلفا 10 - شمعون - ملقب به

(غیور) 11 - یهودا برادر یعقوب 12 - یهودای اسخریوطی که به مسیح خیانت کرد.

مفسر معروف مرحوم طبرسی در مجمع البیان نقل می کند که حواریون به همراه عیسی در سفرها به راه می افتادند و هر گاه تشنه یا گرسنه می شدند به فرمان خداوند غذا و آب برای آنها آماده می شد، آنها این جریان را افتخار بزرگی برای خود دانستند و از مسیح پرسیدند آیا کسی بالاتر از ما پیدا می شود؟ او گفت: آری (افضل منکم من يعمل بیده و یاکل من کسبه) (از شما بالاتر کسی است که زحمت بکشد و از دست رنج خودش بخورد... و به دنبال این جریان آنها به شستشوی لباس و گرفتن اجرت در برابر آن مشغول شدند (و عملا به همه مردم درسی دادند که کار و کوشش ننگ و عار نیست).

3 - منظور از مکر الهی چیست؟

(مکر) در لغت عرب با آنچه در فارسی امروز از آن می فهمیم تفاوت بسیار دارد در فارسی امروز مکر به نقشه های شیطانی و زیان بخش گفته می شود، در حالی که در لغت عرب هر نوع چاره اندیشی را مکر می گویند که گاهی خوب و گاهی زیان آور است.

در کتاب مفردات راغب می خوانیم: المکر صرف الغیر عما یقصد: مکر این است که کسی را از منظورش باز دارند (اعم از اینکه منظورش خوب باشد یا بد).

در قرآن مجید نیز گاهی ماکر با کلمه خیر ذکر شده مانند: (و الله خیر) الماکرین (خداوند بهترین چارهجویان است) و گاهی مکر با کلمه سییء آمده

است مانند: (ولا يحيق المكر السيء الا باهله) (نقشه و اندیشه بد جز به صاحبش احاطه نخواهد کرد).

بنابراین منظور از آیه مورد بحث و آیات متعدد دیگری که مکر را به خدا نسبت می دهد این است که دشمنان مسیح با طرحهای شیطانی خود میخواستند جلو این دعوت الهی را بگیرند اما خداوند برای حفظ جان پیامبر خود و پیشرفت آیینش تدبیر کرد و نقشه های آنها نقش بر آب شد و همچنین در موارد دیگر.

آیه (55) و ترجمه

(اذ قال الله يعيسى انى متوفيك ورافعك الى و مطهرك من الذين كفروا و
جاعل الذين اتبعوك فوق الذين كفروا الى يوم القيمة ثم الى مرجعكم فاحكم
بينكم فيما كنتم فيه تختلفون) (55)

ترجمه:

55 - (به یاد آورید) هنگامی را که خدا به عیسی فرمود: من تو را بر میگیرم
و به سوی خود، بالا میبرم و تو را از کسانی که کافر شدند، پاک میسازم، و
کسانی را که از تو پیروی کردند، تا روز رستاخیز، برتر از کسانی که کافر شدند،
قرار میدهم، سپس بازگشت شما به سوی من است و در میان شما، در آنچه
اختلاف داشتید، داوری میکنم.

تفسیر:

بازگشت مسیح به سوی خداوند

این آیه همچنان ادامه آیات مربوط به زندگی حضرت مسیح (علیه السلام) است،
معروف در میان مفسران اسلام، به استناد آیه 157 سوره نساء این است که
مسیح (علیه السلام) هرگز کشته نشد (و از توطئه ای که یهود با همکاری بعضی از
مسیحیان خیانتکار برای او چیده بودند رهایی یافت) و خداوند او را به آسمان
برد.

هر چند مسیحیان طبق انجیل‌های موجود می گویند مسیح کشته شد و دفن
گردید و سپس از میان مردگان برخاست و مدت کوتاهی در زمین بود و بعد به
آسمان صعود کرد آیه فوق ناظر به همین معنی است، می فرماید: به یاد آرید

(هنگامی را که خدا به عیسی گفت: من تو را بر میگیرم و به سوی خود بالا میبرم) (اذ قال الله يا عيسى اني متوفيك ورافعك الي).

بعضی تصور کرده اند که واژه (متوفیک) از ماده وفات به معنی مرگ است، به همین دلیل چنین میپندارند که با عقیده معروف میان مسلمانان درباره عدم مرگ حضرت عیسی و زنده بودن او منافات دارد.

در حالی که چنین نیست، زیرا ماده فوت به معنی از دست رفتن است ولی (توفی) (بر وزن ترقی) از ماده (وفی) به معنی تکمیل کردن چیزی است و اینکه عمل به عهد و پیمان را وفا می گویند به خاطر تکمیل کردن و به انجام رسانیدن آن است، و نیز به همین دلیل اگر کسی طلب خود را به طور کامل از دیگری بگیرد، عرب می گوید: توفی دینه، یعنی طلب خود را به طور کامل گرفت.

در آیات قرآن نیز توفی به معنی گرفتن به طور مکرر به کار رفته است مانند: و هو الذی یتوفیکم باللیل و یعلم ما جرحتم بالنهار: او کسی است که روح شما را در شب می گیرد و از آنچه در روز انجام می دهید آگاه است.

در این آیه مساله خواب به عنوان توفی روح ذکر شده، همین معنی در آیه 42 سوره زمر و آیات دیگری از قرآن نیز آمده است، درست است که واژه توفی گاهی به معنی مرگ آمده و متوفی به معنی مرده است، ولی حتی در اینگونه موارد نیز حقیقتاً به معنی مرگ نیست، بلکه به معنی تحویل گرفتن روح می باشد و اصولاً در معنی توفی، مرگ نیفتاده، و ماده فوت از ماده وفی به کلی جدا است.

با توجه به آنچه گفته شد معنی آیه مورد بحث روشن می شود که خداوند می فرماید: ای عیسی! تو را بر میگیرم و به سوی خود میبرم (البته اگر توفی تنها به معنی گرفتن روح باشد، لازمه آن مرگ جسم است). سپس می افزاید: و تو را از کسانی که کافر شدند پاک میسازم (و مطهرک من الذین کفروا).

منظور از این پاکیزگی، یا نجات او از چنگال افراد پلید و بی ایمان است، و یا از تهمت‌های ناروا و توطئه های ناجوانمردانه، که در سایه پیروزی آیین او، حاصل شد، همانگونه که در مورد پیامبر اسلام (ﷺ) در سوره فتح می خوانیم: انا فتحنا لک فتحا مبینا لیغفر لک الله ما تقدم من ذنبک و ما تاخر، ما برای تو پیروزی آشکاری فراهم ساختیم، تا خداوند گناهان گذشته و آینده تو را ببخشد.

یعنی از گناهانی که به تو در گذشته نسبت می دادند و زمینه آن را برای آینده نیز فراهم ساخته بودند پاک سازد.

و نیز ممکن است منظور از پاک ساختن او، بیرون بردن مسیح (ﷺ) از آن محیط آلوده باشد.

سپس می افزاید: ما پیروان تو را تا روز رستاخیز بر کافران برتری میدهم (و جاعل الذین اتبعوک فوق الذین کفروا الی یوم القیمة).

این بشارتی است که خدا به مسیح و پیروان او داد تا مایه دلگرمی آنان در مسیری که انتخاب کرده بودند گردد.

این آیه یکی از آیات اعجاز آمیز و از پیشگوییها و اخبار غیبی قرآن است که می گوید پیروان مسیح (ﷺ) همواره بر یهود که مخالف مسیح (ﷺ) بودند برتری خواهند داشت.

در دنیای کنونی، این حقیقت را با چشم خود می بینیم که یهود و صهیونیستها بدون وابستگی و اتکاء به مسیحیان، حتی یک روز نمیتوانند به حیات سیاسی و اجتماعی خود ادامه دهند، روشن است که منظور از (الذین کفروا)، جماعتی از یهود می باشند که به مسیح (ﷺ) کافر شدند.

و در پایان آیه می فرماید: سپس بازگشت همه شما به سوی من است، و من در میان شما در آنچه اختلاف داشتید داوری میکنم (ثم الی مرجعکم فاحکم بینکم فیما کنتم فیه تختلفون).

یعنی آنچه از پیروزیها گفته شد مربوط به این جهان است محاکمه نهایی و گرفتن نتیجه اعمال چیزی است که در آخرت خواهد آمد.

نکته:

آیا آیین مسیح (ﷺ) تا پایان جهان باقی خواهد بود؟

در اینجا سوالی پیش می آید که طبق این آیه، یهود و نصاری تا دامنه قیامت در جهان خواهند بود، و همواره این دو مذهب به زندگی خود ادامه خواهند داد، با اینکه در اخبار و روایات مربوط به ظهور حضرت مهدی عج می خوانیم، که او همه ادیان را زیر نفوذ خود در می آورد

پاسخ این سؤال از دقت در روایات مزبور روشن می شود، زیرا در روایات مربوط به ظهور حضرت مهدی عج می خوانیم که هیچ خانهای در شهر و بیابان نمی ماند مگر اینکه توحید در آن نفوذ می کند، یعنی اسلام به صورت یک آیین رسمی همه جهان را فرا خواهد گرفت و حکومت به صورت یک حکومت اسلامی در می آید، و غیر از قوانین اسلام چیزی بر جهان حکومت نخواهد داشت ولی هیچ مانعی ندارد که اقلیتی از یهود و نصاری، در پناه حکومت حضرت مهدی عج با شرایط اهل ذمه وجود داشته باشند.

زیرا میدانیم حضرت مهدی عج مردم را از روی اجبار به اسلام نمی کشاند، بلکه با منطق پیش میرود، و توسل او به قدرت و نیروی نظامی برای بسط عدالت، و برانداختن حکومت‌های ظلم و قرار دادن جهان در زیر پرچم عدالت اسلام است، نه برای اجبار به پذیرفتن این آیین، و گر نه آزادی و اختیار مفهومی نخواهد داشت.

آیه (56) (58) و ترجمه

(فاما الذين كفروا فاعذبهم عذابا شديدا في الدنيا والاخرة وما لهم من نصرين) (56) (واما الذين امنوا وعملوا الصالحات فيوفيهما اجرهم والله لا يحب الظالمين) (57) (ذلك نتلو عليك من الايت والذكر الحكيم) (58)

ترجمه:

56 - اما آنها که کافر شدند، (و پس از شناختن حق، آن را انکار کردند)، در دنیا و آخرت، آنان را مجازات دردناکی خواهم کرد، و برای آنها، یاورانی نیست.
57 - اما آنها که ایمان آوردند، و اعمال صالح انجام دادند، خداوند پاداش آنان را بطور کامل خواهد داد، و خداوند، ستمکاران را دوست نمیدارد.
58 - اینها را که بر تو می خوانیم، از نشانه ها (ی حقانیت تو) است، و یادآوری حکیمانه است.

تفسیر:

سرنوشت پیروان و مخالفان مسیح (ع):

آیه اول و دوم دنباله خطاب به حضرت مسیح (علیه السلام) است که در آیه قبل درباره پیروان و مخالفان او آمده بود، و سومین آیه خطاب به شخص رسول الله (صلی الله علیه و آله و سلم) است.

در آیه نخست می فرماید: بعد از آنکه مردم به سوی خدا بازگشتند و او در میان آنان دآوری کرد، صفوف از هم جدا می شود اما کسانی که کافر شدند (و حق را شناختند و انکار کردند) آنها را مجازات شدیدی در دنیا و آخرت خواهم کرد و یاورانی ندارند (فاما الذين كفروا فاعذبهم عذابا شديدا في الدنيا والاخرة وما لهم من نصرين).

در این آیه علاوه بر عذاب آخرت که نتیجه داوری پروردگار در قیامت است،

به مجازات شدید دنیا نیز اشاره شده است که دامنگیر افراد کافر، و مخالفان حق و عدالت خواهد شد، در حالی که هیچ کس توانایی حمایت از آنها را نخواهد داشت.

سپس به گروه دوم اشاره کرده، می فرماید: اما کسانی که ایمان آوردند و اعمال صالح انجام دادند خداوند پاداش آنها را به طور کامل خواهد داد (و اما الذین آمنوا و عملوا الصالحات فیوفیهم اجورهم).

و باز تاکید می کند: خداوند هرگز ستمگران را دوست ندارد (والله لا یحب الظالمین).

مقدم داشتن سرنوشت کافران بر مؤمنان، به خاطر آن است که کسانی که نسبت به مسیح (علیه السلام) کافر شدند اکثریت را داشتند.

ضمناً از اینکه در آیه نخست اشاره به عذاب دنیا نیز شده به خوبی استفاده می شود که کافران (منظور در اینجا یهود است) گرفتار مجازاتهای دردناکی در همین جهان نیز خواهند شد، و تاریخ ملت یهود شاهد این مدعاست.

جالب اینکه در آیه اول تنها تکیه بر کفر شده ولی در آیه دوم ایمان و عمل صالح هر دو با هم آمده است، اشاره به اینکه کفر به تنهایی میتواند منشا عذاب الهی گردد ولی ایمان به تنهایی برای نجات کافی نیست، بلکه عمل صالح نیز می طلبد.

در ضمن جمله و الله لا یحب الظالمین گویا ناظر به این نکته است که تمام شعب کفر و اعمال سوء، در ظلم به معنی وسیع آن خلاصه می شود، و مسلم

است خدایی که ظالمان را دوست ندارد هرگز در حق بندگان ستم نخواهد کرد و اجر آنها را به طور کامل خواهد داد.

در آخرین آیه پس از شرح داستان مسیح (علیه السلام)، و گوشه‌های از تاریخ پر ماجرای او، در آیات پیشین روی سخن را به پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) کرده، می‌گوید: اینها را که بر تو می‌خوانیم از نشانه‌های حقانیت تو و یادآوری حکیمانه است که به صورت آیات قرآن بر تو نازل گردیده و خالی از هر گونه باطل و خرافه است (ذلک نتلوہ علیک من الایات و الذکر الحکیم).

این در حالی است که دیگران سرگذشت این پیامبر بزرگ را به هزار گونه افسانه دروغین و خرافات و بدعتها آلوده اند.

آیه (59) و (60) و ترجمه

(ان مثل عیسی عند الله کمثل ءادم خلقه من تراب ثم قال له کن فیکون)
(59) (الحق من ربك فلا تکن من الممتزین) (60)

ترجمه:

59 - مثل عیسی در نزد خدا، همچون آدم است، که او را از خاک آفرید، و سپس به او فرمود:

(موجود باش!) او هم فوراً موجود شد.

(بنابراین، ولادت مسیح بدون پدر، هرگز دلیل بر الوهیت او نیست).

60 - اینها حقیقتی است از جانب پروردگار تو، بنابراین، از تردید کنندگان مباش!

شان نزول:

همانطور که در آغاز سوره مشروحا بیان شد، مقدار زیادی از آیات این سوره در پاسخ گفتگوهای مسیحیان نجران، نازل شده است، چون آنها در یک هیات شصت نفری به اتفاق چند نفر از رؤسا و بزرگان خود به عنوان نمایندگی برای گفتگو با پیامبر اسلام (ﷺ) به مدینه وارد شده بودند.

از جمله مسائلی که در این گفتگو مطرح شد این بود که آنها از پیامبر (ﷺ) پرسیدند: ما را به چه چیز دعوت میکنی؟ پیامبر (ﷺ) فرمود: به سوی خداوند یگانه، و اینکه از طرف او رسالت خلق را دارم و مسیح (علیه السلام) بندهای از بندگان او است، و حالات بشری داشت و مانند دیگران غذا می خورد.

آنها این سخن را نپذیرفتند و به ولادت عیسی (علیه السلام) بدون پدر اشاره کرده و آن را دلیل بر الوهیت او خواندند، آیات فوق نازل شد و به آنها پاسخ داد و چون حاضر به قبول پاسخ نشدند، آنها را دعوت به مباحثه کرد که شرح آن به زودی خواهد آمد.

تفسیر:

نفی الوهیت مسیح

همانگونه که در شان نزول آمد، این آیات ناظر به کسانی است که ولادت حضرت مسیح (علیه السلام) را بدون پدر، دلیل بر فرزندى او نسبت به خدا، و یا الوهیتش می گرفتند، آیه نخست می گوید: مثل عیسی نزد خدا همچون مثل آدم است که او را از خاک آفرید، سپس به او فرمود: موجود باش، او نیز بلافاصله موجود شد! (ان مثل عیسی عند الله کمثل آدم خلقه من تراب ثم قال له کن فیکون).

و با این استدلال کوتاه و روشن، به ادعای آنها پاسخ می گوید که اگر مسیح (علیه السلام) بدون پدر به دنیا آمد، جای تعجب نیست، و دلیل بر فرزندى خدا یا عین خدا بودن نمی باشد، زیرا موضوع آفرینش آدم (علیه السلام)، از این هم شگفت انگیزتر بود، او بدون پدر و مادر به دنیا آمد، سپس به غافلان می فهماند: که هر کاری در برابر اراده حق، سهل و آسان است تنها کافی است بفرماید: موجود باش، آن هم موجود می شود.

اصولا مشکل و آسان نسبت به مخلوقات است که قدرت محدودی دارند و اما آن کس که قدرتش نامحدود است، تقسیم کارها به مشکل و آسان، برای او مفهومی ندارد برای او آفریدن یک برگ، یا آفرینش یک جنگل در هزاران

کیلومتر یکسان است، و آفرینش یک ذره خاک با منظومه شمسی، مساوی است.

در دومین آیه برای تاکید آنچه در آیات قبل آمد، می فرماید: اینها را (که درباره حضرت مسیح (علیه السلام) و چگونگی ولادت او و مقاماتش) بر تو می خوانیم حقی است از سوی پروردگارت، و چون حق است، هرگز از تردید کنندگان در آن مباش (الحق من ربك فلا تكن من الممترین).

در مورد جمله (الحق من ربك) مفسران دو احتمال داده اند نخست اینکه جمله مرکب از مبتدا و خبر باشد (الحق مبتدا، من ربك خبر) بنابراین معنی آن چنین می شود که حق همواره از طرف پروردگار خواهد بود زیرا حق به معنی واقعیت است، و واقعیت عین هستی است، و هستیها همه از وجود او میجوشد، باطل، عدم و نیستی است و با ذات او بیگانه است.

دیگر اینکه جمله مزبور خبر مبتدای محذوفی است که (ذلک الاخبار) بوده باشد، یعنی این خبرهایی که به تو داده شد، همگی حقایقی است از طرف پروردگار و هر دو معنی با آیه سازگار است.

آیه (61) و ترجمه

(فمن حاجك فيه من بعد ما جاءك من العلم فقل تعالوا ندع ابنأنا و ابنأكم و نساءنا و نسأكم و انفسنا و انفسكم ثم نبتهل فنجعل لعنت الله على الكذابين)
(61)

ترجمه:

61 - هر گاه بعد از علم و دانشی که (درباره مسیح) به تو رسیده، (باز) کسانی با تو به محاجه و ستیز برخیزند، به آنها بگو: بیاید ما فرزندان خود را دعوت کنیم، شما هم فرزندان خود را، ما زنان خویش را دعوت نماییم، شما هم زنان خود را، ما از نفوس خود دعوت کنیم، شما هم از نفوس خود، آنگاه مباحله کنیم، و لعنت خدا را بر دروغگویان قرار دهیم.

شان نزول:

گفته اند که این آیه و آیات قبل از آن درباره هیات نجرانی مرکب از عاقب و سید و گروهی که با آنها بودند نازل شده است، آنها خدمت پیامبر (ﷺ) رسیدند و عرض کردند: آیا هرگز دیده ای فرزندی بدون پدر متولد شود، در این هنگام آیه (ان مثل عیسی عند الله...) نازل شد و هنگامی که پیامبر (ﷺ) آنها را به مباحله دعوت کرد.

آنها تا فردای آن روز از حضرتش مهلت خواستند و پس از مراجعه، ب شخصیت‌های نجران، اسقف (روحانی بزرگشان) به آنها گفت: شما فردا به محمد (ﷺ) نگاه کنید، اگر با فرزندان و خانواده‌اش برای مباحله آمد، از مباحله با او بترسید، و اگر با یارانش آمد با او مباحله کنید، زیرا چیزی در بساط ندارد، فردا که شد پیامبر (ﷺ) آمد در حالی که دست علی بن ابی طالب

(علیه السلام) را گرفته بود و حسن و حسین (علیه السلام) در پیش روی او راه میرفتند و فاطمه (علیه السلام) پشت سرش بود، نصاری نیز بیرون آمدند در حالی که اسقف آنها پیشاپیششان بود هنگامی که نگاه کرد، پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) با آن چند نفر آمدند، درباره آنها سؤال کرد به او گفتند: این پسر عمو و داماد او و محبوبترین خلق خدا نزد او است و این دو پسر، فرزندان دختر او از علی (علیه السلام) هستند و آن بانوی جوان دخترش فاطمه (علیه السلام) است که عزیزترین مردم نزد او، و نزدیکترین افراد به قلب او است...

سید به اسقف گفت: برای مباحله قدم پیش گذار.

گفت: نه، من مردی را میبینم که نسبت به مباحله با کمال جرات اقدام می کند و من میترسم راستگو باشد، و اگر راستگو باشد، به خدا یک سال بر ما نمیگذرد در حالی که در تمام دنیا یک نصرانی که آب بنوشد وجود نداشته باشد.

اسقف به پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) عرض کرد: ای ابو القاسم! ما با تو مباحله نمیکنیم بلکه مصالحه میکنیم، با ما مصالحه کن، پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) با آنها مصالحه کرد که دوهزار حله (یک قواره پارچه خوب لباس) که حد اقل قیمت هر حلّهای چهل درهم باشد، و عاریت دادن سی دست زره، و سی شاخه نیزه، و سی راس اسب، در صورتی که در سرزمین یمن، توطئه ای برای مسلمانان رخ دهد، و پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) ضامن این عاریتها خواهد بود، تا آن را بازگرداند و عهدنامه‌ای در این زمینه نوشته شد.

و در روایتی آمده است اسقف مسیحیان به آنها گفت: من صورتهائی را میبینم که اگر از خداوند تقاضا کنند کوهها را از جا برکند چنین خواهد کرد هرگز با آنها مباحله نکنید که هلاک خواهید شد، و یک نصرانی تا روز قیامت بر صفحه زمین نخواهد ماند.

تفسیر:

مباهله با مسیحیان نجران

این آیه به دنبال آیات قبل و استدلالی که در آنها بر نفی خدا بودن مسیح (علیه السلام) شده بود، به پیامبر (صلی الله علیه و آله و سلم) دستور می دهد: هر گاه بعد از علم و دانش که (درباره مسیح) برای تو آمده (باز) کسانی با تو در آن به محاجه و ستیز برخاستند، به آنها بگو: بیاید ما فرزندان خود را دعوت میکنیم و شما هم فرزندان خود را، ما زنان خویش را دعوت مینماییم، شما هم زنان خود را، ما از نفوس خود (کسانی که به منزله جان هستند) دعوت میکنیم، شما هم از نفوس خود دعوت کنید، سپس مباهله میکنیم و لعنت خدا را بر دروغگویان قرار میدهیم (فمن حاجك فيه من بعد ما جاءك من العلم فقل تعالوا ندع ابناءنا و ابناءكم و نساءنا و نساءكم و انفسنا و انفسكم ثم نبتهل فنجعل لعنت الله على الكاذبين).

ناگفته پیدا است منظور از مباهله این نیست که این افراد جمع شوند و نفرین کنند و سپس پراکنده شوند زیرا چنین عملی به تنهایی هیچ فایدهای ندارد، بلکه منظور این است که این نفرین مؤثر گردد، و با آشکار شدن اثر آن، دروغگویان به عذاب گرفتار شوند و شناخته گردند.

به تعبیر دیگر، گرچه در این آیه به تاثیر و نتیجه مباهله تصریح نشده اما از آنجا که این کار به عنوان آخرین (حربه)، بعد از اثر نکردن منطق و استدلال، مورد استفاده قرار گرفته دلیل بر این است که منظور ظاهر شدن اثر خارجی این نفرین است نه تنها یک نفرین ساده.

نکته ها

1 - دعوت به مباهله یک دلیل روشن بر حقانیت پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم)

در آیه فوق خداوند به پیامبر خود دستور می دهد که هر گاه پس از استدلالات روشن پیشین کسی درباره عیسی با تو گفتگو کند، و به جدال برخیزد، به او پیشنهاد مباحله کن که فرزندان و زنان خود را بیاورد و تو هم فرزندان و زنان خود را دعوت کن و دعا کنید تا خداوند دروغگو را رسوا سازد.

مسئله (مباحله) به شکل فوق شاید تا آن زمان در بین عرب سابقه نداشت و راهی بود که صددرصد حکایت از ایمان و صدق دعوت پیامبر (ﷺ) می کرد.

چگونه ممکن است کسی که به تمام معنی به ارتباط خویش با پروردگار ایمان نداشته باشد وارد چنین میدانی گردد؟ و از مخالفان خود دعوت کند بیاید با هم به درگاه خدا برویم و از او بخواهیم تا دروغگو را رسوا سازد، و شما به سرعت نتیجه آن را خواهید دید که چگونه خداوند دروغگویان را مجازات می کند، مسلماً ورود در چنین میدانی بسیار خطرناک است زیرا اگر دعای او به اجابت نرسد و اثری از مجازات مخالفان آشکار نشود نتیجه ای جز رسوائی دعوت کننده نخواهد داشت، چگونه ممکن است آدم عاقل و فهمیده ای بدون اطمینان به نتیجه، در چنین مرحلهای گام بگذارد؟ از اینجا است که گفته اند دعوت پیامبر (ﷺ) به مباحله، یکی از نشانه های صدق دعوت و ایمان قاطع او است، قطع نظر از نتایجی که بعداً از مباحله به دست آمد.

در روایات اسلامی وارد شده هنگامی که پای مباحله به میان آمد نمایندگان مسیحیان نجران از پیامبر مهلت خواستند تا در این باره بیندیشند، و با بزرگان خود به شور بنشینند، نتیجه مشاوره آنها که از یک نکته روانشناسی سرچشمه می گرفت این بود که به نفرات خود دستور دادند اگر مشاهده کردید محمد با

سر و صدا و جمعیت و جار و جنجال به مباحله آمد با او مباحله کنید و نترسید، زیرا حقیقتی در کار او نیست که متوسل به جار و جنجال شده است، و اگر با نفرات بسیار محدودی از خاصان نزدیک و فرزندان خردسالش به میعادگاه آمد بدانید که او پیامبر خداست و از مباحله با او به پرهیزد که خطرناک است!

آنها طبق قرار قبلی به میعادگاه رفتند ناگاه دیدند که پیامبر فرزندانش حسن و حسین (علیه السلام) را در پیش رو دارد، و علی (علیه السلام) و فاطمه (علیه السلام) همراه او هستند و به آنها سفارش می کند هر گاه من دعا کردم شما آمین بگویید، مسیحیان هنگامی که این صحنه را مشاهده کردند سخت به وحشت افتادند، و از اقدام به مباحله خودداری کرده، حاضر به مصالحه شدند و به شرایط ذمه و پرداختن مالیات (جزیه) تن در دادند.

2 - مباحله سند زندهای برای عظمت اهل بیت (علیه السلام)

غالب مفسران و محدثان شیعه و اهل تسنن تصریح کرده اند که آیه مباحله در حق اهل بیت پیامبر (صلی الله علیه و آله) نازل شده است و پیامبر تنها کسانی را که همراه خود به میعادگاه برد فرزندان حسن و حسین (علیه السلام) و دخترش فاطمه (علیه السلام) و علی (علیه السلام) بودند، بنابراین منظور از (ابناءنا) در آیه منحصرأ حسن و حسین (علیه السلام) هستند، همانطور که منظور از نساءنا فاطمه (علیه السلام)، و منظور از (انفسنا) تنها علی (علیه السلام) بوده است و احادیث فراوانی در این زمینه نقل شده است.

ولی بعضی از مفسران اهل تسنن که کاملاً در اقلیت هستند کوشیده اند که ورود احادیث را در این زمینه انکار کنند، مثلاً نویسنده تفسیر المنار در ذیل آیه می گوید: این روایات همگی از طرق شیعه است، و هدف آنها مشخص است، و

آنها چنان در نشر و ترویج این احادیث کوشیده اند که موضوع را، حتی بر بسیاری از دانشمندان اهل تسنن مشتبه ساخته اند!!

اما مراجعه به منابع اصیل اهل تسنن نشان می دهد که علی رغم پندارهای تعصب آلود نویسندگان المنار بسیاری از طرق این احادیث به شیعه و کتب شیعه هرگز منتهی نمی شود، و اگر بنا باشد ورود این احادیث را از طرق اهل تسنن انکار کنیم سایر احادیث آنها و کتبشان نیز از درجه اعتبار خواهد افتاد.

برای روشن شدن این حقیقت قسمتی از روایات آنان را در این باب با ذکر مدارک در اینجا می آوریم:

(قاضی نور الله شوشتری) در جلد سوم از کتاب نفیس (احقاق الحق) طبع جدید صفحه 46 چنین می گوید:

مفسران در این مسئله اتفاق نظر دارند که (ابناءنا) در آیه فوق اشاره به حسن و حسین (علیه السلام) و (نساءنا) اشاره به فاطمه (علیه السلام) و (انفسنا) اشاره به علی (علیه السلام) است.

سپس (در پاورقی کتاب مزبور) در حدود شصت نفر از بزرگان اهل سنت ذکر شده اند که تصریح نموده اند آیه مباحله درباره اهل بیت (علیه السلام) نازل شده است و نام آنها و مشخصات کتب آنها را از صفحه 46 تا 76 مشروحا آورده است.

از جمله شخصیت های سرشناسی که این مطلب از آنها نقل شده افراد زیر هستند:

1 - (مسلم بن حجاج نیشابوری) صاحب (صحیح) معروف که از کتب ششگانه مورد اعتماد اهل سنت است در جلد 7 صفحه 120 (چاپ محمد علی صبیح - مصر).

- 2 - (احمد بن حنبل) در کتاب (مسند) جلد 1 صفحه 185 (چاپ مصر).
- 3 - (طبری) در تفسیر معروفش در ذیل همین آیه جلد سوم صفحه 192 (چاپ میمنیه - مصر).
- 4 - (حاکم) در کتاب (مستدرک) جلد سوم صفحه 150 (چاپ حیدر آباد دکن).
- 5 - (حافظ ابو نعیم اصفهانی) در کتاب (دلائل النبوة) صفحه 297 (چاپ حیدر آباد).
- 6 - (واحدی نیشابوری) در کتاب (اسباب النزول) صفحه 74 (چاپ الهندیه مصر).
- 7 - (فخر رازی) در تفسیر معروفش جلد 8 صفحه 85 (چاپ البهیة مصر).
- 8 - (ابن اثیر) در کتاب (جامع الاصول) جلد 9 صفحه 470 (طبع السنة المحمدية - مصر).
- 9 - (ابن جوزی) در (تذكرة الخواص) صفحه 17 (چاپ نجف).
- 10 - (قاضی بیضاوی) در تفسیرش جلد 2 صفحه 22 (چاپ مصطفى محمد مصر).
- 11 - (آلوسی) در تفسیر (روح المعانی) جلد سوم صفحه 167 (چاپ منیریه مصر).
- 12 - (طنطاوی) مفسر معروف در تفسیر (الجواهر) جلد دوم صفحه 120 (چاپ مصطفى البابي الحلبي - مصر).
- 13 - (زمخشری) در تفسیر (کشاف) جلد 1 صفحه 193 (چاپ مصطفى محمد - مصر).

14 - (حافظ احمد بن حجر عسقلانی) در کتاب (الاصابة) جلد 2 صفحه 503 (چاپ مصطفی محمد - مصر).

15 - (ابن صباغ) در کتاب (الفصول المهمة) صفحه 108 (چاپ نجف).

16 - علامه (قرطبی) در تفسیر (الجامع لاحکام القرآن) جلد 3 صفحه 104 (چاپ مصر سال 1936).

در کتاب (غایة المرام) از صحیح مسلم در باب فضائل علی بن ابی طالب نقل شده که: روزی معاویه به سعد بن ابی وقاص گفت: چرا ابو تراب (علی علیہ السلام)

را سب و دشنام نمیگویی؟!

گفت: از آن وقت که به یاد سه چیز که پیامبر (ﷺ) درباره علی (علیه السلام) فرمود افتادم از این کار صرف نظر کردم... (یکی از آنها این بود که) هنگامی که آیه مباهله نازل گردید پیغمبر (ﷺ) تنها از فاطمه و حسن و حسین و علی (علیهم السلام) دعوت کرد و سپس فرمود: اللهم هؤلاء اهلی: خدایا! اینها خاصان نزدیک من اند.

نویسنده تفسیر (کشاف) که از بزرگان اهل تسنن است در ذیل آیه می گوید: این آیه قویترین دلیلی است که فضیلت اهل کساء را ثابت می کند.

مفسران و محدثان و مورخان شیعه نیز عموماً در نزول این آیه درباره اهل بیت (علیهم السلام) اتفاق نظر دارند، در تفسیر نور الثقلین روایات فراوانی در این زمینه نقل شده است.

از جمله به نقل از کتاب (عیون اخبار الرضا) درباره مجلس بحثی که مامون در دربار خود تشکیل داده بود، این چنین مینویسد: امام علی بن موسی الرضا (علیه السلام) فرمود: خداوند پاکان بندگان خود را در آیه مباهله مشخص ساخته

است و به پیامبرش چنین دستور داده: فمن حاجک فیه من بعد ما جاءک من العلم فقل تعالوا ندع ابناءنا...

و به دنبال نزول این آیه، پیامبر، علی و فاطمه و حسن و حسین (علیهم‌السلام) را با خود به مباحله برد...

این مزیتی است که هیچ کس در آن بر اهل بیت (علیهم‌السلام) پیشی نگرفته، و فضیلتی است که هیچ انسانی به آن نرسیده، و شرفی است که قبل از آن هیچ کس از آن برخوردار نبوده است.

3 - پاسخ به یک سؤال

در اینجا سؤال معروفی است که فخر رازی و بعضی دیگر درباره نزول آیه در حق اهل بیت (علیهم‌السلام) ذکر کرده اند که چگونه ممکن است منظور از (ابناءنا) (فرزندان ما) حسن و حسین (علیهم‌السلام) باشد، در حالی که ابناء جمع است و جمع بر دو نفر گفته نمی شود، و چگونه ممکن است (نسائنا) که معنی جمع دارد تنها بر بانوی اسلام فاطمه (علیها‌السلام) اطلاق گردد؟ و اگر منظور از (انفسنا) تنها علی (علیه‌السلام) است چرا به صیغه جمع آمده است؟!

پاسخ:

اولا - همانطور که قبلا به طور مشروح ذکر شد اجماع علمای اسلام و احادیث فراوانی که در بسیاری از منابع معروف و معتبر اسلامی اعم از شیعه و سنی در زمینه ورود این آیه در مورد اهل بیت (علیهم‌السلام) به ما رسیده است و در آنها تصریح شده پیغمبر (صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم) غیر از علی (علیه‌السلام) و فاطمه (علیها‌السلام) و حسن و حسین (علیهم‌السلام) کسی را به مباحله نیاورد، قرینه آشکاری برای تفسیر آیه خواهد بود، زیرا میدانیم از جمله قرائنی که آیات قرآن را تفسیر می کند سنت و شان نزول قطعی است.

بنابراین، ایراد مزبور تنها متوجه شیعه نمی شود.

بلکه همه دانشمندان اسلام باید به آن پاسخ گویند.

ثانیا - اطلاق صیغه جمع بر مفرد یا بر تثنیه تازگی ندارد، و در قرآن و غیر قرآن از ادبیات عرب و حتی غیر عرب این معنی بسیار است.

توضیح اینکه: بسیار می شود که به هنگام بیان یک قانون، یا تنظیم یک عهدنامه، حکم به صورت کلی و به صیغه جمع آورده می شود، و مثلا در عهدنامه چنین مینویسند که: مسوول اجرای آن امضاء کنندگان عهدنامه و فرزندان آنها هستند، در حالی که ممکن است یکی از دو طرف تنها یک یا دو فرزند داشته باشد،

خلاصه اینکه: ما دو مرحله داریم (مرحله قرارداد) و مرحله اجرا در مرحله قرارداد، گاهی الفاظ به صورت جمع ذکر می شود تا بر همه مصادیق تطبیق کند، ولی در مرحله اجرا ممکن است مصداق، منحصر به یک فرد باشد، و این انحصار در مصداق منافات با کلی بودن مسئله ندارد.

به عبارت دیگر پیغمبر اکرم (ﷺ) موظف بود طبق قراردادی که با نصاری نجران بست همه فرزندان و زنان خاص خاندانش و تمام کسانی را که به منزله جان او بودند همراه خود به مباحله ببرد، ولی اینها مصداقی جز دو فرزند و یک زن و یک مرد نداشت (دقت کنید).

اضافه بر این در آیات قرآن موارد متعددی داریم که عبارت به صورت صیغه جمع آمده اما مصداق آن به جهتی از جهات منحصر به یک فرد بوده است: مثلا در همین سوره آیه 173 می خوانیم: **(الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ)**: کسانی که مردم به آنها گفتند دشمنان (برای حمله به شما) اجتماع کرده اند از آنها بترسید.

در این آیه منظور از (الناس) (مردم) طبق تصریح جمعی از مفسران (نعیم بن مسعود) است که از ابو سفیان اموالی گرفته بود تا مسلمانان را از قدرت مشرکان بترساند!

و همچنین در آیه 181 می خوانیم: (لقد سمع الله قول الذين قالوا ان الله فقير ونحن اغنياء): خداوند گفتار کسانی را که میگفتند: خدا فقیر است و ما بینیازیم (و لذا از ما مطالبه زکات کرده است!) شنید.

منظور از (الذين) در آیه طبق تصریح جمعی از مفسران (حی بن اخطب) یا (فنحاص) است.

گاهی اطلاق کلمه جمع بر مفرد به عنوان بزرگداشت نیز دیده می شود، همان طور که درباره ابراهیم می خوانیم: ان ابرهیم كان امة قانتا لله: ابراهیم امتی بود خاضع در پیشگاه خدا در اینجا کلمه امت که اسم جمع است بر فرد اطلاق شده است.

4 - نوههای دختری فرزندان ما هستند.

ضمنا از آیه مباهله استفاده می شود که به فرزندان دختر نیز حقیقتا این گفته می شود بر خلاف آنچه در جاهلیت مرسوم بود که تنها فرزندان پسر را فرزند خود میدانستند، و میگفتند:

بنونا بنو ابنائنا و بناتنا بنوهن ابنا الرجال الابعاد

یعنی، فرزندان ما تنها پسرزاده های ما هستند اما دخترزاده های ما - فرزندان مردم بیگانه محسوب می شوند نه فرزندان ما! این طرز تفکر مولود همان سنت غلطی بود که در جاهلیت عرب دختران و زنان را عضو اصلی جامعه انسانی نمیدانستند و آنها را در حکم ظروفی برای نگاهداری پسران می پنداشتند! چنانکه شاعر آنها می گوید:

* * * و انما امهات الناس اوعية مستودعات و للانساب اباء: * * *

مادران مردم، حکم ظروفی برای پرورش آنها دارند - و برای نسب تنها پدران شناخته می شوند! ولی اسلام این طرز تفکر را به شدت در هم کوبید و احکام فرزند را بر فرزندان پسری و دختری یکسان جاری ساخت.

در سوره انعام آیه 84 - 85 درباره فرزندان ابراهیم می خوانیم:

و من ذریته داود و سلیم و ایوب و یوسف و موسی و هرون و کذلک نجزی المحسنین و زکریا و یحیی و عیسی و الیاس کل من الصالحین
از فرزندان (ابراهیم)، داوود و سلیمان و ایوب و یوسف و موسی و هارون بودند و این چنین نیکوکاران را پاداش می دهیم و نیز زکریا و یحیی و عیسی و الیاس که همه از صالحان بودند.

در این آیه حضرت مسیح از فرزندان ابراهیم شمرده شده در حالی که فرزند دختری بود و اصولاً پدری نداشت.

در روایاتی که از طرق شیعه و سنی درباره امام حسن و امام حسین (علیهم السلام) وارد شده اطلاق کلمه (ابن رسول الله) (فرزند پیغمبر) کرارا دیده می شود.

در آیات مربوط به زنانی که ازدواج با آنها حرام است می خوانیم: و حلائل ابنائکم (یعنی همسران پسران شما) در میان فقهای اسلام این مسئله مسلم است که همسران پسرها و نوه ها، چه دختری باشند و چه پسری بر شخص حرام است و مشمول آیه فوق می باشند.

5 - آیا مباحله یک حکم عمومی است؟

شکی نیست که آیه فوق یک دستور کلی برای دعوت به مباحله به مسلمانان نمیدهد بلکه روی سخن در آن تنها به پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) است، ولی این

موضوع مانع از آن نخواهد بود که مباهله در برابر مخالفان یک حکم عمومی باشد و افراد با ایمان که از تقوا و خدا پرستی کامل برخوردارند به هنگامی که استدلالات آنها در برابر دشمنان بر اثر لجاجت به جایی نرسد از آنها دعوت به مباهله کنند.

از روایاتی که در منابع اسلامی نقل شده نیز عمومیت این حکم استفاده می شود: در تفسیر نور الثقلین جلد 1 صفحه 351 حدیثی از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود:

(اگر سخنان حق شما را مخالفان نپذیرفتند آنها را به مباهله دعوت کنید).

راوی می گوید: سؤال کردم چگونه مباهله کنم؟

فرمود: خود را سه روز اصلاح اخلاقی کن

و گمان میکنم که فرمود: روزه بگیر و غسل کن، و با کسی که میخواهی مباهله کنی به صحرا برو، سپس انگشتان دست راست را در انگشتان راست او بیفکن و از خودت آغاز کن و بگو: خداوندا! تو پروردگار آسمانهای هفتگانه و زمینهای هفتگانه ای و آگاه از اسرار نهان هستی، و رحمان و رحیمی، اگر مخالف من حقی را انکار کرده و ادعای باطلی دارد بلائی از آسمان بر او بفرست، و او را به عذاب دردناکی مبتلا ساز!

و بعد بار دیگر این دعا را تکرار کن و بگو: اگر این شخص حق را انکار کرده و ادعای باطلی می کند بلائی از آسمان بر او بفرست و او را به عذابی مبتلا کن! سپس فرمود: چیزی نخواهد گذشت که نتیجه این دعا آشکار خواهد شد، به خدا سوگند که هرگز نیافتم کسی را که حاضر باشد این چنین با من مباهله کند.

ضمناً از این آیه معلوم می شود که بر خلاف حملات بیرویه افرادی که می گویند اسلام عملاً آیین مردان است و زنان در آن به حساب نیامده اند زنان در مواقع حساس به سهم خود در پیشبرد اهداف اسلامی همراه مردان در برابر دشمن میایستاده اند، صفحات درخشان زندگی فاطمه بانوی اسلام (علیها السلام) و دخترش زینب کبری (علیها السلام) و زنان دیگری که در تاریخ اسلام، گام بر جای گامهای آنها نهاده اند، گواه این حقیقت است.

آیه (62) و (63) ترجمه

(ان هذا هو القصص الحق و ما من اله الا الله وان الله هو العزيز الحكيم)
(62) (فان تولوا فان الله علیم بالمفسدين) (63)

ترجمه:

62 - این همان سرگذشت واقعی (مسیح) است. (و ادعاهایی همچون الوهیت او، یا فرزند خدا بودنش، بی اساس است). و هیچ معبودی، جز خداوند یگانه نیست، و خداوند توانا و حکیم است.

63 - اگر (با این همه شواهد روشن، باز هم از پذیرش حق) روی گردانند، (بدان که طالب حق نیستند، و) خداوند از مفسدهجویان، آگاه است.

تفسیر:

داستانهای راستین

در آیات فوق پس از شرح زندگی مسیح به عنوان تاکید هر چه بیشتر می فرماید: اینها سرگذشت واقعی مسیح است نه ادعاهائی همچون الوهیت مسیح یا فرزند خدا بودنش (ان هذا هو القصص الحق).

نه مدعیان خدائی او سخن حقی میگفتند و نه آنهایی که - العیاذ بالله - فرزند نامشروعش میخوانند حق آن است که تو آوردی و تو گفتی او بنده خدا و پیامبر بود که با یک معجزه الهی از مادری پاک، بدون پدر تولد یافت.

باز برای تاکید بیشتر می افزاید: و هیچ معبودی جز خداوند یگانه نیست (و ما من اله الا الله).

و خداوند یگانه قدرتمند و توانا و حکیم است و تولد فرزندی بدون پدر در برابر قدرتش مساله مهمی نیست (وان الله لهو العزيز الحكيم) آری چنین کسی سزاوار پرستش است نه غیر او.

واژه (قصص) مفرد است و به معنی قصه می باشد و در اصل از ماده (قص) (بر وزن صف) به معنی جستجوی چیزی کردن گرفته شده، مثلاً در داستان موسی بن عمران می خوانیم: (و قالت لاخته قصیه)، مادر موسی به خواهرش گفت: به جستجوی موسی پرداز.

و اینکه تلافی خون را قصاص می گویند به خاطر آن است که جستجوی حق صاحب خون در آن می شود سرگذشتها و تاریخ پیشینیان را که حالات و ماجراهای زندگی آنها را جستجو می کند نیز قصه می گویند.

از آنچه در بالا گفته شد معلوم شد که مشار الیه در هذا سرگذشت مسیح است نه قرآن مجید یا مجموعه تاریخ انبیاء.

در آیه بعد کسانی را که از پذیرش این حقایق سر باز میزنند مورد تهدید قرار داده، می فرماید: اگر (با این همه دلایل و شواهد روشن باز هم) روی برگرداند (بدان که در جستجوی حق نیستند و فاسد و مفسدند) زیرا خداوند از مفسدان آگاه است (فان تولوا فان الله علیم بالمفسدین).

مسلم است جمعیتی که پس از آن همه استدلالات منطقی قرآن درباره مسیح و همچنین عقبنشینی از دعوت به مباحله تسلیم حق نشوند و باز هم به گفتگوهای لجوجانه خود ادامه دهند (حق جو) نیستند بلکه (مفسده جویانی) هستند که هدف آنها تخدیر عقاید صحیح مردم است و مسلماً خداوند آنها را میشناسد و از نیاتشان با خبر است و به موقع آنان را کیفر خواهد داد.

آیه (64) و ترجمه

(قل يا اهل الكتب تعالوا الى كلمة سواء بيننا وبينكم الا نعبد الا الله ولا نشرك به شيا ولا يتخذ بعضنا بعضا اربابا من دون الله فان تولوا فقولوا اشهدوا بانا مسلمون) (64)

ترجمه:

64 - بگو: (ای اهل کتاب! بیایید به سوی سخنی که میان ما و شما یکسان است، که جز خداوند یگانه را نپرستیم و چیزی را همتای او قرار ندهیم، و بعضی از ما، بعض دیگر را - غیر از خدای یگانه - به خدایی نپذیرد. هر گاه (از این دعوت،) سرباز زنند، بگویید: گواه باشید که ما مسلمانیم!)

تفسیر:

دعوت به سوی وحدت

قرآن نخستین بار در ضمن آیات گذشته مسیحیان را دعوت به استدلال منطقی کرد و پس از مخالفت دعوت به مباهله نمود و چون دعوت به مباهله به مقدار کافی در روحیه آنها اثر گذاشت به دلیل اینکه حاضر به مباهله نشدند و شرایط ذمه را پذیرفتند بار دیگر از این آمادگی روحی استفاده کرده، مجددا شروع به استدلال می کند - ولی این استدلال با استدلالات سابق تفاوت فراوان دارد.

در آیات گذشته دعوت به سوی اسلام با تمام خصوصیات بود ولی در این آیه دعوت به نقطه های مشترک میان اسلام و آیینهای اهل کتاب است روی سخن را به پیامبر کرده، می فرماید: بگو: ای اهل کتاب! بیایید به سوی سخنی که میان ما و شما مشترک است که جز خداوند یگانه را نپرستیم و چیزی را

شریک او قرار ندهیم و بعضی از ما بعضی دیگر را غیر از خداوند یگانه به خدائی نپذیرد (قل یا اهل الکتاب تعالوا الی کلمة سواء بیننا و بینکم الا نعبد الا الله ولا نشرک به لا یتخذ بعضنا بعضا اربابا من دون الله).

در واقع قرآن با این طرز استدلال به ما می آموزد، اگر کسانی حاضر نبودند در تمام اهداف مقدس با شما همکاری کنند بکوشید لااقل در اهداف مهم مشترک همکاری آنها را جلب کنید و آن را پایهای برای پیشبرد اهداف مقدستان قرار دهید.

آیه فوق یک ندای وحدت است در برابر تمام مذاهب آسمانی به مسیحیان می گوید: شما مدعی (توحید) هستید و حتی میگویید مساله (تثلیث) (اعتقاد به خدایان سهگانه) منافاتی با (توحید) ندارد و لذا قایل به وحدت در تثلیث میباشید.

و همچنین یهود در عین سخنان شرک آمیز عزیر را فرزند خدا پنداشتند مدعی توحید بوده و هستند.

قرآن به همه آنها اعلام می کند: ما و شما در اصل توحید مشترکیم بیایید دست به دست هم داده این اصل مشترک را بدون هیچ پیرایهای زنده کنیم و از تفسیرهای نابجا که نتیجه آن شرک و دوری از توحید خالص است خودداری نمائیم.

جالب اینکه در این آیه با سه تعبیر مختلف روی مساله یگانگی خدا تاکید شده است اول با جمله (الا نعبد الا الله) (جز خدا را نپرستیم) و بعد با جمله (لا نشرک به شیئا) (کسی را شریک او قرار ندهیم) و سومین بار با جمله و (لا یتخذ بعضنا بعضا اربابا من دون الله) (بعضی از ما بعضی دیگر را به خدائی نپذیرد).

ضمناً جمله اخیر اشاره لطیفی به این حقیقت است که مسیح یکی از افراد انسان و هم نوع ما است نباید او را به خدائی شناخت.

این احتمال نیز وجود دارد که: بعضی از علمای منحرف اهل کتاب از مقام خود سوء استفاده می کردند و حلال و حرام خدا را به دلخواه خویش تغییر میدادند و دیگران از آنها پیروی می کردند.

توضیح اینکه: از آیات قرآن استفاده می شود که در میان علمای اهل کتاب جمعی بودند که احکام خدا را طبق منافع یا تعصبات خود تحریف می کردند، و از نظر منطق اسلام کسی که از چنین افرادی دانسته پیروی بدون قید و شرط کند یک نوع عبودیت و پرستش نسبت به آنها انجام داده است.

دلیل این موضع روشن است زیرا قانونگزاری و تشریع حلال و حرام مربوط به خدا است هر کس دیگری را در این موضوع صاحب اختیار بداند او را شریک خدا قرار داده است.

مفسران در ذیل این آیه چنین نقل کرده اند که: عدی بن حاتم که قبلاً مسیحی بود و سپس اسلام آورد بعد از نزول این آیه از کلمه (ارباباً) (خدایان) این چنین فهمید که قرآن می گوید اهل کتاب بعضی از علمای خود را میپرستند، لذا به پیغمبر عرض کرد: ما هیچگاه در زمان سابق علمای خود را عبادت نمیکردیم! پیامبر فرمود: آیا میدانستید که آنها به میل خود احکام خدا را تغییر می دهند و شما از آنها پیروی میکردید؟ عدی گفت: آری.

پیامبر (ﷺ) فرمود: این همان پرستش و عبودیت است!.

در حقیقت اسلام بردگی و استعمار فکری را یک نوع عبودیت و پرستش می داند و به همان شدتی که با شرک و بت پرستی مبارزه می کند با استعمار فکری که شبیه بت پرستی است نیز میجنگد.

ولی باید توجه داشت که (ارباب) صیغه جمع است بنابراین نمیتوان تنها از این آیه نهی از پرستش عیسی را استفاده کرد ولی ممکن است منظور از آیه هم نهی از عبودیت مسیح باشد و هم از عبودیت دانشمندان منحرف!

سپس در پایان آیه می فرماید: اگر آنها (بعد از این دعوت منطقی به سوی نقطه مشترک توحید باز) سر تابند و رویگردان شوند بگویید گواه باشید که ما مسلمانیم و تسلیم حق هستیم و شما نیستید (فان تولوا فقولوا اشهدوا بانا مسلمون).

بنابراین دوری شما از حق در روح ما کمترین اثری نمیگذارد و ما همچنان به راه خود یعنی راه اسلام ادامه خواهیم داد تنها خدا را میپرستیم و تنها قوانین او را به رسمیت می‌شناسیم و بشر پرستی به هر شکل و صورت در میان ما نخواهد بود.

نکته:

نامه های پیامبر به زمامداران جهان از تواریخ اسلامی استفاده می شود که پیامبر (ﷺ) هنگامی که اسلام در سرزمین حجاز به اندازه کافی نفوذ کرد (مخصوصا بعد از نزول آیه فوق و دعوت به همکاری در امر توحید که قدر مشترک همه ادیان آسمانی است) نامه های متعددی برای زمامداران بزرگ آن عصر فرستاد و در قسمتی از این نامه ها مخصوصا روی آیه فوق تکیه فرمود که ذیلا به بعضی از این نامه ها از نظر اهمیت موضوع و چگونگی دعوت به این اصل مشترک اشاره می شود.

1 - نامه به مقوقس

بسم الله الرحمن الرحيم

من محمد بن عبد الله الى المقوقس عظيم القبط، سلام على من اتبع الهدى، اما بعد فاني ادعوك بدعاية الاسلام، اسلم تسلم، يؤ تك الله اجرک مرتين، فان توليت فانما عليك اثم القبط (يا اهل الكتاب تعالوا الى كلمة سواء بيننا و بينكم الا نعبد الا الله و لا نشرك به شيئا و لا يتخذ بعضنا بعضا اربابا من دون الله فان تولوا فقولوا اشهدوا بانا مسلمون):

(به نام خداوند بخشنده بخشایشگر، از محمد فرزند عبد الله، به مقوقس بزرگ قبطیان. درود بر پیروان حق باد، من تو را به سوی اسلام دعوت میکنم، اسلام آور تا سالم بمانی، خداوند به تو دو بار پاداش دهد (یکی برای ایمان آوردن خودت، و پاداش دیگر برای کسانی که از تو پیروی کرده، ایمان می آورند). و اگر از پذیرش اسلام سر باز زنی گناه قبطیان بر تو خواهد بود (ای اهل کتاب! ما شما را به یک اصل مشترک دعوت میکنیم، به این که غیر از خداوند یگانه را نپرستیم، و کسی را شریک او قرار ندهیم، و بعضی از ما بعض دیگر را به خدایی نپذیرد، و هر گاه آنان از آیین حق سر برتابند بگوئید گواه باشید که ما مسلمانیم).

هنگامی که (مقوقس) پست زمامداری مصر را به عهده داشت و پیامبر اسلام برای زمامداران و بزرگان جهان نامه میفرستاد، و آنها را به سوی اسلام دعوت میکرد، از جمله (حاطب بن ابی بلتعہ) را مامور ساخت تا نامه‌ای به (مقوقس) رهبر مصر برساند.

سفیر پیامبر رهسپار مصر شد و اطلاع پیدا کرد که زمامدار مصر در اسکندریه است، مامور پیامبر (ﷺ) با وسایل مسافرتی آن روز وارد اسکندریه شد، و خود را به کاخ (مقوقس) رسانید و نامه را به او داد، مقوقس نامه را باز کرد، خواند و مقداری فکر کرد سپس گفت: اگر راستی محمد فرستاده خدا است چرا

مخالفتان او توانستند وی را از زادگاه خود بیرون کنند، و ناچار شد در مدینه سکونت گزیند، چرا به آنها نفرین نکرد تا نابود شوند؟

فرستاده پیامبر در جواب چنین گفت: عیسی رسول خدا بود و شما نیز به حقانیت او گواهی می دهید، هنگامی که بنی اسرائیل نقشه قتل او را کشیدند چرا وی درباره آنها نفرین نکرد تا خدا آنها را هلاک کند؟!

مقوقس در برابر این منطق شروع به تحسین نمود و گفت: (احسنت انت حکیم من عند حکیم): (آفرین بر تو، مرد فهمیده‌ای هستی که از طرف شخص فهمیده‌ای آمده‌ای).

(حاطب) سپس چنین اضافه کرد: پیش از شما کسی (یعنی فرعون) در این کشور حکومت میکرد که مدتها به مردم خدائی میفروخت، خدا او را نابود ساخت تا زندگی وی برای شما مایه عبرت گردد، ولی شما کوشش کنید که زندگیتان برای دیگران موجب عبرت نگردد!

پیامبر اسلام (ﷺ) ما را به آیین پاکی دعوت نمود و قریش با او سرسختانه مبارزه کردند، جمعیت یهود با کینه‌توزی خاص با او به مقابله برخاستند، و نزدیک ترین افراد به اسلام مسیحیان هستند، به جانم سوگند همان طور که موسی نبوت حضرت مسیح را بشارت داد، حضرت مسیح نیز، مبشر محمد (ﷺ) بود، ما شما را به سوی اسلام دعوت میکنیم همانطور که شما پیروان تورات را به انجیل دعوت نمودید، هر ملتی که دعوت پیامبر حقی را بشنود باید از او پیروی کند، من ندای محمد (ﷺ) را به سرزمین شما رسانیدم شایسته است که شما و ملت مصر به این دعوت پاسخ گوئید، (حاطب بن ابی بلتعنه) مدتی توقف کرد تا پاسخ نامه رسول الله (ﷺ) را دریافت دارد.

چند روز گذشت، روزی (مقوقس)، (حاطب) را به کاخ خود فرا خواند، از او خواست تا توضیح بیشتری درباره اسلام در اختیار او بگذارد.

حاطب در پاسخ او گفت: محمد (ﷺ) ما را به پرستش خدای یگانه دعوت می کند، و دستور می دهد مردم شبانه روز پنج بار با پروردگار خود از نزدیک ارتباط پیدا کنند، نماز بگذارند، و یک ماه را در سال روزه بدارند و خانه خدا (مرکز توحید) را زیارت کنند، به پیمان خود وفادار باشند، و از خوردن خون و مردار دوری کنند، و مقداری از خصوصیات زندگی پیامبر اسلام را نیز برای او شرح داد.

(مقوقس) گفت: اینها نشانه های خوبی است، من تصور میکردم که خاتم پیامبران از سرزمین شام که سرزمین پیامبران است ظهور خواهد کرد اکنون بر من روشن شد که او از سرزمین حجاز برانگیخته شده است.

سپس به نویسنده خود دستور داد تا نامه های به عربی به این مضمون برای پیامبر بنویسد: (به محمد فرزند عبد الله از مقوقس بزرگ قبطیان، درود بر تو، من نامه تو را خواندم و از مقصدت آگاه گردیدم، و حقیقت دعوت تو را دریافتم، من میدانستم که پیامبری ظهور خواهد کرد ولی تصور مینمودم او از منطقه شام برانگیخته می شود، من مقدم فرستاده تو را گرامی داشتم، سپس در نامه به هدایائی که برای پیامبر فرستاده بود اشاره کرد و نامه را با جمله (سلام بر تو) ختم نمود.

در تواریخ آمده که مقوقس حدود یازده نوع هدیه برای پیامبر فرستاد که خصوصیات آن در تاریخ اسلام ثبت است.

از جمله یک طبیب هم خدمت پیامبر فرستاد تا بیماران مسلمانان را معالجه کند.

پیامبر هدایا را قبول کرد، ولی طبیب را نپذیرفت و فرمود: ما مردمی هستیم که تا گرسنه نشویم غذا نمیخوریم، و قبل از سیر شدن دست از طعام بر میداریم، و این امر برای سلامت و بهداشت ما کافی است (و شاید علاوه بر این دستور بزرگ بهداشتی، پیامبر از شخص طبیب که قاعدتا مسیحی متعصبی بود ایمن نبود و نخواست جان خود و مسلمانان را بدست او بسپارد).

اینکه مقوقس سفیر پیامبر را گرامی داشت و هدایائی برای حضرت فرستاد و نام محمد (ﷺ) را در نامه بر نام خود مقدم نمود، همگی حاکی از این است که او دعوت رسول خدا را در باطن پذیرفته بود، و یا حد اقل تمایل به اسلام پیدا کرد ولی به خاطر اینکه موقعیت او متزلزل نگردد از اظهار تمایل به اسلام به طور آشکار خودداری میکرد.

2 - نامه برای قیصر روم:

بسم الله الرحمن الرحيم

من محمد بن عبد الله الى هرقل عظيم الروم سلام على من اتبع الهدى اما بعد فاني ادعوك بدعاية الاسلام اسلم تسلم يؤتك الله اجرک مرتين فان توليت فانما عليك اثم الاريسين (يا اهل الكتاب تعالوا الى كلمة سواء بيننا و بينكم الا نعبد الا الله و لا نشرك به شيئا و لا يتخذ بعضنا بعضا اربابا من دون الله فان تولوا فقولوا اشهدوا بانا مسلمون): از محمد فرزند عبد الله به هرقل بزرگ و پادشاه روم درود بر آنها که پیروی از حق کنند، تو را به اسلام دعوت میکنم اسلام آور تا در امان و سلامت باشی خداوند به تو دو پاداش دهد.

(یکی پاداش ایمان خود و دیگر پاداش کسانی که به پیروی تو ایمان می آورند) اگر از آئین اسلام روی گردانی گناه اریسیان (نژاد رومی و جمعیت کارگران) نیز بر تو خواهد بود. (ای اهل کتاب! ما شما را به یک اصل مشترک

دعوت میکنیم که غیر از خدا را نپرستیم، کسی را شریک او قرار ندهیم، بعضی از ما بعضی دیگر را به خدائی نپذیرد، هر گاه آنان از آئین حق سر برتابند بگوئید: گواه باشید که ما مسلمانییم).

ماء‌مور ابلاغ رسالت پیامبر (ﷺ) به (قیصر) مردی به نام (دحیه کلبی) سفیر پیامبر عازم روم شد ولی پیش از آن که به قسطنطنیه به مرکز حکومت قیصر برسد اطلاع پیدا کرد که قیصر به قصد زیارت بیت المقدس قسطنطنیه را ترک گفته است لذا با استاندار (بصری) (حارث بن ابی شمر) تماس گرفت و ماموریت خود را برای او شرح داد.

ظاهراً پیامبر هم اجازه داده بود که دحیه نامه را به حاکم بصری بدهد تا او نامه را به قیصر برساند.

پس از آنکه سفیر پیامبر با حاکم تماس گرفت استاندار، (عدی بن حاتم) را خواست و او را ماء‌مور کرد تا همراه (دحیه) بسوی بیت المقدس برود و نامه را به حضور قیصر برساند.

ملاقات سفیر با قیصر در شهر (حمص) صورت گرفت، اما قبل از اینکه ملاقات صورت گیرد کارپردازان دستگاه گفتند: باید در مقابل قیصر سجده کنی و در غیر این صورت به تو اعتنائی نخواهد کرد، (دحیه) آن مرد هوشیار گفت: من برای کوبیدن این سنتهای نابجا این همه راه آمده‌ام، من از طرف صاحب این نامه آمده‌ام تا به قیصر ابلاغ کنم که بشر پرستی باید از میان برود و جز خدای یگانه کسی پرستش نشود، با این عقیده چگونه ممکن است برای غیر خدا سجده کنم؟!

منطق نیرومند فرستاده پیامبر (ﷺ) مورد اعجاب آنها قرار گرفت، یک نفر از درباریان گفت: بنابراین میتوانی نامه را روی میز مخصوص سلطان بگذاری و

برگردی کسی جز قیصر دست به نامه های روی میز نمیزند، (دحیه) از او تشکر کرد و نامه را روی میز گذارد و بازگشت.

قیصر نامه را گشود ابتدای نامه که با بسم الله شروع شده بود توجه او را به خود جلب کرد و گفت: من غیر از نامه (سلیمان) تا کنون چنین نامه‌ای ندیده‌ام! بعد مترجم خود را خواست تا نامه را بخواند و ترجمه کند.

زاممدار روم احتمال داد نویسنده نامه همان پیامبر موعود انجیل و تورات باشد در صدد بر آمد تا از خصوصیات زندگی وی اطلاع بدست آورد دستور داد تا سراسر شام را گردش کنند شاید نزدیکان محمد (ﷺ) و یا کسی که از اوضاع وی اطلاع دارد بیابند، اتفاقاً در همان ایام ابو سفیان و دستهای از قریش برای تجارت به شام که جزء روم شرقی بود آمده بودند، مأمور قیصر با آنها تماس گرفت و آنها را به بیت المقدس برد، قیصر از آنها سؤال کرد آیا در میان شما کسی هست که با محمد (ﷺ) پیوند خویشاوندی داشته باشد.

ابو سفیان گفت: من با محمد (ﷺ) از یک طایفه هستیم و در جد چهارم به هم میرسیم، سپس قیصر از او سؤال الاتی کرد و او به ترتیب پاسخ گفت:

1 - حسب و نسب محمد چگونه است؟ ابو سفیان گفت: از خانوادهای اصیل و شریف است.

2 - در نیاکان او کسی هست که بر مردم سلطنت کرده باشد؟ - نه.

3 - آیا پیش از آنکه ادعای نبوت کند از دروغ پرهیز داشت؟ - بلی محمد مرد راستگو بود.

4 - چه طبقه‌های با او مخالفاند و چه جمعیتی از او طرفداری می کنند؟ - طبقه اشراف با او مخالفاند افراد عادی و متوسط خواهان وی هستند.

5 - از پیروان او کسی مرتد شده و از آئین او بازگشته است؟ - نه.

6 - آیا پیروان او رو به فزونی هستند؟ - آری.

سپس قیصر به ابو سفیان و همراهان او گفت: اگر این گزارشها صحیح باشد حتماً او پیامبر موعود است. من اطلاع داشتم که چنین پیامبری ظهور خواهد کرد ولی نمیدانستم که از قریش خواهد بود، من حاضر در برابر او خضوع کنم و به عنوان احترام پای او را شستشو دهم (یکی از احترامات که در آن زمان معمول بوده است).

من پیشینی میکنم آئین و حکومت او سرزمین روم را خواهد گرفت.
(قیصر)، (دحیه) را خواست، او را احترام کرد و پاسخ نامه پیامبر (ﷺ) را نوشت و هدیه‌های نیز همراه آن، برای پیامبر (ﷺ) فرستاد و علاقه خود را نسبت به پیامبر اسلام (ﷺ) در آن نامه منعکس نمود.

آیه (65) تا (68) و ترجمه

(يَا هَلْ الْكُتُبَ لَمْ تَحَاجُونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أَنْزَلْتُ التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ) (65) (هَأَنْتُمْ هَؤُلَاءِ حُجَجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ تُحَاجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ) (66) (مَا كَانَ إِبْرَاهِيمَ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ) (67) (إِنْ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ لِلَّذِينَ اتَّبَعُوهُ وَهَذَا النَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ) (68)

ترجمه:

65 - ای اهل کتاب! چرا درباره ابراهیم، گفتگو و نزاع می کنید (و هر کدام، او را پیرو آیین خودتان معرفی مینمایید؟! در حالی که تورات و انجیل، بعد از او نازل شده است؟ آیا اندیشه نمیکنید؟!

66 - شما کسانی هستید که درباره آنچه نسبت به آن آگاه بودید، گفتگو و ستیز کردید، چرا درباره آنچه آگاه نیستید، گفتگو می کنید؟! و خدا می داند، و شما نمیدانید.

67 - ابراهیم نه یهودی بود و نه نصرانی، بلکه موحدی خالص و مسلمان بود، و هرگز از مشرکان نبود.

68 - سزاوارترین مردم به ابراهیم، آنها هستند که از او پیروی کردند، و (در زمان و عصر او، به مکتب او وفادار بودند، همچنین) این پیامبر و کسانی که (به او) ایمان آورده اند (از همه سزاوارترند)، و خداوند، ولی و سرپرست مؤمنان است

شان نزول:

در اخبار اسلامی آمده است که دانشمندان یهود و نصاری نجران نزد پیامبر (ﷺ) به گفتگو و نزاع درباره حضرت ابراهیم برخاستند یهود میگفتند: او تنها یهودی بوده و نصاری میگفتند: او فقط نصرانی بود (به این ترتیب هر کدام مدعی بودند که او از ما است تا امتیاز بزرگی برای خود ثابت کنند زیرا ابراهیم پیامبر بزرگ خدا در میان تمام پیروان مذاهب به عظمت شناخته می شد) آیات فوق نازل شد و آنها را در این ادعاهای بی اساس تکذیب کرد.

تفسیر:

گفتگوی اهل کتاب درباره ابراهیم (ع):

در ادامه بحثهای مربوط به اهل کتاب در این آیات روی سخن را به آنها کرده، می فرماید: (ای اهل کتاب! چرا درباره ابراهیم به گفتگو و نزاع میپردازید (و هر کدام او را از خود می دانید) در حالی که تورات و انجیل بعد از او نازل شده (و دوران او قبل از موسی (ع) و مسیح (ع) بود) آیا اندیشه نمیکنید؟) (یا اهل الكتاب لم تحاجون فی ابرهیم و ما انزلت التوریه و الانجیل الا من بعده افلا تعقلون).

آیا چنین چیزی معقول است که پیامبر پیشین پیرو آئینهای بعد از خود باشد؟ در آیه بعد از طریق دیگری آنها را مورد سرزنش قرار داده، می فرماید: (شما کسانی هستید که درباره آنچه نسبت به آن آگاهی داشتید بحث و گفتگو کردید ولی چرا درباره آنچه به آن آگاهی ندارید، بحث و گفتگو می کنید؟) (ها انتم هؤلاء حاجتکم فیما لکم به علم فلم تحاجون فیما لیس لکم به علم).

اشاره به اینکه شما در مسائل مربوط به مذهب خودتان که از آن آگاهی

داشتید بحث و گفتگو کردید و دیدید که حتی در این مباحث گرفتار چه اشتباهات بزرگی شده اید و چه اندازه از حقیقت دور افتاده‌اید (و در واقع علم شما جهل مرکب بود) با این حال چگونه در چیزی که از آن اطلاع ندارید بحث و گفتگو می‌کنید و در نتیجه سخنی می‌گوئید که با هیچ تاریخی سازگار نیست. سپس برای تاکید مطالب گذشته و آماده ساختن برای بحث آینده می‌گوید:

(خدا می‌داند و شما نمیدانید) (و الله يعلم وانتم لا تعلمون).

آری او می‌داند که در چه تاریخی آئین خود را بر ابراهیم نازل کرده، نه شما که در زمانهای بعد به وجود آمده‌اید و بدون اطلاع و مدرک، در این باره قضاوت می‌کنید.

سپس با صراحت تمام به این مدعیان پاسخ می‌گوید که: (ابراهیم نه یهودی بود و نه نصرانی، بلکه موحد خالص و مسلمان (یاک نهادی) بود) (ما کان ابرهیم یهودیا ولا نصرانیا و لکن کان حنیفا مسلما).

باید توجه داشت که واژه (حنیفا) از ماده (حنف) (بر وزن انف) به معنی شخصی یا چیزی است که تمایل به سوئی پیدا کرده و در زبان قرآن به کسی گفته می‌شود که از آئینهای باطل به سوی آئین حق متمایل شده است. در اینجا خداوند ابراهیم (علیه السلام) را به عنوان حنیف توصیف نموده، زیرا او بود که پردههای تقلید و تعصب را درید، و در زمان و محیطی که غرق بت پرستی بود هرگز در برابر بت سجده نکرد.

ولی از آنجا که بت پرستان زمان جاهلیت عرب، نیز خود را بر دین حنیف ابراهیم (علیه السلام) معرفی می‌کردند، و این سخن به قدری شایع شده بود که یهود و نصاری آنها را حنفاء می‌گفتند (به این ترتیب حنیف درست معنایی بر ضد معنای اصلیش پیدا کرده بود، و با بت پرستی مرادف شده بود) خداوند پس از توصیف

ابراهیم (علیه السلام) به عنوان حنیف و مسلم، می فرماید: (او هرگز از مشرکان نبود)
(وما کان من المشرکین).

تا هر گونه ارتباطی میان ابراهیم و بت پرستان عرب را نفی کند.
سؤال:

در اینجا ممکن است گفته شود: اگر ابراهیم را نتوانیم پیرو آئین موسی (علیه السلام) و مسیح (علیه السلام) معرفی کنیم به طریق اولی نمیتوانیم او را مسلمان بدانیم، زیرا او هزاران سال قبل از ظهور اسلام و پیغمبر اکرم (صلی الله علیه و آله و سلم) بوده است؟ پس چرا قرآن او را به عنوان مسلم معرفی کرده است؟

پاسخ:

پاسخ این سؤال از نکته‌های که قبلاً نیز به آن اشاره کرده‌ایم روشن می شود که (مسلم) در اصطلاح قرآن به معنی خصوص پیروان پیامبر اسلام (صلی الله علیه و آله و سلم) نیست بلکه اسلام به معنی وسیع کلمه، همان تسلیم در برابر فرمان حق و توحید کامل و خالی از هر گونه شرک و بت پرستی است، که ابراهیم (علیه السلام) پرچمدار آن بود.

بنابر آنچه گفته شد معلوم شد که ابراهیم پیرو هیچ یک از این آئینها نبوده، تنها چیزی که در اینجا باقی میماند این است که چه کسانی می توانند رابطه و پیوند خود را با مکتب ابراهیم (علیه السلام) - به عنوان یک سند افتخار - اثبات کنند، و به تعبیر دیگر چگونه می توان خود را پیرو این پیامبر بزرگ که همه پیروان ادیان الهی برای او عظمت قائل هستند دانست.

در آخرین آیه مورد بحث، به این معنی پرداخته و می گوید: (سزاوارترین مردم به ابراهیم آنها هستند که از او پیروی کردند و این پیامبر (پیامبر اسلام) و

کسانی که به او ایمان آورده اند می باشند) (ان اولی الناس بابرهیم للذین اتبعوه و هذا النبی و الذین آمنوا).

بنابراین مسأله قرابت و خویشاوندی و یا مسأله نژاد که پیروان ادیان مختلف برای اثبات پیوند خود با ابراهیم ذکر می کردند، هیچگونه ارزشی ندارد و ولایت و ارتباط با پیامبران تنها از طریق ایمان خالص به خداوند و پیروی از مکتب آنها است و به این طریق ثابت می شود که پیوند واقعی پیوند مکتبی است چه کسانی که در زمان او زندگی داشتند و از او پیروی کردند (لذین اتبعوه).

و چه کسانی که بعد از او به مکتب و برنامه او وفاداری نشان دادند، مانند (این پیامبر اسلام ﷺ و پیروان او) (و هذا النبی و الذین آمنوا).

اهل کتاب با عقائد شرک آمیز خود که اساسیترین اصل دعوت ابراهیم (علیه السلام) یعنی توحید را زیر پا گذارده اند، و یا بت پرستان عرب که درست در نقطه مقابل آئین ابراهیم (علیه السلام) قرار گرفته اند، چگونه می توانند خود را پیرو ابراهیم و در خط او بدانند، آری باید اعتراف کنیم که نزدیک ترین افراد به ابراهیم پیامبر اسلام و پیروان او هستند که در اصول و فروع اسلام به او وفادار ماندند. و در پایان آیه به آنها که پیرو واقعی مکتب پیامبران بزرگ خدا بودند بشارت می دهد که (خداوند ولی و سرپرست مؤمنان است) (والله ولی المؤمنین).

نکته:

مهمترین پیوند، پیوند مکتبی است

در آیه فوق ضمناً این حقیقت بیان شده است که هیچ رابطهای بالاتر از رابطه مکتبی نیست، بلکه ارتباط با مردان خدا و اولیاء الله تنها از همین طریق است.

بنابراین هیچ کس نمی تواند، ادعای ارتباط با پیامبر اسلام (ﷺ) و امامان معصوم (علیهم السلام) کند مگر از همین طریق.

در روایات اسلامی نیز روی این موضوع، با صراحت تکیه شده است از جمله در حدیثی از علی (علیه السلام) می خوانیم: ان اولی الناس بالانبياء اعمالهم بما جاؤا به ثم تلا هذه الآية (ان اولی الناس بابرهیم...) و قال ان ولی محمد (ﷺ) من اطاع

آیه و ترجمه

الله و ان بعدت لحمته و ان عدو محمد من عصی الله و ان قربت قرابته:

ترجمه:

(سزاوارترین مردم به پیامبران آنها هستند که به دستورهای آنها بیش از هر کس عمل می کنند - سپس آیه فوق را تلاوت فرمود - و افزود: دوست محمد کسی است که اطاعت از فرمان خدا کند هر چند نسبش از او دور باشد و دشمن محمد (ﷺ) کسی است که نافرمانی او کند هر چند قرابت و خویشاوندیش با او نزدیک باشد).

آیه و (69) ترجمه

(ودت طائفة من أهل الكتب لو يضلونكم وما يضلون إلا أنفسهم وما يشعرون) (69)

ترجمه:

69 - جمعی از اهل کتاب (از یهود)، دوست داشتند (و آرزو می کردند) شما را گمراه کنند، (اما آنها باید بدانند که نمیتوانند شما را گمراه سازند)، آنها گمراه نمی کنند مگر خودشان را، و نمیفهمند!

شان نزول:

بعضی از مفسران نقل کرده اند که جمعی از یهود کوشش داشتند افراد سرشناس و مبارزی از مسلمانان پاکدل چون معاذ و عمار و بعضی دیگر را به سوی آئین خود دعوت کنند و با وسوسه های شیطانی از اسلام بازگردانند آیه فوق نازل شد و به همه مسلمانان در این زمینه اخطار کرد!

تفسیر:

همانگونه که در شان نزول گفته شد، دشمنان اسلام مخصوصاً یهود برای دور ساختن تازه مسلمانان از اسلام، از هیچگونه کوشش فروگذار نبودند، و حتی در یاران مخصوص پیامبر (ﷺ) چنین طمعی داشتند که بتوانند آنها را از اسلام بازگردانند، و بیشک اگر میتوانستند در یک یا چند نفر از یاران نزدیک آن حضرت نفوذ کنند ضربه بزرگی بر اسلام وارد می شد و زمینه برای تزلزل دیگران نیز فراهم میگشت.

آیه فوق ضمن افشای این نقشه دشمنان، به آنها یادآور می شود که دست از کوشش بیهوده خود بردارند، می فرماید: جمعی از اهل کتاب دوست داشتند شما را گمراه کنند (ودت طائفة من اهل الكتاب لو يضلونكم).

غافل از اینکه تربیت مسلمانان در مکتب پیامبر (ﷺ) به اندازه‌های حساب شده و آگاهانه بود که احتمال بازگشت وجود نداشت، آنها اسلام را با تمام هستی خود دریافته بودند و به آن عشق میورزیدند، بنابراین دشمنان نمیتوانستند آنها را گمراه سازند.

بلکه به گفته قرآن در ادامه این آیه (آنها تنها خودشان را گمراه می کنند و نمی فهمند) (و ما يضلون الا انفسهم و ما يشعرون).

زیرا آنها با القاء شبهات و نسبت دادن خلفاها به اسلام و پیامبر (ﷺ) روح بدبینی را در روح خود پرورش میدادند زیرا کسی که در صدد عیبجویی و خردهگیری است، نقطه های قوت را نمی بیند و گاه بر اثر تعصب و لجابت نقاط نورانی و قوت در نظرش تاریک و منفی جلوه می کند و به همین دلیل روز به روز بیشتر از حق فاصله می گیرد.

جمله (و ما يشعرون) (آنها متوجه نیستند و نمی فهمند) گویا اشاره به همین نکته روانی است که انسان ناخودآگاه تحت تاثیر سخنان خویش است. و به هنگامی که سعی دارد دیگران را با سفسطه و دروغ و تهمت گمراه کند خودش از آثار آن بر کنار نخواهد بود و این خلافتگوئیه کم کم در روح و جان او چنان اثر میگذارد که به صورت یک عقیده راسخ در می آید، و آنها را باور می کند و برای همیشه گمراه می شود.

آیه (70) و (71) و ترجمه

(يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تُشْهِدُونَ) (70) (يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَلْبَسُونَ الْحَقَّ بِالْبَطْلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ) (71)
ترجمه:

70 - ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کافر می شوید، در حالی که (به درستی آن) گواهی می دهید؟!

71 - ای اهل کتاب! چرا حق را با باطل (می آمیزید و) مشتبه می کنید (تا دیگران نفهمند و گمراه شوند)، و حقیقت را پوشیده میدارید در حالی که می دانید؟!

تفسیر:

چرا کتمان حق می کنید؟

در ادامه گفتگو درباره فعالیت‌های تخریبی اهل کتاب که در آیه سابق به آن اشاره شد، در این دو آیه روی سخن را به آنان کرده، و به خاطر کتمان حق و عدم تسلیم در برابر آن آنها را شدیداً مورد سرزنش قرار می دهد:
نخست می فرماید: (ای اهل کتاب! چرا به آیات خدا کافر می شوید در حالی که (به صحت و صدق آن) گواهی می دهید) (يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تُشْهِدُونَ).

شما نشانه های پیامبر اسلام (ﷺ) را در تورات و انجیل خوانده‌اید و نسبت آن آگاهی دارید، چرا راه انکار را در پیش می گیرید؟
در آیه دوم بار دیگر آنها را مخاطب ساخته، می گوید: (ای اهل کتاب! چرا حق را با باطل می آمیزید و مشتبه می کنید؟ (تا مردم را به گمراهی بکشانید و

خودتان نیز گمراه شوید) و چرا حق را پنهان میدارید در حالی که می دانید؟)
(یا اهل الكتاب لم تلبسون الحق بالباطل و تکتُمون الحق و انتم تعلمون).

در حقیقت در آیه قبل آنها را به انحراف از راه حق که با علم و آگاهی
صورت میگرفته مؤ اخذه می کند، و در آیه دوم به منحرف ساختن دیگران.

در ذیل آیه 42 سوره بقره که همین مضمون را در بر داشت، بحثهای دیگری
در این زمینه گذشت.

آیه (72) تا (74) و ترجمه

(و قالت طائفة من أهل الكتب ءامنوا بالذی أنزل علی الذین ءامنوا وجه النهار و اکفروا ءاخره لعلهم یرجعون) (72) (ولا تؤمنوا إلا لمن تبع دینکم قل إن الهدی هدی الله أن یؤتی أحد مثل ما أوتیتم أ و یحاجوکم عند ربکم قل إن الفضل بید الله یؤتیه من یشاء و الله وسع علیم) (73) (یشاء و الله ذو الفضل العظیم) (74)

ترجمه:

72 - و جمعی از اهل کتاب (از یهود) گفتند: (بروید در ظاهر) به آنچه بر مؤمنان نازل شده، در آغاز روز ایمان بیاورید، و در پایان روز، کافر شوید (و باز گردید)! شاید آنها (از آیین خود) باز گردند! (زیرا شما را، اهل کتاب و آگاه از بشارات آسمانی پیشین می دانند، و این توطئه کافی است که آنها را متزلزل سازد).

73 - و جز به کسی که از آیین شما پیروی می کند، (واقعا) ایمان نیاورید! بگو: هدایت، هدایت الهی است! (و این توطئه شما، در برابر آن بی اثر است)! (سپس اضافه کردند: تصور نکنید) به کسی همانند شما (کتاب آسمانی) داده می شود، یا اینکه می توانند در پیشگاه پروردگارتان، با شما بحث و گفتگو کنند، (بلکه نبوت و منطق، هر دو نزد شماست!) بگو: فضل (و موهبت نبوت و عقل و منطق، در انحصار کسی نیست، بلکه) به دست خداست، و به هر کس بخواهد (و شایسته بداند)، می دهد، و خداوند، واسع (دارای مواهب گسترده) و آگاه (از موارد شایسته آن) است.

74 - هر کس را بخواهد، ویژه رحمت خود می کند، و خداوند، دارای مواهب عظیم است.

شان نزول:

بعضی از مفسران پیشین نقل کرده اند که دوازده نفر از دانشمندان یه و نقاط دیگر نقشهای ماهرانه برای متزلزل ساختن بعضی از مؤمنان طرح نموده و با یکدیگر تبانی کردند که صبحگاهان خدمت پیامبر اکرم (ﷺ) برسند و ظاهراً ایمان بیاورند و مسلمان شوند، ولی در آخر روز از این آئین برگردند و هنگامی که از آنها سؤال شود چرا چنین کرده اند بگویند: ما صفات محمد (ﷺ) را از نزدیک مشاهده کردیم و هنگامی که به کتب دینی خود مراجعه نموده و یا با دانشمندان دینی خود مشورت کردیم دیدیم صفات و روش او با آنچه در کتب ما است تطبیق نمیکند و لذا برگشتیم، تا این موضوع سبب شود که عدهای بگویند اینها به کتب آسمانی از ما آگاهترند، لابد آنچه را می گویند راست گفته اند و به این وسیله متزلزل می گردند.

شاء نزول دیگری نیز درباره آیه نقل شده اما آنچه در بالا گفته شد به معنی آیه نزدیک تر است.

تفسیر:

یک توطئه خطرناک!

آیات فوق، پرده از روی یکی دیگر از نقشه های ویرانگر یهود بر می دارد و نشان می دهد که آنها برای متزلزل ساختن ایمان مسلمانان از هر وسیلهای استفاده می کردند، تهاجم نظامی، سیاسی و اقتصادی و فرهنگی و آیات فوق، اشاره به بخشی از تهاجم فرهنگی آنها دارد.

می فرماید: (گروهی از اهل کتاب گفتند: (بروید و ظاهراً) به آنچه بر مؤمنان نازل شده در آغاز روز ایمان بیاورید و در پایان روز کافر شوید (و کفر خود را آشکار سازید) شاید آنها - مؤمنان - نیز متزلزل شده، باز گردند) (وقالت

طائفة من اهل الكتاب آمنوا بالذی انزل علی الذین آمنوا وجه النهار و اکفروا آخره
لعلهم يرجعون).

شاید منظور از آغاز و پایان روز این باشد که فاصله میان ایمان و کفر شما کوتاه باشد، این کوتاهی فاصله سبب خواهد شد که بگویند آنها اسلام را چیز مهمی خیال می کردند، ولی از نزدیک چیز دیگری یافتند و لذا به سرعت از آن بازگشتند.

این توطئه در افراد ضعیف النفس اثر قابل ملاحظه‌ای خواهد داشت به خصوص اینکه عده مزبور از دانشمندان یهود بودند، و همه میدانستند که آنها نسبت به کتب آسمانی و نشانه‌های آخرین پیامبر، آشنایی کامل دارند، و این امر لاقلاً پایه‌های ایمان تازه مسلمانان را متزلزل می‌سازد، جمله (لعلهم يرجعون) نشان می‌دهد که آنها امیدوار به تاثیر این نقشه بودند.

ولی برای اینکه پیروان خود را از دست ندهند تاکید کردند که ایمان شما باید تنها جنبه صوری داشته باشد (شما جز به کسی که از آئیتان پیروی می‌کند (واقعا) ایمان نیاورید) (ولا تؤمنوا الا لمن تبع دینکم).

از بعضی از تفاسیر بر می‌آید که (یهود خبیر) به (یهود مدینه) این توصیه را کردند مبدا آنها که نزدیک تر به پیامبرند، تحت تاثیر او قرار گرفته ایمان بیاورند، زیرا گروهی از آنها عقیده داشتند نبوت تنها در نژاد یهود خواهد بود، و اگر پیامبری ظهور کند باید از یهود باشد.

بعضی از مفسران، جمله (لا تؤمنوا) را از ماده (ایمان) به معنی اطمینان و اعتماد گرفته‌اند (این ماده به این معنی نیز آمده است) بنابراین منظور از جمله بالا این است که این توطئه باید کاملاً محرمانه باشد و آن را جز به افراد یهود به دیگران - حتی مشرکان - بازگو نکنید، مبدا این سر فاش گردد و نقشه نقش

بر آب شود، ولی خداوند عالم و آگاه پرده از رازشان برداشت و آنها را رسوا ساخت، تا درس عبرتی برای مؤمنان باشد و وسیله هدایتی برای کافران. سپس در یک جمله معترضه که از کلام خداوند است، می فرماید: به آنها بگو: هدایت تنها هدایت الهی است و این توطئه های شما در برابر آن بی اثر است (قل ان الهدی هدی الله).

در این جمله به اصطلاح معترضه که در لابلای سخنان یهود قرار گرفته، خداوند پاسخ پر معنی و کوتاهی به آنها می دهد که اولاً هدایت از ناحیه خدا است و در انحصار نژاد و قوم خاصی نیست و هیچ لزومی ندارد که پیامبر (ﷺ) تنها از یهود باشد، و ثانیاً آنها که مشمول هدایت الهی شده اند با این توطئه ها متزلزل نخواهند شد.

بار دیگر به ادامه سخنان یهود باز می گردد، و می فرماید، آنها گفتند: (هرگز باور نکنید به کسی همانند شما (کتاب آسمانی) داده شود، (بلکه نبوت مخصوص شما است) و همچنین تصور نکنید آنها می توانند در پیشگاه پروردگارتان با شما بحث و گفتگو کنند) (ان یؤتی احد مثل ما اوتیتم او یحاجوکم عند ربکم).

به این ترتیب روشن می شود که آنها گرفتار خود برترینی عجیبی بودند خود را بهترین نژادهای جهان میپنداشتند و نبوت و همچنین عقل و درایت و منطق و استدلال را از آن خود فکر می کردند و با این منطق واهی میخواستند در هر دو جنبه برای خود مزیتی بر دیگران قائل شوند.

در پایان آیه خداوند جواب محکمی به آنها می دهد و با بی اعتنایی به آنها روی سخن را به پیامبر کرده، می فرماید: (بگو: فضل و موهبت به دست خدا است و به هر کس بخواهد و شایسته ببیند می دهد و خداوند واسع (دارای

مواهب گسترده) و آگاه (از موارد شایسته) می باشد). (قل ان الفضل بيد الله يؤتیه من یشاء والله واسع علیم) یعنی، بگو: مواهب الهی اعم از مقام والای نبوت و همچنین موهبت عقل و منطق و افتخارات دیگر همه از ناحیه او است، و به شایستگان می بخشد.

عهد و پیمانی از او نگرفته و هیچ کس قرابت و خویشاوندی با او ندارد و هرگز مواهب خویش را در انحصار گروهی قرار نداده است.

و در آخرین آیه برای تاکید بیشتر می افزاید: (خداوند هر کس را بخواهد (و شایسته بداند) ویژه رحمت خود می کند و خداوند دارای فضل عظیم است) و هیچ کس نمی تواند مواهب او را محدود سازد (یختص برحمته من یشاء والله ذو الفضل العظیم).

ضمناً از این جمله استفاده می شود که اگر فضل و موهبت الهی شامل بعضی می شود نه بعضی دیگر، به خاطر محدود بودن آن نیست بلکه به خاطر تفاوت شایستگیها است.

نکته:

توطئه های قدیمی! آیات فوق که در حقیقت از آیات اعجاز آمیز قرآن بود و پرده از روی اسرار یهود و دشمنان اسلام بر میداشت، نقشه ماهرانه آنها را برای متزلزل ساختن مسلمانان صدر اول فاش کرد آنها در پرتو آن بیدار شدند و از وسوسه های اغواگر دشمن بر حذر گردیدند ولی اگر دقت کنیم می بینیم که در عصر و زمان ما نیز همان طرحها به اشکال دیگری اجرا می شود وسائل تبلیغاتی دشمن که از مجهزترین و نیرومندترین وسائل تبلیغاتی جهان است در این قسمت به کار گرفته شده و کوشش می کنند که پایه های عقائد اسلامی را در افکار مسلمین، مخصوصاً نسل جوان ویران سازند آنها در این راه از هر گونه

وسیله و هر کس در لباسهای دانشمند، خاورشناس، مورخ، عالم علوم طبیعی، روزنامه‌نگار و حتی بازیگران سینما استفاده می‌کنند.

آنها این حقیقت را مکتوم نمی‌دارند که هدفشان از این تبلیغات این نیست که مسلمانان به آئین مسیح یا یهود در آیند بلکه هدف آنها متزلزل ساختن پایه های عقائد اسلامی در افکار جوانان و بیعلاقه ساختن آنها نسبت به مفاخر آئین و سنتشان است، قرآن امروز هم به مسلمانان در برابر این جریان هشدار می‌دهد.

آیه (75) و (76) و ترجمه

(وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بِقِنطَارٍ يُؤْذِيكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بَدِينَارٍ لَا يُؤْذِيكَ إِلَّا مَا دَمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِينِ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ) (75) (بلى من أوفى بعهده واتقى فإن الله يحب المتقين) (76)

ترجمه:

75 - و در میان اهل کتاب، کسانی هستند که اگر ثروت زیادی به رسم امانت به آنها بسپاری، به تو باز میگردانند، و کسانی هستند که اگر یک دینار هم به آنان بسپاری، به تو باز نمیگردانند، مگر تا زمانی که بالای سر آنها ایستاده (و بر آنها مسلط) باشی! این به خاطر آن است که می گویند: ما در برابر امیین (غیر یهود)، مسؤول نیستیم.

و بر خدا دروغ میبندند، در حالی که می دانند (این سخن دروغ است).

76 - آری، کسی که به پیمان خود وفا کند و پرهیزگاری پیشه نماید، (خدا او را دوست می دارد، زیرا) خداوند پرهیزکاران را دوست دارد.

شان نزول:

این آیه درباره دو نفر از یهود نازل گردیده که یکی امیین و درستکار و دیگری خائن و پست بود نفر اول (عبد الله بن سلام) بود که مرد ثروتمندی 1200 اوقیه طلا نزد او به امانت گذارد عبد الله همه آن را به موقع به صاحبش رد کرد و به واسطه امانت داری خداوند او را در آیه فوق میستاید نفر دوم (فنحاص بن عازورا) است که مردی از قریش یک دینار به او امانت سپرد (فنحاص) در آن خیانت کرد خدا

او را به واسطه خیانت در امانت نکوهش می کند.

بعضی گفته اند که منظور در جمله اول جمعی از نصاری بودند و اما کسانی که خیانت در امانت نمودند یهود می باشند اگر هر دو هم مراد باشد مانعی ندارد زیرا میدانیم گرچه غالب آیات قرآن در مورد خاص نازل شده اما جنبه عمومی دارد و به اصطلاح مورد مخصص نخواهد بود.

تفسیر:

خائنان و امینان اهل کتاب

آیات فوق چهره دیگری از اهل کتاب را مشخص می کند، زیرا جمعی از یهود عقیده داشتند که مسؤل حفظ امانتهای دیگران نیستند حتی حق دارند امانات آنها را تملک کنند منطق آنها این بود که میگفتند ما اهلکتاییم، و پیامبر الهی و کتاب آسمانی او در میان ما بوده است، بنابراین اموال دیگران برای ما احترامی ندارد، ولی همه اهل کتاب با این طرز تفکر غیر انسانی موافق نبودند، بلکه گروهی از آنان خود را موظف به پرداخت حقوق دیگران می دانستند.

در نخستین آیه مورد بحث، قرآن به هر دو گروه اشاره کرده، حق هر کدام را ادا می کند، می فرماید: (در میان اهل کتاب کسانی هستند که اگر ثروت زیادی به رسم امانت به آنها بسپاری به تو باز میگردانند (و به عکس) کسانی هستند که اگر یک دینار به عنوان امانت به آنها بسپاری به تو باز نمیگردانند مگر تا زمانی که بالای سر آنها ایستاده (و بر آنها مسلط) باشی) (و من اهل الکتاب من ان تامنه بقنطار یؤده الیک و منهم من ان تامنه بدینار لا یؤده الیک الا ما دمت علیه قائما).

(قنطار) همان گونه که در تفسیر آیه 14 همین سوره گفته شد در اصل به معنی چیز محکم است سپس به مال زیاد نیز گفته شده، پل را به خاطر

استحکامش قنطره، و اشخاص با هوش را (قنطر) می گویند چون دارای تفکر محکمی هستند، منظور از (قنطار) در این آیه همان مال فراوان است، و منظور از دینار، مال اندک.

به هر حال قرآن مجید به خاطر غلط کاری گروهی از آنها، همه آنها را محکوم نمیکند، و این یک درس مهم اخلاقی به همه مسلمین است. ضمناً نشان می دهد آن گروهی که خود را در تصرف و غصب اموال دیگران مجاز و ماذون میدانستند هیچ منطقی جز منطق زور، و سلطه را پذیرا نیستند، و نمونه آن را به طور گسترده در دنیای امروز در صهیونیستها مشاهده میکنیم، آری این گروه از یهود چنان هستند که در پرداخت حقوق دیگران هیچ اصلی را جز اصل قدرت به رسمیت نمی شناسند، تصویب نامه های جهانی، افکار عمومی مردم دنیا، و مفاهیمی از قبیل حق و عدالت برای آنها معنی ندارد و این در حقیقت از مسائل جالبی است که در قرآن مجید در آیه فوق پیشگویی شده، و به همین دلیل مسلمانان برای استیفای حقوق خود از آنان هیچ راهی جز کسب قدرت ندارند.

سپس در ادامه همین آیه منطق این گروه را در مورد غصب اموال دیگران بیان می کند، می فرماید: این به خاطر آن است که آنها می گویند ما در برابر امیین (غیر اهل کتاب مسؤول نیستیم) **ذلک بانهم قالوا لیس علینا فی الامیین سبیل** .

(امیین) به معنی افراد درس نخوانده و بی سواد است، ولی منظور آنها مشرکان عرب و اعراب بود که معمولاً از خواندن و نوشتن آگاهی نداشتند و یا اینکه منظور آنها تمام کسانی بود که از خواندن تورات و انجیل بی بهره بودند.

آری آنها با این خود برترینی و امتیاز دروغین به خود حق میدادند که اموال دیگران را به هر اسم و عنوان، تملک کنند.

بی شک این منطق از اصل خیانت آنها در امانت، به مراتب بدتر و خطرناک تر بود، زیرا اگر افراد خائن، کار خود را غلط بدانند لااقل مرتکب یک گناه اند اما اگر در این کار خود را صاحب حق بدانند گناه بزرگتری مرتکب شده اند. قرآن مجید در پاسخ آنها در پایان همین آیه با صراحت می گوید: (آنها بر خدا دروغ میبندند در حالی که می دانند) (و یقولون علی الله الکذب وهم یعلمون).

آنها به خوبی میدانستند که در کتب آسمانیشان به هیچ وجه اجازه خیانت در امانتهای دیگران به آنان داده نشده، در حالی که آنها برای توجیه اعمال ننگین خویش چنین دروغهایی را میساختند و به خدا نسبت می دادند.

آیه بعد ضمن نفی کلام اهل کتاب که میگفتند: (لیس علینا فی الامین سبیل) (خوردن اموال غیر اهل کتاب برای ما حرام نیست) و به همین دلیل برای خود آزادی عمل قائل بودند همان آزادی که امروز هم در اعمال بسیاری از آنها می بینیم که هر گونه تعدی و تجاوز به حقوق دیگران را برای خود مجاز می دانند، می فرماید: (آری کسی که به پیمان خود وفا کند و پرهیزکاری پیشه نماید (خدا او را دوست دارد زیرا) خداوند پرهیزکاران را دوست می دارد) (بلی من اوفی بعهده و اتقی فان الله یحب المتقین).

یعنی معیار برتری انسان و مقیاس شخصیت و ارزش آدمی، وفای به عهد و عدم خیانت در امانت و تقوا و پرهیزکاری به طور عام است، آری خداوند چنین کسانی را دوست دارد، نه دروغگویان خائنی که هر گونه غصب حقوق دیگران را برای خود مجاز می دانند بلکه آن را به خدا نسبت می دهند.

نکته ها

1- سؤال:

در اینجا ممکن است ایراد شود که در اسلام نیز همین حکم نسبت به اموال بیگانگان دیده می شود، زیرا اسلام اجازه می دهد که مسلمانان اموال آنها را تملک کنند.

پاسخ:

چنین نسبتی به اسلام دادن بدون تردید تهمت است زیرا از جمله احکام قطعی اسلام که در روایات متعددی به آن اشاره شده این است که خیانت در امانت جایز نیست خواه این امانت مربوط به مسلمانان باشد یا غیر آنها و حتی مشرکان و بت پرستان، در حدیث معروفی از امام سجاد (علیه السلام) نقل شده که فرمود: (علیکم باداء الامانة فوالذی بعث محمدا بالحق نبیا لو ان قاتل ابی الحسین بن علی بن ابی طالب ائتمنی علی السیف الذی قتله به لادیته الیه). (ادای امانت بر همه شما لازم است سوگند به خدائی که محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) را به حق مبعوث کرده است اگر قاتل پدرم حسین بن علی بن ابی طالب (علیه السلام) همان شمشیری را که با آن مرتکب قتل او شد به رسم امانت به من میسپرد (و من از او میپذیرفتم) امانت او را ادا می کردم). در روایت دیگری از امام صادق (علیه السلام) نقل شده که فرمود: (ان الله لم یبعث نبیا قط الا بصدق الحدیث و اداء الامانة مؤداة الی البر و الفاجر)؛ (خداوند هیچ پیامبری را مبعوث نکرد مگر اینکه (راستگوئی) و (ادای امانت) جزء برنامه های او بود که هم درباره نیکان و هم بدان باید رعایت گردد).

بنابراین آنچه در آیه فوق در مورد اقدام یهود بر خیانت در امانت و منطق آنها برای توجیه این خیانت گفته شد به هیچ وجه درباره مسلمانان اجازه داده نشده است و آنها موظفاند که در امانات مردم - بدون هیچگونه استثناء - خیانت نکنند.

2 - کلمه (بلی) در لغت عرب برای اثبات مطلبی است ولی معمولاً در مواردی ذکر می گردد که سؤال به صورت منفی طرح شود، مانند اینکه خداوند می فرماید: اَلست بربکم (آیا من پروردگار شما نیستم) قالوا بلی (گفتند: آری).

همچنانکه کلمه (نعم) در جواب سؤال اثباتی ذکر می گردد مانند: فهل وجدتم ما وعد ربکم حقاً قالوا نعم (آیا آنچه را پروردگار شما وعده داده بوده به حقیقت یافتید؟ گفتند: آری).

آیه (77) و ترجمه

(إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَنَهُمْ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ لَا خَلَاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يَكْلَمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَلَا يَزْكِيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ) (77)
ترجمه:

77 - کسانی که پیمان الهی و سوگندهای خود (به نام مقدس او) را به بهای ناچیزی میفروشدند، آنها بهره‌ای در آخرت نخواهند داشت، و خداوند با آنها سخن نمیگوید و به آنان در قیامت نمینگرد و آنها را (از گناه) پاک نمیسازد، و عذاب دردناکی برای آنهاست.

شان نزول:

جمعی از دانشمندان یهود مانند (ابی رافع) و (حی بن اخطب) و (کعب بن اشرف) به هنگامی که موقعیت اجتماعی خود را در میان یهود در خطر دیدند کوشش کردند که نشانه‌هایی که در تورات درباره آخرین پیامبر وجود داشت و شخصاً در نسخی از تورات با دست خود نگاشته بودند تحریف نمایند و حتی سوگند یاد کنند آن جمله‌های تحریف شده از ناحیه خدا است! به همین جهت آیه فوق نازل گردید و شدیداً به آنها اخطار کرد.

جمعی از مفسران نیز گفته‌اند که این آیه درباره (اشعث بن قیس) نازل گردید که به دروغ می‌خواست زمین دیگری را تملک کند، هنگامی که آماده ادای سوگند برای ادعای خود شد آیه فوق نازل گردید و در این هنگام اشعث بن قیس ترسید و اعتراف به حق کرد و زمین را به صاحبش بازگرد

تفسیر:

تحریف کنندگان حقایق

در ادامه بحثهای مربوط به خلافاکاریهای یهود و اهل کتاب در این آیه به بخش دیگری از کارهای خلاف آنها اشاره کرده، می فرماید: (کسانی که پیمان الهی و سوگندهای خود را (به نام مقدس او) با بهای کمی معامله می کنند بهره‌ای در آخرت نخواهند داشت) (ان الذين يشترون بعهد الله و ايمانهم ثمنا قليلا اولئك لا خلاق لهم في الآخرة).

البته آیه به صورت کلی ذکر شده هر چند شان نزول آن گروهی از علمای اهل کتاب است که پیمانهای الهی و سوگندهای خود را با درآمد مادی ناچیزی مبادله می کردند و قرآن در این آیه پنج مجازات برای آنها ذکر می کند، نخست همان است که در قسمت بالا ذکر شد و آن اینکه آنها از مواهب بی پایان عالم دیگر بهره‌ای نخواهند داشت.

دیگر اینکه (خداوند در قیامت با آنها سخن نخواهد گفت) (ولا يكلمهم الله).

و نیز (نظر لطف خود را در آن روز از آنها بر می گیرد و نگاهی به آنها نمی کند) (و لا ينظر اليهم يوم القيمة) از این تعبیرات روشن می شود که خداوند در آن روز (به طور مستقیم یا به وسیله فرشتگان) با بندگان مؤمن خود سخن می گوید، سخنانی که مایه سرور و خوشحالی آنها است و دلیل بر اعتنا و توجه به آنان است و همچنین نظر کردن خداوند به آنان اشاره به توجه و عنایت خاص او است نه نگاه با چشم جسمانی آن چنان که بعضی از ناآگاهان پنداشته اند. ولی آنها که آیات الهی را به بهای مادی مبادله می کنند نه مشمول این عنایت اند و نه مخاطب به آن سخنان.

و نیز روشن است که منظور از سخن گفتن خداوند سخن گفتن با زبان نیست زیرا خداوند از جسم و جسمانیات پاک و منزّه است بلکه منظور سخن گفتن از

طریق الهام قلبی و یا ایجاد امواج صوتی در فضا است همانند سخنانی که موسی (علیه السلام) از شجره طور شنید.

تعبیر به (ثمناً قلیلاً) (بهای کم) مفهومی این نیست که اگر عهد الهی را با قیمت زیادی مبادله کنند کار خوبی است بلکه منظور این است که هر گونه بهای مادی در برابر این گناهان بزرگ به دست آید قلیل و ناچیز است حتی اگر سلطنت و حکومت گسترده ای باشد.

و بالاخره مجازات چهارم و پنجم آنان این است خداوند آنان را (از گناه) پاک نمی کند و برای آنها عذاب دردناکی است (ولا یزکیهم و لهم عذاب الیم).

و از اینجا روشن می شود که گناه پنهان ساختن آیات الهی و شکستن عهد و پیمان او و استفاده از سوگندهای دروغین تا چه حد سنگین است که تهدید به این همه مجازاتهای روحانی و جسمانی و محرومیت کامل از الطاف و عنایات الهی شده است.

نکته:

نکته ای که در اینجا باید به آن توجه داشت این است که عواقب شوم پنجگانه ای که در برابر پیمان شکنی و سوگندهای دروغ در این آیه ذکر شده گویا اشاره به مراحل تدریجی قرب و بعد از خدا است.

کسی که به خداوند نزدیک می شود و بر بساط قرب او گام می نهد نخست مشمول یک سلسله مواهب معنوی می گردد و هنگامی که نزدیک تر شد خدا با او سخن می گوید، باز نزدیک تر می شود خدا بر او نظر رحمت می افکند و هنگامی که از آن هم نزدیک تر شد او را از آثار لغزشهای گناه پاک می سازد و در نتیجه از عذاب دردناک نجات می یابد و غرق در نعمتهای او می شود ولی

کسانی که در مسیر پیمان شکنی و استفاده های نادرست از نام پروردگار قرار گرفتند از همه این مواهب و برکات محروم می شوند و مرحله به مرحله عقب نشینی می کنند در ذیل آیه 174 سوره بقره که از جهاتی شبیه به این آیه بود نیز توضیحاتی درباره معنی آیه آمده است.

آیه (78) و ترجمه

(و ان منهم لفريقا يلوّن السنتهم بالكتاب لتحسبوه من الكتاب و ما هو من الكتاب و يقولون هو من عند الله و ما هو من عند الله و يقولون على الله الكذب و هم يعلمون) (78)

ترجمه:

78 - در میان آنها (یهود) کسانی هستند که به هنگام تلاوت کتاب (خدا)، زبان خود را چنان می گردانند که گمان کنید (آنچه را می خوانند)، از کتاب (خدا) است، در حالی که از کتاب (خدا) نیست! (و با صراحت) می گویند: آن از طرف خداست! با اینکه از طرف خدا نیست، و به خدا دروغ می بندند در حالی که می دانند!

شان نزول:

مرحوم طبرسی در مجمع البیان از بعضی نقل می کند که این آیه نیز درباره گروهی از علماء یهود نازل شده که با دست خود چیزهایی بر خلاف آنچه در تورات آمده بود درباره صفات پیامبر اسلام می نوشتند و آن را به خدا نسبت می دادند (و با زبان خود حقائق تورات را تحریف می کردند) ابو الفتوح رازی نام کعب بن اشرف و حی بن اخطب و بعضی دیگر از علمای آنها را در اینجا به خصوص ذکر می کند.

تفسیر:

رسوایی تحریف گران

باز در این آیه سخن از بخش دیگری از خلافاکاریهای بعضی از علمای اهل کتاب است، می فرماید: بعضی از آنها زبان خود را به هنگام تلاوت کتاب خدا

چنان می پیچند و منحرف می کنند که گمان کنید آنچه را می خوانند از کتاب خدا است در حالی که از کتاب الهی نیست (وان منهم لفريقا يلوّن السنتهم بالكتاب لتحسبوه من الكتاب و ما هو من الكتاب).

یلون از ماده لی (بر وزن حی) به معنی پیچیدن و کج کردن است و این تعبیر در اینجا کنایه جالبی از تحریف سخنان الهی است گویا آنها هنگام تلاوت تورات وقتی به صفات پیامبر اسلام که بشارت ظهورش در آیات تورات آمده بود می رسیدند در همان حال آن را تغییر می دادند و چنان ماهرانه این عمل انجام می گرفت که شنونده گمان می کرد آنچه را می شنود متن آیات الهی است.

آنها به این کار نیز قناعت نمی کردند بلکه صریحا می گفتند: این از سوی خدا نازل شده در حالی که از سوی خدا نبود (ويقولون هو من عند الله و ما هو من عند الله).

سپس قرآن بر این امر تاکید می کند که این کار به خاطر این نبود که گرفتار اشتباهی شده باشند بلکه به خدا دروغ می بندند در حالی که عالم و آگاهند (و يقولون على الله الكذب و هم يعلمون).

تمام اینها به خاطر این بود که منافع مادی خود را در خطر می دیدند و به خاطر آن دست به هر گناهی می زدند در حالی که اگر افق فکر خود را بالا می گرفتند و خلوص نیتی نشان می دادند خداوند قادر متعال هم زندگی معنوی آنها را تامین می کرد و هم جنبه های مادی آنها را.

ضمنا از این آیه و آیات قبل خطر مهم علما، و دانشمندان منحرف برای یک امت و ملت روشن می شود زیرا این تشدید مجازاتها دلیل بر اهمیت موقعیت علما و خطراتی است که از ناحیه انحراف آنها حاصل می شود.

آیه (79) و (80) و ترجمه

(ما كان لبشر ان يوتيهِ الله الكتاب والحكم والنبوة ثم يقول للناس كونوا عبادا لي من دون الله ولكن كونوا ربانيين بما كنتم تعلمون الكتاب وبما كنتم تدرسون) (79) (ولا يامرکم أن تتخذوا الملائكة والنبيين اربابا ایامرکم بالكفر بعد اذ انتم مسلمون) (80)

ترجمه:

79 - برای هیچ بشری سزاوار نیست که خداوند، کتاب آسمانی و حکم و نبوت به او دهد سپس او به مردم بگوید: غیر از خدا، مرا پرستش کنید! بلکه (سزاوار مقام او، این است که بگوید: مردمی الهی باشید، آن گونه که کتاب خدا را می آموختید و درس می خواندید! (و غیر از خدا را پرستش نکنید!)

80 - و نه اینکه به شما دستور دهد که فرشتگان و پیامبران را، پروردگار خود انتخاب کنید.

آیا شما را، پس از آنکه مسلمان شدید، به کفر دعوت می کند؟!

شان نزول:

درباره این دو آیه دو شان نزول ذکر کرده اند:

نخست این که کسی نزد پیامبر اسلام (ﷺ) آمد و اظهار داشت ما به تو همانند دیگران سلام می کنیم در حالی که به نظر ما چنین احترامی کافی نیست تقاضا داریم به ما اجازه دهی امتیازی برایت قائل شویم و تو را سجده کنیم! پیامبر (ﷺ) فرمود: سجده برای غیر خدا جایز نیست، پیامبر خود را تنها به عنوان یک بشر احترام کنید ولی حق او را بشناسید و از او پیروی نمائید!

دوم اینکه یکی از یهودیان بنام ابو رافع به اتفاق سرپرست هیئت اعزامی نجران در مدینه روزی خدمت پیامبر (ﷺ) آمد و اظهار داشتند آیا مایل هستی تو را پرستش کنیم و مقام الوهیت برای تو قائل شویم؟! (شاید آنها می پنداشتند که مخالفت پیغمبر (ﷺ) با الوهیت مسیح به خاطر این است که خود او سهمی از این موضوع ندارد بنابراین اگر او را به مقام الوهیت همچون مسیح بپذیرند از مخالفت خود دست بر می دارد و شاید این پیشنهاد توطئه ای برای بد نام کردن پیامبر (ﷺ) و منحرف ساختن افکار عمومی از او بود) اما پیغمبر (ﷺ) فرمود: معاذ الله (پناه بر خدا) که من اجازه دهم کسی جز پروردگار یگانه مورد پرستش قرار گیرد، خداوند هرگز مرا برای چنین امری مبعوث نکرده است!

تفسیر:

دعوت به پرستش غیر خدا ممکن نیست

این آیات همچنان افکار باطل گروهی از اهل کتاب را نفی و اصلاح می کند مخصوصا به مسیحیان گوشزد می نماید که هرگز مسیح (عیسی) ادعای الوهیت نکرد و آنچه درباره او در این زمینه گفته شده همه نسبتهای ناروایی است که بعدا به او داده اند و نیز به درخواست کسانی که می خواستند این گونه ادعاها را درباره پیامبر اسلام (ﷺ) (به عللی که در شان نزول آمد) تکرار کنند صریحا پاسخ می گوید می فرماید: برای هیچ بشری سزاوار نیست که خداوند کتاب آسمانی و حکم و نبوت به او دهد سپس او به مردم بگوید غیر از خدا مرا پرستش کنید (ما کان لبشر ان یوتیه الله الکتاب و الحکم و النبوة ثم یقول للناس کونوا عبادا لی من دون الله).

نه پیامبر اسلام و نه هیچ پیغمبر دیگری حق ندارد چنین سخنی را بگوید و این گونه نسبتها که به انبیاء داده شده همه ساخته و پرداخته افراد ناآگاه و دور از تعلیمات آنها است چگونه ممکن است این مقامات بزرگ را از سوی خدا پیدا کنند و در عین حال به سوی شرک دعوت نمایند.

سپس می افزاید: بلکه (سزاوار مقام او این است که بگوید) افرادی باشید الهی آنگونه که تعلیم کتاب الهی به شما داده شده و درس خوانده اید و هرگز غیر خدا را پرستش نکنید (ولکن کونوا ربانیین بما کنتم تعلمون الکتاب و بما کنتم تدرسون).

آری فرستادگان الهی هیچگاه از مرحله بندگی و عبودیت تجاوز نکردند و همیشه بیش از هر کسی در برابر خداوند خاضع بودند بنابراین امکان ندارد از جاده توحید خارج شوند و مردم را به شرک دعوت کنند.

(ربانیین) جمع (ربانی) به کسی گفته می شود که ارتباط او با رب (پروردگار) قوی باشد و از آنجا که واژه (رب) به کسی گفته می شود که به اصلاح و تربیت دیگران پردازد مفهوم این واژه در آیه بالا آن است که هرگز سزاوار پیامبران نیست که مردم را به پرستش خویش دعوت کنند آنچه برای آنها سزاوار است این است که مردم را در پرتو تعلیم آیات الهی و تدریس حقایق دینی به صورت دانشمندان الهی و ربانی در آورند افرادی که جز خدا نپرستند و جز به سوی علم و دانش دعوت نکنند.

از جمله مزبور استفاده می شود که هدف انبیاء تنها پرورش افراد نبوده بلکه هدف تربیت معلمان و مربیان و رهبران مردم بوده است یعنی کسانی که بتوانند محیطی را با علم و ایمان خود روشن سازند.

در آیه فوق نخست به مساله تعلیم (یاد دادن) و سپس به مساله تعلم و درس خواندن اشاره شده تفاوت این دو کلمه از این نظر است که (تعلیم) معنی وسیع و گسترده ای دارد که هر گونه یاد دادن از طریق گفتار و کردار نسبت به افراد با سواد و بیسواد را شامل می شود ولی درس خواندن به فراگیرهائی گفته می شود که از روی کتاب و دفتری باشد و به اصطلاح نسبت میان این دو عموم و خصوص مطلق است.

و به این ترتیب هدف انبیاء پرورش عالمان ربانی و مصلحان اجتماعی و افراد دانشمند و آگاه و مدیر و مدبر بوده است.

آیه بعد تکمیلی است نسبت به آنچه در آیه قبل آمد می گوید: همانطور که پیامبران مردم را به پرستش خویش دعوت نمی کردند، به پرستش فرشتگان و سایر پیامبران هم دعوت نمی نمودند می فرماید: و سزاوار نیست اینکه به شما دستور دهد فرشتگان و پیامبران را پروردگار خود انتخاب کنید (و لا یامرکم ان تتخذوا الملائکة و النبیین اربابا).

این جمله از یک سو پاسخی است به مشرکان عرب که فرشتگان را دختران خدا می پنداشتند و نوعی ربوبیت برای آنها قایل بودند و با این حال خود را پیرو آیین ابراهیم (علیه السلام) معرفی می کردند.

و از سوی دیگر پاسخی است به صائبان که خود را پیرو یحیی (علیه السلام) می دانستند ولی مقام فرشتگان را تا سر حد پرستش بالا می بردند.

و نیز پاسخی است به یهود و نصارا که عزیر (علیه السلام) یا مسیح (علیه السلام) را فرزند خدا معرفی می کردند و سهمی از ربوبیت را برای آنها قایل بودند.

آیه در پاسخ همه آنها می گوید: هرگز ممکن نیست پیامبری با آن علم و آگاهی الهی مردم را به ربوبیت غیر خدا دعوت کند.

و در پایان آیه برای تاکید بیشتر می افزاید: آیا شما را به کفر دعوت می کند پس از آنکه مسلمان شدید (ایامرکم بالکفر بعد اذ انتم مسلمون).

آیا ممکن است پیامبر خدا به کفر دعوت کند و به شما اجازه دهد او را پرستش کنید. ناگفته پیدا است که اسلام در اینجا مانند بسیاری از موارد دیگر به معنی وسیع کلمه یعنی تسلیم در برابر فرمان خدا و ایمان و توحید به کار رفته است، یعنی چگونه ممکن است پیامبری پیدا شود و نخست مردم را به ایمان و توحید دعوت کند سپس راه شرک را به آنها نشان دهد و یا اینکه چگونه ممکن است پیامبری نتایج زحمات پیامبران دیگر را که به اسلام دعوت کرده اند بر باد دهد و آنها را متوجه کفر و شرک سازد؟!

آیه ضمناً اشاره سربسته ای به معصوم بودن پیامبران و عدم انحراف آنها از مسیر فرمان خدا می کند.

نکته:

بشر پرستی ممنوع است.

آیات فوق با صراحت تمام هر گونه پرستش غیر خدا و مخصوصاً بشر پرستی را محکوم می سازد و روح آزادگی و استقلال شخصیت را در انسان پرورش می دهد همان روحی که بدون آن شایسته نام انسان نخواهد بود. در طول تاریخ افراد زیادی را می شناسیم که پیش از آنکه به قدرت برسند چهرهای معصومانه داشتند و مردم را به حق و عدالت و حریت، آزادگی و ایمان دعوت می کردند اما هنگامی که پایه های قدرت آنها در اجتماع محکم شد کم کم مسیر خود را تغییر داده و گرایش به فرد پرستی و دعوت به سوی خویش کردند.

در حقیقت یکی از طرق شناسائی داعیان حق و داعیان باطل همین است که داعیان حق که در رأس آنها پیامبران و امامان قرار داشتند در آن روز که بزرگترین قدرتها را در اختیار می گرفتند همانند نخستین روزهای دعوت خود، مردم را دعوت به سوی اهداف مقدس دینی و انسانی از جمله توحید و یگانه پرستی و آزادگی می نمودند ولی داعیان باطل به هنگام قدرت و پیروزی نخستین مطلبی که در مغز آنها جوانه می زند دعوت به سوی خویش و تشویق مردم به یک نوع عبودیت بوده است تملقها و چاپلوسیهای افراد بی مایه ای که معمولاً اطراف آنها را می گرفتند، با غرور و کم ظرفیتی آنها توأم شده چنین پدیدهای را به بار می آورد.

حدیث جالبی که از علی (علیه السلام) نقل شده روشنگر چهره واقعی و روحانی آن حضرت و شاهی برای این بحث است:

روزی که امام (علیه السلام) به سرزمین انبار (یکی از شهرهای مرزی عراق) رسید جمعی از دهقانان در برابر آن حضرت طبق سنتی که به آن خو گرفته بودند از مرکبهایشان پیاده شدند و به سرعت به سوی او شتافتند (و شاید سجده کردند) امام (علیه السلام) نه تنها به این کار رضایت نداد بلکه شدیداً برآشفته و بر آنها فریاد زد: (ما هذا الذی صنعتموه؟ فقالوا: خلق منا نعظم به امراءنا فقال: و الله ما ينتفع بهذا امراؤکم و انکم لتشقون علی انفسکم فی دنیاکم و تشقون به فی آخرتکم و ما اخسر المشقة و راءها العقاب و اریح الدعة معها الامان من النار).

امام فرمود: (این چه کاری بود که شما انجام دادید؟ عرض کردند: این آدابی است که ما امیران خود را با آن بزرگ می داریم. امام فرمود: به خدا سوگند! زمامداران شما از این کار بهره ای نمی گیرند و شما خود را در دنیا به رنج و در آخرت به بدبختی گرفتار می سازید! چه زیانبار است رنجی که به دنبال آن کیفر

خدا باشد و چه سودمند است آرامش و آزادگی که در پی آن ایمنی از آتش
دوزخ قرار گیرد!.

آیه (81) و (82) و ترجمه

(واخذ الله ميثاق النبيين لما اتيكم من كتاب و حكمة ثم جاءكم رسول مصدق لما معكم لتؤمنن به ولتنصرنه قال اقررتم واخذتم على ذلكم اصرى قالوا اقررنا قال فاشهدوا وانا معكم من الشاهدين) (81) (فمن تولى بعد ذلك فاولئك هم الفاسقون) (82)

ترجمه:

81 - و (به خاطر بیاورید) هنگامی را که خداوند، از پیامبران (و پیروان آنها)، پیمان موکد گرفت، که هر گاه کتاب و دانش به شما دادم، سپس پیامبری به سوی شما آمد که آنچه را با شماست تصدیق می کند، به او ایمان بیاورید و او را یاری کنید! سپس (خداوند) به آنها گفت: آیا به این موضوع، اقرار دارید؟ و بر آن، پیمان موکد بستید؟ گفتند: (آری) اقرار داریم! (خداوند به آنها) گفت: پس گواه باشید! و من نیز با شما از گواهانم.

82 - پس کسی که بعد از این (پیمان محکم)، روی گرداند، فاسق است.

تفسیر:

پیمان مقدس

به دنبال اشاراتی که در آیات پیشین درباره وجود نشانه های روشن پیامبر اسلام در کتب انبیاء قبل آمده بود در این آیات اشاره به یک اصل کلی در این رابطه می کند و آن اینکه پیامبران پیشین (و به دنبال آنها پیروانشان) با خدا پیمان بسته بودند که در برابر پیامبرانی که بعد از آنها می آیند سر تعظیم و تسلیم فرود آورند می فرماید: و (به خاطر بیاورید) هنگامی را که خداوند پیمان موکد از پیامبران (و پیروان آنها) گرفت که هر گاه کتاب و دانش به شما دادم سپس

پیامبری به سوی شما آمد که آنچه را با شما است تصدیق می کند (و نشانه های او موافق چیزی است که با شما است) حتما به او ایمان بیاورید و او را یاری کند (و اذ اخذ الله میثاق النبیین لما آتیتکم من کتاب و حکمة ثم جاءکم رسول مصدق لما معکم لتؤمنن به ولتنصرنه).

در حقیقت همانطور که پیامبران و امتهای بعد موظف اند نسبت به پیامبران گذشته و آیین آنها احترام بگذارند و اصول آنها را محترم بشمرند پیامبران و امتهای پیشین نیز نسبت به پیامبران بعد از خود چنین وظیفه ای داشته اند، در آیات قرآن کراراً اشاره به وحدت هدف پیغمبران خدا شده است و این آیه نمونه زندهای از آن است.

فراموش نکنیم که (میثاق) در اصل از ماده (و شوق) به بعضی اطمینان و اعتماد گرفته شده به همین دلیل به پیمانهای موکد که مایه اطمینان است میثاق گفته می شود البته گرفتن پیمان از پیامبران همراه با گرفتن پیمان از پیروان آنها است و موضوع پیمان این بود که اگر پیامبری بیاید که دعوت او هماهنگ با دعوت آنان باشد و نشانه های او با آنچه در کتب آسمانی آنها آمده موافق باشد (و به این ترتیب حقانیت او ثابت گردد) باید نه تنها به او ایمان بیاورند بلکه به یاری اش برخیزند.

سپس برای تاکید می افزاید: خداوند به آنها فرمود: آیا اقرار به این موضوع دارید؟ و پیمان موکد مرا بر آن گرفتید؟ گفتند: آری اقرار داریم فرمود: بر این پیمان گواه باشید و من هم با شما گواهم (قال ءاقررتم و اخذتم علی ذلکم اصری قالوا اقررنا قال فاشهدوا و انا معکم من الشاهدین).

در آیه بعد قرآن مجید پیمان شکنان را مورد مذمت و تهدید قرار می دهد و می گوید: سپس هر کس (بعد از این همه پیمانهای موکد و میثاقهای محکم)

سریچی کند و روی گرداند (و به پیامبری همچون پیامبر اسلام که بشارت ظهورش همراه نشانه های او در کتب پیشین آمده ایمان نیاورد) فاسق و خارج از اطاعت فرمان خداست (فمن تولی بعد ذلک فاولئک هم الفاسقون).

و میدانیم که خداوند اینگونه فاسقان لجوج و متعصب را هدایت نمی کند همانگونه که در آیه 80 سوره توبه آمده است: و الله لا یهدی القوم الفاسقین و کسی که مشمول هدایت الهی نشد سرنوشتش دوزخ و عذاب شدید الهی است.

نکته ها

1 - آیا آیه فوق تنها درباره بشارت انبیاء پیشین و پیمان آنها نسبت به پیامبر اسلام است؟ یا هر پیامبری را که بعد از پیامبر دیگری مبعوث شده در بر می گیرد؟ ظاهر تعبیرات آیه یک مساله کلی و عمومی است، اگر چه خاتم پیامبران مصداق بارز آن است و با روح مفاهیم قرآن نیز همین معنی وسیع و گسترده مناسب است بنابراین اگر می بینیم در اخباری تصریح شده که منظور از آن پیغمبر گرامی اسلام است از قبیل تفسیر آیه و تطبیق آن بر یک مصداق روشن محسوب می گردد نه این که معنی آن انحصار بوده باشد.

فخر رازی در تفسیر خود از امام علی (علیه السلام) نقل می کند که: هنگامی که خداوند آدم و سایر انبیاء را آفرید از آنها عهد و پیمان گرفت که هر گاه محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) مبعوث شد به او ایمان آورند و یاری اش کنند.

2 - با توجه به مضمون آیه این سؤال پیش می آید که مگر ممکن است پیامبر اولوالعزمی در زمان پیامبر الوالعزم دیگر مبعوث گردد تا موظف به پیروی از او باشد؟ در پاسخ این سؤال باید گفت: همانطور که در تفسیر آیه اشاره شد پیمان تنها از خود پیامبران گرفته نشد بلکه از پیروان آنها نیز گرفته شد و در حقیقت منظور از پیمان گرفتن از انبیاء، پیمان گرفتن از امتهای آنان و

نسلهائی که بعد از آنها به وجود می آیند و عصر پیغمبر بعد را درک می کنند می باشد به علاوه خود پیامبران نیز اگر (فرضا) پیامبران آینده را درک کنند ایمان خواهند آورد یعنی هرگز پیغمبران خدا در هدفها و دعوتهای خود از یکدیگر جدا نیستند و با هم جنگ و ستیزی ندارند.

3 - سخن دیگر درباره آیه این است که آیه مزبور گرچه درباره پیامبران است ولی بدیهی است که در مورد جانشینان آنها نیز صادق می باشد زیرا جانشینان راستین آنها از آنان جدا نیستند و همه یک هدف را تعقیب می کنند و همیشه پیامبران جانشینان خود را معرفی کرده و نسبت به آنها بشارت داده و مردم را به ایمان آوردن و یاری آنها دعوت نموده اند و اگر می بینیم در روایاتی که در ذیل آیه در کتب تفسیر یا حدیث ما نقل شده جمله (و لتصرنه) درباره علی (علیه السلام) تفسیر شده و مساله ولایت را مشمول آن دانسته اند در حقیقت اشاره به همین معنی است.

ناگفته نماند که آیه فوق از نظر چگونگی ترکیب نحوی در میان مفسران و اهل ادب مورد بحث و گفتگو واقع شده است.

4 - تعصبات مزاحم

تاریخ نشان داده که پیروان یک آیین به آسانی حاضر نیستند دست از آیین خود بردارند و در برابر پیامبران تازه که از طرف خداوند مبعوث می شوند تسلیم گردند بلکه با جمود و سرسختی خاصی روی آیین قدیم ایستاده و از آن دفاع می کنند گویا آن را از خود و خود را از آن می دانند و رها ساختن آن را فنای ملیت خویش می پندارند.

لذا به زحمت به قبول آیین نو، تن در می دهند و سرچشمه بسیاری از جنگهای مذهبی که در طول تاریخ واقع شده و از دردناک ترین حوادث تلخ تاریخ است همین تعصب خشک و جمود بر آیینهای کهن بوده است. در حالی که قانون تکامل می گوید: باید آیینها یکی پس از دیگری بیایند و بشر را در مسیر خداشناسی و حق و عدالت و ایمان و اخلاق و انسانیت و فضیلت پیش ببرند تا به آخرین آیین که خاتم ادیان است برسند و همچون طفلی که مدارج تحصیلی را یکی پس از دیگری پیموده تا فارغ التحصیل شده این راه را پیماید.

بدیهی است اگر شاگردان دبستانی آنچنان نسبت به محیط دبستان علاقه و تعصب پیدا کنند که از حضور در دبیرستان خودداری نمایند جز رکود و عقب ماندگی از قافله ترقی نتیجه ای نخواهند داشت، اصرار و تاکید که در آیه بالا درباره گرفتن عهد و پیمان موکد از انبیاء و امتهای پیشین نسبت به انبیای آینده شده است گویا برای اجتناب و احتراز از همین تعصبا و جمودها و لجاجتها بوده که با نهایت تاسف پس از این همه تاکید باز می بینیم پیروان آیینهای کهن به آسانی در برابر حقایق جدید تسلیم نمی شوند - ضمنا درباره اینکه چرا و چگونه اسلام خاتم مذاهب و آخرین ادیان است در ذیل آیه 40 سوره احزاب به خواست خدا مشروحا سخن خواهیم گفت.

آیه و ترجمه

(أَفْغِيرِ دِينَ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَهُ اسْلَمَ مِنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَالْيَهُ يَرْجِعُونَ) (83) (قُلْ أَمِنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنْزِلَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَاسْحَقَ وَيَعْقُوبَ وَالْإِسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَى وَعِيسَى وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ) (84) (وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ) (85)

ترجمه:

83 - آیا آنها غیر از آیین خدا می طلبند؟! (آیین او همین اسلام است)، و تمام کسانی که در آسمانها و زمین هستند، از روی اختیار یا از روی اجبار، در برابر (فرمان) او تسلیم اند، و همه به سوی او باز گردانده می شوند.

84 - بگو: به خدا ایمان آوردیم، و (همچنین) به آنچه بر ما و بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط نازل گردیده، و آنچه به موسی و عیسی و (دیگر) پیامبران، از طرف پروردگارشان داده شده است، ما در میان هیچ یک از آنان فرقی نمی گذاریم، و در برابر (فرمان) او تسلیم هستیم.

85 - و هر کس جز اسلام (و تسلیم در برابر فرمان حق)، آیینی برای خود انتخاب کند، از او پذیرفته نخواهد شد، و او در آخرت، از زیانکاران است.

تفسیر:

برترین آیین الهی، اسلام است

تاکنون بحثهای مشروحی در آیات گذشته درباره مذاهب پیشین آمده در این آیات بحث درباره اسلام آغاز می شود و توجه اهل کتاب و پیروان ادیان گذشته را به آن جلب می کند.

در آیه نخست می فرماید: آیا آنها غیر از آیین خدا می طلبند؟ آیین او همین اسلام است (افغیر دین الله یبغون).

سپس می افزاید: تمام کسانی که در آسمانها و زمین اند چه از روی اختیار یا اجبار اسلام آورده اند (و در برابر فرمان او تسلیم اند) و همه به سوی او باز گردانده می شوند بنابراین اسلام آیین همه جهان هستی و عالم آفرینش است (وله اسلم من فی السموات و الارض طوعا و کرها و الیه یرجعون).

در اینجا قرآن مجید اسلام را به معنی وسیعی تفسیر کرده و می گوید: تمام کسانی که در آسمان و زمین اند و تمام موجوداتی که در آنها وجود دارند مسلمان اند یعنی در برابر فرمان او تسلیم اند زیرا روح اسلام همان تسلیم در برابر حق است منتها گروهی از روی اختیار (طوعا) در برابر (قوانین تشریعی) او تسلیم اند و گروهی بی اختیار (کرها) در برابر (قوانین تکوینی) او.

توضیح اینکه: خداوند دو گونه فرمان در عالم هستی دارد یک سلسله از فرمانهای او به صورت قوانین طبیعی و ما فوق طبیعی است که بر موجودات مختلف این جهان حکومت می کند و همه آنها مجبورند در برابر آن زانو زنند و لحظه ای از این قوانین سرپیچی نکنند و اگر فرضا سرپیچی کنند ممکن است محو و نابود گردند یک نوع (اسلام و تسلیم) در برابر فرمان خدا است، بنابراین اشعه آفتاب که به دریاها می تابد و بخار آب که از دریا بر می خیزد و قطعات ابر که به هم می پیوندند دانه های باران که از آسمان فرو می ریزد، درختانی که بر اثر آن نمو می کنند و گلها که در پرتو آن شکفته می شوند همه مسلمان اند زیرا هر کدام در برابر قانونی که آفرینش برای او تعیین کرده است تسلیم اند.

نوع دیگری از فرمان خدا هست که فرمان تشریعی نامیده می شود یعنی قوانینی که در تشریع آسمانی و تعلیمات انبیاء وجود داشته است تسلیم در برابر

آنها جنبه (اختیاری) دارد و تنها افراد با ایمان هستند که به خاطر تسلیم در مقابل آنها شایسته نام (مسلمان) می باشند البته سرپیچی از این قوانین نیز بالمال دست کمی از سرپیچی از قوانین آفرینش ندارد که این هم باعث انحطاط و عقب ماندگی و یا نابودی است.

و از آنجا که جمله (اسلم) در آیه فوق اشاره به معنی وسیع اسلام است که هر دو قسمت را در بر می گیرد و لذا می فرماید: جمعی از روی اختیار تسلیم می شوند (طوعاً) مانند مومنان و جمعی از روی اجبار (کرها) مانند کافران نسبت به قوانین تکوینی، بنابراین معنی آیه این است که کافران با این که از قبول اسلام در برابر بخشی از فرمانهای خدا سرباز زده اند ناچار به قبول بخش دیگر شده اند، پس چرا آنها در برابر همه قوانین الهی و دین و آیین حق یک باره تسلیم نمی شوند.

احتمال دیگری که در تفسیر آیه می باشد و بسیاری از مفسران آن را ذکر کرده اند و در عین حال منافاتی با آنچه در بالا گفتیم ندارد این است که افراد با ایمان در حال رفاه و آرامش از روی رغبت و اختیار به سوی خدا می روند، اما افراد بی ایمان تنها به هنگام گرفتاری و مشکلات طاقت فرسا به سوی او می شتابند و او را میخوانند و با این که در حال معمولی شریکهای برای او قایل می شوند در آن لحظات سخت و حساس جز او کسی را نمی شناسند و نمی خوانند.

از آنچه گفته شد معلوم شد که من در جمله من فی السموات و الارض هم شامل موجودات عاقل می شود و هم غیر عاقل (و به اصطلاح این واژه که مخصوص موجودات عاقل است به عنوان تغلیب به معنی گسترده تری اطلاق

شده است) و طوعا اشاره به موجودات عاقل و مومن است و کرها اشاره به کافران و موجودات غیر عاقل.

در آیه بعد خداوند به پیامبر (ﷺ) (و همه پیروان او) دستور می دهد که نسبت به همه تعلیمات انبیاء و پیامبران پیشین، علاوه بر آنچه را پیغمبر اسلام نازل شده ایمان داشته باشند.

می فرماید: بگو: ایمان به خدا آوردیم و به آنچه بر ما و بر ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و اسباط (پیامبران تیره های بنی اسرائیل) نازل شده و آنچه به موسی و عیسی و همه پیامبران از سوی پروردگارشان داده شده است نیز ایمان آوردیم ما در میان آنها فرقی نمی گذاریم و ما در برابر او تسلیم هستیم (قل آمنّا بالله و ما انزل علینا و ما انزل علی ابرهیم و اسمعیل و اسحق و یعقوب و الاسباط و ما اوتی موسی و عیسی و النبیون من ربهم لا نفرق بین احد منهم و نحن له مسلمون).

آری ما هیچ فرقی میان آنها از نظر حقانیت قایل نیستیم، همه را به رسمیت میشناسیم، همه رهبران الهی بوده اند و همگی برای هدایت خلق مبعوث شده اند و ما در برابر فرمان خدا از هر نظر تسلیم هستیم و بنابراین دست تفرقه اندازان را به این وسیله کوتاه می کنیم.

و بالاخره در آخرین آیه به عنوان یک نتیجه گیری کلی می فرماید: هر کس غیر از اسلام آیینی برای خود انتخاب کند از او پذیرفته نخواهد شد و در آخرت از زیانکاران است (و من یتبع غیر الاسلام دینا فلن یقبل منه و هو فی الآخرة من الخاسرین).

جمله (بیتغ) از ماده (ابتغاء) به معنی تلاش و کوشش است که هم در موارد شایسته و هم ناشایسته به کار میرود و در هر مورد تابع قرائنی است که در آن مورد وجود دارد.

به این ترتیب از مفهوم عام اسلام به عنوان یک اصل کلی که همان تسلیم در مقابل حق است به مفهوم خاص آن یعنی آیین اسلام منتقل می شود که نمونه کامل و اکمل آن است و می گوید: امروز جز آیین اسلام از هیچ کس پذیرفته نیست و در

عین احترام به همه ادیان الهی برنامه امروز، اسلام است. همانگونه که دانشجویان دوره دکترا در عین احترام به تمام دروسی که در مقاطع مختلف تحصیلی مانند ابتدائی، راهنمائی و دبیرستان و دوره لیسانس خوانده اند تنها درسی را که باید دنبال کنند همان دروس سطح بالای مقطع نهایی خودشان است و پرداختن به غیر از آن جز زیان و خسران چیزی نخواهد داشت و آنها که با تقلید نا بجا و تعصب جاهلی و مسائل نژادی و خرافات خود ساخته پشت به این آیین کنند بدون شک گرفتار زیان و خسران خواهند شد و جز تاسف و ندامت از سرمایه های عمر و حیات که بر باد داده اند نتیجه ای نخواهند گرفت. جمعی از مفسران گفته اند که این آیه درباره دوازده نفر از منافقان نازل شده که اظهار ایمان کرده بودند و سپس مرتد شدند و از مدینه به مکه بازگشتند آیه نازل شد و به آنها اعلام کرد که هر کس جز اسلام را بپذیرد زیانکار است.

در حدیثی از پیامبر (ﷺ) می خوانیم که فرمود: روز قیامت اعمال را یک به یک (در دادگاه الهی) می آورند هر کدام خود را معرفی می کند یکی می گوید من نماز، دیگری می گوید من روزه ام و... و سپس اسلام را می آورند و می گوید: پروردگارا! تو سلامی و من اسلام، خداوند می فرماید:... امروز به

واسطه (مخالفت با) تو مواخذه می کنم و به تو پاداش می‌دهم. خداوند در کتابش می فرماید: و من یتغ غیر الاسلام دینا فلن یقبل منه و هو فی الآخرة من الخاسرین.

درباره تفاوت میان اسلام و ایمان و ویژگیهای هر کدام و جمع میان این آیه و آیات مربوط به ایمان در سوره حجرات ذیل آیه 14 به خواست خدا بحث خواهد شد.

آیه (86) تا (89) و ترجمه

(كيف يهدى الله قوما كفروا بعد ايمانهم وشهدوا ان الرسول حق وجاءهم
البينت والله لا يهدى القوم الظلمين) (86) (اولئك جزاؤهم ان عليهم لعنة الله
والملائكة والناس اجمعين) (87) (خلدن فيها لا يخفف عنهم العذاب ولا هم
ينظرون) (88) (الا الذين تابوا من بعد ذلك واصلحوا فان الله غفور رحيم)
(89)

ترجمه:

86 - چگونه خداوند جمعیتی را هدایت می کند که بعد از ایمان و گواهی به
حقانیت رسول و آمدن نشانه های روشن برای آنها، کافر شدند؟! و خدا، جمعیت
ستمکاران را هدایت نخواهد کرد!

87 - کیفر آنها، این است که لعن (و طرد) خداوند و فرشتگان و مردم همگی
بر آنهاست.

88 - همواره در این لعن (و طرد و نفرین) میمانند، مجازاتشان تخفیف
نمییابد، و به آنها مهلت داده نمی شود.

89 - مگر کسانی که پس از آن، توبه کنند و اصلاح نمایند، (و در مقام
جبران گناهان گذشته برآیند، که توبه آنها پذیرفته خواهد شد)، زیرا خداوند،
آمرزنده و بخشنده است.

شان نزول:

یکی از انصار (مسلمانان مدینه) به نام حارث بن سويد دستش به خون بی
گناهی به نام محذر بن زیاد آلوده گشت و از ترس مجازات از اسلام برگشت و
به مکه فرار کرد (و یازده نفر از پیروان او که مسلمان شده بودند نیز مرتد شدند)

پس از ورود به مکه از کار خود سخت پشیمان گشت و در اندیشه فرو رفت که در برابر این جریان چه کند. بالاخره فکرش به اینجا رسید که یک نفر را به سوی خود به مدینه بفرستد تا از پیغمبر (ﷺ) سؤال کنند آیا برای او راه بازگشتی وجود دارد یا نه؟

آیات فوق نازل شد و قبولی توبه او را با شرایط خاصی اعلام داشت، حارث بن سوید خدمت پیامبر (ﷺ) رسید و مجدداً اسلام آورد و تا آخرین نفس به اسلام وفادار ماند (ولی یازده نفر دیگر از پیروان او که از اسلام برگشته بودند به حال خود باقی ماندند).

در تفسیر الدر المنثور و بعضی تفاسیر دیگر شان نزولهای دیگری برای آیات فوق نقل شده که تفاوتهای زیادی با آنچه نقل کردیم ندارد.

تفسیر:

کیفر ارتداد

در آیات گذشته سخن از آیین اسلام بود که تنها آیین مقبول الهی است در این آیات سخن از کسانی است که اسلام را پذیرفته و سپس از آن برگشته اند که در اصطلاح (مرتد) نامیده می شوند.

می فرماید: (چگونه خداوند جمعیتی را هدایت می کند که بعد از ایمان و گواهی به حقانیت رسول، و آمدن نشانه های روشن برای آنها کافر شدند و خدا جمعیت ستمکاران را هدایت نمی کند؟) **(کیف یهدی الله قوما کفروا بعد ایمانهم و شهدوا ان الرسول حق و جاءهم البينات والله لا یهدی القوم الظالمین).**

چرا خداوند آنها را هدایت نمیکند؟ دلیل آن روشن است آنها پیامبر را با نشانه های روشن شناخته اند و به رسالت او گواهی داده اند بنابراین در بازگشت و عدول از اسلام در واقع ظالم و ستمگرند و کسی که آگاهانه ظلم و

ستم می کند لایق هدایت الهی نیست او زمینه های هدایت را در وجود خود از میان برده است.

منظور از (بینات) در آیه فوق، قرآن مجید و سایر معجزات پیامبر اسلام است

و منظور از (ظالم) در اینجا کسی است که در درجه اول به خود ظلم کرده و راه ارتداد پیش گرفته و در درجه بعد سبب گمراهی دیگران شده است.

سپس می افزاید: (آنها کیفرشان این است که لعن خداوند و فرشتگان و همه مردم بر آنها است) (اولئك جزاؤهم ان عليهم لعنة الله والملائكة والناس اجمعين).

(لعن) در اصل به معنی طرد و دور ساختن آمیخته با خشم و غضب است و در مورد خداوند به معنی دور ساختن از رحمت خویش می باشد و اما در مورد فرشتگان و مردم به معنی خشم و تنفر و طرد معنوی یا تقاضای از خداوند درباره دور ساختن این گونه افراد از رحمت است.

آری این مرتدان ظالم و ستمگر که آگاهانه این راه را پیموده اند چنان در فساد و گناه فرو می روند که مورد نفرت همه افراد عاقل و با هدف عالم اعم از انسان و فرشتگان بلکه از آن بالاتر مورد خشم و غضب پروردگار قرار میگیرند. در آیه بعد می افزاید: (این در حالی است که آنها همواره در این لعن و طرد و نفرت میمانند و مجازات آنها تخفیف نمییابد و به آنها مهلت داده نمی شود) (خالدین فیها لا یخفف عنهم العذاب ولا هم ینظرون).

در واقع اگر این لعن و طرد جاودانی نبود و یا جاودانی بود و تدریجا تخفیف می یافت و یا حد اقل مهلتی به آنها داده می شد تحملش آسانتر بود ولی هیچ یک از اینها درباره آنها نیست عذابشان دردناک و جاودانی و غیر قابل تخفیف و

بدون هیچگونه مهلت است در واقع نه از آغاز بریده می شود، نه از پایان و نه از شدت آن کاهش می یابد.

در آخرین آیه راه بازگشت را به روی این افراد می گشاید و به آنان اجازه توبه می دهد چرا که هدف قرآن در همه جا اصلاح و تربیت است و یکی از مهمترین اسباب اصلاح و تربیت گشودن راه بازگشت به روی بدکاران و آلودگان است می فرماید: مگر کسانی که بعد از آن توبه کنند و اصلاح نمایند و در مقام جبران بر آیند (که توبه آنان پذیرفته می شود) زیرا خداوند آمرزنده و مهربان است (الا الذين تابوا من بعد ذلك و اصلحوا فان الله غفور رحيم).

این آیه مانند بسیاری از آیات دیگر قرآن پس از طرح مساله توبه با جمله (و اصلحوا) این حقیقت را می فهماند که توبه تنها ندامت از گذشته و تصمیم بر ترک گناه در آینده نیست. بلکه شرط قبولی توبه آن است که با اعمال نیک خود در آینده اعمال زشت پیشین را جبران کند و لذا در بعضی از آیات قرآن بعد از ذکر توبه اشاره به ایمان و عمل صالح شده است مانند آیه فوق و آیه 60 سوره مریم می فرماید: الا من تاب و آمن و عمل صالحا: (مگر کسی که توبه کند و ایمان آورد و عمل صالح انجام دهد) در غیر این صورت توبه یک توبه کامل نیست.

بلکه از این تعبیر استفاده می شود که گناه نقصی در ایمان انسان ایجاد می کند که بعد از توبه باید تجدید ایمان کند تا این نقص بر طرف گردد. نکته:

آیا توبه (مرتد) پذیرفته می شود؟

(مرتد) یعنی کسی که اسلام را پذیرفته و سپس از آن باز گشته، بر دو قسم است (مرتد فطری) و (مرتد ملی) مرتد فطری به کسی گفته می شود که از پدر

و یا مادر مسلمان تولد یافته و یا به قول بعضی در حالی که نطفه او منعقد شده پدر و یا مادرش مسلمان بوده اند و سپس او اسلام را پذیرفته و بعد از آن برگشته است ولی مرتد ملی به کسی گفته می شود که از پدر و مادر مسلمان تولد نیافته بلکه خود بعد از بلوغ اسلام را پذیرفته و سپس از آن باز گشته است.

توبه مرتد ملی پذیرفته می شود و در حقیقت مجازات او خفیف است زیرا او مسلمان زاده نیست ولی در مورد (مرتد فطری) حکم از این شدیدتر و سختتر است گرچه توبه او در واقع و در پیشگاه خداوند پذیرفته می شود ولی اگر وضع او در دادگاه اسلام ثابت شود محکوم به اعدام خواهد شد و اموال او به عنوان ارث به ورثه مسلمان او می رسد و همسر او از او جدا خواهد شد و حتی توبه کردن او نمی تواند جلو این احکام شدید را بگیرد!

ولی همانطور که گفتیم این سختگیری تنها در مورد مرتد فطری آن هم در صورتی است که مرد باشد.

ممکن است کسانی از این سختگیری تعجب کنند و آن را یک نوع خشونت شدید غیر قابل انعطاف بدانند که با روح اسلام سازگار نیست.

ولی در حقیقت این حکم یک فلسفه اساسی دارد و آن حفظ جبهه داخلی کشور اسلامی و جلوگیری از متلاشی شدن آن و نفوذ بیگانگان و منافقان است زیرا ارتداد در واقع یک نوع قیام بر ضد رژیم کشور اسلامی است که در بسیاری از قوانین دنیای امروز نیز مجازات آن اعدام است اگر به افراد اجازه داده شود هر روز مایل بودند خود را مسلمان معرفی کنند و هر روز مایل نبودند استعفا دهند به زودی جبهه داخلی اسلام از هم متلاشی خواهد شد و راه نفوذ دشمنان و عوامل و ایادی آنها باز خواهد شد و هرج و مرج شدیدی در سراسر

جامعه اسلامی پدید خواهد آمد، بنابراین حکم مزبور در واقع یک حکم سیاسی است که برای حفظ حکومت و جامعه اسلامی و مبارزه با ایادی و عوامل بیگانه ضروری است.

از این گذشته کسی که آیینی همچون اسلام را بعد از تحقیق و پذیرش رها کند و به سوی آیینهای دیگری برود معمولاً انگیزه صحیح و موجهی ندارد، و بنابراین درخور مجازاتهای سنگین است و اگر می بینیم این حکم درباره زنان خفیفتر است به خاطر این است که همه مجازاتها در مورد آنها تخفیف می یابد.

آیه (90) (91) و ترجمه

(ان الذين كفروا بعد ايمانهم ثم از دادوا كفرا لن تقبل توبتهم و اولئك هم الضالون) (90) (ان الذين كفروا و ماتوا و هم كفار فلن يقبل من احدهم ملء الارض ذهباً و لو افتدى به اولئك لهم عذاب اليم و ما لهم من ناصرين) (91)

ترجمه:

90 - کسانی که پس از ایمان کافر شدند و سپس بر کفر (خود) افزودند، (و در این راه اصرار ورزیدند)، هیچگاه توبه آنان، (که از روی ناچاری یا در آستانه مرگ صورت می گیرد)، قبول نمی شود، و آنها گمراهان (واقعی) اند (چرا که هم راه خدا را گم کرده اند، و هم راه توبه را!).

91 - کسانی که کافر شدند و در حال کفر از دنیا رفتند، اگر چه در روی زمین پر از طلا باشد، و آن را به عنوان فدیة (و کفاره اعمال بد خویش) بپردازند، هرگز از هیچ یک آنها قبول نخواهد شد، و برای آنان، مجازات دردناک است، و یاورانی ندارند.

شان نزول:

بعضی گفته اند آیه اول در مورد اهل کتاب که قبل از بعثت پیامبر اسلام (ﷺ) به او ایمان آورده بودند اما پس از مبعث به او کفر ورزیدند نازل شده، و بعضی دیگر گفته اند در مورد (حارث بن سوید) و یازده نفر از یاران او که از اسلام برگشته بودند نازل شده ولی حارث پشیمان شد و توبه کرد و چنانکه در شاعن نزول آیه قبل نیز اشاره شد یازده نفر از همراهان او به حال خود باقی ماندند و باز نگشتند و در پاسخ دعوت حارث به او گفتند: ما در مکه می مانیم و به کار خود بر ضد محمد (ﷺ) ادامه می دهیم و انتظار شکست او را داریم

اگر مقصود ما حاصل شد چه بهتر و در غیر این صورت راه توبه باز است و هر گاه برگردیم (او ما را می پذیرد و) درباره ما همان چیزی که درباره حارث نازل شد نازل می گردد. هنگامی که رسول الله (ﷺ) مکه را فتح کرد بعضی از آنها وارد اسلام شدند و توبه آنها پذیرفته شد و اما در مورد کسانی که در حال کفر از دنیا رفته بودند آیه دوم نازل گردید.

تفسیر:

توبه بی فایده

در آیات قبل سخن از کسانی در میان بود که از راه انحرافی خود پشیمان شده و توبه حقیقی نموده بودند و لذا توبه آنها قبول شد ولی در این آیه سخن از کسانی است که توبه آنها پذیرفته نیست اینها کسانی هستند که نخست ایمان آورده سپس کافر شده و در کفر پافشاری و اصرار دارند و به همین دلیل هیچگاه حاضر به پیروی از دستورات حق نیستند مگر اینکه کار بر آنها مشکل شود و راهی جز اطاعت و توبه و تسلیم نبینند یقیناً خداوند توبه این گونه افراد را قبول نخواهد کرد.

می فرماید: (کسانی که بعد از ایمان آوردن کافر شدند سپس بر کفر خود افزودند (و در این راه اصرار ورزیدند) هیچگاه توبه آنان قبول نمی شود (چرا که از روی ناچاری صورت می گیرد) و آنها گمراهان اند) چرا که هم راه خدا را گم کرده اند و هم راه توبه را (ان الذین كفروا بعد ايمانهم ثم ازدادوا كفرا لن تقبل توبتهم و اولئك هم الضالون).

توبه آنها ظاهری است چرا که وقتی پیروزی طرفداران حق را ببینند از روی ناچاری اظهار پشیمانی و توبه می کنند و طبیعی است که چنین توبه ای پذیرفته نشود.

احتمال دیگری که در تفسیر این آیه داده شده این است که اینگونه اشخاص زمانی پشیمان می شوند و توبه می کنند که خود را در آستانه مرگ و پایان عمر ببینند و میدانیم که در آن ساعت درهای توبه بسته می شود و چنان توبه ای پذیرفته نخواهد شد. در واقع این آیه شبیه همان چیزی است که در سوره نساء آیه 18 آمده که می فرماید: (کسانی که اعمال بد انجام می دهند و به هنگامی که مرگشان فرا می رسد توبه می کنند توبه آنها پذیرفته نیست).

تفسیر سومی برای آیه ذکر شده که منظور از آن توبه از گناهان معمولی در حال کفر است. مثلاً کسی در کفر خود اصرار داشته باشد ولی از گناهی مانند ظلم و غیبت و فحشاء توبه کند توبه او بیفایده است چرا که شستن آلودگیهای سطحی از جان و دل با وجود آلودگیهای شدید و عمیق مؤثر نخواهد بود. لازم به یادآوری است که تفسیرهای سه گانه فوق منافاتی با هم ندارد و ممکن است آیه ناظر به تمام این توبه های بیهوده باشد هر چند تفسیر اول با آیات گذشته و شان نزول این آیات سازگارتر است.

در آیه بعد به دنبال اشاره ای که در آیه گذشته به توبه های بیهوده شد سخن از کفار بیهوده می گوید: می فرماید: کسانی که کافر شدند و در حال کفر از دنیا رفتند اگر تمام روی زمین پر از طلا باشد و آن را به عنوان فدیّه (و کفار اعمال زشت خویش) بپردازند هرگز از آنها پذیرفته نخواهد شد (ان الذین کفروا و ماتوا وهم کفار فلن یقبل من احدهم ملء الارض ذهباً و لو افتدی به).

روشن است کفر تمام اعمال نیک انسان را بر باد می دهد و اگر تمام روی زمین پر از طلا باشد و در راه خدا انفاق کنند پذیرفته نخواهد شد و صد البته اگر چنین چیزی در قیامت در اختیار آنها باشد و بدهند پذیرفته نیست.

بدیهی است منظور از این تعبیر (تمام روی زمین پر از طلا باشد و انفاق کنند) این است که انفاق آنها هر قدر زیاد هم باشد با وجود آلودگی روح و جان و دشمنی با حق بی فایده است و گرنه معلوم است که اگر مجموع زمین پر از طلا گردد در آن موقع ارزش طلا با خاک یکسان خواهد بود. بنابراین جمله بالا کنایه‌ای برای بیان وسعت دایره انفاق و بخشش است.

در اینکه منظور از این انفاق در این جهان یا جهان دیگر است مفسران دو احتمال داده اند ولی ممکن است آیه ناظر به هر دو باشد چه تمام دنیا را در حال حیات خود انفاق کنند و چه در قیامت به عنوان فدیة بدهند پذیرفته نیست هر چند ظاهر آیه نشان می دهد که مربوط به جهان دیگر است. زیرا می گوید: کسانی که کافر شدند و در حال کفر از دنیا رفتند یعنی پس از مرگ در حال کفر اگر فرضاً بزرگترین ثروتهای جهان در اختیارشان باشد و تصور کنند همانند این جهان می توانند با استفاده از ثروت مجازات الهی را از خود دور سازند سخت در اشتباه اند و این جریمه مالی و فدیة به هیچ وجه در مجازات آنها اثر نخواهد داشت. در واقع مضمون آیه شبیه چیزی است که در آیه 15 سوره حدید آمده است که می گوید: فالیوم لا یؤخذ منکم فدیة و لا من الذین کفروا: (امروز نه از شما (منافقان) و نه از کافران فدیة و غرامتی گرفته (و پذیرفته) نمی شود).

و در پایان آیه به نکته دیگری اشاره فرموده، می گوید: آنها کسانی هستند که مجازات دردناک دارند و یاوری ندارند (اولئک لهم عذاب الیم و ما لهم من ناصرین).

یعنی نه تنها فدیة و انفاق به حال آنها سودی ندارد بلکه شفاعت، شفاعت کنندگان نیز شامل حال آنها نمی شود زیرا شفاعت شرایطی دارد که یکی از

مهمترین آنها ایمان به خدا است و به همین دلیل اگر تمام شافعان روز قیامت جمع شوند تا برای فرد بیایمانی شفاعت کنند پذیرفته نخواهد شد.

و اصولاً چون شفاعت به اذن خدا است آنها هرگز از چنین افراد نالایقی شفاعت نمی کنند که شفاعت نیز لیاقتی لازم دارد، چرا که اذن الهی شامل افراد نالایق نمی شود.

پروردگارا! توفیقی مرحمت فرما که پیش از بسته شدن درهای توبه، توبه کنیم و به سوی تو باز گردیم.

خداوندا! لیاقتی مرحمت کن که مشمول شفاعت پاکان و نیکان شویم.

خداوندا! حسن عاقبت که از برترین نعمتهای تو است از ما دریغ مدار.

آمین یا رب العالمین

1- اقتباس از المیزان، جلد 2 صفحه 134. (ذیل آیه 213 سوره بقره).

2- الدر المنثور، جلد 1 صفحه 243 و تفسیر کبیر جلد 6 صفحه 20.